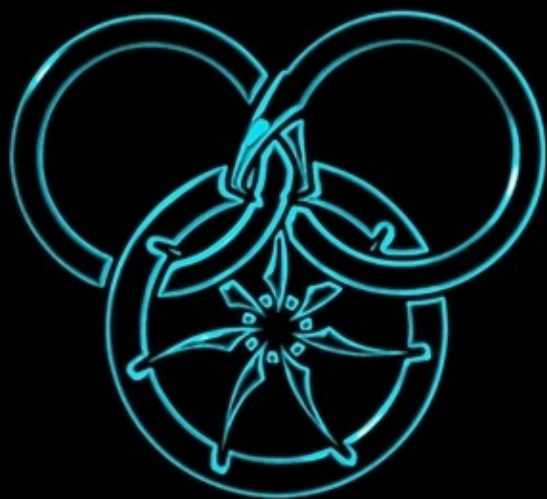

ROATA TIMPULUI
CARTEA A TREIA

ROBERT
JORDAN

DRAGONUL
RENĂSCUT

*Cu „Roata Timpului”, Robert Jordan aduce la apogeu
opera lui Tolkien. – THE NEW YORK TIMES*

Robert Jordan

Dragonul renăscut

Seria *Roata Timpului*

Volumul 3

Roata Timpului (The Wheel of Time) este o serie de cărți fantasy scrise de autorul american James Oliver Rigney Jr. (sub pseudonimul de Robert Jordan). Seria, remarcabilă prin mărimea ei, este inspirată din elementele mitologice cât și legendare din Europa și Asia, printre acestea se numără și natura ciclică a timpului găsită și în Hinduism și Budism cât și conceptele balansului, dualității și respectului pentru natură găsit în Daoism. Seria a fost parțial inspirată și din 'Război și Pace' a lui Lev Tolstoi. Cărțile de la 8 la 11 au ajuns NR:1 în topul 'New York Times bestseller list', iar până în 12 august 2008, din serie au fost vândute 44 de milioane de copii pe tot globul.

Ultima bătălie se apropie. Pe măsură ce roata timpului se învâртеște, noi dușmani ies la iveală. Ajah neagră, tăinuită multă vreme de trufia și nechibzuința femeilor aesi sedai, lucrează neîncetat împotriva luminii. Și mai grav încă, visele și semnele profetice anunță că rățăciții, cei mai devotați și puternici slujitori ai umbrei, umblă din nou liberi prin lume. Tronurile se clatină, zidurile se prăbușesc. Pânza se învâртеjește împrejurul celor trei *ta'veren* dintre care unul, Rand al'thor, încă se luptă sub povara destinului, încercând zadarnic să-și nege adevăratele origini. Dar în stânca din Tear, Callandor, sabia care nu poate fi atinsă, simbol al puterii, așteaptă brațul dragonului renăscut, cel care, așa cum spun profețiile, va aduce lumii o nouă frângere și o nouă mântuire.

Carte dedicată lui
James Oliver Rigney, Sr.
(1920-1988)

CUPRINS

PROLOG: *Fortăreața Luminii*

CAPITOLUL 1: *Așteptarea*

CAPITOLUL 2: *Saidin*

CAPITOLUL 3: *Vești de la Șes*

CAPITOLUL 4: *Umbre adormite*

CAPITOLUL 5: *Coșmaruri trezite la viață*

CAPITOLUL 6: *Începe căutarea*

CAPITOLUL 7: *Străbătând munții*

CAPITOLUL 8: *Jarra*

CAPITOLUL 9: *Vise de lup*

CAPITOLUL 10: *Taine*

CAPITOLUL 11: *Tar Valon*

CAPITOLUL 12: *Suprema Înscăunată*

CAPITOLUL 13: *Pedepse*

CAPITOLUL 14: *Spinul înfipt în degete*

CAPITOLUL 15: *Vinețiul*

CAPITOLUL 16: *Trei la vânătoare*

CAPITOLUL 17: *Sora Roșie*

CAPITOLUL 18: *Tămăduirea*

CAPITOLUL 19: *Trezirea*

CAPITOLUL 20: *Vizitatoarele*

CAPITOLUL 21: *Lumea viselor*

CAPITOLUL 22: *Prețul pentru inel*

CAPITOLUL 23: *Încătușată*

CAPITOLUL 24: *Căutări și descoperiri*

CAPITOLUL 25: *Întrebări*
CAPITOLUL 26: *Sub lacăt*
CAPITOLUL 27: *Teraran'rhiod*
CAPITOLUL 28: *O cale de scăpare*
CAPITOLUL 29: *Capcana*
CAPITOLUL 30: *Prima aruncare*
CAPITOLUL 31: *Femeia din Tanchico*
CAPITOLUL 32: *Prima corabie*
CAPITOLUL 33: *Prinși în Pânză*
CAPITOLUL 34: *Un altfel de dans*
CAPITOLUL 35: *Șoimul*
CAPITOLUL 36: *Fiică a nopții*
CAPITOLUL 37: *Focurile din Cairhien*
CAPITOLUL 38: *Fecioarele Lăncii*
CAPITOLUL 39: *Ițe în Pânză*
CAPITOLUL 40: *Un erou în umbră*
CAPITOLUL 41: *Jurământul Corniatului*
CAPITOLUL 42: *La Bursucul împăcat*
CAPITOLUL 43: *Frații de Dincolo*
CAPITOLUL 44: *Vânătoarea*
CAPITOLUL 45: *Caemlyn*
CAPITOLUL 46: *Vorbe din umbră*
CAPITOLUL 47: *La întrecere cu Umbra*
CAPITOLUL 48: *Una mai meșteră ca alta*
CAPITOLUL 49: *Furtună în Tear*
CAPITOLUL 50: *Ciocanul*
CAPITOLUL 51: *Momeala din năvod*
CAPITOLUL 52: *În căutare de leacuri*
CAPITOLUL 53: *O undă de spirit*
CAPITOLUL 54: *Înăuntrul Stâncii*

CAPITOLUL 55: *Ce s-a profețit*

CAPITOLUL 56: *Neamul Dragonului*

GLOSAR

Și multe fi-vor cărările sale, și cine-i va cunoaște numele? Căci se va naște de multe ori printre noi, sub multe chipuri, și mereu va renaște, pentru vecie. Venirea lui va fi precum fierul plugului care să scoată la lumină viețile noastre din străfundurile în care ne ascundem tăcuți. El este cel care rupe legămintele și făurește lanțuri. El este cel care dă chipul viitorului și șterge contururile sorții.

— din „**Comentarii la Profețiile Dragonului**”

de Jurith Dorine,
Prima Sfetnică a Reginei din Almoren
742 DF, Vârsta a Treia

PROLOG

Fortăreața Luminii

Privirea obosită a lui Pedron Niall se plimbă de jur împrejurul sălii sale private de audiențe, însă ochii cei negri, tulburi din pricina atâtor gânduri, nu văzură nimic. Podoabele zdrențuite de pe pereți, care fuseseră cândva flamurile dușmanilor tinereții sale, se pierdeau în lambriurile din lemn de culoare închisă, lipite de pereții de piatră – pereți groși, solizi. Chiar dacă încăperea se afla în inima Cetății Luminii, înăuntru se aflau un singur jilț – mare, cu spătar înalt, aproape un tron – și câteva mese, răspândite pe ici, pe colo. Niall nu vedea nimic din toate acestea. Pe moment, îl uitase până și pe bărbatul cu mantie albă, îngenuncheat pe podeaua care înfățișa un soare – cu toate că, poate, alții în locul său nu ar fi făcut-o.

Jaret Byar avusese răgazul să se spele, înainte să fie condus în fața lui Niall, însă coiful și platoșa îi erau prăfuite de pe drum și pline de urme de lovituri. Ochii săi negri, cufundați în orbite, scânteiau, ca de febră, pe chipul care părea alcătuit numai din piele întinsă peste oase. Nu purta sabia – în prezența lui Niall nu îi era nimănui îngăduit așa ceva – însă părea gata să sară, ca un dulău care așteaptă să fie eliberat din lesă.

În colțurile încăperii se aflau două cămine largi. În amândouă se făcuse focul, pentru a ține la depărtare gerul sfârșitului de iarnă. De fapt, camera era foarte simplă, încăperea unui soldat – totul era solid, însă nimic ieșit din comun, în afară de soarele

poleit de pe podea. Fiecare Senior Căpitan Comandant al Copiilor Luminii își alegea mobilele și le aducea cu sine, odată cu învestirea; foița de aur din care era făurit soarele de pe jos se cojise și fusese înlocuită de multe ori, din pricina valurilor de oameni care se înfățișau pentru felurile lor pricini. Era acolo îndeajuns de mult aur pentru a cumpăra orice moșie din Amadicia, precum și titlul nobiliar care s-o însoțească. De zece ani, Niall călcase pe el fără măcar să se gândească la asta, așa cum nu se gândea nici la soarele brodat pe pieptul tunicii sale albe. Aurul nu-l preocupa prea mult pe Pedron Niall.

În cele din urmă, privirile i se întoarseră la masa de lângă el, plină de hărți, scrisori și rapoarte răspândite peste tot. Printre toate acestea zăceau trei desene, făcute sul, dar fără să fie legate. Cu multă neplăcere în suflet, luă unul. Nu trebuia să aleagă, căci, deși pictate de alte mâini, toate înfățișau același tablou.

Pielea lui Niall era subțire precum pergamentul cojit pentru a fi folosit a doua oară. Anii o făcuseră să se întindă peste un trup care părea numai oase și mușchi – însă asta nu-l făcea să arate slab și fără putere. Nici un bărbat nu ajunsese să dețină funcția lui Niall decât după ce albise – și fuseseră, cu toții, la fel de tari precum pietrele din care era clădită Cupola Adevărului. Cu toate acestea, zărindu-și în treacăt mâna zbârcită cu care ținea pergamentul, își dădu seama că era nevoie de grabă. Nu mai rămăsese prea mult timp. Lui nu-i mai rămăsese mult. Dar trebuia să facă în așa fel încât să-i ajungă.

Cu un efort de voință, desfăcu pergamentul pe jumătate, îndeajuns pentru a zări chipul care-i preocupa. Culorile se șterseseră ușor, din pricină că stătuse atâta vreme în desagii de la șa, însă fața se vedea bine. Era un tânăr cu ochi cenușii și părul roșcat. Părea înalt, dar era greu de spus cu siguranță. Dacă n-ar fi fost părul și ochii, n-ar fi avut nici o trăsătură ieșită din comun.

— Adică... băiatul ăsta s-a proclamat Dragonul Renăscut? Îngână Niall.

Dragonul. Doar numele era de ajuns pentru a-l face să simtă frigul iernii și al vârstei. Numele purtat de Lews Therin Telamon, când îi osândise pe toți bărbații care puteau conduce Puterea Supremă, printre care și pe el însuși, la nebunie și moarte în vecii vecilor. Trecuseră mai mult de trei mii de ani de când trufia

Aes Sedai și Războiul Umbrei pusese rădăcină capăt Vârstei Legendelor. Trei mii de ani... Însă profețiile și legendele îi ajutau pe oameni să-și amintească – miezul, măcar, dacă amănuntele se pierduseră. Lews Therin Ucișul-de-Neam. Bărbatul care iscase Frângerea Lumii, pentru ca, pe urmele sale, mințile rătăcite ale celor care puteau atinge puterea din inima lumii să culce munții la pământ și să cufunde în mare străvechile ținuturi, schimbând fața pământului și făcându-i pe toți care scăpaseră cu viață să fugă precum fiarele de foc. Și nu se terminase până ce nu fuseseră uciși toți bărbații Aes Sedai, iar omenirea răspândită peste tot găsisese răgazul să încerce să clădească din nou, peste ruinele – și ele puține – care mai rămăseseră. Acestea erau poveștile pe care fiecare și le amintea din copilărie. Iar profețiile spuneau că Dragonul avea să renască.

— Da, Seniore Căpitan Comandant, răspunse Byar, care luase șoapta celui alt drept o întrebare. S-a iscat o nebunie mai mare decât la orice alt fals Dragon de până acum. Are deja mii de oameni de partea sa. Tarabon și Arad Doman au căzut pradă războiului civil, pe lângă războiul pe care-i poartă între ele. Peste tot prin Șesul Almoth și la Capul Toman se dau lupte. Cei din Tarabon se împotrivesc celor din Doman și cu toții – Iscoadelor care își urlă în gura mare credința în Dragon. Mă rog, odată cu venirea iernii, luptele au mai încetat puțin, dar, Seniore, nu am mai văzut niciodată o răzmeriță care să se împrăstie atât de repede. E ca și cum cineva ar fi aruncat un felinar aprins într-un hambar. Zăpada i-a mai potolit, dar, la venirea primăverii, flăcările vor izbucni și mai aprig decât înainte.

Niall îl întrerupse, ridicând un deget. Îl lăsase deja de două ori să-și spună povestea, cu glasul său arzând de mânie și ură. O bună parte o cunoștea și de la alții – în unele privințe știa chiar mai multe decât Byar, însă, de câte ori o auzea, se aprindea din nou.

— Geofram Bomhald și o mie de Copii au pierit. Și de vină sunt femeile Aes Sedai. Ești convins, Copile Byar?

— Sunt, Seniore Căpitan Comandant. După o încăierare pe drumul spre Faime, am văzut două vrăjitoare din Tar Valon. Le-am ucis cu săgețile, dar am pierdut mai mult de cincizeci dintr-ai noștri.

— Ești sigur... ești cu adevărat sigur că erau Aes Sedai?

— Pământul s-a învârtit sub picioarele lor, răspunse Byar, cu glas puternic și sincer; era un om fără prea multă imaginație – moartea, oricum ar fi venit, îi era bine cunoscută unui soldat. Trăsnetele s-au abătut asupra noastră din cerul senin. Seniore, ce altceva ar fi putut fi?

Posomorât, Niall încuviință. De la Frângerea Lumii nu mai existaseră bărbați Aes Sedai, însă și femeile care se împopoțonau cu acel nume erau la fel de rele. Se tot făleau cu Cele Trei Legăminte: să nu rostească vorbe neadevărate, să nu făurească arme cu care oamenii să se ucidă între ei, să folosească Puterea ca armă numai împotriva Iscoadelor și Făpturilor Umbrei. Dar iată că se terminase cu minciuna. Niall fusese dintotdeauna convins că nimeni nu putea dori o asemenea putere decât pentru a-l sfida pe Creator, adică pentru a-l sluji pe Cel Întunecat.

— Și nu știi nimic despre cei care-au cucerit Faime și mi-au ucis jumătate de legiune?

— Seniorul Căpitan Bomhald spunea că-și ziceau Seanchani, Seniore, răspunse netulburat Byar. Și că erau Iscoade. Iar atacul său i-a pus pe fugă, chiar dacă l-au ucis. Am întâlnit mulți oameni care fugeau din oraș, continuă, cu glasul din ce în ce mai răsunător. Cu toții mi-au povestit că străinii au luat-o la fugă. Și asta datorită Seniorului Căpitan Bomhald.

Niall oftă încet. Era a treia oară când Byar îi povestea despre armatele, răsarite parcă de nicăieri, care puseseră stăpânire pe Faime, și folosise aproape aceleași cuvinte. „Așa cum spunea mereu Geofram Bomhald, este un soldat bun, dar nu un bărbat în judecata căruia să poți avea încredere.”

— Seniore Căpitan Comandant, spuse pe neașteptate Byar. Nu v-am mințit. Seniorul Căpitan Bomhald mi-a poruncit să mă țin departe de lupte, să observ totul și să vă raportez. Și să-i spun fiului său, Seniorului Dain, cum a murit.

— Da, da, răspunse, nerăbdător, Niall. O vreme, privi chipul tras al celuiilalt, apoi adăugă: Nimeni nu-ți pune cinstea și curajul la îndoială. Asta mă și așteptam să facă Geofram Bomhald, pregătindu-se să pornească la o luptă în care se temea că i-ar putea muri toți apropiații. „Iar tu, unul, o asemenea minciună n-ai fi putut scorni.” Te-ai descurcat bine, Copile Byar, mai spuse – căci nu mai avea ce afla de la el. Îți dau îngăduința

să pleci să-i dai veștile fiului lui Geofram Bomhald. Este împreună cu Eamon Valda - ultimele rapoarte spuneau că se află în apropiere de Tar Valon. Li te poți alătura și tu.

— Mulțumesc, Seniore Căpitan Comandant, mulțumesc, zise Byar, ridicându-se, apoi înclinându-se adânc; totuși, după ce se îndreptă, șovăi. Seniore, să știți că am fost, într-adevăr, trădați, zise, cu glasul plin de ură tăioasă.

— De Iscoada aceea de care mi-ai vorbit, Copile Byar? ripostă Niall, destul de iritat; pregătirile de un an de zile fuseseră distruse, o mie de Copii pieriseră, iar Byar o ținea întruna cu bărbatul acela. De acel tânăr fierar pe care l-ai văzut numai de două ori, Perrin din Ținutul celor Două Râuri?

— Da, Seniore Căpitan Comandant. Nu știu cum, dar sunt convins că el este de vină. Sunt convins.

— Am să văd ce e de făcut, Copile Byar, zise Niall, apoi, văzând că celălalt dădea să mai spună ceva, îl opri. Acum poți pleca.

Bărbatul tras la față nu avu de ales: făcu din nou o plecăciune și ieși. În timp ce ușa se închidea în urma lui, Niall se lăsă să cadă în jilțul cu spătar înalt. Oare de ce Byar îl ura atâta pe acest Perrin? Erau mult prea multe Iscoade pe lume pentru a-ți mai irosi puterile cu una singură. Prea multe Iscoade, peste tot, ascunzându-se în spatele zâmbetelor sincere și vorbelor dulci, slujindu-l pe Cel Întunecat. Deși, la urma urmei, încă un nume cunoscut nu avea cum să strice. Se foi în jilț, încercând să-și așeze mai bine oasele bătrâne. Se gândi, în treacăt, dar nu pentru prima oară, că poate o pernă n-ar fi fost chiar așa o risipă. Și, nu pentru prima oară, alungă gândul. Lumea se prăvălea în haos, iar el nu avea răgaz să se plece în fața vârstei.

Cântări în minte toate semnele care prevesteau nenorocirea. Tarabon și Arad Doman se înfruntau, în Cairhien izbucnise războiul civil și spiritele se încingeau și în Tear și Illian, care se dușmăniseră dintotdeauna. Poate că asta, în sine, nu însemna nimic - războiul era ceva obișnuit pentru oameni - însă, de cele mai multe ori, izbucneau pe rând. Și, pe lângă falsul Dragon care se afla undeva, pe Șesul Almoth, altul puneă pe jar Saldaea și apăruse și un al treilea, în Tear. Trei deodată. „Și cu toții sunt falși. Trebuie să fie așa.”

Și mai erau și alte zeci de lucruri mai puțin importante, unele, poate, numai zvonuri lipsite de temei, însă luate împreună cu

celelalte... Aielii fuseseră zăriți departe, spre apus – în Murandy, chiar și în Kandor. Nu erau decât câte doi sau trei, însă, mulți sau puțini, Aielii nu părăsiseră Pustia decât o dată, în tot timpul scurs de la Frângere – iar atunci izbucnise, firește, războiul. Se mai spunea și că Atha'an Miere, oamenii din Seminția Mării, uitaseră de negoț și porniseră să caute semne și miracole – însă nu se știa ce anume așteptau – cu corăbiile numai pe jumătate pline, sau chiar de-a dreptul goale. Pentru prima dată în aproape patru sute de ani, Illian chemase Marele Alai, ca să pornească în căutarea faimosului Corn al lui Vaiere, despre care profețiile spuneau că avea să scoale din morminte eroii din vechime, pentru ca aceștia să lupte în Tarmon Gai'don, Ultima Bătălie împotriva Umbrei. Zvonurile pretindeau și că Ogierii, un neam atât de ascuns încât cei mai mulți dintre oamenii simpli îi credeau numai niște legende, puseseră la cale felurite întâlniri între steddindurile lor îndepărtate.

Și – lucru care, pentru Niall, era cel mai important – se părea că femeile Aes Sedai ieșiseră și ele la lumină. Se spunea că trimiseseră mai multe surori pentru a-l înfrunta pe falsul Dragon Mazrim Taim care putea conduce Puterea – lucru rar în rândul bărbaților. Așa ceva era o scârboșenie și o pricină de teamă, și puțini erau cei care să creadă că un astfel de om putea fi învins fără ajutorul venit de la Aes Sedai. Mai bine să-l primești, decât să trebuiască să înfrunți grozăviile care începeau, fără greș, după ce bărbatul înnebunea – așa cum se întâmpla de fiecare dată. Pe de altă parte, alte Aes Sedai fuseseră trimise să-l sprijine pe celălalt fals Dragon din Faime. Asta părea să se înțeleagă din veștile pe care le primise.

Tabloul făcu să-i înghețe sângele în vene. Haosul se răspândea; lucruri nemaivăzute se întâmplau iarăși și iarăși. Lumea întreagă părea să se agite, gata-gata să dea în clocot. Pentru el, era limpede. Ultima Bătălie se apropia cu adevărat. Tot ceea ce pusese la cale, faptele glorioase menite să-l facă celebru printre Copiii Luminii, vreme de încă o sută de generații, totul era distrus. Însă tulburările însemnau prilejuri noi, așa că își făurise alte gânduri, alte țeluri. Numai să aibă puterea și voința de a le duce la bun sfârșit. „Lumină, fă să rămân în viață cât este nevoie.”

O bătaie slabă în ușa îl trezi din gândurile sale sumbre.

— Intră! se răsti.

Un slujitor în livrea și pantaloni albi cu auriu se strecură înăuntru, cu o plecăciune. Cu ochii în pământ, anunță că Jaichim Carridin, Uns al Luminii, Inchizitor al Brațului Luminii, sosise la porunca Seniorului Căpitan Comandant. Carridin apăru și el, fără să-i mai dea lui Niall răgazul să vorbească. Acesta îi făcu semn slujitorului să plece. Până ca ușa să se închidă la loc, Carridin căzu într-un genunchi, fluturându-și mantia albă ca zăpada, brodată pe piept cu soarele înconjurat de raze și, în spatele lui, cu cârja păstorească, stacojie, însemnul celor din Brațul Luminii, cărora mulți le spuneau, dar numai pe ascuns, Descleștătorii.

— Ai poruncit să mă înfățișez, Seniore Căpitan Comandant, zise el cu glas puternic, și iată-mă întors din Tarabon.

Niall îl cântări din priviri. Carridin era un bărbat înalt, de vârstă mijlocie, cu câteva fire cărunte, dar vânjos și zdravăn. Avea ochii negri, înfundați în orbite, și întotdeauna pătrunzători. Deși sfredelit cu privirea de Seniorul Căpitan Comandant, nici nu clipea – puțini aveau conștiințele așa curate sau nervii atât de tari. Aștepta îngenuncheat și liniștit, de parcă era ceva cu totul firesc să i se poruncească, fără vreo pricina, să-și părăsească postul și să se întoarcă fără întârziere în Amador. Pe de altă parte, se spunea că Jaichim Carridin era un munte de răbdare.

— Ridică-te, Copile Carridin, spuse Niall, iar celălalt se supuse. Am primit vești îngrijorătoare din Faime.

Carridin își netezi mantia și răspunse, pe un ton când respectuos, când ușor sfidător, de parcă vorbea cu un egal și nu cu cel pe care jurase să-l slujească până la moarte.

— Seniorul Căpitan Comandant vorbește de raportul Copilului Jaret Byar, fost aghiotant al Seniorului Căpitan Bomhald.

Mușchii de la colțurile ochilor lui Niall tresăriră – semn că era pe cale să se mânie. Crezuse că numai trei oameni aflaseră că Byar era în Amador, și numai unul – el însuși – știa de unde venea.

— Nu face pe istețul, Carridin. Se prea poate ca dorința asta de a ști totul să te dea pe mâna propriilor tăi Descleștătorii.

La auzul numelui, Carridin strânse puțin din buze – dar, altfel, rămase netulburat.

— Seniore Căpitan Comandant, Brațul caută adevărul peste tot, pentru a-i sluji Luminii.

Pentru a-i sluji Luminii. Nu Copiilor. Toți aceștia slujeau Lumina, însă Pedron Niall se întreba adesea dacă nu cumva

Descleștătorii trăiau cu gândul că nu erau de aceeași teapă cu ceilalți.

— Și ce adevăruri ai să-mi spui despre ceea ce s-a petrecut în Faime?

— E opera Iscoadelor Celui Întunecat, Seniore.

— Poftim? chicoti aspru Niall. Acum câteva săptămâni mi-ai raportat că Geofram Bomhald era în slujba Celui Întunecat, pentru că pornise cu soldații săi spre Capul Toman, în ciuda poruncilor tale. Iar acum, continuă, într-o șoaptă amenințătoare, vrei să mă faci să cred că Bomhald, Iscoada, a dus la moarte o mie de Copii pentru a se lupta cu alte Iscoade?

— Ce era și ce nu era Bomhald nu mai avem de unde ști, răspunse Carridin sec, de vreme ce a murit înainte de a fi dat pe mâna noastră. Ticluelile Umbrei sunt tulburi și par adesea nebunești, în ochii celor care pășesc în Lumină. Însă cei care au cucerit Faime erau Iscoade. Nu am nici o îndoială. Iscoade și Aes Sedai, în sprijinul unui fals Dragon. Bomhald și oamenii săi au fost distruși cu ajutorul Puterii, de asta sunt convins, Seniore Căpitan Comandant, la fel ca și oștile din Tarabon și Arad Doman, trimise împotriva Iscoadelor din Faime.

— Și cum rămâne cu poveștile potrivit cărora oamenii care-au cucerit Faime veneau de dincolo de ocean?

— Seniore, răspunse Carridin clătinând din cap, lumea vorbește vrute și nevrute. Unii spun că ar fi fost oștile trimise peste ocean, acum o mie de ani, de Artur Aripă-de-Șoim, și întoarse acum pentru a cere pământurile înapoi. Că veni vorba, cică Artur însuși ar fi fost zărit în Faime, având cu el și o ceată de eroi de legendă. Apusul clocotește, din Tarabon până în Saldaea. Cu fiecare zi apar alte zvonuri, care de care mai prostești. Acești așa-ziși Seanchani nu erau decât o gloată de Iscoade, adunată pentru a sprijini un fals Dragon – singura deosebire fiind că, de asta dată, aveau și ajutor Aes Sedai, și încă pe față.

— Ce dovezi ai? întrebă Niall, de parcă nu era pe de-a-ntregul convins. Ai prizonieri?

— Nu, Seniore Căpitan Comandant. Fără îndoială că ai aflat deja de la Copilul Byar că Bomhald a izbutit să-i pună pe fugă. Iar cei pe care i-am luat noi la întrebări nu au recunoscut că s-ar fi aflat în slujba unui fals Dragon, firește. Cât despre dovezi... sunt de două feluri și, dacă-mi îngăduiți, am să vi le înfățișez...

Niall îi făcu un gest nerăbdător să continue.

— Mai întâi, dovada prin lipsă. Puține corăbii au îndrăznit să treacă oceanul Aryth, iar cele mai multe nu s-au mai întors. Celelalte au fost silite s-o facă, pentru a nu rămâne fără apă și hrană. Nici măcar Seminția Mării nu are asemenea curaj, cu toate că ei ajung pe oriunde se face negoț, chiar și în ținuturile de dincolo de Pustiul Aiel. Seniore Căpitan Comandant, dacă există pământuri dincolo de ocean, ele sunt de neatins, oceanul e prea mare. A încerca să ajungi acolo cu oastea ar fi ca și cum ai încerca să zbori.

— Așa o fi, spuse încet Niall. Pare ușor de crezut. Dar celălalt fel de dovezi?

— Seniore, mulți dintre cei pe care i-am întrebat au vorbit despre monștrii care luptau pentru Iscoade. Și au ținut-o sus și tare. E limpede că e vorba de troloci și de alte făpturi de-ale Umbrei, aduse, pe cine știe ce căi, de-a dreptul din Mană, făcu Carridin, desfăcându-și brațele, ca și cum totul era de la sine înțeles. Cei mai mulți oameni cred că poveștile despre troloci sunt numai minciunile unora care se vântură din loc în loc, sau că au fost uciși cu toții, în cursul Războaielor. Cum altfel să-i spună unui troloc, dacă nu monstru?

— Da. Da, poate că ai dreptate, Copile Carridin. Poate, am spus, începu Niall, nedorind să-i dea satisfacția de a ști că era de aceeași părere. „Lasă-l să se mai frământa un pic.” Dar cu el cum rămâne? Întrebă, arătând desenul făcut sul; pesemne că Inchizitorul avea și el, pe undeva, o copie. Cât e de primejdios? Poate conduce Puterea?

Celălalt ridică din umeri.

— Poate că da, poate că nu. Nu mă îndoiesc că femeile Aes Sedai ne pot face să credem că și pisicile conduc Puterea, dacă așa poftesc. Cât despre primejdii... orice fals Dragon e primejdios, până când este înfrânt, iar unul sprijinit de Tar Valon este de zece ori pe-atât. Dar, dacă este lăsat de capul lui, peste șase luni totul va fi mult mai rău decât este acum. Prizonierii cu care-am vorbit eu nu-l văzuseră niciodată și nu știau unde se află. Oștile lui sunt răspândite peste tot – mă îndoiesc să fie mai mult de două sute de oameni într-un singur loc. Dacă locuitorii din Tarabon și Doman n-ar fi atât de preocupați să se lupte între ei, ar putea să-i distrugă fără vreo greutate.

— Nici măcar un fals Dragon, spuse aspru Niall, nu-i poate face să uite că de patru sute de ani se ciondănesc pentru Șesul Almoth. Ca și cum ar fi, unii sau alții, îndeajuns de puternici pentru a-l stăpâni.

Carridin nu se schimbă la față, iar Niall se întrebă cum de izbutea. „Dar te tulbur eu, Descleșătorule.”

— Nu are importanță, Seniore Căpitan Comandant. Acum, iarna i-a potolit pe toți. Nu fac decât să mai iasă după pradă, din când în când. După ce se va încălzi îndeajuns pentru ca soldații să poată mărșălui... Bomhald nu și-a dus la moarte decât o jumătate din legiune. Cu ajutorul celeilalte jumătăți, am să-l vânez pe falsul Dragon și am să-l ucid. Un leș nu mai este primejdios pentru nimeni.

— Dar dacă ai de-a face cu ceea ce, din câte se pare, a avut și Bomhald? Aes Sedai care ucid cu ajutorul Puterii?

— Vrăjitoriile lor nu le apără de săgeți sau de pumnalele care sclipesc în beznă. Și mor la fel de iute ca oricare alt om, zâmbi Carridin. Îți făgăduiesc că, până la vară, totul se va termina.

Niall încuviință. Tare încrezător se mai arăta Inchizitorul. Credea, pesemne, că scăpase de întrebările primejdioase care i-ar fi putut fi puse până atunci. „Dar ai uitat, Carridin, că eram renumit pentru tacticile mele.”

— De ce, începu el încet, nu ți-ai dus și tu oamenii în Faime? Odată ce Capul Toman era plin de Iscoade și Faime căzuse în mâinile lor, de ce ai încercat să-l oprești pe Bomhald?

Carridin clipi, dar glasul îi rămase la fel de sigur.

— La început erau numai zvonuri, Seniore Căpitan Comandant. Zvonuri atât de nebunești, încât nimeni nu le putea crede. Până să aflu adevărul, Bomhald intrase deja în luptă, murise, iar Iscoadele se risipiseră. Mai mult, misiunea mea era de a aduce Lumina în Șesul Almoth. Nu puteam să-mi las baltă ordinele, ca să alerg după cai verzi pe pereți.

— Misiunea ta? făcu Niall, ridicându-se, cu glas răsunător; deși cu un cap mai înalt ca el, Carridin se trase un pas înapoi. Misiunea? Misiunea era să pui mâna pe Șesul Almoth. O găleată goală, pe care nimeni n-o stăpânește decât prin vorbe și fumuri, iar tu trebuia s-o umpli. Neamul din Almoth ar fi renăscut, condus de Copiii Luminii care n-ar mai fi avut nevoie să se prefacă a se supune vreunui imbecil de rege. Amadicia și Almoth, ca un clește care strânge Tarabon. În cinci ani, am fi

dobândit acolo aceeași influență pe care-o avem aici. Iar tu ai stricat totul.

— Seniore, se împotrivi Carridin care, în cele din urmă, își pierduse zâmbetul. De unde puteam să prevăd ce avea să se întâmple? Încă un fals Dragon. Tarabon și Arad Doman pornind la război, după atâta vreme în care n-au făcut decât să mârâie unii la alții. Femeile Aes Sedai dându-și arama pe față, după trei milenii de prefăcătorie. Dar chiar și așa, nu e totul pierdut. Pot să-l vânez și să-l distrug pe falsul Dragon, înainte ca devotații lui să se unească. Iar odată ce oștile din Tarabon și Doman se istovesc unele pe celelalte, pot fi alungate de-acolo fără...

— Nu! se răsti Niall. S-a terminat cu ticluelile tale, Carridin. Poate c-ar trebui să te dau, chiar acum, pe mâna Descleștătorilor domniei tale. Marele Inchizitor nu s-ar împotrivi, că doar arde de nerăbdare să dea vina pe cineva, pentru cele întâmplate. Nu și-ar jertfi, de bunăvoie, un om, dar nu prea cred că ar avea ceva de zis, dacă te-aș pomeni eu însumi. După numai câteva zile, ai mărturisi orice. Te-ai denunța drept Iscoadă, cred. În mai puțin de-o săptămână, ți-ar cădea capul sub securea călăului.

— Seniore Căpitan Comandant..., bâigui Carridin, cu fruntea scăldată de sudoare, apoi se opri să înghită în sec. Seniorul Căpitan Comandant pare să dea de înțeles că mai există o cale. Să mi-o arate. Am jurat supunere.

„Acum, se gândi Niall. Acum să aruncăm zarurile.” Pielea i se făcu de găină, de parcă era în luptă și își dăduse, dintr-odată, seama că era înconjurat numai de dușmani.

Oamenii care dețineau rangul său nu ajungeau pe mâna călăului, dar se întâmplase de mai multe ori ca vreunul să moară pe neașteptate, pentru a fi jelit și înlocuit, fără întârziere, de altul, ceva mai puțin îndrăzneț și primejdios.

— Copile Carridin, spuse el, ferm, ai să faci în așa fel încât falsul Dragon să nu moară. Iar dacă apar femei Aes Sedai care să caute să scape de el, nu să-l sprijine, ai să te folosești de „pumnalele din beznă” de care vorbeai.

Inchizitorul rămase cu gura căscată, dar se stăpâni repede, privindu-l gânditor pe Niall.

— E datoria oricui să ucidă Aes Sedai, dar... să lase un fals Dragon în libertate? Asta-i trădare... blasfemie.

Niall răsufla adânc. Simțea pumnalele nevăzute așteptându-l printre umbre. Dar nu mai avea cale de întors.

— A face ce trebuie făcut nu înseamnă trădare. Și chiar blasfemiile pot fi îngăduite, dacă există pricini, rosti, știind că până și aceste vorbe erau îndeajuns pentru a-l duce la pieire. Știi care este calea cea mai scurtă pentru a-i uni pe oameni în slujba ta, Copile Carridin? Nu? Dă drumul pe străzi unui leu turbat. După ce toți sunt cuprinși de groază, după ce li se topesc și mațele de frică, spune-le, fără să te tulburi, că vei avea tu grijă de el. Omoară-l, și poruncește ca leșul să fie atârnat undeva unde să-l poată vedea, cu mic cu mare. Apoi, fără întârziere, dă-le altă poruncă – și vei fi ascultat. Și dacă le poruncești mereu alte și alte lucruri, ți se vor supune – căci, dacă nu te slujesc pe tine, cel care i-ai salvat, atunci pe cine să slujească?

— Adică..., începu Carridin, clătinând nesigur din cap, adică vrei să câștigi totul, Seniore? Nu doar Șesul Almoth, ci și Tarabon și Arad Doman?

— E treaba mea ce vreau. Treaba ta este să te supui, după cum ai jurat. Te poftesc să-ți trimiți solii, înainte de căderea nopții, pe cai iuți. Sunt convins că știi cum să dai porunci, astfel încât nimeni să nu intre la bănuieli. Dacă trebuie să vă luptați, luptați-vă cu oștile din Tarabon și Doman. Că doar n-o să-i lăsăm să-mi omoare leul. Nu, pe Lumină, o să-i silim să cadă la pace.

— Cum poruncește Seniorul Căpitan Comandant, spuse iute – prea iute! – Carridin. Ascult și mă supun.

— Dacă jurămintele nu sunt îndeajuns de puternice, îi zâmbi rece Niall, mai află un lucru. Dacă falsul Dragon moare, înainte să poruncesc eu, sau dacă e prins de vrăjitoarele din Tar Valon, într-o dimineață vei fi găsit cu un pumnal înfipt în inimă. Iar dacă mi se va întâmpla... cine știe ce – chiar dacă mor de moarte bună – n-ai să mai trăiești nici o lună de zile după mine.

— Seniore Căpitan Comandant, am jurat să mă supun...

— Chiar așa, îl întrerupse Niall. să nu cumva să uiți. Acum, du-te!

— Cum poruncește Seniorul Căpitan Comandant, îngână Carridin; de-acum, nu mai părea netulburat.

Ușa se închise în urma Inchizitorului. Niall își frecă palmele. Îi era frig. Zarurile se rostogoleau și nu era nici o cale pentru a prevedea ce fețe aveau să arate. Ultima Bătălie se apropia. Dar

nu legenda Tarmon Gai'don, nu clipa în care Cel Întunecat avea să-și rupă lanțurile, iar Dragonul Renăscut să-l înfrunte. Era sigur că nu avea să fie așa. Firește, era cu puțință ca străvechii Aes Sedai din Vârsta Legendelor să fi săpat un tunel în temnița Celui Întunecat, de la Shayol Ghul, însă Lews Therin Telamon și cei O Sută de Tovarăși o ferecaseră la loc. Atacul dușmanului spurcase pentru totdeauna jumătatea bărbătească a Adevăratului Izvor și-i înnebunise pe toți, și astfel începuse Frângerea, însă unul singur dintre acei Aes Sedai de demult putea face mai mult decât zece vrăjitoare din Tar Valonul de-acum. Pecețile aveau să țină.

Pedron Niall puna mare preț pe logică, așa că își dăduse seama cum avea să fie Tarmon Gai'don. Hoarde de trolici însetați de sânge aveau să se reverse către miazăzi, din Mana Pustiitoare, așa cum se întâmplase în vremea Războaielor. În fruntea lor aveau să fie Myrdraalii – Jumate-Oamenii – și poate și niște Stăpâni ai Spaimei, aleși din rândul Iscoadelor. Omenirea, risipită, așa cum era, și dezbinată de ură, nu putea face față. Însă el, Pedron Niall, avea s-o unească sub flamurile Copiilor Luminii. Aveau să se nască noi legende, despre cum Pedron Niall purtase Ultima Bătălie și o câștigase.

— Dar mai întâi, șopti, dă drumul leului turbat să umble pe străzi.

— Leul turbat?

Niall se răsuci pe călcâie, tocmai când un omuleț ciolănos, cu un nas mare și coroiat, se strecură din spatele uneia dintre flamurile atârinate pe pereți, lăsând să se întrezărească, pentru o clipă numai, o ușă tăinuită care se închidea.

— Ordeith, se răsti el, ți-am arătat coridorul ăsta ca să poți veni când te chem, fără să afle jumătate din fortăreață, nu ca să tragi cu urechea la discuțiile mele între patru ochi.

— Să trag cu urechea, înălțime? făcu Ordeith, traversând camera, după ce i se plecase în pripă. Nici nu mi-ar trece prin cap așa ceva. De-abia ce-am sosit, și am auzit ultimele cuvinte ale domniei tale. Atât.

Pe chip i se așternuse un zâmbet, aproape de batjocură – însă, din câte văzuse Niall, așa zâmbea el mereu, chiar și atunci când nu avea vreo pricină să creadă că l-ar fi urmărit cineva. Omulețul sosise în Amadicia cu o lună înainte, în miezul iernii, îmbrăcat în zdrențe și aproape degerat. Apoi izbutise, cine știe

cum, să ducă străjerii cu vorba și să ajungă până la Pedron Niall însuși. Părea să știe totul despre ce se întâmplase la Capul Toman, până și lucruri care nu apăreau în rapoartele lungi, dar încâlcite ale lui Carridin, nici în povestea lui Byar, nici în vreun alt raport sau zvon care ajunsese la urechile lui Niall. Nu-l chema Ordeith, firește – în Limba Veche, acest nume însemna „pelin”. Niall îi ceruse, cândva, să-i dea socoteală pentru numele ales, însă omul răspunsese numai atât: „Nimeni nu mai știe cine am fost, iar viața e amară”. Dar era isteț – numai cu ajutorul lui izbutise Niall să întrezărească încotro se îndreptau lucrurile.

Ordeith se apropie de masă și luă în mână un desen, desfăcându-l, numai atât cât să se vadă chipul tânărului. Zâmbetul său amar se adânci, aproape ca o strâmbătură. Niall era încă mâniat că omul apăruse fără să fie chemat.

— Falsul Dragon te amuză, Ordeith. Sau, cumva, te sperie?

— Falsul Dragon? Îngână celălalt. Mda. Da, firește că trebuie să fie fals. Altfel, cum?

Și scoase un hohot de râs ascutit și neplăcut, scoțându-l pe Niall din fire și făcându-l să se întrebe, cum i se întâmplase de multe ori, dacă nu era cumva pe jumătate nebun. „Dar, nebun sau nu, e un om deștept.”

— Ce vrei să spui, Ordeith? Vorbești de parcă l-ai cunoaște. Omul tresări, de parcă ar fi uitat că Seniorul Căpitan Comandant se afla și el acolo.

— Să-l cunosc? Oh, da, sigur că-l cunosc. Îi zice Rand al'Thor și vine din Ținutul celor Două Râuri, o regiune pierdută din Andor. E o Iscoadă atât de credincioasă Umbrei, încât, dac-ai ști numai pe jumătate ce-a făcut, ți s-ar strepezi sufletul.

— Ținutul celor Două Râuri, îngână Niall. Mi-a mai pomenit cineva de asta, și de o Iscoadă, tot un tânăr. Ce ciudat... s-ar zice că pe-acolo e plin de Iscoade. Înseamnă că sunt, într-adevăr, peste tot.

— Poftim, Seniore? făcu Ordeith. Ce Iscoadă? Să fie Matrim Cauthon, sau Perrin Aybara? Sunt de-o seamă cu ăsta, și aproape la fel de ticăloși.

— Mi s-a spus că l-ar chema Perrin, spuse Niall, încruntat. Deci sunt trei, zici? Din ținutul ăla nu vin decât lână și tutun. Nu prea cred să mai existe vreun loc în care oamenii să trăiască atât de izolați de restul lumii.

— Într-un oraș, Iscoadele Celui Întunecat trebuie să se ascundă, cât de cât. Trebuie să aibă de-a face și cu alții, cu străini sosiți de prin alte părți, care pot purta vorba despre ce-au văzut. Dar într-un sătuc liniștit și izolat de lume, unde nu prea vin străini... Ce loc mai bun pentru o Iscoadă?

— Și de unde știi tu numele ăstora trei, Ordeith? Trei Iscoade, dintr-un fund de lume. Prea multe taine știi, Suflet de amar, prea multe scoți din mânecă... mai ceva ca un menestrel.

— Dacă un om s-ar apuca să-ți povestească tot ce știe, înălțime, răspunse pe dată celălalt, n-ar face decât să îndruge vrute și nevrute. Fiecare lucru e de folos numai la timpul său. Dar ascultă ce-ți spun, înălțime. Rand al'Thor, acest Dragon, are rădăcini adânci în Ținutul celor Două Râuri.

— Fals Dragon! spuse apăsător Niall, iar Ordeith se plecă.

— Firește, înălțime. M-a luat gura pe dinainte. Dintr-odată, Niall își dădu seama că Ordeith mototolea desenul în pumn. Chipul îi rămăsese netulburat, în afară de zâmbetul pieziș, însă mâinile i se tot încleștau, nervos, pe foaia de pergament.

— Oprește-te! îi porunci, smulgându-i desenul și netezindu-l cum putu mai bine. Nu am la îndemână prea multe portrete ale omului ăstuia. Nu-ți îngădui să le distrugi.

Pictura se pătase aproape în întregime. Peste pieptul tânărului se întindea o ruptură, însă chipul, ca prin minune, rămăsese neatins.

— Iertare, înălțime, spuse Ordeith cu eternul său zâmbet, făcând o plecăciune. Urăsc Iscoadele.

Niall se uită lung la chipul desenat. „Rand al'Thor, din Ținutul celor Două Râuri.”

— Când se topesc zăpezile, poate că va trebui să ticluim ceva pentru oamenii de pe-acolo. Cine știe.

— Cum dorește înălțimea Ta, răspunse netulburat Ordeith.

Carridin străbătea cu pași mari coridoarele Fortăreței. Era atât de încruntat încât cei pe care-i întâlnea îl ocoleau. Oricum, nu erau mulți care să vrea să stea la discuții cu Descleștătorii. Slujitorii care alergau de colo colo, cu treburi, încercau să se facă una cu pereții de piatră, și chiar ofițerii, cu nodurile lor aurii pe mantie, o apucau pe coridoare lateralnice, zărindu-i chipul. Ajuns la încăperile sale, dădu ușa de perete, apoi o trânti. Vederea covoarelor fine din Tarabon și Tear, în tonurile lor

intense de roșu, auriu și albastru, a oglinzilor curbate din Illian, a foiței aurii de pe masa fina din mijlocul încăperii, la care un meșter din Lugard lucrase aproape un an de zile, nu-i mai făcură nici o plăcere. Mai că nu le văzu.

— Sharbon! strigă, dar slujitorul care ar fi trebuit să se afle acolo, aranjându-i încăperile, și care, de obicei, apărea imediat, nu era nicăieri. Arde-te-ar Lumina, Sharbon! Unde ești?

Din colțul ochiului, zări o mișcare și se întoarse pe călcâie, pregătindu-se să-l acopere de blesteme. Însă uită de ele, de îndată ce Myrdraalul mai făcu un pas către el, cu mișcări grațioase, ca de șarpe. La trup părea om, și încă unul nu foarte zdravăn, dar orice asemănare înceta aici. Purta haine și o mantie negre ca noaptea, care nici nu se mișcau în timp ce pășea. Printre falduri, pielea sa albă ca laptele părea și mai lividă. Și nu avea ochi. Privirea sa de taină îl umplu de groaza pe Carridin, ca pe atâția alții înaintea lui.

— Ce..., începu acesta, apoi se opri să-și umezească buzele, încercând să-și regăsească tonul normal al vocii. Ce faci aici? izbuti să îngaime – și tot mai ascuțit ca de obicei; buzele Jumate-Omului se strâmbară într-un zâmbet.

— Unde este umbra, acolo sunt și eu, zise, cu un glas ca foșnetul unui șarpe printre frunze. Și stau mereu cu ochii pe cei care mă slujesc.

— Eu îl slujesc pe...

Dar în van. Cu mare greutate, Carridin își întoarse privirea de la fața aceea netedă, palidă, moale, și se răsuci pe călcâie. Îl străbătu un fior – stătea cu spatele la un Myrdraal. În oglinda aflată pe perete, în fața lui, totul se vedea limpede – totul, dar nu și Pieritul, care apărea ca o pată de ceață. Nu era cine știe ce încurajare, însă oricum era mai bine decât să-i înfrunte privirea. Glasul lui Carridin se întări puțin.

— Eu îl slujesc pe..., începu iarăși, și iarăși se întrerupse, amintindu-și unde se afla. În inima Fortăreței Luminii. Orice zvon despre șoaptele pe care avea de gând să le lase să-i scape de pe buze l-ar fi dat în puterea celor din Brațul Luminii. Dacă l-ar fi auzit, până și cel mai neînsemnat dintre Copii l-ar fi culcat la pământ. Era singur cu Myrdraalul, și poate cu Sharbon – „Unde-o fi, blestematul?” Ar fi fost bine să mai fie cineva care să înfrunte privirea Jumate-Omului, chiar dacă după aceea ar fi trebuit să

scape de el – și tot coborî vocea. Îl slujesc pe Marele Stăpân al întunericului, la fel ca tine. Amândoi îl slujim.

— Dacă preferi așa, răsă Myrdraalul, făcându-l să se înfioare până în măduva oaselor. Oricum, vreau să știu ce cauți aici, și de ce nu ești în Șesul Almoth?

— Seniorul Căpitan Comandant mi-a poruncit să vin.

— Poruncile Seniorului Căpitan Comandant sunt vorbe în vânt, șuiera Myrdraalul. Ar fi trebuit să-l găsești pe omul numit Rand al'Thor și să-l omori. Mai presus de toate, asta trebuia să faci! De ce nu te supui?

Carridin răsuflă adânc. Privirea care-i sfredelea spinarea părea un cuțit creștându-i pielea.

— S-au... schimbat lucrurile, și nu mai am atâta putere ca înainte.

Un zgomot aspru și înfundat îl făcu să întoarcă ochii. Myrdraalul își plimba o mână pe tăblia mesei. Din unghii i se înălțau firișoare de fum.

— Nu s-a schimbat nimic, omule. Ți-ai încălcat jurămintele care te legau de Lumină și ai rostit altele, cărora trebuie să li te supui.

Carridin tresări, văzând șanțurile adânci care brăzdau lemnul șlefuit, și înghiți în sec.

— Nu înțeleg. De ce, dintr-odată, e atât de important să-l omor? Credeam că Marele Stăpân voia să-l folosească.

— Îmi pui întrebări? Ar trebui să-ți smulg limba. Treaba ta nu e să întrebi, sau să înțelegi, ci să te supui. Mai ceva ca un câine. Măcar asta pricepi? Sus, câine, slujește-ți stăpânul!

Teama făcu loc mâniei, iar mâna lui Carridin se îndrepta către sold, însă sabia nu se afla acolo, ci zăcea în încăperea alăturată, unde-o lăsase când plecase către Pedron Niall. Myrdraalul se mișcă mai iute decât o viperă. Carridin deschise gura să urle, când mâna acestuia se încleștă pe încheietura lui, strivind-o; oasele se freacă unul de altul, făcându-l să simtă fiori de durere pe braț în sus. Însă strigătul nu-i scăpă de pe buze, căci cealaltă mână a Pieritului îl apucă de bărbie și-l sili să strângă din fălci. Se înalță pe vârfuri, apoi se simți ridicat de la pământ. Gemând înfundat, se bălăbănea în strânsoarea Myrdraalului.

— Ascultă, omule. Ai să-l găsești pe tânărul acela și ai să-l omori cât poți de iute. Să nu crezi că mă poți înșela. Mai sunt și alți... copii... care să-mi spună dacă încerci așa ceva. Și iată și

un imbold. Dacă Rand al'Thor nu pierе în mai puțin de o lună, am să iau pe cineva din sângele tău. Fiu, fiică, soră, unchi. N-ai să știi pe cine, până când acela nu va muri în chinuri. Dacă mai trece încă o lună, am să iau pe altcineva și așa mai departe. Iar când n-ai mai rămas decât tu, dacă al'Thor n-a murit încă, am să te duc de-a dreptul în Shayol Ghul, spuse, și zâmbi. O să-ți ia ani de zile să mori, omule. Acum pricepi?

Carridin scoase un sunet, nici geamăt, nici scâncet. I se păru că gâtul stătea să i se rupă. Rânjind, Myrdraalul îl aruncă cât colo, izbindu-l de perete. Căzu pe un preș, năucit și rămase acolo cu fața în jos, încercând să-și recapete suflul.

— Pricepi, omule?

— Te... te ascult și mă supun, izbuti Carridin să rostească, cu fața înfundată în covor. Nu veni nici un răspuns. Clipind de durere, întoarse capul. Încăperea era goală. Legenda spunea că Jumate-Oamenii călăreau umbrele ca pe niște cai, iar când se întorceau pe-o parte, dispăreau. Nici un zid nu-i putea opri. Carridin simți că-i venea să plângă. Se propti în brațe, blestemând fiorii de durere de la încheietură. Ușa se deschise și Sharbon intră în grabă – un om îndesat, cu un coș pe braț. Se opri să-l privească.

— Stăpâne, ai pățit ceva? Iartă-mă că nu am fost aici, dar am plecat să cumpăr fructe pentru...

Cu mâna nevătămată, Carridin lovi coșul, aruncându-i-l din mână, apoi îl palmui zdravăn; merele zbârcite, de iarnă, se răspândiră pe podea.

— Iertare, stăpâne, bâigui Sharbon.

— Adu hârtie, pană și cerneală, rânji Carridin. Repede, prostule! Trebuie să trimit porunci. „Dar ce soi? Ce soi?” În timp ce Sharbon se grăbea să-i dea ascultare, el se uită lung la șanțurile din tăblia mesei și se înfioră.

CAPITOLUL 1

Așteptarea

Roata Timpului se învâртеște, Vârstele vin și trec, lăsând în urmă amintiri care devin legendă, apoi se preschimbă în mituri și sunt de mult uitate când Vârsta se întoarce, într-o Vârstă, numită de unii A Treia Vârstă, o Vârstă care va să vină, o Vârstă de mult trecută, vântul începu să sufle în Munții de Negură. Vântul nu era începutul, învârtirea Roții Timpului nu are nici început, nici sfârșit. Dar era un început.

Vântul mătura văile adânci, văi albastre de la negura de dimineață care stăruia încă în aer, unele împădurite cu conifere, altele golașe, unde curând aveau să răsară flori sălbatice și iarbă. Șuiera printre ruinele și monumentele zdrobite, pe jumătate îngropate în pământ, uitate aidoma celor care le zidiseră. Se tânguia printre trecătorile dintre piscurile acoperite cu zăpada care nu se topea niciodată. Nori groși înconjurau vârfurile munților, așa încât zăpada și marginile zdrențuite ale norilor albi se contopeau. Jos, iarna se dusesse sau era pe ducă, însă aici, la înălțime, era încă în toi, acoperind povârnișurile muntelui cu petice mari și albe. Numai coniferele mai aveau frunze, restul ramurilor erau despuiate, profilându-se maroniu sau cenușiu pe stâncile și pe pământul încă netrezit la viață. Nu se auzea nici un alt sunet în afară de rafalele de vânt. Ținutul părea că așteaptă. Că așteaptă să se întâmple ceva.

Perrin Aybara își opri calul într-un pâlc de pini și alte soiuri de brazi; se înfioră de frig și își trase mantia căptușită cu blană în jurul trupului cât de bine putu, dat fiind că avea un arc într-o mână și o secure la cingătoare. Era o secure bună, cu tăișul din oțel, în formă de semilună; Perrin suflase în foale în ziua în care o făurise jupânul Luhhan. Vântul îi umflă mantia, smucindu-i gluga de pe părul cârlionțat și zburlit, și îi trecu prin surtuc; își mișcă degetele în cizme ca să și le încălzească și se foi în șaua înaltă, dar nu se gândea la frig. Uitându-se la cei cinci tovarăși de drum, se întrebă dacă și ei simțeau același lucru. Nu acea așteptare pentru care fuseseră trimiși aici, ci mai mult decât atât. Trăparu, calul lui, se zbuciumă și își răsuci capul în toate părțile. Își numise așa murgul pentru picioarele lui iuți, însă acum Trăparu părea că simte neliniștea și nerăbdarea călărețului. „M-am săturat să tot așteptam, să tot stăm așa, în vreme ce Moiraine ne ține ca-ntr-un clește. Arde-le-ar focul pe femeile Aes Sedai! Când o să se termine?”

Fără să se gândească, adulmecă vântul. Mirosea a cai, a oameni și a sudoare omenească. Un iepure trecuse printre acei copaci nu cu mult timp în urmă, gonit de frică, însă vulpea care era pe urmele lui nu îl ucisese acolo. Își dădu seama ce făcea și se opri. „Aș fi crezut că o să mi se înfunde nasul de la vântul ăsta.” Aproape că îi părea rău că nu se întâmplase așa. „Și atunci nici n-aș lăsa-o pe Moiraine să mă ajute.”

Ceva îl frământa. Își alungă însă aceste gânduri. Nu le pomeni nimic tovarășilor săi. Ceilalți cinci bărbați stăteau în șa, cu arcurile la îndemână, cercetând atât cerul, cât și costișele cu arbori răzleți. Păreau netulburați de vântul care le umfla mantiile ca pe niște flamuri. Deasupra umărului fiecăruia se așteptau plăselele unei săbii pentru două mâini. Vederea capetelor lor goale, rase, și a smocurilor de păr din creștet îl făcu pe Perrin să se zgribulească și mai tare. Pentru ei, era deja primăvară. Orice urmă de slăbiciune pe care ar fi putut-o arăta fusese înlăturată cu brutalitate. Erau din Shienar, din Ținuturile de la Hotar, aflate de-a lungul Manei Pustiitoare, locul unde trolocii se puteau ivi în orice clipă, și chiar și neguțătorii sau fermierii erau uneori siliți să pună mâna pe sabie sau pe arc. Iar acești bărbați nu erau fermieri, ci soldați aproape din clipa în care se născuseră.

Uneori se mira că îi arătau atâta respect și că îi dădeau ascultare, de parcă ar fi crezut că avea un drept special, că știa lucruri pe care ei nu le cunoșteau. „Sau poate că e doar din pricina prietenilor mei”, își spuse el cu amărăciune. Nu erau nici la fel de înalți ca el, nici la fel de voinici – ca urmare a anilor de ucenicie în fierărie, avea umerii lați și brațele de două ori mai groase decât ale bărbaților obișnuiți –, dar începuse să se radă în fiecare zi ca să nu-i mai audă făcând glume pe seama tinereții lui. Glume prietenoase, însă tot supărătoare. Nu voia să aducă vorba despre impresia pe care o avea, căci precis ar fi fost luat în zeflemea.

Tresărind, Perrin își aduse aminte că trebuia să stea și el de strajă.

Cercetă săgeata din arc și se uită iscoditor în valea care cobora spre apus, tot lărgindu-se, la pământul presărat cu fâșii late și strâmbe de zăpadă, rămășițele iernii. Copacii risipiți ici și colo își întindeau spre cer crengile încă golașe, dar pe povârnișuri și pe fundul văii erau pini și arbuști, brazi și laur-de-munte, unde puteai găsi adăpost. Nimeni însă nu ajungea acolo fără o țintă anume. Minele erau toate departe, spre miazăzi, sau chiar mai spre miazănoapte, iar oamenii credeau că aducea ghinion să străbați Munții de Negură și puținii se încumetau să pătrundă acolo. Ochii lui Perrin sclipiră precum aurul lustruit.

Senzația ajunse de nedomolit. Nu!

Putea să nu o bage în seamă, dar așteptarea nu dispărea. Era ca și cum s-ar fi legănat deasupra unei prăpăstii. Ca și cum totul s-ar fi legănat. Se întrebă dacă nu cumva îi pândeă ceva rău. Poate că exista o cale să afle. În astfel de locuri, unde oamenii nu veneau decât arareori, erau aproape întotdeauna lupi. Își alungă acest gând înainte să îl ducă până la capăt. „E mai bine să nu știu. E mai bine așa.” Nu erau numeroși, dar aveau cercetași și, dacă era într-adevăr ceva acolo, aveau să-i dea de urmă. „Asta e fierăria mea; o să mă ocup de ea, și-o să-i las pe ei să se ocupe de a lor.”

Avea vederea mai pătrunzătoare decât ceilalți, așa că îl zări cel dintâi pe călărețul care sosea dinspre Tarabon. Chiar și pentru el, călărețul nu era decât un punct de culori aprinse, croindu-și drum printre copacii din depărtare, acum ivindu-se, acum dispărând. „Un cal bălțat, își spuse. Era și vremea.” Deschise gura să îi vestească venirea – avea să fie o femeie; toți

călăreții dinaintea fuseseră femeii – când Masema murmură pe neașteptate: „Corbul!”, ca un blestem.

Perrin înălță capul. O pasăre mare și neagră se rotea în cerc deasupra copacilor, la nici o sută de pași de ei. Poate că era în căutarea vreunui stârv prin zăpadă sau a vreunui mic animal, dar Perrin nu voia să riște. Pe ei nu părea să-i fi văzut, însă avea să o zărească numaidecât pe călăreața ce se apropia. În clipa în care dădu cu ochii de corb, ridică arcul, îl întinse – penele atingându-i obrazul, urechea – și slobozi săgeata, totul dintr-o singură mișcare. Își dădu vag seama de zbârnâitul corzii, dar luă aminte doar la pasărea neagră.

Deodată, corbul se răsuci într-un vârtej de pene negre ca noaptea, lovit de săgeata lui, și se prăbuși la pământ, în vreme ce alte două săgeți se avântau spre locul unde fusese. Cu arcurile pregătite, ceilalți soldați scrutară cerul ca să se încredințeze că nu mai era și altul.

— Trebuie să spună mai departe, întrebă Perrin încetișor, sau doar... vede... ceea ce vede pasărea?

Și-ar fi dorit să nu fie auzit, însă Ragan, cel mai tânăr dintre soldații din Shienar, cu mai puțin de zece ani mai mare decât el, îi răspunse, în timp ce puneă altă săgeată în arc:

— Trebuie să spună. De obicei, unui Jumate-Om.

În Ținuturile de la Hotar erau o puzderie de corbi; nimeni nu cuteza să creadă că nu erau decât niște simple păsări.

— Pe Lumină, dacă Mușcă-Inimă ar fi văzut ce au văzut corbii, am fi murit cu toții înainte să ajungem la munți.

Ragan vorbea nepăsător; pentru un soldat din Shienar, era ceva cât se poate de obișnuit.

Perrin se zgribuli, nu de la frig, și, undeva în străfundurile minții sale, ceva mârâi la moarte. Mușcă-Inimă. Nume diferite în ținuturi diferite – Foc-n-Văz și Mană-n-Frunze, Stăpân-pe-Groapă și Păstorul-Noptii – și peste tot Părintele Minciunii și Cel Întunecat, toată lumea ferindu-se să-i rostească numele adevărat și să îi atragă atenția. Cel Întunecat se slujea adesea de corbi și de ciori, și de șobolani în orașe. Perrin scoase o altă săgeată din tolba de la șold, care făcea pereche cu securea de pe partea cealaltă.

— E el cât un ciomag, zise Ragan admirativ, aruncând o privire la arcul lui Perrin, te slujește bine. Nu aş vrea să vad ce îi face unui om în armură.

Soldații din Shienar nu purtau acum decât niște zale subțiri pe sub surtucele lor simple, însă de obicei luptau în armură, și oameni, și cai.

— E prea lung dacă ești călare, zise Masema disprețuitor. Cicatricea triumfiulară de pe obrazul lui smead îi schimonosi și mai mult rânjetul batjocoritor. O platoșă bună va ține piept chiar și celei mai puternice săgeți, dacă nu este trasă de aproape, iar dacă nu izbutești din prima, dușmanul tău îți va scoate măruntaiele.

— Ai dreptate, Masema. Ragan se mai destinse puțin, căci cerul era gol. Corbul fusese de bună seamă singur. Cu arcul ăsta din Ținutul celor Două Râuri, bănuiesc că nu trebuie să stai așa de aproape.

Masema deschise gura.

— Mai tacă-vă fleanca! se răsti Uno. Cu cicatricea lungă de pe obrazul stâng și ochiul lipsă, trăsăturile lui erau aspre, chiar și pentru un soldat din Shienar. Dobândise un petic vopsit pentru ochi în drumul lor de toamnă prin munți; un singur ochi încruntat pe un fond roșu aprins nu îi îndulcea cu nimic chipul. Dacă nu vă stă mintea la ce aveți de făcut, o să am eu grijă să vă pun de strajă astă-seară ca să vă mai potoliți. Ragan și Masema tăcură sub privirea lui cruntă. Le mai aruncă o ultimă căutătură firoasă care i se șterse de pe față când se întoarse spre Perrin. Ai zărit ceva? Tonul îi era ceva mai arțăgos decât ar fi fost cu o căpetenie numită de Regele din Shienar sau de Seniorul din Fal Dara, dar din glasul lui se ghicea că era gata să facă tot ce ar fi propus Perrin.

Soldații din Shienar știau cât de pătrunzătoare îi era vederea, însă păreau să ia acest lucru ca de la sine înțeles, la fel ca și culoarea ochilor săi. Nu știau totul, nici măcar jumătate, dar îl acceptau așa cum era. Cum credeau ei că era. Păreau să accepte totul și orice. „Lumea se schimbă”, ziceau ei. Roțile norocului și schimbării se învârtteau mereu. Dacă un bărbat avea ochii de o culoare până atunci nemaîntâlnită, ce mai conta?

— Vine, zise Perrin. Ar trebui să o vezi acum. Acolo. Arată cu degetul, iar Uno se uită într-acolo, cu ochiul bun mijit, și, în cele din urmă, dădu din cap, îndoit.

— E ceva ce mișcă. Alți soldați dădură la rândul lor din cap și murmurară ceva. Uno îi privi cu asprime și se apucară să

cerceteze din nou cerul și munții. Deodată Perrin își dădu seama ce însemnau culorile vii de pe călăreața îndepărtată.

— E din seminția Pribegilor, spuse el, tresărind. Nimeni altcineva nu se îmbrăca în culori atât de aprinse și atât de amestecate.

Femeile peste care dăduseră uneori și pe care le călăuziseră și mai în adâncul munților fuseseră de toate felurile: o cerșetoare în zdrențe care mergea pe jos printr-o furtună de zăpadă; o neguțătoare singură care ducea un șir de cai încărcăți cu poveri; o doamnă înveșmântată în mătăsuri și blănuri fine, cu hățurile calului bălțat împodobite cu ciucuri roșii și cu șaua poleită cu aur. Cerșetoarea pleca mai departe cu o pungă cu argint – mai mult decât își permiteau să dea, după părerea lui Perrin, până când doamna le lăsă o pungă și mai mare cu aur. Femei de toate condițiile, toate singure, din Tarabon, Ghealdan, și chiar Amadicia. Însă nu se așteptase să vadă o femeie din neamul Tuatha'an.

— O nenorocită de Spoitoare? exclama Uno. Ceilalți se arătară la fel de mirați.

Ragan clătină cu putere din cap.

— Pribegii nu s-ar amesteca în așa ceva. Fie nu e Pribeagă, fie nu e cea cu care trebuie să ne întâlnim.

— Pribegii, mormăi Masema. Niște lași.

Uno strânse tare din ochiul bun; asta și ochiul roșu pictat pe petic îi dădeau o înfățișare feroasă.

— Lași, Masema? întrebă el încetișor. Dacă ai fi femeie, tu ai avea curajul să vii până aici, singur și neînarmat?

Era neîndoielnic neînarmată dacă era din seminția Tuatha'an. Masema nu zise nimic, însă cicatricea de pe chipul lui era întinsă și palida.

— Arde-m-ar, n-aș face așa ceva, răspunse Ragan. Și pun rămășag că nici tu nu ne-ai încumeta, Masema.

Masema trase de un colț al mantiei și ridică privirea spre cer. Uno pufni.

— Mâncătorul ăla de stârvuri era singur, mormăi el.

Iapa flocoasă și bălțată se apropie încet, înaintând cu luare-aminte pe pământul curat dintre fâșiile de zăpadă. Femeia cu haine viu colorate se opri să se uite la ceva de pe jos, apoi își trase gluga de la mantie și mai pe ochi și își îmboldi iapa. „Corbul, își spuse Perrin. Nu te mai uita la pasărea aia și vino

Încoace, femeie. Poate că ai adus vorba care să ne scoată de aici. Dacă Moiraine are de gând să ne lase să plecăm până la primăvara. Arde-o-ar focul!” O clipă nu știu precis dacă se gândea la femeia Aes Sedai sau la Pribeagă care nu părea să se grăbească deloc.

Dacă ținea drumul pe care era, avea să treacă la mai bine de treizeci de pași de desiș. Cu ochii ațintiți în față, femeia nu dădea nici un semn că i-ar fi zărit printre copaci.

Perrin își împunse armăsarul cu călcâiele, iar murgul făcu un salt înainte, azvârlind zăpada cu copitele. În spatele lui, Uno porunci cu voce joasă:

— Înainte!

Trăparu străbătuse deja jumătate din distanța care îl despărțea de femeie când aceasta păru să-i observe în sfârșit și strânse hățul, oprindu-și iapa. Îi privi cum se așează în fața ei. Din cauza broderiei de un albastru care îi lua ochii, mantia ei roșie era și mai țipătoare. Nu era tânără – părul care îi ieșea de sub glugă era înspicat cu fire albe – dar nu era zbârcită la față. Se încruntă însă văzându-le armele. Cu toate acestea, nu părea să se fi speriat din pricina acestor bărbați înarmați întâlniți în creierii munților. Nici nu mirosea a teamă.

„Încetează!” își zise Perrin. Își îndulci glasul, ca să nu o înspăimânte.

— Numele meu este Perrin, dragă jupâneasă. Dacă ai nevoie de ajutor, o să fac tot ce îmi stă în puteri. Dacă nu, du-te cu Lumina. Însă, dacă nu cumva și-au schimbat Pribegii obiceiurile, ești departe de căruțele celor din seminția dumitale.

Femeia îi cercetă pe toți preț de o clipă, înainte să înceapă să vorbească. Ochii căprui îi erau blânzi, ceea ce nu era de mirare la cineva din neamul Tuatha'an.

— Caut... o femeie.

Șovăise numai puțin, dar era destul. Nu căuta orice femeie, ci o femeie Aes Sedai.

— Are un nume, dragă jupâneasă? Întrebă Perrin. Făcuse asta de prea multe ori în ultimele luni ca să mai aibă nevoie de un răspuns, dar nu se știa niciodată.

— Se numește... Uneori, i se spune Moiraine. Pe mine mă cheamă Leya.

Perrin dădu din cap.

— O să te ducem la ea, jupâneasă Leya. Avem focuri la care să ne încălzim și, dacă avem noroc, și mâncare caldă. Dar nu porni numaidecât. Cum ne-ai găsit?

Mai întrebuse și înainte, de fiecare dată când Moiraine îi trimitea vorbă să aștepte într-un anumit loc, o femeie care știa ea că avea să vină. Răspunsul avea neîndoielnic să fie același ca întotdeauna, însă trebuia să pună această întrebare.

Leya ridică din umeri și spuse șovăielnic:

— Știam... că dacă o iau pe aici, o să mă găsească cineva care să mă ducă la ea. Pur și simplu... știam. Am vești pentru ea.

Perrin nu o descusu. Femeile nu-i dezvăluiau decât lui Moiraine veștile pe care le aduceau. „Iar femeia Aes Sedai nu ne zice decât ce vrea ea.” Căzu pe gânduri. Femeile Aes Sedai nu mințeau niciodată, dar oamenii socoteau că adevărul spus de ele nu era întotdeauna adevărul pe care îl credeai. „Acum e prea târziu să îmi fac astfel de griji.”

— Pe aici, jupâneasă Leya, zise el, arătând spre munte. Soldații din Shienar, cu Uno în frunte, se încolonară în spatele lor când începură să urce. Cei din Ținuturile de la Hotar cercetau în continuare atât cerul, cât și pământul, iar ultimii doi din șir luau aminte la ce lăsau în urmă.

O vreme călăriră în tăcere; nu se auzea decât zgomotul copitelor cailor, uneori scârțâind pe o fâșie de zăpadă, alteori azvârlind cu pietricele în jur când traversau porțiuni goale. Din când în când Leya se uita pe furiș la Perrin, la arc, la secure, la chipul lui, însă nu vorbea. Perrin se foia stânjenit și se ferea să o privească. Întotdeauna încerca să nu dea oamenilor ocazia de a-i zări ochii.

În cele din urmă spuse:

— M-am mirat să văd pe cineva din seminția Pribegilor, date fiind credințele voastre.

— Te poți împotrivi răului fără să faci rău la rândul tău. Femeia vorbi cu simplitatea celui care dă glas unui adevăr neîndoielnic.

Perrin mormăi ceva, iritat, după care se grăbi să își ceară scuze.

— De ar fi așa cum zici, jupâneasă Leya.

— Violența se răsfrânge și asupra celui care o pricinuieste, spuse Leya liniștită. De aceea fugim de cei care ne fac rău - ca

să ne ferim de ei, dar și ca să nu îi lăsăm să își facă singuri rău. Dacă ne folosim de violență ca să ne împotrivim răului, curând vom ajunge asemenea celor cu care ne luptăm, înfruntăm Umbra cu puterea credinței noastre.

Perrin nu se putu abține să nu pufnească batjocoritor.

— Jupâneasă, nădăduiesc să nu trebuiască vreodată să înfrunți trolocii cu puterea credinței dumitale. Săbiile lor te vor nimici într-o clipită.

— Mai bine să mori decât să... Începu Leya, dar furia îl făcu pe Perrin să o întrerupă. Era furios pe faptul că femeia nu înțelegea. Că prefera să moară decât să facă rău cuiva.

— Dacă fugi, o să te urmărească și o să te ucidă, și o să te mănânce. Sau poate nici n-o să aștepte până când mori. Oricum, vei muri, iar răul va învinge. Și există și oameni la fel de cruzi. Iscoadele Celui Întunecat și alții. Mult mai numeroși decât mi-aș fi închipuit în urmă cu un an. Dacă Mantiile Albe hotărăsc că voi, Pribegii, nu pășiți în Lumină, o să vezi de ce folos îți e puterea credinței și dacă o să te ajute să rămâi în viață.

Femeia îl privi sfredelitor.

— Totuși, nici tu nu ești mulțumit de armele tale.

De unde știa? Dădu din cap, nemulțumit, scuturând din parul zburlit.

— Creatorul a făurit lumea, murmură, nu eu. Eu trebuie să trăiesc cât mai bine în lumea aceasta, așa cum e.

— Ce trist ești, pentru cineva atât de tânăr, zise Leya cu blândețe. De ce ești atât de trist?

— Ar trebui să stau de strajă, nu de vorbă, se răsti Perrin. N-o să-mi mulțumești dacă te fac să te rătăcești.

Îi dădu pinteni calului, luând-o înaintea sa să împiedice orice altă discuție, dar simțea că femeia se uită încă la el. „Trist? Nu sunt trist, doar că... Pe Lumină, nu știu. Ar trebui să existe și altă cale, atâta tot.” Simți iar o umbră de neliniște, dar, tot căutând să nu o bage în seamă pe Leya, nu luă aminte nici la asta.

Urcară povârnișul muntelui și coborâră de cealaltă parte, trecând printr-o vale împădurită, pe fundul căreia curgea molcom un pârau lat, în care caii intrară până la genunchi. În depărtare, în coasta unui munte fuseseră cioplite două siluete uriașe. Un bărbat și o femeie, i se păru lui Perrin, deși erau tocite de vânt și de ploi. Chiar și Moiraine pretindea că nu știa pe cine înfățișau sau când fuseseră sculptate.

Mici păstrăvi și alți peștișori se fereau din calea copitelor cailor, săgeți argintii în apa limpede. O căprioară care păștea își înălță capul, șovăi o clipă văzând oamenii care ieșeau călare din pârâu, apoi fugi printre copaci, iar o pisica mare de munte, cu dungi gri și pete albe, păru să se ivească din pământ, tulburată din pânda ei. Aruncă o privire spre cai, apoi, dând scurt din coadă, dispăru după căprioară. Însă în rest nu se prea vedeau urme de viață. Doar câteva păsări cocoțate pe crengi sau scormonind prin pământ, acolo unde se topise zăpada. Peste câteva săptămâni aveau să fie mai multe, dar deocamdată nu. Nu mai zăriră alți corbi.

Era aproape seară când Perrin îi conduse printre doi munți cu povârnișuri abrupte, cu piscurile înzăpezite învăluite în nori. Ajunseră la un pârâu mai mic ce se prăvălea în mici cascade peste pietrele cenușii. O pasăre țipă într-un copac, și o alta din față îi răspunse.

Perrin zâmbi. Un cintezo. Pasăre din Ținuturile de la Hotar. Nimeni nu trecea pe aici fără să fie văzut. Se frecă la nas și nu se uită la copacul de unde se auzise prima „pasăre”.

Cărarea se îngustă pe măsură ce înaintară printre tufele pitice și rarii stejari noduroși. Porțiunea de pământ drept de lângă pârâu deveni atât de strâmtă, încât abia încăpea un călăreț, iar pârâul însuși se preschimbă într-un firicel peste care ar fi putut păși cu ușurința un bărbat înalt.

Perrin o auzi pe Leya în spatele lui, murmurând. Când privi peste umăr, femeia se uita îngrijorată la povârnișurile abrupte de o parte și de alta a pârâului. Copaci răzleți se aplecau deasupra lor, parcă stând să cadă. Soldații din Shienar călăreau nestingheriți, începând în cele din urmă să se destindă.

Deodată, în fața lor se deschise o vale adâncă între munți, cu marginile abrupte, dar nu la fel de înclinate precum defileul îngust prin care tocmai trecuseră. Pârâul își avea obârșia într-un mic izvor din celălalt capăt al văii. Ochii pătrunzători ai lui Perrin deslușiră un bărbat cu un smoc de păr în creștet ascuns printre crengile unui stejar din stânga lui. Dacă în loc de cintezo s-ar fi auzit o gaiță, nu ar fi fost singur și nu le-ar fi fost așa de ușor să pătrundă acolo. O mână de soldați ar fi putut apăra trecerea chiar și de o armată. Dacă ar fi venit o armată, o mână de oameni ar fi trebuit să îi facă față.

Printre copacii din vale erau colibe din bușteni, care nu se zăreau decât dacă priveai cu luare-aminte, așa că, la prima vedere, cei care erau adunați lângă focurile de gătit păreau fără adăpost. Se vedeau mai puțin de doisprezece. Iar cei care nu se vedeau nu erau cu mult mai numeroși – Perrin știa acest lucru. Cei mai mulți își întoarseră capetele spre ei când auziră caii, iar câțiva le făcură cu mâna. Valea era plină de mirosul oamenilor și al cailor, al mâncării și al lemnului care ardeau. O flamură albă și lungă atârna moale de un par înalt. O siluetă, înaltă cât un om și jumătate, stătea pe un buștean, cufundată într-o carte care părea mică în mâinile sale uriașe. Atenția nu i se abătu nici o clipă de la ceea ce citea, nici măcar atunci când cealaltă persoană nerasă în cap strigă:

— Deci ați găsit-o! Credeam că de data asta o să fiți plecați toată noaptea.

Era vocea unei femei tinere, dar care purta un surtuc bărbătesc și pantaloni, iar părul îi era tuns scurt.

O rafala de vânt mătură valea, umflând mantiile și făcând să fluture flamura. O clipă creatura păru purtată de vânt. Un șarpe cu patru picioare, cu solzi aurii și albaștri, cu o coama galbenă ca de leu, cu cinci gheare aurii la fiecare picior. O flamură de legendă. O flamură pe care cei mai mulți nu ar fi recunoscut-o de ar fi văzut-o, dar de care s-ar fi temut de li s-ar fi spus ce era.

Perrin le făcu tuturor cu mâna și coborî în vale.

— Fii bine-venită în tabăra Dragonului Renăscut, Leya!

CAPITOLUL 2

Saidin

Femeia Tuatha'an se uită cu chipul împietrit cum flamura se lăsa la loc, apoi își îndreaptă atenția spre cei strânși în jurul focului. Se uită cu luare-aminte la cel care citea, cel care era o dată și jumătate cât Perrin și de două ori mai voinic.

— Aveți un Ogier printre voi. Nu m-aș fi gândit... Clătină din cap. Unde e Moiraine Sedai?

Nu părea defel interesată de flamură.

Perrin arată spre coliba grosolană aflată în celălalt capăt al văii, cocoțată pe marginea abruptă. Pereții și acoperișul erau făcute din bușteni necurățați de coajă; era cea mai încăpătoare dintre toate, dar totuși nu foarte mare. Doar atât cât să merite poate să fie numita cabană.

— Acea e coliba ei. A ei și a lui Lan. Lan e Străjerul ei.

După ce bei ceva cald...

— Nu. Trebuie să vorbesc cu Moiraine.

Perrin nu se arată surprins. Toate femeile care veneau acolo stăruiau să vorbească numaidecât cu Moiraine, singure. Veștile pe care Moiraine le împărtășea cu ei păreau cel mai adesea lipsite de însemnătate, dar fiecare femeie se purta asemenea unui vânător care vrea să prindă ultimul iepure din lume pentru a-și hrăni familia care îi moare de foame. Leya coborî din șa și îi dădu hăturile lui Perrin.

— Ai grijă să fie hrănită, te rog. Mângâie botul iepei bălțate. Piesa nu e obișnuită să meargă prin locuri așa de hopuroase.

— Nu prea avem nutreț, zise Perrin, dar o să-i dăm ce putem.

Leya dădu din cap și porni grăbită să urce spre coliba lui Moiraine, fără să mai scoată o vorbă, sumețindu-și poalele fustei verde aprins și cu mantia roșie brodată cu albastru fluturând în spatele ei.

Perrin se dădu și el jos din șa, schimbând câteva cuvinte cu bărbații care veniră să ia caii. Îi dădu arcul celui care îl luă pe Trăparu. Nu, în afară de un corb, nu văzuseră nimic – doar munții și femeia Tuatha'an. Da, corbul era mort. Nu, nu le spusese nimic despre ce se petrecea dincolo de munți. Nu, nu știa dacă aveau să plece curând.

„Sau dacă aveau să mai plece vreodată”, adăugă în sinea lui. Moiraine îi ținuse acolo toată iarna. Soldații din Shienar nu își închipuiau că Moiraine era cea care dădea ordinele, dar Perrin știa că, într-un fel sau altul, femeile Aes Sedai obțineau întotdeauna ce voiau. Cu precădere Moiraine.

După ce caii fură duși în grajdul de bușteni, călăreții meraseră lângă foc, să se încălzească. Perrin își dădu mantia pe spate și își întinse mâinile spre flăcări. Din ceaunul cel mare, făcut pesemne de meșteri din Baerlon, după cum arăta, ieșeau miresme care îl făceau să-i lase gura apă. Cineva avusese noroc la vânătoare, se pare, iar în jurul unui foc din apropiere erau puse la fript niște rădăcini mari, care miroseau a napi. Strâmbă din nas și se uită din nou la tocană. Tânjea din ce în ce mai mult după carne.

Femeia îmbrăcată în straie bărbătești o urmărea pe Leya, care tocmai dispărea în coliba lui Moiraine.

— Ce vezi, Min? o întrebă.

Fata veni lângă el, cu tulburare în privire. Perrin nu pricepea de ce Min stăruia să poarte pantaloni în loc de fustă. Poate era și din pricină că o cunoștea, dar nu credea că ar fi fost cu puțință să se uite cineva la ea și să spună că e un tânăr chipeș în loc de o tânără drăguță.

— Femeia Tuatha'an va muri, zise Min încetișor, trăgând cu ochiul la cei de lângă focuri. Nimeni nu era îndeajuns de aproape ca să o audă.

Perrin rămase nemișcat, gândindu-se la chipul blând al Leyei. „O, Lumină! Pribegii nu fac rău nimănui!” Se înfrigură, în pofida

dogorii focului. „Arde-m-ar, mai bine n-aș fi întrebat-o.” Chiar și puținele femei Aes Sedai care știau despre ce era vorba nu înțelegeau ce făcea Min. Câteodată vedea imagini și aure în jurul oamenilor, alteori chiar știa ce anume însemnau acestea.

Masuto veni să amestece în tocană cu o lingură mare de lemn. Le aruncă o privire, apoi își duse degetul la nasul lui lung și rânji, după care plecă.

— Fir-ar să fie! bombăni Min. Pesemne că își închipuie că suntem iubiți și ne spunem vorbe dulci lângă foc.

— Ești convinsă? o iscodi Perrin.

Min ridică din sprâncene, iar Perrin se grăbi să adauge:

— În privința Leyei.

— Așa o cheamă? Mai bine nu aș fi știut. E mai rău să știi și să nu fii în stare... Perrin, i-am văzut fața plutind deasupra umărului, acoperita de sânge, cu ochii goi. E cât se poate de limpede. Min se zgribuli și își frecă mâinile să se încălzească. Lumină, ce n-aș da să văd lucruri mai plăcute. Parcă toate lucrurile plăcute au dispărut fără urmă.

Perrin deschise gura, vrând să îi propună să îi dea de veste Leyei, apoi o închise la loc. Îndoielile despre ce vedea sau știa Min, bun sau rău, nu își aveau locul. Dacă ea era convinsă, atunci așa se întâmpla.

— Chipul scăldat în sânge, murmură el. Asta înseamnă că va muri violent? Tresări dându-și seama cu câtă ușurință rostise aceste vorbe. „Dar ce pot face? Dacă îi spun Leyei, dacă izbutesc cumva să o fac să mă creadă, își va trăi ultimele zile în frică, iar asta nu va schimba cu nimic lucrurile.”

Min încuviință, dând din cap.

„Dacă va muri violent, înseamnă că poate va fi atacată tabăra.” Însă nu era zi în care oamenii să nu plece în cercetare, și întotdeauna stătea cineva de strajă. Iar Moiraine pusese tabăra la adăpost, așa zicea; nici o creatură a Celui Întunecat nu avea cum să o vadă, afară doar dacă nimerea drept acolo. Se gândi la lupi. Nu! Cercetașii ar găsi pe oricine sau orice ar încerca să se apropie de tabără.

— Oamenii din seminția ei sunt departe, spuse Perrin ca pentru sine. Pesemne că Spoitorii nu și-au adus căruțele decât până la poalele dealurilor. Între aici și acolo se poate întâmpla orice.

Min dădu tristă din cap.

— Și nu suntem destui ca să punem pe cineva să o păzească. Chit că nu ar ajuta la nimic.

Min îi povestise despre toate astea; pe la șase sau șapte ani, când își dăduse pentru prima oară seama că nu toată lumea vedea ce vedea ea, încercase să le spună oamenilor despre lucrurile rele care îi așteptau. Nu intrase în amănunte, dar Perrin avea impresia că faptul că îi pusese în gardă nu făcuse decât să înrăutățească lucrurile – asta atunci când fusese crezută. Dura ceva până să crezi în ceea ce zicea Min, dacă nu aveai dovezi.

— Când? o întrebă.

Cuvântul îi răsună rece în urechi, și tare ca oțelul. „Nu pot face nimic în privința Leyei, dar poate că o să mă prind când o să fim atacați.”

De îndată ce rosti acest cuvânt, Min ridică mâinile în aer. Vorbi totuși cu glas scăzut.

— Nu merge așa. Nu știu *când* se va întâmpla un anumit lucru. Știu doar că se va întâmpla, asta dacă înțeleg ce văd. Tu nu ai cum să pricepi. Nu văd când vreau, și nici nu înțeleg când vreau. Pur și simplu, se întâmplă, iar uneori știu despre ce este vorba. Ceva. Un pic. Pur și simplu, se întâmplă.

Perrin dădu să spună ceva să o liniștească, dar vorbele ei se revărsau șuvoi, și nu le putu stăvili.

— Văd ceva la un om într-o zi, iar a doua zi nu, sau invers, în cea mai mare parte a timpului nu văd nimic. Femeile Aes Sedai sunt mereu înconjurată de imagini, firește, și Străjerii la fel, deși la ei mi-e mai greu să înțeleg ce înseamnă, îl privi cercetător pe Perrin, aproape pieziș. Mai sunt și alții înconjurați de imagini.

— Nu-mi spune ce vezi când te uiți la mine, îi zise el aspru, apoi ridică din umerii lui masivi.

De copil fusese mai voinic decât ceilalți, și învățase iute cât de ușor era să faci rău cuiva, fără să vrei, când erai mai vânjos. Așa ajunsese să se poarte cu luare-aminte cu oamenii și să îi pară rău când se lăsa purtat de mânie.

— Iartă-mă, Min. Nu ar fi trebuit să mă răstesc la tine. Nu am vrut să te jignesc.

Min îl privi mirată.

— Nu m-ai jignit. Din fericire, puțini sunt cei care vor să știe ce văd. Doar Lumina știe dacă mai e cineva pe lume care poate să facă asta.

Nici măcar femeile Aes Sedai nu auziseră vreodată de cineva cu harul ei. „Har”, așa îi spuneau, chiar dacă Min nu era de aceeași părere.

— Aș vrea să pot face ceva pentru Leya. Eu nu aș putea îndura, ca tine, să știi și să nu fii în stare să fac nimic.

— Curios, spuse Min încetișor, cât de mult pare să îți pese de Pribegi. Ei sunt atât de liniștiți, iar eu văd mereu violență în jur...

Perrin întoarse capul, iar Min tăcu brusc.

— Pribegii? se auzi o voce tunătoare, ca un bondar uriaș. Ce-i cu Pribegii?

Ogierul venise lângă ei, însemnând pagina la care ajunsese cu un deget de mărimea unui caltaboș. Un fuior subțire de fum se ridica din pipa pe care o ținea în cealaltă mână. Surtucul de lână maronie, cu guler înalt, era închis până-n gât, iar poalele largi îi acopereau partea de sus a cizmelor cu carâmbii răsfârțiți. Perrin abia dacă îi ajungea până la piept.

Chipul lui Loial îi înfricoșase pe mulți de-a lungul vremii, cu nasul lui borcănat, care aducea a rât, și cu gura prea mare. Ochii îi erau cât niște farfurioare, iar sprâncenele stufoase îi atârnavă ca niște mustăți, aproape atingându-i obraji, iar vârfurile ascuțite ale urechilor i se îțeau prin părul lung. Cei care nu văzuseră în viața lor un Ogier îl luau drept troloc, deși, pentru mulți dintre ei, trolocii, ca și Ogierii, erau tot ființe de legendă.

Zâmbetul lui Loial se stinse. Începu să clipească des, dându-și seama că îi întrerupsese. Perrin se întrebă cum de se putea cineva speria de Ogieri. „Cu toate astea, în povești se spune că sunt feroși, și neînduplecați ca dușmani.” Nu-i venea să creadă. Ogierii nu dușmăneau pe nimeni.

Min îi povesti lui Loial de sosirea Leyei, dar nu și de ceea ce văzuse. De obicei ținea pentru ea ceea ce vedea, mai ales când era vorba de lucruri rele. Spuse însă:

— Îți dai seama cum mă simt, Loial, prinsă între femeile Aes Sedai și oamenii ăștia din Ținutul celor Două Râuri.

Loial scoase un sunet care nu însemna nimic, dar Min păru să-l ia drept încuviințare.

— Da, zise ea apăsător. Trăiam liniștită la Baerlon, după bunul plac, când, deodată, am fost apucată de ceafă și aruncată Lumina știe unde. N-am mai fost stăpână pe viața mea, de când am întâlnit-o pe Moiraine. Și pe băietanii ăștia din Două Râuri. Își dădu ochii peste cap, strâmbându-se la Perrin. Nu voiam decât

să duc viața pe care mi-o doream, să mă îndrăgostesc de un bărbat pe care mi l-aș fi ales singură... Se înroși brusc, și tuși ca să își dregă glasul. Ce, e rău să vrei să-ți trăiești viața fără toate încurcăturile astea?

— *Ta'veren*, începu Loial.

Perrin îi făcu semn să se oprească, dar rar puteai să îl domolești pe Ogier, cu atât mai puțin să-l oprești, când era cuprins de înflăcărare. Ceilalți Ogieri îl socoteau foarte pripit. Loial își vârî cartea într-un buzunar și continuă, agitându-și pipa.

— Noi toți, viețile noastre influențează viețile celorlalți, Min. Așa cum Roata Timpului ne țese în Pânză, firul vieții fiecăruia dintre noi se agață și trage de firele din jur. Și cu *ta'veren* se întâmplă la fel, doar că într-o mai mare măsură. Ei trag de întreaga Pânză – cel puțin o vreme – silind-o să își schimbe forma după ei. Cu cât te apropii mai mult, cu atât ești mai afectat. Se spune că, dacă te-ai găsi în aceeași încăpăre cu Artur Aripă-de-Șoim, ai simți cum Pânza ia altă formă. Nu știu cât e de adevărat, dar așa am citit. Însă nu numai oamenii obișnuiți pățesc asta. *Ta'veren* sunt prinși în Pânză mai puternic decât noi, ceilalți, și nu prea pot să aleagă ce să facă.

Perrin se strâmbă. „Mai ales în privința lucrurilor importante.”

Min întoarse capul.

— Tare aș vrea să nu fie așa de... *ta'veren* tot timpul. *Ta'veren* pe o parte, femeile Aes Sedai pe cealaltă parte. Ce poate face o biată femeie?

Loial ridică din umeri.

— Foarte puține, bănuiesc, atâta timp cât stă aproape de *ta'veren*.

— De parcă aș avea de ales... mormăi Min.

— A fost norocul tău – sau ghinionul, dacă vrei – să nimerești nu lângă unul, ci lângă trei *ta'veren*. Rand, Mat și Perrin. Eu unul zic că ai avut noroc, și aș zice la fel și dacă n-ar fi prietenii mei. Cred că... Ogierul se uită la ei, sfios, cu urechile zvâcnindu-i. Făgăduiți să nu râdeți? Cred că o să scriu o carte despre toate astea. Am început să iau notițe.

Min îi zâmbi prietenos și urechile lui Loial se ridicară iar.

— E o idee minunată, spuse ea. Dar unii dintre noi cred că suntem doar niște păpuși care joacă precum vor acești *ta'veren*.

— Nu eu am vrut să fie așa, izbucni Perrin. Nu eu am vrut să fie așa.

Min nu îl băgă în seamă.

— Asta ți s-a întâmplat ție, Loial? De asta mergi cu Moiraine? Știu că voi, Ogierii, nu plecați aproape niciodată din stedding. Vreunul dintre acești *ta'veren* te-a târât după el?

Loial părea ocupat să-și cerceteze pipa.

— N-am vrut decât să văd desigurile plantate de Ogieri, murmură el. Doar să văd desigurile.

Îi aruncă o privire lui Perrin, cerându-i parcă ajutorul, dar acesta se mulțumi să rândească.

„Hai să vedem pe unde scoți cămașa!” Nu știa toată povestea, dar știa că Loial fugise de acasă. Avea nouăzeci de ani și, potrivit rânduielilor Ogierilor, nu era destul de mare ca să plece din stedding – să iasă Afară, după cum spuneau ei – fără îngăduința Fruntașilor. Ogierii trăiau mult mai mult decât oamenii. Loial îi spusese că Fruntașii nu se vor arăta prea blânzi când vor pune din nou mâna pe el. Așa că Ogierul părea hotărât să amâne cât mai mult acest moment.

Se stârni tulburare printre soldații din Shienar. Oamenii se ridicau în picioare. Rand tocmai ieșea din coliba lui Moiraine.

Perrin îl vedea deslușit, chiar și de la depărtare – un tânăr cu părul roșcat și cu ochii cenușii. Era de-un leat cu Perrin, și cu jumătate de cap mai înalt decât el, doar că mai zvelt, deși lat în umeri. Mânele hainei roșii, cu guler înalt, erau brodate cu spini de aur, iar pe pieptul mantiei închise la culoare era cusută aceeași creatură ca pe flamură – șarpele cu patru picioare, cu coamă aurie. Crescuseră împreună, ca buni prieteni. „Suntem încă prieteni? Mai putem fi prieteni? Acum?”

Soldații din Shienar se înclinară la unison, ținându-și capetele sus, dar cu mâinile atingându-le genunchii.

— Seniore Dragon, strigă Uno, suntem pregătiți. E o cinste să te slujesc.

Uno, care la câteva vorbe trăgea o sudalmă, vorbea acum cu cel mai adânc respect. Ceilalți îi urmau pilda.

— E o cinste să te slujesc.

Masema, care vedea ceva rău în orice, și ai cărui ochi străluceau acum de devotament; Ragan; toți, așteptând o poruncă, ca și cum asta ar fi fost pe placul lui Rand.

Rand se uită o clipă la ei, după care se întoarse și dispăru printre copaci.

— Iar s-a certat cu Moiraine, zise Min încetișor. De data asta, toată ziua.

Perrin nu se miră; se minună poate, doar, puțin. Să te cerți cu o femeie Aes Sedai. Își aminti de toate poveștile din copilărie. Femeile Aes Sedai, care făceau regii și neamurile să joace după voia lor. Femeile Aes Sedai, care făceau daruri ce ascundeau mereu ceva și al căror preț era întotdeauna la început mai mic decât ai fi crezut, însă apoi se dovedea mult mai mare decât ți-ai fi imaginat vreodată. Femeile Aes Sedai, a căror furie putea stârni cutremure și isca fulgere. Perrin știa că unele povești nu erau adevărate. Însă, în același timp, nu spuneau decât jumătate.

— Mai bine m-aș duce după el, zise Perrin. După ce se ceartă, are nevoie de cineva cu care să vorbească.

Și, în afară de Moiraine și de Lan, doar ei trei – Min, Loial și el – nu se uitau la Rand ca și cum ar fi fost deasupra regilor. Și, din ei trei, doar Perrin îl cunoștea dinainte.

Urcă povârnișul cu pași mari, oprindu-se numai cât să arunce o privire spre ușa închisă de la coliba lui Moiraine. Leya era pesemne înăuntru, la fel și Lan. Străjerul nu se îndepărta decât arareori de Moiraine.

Coliba mult mai mică a lui Rand era ceva mai jos, bine ascunsă printre copaci, departe de toate celelalte. O vreme încercase să trăiască laolaltă cu ceilalți oameni, însă purtarea lor atât de respectuoasă îl făcuse să plece de lângă ei. Acum stătea singur. Mult prea singur, după părerea lui Perrin. Dar știa că acum Rand nu se îndrepta spre coliba lui.

Perrin merse grăbit spre locul unde una dintre marginile văii se preschimba dintr-odată într-un perete de stâncă, înalt de cincizeci de pași și neted, doar cu câteva tufe ce se agățau cu încăpățănare ici și acolo. Știa precis unde era spărtura din stâncă cenușie, o deschizătură doar nițel mai lată decât umerii lui. Cu o fâșie de lumină scăzută deasupra capului, era ca și cum ar fi înaintat printr-un tunel.

Spărtura cobora vreo jumătate de milă, deschizându-se pe neașteptate într-o vâlcea îngustă, lungă de mai puțin de o milă, cu fundul acoperit de pietre și de bolovani, și cu marginile pline de tufe, de pini și de brazi. Soarele aflat în vârful muntelui arunca umbre prelungi. Pereții n-aveau nici o crăpătură în afară de acea deschizătură, și erau așa de abrupti de parcă în munte

ar fi fost înfipt un topor uriaș. Ar fi fost mai ușor de apărat decât valea în care stăteau ei, dar nu era nici urmă de pârau. Nimeni nu venea aici. Doar Rand, după ce se certa cu Moiraine.

Rand stătea aproape de intrare, rezemat de un trunchi de copac, zgâindu-se la palme. Perrin știa că pe fiecare avea înfierat un bâtlan. Celălalt nu făcu nici o mișcare când cizma lui Perrin scârțâi pe stâncă.

Deodată, Rand se apucă să recite încetișor, fără să-și ia ochii de la mâini.

*De două ori îi este semnul,
De două ori în viață și-ncă de două mort.
Bâtlan, bâtlani și-o dată și de două ori,
pentru-așternut de cale și pentru nume-adevărat.
Dragon o dată, de două ori Dragon,
pentru-amintiri pierdute, pentru-a plăti ce-i este dat.*

Înfiorându-se, își vârî mâinile la subsuoară.

— Deocamdată, nici un dragon. Scoase un hohot aspru de râs. Deocamdată...

Preț de câteva clipe, Perrin nu făcu decât să se uite la el. Un bărbat care era în stare să conducă Puterea. Un bărbat sortit să înnebunească din pricina atingerii saidinului, jumătatea bărbătească a Adevăratului Izvor, și care, pierzându-și mințile, avea să distrugă totul în jurul lui. Un bărbat – un lucru! – de care toată lumea învăța, încă din copilărie, să se ferească și să se teamă. Doar că... Îi era greu să îl uite pe băiatul alături de care crescuse. „Cum încetezi să mai fii prietenul cuiva?” Perrin găsi un bolovan teșit și se așeză, așteptând.

După o vreme, Rand întoarse capul spre el.

— Crezi că Mat e bine? Ultima dată când l-am văzut părea foarte bolnav.

— Cred că s-a înzdrăvenit între timp.

„Pesemne că a ajuns deja în Tar Valon. Acolo îl vor Tămădui. Iar Nynaeve și Egwene vor avea grijă de el.”

Egwene și Nynaeve, Rand și Mat și Perrin. Toți cinci din Emond's Field, din Ținutul celor Două Râuri. Puțini străini veneau în Ținutul celor Două Râuri, în afară de neguțătorii ambulanți și de marii negustori, care soseau o dată pe an să cumpere lână și tutun. Aproape nimeni nu plecase vreodată din sat. Până ce

Roata Timpului îi alesese pe *ta'veren*, iar cei cinci nu mai avuseseră cum să rămână acolo. Nu mai avuseseră cum să rămână ceea ce fuseseră înainte.

Rand dădu din cap și nu mai scoase nici un cuvânt.

— În vremea din urmă, zise Perrin, mă trezesc că aş vrea să fiu doar fierar. Tu... Tu nu ai vrea câteodată să fii un simplu pastor?

— Datoria, șopti Rand. Moartea e mai ușoară ca o pană, datoria mai apăsătoare ca un munte. Așa se spune în Shienar. Cel Întunecat începe să umble. Ultima Bătălie se apropie. Iar Dragonul Renăscut trebuie să îl înfrunte pe Cel Întunecat în Ultima Bătălie, altminteri Umbra va acoperi totul. Roata Timpului se va sfărâma. Fiecare Vârstă va fi făurită din nou, după chipul Celui Întunecat. Nu sunt decât eu. Râse fără veselie; umerii i se zguduiau. Am această datorie, pentru că nu mai este altcineva, nu-i așa?

Perrin se foi, tulburat. Râsul lui Rand avea ceva care îl înspăimânta.

— Înțeleg că iar te-ai certat cu Moiraine. Din pricina aceluiași lucru?

Rand trase adânc aer în piept.

— Nu ne certăm mereu din pricina aceluiași lucru? Sunt acolo, pe Șesul Almoth, și Lumina știe prin ce alte părți. Sunt sute. Mii. Au jurat să îl urmeze pe Dragonul Renăscut pentru că eu am ridicat flamura. Pentru că eu am îngăduit să fiu numit Dragonul. Pentru că nu am avut de ales. Și acum mor. Se luptă, caută, se roagă pentru bărbatul care ar trebui să îi conducă. Mor. Iar eu stau aici, în munți, la adăpost, toată iarna. Le... le datorez... ceva.

— Crezi că mie îmi place? Perrin clătină din cap, mânios.

— Tu faci tot ce îți spune, zise Rand printre dinți. Nu te împotrivești niciodată.

— De parcă ție ți-a ajutat la ceva să i te împotrivești. V-ați certat toată iarna, și toată iarna noi am rămas aici ca niște pietroaie.

— Pentru că are dreptate. Rand râse din nou, râsul acela care îi îngheța sângele în vene. Arde-m-ar Lumina, are dreptate. Sunt risipiți în mici grupuri pe tot șesul, în Tarabon și Arad Doman. Dacă m-aș alătura vreunui grup anume, Mantiile Albe și

oastea din Doman și tarabonezii s-ar repezi asupra lor ca vulturul asupra prăzii.

Perrin dădu să râdă la rându-i, nedumerit.

— Dacă îi dai dreptate, de ce vă certați tot timpul?

— Pentru că trebuie să fac ceva. Dacă nu... Dacă nu... o să plesnesc, ca un pepene copt!

— Ce să faci? Dacă ascuți ce spune...

Rand nu îl lăsă să-și termine vorba și să adauge că vor rămâne acolo pentru totdeauna.

— Moiraine spune! Moiraine spune! Rand se ridică în picioare, strângându-și capul în mâini. Moiraine are ceva de zis despre orice. Moiraine spune că nu trebuie să merg la oamenii care mor în numele meu. Moiraine spune că voi afla ce trebuie să fac pentru că mă va sili Pânza. Moiraine spune! Dar nu spune niciodată cum voi afla. O, nu! Nu știe asta. Își lăsă mâinile pe lângă trup și se întoarse spre Perrin, cu capul aplecat într-o parte și cu ochii mijiți. Uneori mi se pare că Moiraine mă ține în frâu, ca pe un cal. Simți și tu asta câteodată?

Perrin își trecu mâna prin părul vâlvoi.

— Eu... Orice ne-ar mâna, sau ne-ar trage, știu cine este dușmanul, Rand.

— Ba'alzamon, răspunse Rand încetișor.

Un vechi nume dat Celui Întunecat. În limba trolocilor, însemna Inima Întunericului.

— Și eu trebuie să îl înfrunt, Perrin. Gura i se strâmbă, pe jumătate zâmbet, pe jumătate schimonoseală de durere. Să-mi ajute Lumina, ba aș vrea să se întâmple totul acum, să se termine, ba... De câte ori o să izbutesc să... Lumină, trage așa de tare de mine. Dacă nu o să pot să... Dacă nu... Pământul începu să se cutremure.

— Rand? zise Perrin neliniștit.

Rand se înfioră; în ciuda frigului, fața îi era acoperită de broboane de sudoare. Își ținea ochii închiși.

— O, Lumină, gemu el. Trage așa de tare de mine.

Deodată pământul se ridică, iar valea răsună de o bubuitură strașnică. Perrin simțea că pământul îi era smuls de sub picioare. Căzu – sau pământul se înălță până la el. Valea se zgudui, ca și cum o mână uriașă ar fi coborât din cer ca să o smulgă. Se agață cu putere de pământ, care încerca să îl arunce

de colo până colo, ca pe o minge. În fața ochilor lui, pietricelele săreau și se rostogoleau, iar praful se ridica în vârtejuri.

— Rand!

Strigătul lui se pierdu în vuietul asurzitor.

Rand stătea cu capul dat pe spate, cu ochii tot închiși. Nu părea să simtă defel smuciturile pământului, care îl azvârleau ba într-o parte, ba în cealaltă. Nu își pierdu nici o clipă echilibrul, oricât de tare se zdruncina. Perrin avu impresia că Rand zâmbea trist, însă, zguduit cum era, nu putea fi sigur. Copacii se zgâlțâiau, iar cel de care stătuse rezemat Rand se rupse dintr-odată în două, și o bucată mare de trunchi se prăvăli la pământ, la nici trei pași de Rand. Acesta nu băgă de seamă, așa cum nu părea să bage de seamă nimic din ce se petrecea în jurul lui.

Perrin se căzni să își umple plămânii cu aer.

— Rand! în numele Luminii, Rand! Încetează!

Totul se sfârși la fel de brusc pe cât începuse. O creangă se rupse cu zgomot dintr-un stejar pipernicit. Perrin se ridică încet în picioare, tușind. Aerul era plin de praf, strălucind în razele soarelui ce apunea.

Rand privea în gol, răsuflând anevoie, de parcă alergase zece mile. Nu se mai întâmplase niciodată așa ceva.

— Rand, zise Perrin cu luare-aminte, ce...?

Rand se uita încă în gol.

— E tot timpul lângă mine. Mă cheamă. Trage de mine. Saidinul. Jumătatea bărbătească a Adevăratului Izvor. Câteodată nu mă pot stăpâni să nu încerc să îl ating. Făcu un gest, de parcă ar fi prins ceva din aer, apoi își aținti privirea asupra pumnului închis. Simt murdăria înainte chiar să îl ating. Slinul Celui Întunecat, ca un strat de scârnăvie care încearcă să ascundă Lumina. Mă îngrețoșează, dar nu mă pot stăpâni. Nu pot! Câteodată, mă întind după el și e ca și cum aş vrea să prind aerul în căușul palmei. Deschise mâna goală, și râse amar. Dacă se va întâmpla așa și când va veni Ultima Bătălie? Dacă o să mă întind după el și n-o să prind nimic?

— Păi, ai prins ceva atunci, răspunse Perrin răgușit. Ce ai făcut?

Rand privi în jur, de parcă ar fi văzut totul pentru prima oară. Copacul prăbușit la pământ, crengile rupte. Perrin își dădu seama că nu erau prea multe stricăciuni. Se așteptase să fie

crăpături adânci în pământ. Zidul de copaci părea aproape întreg.

— Nu am vrut. A fost ca și cum aș fi încercat să scot cepul și, în loc de asta, aș fi sfărâmat tot butoiul. M-a... umplut. A trebuit să îl îndrept spre ceva înainte să mă mistuie, dar... nu am vrut să fac asta...

Perrin clătină din cap. „Ce rost are să îi spun să nu mai facă asta niciodată? Nu știe nici măcar el pe deplin ce face.” Se mulțumi așadar să zică:

— Sunt destui care și-ar dori să te vadă mort – și pe noi la fel, nu e nevoie să le înlesnești treaba.

Rand nu părea să îl asculte.

— Ar fi bine să ne întoarcem în tabără. Curând o să se întunece, iar mie unuia mi-e foame.

— Ce? A. Du-te, Perrin. Vin și eu. Vreau să mai stau puțin singur.

Perrin șovăi, apoi porni fără tragere de inimă spre deschizătura din peretele de stâncă. Se opri când Rand vorbi din nou.

— Tu visezi când dormi? Visezi frumos?

— Uneori, răspunse Perrin circumspect. Nu prea-mi amintesc ce visez.

Învățase să se ferească de vise.

— Visele nu ne părăsesc niciodată, zise Rand, cu glas atât de scăzut, încât Perrin abia îl auzi. Poate că ne spun anumite lucruri. Lucruri adevărate.

Tăcu, și rămase cufundat în gânduri.

— Cina e gata, zise Perrin, dar Rand nu îi răspunse. În cele din urmă, plecă și îl lăsă acolo.

CAPITOLUL 3

Vești de la Șes

Întinericul învăluia o parte din deschizătură, căci zguduirile făcuseră să se prăbușească o bucată din peretele de stâncă peste cealaltă. Se uită cu luare-aminte la bezna din fața lui, după care porni grăbit pe dedesubt, însă lespedeaua de piatră părea bine înfiptă în pământ. Simți din nou o tulburare, mai puternică decât înainte. „Nu, arde-m-ar! Nu!” Dispăru.

Când ieși la lumină, deasupra taberei, valea era plină de umbre ciudate, făcute de soarele ce apunea. Moiraine stătea în fața colibei, privind cercetător la crăpătura din stâncă. Perrin se opri brusc. Moiraine era o femeie zveltă, cu părul brun, care abia îi ajungea până la umăr, și frumoasă, fără vârstă, ca toate femeile Aes Sedai care conduseseră Puterea o vreme. Nu putea spune câți ani avea, căci fața nu îi era defel zbârcită, iar ochii aveau o sclipire prea inteligentă pentru cineva tânăr. Rochia de mătase albastru închis îi era în neorânduială și plină de praf, iar părul, de obicei atât de bine aranjat, îi era ciufulit. Chipul îi era mânjit de negreală. Perrin își lăsă privirea în jos. Moiraine cunoștea adevărul despre el – doar ea și Lan îl știau, dintre toți cei din tabără – și lui Perrin nu îi plăcea ce se citea pe fața ei când se uita în ochii lui. Ochi galbeni. Într-o zi, poate că avea să își ia inima în dinți și să o întrebe ce anume știa. Mai multe

decât el, precis. Dar nu venise încă timpul. Parcă nu era niciodată momentul potrivit.

— El... Nu a vrut... S-a întâmplat.

— S-a întâmplat, zise Moiraine sec, apoi clătină din cap și se făcu nevăzută în colibă.

Ușa se închise în urma ei, puțin cam zgomotos.

Perrin trase adânc aer în piept și continuă să coboare spre focurile de pe fundul văii. Avea să urmeze o altă ceartă între Rand și Moiraine, dimineată, dacă nu chiar în aceeași seară.

Vreo șase copaci fuseseră doborâți la pământ, iar rădăcinile le fuseseră smulse din pământ. Dărele negre de pe jos duceau până la pârau și la un bolovan care nu fusese acolo mai înainte. Una dintre colibele aflate de partea cealaltă se prăbușise din pricina zguduirilor, iar soldații din Shienar se adunaseră să o reclădească. Loial era cu ei. Ogierul putea să ridice singur un buștean pe care de-abia l-ar fi urnit patru oameni. Perrin auzea din când în când sudalmele lui Uno.

Min stătea lângă foc, amestecând nemulțumită într-un ceaun. Avea o mică vânătaie pe obraz. În aer era miros de tocană arsă.

— Nu suport să fac de mâncare, zise ea, uitându-se șovăielnic în ceaun. Dacă nu iese bună, nu e vina mea. Rand a vărsat-o pe jumătate în foc când... Ce drept are să ne azvârle în toate părțile, ca pe niște saci cu grăunțe? Își scutură turul pantalonilor și se înfioră. Când o să pun mâna pe el, o să-i dau una de-o să mă țină minte.

Flutură lingura de lemn spre Perrin, de parcă avea de gând să îl ia și pe el la bătaie.

— A pățit cineva ceva?

— Numai dacă pui la socoteală vânătăile, răspunse Min morocănoasă. La început s-au supărat, firește. Apoi au văzut-o pe Moiraine uitându-se spre ascunzătoarea lui Rand, și au înțeles că era din pricina lui. Dacă *Dragonul* vrea să dărmă muntele în capul nostru, înseamnă că *Dragonul* face asta cu un anumit temei. Dacă le-ar spune să își dea pielea și carnea jos de pe ei și să înceapă să țopăie, ar face întocmai.

Pufni disprețuitor și curăță lingura de marginea ceaunului.

Perrin se uită spre coliba lui Moiraine. Dacă Leya ar fi pățit ceva – dacă ar fi murit – femeia Aes Sedai nu ar fi intrat pur și simplu din nou înăuntru. Așteptarea plutea încă în aer. „Orice-ar fi, nu s-a întâmplat încă.”

— Min, poate ar fi mai bine să pleci. Dis-de-dimineată. Am niște argint pe care pot să ți-l dau, și sunt convins că Moiraine îți va da destul cât să plătești unui neguțător să te ia în caravana lui și să te scoată din Ghealdan. Ai ajunge numaidecât la Baerlon.

Min îl privi cu luare-aminte, atât de îndelung, încât Perrin începu să se întrebe dacă spusese ceva nepotrivit. În cele din urmă, Min zise:

— E foarte drăguț din partea ta, Perrin. Dar nu.

— Credeam că vrei să pleci. Tot timpul te plângi că trebuie să stai aici.

— Am cunoscut odată o femeie din Illian, spuse Min încetișor. Când era tânără, mama ei o dăduse de nevastă unui bărbat pe care nu îl văzuse niciodată. Se obișnuiește așa ceva în Illian. Mi-a povestit că își petrecuse primii cinci ani de căsnicie tunând și fulgerând împotriva lui, și pe următorii cinci punând la cale tot soiul de lucruri care să îi facă acestuia viața amară. Abia mulți ani mai târziu, când soțul a murit, și-a dat seama că fusese iubirea vieții ei.

— Nu văd care e legătura.

Expresia de pe fața lui Min lăsa să se înțeleagă că Perrin nici nu se străduia să priceapă, și vorbi pe un ton nespus de răbdător:

— Doar pentru că soarta a ales în locul tău, nu înseamnă că lucrul acela este rău. Chiar dacă e ceva ce tu nu ai fi ales într-o sută de ani. „Mai bine zece zile de dragoste decât ani de părere de rău”, cită ea.

— Înțeleg încă și mai puțin ce vrei să zici. Nu trebuie să rămâi aici dacă nu vrei.

Min agăță lingura de un par despicat la capăt, înfipt în pământ, după care îl uimi, ridicându-se pe vârfuri ca să îl sărute pe obraz.

— Ești un bărbat foarte cumsecade, Perrin Aybara. Chiar dacă nu pricepi nimic.

Perrin clipi des, neștiind ce să spună. Ar fi vrut să fie convins că Rand era în toate mințile. Ar fi vrut ca Mat să fie cu el. Perrin nu știuse niciodată cum să se poarte cu fetele, dar Rand se descurcase întotdeauna. La fel și Mat; fetele din Emond's Field strâmbau din nas, zicând că Mat n-o să ajungă niciodată bărbat adevărat, dar Mat tot izbutea să se înțeleagă cu ele.

— Dar tu, Perrin? Tu nu îți dorești niciodată să te întorci acasă?

— Tot timpul, răspunse el cu înflăcărare. Dar... nu cred că pot. Nu încă. Întoarse privirea spre vâlceaua unde se găsea Rand. „Se pare că suntem legați unul de celălalt, nu-i așa, Rand?” S-ar putea să nu am niciodată cum a mă întoarce.

Avu impresia că vorbise prea încet ca Min să îl audă, dar fata se uită la el cu milă. Și încuviințare.

Perrin desluși un zgomot slab de pași în spatele lui și se uită spre coliba lui Moiraine. Două siluete își croiau drum în jos, prin întunericul tot mai gros – una dintre ele o femeie, zveltă și mergând cu grație chiar și coborând povârnișul abrupt. Bărbatul, cu un cap mai înalt decât însoțitoarea sa, se îndreptă spre locul unde munceau soldații din Shienar. Nici măcar ochii lui Perrin nu îl vedeau limpede – câteodată părea să se mistuie cu totul, după care reapărea brusc, părți din el pierind în noapte când se stârnea câte o rafală de vânt. Așa ceva nu era cu puțință decât datorita mantiei schimbătoare a unui Străjer. Silueta mai mare era prin urmare Lan, iar cea mai mică Moiraine.

Mult în spatele lor, o altă siluetă, și mai neclară, se furișa printre copaci. „Rand, care se întoarce la coliba lui. Încă o seară în care nu mănâncă pentru că nu suferă felul în care îl privesc oamenii”, își spuse Perrin.

— Cred că ai ochi la spate, zise Min, încruntându-se la femeia care se apropia. Sau cel mai fin auz pe care l-am pomenit vreodată. Nu e Moiraine?

„Trebuie să am grijă.” Se obișnuise atât de mult cu soldații din Shienar, care știau cât de pătrunzător îi era văzul – cel puțin în timpul zilei; nu știau și cât vedea noaptea – încât acum lăsa să îi scape anumite lucruri. „Nebăgarea de seamă ar putea să mă omoare.”

— Femeia Tuatha'an se simte bine? Întrebă Min când Moiraine veni lângă foc.

— Se odihnește.

Glasul scăzut al femeii Aes Sedai era la fel de muzical ca întotdeauna, de parcă vorbitul și cântatul erau totuna, iar părul și veșmintele îi erau din nou în bună rânduială. Își întinse mâinile spre foc. Pe mâna stângă purta un inel de aur, un șarpe care-și înghițea coada. Marele Șarpe, un însemn al veșniciei încă

și mai vechi decât Roata Timpului. Toate femeile care primiseră învățătura în Tar Valon purtau un asemenea inel.

Preț de o clipă, Moiraine își aținti privirea asupra lui Perrin, și păru să îi citească gândurile.

— A căzut și și-a spart capul când Rand... Strânse din buze, dar în momentul următor își recapătă calmul. Am Tămăduit-o, și acum doarme. Curge mult sânge dintr-o rană de la cap, fie ea cât de mică, dar nu a fost nimic grav. Ai văzut ceva legat de ea, Min? Min șovăi.

— Am văzut... mi s-a părut că am văzut-o moartă. Cu fața acoperită de sânge. Eram convinsă că înțelegeam ce înseamnă, însă dacă și-a spart capul... Precis e bine?

Faptul că pusese aceasta întrebare îi vădea tulburarea. Femeile Aes Sedai nu lăsau netămăduit ceva ce putea fi Tămăduit. Iar Moiraine avea un har deosebit.

Min părea atât de neliniștită, încât Perrin rămase o vreme uimit. Apoi pricepu. Lui Min nu îi plăcea defel ceea ce făcea, dar era parte din ea, credea că înțelege, măcar într-o oarecare măsură, despre ce era vorba. Dacă s-ar fi înșelat, ar fi fost ca și cum ar fi descoperit că nu știe cum să își folosească mâinile.

Moiraine o privi cu luare-aminte, potolită.

— Nu te-ai înșelat niciodată până acum. Poate că acum este prima dată.

— Când știu, știu, murmură Min cu încăpățănare. Să-mi ajute Lumina, așa este.

— Sau poate că nu s-a întâmplat încă. Mai are cale lungă până la căruțele Pribegilor, și trebuie să străbată ținuturi sălbatice.

Glasul femeii Aes Sedai era asemenea unui cântec rece, nepăsător. Perrin icni. „Lumină, și eu am vorbit la fel? N-o să îngădui ca moartea să mi se pară atât de firească.”

Moiraine se uită la el, de parcă și-ar fi rostit gândurile cu voce tare.

— Roata țese după cum îi este voia, Perrin. Ți-am spus acum multă vreme că suntem în plin război. Nu ne putem opri doar pentru că unii dintre noi mor. Oricine poate muri înainte ca totul să ia sfârșit. Leya are alte arme decât tine, dar știa foarte bine lucrul acesta când a pornit la luptă.

Perrin lăsă ochii în jos. „Se prea poate să ai dreptate, însă nu voi accepta asta cu atâta ușurință.”

Lan se așeză de partea cealaltă a focului, împreună cu Uno și cu Loial. Flăcările aruncau umbre tremurătoare pe fața Străjerului, făcând-o să pară și mai cioplită în piatră decât de obicei, numai colțuri. Nu era lesne nici să te uiți la mantia lui în lumina focului. Uneori părea o simplă mantie cenușie, sau neagră, însă cenușiul și negrul păreau să dispară și să se schimbe dacă te uitai mai îndeaproape, umbrele alunecând, afundându-se în ea. Alteori, părea că Lan făcuse o gaură în noapte și își trăsese întunericul în jurul umerilor. Nu era defel lesne să te uiți la mantie, și era cu atât mai greu din pricina bărbatului care o purta.

Lan era înalt și bine făcut, lat în umeri, cu ochii albaștri precum lacurile înghețate de munte, și se mișca cu o grație nemaipomenită, încât sabia de la șold părea că face parte din trupul său. Nu doar că dădea impresia că este în stare să rănească și să ucidă; bărbatul acesta împlânzise violența și moartea și le ținea în buzunar, gata să le slobozească la porunca lui Moiraine. Pe lângă Lan, până și Uno părea mai puțin înfricoșător. Părul lung al Străjerului era ușor înspicat; o fâșie îngustă de piele îl împiedica să-i cadă pe față. Cei tineri se dădeau însă un pas înapoi când venea vorba să îl înfrunte pe Lan – asta dacă aveau destulă minte.

— Jupâneasa Leya a adus veștile obișnuite de la Șesul Almoth, spuse Moiraine. Toată lumea se războiește cu toată lumea. Sate arse. Oameni fugind încotro văd cu ochii. Și au apărut și Corniații, cei care caută Cornul lui Vaiere.

Perrin se foi neliniștit – Cornul era într-un loc unde nici un Corniat de pe Șesul Almoth nu avea să-l găsească, sau cel puțin așa nădăjduia – iar Moiraine îi aruncă o privire rece. Nu îi plăcea când se vorbea despre Corn, afară doar dacă ea însăși aducea vorba.

— A adus însă și alte vești. Mantiile Albe au trimis cam cinci mii de oameni pe Șesul Almoth.

Uno mormăi.

— Fir-ar... o, iartă-mă, Aes Sedai. Asta trebuie că înseamnă cam jumătate din toți oamenii lor. Niciodată nu au strâns atâția într-un singur loc.

— Bănuiesc că toți cei care juraseră să îl slujească pe Rand au murit sau s-au împrăștiat care încotro, murmură Perrin. Sau așa se va întâmpla curând. Ai avut dreptate, Moiraine.

Nu-i plăcea să se gândească la Mantiile Albe. Nu-i plăceau deloc Copiii Luminii.

— Tocmai asta e foarte curios, zise Moiraine. Sau și asta. Copiii au zis că nu urmăresc decât să aducă pace, lucru care nu e deloc neobișnuit din partea lor. Ceea ce este neobișnuit este că, în vreme ce încearcă să îi alunge pe tarabonezi și pe cei din Arad Doman peste hotar, nu au făcut nimic împotriva celor care i-au jurat credință Dragonului.

Min scoase un țipăt de uimire.

— Într-adevăr? Nu seamănă defel cu ce am auzit eu despre Mantiile Albe.

— Nu cred că au rămas mulți neno... mulți Spoitori pe șes, spuse Uno. Vorbea cu glas găuit, de cât se chinuia să nu blesteme în fața unei femei Aes Sedai. Ochiul lui bun era la fel de încruntat precum cel vopsit. Nu le place să stea unde sunt necazuri, cu deosebire acolo unde sunt bătălii. Nu sunt destui ca să-i vezi peste tot.

— Sunt destui pentru ce am eu nevoie, zise Moiraine cu asprime. Cei mai mulți au plecat, dar câțiva au rămas, pentru că i-am rugat eu. Iar Leya este cât se poate de convinsă. Mantiile i-au nimicit pe unii dintre cei credincioși Dragonului, acolo unde nu erau decât o mână. Dar, deși proclamă că îl vor înfrânge pe acest *fals* Dragon, deși au o mie de oameni despre care se spune că nu fac decât să îl caute, se feresc să se apropie de orice grup mai mare de cincizeci de slujitori ai Dragonului. Nu în mod deschis, firește, dar există întotdeauna o întârziere, ceva ce le dă celor pe care îi urmăresc vreme să dispară.

— Deci Rand poate să se ducă la ei, așa cum își dorește. Loial se uită la Moiraine, clipind des. Toată tabăra știa de certurile dintre ei. Roata îi țese o cale.

Uno și Lan deschiseră gura în același timp, dar Uno renunță, făcând o mică plecăciune.

— Pesemne, spuse Străjerul, că e un complot al Mantiilor Albe, deși, arde-m-ar focul, habar n-am despre ce ar putea fi vorba. Dar când Mantiile Albe îmi fac un dar, caut acul otrăvit ascuns înăuntru.

Uno dădu din cap a încuviințare.

— Pe lângă asta, urmă Lan, tarabonezii și cei din Doman sunt la fel de porniți să îi ucidă pe cei credincioși Dragonului cum sunt porniți să se omoare între ei.

— Și mai este ceva, zise Moiraine. Trei bărbați tineri au murit în satele pe lângă care au trecut căruțele jupânei Leya.

Perrin băgă de seamă o tresărire a pleoapei lui Lan – era un semn de uimire din partea lui, așa cum un altul ar fi scos un strigăt. Lan nu se așteptase ca Moiraine să le pomenească de asta. Moiraine continuă:

— Unul a murit otrăvit, ceilalți doi înjunghiați. Toți în împrejurări în care nimeni nu ar fi trebuit să se poată apropia nevăzut, totuși așa s-a întâmplat. Privi flăcările. Toți trei erau mai înalți de felul lor și cu ochii deschiși la culoare. Ochii deschiși la culoare sunt un lucru neobișnuit pe Șesul Almoth. Acum e de rău să fii tânăr și înalt și cu ochii limpezi.

— Dar cum? întrebă Perrin. Cum de au fost omorâți dacă nimeni nu se putea apropia de ei?

— Cel Întunecat are ucigași pe care nu îi vezi decât atunci când e prea târziu, răspunse Lan încetitor.

Uno se înfioră.

— Făr-de-Suflet. N-am auzit de vreunul la miazăzi de Ținuturile de la Hotar.

— Ajunge, îi întrerupse Moiraine tăios.

Perrin mai avea întrebări: „Ce mai sunt și Făr-de-Suflet? Sunt asemenea trolocilor, sau Pieriților? Ce sunt?”, dar nu le mai puse. Când Moiraine hotăra că se vorbise destul despre un anumit lucru, așa rămânea. Și când ea închidea gura, nu o puteai deschide pe a lui Lan nici cu drugul de fier. Soldații din Shienar îi dădeau și ei ascultare. Nimeni nu voia să o înfurie pe o femeie Aes Sedai.

— Lumină! murmură Min, cercetând cu privirea în întunericul din ce în ce mai des din jurul lor. Nu îi vezi? Lumină!

— Deci nu s-a schimbat nimic, zise Perrin posomorât. Nu putem coborî până la șes, iar Cel Întunecat vrea să ne omoare.

— Totul se schimbă, spuse Moiraine domol, iar Pânza cuprinde totul. Trebuie să ne luăm după Pânză, nu după schimbările vremelnice. Se uită la fiecare dintre ei, pe rând, apoi urmă: Uno, precis cercetașilor nu le-a scăpat nimic? Cât de mic?

— Renașterea Seniorului Dragon a topit granițele certitudinii, Moiraine Sedai, și nu poți fi sigur de nimic când te lupți cu un Myrdraal, dar îmi pun viața cheazășie că toți cercetașii au făcut o treabă la fel de bună ca orice Străjer.

Perrin nu îl auzise niciodată pe Uno vorbind atât de mult fără să sudaie. Soldatului i se acoperise fruntea de broboane de sudoare de la această caznă.

— S-ar putea să fim cu toții în primejdie, zise Moiraine. Ce a făcut Rand a fost ca un foc în vârful muntelui, pe care l-ar fi putut vedea orice Myrdraal, de la zece mile depărtare.

— Poate că... începu Min șovăielnic. Poate că ar trebui să pui oameni de pază, care să nu îi lase să se apropie.

Lan îi aruncă o căutătură mânioasă. Uneori puneă el însuși la îndoială hotărârile lui Moiraine, deși rar de față cu ceilalți, însă nu îi plăcea când alții făceau același lucru. Min se încruntă la el.

— Destul că ne pândesc Myrdraali și troloci, dar măcar pe ei pot să îi văd. Nu vreau să mă gândesc că vreunul din acești... Făr-de-Suflet s-ar putea furișa până aici, să-mi taie beregata fără să bag de seamă.

— Paza pe care o s-o statornicesc ne va ascunde de Făr-de-Suflet, și de toți ciracii Celui Întunecat, răspunse Moiraine. Când ești slab, așa cum suntem noi, cel mai bine e să te ascunzi. Dacă e vreun Jumate-Om pe aici care să... Ei bine, nu am puterea de a pune paznici care să-i ucidă dacă ar încerca să intre în tabără și, chiar și de așa putea, asta ar însemna că am fi prinși aici ca într-o capcană. Cum nu e cu putință să statornicesc două rânduri de paza în același timp, voi lăsa cercetașii și străjerii – și pe Lan – să ne apere, și o să folosesc singurul fel de pază care ne poate fi de vreun ajutor.

— Aș putea să fac înconjurul taberei, zise Lan. Să mă încredințez că nimic nu a scăpat cercetașilor.

Nu spuse asta pe un ton lăudăros, ci cât se poate de simplu. Până și Uno dădu din cap a încuviințare. Moiraine însă se împotrivi.

— Dacă va fi nevoie de tine astă-seară, Lan Gaidin, va fi nevoie aici. Ridică privirea spre munții întunecați dimprejur. Se simte ceva în aer.

— Așteptarea.

Cuvântul țâșni de pe buzele lui Perrin înainte să apuce să-l oprească. Moiraine se uită la el – în străfundurile lui – și Perrin își dori să nu fi deschis gura.

— Da, spuse Moiraine. Așteptarea. Vezi ca străjerii să fie cu ochii în patru astă-seară, Uno. Nu era nevoie să îi sfătuiască să doarmă cu armele la îndemână; soldații din Shienar erau

obișnuiți să doarmă astfel. Somn ușor, le ură apoi tuturor, de parcă așa ceva mai era acum cu puțință, și porni înapoi spre colibă.

Lan mai rămase cu ei, cât să înfulece trei străchini de tocană, apoi o luă grăbit după ea, fiind iute înghițit de noapte.

Perrin îl urmări pe Străjer prin beznă cu ochii lui galbeni.

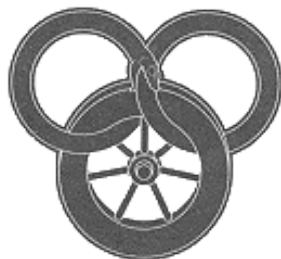
— Somn ușor, șopti el. Mirosul cărnii gătite îl îngrețoșă brusc. Fac de strajă al treilea, Uno? Uno încuviință. Atunci o să încerc să-i urmez sfatul.

Oamenii se apropiau de focuri, iar murmurul glasurilor îl însoți până sus.

Avea și el o colibă, mică, făcută din bușteni, în care abia dacă putea sta în picioare, iar crăpăturile erau astupate cu noroi uscat. Un pat grosolan, din crengi de pin, acoperit cu o pătură, ocupa aproape jumătate din colibă. Cel care îi deșeuase calul îi rezemase arcul lângă ușă. Își agață brâul, securea și tolba într-un cui, apoi se dezbracă, zgribulindu-se. Noaptea era încă frig, dar asta îl împiedica să doarmă adânc. Dacă dormea adânc, nu putea alunga visele.

O vreme stătu așa, întins, cu pătura peste el, zgâindu-se la tavan, tremurând. Apoi îl cuprinse somnul și, odată cu el, veniră și visele.

CAPITOLUL 4

Umbre adormite

Era frig în sala mare a hanului, în pofida focului care ardea în vatra de piatră. Perrin își întinse mâinile spre flăcări, dar nu izbuti să și le încălzească. Cu toate astea, frigul parcă îl alina, era ca un soi de scut. Împotriva a ce, nu știa nici el. Era un murmur în străfundurile minții lui, un sunet slab, abia auzit, care se căznea să devină mai puternic.

— Deci renunți. Așa e cel mai bine pentru tine. Hai, vino. Stai jos.

Perrin se întoarse spre cel care vorbise. Mesele rotunde răsfirate prin încăpere erau goale, afară de una aflată în colț, în umbră, la care ședea un bărbat singur. Sala mare era cumva în ceață, arăta ca o părere, nu ca un loc adevărat, ceva la care nu se putea uita de-a dreptul. Aruncă o privire în spate, spre foc; acum ardea într-o vatră de cărămidă. Și, totuși, nimic din toate astea nu îl tulbura. Așa ar fi trebuit. Dar nu știa de ce. Bărbatul îi făcu semn, iar Perrin se apropie de masa lui. O masă pătrată. Mesele erau pătrate. Încruntându-se, întinse mâna ca să atingă tăblia, dar și-o trase iute înapoi. În acel colț nu era nici o lampă și, în ciuda luminii din restul încăperii, bărbatul și masa aproape că nu se vedeau, aproape că se topeau în umbrele dimprejur.

Lui Perrin i se părea că îl cunoaște pe bărbatul acela, însă era o senzație la fel de nelămurită ca și ceea ce zărea cu coada

ochiului. Omul era de vârstă mijlocie, chipeș și prea bine îmbrăcat pentru un han de țară, într-o haină de catifea închisă la culoare, aproape neagră, garnisită la guler și la manșete cu dantelă albă. Stătea țeapăn, uneori ducându-și mâna la piept, ca și cum mișcarea i-ar fi pricinuit durere. Ochii lui întunecați erau ațintiți asupra chipului lui Perrin; în umbra din jur, păreau niște puncte scânteietoare.

— Să renunț la ce? Întrebă Perrin.

— La asta, firește.

Bărbatul arătă cu capul spre securea de la brâul lui Perrin. Părea mirat, ca și când mai vorbiseră despre toate astea și mai înainte.

Perrin nu își dăduse seama că securea era acolo, nu simțise greutatea de la cingătoare. Își trecu mâna peste tăișul în formă de semilună și peste vârful curbat. Oțelul era... tare, real. Mai real decât ce era în jur. Mai real poate decât el însuși. Nu-și luă mâna de pe secure.

— M-am gândit la asta, zise el, dar nu cred că pot. Nu încă.

„Nu încă?” Hanul păru să pâlpâie și auzi din nou murmurul acela în cap. Nu! Murmurul se stinse.

— Nu? Bărbatul zâmbi, un zâmbet rece. Ești fierar, băiete. Și încă unul bun, din câte mi s-a spus. Măinile tale sunt făcute pentru ciocan, nu pentru secure. Sunt făcute să făurească lucruri, nu să ucidă. Întoarce-te la ce te pricepi să faci, înainte să fie prea târziu.

Perrin se trezi dând din cap a încuviințare.

— Da. Însă eu sunt *ta'veren*.

Nu mai rostise niciodată acest cuvânt cu voce tare. „Dar el știe deja.” Era convins, deși habar n-avea de ce.

Preț de o clipă, zâmbetul bărbatului se preschimbă într-o strâmbătură, dar după aceea reveni, mai puternic decât înainte. Puternic și rece.

— Există căi de a schimba lucrurile, băiete. Căi de a te feri chiar de soartă. Stai jos, să vorbim despre ele.

Umbrele părură să se adâncească și să se miște, să se îndrepte spre el. Perrin făcu un pas în spate, rămânând în lumină.

— Nu.

— Măcar hai să bem ceva împreună. Pentru anii ce au trecut și pentru cei ce vor să vie. Apoi o să vezi lucrurile mai limpede.

Cupa pe care o împinse spre Perrin nu fusese acolo cu câteva clipe mai înainte. Era o cupă din argint strălucitor, plină-ochi cu vin roșu ca sângele.

Perrin se uită cu luare-aminte la chipul bărbatului. Umbrele păreau să-i învăluie fața precum mantia unui Străjer, și nici măcar privirea lui pătrunzătoare nu izbutea să le străpungă. Întunericul îl împresura ca într-o mângâiere. Ochii bărbatului aveau ceva deosebit, ceva ce i se părea că ar putea să își amintească, cu puțină străduință. Auzi iar murmurul.

— Nu, spuse. Vorbise cu sunetul slab din capul lui, dar când bărbatul strânse din buze de mânie, cuprins de un val de furie pe care îl înăbuși numaidecât, Perrin hotărî să spună același lucru și în privința vinului. Nu mi-e sete.

Se întoarse și porni spre ușă. Vatra era făcută acum din pietre rotunde de râu; încăperea era plină de mese lungi, cu bănci alături. Deodată se trezi dorindu-și să plece de acolo, să se îndepărteze de bărbatul acela.

— Nu o să ai prea mulți sorți de izbândă, zise bărbatul în urma lui, pe un ton aspru. Trei fire țesute laolaltă și fiecare împărtășește soarta celorlalte. Când unul este tăiat, toate sunt tăiate. Ursita te poate ucide, dacă nu mai rău.

Perrin simți o căldură în spate, întețindu-se, apoi stingându-se la fel de iute, ca și cum ușa unui cuptor imens s-ar fi deschis și închis la loc. Uluit, se răsucii. Încăperea era goală.

„N-a fost decât un vis”, își spuse, zgribulindu-se de frig, și dintr-odată totul căpătă altă formă.

Se uita într-o oglindă, pe jumătate neînțelegând ce vedea, pe jumătate încuviințând. Un coif aurit, făurit în chip de cap de leu, îi acoperea capul, ca și când acolo i-ar fi fost locul. O frunză aurie îi împodobeia platoșa, și toată armura îi era lucrată în aur. Numai securea de la brâu era simplă. Un glas – al lui – îi șoptea că securea aceea putea înfrânge orice altă armă, că o purtase de o mie de ori, într-o sută de bătălii. Nu! Voia să o dea jos, să o arunce. „Nu pot!” Auzi un sunet în capul lui, mai puternic decât o șoptă, aproape destul de tare cât să îl poată înțelege.

— Un bărbat merită să cunoască slava.

Se întoarse și se trezi față în față cu cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată. Nu se uită în jur, nu o vedea decât pe ea. Ochii îi erau întunecați ca noaptea, pielea albă ca laptele și neîndoielnic mai moale, mai fină decât rochia de mătase albă

cu care era înveșmântată. Când făcu un pas spre el, lui Perrin i se uscă gura. Își dădu seama că toate celelalte femei pe care le văzuse vreodată erau lipsite de grație și hidoase. Se înfioră, și se întrebă de ce îi era frig.

— Un bărbat adevărat trebuie să își accepte destinul, zise femeia, surâzând.

Surâsul ei aproape că îl încălzi. Era înaltă, cu o palmă mai scundă decât el. Părul, mai negru decât pana corbului, îi era prins cu piepteni de argint. O centură lată din zale tot de argint îi înconjura mijlocul, pe care l-ar fi putut cuprinde cu mâinile.

— Da, șopti Perrin. Înăuntrul lui, uluirea se lupta cu încuviințarea. Nu avea nevoie de slavă. Dar când o auzi pe ea rostind acest cuvânt, nu își mai dori nimic altceva. Adică... Din nou murmurul. Nu! Dispăru și, odată cu el, și încuviințarea. Aproape. Își duse mâna la cap, atinse coiful aurit și îl dădu jos. Nu... nu cred că vreau. Nu mi se cuvine.

— Nu vrei? Femeia râse. Ce bărbat cu sânge în vene nu vrea slavă? Multă slavă, ca și cum ai sufla tu însuți în Cornul lui Vaiere.

— Nu vreau, spuse Perrin, deși o voce dinăuntrul său îi striga că minte. Cornul lui Vaiere. „S-a auzit Cornul, și toți au dat navală. Moartea mergea umăr la umăr cu el, și totuși îl aștepta în față. Iubita lui. Nimicitoarea lui.” Nu! Eu sunt fierar!

Zâmbetul femeii era plin de milă.

— Așa un lucru neînsemnat. Nu trebuie să pleci urechea la cei care încearcă să te abată de la calea ce ți-a fost sortită. Te vor înjosi. Te vor nimici. Dacă te vei împotrivi sorții, vei avea parte doar de suferință. De ce să alegi suferința când te poți bucura de slavă? Când numele tău poate să rămână în amintirea oamenilor, alături de toți eroii de legendă?

— Eu nu sunt erou.

— Nu știi nici pe jumătate ceea ce ești. Sau ceea ce poți fi. Hai să închinăm o cupă de vin, pentru soartă și slavă.

În mână ținea o cupă de argint, plină cu vin roșu ca sângele.

— Bea!

Perrin se zgâi la cupă, încruntat. Un mârâit îi răsună în cap. „Nu!” Încercă să și-l scoată din minte, nu vru să asculte. „Nu!”

Femeia îi întinse cupa de aur.

— Bea!

„De aur? parcă era de... Era de...” Nu izbuti să își ducă gândul până la capăt. Dar sunetul reveni în capul lui, cerând să fie auzit. „Nu! Nu!” Se uită la coiful aurit pe care îl avea în mână și îl azvârli într-o parte.

— Eu sunt fierar. Eu sunt...

Sunetul din capul lui i se împotrivea, se căznea să se facă auzit. Își strânse capul în mâini, ca să îl alunge, dar de pomană.

— Sunt... sunt... om! strigă.

Întunericul îl împresura, dar glasul era încă acolo, șoptind:

— Noaptea nu dispare niciodată, și toți oamenii visează. Mai ales tu, sălbaticule. Iar eu îți voi apărea mereu în vis.

Liniște.

Își lăsă brațele în jos. Era din nou îmbrăcat în surtucul și pantalonii lui de toate zilele, veșminte bine croite, chiar dacă foarte simple. Haine potrivite pentru un fierar sau pentru cineva de la țară. Cu toate acestea, abia dacă băgă de seamă.

Stătea pe un pod de piatră, cu balustrade joase, care unea două turle teșite de piatră, turle care se ridicau din adâncimi de nestrăpuns chiar și pentru ochii lui. Lumina ar fi fost slabă pentru alți ochi omenești, iar el nu știa de unde venea. Pur și simplu era.

Oriunde se uita, la dreapta sau la stânga, în sus sau în jos, vedea alte poduri, alte turle, alte balustrade fără capăt. Părea că nu aveau sfârșit, că nu exista nici o noimă în felul în care erau așezate. Mai mult, unele poduri urcau spre turle care păreau a fi deasupra celor de unde se înălțau. Din toate părțile se auzea vuiet de apă. Se înfrigură.

Deodată, cu coada ochiului, zări o mișcare și, fără să se gândească, se ascunse în spatele balustradei de piatră. Ar fi fost primejdios să fie văzut. Nu știa de ce, dar știa că așa era. Pur și simplu știa.

Uitându-se cu băgare de seamă peste balustradă, căută să vadă ce se mișcase. O sclipire de alb pe un pod din depărtare. O femeie, era convins, deși nu o deslușea limpede. O femeie într-o rochie albă, care mergea grăbită.

Pe un pod aflat cumva sub el, și mult mai aproape decât cel pe care era femeia, se ivi pe neașteptate un bărbat, înalt, smead, zvelt, cu fire cărunte, care-i dădeau un aer distins, și purtând o haină verde închis, brodată cu frunze aurii. Cingătoarea și punga de la brâu erau acoperite de o lucrătură în

aur, și nestemate îi scânteiau pe teaca pumnalului, iar cizmele aveau botul aurit. De unde apăruse oare?

Un alt bărbat porni să treacă podul, venind din celălalt capăt, iar înfățișarea îi era la fel de neobișnuită ca și a celui dintâi. Era îmbrăcat într-o haină roșie, cu mâneci largi cu dungi negre, garnisită la guler și la manșete cu dantelă albă. Cizmele îi erau acoperite de o lucrătură în argint, de abia se mai zărea pielea. Era mai scund decât bărbatul spre care se îndrepta, mai îndesat, iar părul, alb precum dantela de la haină, îi era tuns scurt. Însă vârsta nu îl vlăguise. Mergea cu aceiași pași mari și hotărâți ca și bărbatul cu care avea să se întâlnească.

Cei doi se apropiară unul de celălalt cu băgare de seamă. „Ca doi geambași, fiecare știind că celălalt are de vânzare o iapă cu spavan”, își zise Perrin.

Bărbații începură să vorbească. Perrin își ciuli urechile, dar, dincolo de vuietul apei, nu auzi decât niște șoapte, încruntări, priviri mânioase și gesturi bruște; păreau gata să se lovească. Nu aveau încredere unul în celălalt. I se păru chiar că se urăsc.

Ridică privirea, căutând femeia, dar aceasta dispăruse. Când își coborî iar ochii, un al treilea bărbat se alăturase primilor doi. Și Perrin îl știa cumva, de undeva, ca și cum ar fi fost o amintire ștersă de vreme. Un bărbat chipeș, de vârstă mijlocie, cu haine de catifea aproape neagră, garnisite cu dantelă albă. „Un han, își zise Perrin. Și ceva înainte de asta. Ceva...” Ceva ce părea să se fi întâmplat cu mult timp în urmă. Dar nu izbutea să își aducă aminte.

Primii doi bărbați stăteau acum unul lângă celălalt, deveniți brusc aliați din pricina sosirii celui de-al treilea. Acesta din urmă striga și își agita pumnul, în vreme ce ei se foiau neliniștiți, ferindu-se să-l privească drept în ochi. Se urau unul pe celălalt, dar de al treilea se temeau.

„Ochii lui, își zise Perrin. Ce e ciudat la ei?”

Bărbatul înalt, smead, începu să îi răspundă, cu din ce în ce mai multă înflăcărare. Bărbatul cu părul alb se amestecă și el în discuție, și brusc alianța care se formase între ei se rupse. Toți trei țipau în același timp, fiecare la ceilalți doi, pe rând. Deodată, bărbatul în catifea închisă își dădu mâinile în laturi, ca și cum le-ar fi cerut să înceteze. Și o minge de foc îi împresură, îi ascunse, făcându-se din ce în ce mai mare.

Perrin își acoperi capul cu mâinile și căzu la pământ, în spatele balustradei de piatră, cuibărindu-se acolo în vreme ce vântul îl șfichiuia și îi umfla hainele, un vânt fierbinte ca focul. Un vânt care era foc. Chiar și cu ochii închiși, îl vedea, vâlvătaia cuprinzând totul, mistuind totul. Furtuna de foc se abătu și asupra lui; o simțea, arzând, încercând să îl nimicească și să îi împrăstie cenușa. Țipă, căznindu-se să se agațe de sine, știind că nu era destul.

Și, într-o clipă, vântul se opri. Nu se potoli, ci se opri de-a binelea. Se lăsă liniștea. Nu se mai auzea decât vuietul apei.

Perrin se ridică încet în capul oaselor, cercetându-se. Hainele îi erau întregi, iar pe piele nu avea nici urmă de arsură. Doar amintirea dogorii focului îl făcea să creadă că totul fusese aievea. Doar amintirea din mintea lui; corpul său nu păstra nici o amintire.

Se uită cu grijă peste balustradă. Din podul pe care stătuseră cei trei bărbați nu mai rămăsese decât o bucată de piatră pe jumătate topită, lungă de câțiva pași. Bărbații dispăruseră.

O înțepătura în ceafă îl făcu să își ridice privirea. De pe un pod aflat deasupra lui, în partea dreapta, un lup cenușiu, flocos, se uita la el.

— Nu! Perrin se ridică anevoie în picioare și o luă la fugă. E un vis! Un coșmar! Vreau să mă trezesc!

Alerga, și vederea i se împăienjeni. Totul se mișca. Un bâzâit îi răsună în urechi, apoi se stinse, și, când pieri, văzu din nou deslușit.

Se zgribuli de frig și se convinse de la bun început că era un vis. Își aducea parcă aminte de alte vise de dinainte, însă pe acesta îl știa. Mai fusese în acest loc, cu nopți în urmă, și, chiar dacă nu înțelegea nimic, știa precis că este un vis. De data aceasta, faptul că știa nu schimbă întru nimic lucrurile.

Coloane înalte de piatră roșie șlefuită înconjurau spațiul deschis unde se găsea, sub un tavan boltit, înalt de mai bine de cincizeci de pași. Nici măcar doi bărbați la fel de voinici ca el nu ar fi putut cuprinde cu brațele una dintre acele coloane. Podeaua era acoperită cu lespezi mari din piatră cenușie, tocite de nenumărate generații de pași.

În mijloc se găsea pricina pentru care atâtea picioare pășiseră în această încăpere. O sabie, cu plăselele în jos, ce părea să nu fie atârnată de nimic și dădea senzația că oricine ar fi putut

întinde mâna să o ia. Se învârtea încetișor, ca mișcată de o adiere. Însă nu era o sabie adevărată. Lama, plăselele și straja păreau a fi făcute din sticlă, sau poate din cristal, și lumina se răsfrângea în ea, țâșnind în mii de sclipiri și de străfulgerări.

Perrin merse până la sabie și întinse mâna, așa cum făcuse și în toate celelalte dăți. Își amintea limpede că mai făcuse asta. Plăselele erau drept în fața lui, ușor de atins. La doi pași de sabia strălucitoare, mâna i se lovi de aer, ca și cum ar fi dat de stâncă. Știuse că așa se va întâmpla. Împinse mai tare, însă parcă se izbea de un zid. Sabia se răsuci și scânteie, la doar doi pași de el, și totuși atât de departe.

— Callandor.

Nu își dădea seama dacă șoapta fusese în capul lui sau afară; păru să răsunе printre coloane, blândă ca o boare, peste tot în același timp, stăruitoare.

— Callandor. Cine mă mânuiește este stăpân pe soartă. Ia-mă și pornește în călătoria cea din urmă.

Perrin făcu un pas în spate, înspăimântat. Până atunci nu mai auzise această șoaptă. Mai avusese acest vis de patru ori – își aducea aminte acum; patru nopți la rând – și era pentru prima oară când ceva se schimba în vis.

— Vin Strâmbații.

Era o șoaptă diferită, și știa de unde vine; tresări de parcă l-ar fi atins un Myrdraal. Între coloane stătea un lup, un lup de munte, flocos, cu blana gri-albă, care îi ajungea aproape până la brâu. Îl privea sfredelitor cu ochii lui galbeni.

— Vin Strâmbații.

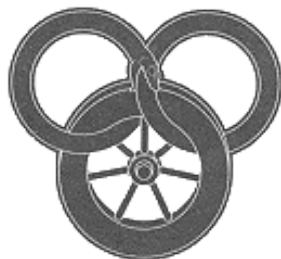
— Nu! zise Perrin scrâșnind din dinți. Nu! Nu te las să intri! Nu... te... las!

Se trezi și se ridică în capul oaselor, tremurând de frică și de frig și de furie.

— Nu! murmură el răgușit.

„Vin Strâmbații.” Gândul îi răsună limpede în minte, dar gândul nu era al lui. „Vin Strâmbații, frate.”

CAPITOLUL 5

Coșmaruri trezite la viață

Sărim din pat, Perrin își înșfacă arcul și fugi afară, desculț și în izmene, neluând seama la frig. Luna scălda norii într-o lumină albă, palidă. Era destulă lumină pentru ochii lui, destulă cât să vadă siluetele ce se strecurau printre copaci, venind din toate părțile, siluete aproape la fel de mari precum Loial, dar cu chipurile urâțite de râturi și de ciocuri, capete pe jumătate omenești cu coarne și creste cu pene, siluete ce se furișau pe copite sau labe sau picioare încălțate în cizme.

Perrin deschise gura ca să le dea de veste celorlalți și deodată ușa de la coliba lui Moiraine se trânti de perete, iar Lan năvăli afară, cu sabia în mână, strigând:

— Trolocii! Treziți-vă! Trolocii!

Alte strigăte îi răspunseră, pe măsură ce oamenii începură să iasă din colibe, așa cum se sculaseră din pat, dar cu săbiile pregătite. Cu un urlat feroce, trolocii se repeziră spre ei, fiind întâmpinați cu oțelul armelor și cu răcnete: „Shienar!”, „Dragonul Renăscut!”

Lan era îmbrăcat - Perrin ar fi putut pune rămășag că Străjerul nu dormise deloc - și se năpusti printre troloci de parcă veșmintele de lână pe care le purta ar fi fost o armură. Părea să treacă dansând de la unul la altul, bărbat și sabie tot una,

aidoma vântului sau apei, și unde dansa Străjerul, trolocii zbierau și mureau.

Moiraine ieșise și ea în noapte, dansând și ea printre troloci. Singura ei armă era o nuiă, dar când atingea un troloc, o dungă de foc îi brăzda aceștia carnea. Cu mâna cealaltă arunca mingi de foc, apărute din senin, iar trolocii cădeau zvârcolindu-se, urlând când focul îi mistuia.

Un copac întreg fu cuprins de flăcări, de la rădăcină până în vârf, apoi altul, apoi încă unul. Trolocii țipară văzând lumina puternică, dar nu conțineră să învârtă securile ascuțite și săbiile ca niște seceri.

Deodată Perrin o zări pe Leya ieșind șovăielnic din coliba lui Moiraine, de cealaltă parte a văii, și nu se mai gândi la nimic altceva. Femeia Tuatha'an se lipi cu spatele de peretele de bușteni și își duse mâna la gât. La lumina de la copacii care ardeau Perrin desluși durerea, groaza și scârba zugrăvite pe chipul femeii la vederea măcelului.

— Ascunde-te! îi strigă Perrin. Intră în colibă și ascunde-te! Vuietul luptei îi acoperi vorbele. Fugi spre ea.

— Ascunde-te, Leya! În numele Luminii, ascunde-te!

Un troloc se ivi lângă el, o creatură hidoasă, cu un cioc coroiat în loc de gură și de nas. De la umeri până la genunchi era acoperit de zale negre și țepi, iar la picioare avea gheare de șoim. În mâna răsucea o sabie din acelea ciudate, curbate. Duhnea a sudoare și a murdărie și a sânge.

Perrin se ghemui, ferindu-se de lovitură, urlând fără cuvinte când îl izbi cu securea. Știa că ar fi trebuit să se teamă, însă nu avea timp să îi fie frică. Trebuia să ajungă la Leya, trebuia să o ducă la adăpost, iar trolocul îi stătea în cale.

Trolocul căzu, zbierând și dând din picioare; Perrin nu știa unde îl lovisе, dacă era pe moarte sau doar rănit. Sări peste el și începu să urce spre coliba lui Moiraine.

Copacii arzând aruncau umbre întunecate. O umbră tremurătoare de lângă coliba lui Moiraine se preschimbă dintr-odată într-un troloc cu bot și coarne de țap. Ținea cu amândouă mâinile o secure ascuțită și părea gata să se arunce în încăierare, când dădu cu ochii de Leya.

— Nu! urlă Perrin. Lumină, nu!

Pietre se rostogoliră sub picioarele lui goale; nu simți vânătaile. Trolocul ridică securea.

— Leyaaa!

În ultimul moment, trolocul se răsuci, îndreptând securea spre Perrin. Acesta se aruncă la pământ; țipă când oțelul îi creștă spatele. Întinse o mână, prinse o copită de țap și trase cu toată puterea. Trolocul își pierdu echilibrul și căzu cu o bufnitură, dar, când începu să alunece, îl prinse pe Perrin în mâinile lui uriașe, și se rostogoliră amândoi. Simțea putoarea trolocului – duhoare de țap, amestecată cu miros de sudoare omenească. Două brațe groase se încolăciră în jurul pieptului său, strângându-l ca într-o menghină; coastele îi trosniră. Trolocul își rătăcise securea în cădere, dar își înfipse colții în umărul lui Perrin, încleștându-și fălcile. El gemu, săgetat de durere. Se căzni să își umple plămânii cu aer, și vederea i se împăienjeni, însă își dădea cumva seama că avea celălalt braț liber, și că încă mai ținea securea în mână. O prinse ca pe un ciocan și, cu un urlet care îl făcu să-și piardă suflarea, împlântă vârful ascuțit în capul trolocului. Acesta se zbatu, fără să scoată un sunet, întinzându-și brațele și picioarele în lături, prăvălindu-se. Din instinct, Perrin strânse cu putere securea și o smulse din țeasta trolocului pe când acesta se prăbușea la vale, încă zvârcolindu-se. Perrin rămase o clipă locului, căznindu-se să-și recapete suflul. Tăietura din spate îl ardea. Îl înjunghie în umăr când se ridică în picioare.

— Leya!

Femeia era încă acolo, cuibărită lângă colibă, la nici zece pași de el. Și îl cerceta cu o asemenea privire încât Perrin nici nu îndrăznea să se uite în ochii ei.

— Să nu mă căinezi! mormăi el. Să nu...!

Saltul Myrdraalului de pe acoperișul colibeii păru să dureze prea mult, iar mantia lui neagră ca moartea nici nu se clinti, de parcă Pieritul era deja cu picioarele pe pământ. Privirea fără ochi era ațintită asupra lui Perrin. Mirosea a stârv.

Un fior rece îl străbătu pe Perrin din cap până-n picioare când Myrdraalul se uită la el. Pieptul parcă îi era o bucată de gheață.

— Leya, murmură el. De-abia se stăpânea să nu o ia la fugă. Leya, te rog, ascunde-te. Te rog.

Myrdraalul porni spre el, încet, încrezător că teama îl strângea ca într-o menghină. Se mișca asemenea unui șarpe, și scoase o sabie atât de neagră încât nu se zărea decât datorită luminii de la copacii ce ardeau.

— Dacă tai un picior de la o masă cu trei picioare, masa se răstoarnă.

Vocea îi era hârâită, ca o bucată de lemn putred care se face fărâme.

Deodată, Leya se mișcă, aruncându-se în față, încercând să cuprindă cu brațele picioarele Myrdraalului. Acesta învârti o singură dată sabia neagră, fără măcar să întoarcă privirea, iar femeia căzu la pământ.

Lui Perrin i se umplură ochii de lacrimi. „Ar fi trebuit să o ajut... să o salvez. Ar fi trebuit să fac ceva!” Dar atâta vreme cât Myrdraalul se uita la el cu privirea lui goală, îi era greu să și gândească.

„Venim, frate. Venim, Tăurașule.”

Cuvintele îi răsunară în minte ca un clopot; se înfrigură. Odată cu vorbele, apărură și lupii, zeci de lupi, năvălind în mintea lui așa cum năvăleau în vale. Lupi de munte, care îi ajungeau până la brâu, gri și albi, alergând prin noapte, dându-și seama de uimirea oamenilor când se năpustiră asupra Strâmbaților. Lupii îi cotropiră mintea, până într-acolo încât abia își mai amintea că este om. Ochii îi străluceau galben aprins. Iar Myrdraalul se opri, șovăind dintr-odată.

— Pieritul, zise Perrin răgușit, dar apoi îi veni în minte un alt nume, de la lupi.

Trolocii, Strâmbații, cei apăruți în timpul Războiului Umbrei din împreunarea oamenilor și animalelor, erau fioroși, dar Myrdraalul...

— Nezămislitul! spuse Tăurașul disprețuitor.

Cu gura strâmbată, dezvelindu-și dinții, se aruncă asupra Myrdraalului.

Pieritul se mișca asemenea unei vipere, unduios și necruțător, iar sabia neagră era iute ca fulgerul, dar el era Tăurașul. Așa îi ziceau lupii. Tăurașul cu coarne de oțel. Era una cu lupii. Era el însuși lup, și orice lup ar fi ales de o sută de ori moartea numai să înfrângă un Nezămislit. Pieritul căzu dinaintea lui, silindu-se acum să se apere cu sabia de loviturile lui Perrin.

Tendoanele de la genunchi și beregata, așa ucideau lupii. Tăurașul se aruncă deodată într-o parte și se lăsă într-un genunchi, tăind cu securea partea din spate a genunchiului Myrdraalului. Acesta urlă – un sunet sfredelitor, care oricând altcândva l-ar fi îngrozit – și se prăbuși, izbutind totuși să se

proptească într-o mână. Pieritul – Nezămislitul – încă ținea cu putere sabia, dar, înainte să apuce să se ridice, securea Tăurașului îl atacă din nou. Capul Myrdraalului, pe jumătate retezat, căzu în spate, și rămase atârând. Dar, încă rezemat într-o mână, Nezămislitul lovea în dreapta și în stânga cu sabia. Nezămislitii își dădeau greu duhul.

Tăurașul vedea, de la lupi, dar și cu propriii ochi, troloci care se zvârcoleau pe jos, zbierând, fără să fie atinși de lupi sau de oameni. Fuseseră probabil legați de acel Myrdraal și aveau să moară odată cu el – dacă nu erau uciși înainte.

Simți o dorință arzătoare de a coborî și de a se alătura fraților săi, de a lua parte la omorârea Strâmbașilor, de a-i căuta pe Nezămislitii rămași, dar o bucatăică omenească din el își aminti: „Leya”.

Lăsă securea și întoarse cu blândețe trupul femeii. Chipul îi era acoperit de sânge, iar ochii îi erau sticloși și goi. I se păru că ghicește în ei o privire care îl învinuia.

— Am încercat, îi spuse. Am încercat să te salvez. Privirea din ochii femeii nu se schimba. Ce altceva aș fi putut face? Te-ar fi omorât dacă nu l-aș fi omorât eu primul.

„Vino, Tăurașule. Vino să îi ucizi pe Strâmbași.”

Lupul din el puse stăpânire pe întreaga sa ființă. O întinse pe Leya pe jos și ridică securea cu lama mânjită de sânge. Ochii îi scânteiară când porni să coboare povârnișul stâncos. Era Tăurașul.

Copacii ardeau ca niște torțe; un pin înalt fu cuprins de flăcări când Tăurașul se aruncă în luptă. Bezna fu străbătută de fulgere albaștrii când Lan se repezi asupra altui Myrdraal, oțelul străvechi, făurit de femeile Aes Sedai, întâlnind oțelul negru lucrat în Thakan'dar, la umbra muntelui Shayol Ghul. Loial mânia o ghioagă lungă cât un gard, iar de lemnul ce se învârtejea în mâna lui nici un troloc nu se putea apropia fără să fie azvârlit la pământ. Bărbații se luptau cu înverșunare printre umbrele ce dansau în vale, însă Tăurașul – Perrin – băgă cumva de seamă că prea mulți dintre oamenii din Shienar fuseseră doborâți.

Frații și surorile lui luptau în haite mici, de trei sau de patru, ferindu-se de săbiile ca niște seceri și de securile ascuțite, repezindu-se să reteze cu dinții tendoanele de la genunchi, sărind să muște din beregate când prada se prăbușea

neputincioasă. Felul lor de a lupta era lipsit de cinste, de slavă, de milă. Nu veniseră să se bată, veniseră să ucidă. Tăurașul se alătură unei haite mai mici, în loc de dinți slujindu-se de secure.

Nu se mai gândea la însemnătatea bătliei. Nu mai exista decât trolocul pe care el și lupii - frații lui - îl despărteau de ceilalți și îl omorau. Apoi avea să mai fie unul, și încă unul, și încă unul, până aveau să-i nimicească pe toți. Până când nu avea să mai rămână nici unul, nicăieri. Îi venea să arunce securea și să nu se slujească decât de dinți, să alerge în patru labe, aidoma fraților săi. Să alerge prin trecătorile din vârful munților. Să alerge după căprioare, afundat până la burtă în zăpadă. Să alerge, iar vântul rece să îi zbârlească blana. Mârâi, aidoma fraților săi, iar trolocii urlară; privirea ochilor lui galbeni îi îngrozea mai mult decât orice alt lup.

Deodată, își dădu seama că în vale nu mai era nici un troloc viu, deși simțea că frații lui îi urmăreau pe alții, care fugeau. O haită de șapte lupi se repezise asupra altei prăzi, undeva în beznă. Unul dintre Nezămisliți alerga după un patru-picioare cu degete tari - un cal, îi zise o parte din el - iar frații săi goneau după el, adulmecându-i mirosul, duhoarea de moarte. În capul lui, era și el cu ei, vedea prin ochii lor. Nezămislitul se întoarse când lupii se apropiară de el, iar sabia neagră și mantia lui de catran parcă erau parte din noapte. Dar noaptea era acolo unde se găseau frații și surorile lui.

Când muri primul frate, Tăurașul mârâi, săgetat de durere, însă ceilalți se apropiară și mai mult, și alți frați și surori muriră, însă fălcile dezlănțuite îl doborâră pe Nezămislit. Acesta se apăra cu dinții, sfârtecând beregate, zgâriind cu unghiile care tăiau pielea și carnea precum ghearele tari pe care le aveau două-picioare, însă frații lui îl sfâșiară, în vreme ce își dădeau sufletul. În cele din urmă, o singură soră se sculă anevoie din grămada care încă zvâcnea și se duse clătinându-se într-o parte. Negura Zorilor, așa i se zicea, dar numele însemna mult mai multe: o dimineață geroasă, în care se simte mirosul zăpezii ce va să cadă, iar negura se învălătuțește deasupra văii, învărtejită de vântul tăios care aduce cu sine făgăduiala vânătorii. Ridicând capul, Negura Zorilor urlă la luna ascunsă de nori, jelindu-și moartea.

Tăurașul își dădu capul pe spate și urlă odată cu ea, jeli odată cu ea.

Când își lăsă capul în jos, Min îl privea cercetător.

— Ți-e bine, Perrin? îl întreabă ea șovăielnic.

Avea o vânătaie pe obraz și o mânecă pe jumătate ruptă. Ținea un ciomag într-o mână și un pumnal în cealaltă, amândouă pline de sânge și de păr.

Băgă de seamă că toți se uitau la el, toți cei care erau încă pe picioare. Loial, sprijinindu-se ostenit de ghioaga lui. Soldații din Shienar, care își duseseră răniții la locul unde Moiraine stătea aplecată deasupra unuia dintre ei, cu Lan lângă ea. Până și femeia Aes Sedai se uita spre el. Copacii ce ardeau ca niște torțe aruncau o lumină tremurătoare. Peste tot zăceau troloci morți. Cei mai mulți soldați din Shienar fuseseră răpuși, iar trupurile fraților săi erau risipite printre leșuri. Atât de multe leșuri...

Lui Perrin îi veni din nou să urle. Se căzni să se desprindă de lupi. Însă, chiar în vreme ce se străduia să le oprească, imaginile îi pătrundeau în minte. Totuși, în cele din urmă, nu îi mai simți, nu le mai simți durerea, furia, dorința de a-i prinde pe Strâmbați, de a fugi... Se scutură. Rana de pe spate îl ardea, iar umărul parcă-i fusese bătut cu ciocanul pe nicovală. Picioarele goale, zgâriate și pline de vânătăi, îi zvâcneau de durere. Pretutindeni era miros de sânge. Mirosul trolocilor și al morții.

— N-am... n-am nimic, Min.

— Ai luptat bine, fierarule, zise Lan. Străjerul ridică sabia încă mânjită de sânge deasupra capului. *Tai'shar Manetheren! Tai'shar Andor!*

Sângele adevărat din Manetheren. Sângele adevărat din Andor.

Soldații din Shienar care scăpaseră întregi – așa de puțini – își înălțară la rându-le săbiile și rostiră după el:

— *Tai'shar Manetheren! Tai'shar Andor!*

Loial dădu din cap.

— *Ta'veren*, adăugă el.

Perrin își lăsă ochii în jos, stânjenit. Lan îl scăpase de întrebările la care nu voia să răspundă, dar îl făcuse să se bucure de o cinste pe care nu o merita. Ceilalți nu pricepeau. Oare ce ar fi zis dacă ar fi știut adevărul? Min veni mai aproape de el, iar Perrin murmură:

— Leya a murit. Nu am putut... Dacă aș fi ajuns la timp...

— Nu ar fi schimbat cu nimic lucrurile, îi spuse Min blând. Știi prea bine. Se aplecă să se uite la spatele lui și se trase înapoi. Moiraine o să aibă grijă de tine. Îi tămăduiește pe cei ce pot fi vindecați.

Perrin dădu din cap. Spatele îi era năclăit de sânge, până la brâu, dar, în pofida durerii, abia dacă lua aminte la toate acestea. „Lumină, era să nu mă mai întorc de data asta. Nu pot îngădui să se mai întâmple așa ceva. Niciodată!”

Însă, când era cu lupii, era cu totul altfel. Nu trebuia să se frământa din pricina străinilor care se temeau de el doar pentru că era voinic. Nimeni nu se gândea că e încet la minte doar pentru că încerca să fie cu luare-aminte. Lupii se știau între ei, chiar dacă nu se văzuseră niciodată. Lângă ei, era un lup ca oricare altul.

Nu! Strânse și mai tare mânerul securii. Nu! Tresări când Masema începu brusc să vorbească.

— A fost un semn, zise Masema, rotindu-se în cerc ca să se uite la toți. Avea sânge pe brațe și pe piept – se bătuse îmbrăcat doar în pantaloni – și șchiopăta ușor, dar ochii îi străluceau, ca întotdeauna. Chiar mai puternic.

— Un semn care să ne arate că aceasta e ursita noastră. Până și lupii vin să lupte pentru Dragonul Renăscut. În Ultima Bătălie, Seniorul Dragon va chema în ajutor toate animalele pădurii. E semn că trebuie să mergem mai departe. Numai Iscoadele Celui Întunecat nu ni se vor alătura.

Doi dintre soldații din Shienar încuviințară.

— Mai tacă-ți fleanca, Masema! se stropși Uno.

Părea teafăr și nevătămat, însă el se lupta cu troloci de dinainte să se nască Perrin. Totuși, era mort de oboseală; numai ochiul vopsit era treaz.

— Mergem mai departe când ne spune Seniorul Dragon, nu înainte! Iar voi, țărani cu câlți în cap, ați face bine să țineți minte ce vă spun eu aici!

Bărbatul cu un singur ochi aruncă o privire spre coada tot mai mare de oameni care așteptau să fie îngrijiți de Moiraine – chiar și după ce termina cu ei, puțini erau în stare să stea măcar în capul oaselor – și clătină din cap.

— Măcar avem destule piei de lup ca să ne învelim răniții.

— Nu!

Soldații din Shienar părură mirați de felul în care se dezlănțui Perrin.

— Au luptat pentru noi și îi vom îngropa laolaltă cu morții noștri.

Uno se încruntă și deschise gura, vrând parcă să se împotrivească, însă Perrin se uită țintă la el cu ochii lui galbeni. Uno fu cel care plecă primul ochii și dădu din cap.

Perrin își drese glasul, simțindu-se din nou stingherit când Uno se apucă să dea porunci soldaților care erau în stare să strângă lupii morți. Min îl privea printre gene, ca atunci când vedea ceva.

— Unde e Rand? o întrebă Perrin.

— Acolo, în beznă, răspunse Min, arătând spre locul de pe povârnișul văii, dar fără să își ia ochii de la el. Nu vrea să stea de vorbă cu nimeni și se răstește la cei care se apropie de el.

— Cu mine o să vorbească, zise Perrin.

Min îl urmă, tot spunând că ar trebui să aștepte până când îl tămăduiește Moiraine. „Lumină, ce vede când se uită la mine? Nici nu vreau să știu.”

Rand stătea pe pământ, în afara cercului de lumină de la copacii care ardeau, cu spatele rezemat de trunchiul unui stejar pipernicit. Privea în gol, și își băgase mâinile sub haina roșie, ca și cum îi era frig. Nu păru să îi bage în seamă. Min se așeză lângă el, dar Rand nu făcu nici o mișcare, nici măcar atunci când Min îl atinse pe braț. Chiar și aici Perrin simțea miros de sânge, și nu doar pe al lui însuși.

— Rand, începu Perrin, dar Rand îl întrerupse.

— Știi ce am făcut în timpul luptei? încă privind în gol, Rand vorbi nopții. Nimic! Nimic de folos! La început, când am vrut să ating Adevăratul Izvor, nu am putut. Se tot îndepărta. Și când, în cele din urmă, am izbutit să ajung la el, aveam de gând să îi ucid pe toți, pe toți trolocii și pe toți Pieriții. Dar n-am făcut decât să dau foc la niște copaci. Se cutremură, de parcă râdea în sinea lui, apoi se opri, posomorându-se. Saidinul s-a revărsat în mine și trebuia să scap de el înainte să mă mistuie, și m-am gândit să fac muntele să se prăbușească și să îi îngrop pe troloci sub dărâmături. Mai că am și încercat. Iată ce băătăie am purtat eu. Nu împotriva trolocilor. Împotriva mea. Să mă stăpânesc și să nu fim cu toții îngropați sub munte.

Min se uită mâhnită la Perrin, ca și cum îi cerea ajutorul.

— Ne-am descurcat, Rand, spuse Perrin. Se înfioră, gândindu-se la toți răniții din vale. Și la cei morți. „Mai bine decât să ne trezim cu muntele prăvălit peste noi.” Nu am avut nevoie de tine.

Rand își sprijini capul de copac și închise ochii.

— I-am simțit venind, zise el, aproape șoptit. Dar nu știam ce anume era. Parcă era scârnăvia ce acoperă saidinul. Și saidinul mă cheamă mereu, îmi cântă. Până să pricep eu deosebirea, Lan dăduse deja deșteptarea. Dacă aș fi știut cum să îl supun voinței mele, aș fi putut da oamenilor de veste când trolocii erau încă departe. Însă, în jumătate din dățile când chiar izbutesc să ating saidinul, nu știu ce fac. Mă las pur și simplu purtat de el. Aș fi putut da totuși de veste oamenilor.

Perrin se foi tulburat.

— A avut cine să ne dea de veste.

Știa că parcă se străduia să se convingă pe sine. „Și eu aș fi putut să dau de veste oamenilor, dacă aș fi vorbit cu lupii. Ei știau că erau troloci și Pieriți în munți. Încercau să îmi spună.” Dar se întrebă: dacă nu și-ar fi scos lupii din minte, oare acum nu ar fi alergat alături de ei? Cunoscuse un bărbat, Elyas Machera, care putea vorbi cu lupii. Îi însoțea tot timpul, însă părea în stare să își aducă aminte că e om. Însă nu-i mărturisise niciodată lui Perrin cum de era cu putință, iar Perrin nu îl mai văzuse de mult timp.

Scârțâitul cizmelor pe piatră vesti sosirea a doi oameni, iar un vârtej de aer le purtă mirosurile până la Perrin. Avu grijă să nu rostească nici un nume până când Lan și Moiraine nu se apropiară îndeajuns cât să îi poată desluși și ceilalți.

Străjerul o luase pe Moiraine la braț, ca și cum voia să o sprijine fără ca ea să își dea seama. Era trasă la față și ducea în mână o figurină de fildeș, înnegrită de vreme, înfățișând o femeie. Perrin știa că era un angreal, o relicvă din Vârsta Legendelor, care îi îngăduia să conducă mai multă Putere decât ar fi izbutit singură. Faptul că se sluzea de angreal pentru tămăduire arăta cât de istovită era.

Min se ridică în picioare ca s-o ajute pe Moiraine, dar aceasta îi făcu semn să se îndepărteze.

— M-am îngrijit de toți ceilalți, îi zise ea lui Min. Când termin și aici, pot să mă odihnesc.

Își scoase brațul de sub cel al lui Lan. Se încordă când își trecu mâna rece peste umărul sângerând al lui Perrin, apoi peste rana de pe spate. Atingerea ei îi dădea furnicături.

— Nu e așa de rău, spuse Moiraine. Ai o vânătăie serioasă la umăr, însă tăieturile nu sunt adânci. Ia-ți inima în dinți. N-o să te doară, dar...

Niciodată nu-i fusese ușor să stea lângă cineva care conducea Puterea, cu atât mai puțin dacă lua și el parte la acest lucru. Însă trecuse de vreo două sau trei ori prin așa ceva și credea că avea cât de cât habar despre ce era vorba. Dar atunci Moiraine nu făcuse decât să îl scape de oboseală. Nu semăna nici pe departe cu ce se petrecea acum.

Dintr-odată, ochii femeii Aes Sedai parcă vedeau înăuntrul lui, vedeau prin el. Perrin rămase cu gura căscată și mai că lăsă să-i cadă securea din mână. Simți cum pielea i se înfioară, cum mușchii i se sucesc și răsucesc, prinzându-se la loc. Umărul îi zvâcnea și vederea i se împăienjeni. Frigul îi pătrunse în oase, mai adânc chiar. Avea senzația că se mișcă, că se prăvălește, zboară – nu știa precis care dintre ele, dar parcă se grăbea undeva, parcă se îndrepta iute spre un loc, fără oprire. După o veșnicie, lumea își recăpătă limpezimea. Moiraine se îndepărtă, clătinându-se, iar Lan o prinse de braț.

Mirat, Perrin se uită la umăr. Tăieturile și vânătăile dispăruseră; nu mai simțea nici măcar un junghi. Se întoarse cu luare-aminte, dar și durerea din spate dispăruse. Și nu-l mai dureau picioarele; știa și fără să se uite că nu mai avea nici o zgârietură. Îi ghiorțai stomacul.

— Ar trebui să mănânci ceva, îi zise Moiraine. Ți-au slăbit puterile. Trebuie să ți le recapeți.

Foamea deja puneă stăpânire pe el. Vedeă în minte carne de vițel, în sânge, și de vânat, și de oaie, și... Se căzni să nu se mai gândească la carne. O să găsească niște rădăcini din acelea care miroseau ca napii când erau fripte. Stomacul îi mârâi, nemulțumit.

— Nu ți-a rămas nici un semn, fierarule, spuse Lan în spatele lui.

— Cei mai mulți dintre lupii răniți s-au întors singuri în pădure, zise Moiraine, frecându-și spatele și întinzându-se, dar i-am tămăduit pe cei pe care i-am găsit aici.

Perrin îi aruncă o căutătură tăioasă, însă Moiraine continuă să vorbească pe un ton cât se poate de firesc.

— Nu știu de ce au venit, însă pesemne că am fi murit cu toții dacă nu ar fi fost ei.

Perrin se foi, tulburat, și își coborî privirea în pământ. Moiraine întinse mâna spre vânătaia de pe obrazul lui Min, dar Min se trase îndărăt, spunând:

— Nu sunt rănită, iar dumneata ești ostenită. Mi-am făcut altădată mai mult rău doar împiedicându-mă.

Moiraine zâmbi și își lăsă mâna în jos. Lan o apucă de braț; Moiraine se clătină.

— Prea bine. Și tu, Rand? Ai vreo rană? Până și o împunsătura cât de mică făcută de sabia unui Myrdraal poate să te omoare, iar unii troloci au săbii la fel de ucigătoare.

— Rand, ai haina udă! Băgă Perrin de seamă pentru prima oară.

Rand își scoase mâna dreaptă de sub haină, o mână plină de sânge.

— Nu un Myrdraal, zise el, dus pe gânduri, cercând la mână. Nici măcar un troloc. Mi s-a deschis din nou rana de la Faime.

Moiraine scoase un șuierat și se smulse din strânsoarea lui Lan, lăsându-se în genunchi lângă Rand. Îi dădu haina la o parte și îi cercetă rana. Perrin nu vedea nimic din pricina capului ei, dar mirosul de sânge era mai puternic acum. Mâinile lui Moiraine se tot mișcau, iar Rand se strâmbă de durere.

— „Sângele Dragonului Renăscut pe stâncile de la Shayol Ghul va scăpa omenirea de sub tirania Umbrei.” Nu așa spun Profețiile Dragonului?

— De unde știi? Îl întrebă Moiraine tăios.

— Dacă m-ai putea duce la Shayol Ghul acum, zise Rand vlăguit, printr-o Cale de Taină sau o Poartă de Trecere, ar înceta toate astea. Fără ucideri. Fără vise.

— Dacă ar fi atât de simplu, răspunse Moiraine posomorâtă, te-aș duce acolo, într-un fel sau altul, dar nu tot ce e în *Ciclul Karaethon* trebuie înțeles întocmai. Fiecare lucru poate însemna alte o sută, să nu care cumva să crezi că, dacă ți-a spus cineva tot ce e în Profeții, știi ce trebuie să se întâmple.

Făcu o pauză, ca și cum își aduna puterile. Strânse și mai tare angrealul, iar mâna liberă și-o trecu peste coastele lui Rand, neluând seama la sânge.

— Ia-ți inima în dinți.

Deodată, Rand făcu ochii mari, și se ridică în capul oaselor, răsuflând greu, privind în gol și tremurând. Când îl tămăduise pe el, lui Perrin i se păruse că durase o veșnicie, dar, după câteva clipe, Moiraine îl rezemă încetișor pe Rand de stejar.

— Am făcut... cât am putut, zise ea slab. Cât am putut. Trebuie să fii cu mare grijă. S-ar putea deschide din nou dacă...

Glasul i se stinse, și căzu.

Rand o prinse, iar Lan se ivi numaidecât ca s-o ridice. Pe chip, i se citi o clipă o umbră ce aducea a tandrețe.

— E istovită, spuse Străjerul. A avut grijă de toți, dar pe ea nimeni nu o poate scăpa de oboseală. O s-o duc la culcare.

— Rand ar putea, zise Min încetișor, dar Străjerul clătină din cap.

— Cred că ți-ai da toată silința, păstorule. Știi însă atât de puține încât s-ar putea să o omori, în loc să-i fii de folos.

— Ai dreptate, răspunse Rand cu amărăciune. Nu vă puteți încrede în mine. Lews Therin Ucigașul-de-Neam i-a ucis pe toți cei apropiați. Poate că așa se va întâmpla și cu mine.

— Adună-te, păstorule, zise Lan cu asprime. Duci pe umeri povara întregii lumi. Adu-ți aminte că ești bărbat, și fă ceea ce trebuie să faci.

Rand ridică privirea spre Străjer și, lucru de mirare, când vorbește, în glas nu i se mai simțea urmă de amărăciune.

— Voi lupta cât de bine pot, spuse. Pentru că nu mai este nimeni în afară de mine, și este datoria mea. Voi lupta, dar asta nu înseamnă că îmi place cum m-am transformat, închise ochii, ca și cum ar fi adormit. Voi lupta. Visele...

Lan îl privi, apoi dădu din cap. După aceea se uită, pe deasupra capului lui Moiraine, la Perrin și la Min.

— Duceți-l în pat și vedeți să dormiți și voi. Avem planuri de făcut, și numai Lumina știe ce ne așteaptă.

CAPITOLUL 6

Începe căutarea

Perrin nu se așteptase să poată dormi, dar stomacul plin de tocană rece – hotărârea de a se mulțumi cu rădăcini ținuse până când simțise mirosul mâncării – și istovirea îl doborâseră. Nu își amintea dacă visase. Se trezi când Lan îl scutură zdravăn de umeri; pe ușa deschisă pătrundeau primele gene de lumină, iar Străjerul părea o umbră înconjurată de o aură strălucitoare.

— Rand a plecat, fu tot ce îi zise Lan înainte să o rupă la fugă, dar era de ajuns.

Perrin se sculă din pat căscând și se îmbracă repede în frigul dimineții. Afară nu se zăreau decât o mână de soldați din Shienar, care târau trupurile trolocilor în pădure, și cei mai mulți se mișcau de parcă erau bolnavi. Era nevoie de timp ca oamenii să își recapete puterile pierdute în timpul tămăduirii.

Îi ghiorțai stomacul și adulmecă aerul, nădăduind că deja se apucase cineva să facă de mâncare. Era gata să mănânce și rădăcinile acelea cu gust de napi, chiar și crude. Mai simțea încă duhoarea Myrdraalilor uciși, mirosul trolocilor morți și al oamenilor, vii și morți, al cailor și al copacilor. Și al lupilor morți.

Coliba lui Moiraine, aflată de cealaltă parte a văii, era ca un furnicar. Min intră grăbită, apoi ieși Masema, urmat de Uno. Bărbatul cu un singur ochi dispăru iute printre copaci,

îndreptându-se spre peretele de stâncă din spatele colibei, în vreme ce Masema coborî şchiopătând povârnişul.

Perrin porni spre colibă. Pe când trecea pârâul, se întâlni cu Masema. Acesta era tras la faţă, cicatricea de pe obraz se vedea şi mai bine, iar ochii îi erau şi mai afundaţi în orbite decât de obicei. În mijlocul pârâului, Masema ridică deodată capul şi îl prinse pe Perrin de mânecă.

— Tu eşti din sat cu el, îi zise Masema răguşit. Tu trebuie să ştii. De ce ne-a părăsit Seniorul Dragon? Ce păcat am săvârşit?

— Păcat? Despre ce vorbeşti? Faptul că Rand a plecat nu are nimic de-a face cu voi.

Masema nu păru mulţumit; îl ţinu în continuare pe Perrin de mânecă şi se uită sfredelitor în ochii lui, nădăjduind parcă să găsească acolo răspunsurile pe care le căuta. Lui Perrin începu să i se umple cizma stângă de apă.

— Masema, spuse el cu băgare de seamă, orice ar fi făcut Dragonul, a fost potrivit planului. Seniorul Dragon nu ne-ar părăsi.

„Sau mă înşel? Dacă aş fi în locul lui, ce-aş face?” Masema dădu încet din cap.

— Da. Da, înţeleg acum. A plecat ca să vestească lumii că vine. Şi noi trebuie să facem la fel. Da.

Porni mai departe, tot mormăind.

Tot pleoscăind, Perrin urcă până la coliba lui Moiraine şi ciocăni la uşă. Nu-i răspunse nimeni. Şovăi o clipă, apoi intră.

Camera din faţă, unde dormea Lan, era la fel de simplă şi de goală ca propria-i colibă: un pat lângă un perete, câteva cuie de atârnat lucrurile şi o poliţă. Prin uşa deschisă nu pătrundea prea multă lumină, iar înăuntru nu erau decât nişte lămpi grosolane, puse pe poliţă – aşchii de lemn date cu ulei, înfipite în crăpăturile dintre nişte pietre. Acestea scoteau fuioare subţiri de fum, aşa că tavanul era acoperit de o pâclă. Perrin strâmbă din nas.

Tavanul era ceva mai sus decât creştetul lui. Loial aproape că îl atingea cu capul, chiar şi acum, când era aşezat la un capăt al patului lui Lan, cu genunchii aduşi la gură, ca să fie cât mai mic. Urechile păroase ale Ogierului zvâcneau, semn că era neliniştit. Min stătea pe jos, cu picioarele încrucişate, lângă uşa care ducea în odaia lui Moiraine, în vreme ce femeia Aes Sedai se plimba de colo-colo, cufundată în gânduri. Gânduri negre, de bună seamă. Nu putea face decât trei paşi într-o parte sau în

alta, dar se folosea din plin de acest spațiu; vioiciunea pașilor nu se potrivea deloc cu fața ei calmă.

— Cred că Masema înnebunește, zise Perrin.

Min strâmbă din nas.

— Cu el nu știi niciodată.

Moiraine se întoarse spre Perrin, cu buzele strânse. Glasul îi era blând. Prea blând.

— La Masema te gândești în dimineața asta, Perrin Aybara?

— Nu. Aș vrea să știu când a plecat Rand, și de ce. L-a văzut cineva plecând? Știe cineva unde s-a dus? Se sili să se uite în ochii lui Moiraine. Nu era ușor. Era mult mai înalt și mai zdravăn decât ea, dar ea era o femeie Aes Sedai. Tu ai pus asta la cale, Moiraine? L-ai ținut atât de din scurt încât era nerăbdător să plece oriunde, să facă orice, numai să nu mai stea de pomană?

Lui Loial îi înțepeniră urechile; cu mâna lui mare, cu degete groase, Ogierul îi făcu semn să înceteze. Moiraine îl cercetă cu luare-aminte pe Perrin, lăsându-și capul într-o parte. Perrin se căzni să nu își coboare privirea.

— Nu, nu am nimic de-a face cu toate acestea, răspunse Moiraine. A plecat în timpul nopții. Încă nu am aflat când, cum sau de ce.

Loial oftă ușurat. Făcuse puțin zgomot pentru un Ogier, dar se auzise precum aburul care se ridică dintr-un fier înroșit cufundat în apă.

— Niciodată să nu înfurii o femeie Aes Sedai, zise el în șoaptă, de bună seamă doar pentru sine, însă toată lumea desluși ce spuse. „Mai bine să cunoști dogoarea soarelui decât să înfurii o femeie Aes Sedai.”

Min întinse mâna și îi dădu lui Perrin o hârtie împăturită.

— Loial a mers la el aseară, după ce l-am dus la culcare, iar Rand i-a cerut pana și cerneală și hârtie.

Ogierului îi zvâcniră urechile și se încruntă, îngrijorat, până când sprâncenele lungi îi căzură pe obraji.

— Nu știam ce avea de gând. Nu știam.

— Știm, zise Min. Nimeni nu dă vina pe tine, Loial. Moiraine se întunecă la chip văzând hârtia, dar nu încercă să îl împiedice pe Perrin s-o citească. Era scrisul lui Rand.

Fac asta pentru că nu am de ales. E iar pe urmele mele și cred că de data aceasta unul dintre noi trebuie să moară. Nu e

nevoie să moară și cei din preajma mea. Deja au murit prea mulți pentru mine. Nu vreau nici eu să mor și, dacă voi putea, mă voi împotrivi. În vise sunt multe minciuni și multă moarte, dar și ceva adevăr.

Nu era nici o semnătură. Perrin știa precis despre cine vorbea Rand. Pentru Rand, pentru ei toți, dușmanul era unul singur. Ba'alzamon.

— A lăsat hârtia sub ușa, acolo, zise Min cu vocea sugrumată. A luat niște haine vechi pe care soldații le întinseseră la uscat, flautul și un cal. Din câte ne-am dat noi seama, n-a mai luat nimic altceva - doar niște mâncare. Nimeni nu l-a văzut plecând, iar noaptea trecută cei care stăteau de strajă ar fi zărit și un soarece care s-ar fi strecurat în tabără.

— Chiar dacă l-ar fi văzut, asta n-ar fi schimbat cu nimic lucrurile, spuse Moiraine. Nimeni n-ar fi îndrăznit să îl oprească pe *Seniorul Dragon* sau să i se împotrivească. Unii dintre ei - Masema, de pildă - și-ar tăia singuri beregata dacă așa le-ar zice *Seniorul Dragon*.

Veni rândul lui Perrin să o cerceteze pe Moiraine.

— De ce te miră? Au jurat să îl urmeze. Pe Lumină, Moiraine, dacă n-ai fi fost tu, Rand nu ar fi spus niciodată că este Dragonul Renăscut. La ce altceva te poți aștepta din partea lor?

Moiraine nu răspunse, iar Perrin continuă mai încetișor.

— Crezi, Moiraine, că Rand este într-adevăr Dragonul Renăscut? Sau crezi că e doar o persoană de care te poți servi înainte ca Puterea să îl ucidă sau să îl aducă la nebunie?

— Liniștește-te, Perrin, zise Loial. Nu mai fi așa de mânios.

— O să mă liniștesc când o să-mi dea niște răspunsuri. Deci, Moiraine?

— Rand este ceea ce este, zise Moiraine tăios.

— Ai spus că Pânza îl va sili să aleagă în cele din urmă calea cea bună. Despre asta e vorba sau doar încearcă să scape de tine?

Preț de o clipă se gândi că mersese prea departe - ochii întunecați ai lui Moiraine aruncară fulgere - însă nu dădu înapoi.

— Ei, bine?

Moiraine trase adânc aer în piept.

— Poate că așa a ales Pânza, dar eu nu voiam să plece singur, în ciuda tuturor puterilor pe care le are, în multe privințe e

neputincios ca un nou-născut, și cunoaște foarte puțin lumea. Conduce Puterea, dar nu știe niciodată dacă va izbuti să atingă Adevăratul Izvor atunci când are nevoie și nici cum să se servească de Putere. Dacă nu învață, îl va uide însăși Puterea, nici nu o să apuce să înnebunească. Mai are atâtea de învățat. Iar el vrea să alerge înainte să știe să meargă.

— Despici firul în patru și ne spui lucruri neadevărate, Moiraine, pufni Perrin. Dacă Rand e ceea ce spui că este, nu ți-a trecut niciodată prin cap că ar putea ști mai bine decât tine ce are de făcut?

— Este ceea ce este, repetă Moiraine hotărâtă, dar trebuie să îl țin în viață dacă vrem să poată face ceva. Mort nu poate împlini nici o profeție și, chiar dacă se ferește de Iscoadele Celui Întunecat, o mie de alți ciraci ai Umbrei sunt gata să îl ucidă. Totuși, dacă doar despre asta ar fi vorba, nu aș fi atât de îngrijorată. Mai trebuie să ne gândim și la Rătăciți.

Perrin tresări; în colțul lui, Loial gemu.

— Cel Întunecat și cu toți Rătăciții sunt ferecați în Shayol Ghul, începu Perrin să recite, însă Moiraine nu îl lăsă să sfârșească.

— Pecițile slăbesc, Perrin. Unele s-au sfărâmat, deși oamenii nu știu asta. Nici nu trebuie să afle. Părintele Minciunii nu este liber. Nu încă. Dar, pe măsură ce pecițile slăbesc, care dintre Rătăciți va scăpa primul? Lanfear? Sammael? Asmodean, Be'lal sau Rasvhin? Ishamael însuși, Distrugătorul Speranțelor? Erau treisprezece cu toții, Perrin, și tocmai aceste peciți nu îi lăsau să plece. Ei nu sunt închiși în temnița unde se află Cel Întunecat. Treisprezece dintre cei mai puternici bărbați și femei Aes Sedai din Vârsta Legendelor. Cel mai slab dintre Rătăciți este de zece ori mai puternic decât orice femeie Aes Sedai de astăzi, cel mai neștiutor dintre ei poartă în sine toată știința din Vârsta Legendelor. Și fiecare dintre ei a renunțat la Lumină și și-a închinat sufletul Umbrei. Dacă sunt liberi și îl pândesc? Nu le pot îngădui să îl prindă.

Perrin se înfrigură, atât din pricina răcelii din glasul lui Moiraine, cât și la gândul că Rătăciții ar fi putut scăpa din Shayol Ghul. Nici nu voia să își închipuie că vreunul dintre Rătăciți era liber. Când era mic, mama lui îl speriasă adesea cu aceste nume. „Ishamael vine după băieții care nu spun adevărul mamelor lor. Lanfear îi pândește pe băieții care nu se duc la

culcare când trebuie.” Iar faptul că crescuse nu ajutase la mare lucru, acum că știa că Rătăciții nu sunt niște simple plăsmuiri. Iar Moiraine spunea că ar putea fi liberi.

— Ferecați în Shayol Ghul, zise el în șoaptă. Păcat că acum nu mai credea nici el în asta. Tulburat, cercetă din nou scrisoarea lui Rand. Vise. Vorbea despre vise și ieri.

Moiraine se apropie de el și îl privi sfredelitor.

— Vise?

Lan și Uno intrară în odaie, dar Moiraine le făcu semn să nu scoată nici un cuvânt. Camera micuță era ticsită acum că mai veniseră și ei.

— Tu ce-ai visat în ultimele zile, Perrin?

Perrin încercă să îi spună că nu era nimic în neregulă cu visele lui, dar Moiraine nu îl luă în seamă.

— Ce ai visat neobișnuit? Povestește-mi.

Ochii ei îl țintuiau nemiloși, silindu-l să vorbească.

Perrin se uită la ceilalți – toți stăteau cu ochii la el, până și Min – după care le povesti, șovăitor, visul care i se păruse neobișnuit, visul pe care îl avea în fiecare noapte. Visul cu sabia pe care nu o putea atinge. Nu pomeni nimic de lupul care apăruse în ultimul vis.

— Callandor, șopti Lan când isprăvi. Străjerul părea uluit.

— Da, încuviință Moiraine, dar trebuie să ne încredințăm. Vorbește cu ceilalți.

Lan plecă grăbit din colibă, iar Moiraine se întoarse spre Uno.

— Tu ce visezi? Ai visat și tu o sabie?

Uno se foi de pe un picior pe celălalt. Ochiul roșu pictat privea drept la Moiraine, însă ochiul lui adevărat clipea și se ferea de privirea ei.

— Eu visez neno... săbii tot timpul, Moiraine Sedai. Cred că am visat despre o sabie în ultimele nopți. Dar eu nu-mi amintesc visele așa ca Seniorul Perrin.

— Loial? Întrebă Moiraine.

— Visele mele sunt mereu aceleași, Moiraine Sedai. Desigurile, Falnicii Copaci, steddindul. Când suntem departe, noi, Ogierii, visăm mereu steddindul de unde venim.

Moiraine se întoarse iar spre Perrin.

— N-a fost decât un vis, spuse acesta. Doar un vis.

— Mă îndoiesc. Mi-ai zugrăvit încăperea numită Inima Stâncii, în fortăreața numită Stânca din Tear, ca și cum ai fi fost acolo.

Iar sabia strălucitoare este Callandor, Sabia-Care-Nu-Este-Sabie, Sabia-Care-Nu-Poate-Fi-Atinsă.

Loial se ridică în capul oaselor, lovindu-se de tavan. Nu păru să bage de seamă.

— Profețiile Dragonului spun că Stânca din Tear nu va cădea decât atunci când Callandor se va afla în mâna Dragonului Renăscut. Iar căderea Stâncii din Tear va vesti Renașterea Dragonului. Dacă Rand va ține în mână această sabie, întreaga lume va trebui să îl recunoască drept Dragonul Renăscut.

— Poate. Cuvântul se rostogoli de pe buzele femeii Aes Sedai ca un țurture de gheață.

— Poate? zise Perrin. Poate? Credeam că acesta va fi ultimul semn, ultimul lucru de care este nevoie pentru ca Profețiile să se împlinească.

— Nu va fi nici primul, nici ultimul, răspunse Moiraine. Callandor e doar unul dintre lucrurile despre care se vorbește în *Ciclul Karaethon*, așa cum nașterea lui Rand pe povârnișurile Piscului Dragonului a fost primul. Încă nu a învrăjbit neamurile, încă nu a năruit lumea. Nici măcar învățații care au studiat Profețiile toată viața nu știu cum să înțeleagă tot ce e acolo. Ce înseamnă că „își va ucide oamenii cu sabia păcii și îi va distruge cu frunza”? Ce înseamnă că „va sili cele nouă luni să îl slujească”? Iar în *Ciclul Karaethon*, toate acestea sunt la fel de însemnate ca și Callandor. Mai sunt și altele. Ce „răni pricinuite de nebunie și de spulberarea nădejdi” a tămăduit? Ce lanțuri a rupt și pe cine a pus în lanțuri? Unele sunt atât de greu de priceput încât se prea poate să le fi împlinit deja, fără ca eu să îmi fi dat seama. Dar nu. Callandor nu e nici pe departe ultimul semn.

Perrin ridică din umeri. Nu știa decât frânturi din Profeții; de când Rand o lăsase pe Moiraine să îi dea flamura aceea, nu mai voise să audă prea multe despre aceste lucruri. Ba chiar dinainte. De când călătoria printr-o Poartă de Trecere îl încredințase că viața lui era legată de a lui Rand.

Moiraine urmă:

— Dacă crezi că nu trebuie decât să întindă mâna, Loial fiul lui Arent fiul lui Halan, ești neghiob, cum e și el, de bună seamă, dacă e de aceeași părere. Chiar dacă sosește viu în Tear, s-ar putea să nu aibă cum ajunge până la Stâncă. Oamenii din Tear urăsc Puterea și încă și mai mult pe cei care se dau drept

Dragonul Renăscut. În Tear este interzis să conduci Puterea, și nici femeile Aes Sedai nu sunt văzute cu ochi buni. Le este totuși îngăduit să stea acolo, atâta vreme cât nu conduc Puterea. Dacă pomenești de Profețiile Dragonului sau ai o asemenea carte, sfârșești în temniță. Și nimeni nu pătrunde în Stânca din Tear fără încuviințarea Marilor Seniori și numai Marii Seniori pot intra în Inima Stâncii. Rand nu e pregătit pentru așa ceva. Nu e pregătit.

Perrin mormăi încetișor. Stânca nu va cădea decât atunci când Callandor se va afla în mâna Dragonului Renăscut. „Cum să ajungă la ea – înăuntrul unei nenorocite de fortărețe! – înainte să cadă fortăreața? E nebunie curată!”

— Noi de ce mai stăm aici? izbucni Min. Dacă Rand se îndreaptă spre Tear, de ce nu pornim după el? Ar putea fi ucis sau... sau... De ce mai stăm aici?

Moiraine puse o mână pe creștetul lui Min.

— Pentru că trebuie să ne convingem că așa e, zise ea cu blândețe. Nu e deloc ușor să fii cel ales de Roată, să fii cel care să se bucure de slavă. Cel ales de Roată nu poate decât să accepte tot ceea ce i se întâmplă.

— M-am săturat să accept ce se întâmplă. Min se frecă la ochi cu mâna. Lui Perrin i se păru că zărește lacrimi în ochii ei. Rand ar putea fi pe moarte, iar noi stăm aici și așteptăm.

Moiraine o mângâie pe păr; pe chip i se citi o umbră de milă.

Perrin se așeză în celălalt capăt al patului lui Lan față de Loial. În cameră se simțea mirosul oamenilor – al oamenilor, al îngrijorării, al fricii. Loial mirosea a cărți și a copaci, dar și a îngrijorare. Erau prinși ca într-o capcană între acei pereți, toți atât de aproape unul de celălalt. Așchiile de lemn aprinse duhneau.

— Cum de putem ști din visul meu încotro se îndreaptă Rand? întrebă el. Eu am fost cel care a visat.

— Cei care pot conduce Puterea, răspunse Moiraine încet, cei care au Spiritul foarte puternic pot uneori să îi facă și pe ceilalți să viseze ce visează ei. Moiraine o mângâia și acum pe Min pe păr. Mai ales pe cei care sunt... mai ușor de influențat. Nu cred că Rand a făcut acest lucru cu bună știință, dar visele celor care ating Adevăratul Izvor sunt câteodată foarte puternice. Visele unuia ca el ar putea să cuprindă un sat întreg sau chiar un oraș. Rand nu prea știe ce face și nici cum să se stăpânească.

— Atunci de ce n-ai avut și tu același vis? Sau Lan?

Uno privi țință înainte, de parcă ar fi dat orice să scape de acolo, iar lui Loial i se pleoștiră urechile. Perrin era prea obosit și prea flămând ca să îi mai pese dacă se arăta îndeajuns de cuviincios față de o femeie Aes Sedai. Și de asemenea prea furios, își dădu el seama.

— De ce?

Moiraine îi răspunse pe un ton cât se poate de liniștit:

— Femeile Aes Sedai învață să se apere de vise. Eu fac asta fără să mă gândesc, atunci când dorm. Și, datorita legăturii pe care o au cu noi, Străjerii fac același lucru. Altminteri, dacă ar lăsa Umbra să se furișeze în visele lor, nu și-ar mai putea îndeplini datoria. Suntem toți slabi când dormim, iar Umbra este și mai puternică în timpul nopții.

— Întotdeauna aflăm ceva nou de la tine, bodogăni Perrin. Nu ne-ai putea spune din când în când la ce să ne așteptam, în loc să ne lămurești abia după ce s-a întâmplat?

Uno căuta parcă un motiv să plece de acolo. Moiraine îl privi pe Perrin drept în ochi.

— Ai vrea să vă împărtășesc tot ce am învățat într-o viață într-o singură după-amiază? Sau într-un singur an? O să-ți spun un singur lucru. Ferește-te de vise, Perrin Aybara. Ferește-te de vise.

Perrin își întoarse privirea.

— Așa și fac, murmură el. Așa și fac.

Apoi se lăsă tăcerea și nimeni nu se arătă dornic să o rupă. Min stătea uitându-se la glezne, părând cumva alinată de faptul că Moiraine era acolo cu ei. Uno se sprijinea de perete, fără să se uite la nimeni. Loial scoase o carte din buzunar și încercă să citească la lumina slabă din odaie. Așteptară multă vreme, iar lui Perrin nu-i veni deloc ușor. „Nu de Umbra din visele mele mă tem eu, ci de lupi. Nu îi voi lăsa să îmi pătrundă în minte. Cu nici un chip!”

Lan se întoarse, iar Moiraine își îndreptă spatele, întorcându-se spre el. Străjerul răspunse la întrebarea din privirea ei.

— Jumătate din oameni își amintesc că au visat săbii în ultimele patru nopți. Unii își aduc aminte de un loc cu coloane înalte, iar cinci spun că sabia era de cristal sau de sticlă. Masema zice că l-a văzut azi-noapte pe Rand cu sabia în mână.

— E destul, spuse Moiraine. Își frecă mâinile; părea dintr-odată plină de vioiciune. Acum sunt sigură. Deși tare aş vrea să ştiu cum de a izbutit să plece de aici fără să-l zărească nimeni. Dacă a descoperit vreo înzestrare din Vârsta Legendelor...

Lan se uită la Uno, iar bărbatul cu un singur ochi ridică din umeri, mohorât.

— Am uitat, cu toată vorbăria asta nenorocită despre... Îşi drese glasul şi cercă pe furiş la Moiraine. Urma: Vreau să zic că... am mers pe urmele Seniorului Dragon. Acum mai e un drum care duce în valea aceea închisă. Cutremurul a făcut să se năruie peretele de stâncă. E greu de urcat, dar poţi merge călare până sus. Am mai găsit nişte urme în vârf, iar de acolo e uşor de ocolit muntele.

Răsuflă uşurat când isprăvi.

— Bine, spuse Moiraine. Cel puţin n-a descoperit cum să zboare sau să se facă nevăzut. Trebuie să pornim numaidecât după el. Uno, o să-ţi dau destul aur cât să îţi ajungă ţie şi oamenilor tăi până la Jehannah, precum şi numele cuiva care o să se îngrijească să aveţi îndeajuns şi după aceea. Cei de la Ghealdan se cam tem de străini, dar, dacă le daţi pace, nu o să vă facă necazuri. Aşteptaţi acolo până vă trimit vorbă.

— Dar noi vrem să mergem cu dumneata, se împotrivi Uno. Am jurat cu toţii să îl urmărim pe Dragonul Renăscut. Nu văd cum o mână de oameni câţi suntem noi ar putea pune stăpânire pe o fortăreaţă care nu a fost cucerită niciodată, dar, cu Seniorul Dragon lângă noi, vom face ce e de făcut.

— Deci acum suntem „neamul Dragonului”. Perrin râse, dar fără urmă de veselie. „Stânca din Tear nu va cădea până când nu va sosi neamul Dragonului.” Ne-ai dat un nume nou, Moiraine?

— Bagă de seamă ce spui, fierarule, mârâi Lan cu asprime.

Moiraine le aruncă amândurora o privire tăioasă, şi cei doi tăcură.

— Iartă-mă, Uno, însă trebuie să ne mişcăm repede dacă vrem să îl ajungem din urmă. Voi sunteţi singurii în stare să călăriţi acum, şi nu putem să mai aşteptăm câteva zile, până când îşi recapătă şi ceilalţi puterile. Vă voi chema de îndată ce va fi cu putinţă.

Uno se încruntă, dar încuviință, făcând o plecăciune. Apoi, la semnul lui Moiraine, își îndreaptă spatele și plecă să le spună și celorlalți.

— Merg și eu, zise Min hotărâtă.

— Tu o să te duci în Tar Valon, îi spuse Moiraine.

— Nici nu mă gândesc!

Moiraine urmă, ca și cum Min nici nu vorbise:

— Suprema Înscăunată trebuie să afle ce se petrece și nu știu pe nimeni de încredere care să aibă porumbei călători. Și nici nu sunt sigură că Suprema va ajunge să citească vreun mesaj pe care l-aș trimite prin porumbel călător. Drumul până acolo e lung și greu. Nu te-aș trimite singură dacă aș putea să-ți dau un însoțitor, dar mă voi îngriji să ai destui bani și îți voi da scrisori care s-ar putea să îți fie de folos. Însă trebuie să te grăbești. Când îți ostenește calul, cumpără altul – sau fură, dacă e nevoie – numai grăbește-te.

— Trimite-l pe Uno la Suprema Înscăunată. Ai spus chiar dumneata că e în stare să pornească la drum lung. Eu o să merg după Rand.

— Uno trebuie să își vadă de treburile lui, Min. Și chiar crezi că un bărbat ar putea să se ducă pur și simplu la porțile de la Turnul Alb și să ceară o întrevedere cu Suprema Înscăunată? Până și un rege ar fi pus să aștepte zile întregi dacă ar sosi fără veste și mă tem că un soldat din Shienar ar fi lăsat să adaste acolo cu săptămânile, dacă nu mai mult. Ca să nu mai zic că un lucru atât de neobișnuit ar ajunge la urechile tuturor celor din Tar Valon înainte de apusul soarelui. Puține femei cer să o vadă pe Suprema Înscăunată, dar se mai întâmplă, și sosirea ta nu va isca prea multă vâlvă. Nimeni nu trebuie să afle că Suprema Înscăunată a primit un mesaj de la mine. Viața ei – și a noastră – ar putea să atârne de acest lucru.

Min deschise și închise gura, căznindu-se parcă să spună ceva, dar Moiraine continuă:

— Lan, mă tem că vom găsi mai multe urme ale trecerii lui Rand decât mi-aș dori, dar mă bizui pe tine.

Străjerul dădu din cap a încuviințare.

— Perrin? Loial? Veniți cu mine după Rand?

Min scoase un ținț de nemulțumire, însă femeia Aes Sedai nu o băgă în seamă.

— Eu vin, zise Loial neîntârziat. Rand e prietenul meu. Și nu vreau să îmi scape nimic, recunosc. Pentru carte...

Perrin răspunse mai greu. Rand era prietenul lui, chiar dacă se schimbase mult în ultima vreme. Și era aproape sigur că viitorurile lor erau legate, deși el s-ar fi lipsit bucuros de asta.

— Trebuie, nu? spuse el în cele din urmă. O să vin și eu.

— Bine. Moiraine își frecă din nou mâinile, cu aerul cuiva gata să se apuce de treaba. Trebuie să vă duceți numaidecât să vă pregătiți. Rand a plecat de câteva ore bune. Vreau să străbatem ceva drum înainte de miezul zilei.

Deși micuță de statură, era atât de impunătoare încât toți se îndreptară în grabă spre ușă, mai puțin Lan. Loial merse aplecat de spate până când ieși din colibă. Lui Perrin îi veni în minte imaginea unei gospodine mânând un cârd de găște.

Min rămase puțin în urmă ca să îi spună o vorbă lui Lan, cu un zâmbet dulce.

— Vrei să duc vreun mesaj în Tar Valon? Pentru Nynaeve, poate?

Străjerul clipi des, ca luat pe nepregătite, asemenea unui cal pe trei picioare.

— Știe toată lumea că...? își recapătă iute stăpânirea de sine. Dacă o să am ceva să-i spun, o să-i spun singur.

Aproape că îi închise ușa în nas.

— Bărbații ăștia! bombăni Min. Sunt așa de orbi încât nu văd ce-ar vedea până și o piatră, și așa de încăpățânați încât nu poți să-i lași să gândească singuri.

Perrin trase adânc aer în piept. În aer se simțea încă miros slab de moarte, dar era mai bine decât înăuntru. Ceva mai bine.

— Aer curat, oftă Loial. Fumul ăla începuse să mă cam supere.

Porniră amândoi să coboare povârnișul. Lângă pârâu, soldații care puteau sta în picioare se strânseseră în jurul lui Uno. Judecând după gesturile lui, bărbatul cu un singur ochi se simțea în sfârșit liber să sudaie după pofta inimii.

— Cum de voi doi v-ați bucurat de o asemenea favoare? îl întrebă pe neașteptate Min. Pe voi v-a întrebat. Pe mine nici nu s-a obosit.

Loial clătina din cap.

— Cred că ne-a întrebat pentru că știa ce vom răspunde, Min. Pentru Moiraine, Perrin și cu mine suntem ca niște cărți deschise. Știe ce vom face. Dar tu ești o carte închisă pentru ea.

Min parcă se mai înmuie puțin. Se uită în sus la ei, la Perrin care era aproape cu două capete mai înalt decât ea și la Loial care era încă și mai voinic.

— Asta nu-mi e de nici un folos. Tot o să mă duc unde vrea ea, ca și voi, mielușeilor. Te-ai descurcat bine o vreme, Perrin. Ai înfruntat-o ca și cum ți-ar fi vândut o haină prost croită.

— Am înfruntat-o, nu? zise Perrin întrebător. Încă nu-și dăduse seama că făcuse așa ceva. N-a fost așa de rău pe cât îmi închipuisem.

— Ai avut noroc, tună Loial. „Să înfurii o femeie Aes Sedai înseamnă să-ți vâri capul într-un cuib de viespi.”

— Loial, zise Min, aș vrea să vorbesc cu Perrin. Singuri. Te superi?

— Firește că nu.

Ogierul mări pasul și o luă înainte, scoțându-și pipa și punga de tutun din buzunar.

Perrin se uită la Min cu luare-aminte. Își mușca buzele, de parcă nu știa cum să înceapă.

— Vezi lucruri și despre el? o iscodi, arătând înspre Ogier. Min clătină din cap.

— Cred că nu merge decât cu oamenii. Dar am văzut niște lucruri despre tine pe care cred că trebuie să le afli.

— Ți-am spus...

— Nu fi neghiob, Perrin. Înăuntru, chiar după ce ai spus că o să te duci după Rand. Nu le-am văzut înainte. Înseamnă că au ceva de-a face cu această călătorie. Sau cel puțin cu hotărârea pe care ai luat-o.

După o vreme, Perrin întreabă, fără tragere de inimă:

— Ce ai văzut?

— Un Aiel într-o cușcă. Un Tuatha'an cu o sabie. Un șoim și un uliu cocoțați pe umerii tăi. Femele, cred. Și restul, bineînțeles. Ce văd mereu. Întunericul învârtelindu-se în jurul tău și...

— Ajunge! se grăbi Perrin să zică.

După ce se încredința că Min contenise, se scărpină în cap, gândindu-se. Nu mai pricepea nimic.

— Știi cumva ce înseamnă toate astea? Ce ai văzut ultima dată, adică.

— Nu, dar e ceva însemnat. Toate lucrurile pe care le văd sunt însemnate. Momente de cotitură în viețile oamenilor sau ceea ce e ursit. Întotdeauna e important. Șovăi preț de o clipă, uitându-se pe furiș la Perrin. Și încă ceva, spuse încetisor. Dacă întâlnești o femeie – cea mai frumoasă femeie pe care ai văzut-o vreodată – ia-o la fugă!

Perrin clipi des.

— Ai văzut o femeie frumoasă? De ce aș fugi de o femeie frumoasă?

— Nu poți să mă crezi, pur și simplu, fără să pui întrebări? răspunse Min arțăgoasă.

Lovi cu piciorul într-o piatră și privi cum se rostogolește la vale.

Lui Perrin nu-i plăcea să se pripească – era unul din motivele pentru care oamenii îl credeau încet la minte – dar puse cap la cap toate lucrurile pe care i le zisese Min în ultimele zile și ajunsese la o concluzie uimitoare. Se opri brusc, căutându-și cuvintele.

— Min, știi că îmi place de tine. Îmi place de tine, dar... Nu am avut niciodată o soră, însă dacă aș fi avut... știi... tu...

Se opri când Min își înalță capul să se uite la el, ridicând din sprâncene. Pe buze îi flutura un zâmbet.

— Perrin, doar știi că te iubesc. rămase cu ochii ațintiți asupra lui câteva clipe, apoi vorbi rar și cu băgare de seamă. Ca pe un frate, netotule! Întotdeauna mă mir cât de trufași pot fi bărbații. Toți credeți că lumea se învâрте în jurul vostru și că fiecare femeie trebuie să vă dorească.

Perrin simți cum îi ia fața foc.

— Eu nu... Nu am... Își dresese glasul. Ce era povestea cu femeia?

— Urmează-mi sfatul, atâta tot, zise Min și porni cu pași repezi spre pârâu. Chiar dacă uiți tot restul, adăugă ea peste umăr, ține minte asta!

Perrin se încruntă – de data aceasta își puse cu ușurință ordine în gânduri – apoi se grăbi să o prindă din urmă.

— E vorba de Rand, nu?

Min mormăi ceva și se uită lung la el. Nu se opri însă din mers.

— Poate că nu ești totuși așa de nătărău, murmură ea. După o clipă adăugă, ca pentru sine: Sunt legată de el ca doaga de

butoi. Dar nu văd dacă mă va iubi și el vreodată. Și nu sunt singura.

— Egwene știe? o întrebă. Rand și Egwene erau făgăduiți unul altuia de mici copii, doar că nu îngenuncheaseră în fața Soborului Femeilor ca să fie logodiți. Nu știa dacă și cât de mult se înstrăinaseră unul de celălalt.

— Știe, răspunse Min pe un ton tăios. Nu că ne-ar fi de prea mare ajutor.

— Și Rand? Știe și el?

— Da, firește, zise fata acră. Doar i-am spus, nu? Rand, am văzut ceva, și se pare că trebuie să mă îndrăgostesc de tine. Trebuie și să te împart cu altcineva, și nu-mi e deloc pe plac, dar asta e. Tare ești bătut în cap, Perrin Aybara. Se șterse furioasă la ochi. Dacă aș fi cu el, l-aș putea ajuta. Cumva. Lumină, dacă moare, nu știi dacă o să pot îndura.

Perrin ridică din umeri.

— Uite, Min, o să fac tot ce îmi stă în puteri ca să-l ajut. „Indiferent ce înseamnă asta.” Îți făgăduiesc. E mai bine pentru tine să mergi în Tar Valon. Acolo o să fii la adăpost.

— La adăpost? Rosti aceste vorbe de parcă se întreba ce însemnau. Crezi că în Tar Valon o să fiu la adăpost?

— Dacă nici în Tar Valon nu poți fi în siguranță, atunci nu poți fi în siguranță nicăieri.

Min pufni disprețuitoare și, fără să mai scoată un cuvânt, cei doi se alăturară celor ce se pregăteau de plecare.

CAPITOLUL 7

Străbătând munții

Drumul era greu, dar, cu cât coborau mai mult, cu atât Perrin avea mai puțină trebuință de mantia căptușită cu blană. Ceas după ceas ieșeau din iarnă și pătrundeau în primele zile de primăvară. Dispărură și ultimele urme de zăpadă, iar pajiștile pe care le străbăteau acum erau pline de iarbă și de flori sălbatice. Și copacii erau mai deși și înfrunziți, iar văzduhul era plin de cântecul ciocârlilor și prihorilor. Și mai erau și lupii. Niciodată la vedere – nici măcar Lan nu pomeni vreodată că ar fi zărit vreunul – dar Perrin știa mai bine. Nu-i lăsa să intre în mintea lui, însă, din când în când, ceva îi amintea că erau acolo.

Lan își petrecea mare parte din timp cercetând drumul, călare pe armăsarul lui negru, Mandarb, mergând pe urmele lui Rand, în vreme ce restul lumii se lua după semnele pe care le lăsa Străjerul. O săgeată făcută din pietre sau una scrijelită în peretele de stâncă al unei trecători. Luați-o în partea aceea. Traversați trecătoarea aceea. Apucați pe cărarea asta, pe aici, printre copaci, coborâți de-a lungul acestui pârau îngust, chiar dacă nimic nu arată că ar mai fi mers cineva pe aici vreodată. Doar semnele lui Lan. Un mănunchi de iarbă sau de buruieni legat într-o parte, care le dădea de înțeles că trebuie să țină stânga, altul ca să țină dreapta. O creangă îndoită. O grămăjoară de pietricele care însemna că urmează un urcuș,

două frunze prinse într-un spin dacă urma o coborâre abruptă. Lui Perrin i se părea că Străjerul avea o sută de semne, iar Moiraine le cunoștea pe toate. De obicei, Lan nu se întorcea decât atunci când făceau popas, la căderea nopții, și atunci stătea de vorbă cu Moiraine, departe de foc. La răsăritul soarelui era deja plecat de ore bune.

Moiraine era întotdeauna prima în șa, pe când la răsărit cerul căpăta tonuri trandafirii. Femeia Aes Sedai nu s-ar fi dat jos de pe Aldieb, iapa ei albă, înainte să fie întuneric beznă sau chiar mai târziu, numai că Lan nu voia să meargă mai departe după ce începea să amurgescă.

— O să înaintăm și mai încet dacă vreun cal își rupe piciorul, îi spunea Străjerul lui Moiraine de fiecare dată când aceasta se plânga.

Și ea răspundea întotdeauna cam la fel.

— Dacă nu poți să te miști mai repede, poate că ar trebui să te trimit la Myrelle până nu ești prea bătrân. Ei, asta poate să mai aștepte, dar trebuie să înaintăm mai iute.

Vorbele ei sunau pe jumătate a amenințare, pe jumătate a glumă. Perrin era încredințat că era și o urmă de amenințare în ceea ce spunea, căci Lan strângea din buze, chiar și când Moiraine începea să zâmbească și întindea mâna să îl bată ușurel pe umăr.

— Cine e Myrelle? întrebă Perrin bănuitor prima dată. Loial clătină din cap, murmurând ceva despre lucrurile neplăcute care se întâmplă celor ce își vârstă nasul în treburile femeilor Aes Sedai. Calul Ogierului, cu chișite păroase, era la fel de mare și de robust ca un armăsar Dhurran, dar, cu Loial în șa, animalul aducea cu un ponei.

Moiraine zâmbi tainic.

— E o soră Verde. Lan va trebui într-o bună zi să îi ducă un pachet, ca să-l păstreze bine.

— Nu prea curând, zise Lan și, lucru de mirare, glasul îi era mânios. Niciodată, dacă e după mine. O să trăiești mult după ce voi muri eu, Moiraine Aes Sedai.

„Are prea multe secrete”, își zise Perrin, dar nu mai puse întrebări despre un lucru care îl făcea pe Străjer să își piardă cumpătul.

Moiraine avea o legăturică învelită într-o pătură în spatele șei: flamura Dragonului. Perrin nu era deloc fericit că o purtau

cu ei, însă Moiraine nici nu îi ceruse părerea, nici nu îl ascultase când se dusesse să îi spună ce avea pe suflet. Nu că ar fi putut cineva să o recunoască dacă ar fi văzut-o. Spera totuși că Moiraine se pricepea la fel de bine să păstreze secrete față de alți oameni cum se pricepea să îi ascundă și lui atâtea lucruri.

La început, cel puțin, călătoria se dovedi plicticoasă. Munții cu vârfurile pierdute în nori semănau unul cu altul, trecătorile erau aproape aidoma. La cină mâncau de obicei iepure, din cei doborâți de Perrin cu praștia. Nu mai avea atâtea săgeți cât să tragă cu arcul în iepuri în ținutul acela stâncos. La micul dejun mâncau adesea iepure rece, iar la prânz la fel, însă fără să coboare din șa.

Câteodată, când își făceau tabăra lângă un pârâu și mai era lumină afară, Perrin și Loial prindeau păstrăvi de munte, stând lungiți pe burtă, băgându-și mâinile până la cot în apa rece, scoțând peștii cu spinarea verde de sub pietrele sub care se ascundeau. Loial, cu degetele lui mari și butucănoase, era chiar mai îndemânatic decât Perrin.

O dată, trei zile după ce porniseră la drum, Moiraine li se alătură, lungindu-se și ea pe malul pârâului și deschindu-și șiruri întregi de nasturi ca să-și suflece mânecile. Îi întrebă ce anume trebuia să facă. Perrin se uită mirat la Loial. Ogierul se mulțumi să ridice din umeri.

— Nu e deloc greu, îi spuse Perrin. Trebuie doar să-ți duci mâna în spatele peștelui, apoi dedesubt, ca și cum ai încerca să-l gădili pe burtă. Apoi îl scoți din apă. E nevoie de ceva exercițiu. S-ar putea să nu prinzi nimic prima oară.

— Eu am încercat zile întregi înainte să prind ceva, adaugă Loial.

Tocmai își vâra mâinile uriașe în apă, luând aminte ca umbra lui să nu sperie peștii.

— E chiar așa de greu? murmură Moiraine.

Își băgă mâinile în apă și, o clipă mai târziu, scoase un păstrăv gras, care se zbătea. Râse încântată și îl aruncă pe mal.

Perrin se uită la peștele mare care se zvârcolea în lumina slaba a înserării. Avea cel puțin cinci livre.

— Ai avut mare noroc, zise el. Păstrăvii de mărimea asta nu se prea adăpostesc sub pietre așa de mici. Trebuie să mergem în susul pârâului. O să se întunece de-a binelea până mai vine vreunul pe aici.

— Într-adevăr? spuse Moiraine. Luați-o înainte. Eu o să mai încerc aici.

Perrin șovăi o clipă, apoi porni în sus pe mal. Moiraine pune ceva la cale, dar nu își dădea seama ce. Asta îl tulbura. Pe burtă, având grijă ca umbra să nu i se răsfângă în apă, trase cu ochiul la pârau. Vreo șase siluete subțirele pluteau în apă, aproape nemișcate. Toți cei șase păstrăvi la un loc nu cântăreau cât peștele lui Moiraine, își zise Perrin oftând. Și, cu puțin noroc, el și Loial aveau să prindă câte doi fiecare, însă copacii de pe celălalt mal deja aruncau umbre lungi peste apă. Erau ultimii pe care aveau să-i mai prindă, iar Loial avea așa o poftă de mâncare încât el singur i-ar fi dovedit pe aceștia patru și mare parte din cei mai mari. Loial dădea deja să prindă unul dintre păstrăvi.

Înainte ca Perrin să apuce să își vâre și el mâinile în apă, Moiraine strigă:

— Cred că trei ajung. Ultimii doi sunt mai mari decât primul.

Perrin se uită uluit la Loial.

— Nu e cu puțință!

Ogierul se ridică, dând drumul păstrăvului.

— E Aes Sedai, grăi el simplu.

Când se întoarseră la Moiraine, găsiră trei păstrăvi mari pe mal. Femeia Aes Sedai își încheia nasturii de la mâneci.

Perrin tocmai se gândea să îi spună că peștii trebuiau curățați de cel care îi prindea, dar în clipa aceea Moiraine îl privi drept în ochi. Pe chipul ei neted nu se citea nimic, însă îl ținui cu privirea de parcă știa ce avea de gând să-i spună și nici prin cap nu îi trecea să facă așa ceva. Când se întoarse să plece, era prea târziu ca Perrin să mai zică vreo vorbă.

Bodogănind, el își scoase cuțitul de la cingătoare și se apucă să curețe peștele de solzi și de măruntaie.

— Se pare că a uitat brusc că trebuie să ne împărțim treburile. Bănuiesc că o să vrea să și gătim, ba să mai și strângem după aceea.

— De bună seamă, răspunse Loial, fără să se oprească din curățat peștele pe care îl avea în față. E Aes Sedai.

— Parcă am mai auzit asta undeva. Solzii zburau sub cuțitul lui Perrin. Poate că soldații din Shienar au chef să îi facă mereu pe plac, dar acum nu suntem decât patru. Ar trebui să muncim cu rândul. Așa e cinstit.

Loial scoase un hohot de râs.

— Mă îndoiesc că și ea e de aceeași părere. Mai întâi a trebuit să îl suporte pe Rand, care se certa tot timpul cu ea, iar acum pare că vrei să-i iei tu locul. De obicei femeile Aes Sedai nu îngăduie nimănui să se certe cu ele. Cred că, până ajungem în primul sat, vrea să ne obișnuiască iar să îi dăm întru totul ascultare.

— Un obicei bun, zise Lan, dându-și mantia pe spate. Se ivise de nicăieri.

Perrin mai că nu căzu peste pește, iar lui Loial îi înțepeniră urechile de uluire. Nici unul dintre ei nu îl auzise pe Străjer apropiindu-se.

— Un obicei pe care n-ar fi trebuit să-l pierdeți, adăuga Lan, după care porni spre Moiraine și spre cai.

Cizmele lui nu făceau aproape nici un zgomot, nici măcar pe pietre, și, după ce se îndepărtă câțiva pași, mantia îl făcu să semene cu un cap fără trup.

— Avem nevoie de ea ca să îl găsim pe Rand, spuse Perrin încetșor, dar nici nu mă gândesc să fac cum îmi poruncește.

Se apucă din nou de curățat peștele de solzi.

Avea de gând să se țină de făgăduială, însă, în zilele ce urmară, fără să știe cum, se trezi că el și Loial erau cei care găteau, care strângeau masa și care făceau orice altă treabă îi trecea prin cap lui Moiraine. Își dădu chiar seama că, nu se știe cum, îi revenise lui sarcina de a se îngriji de Aldieb în fiecare seara. Îi scotea șaua și o bușuma, în vreme ce Moiraine stătea cufundată în gânduri.

Loial acceptă totul cu sentimentul că nu era nimic de făcut, dar nu și Perrin. Încercă să refuze, să se împotrivească, însă era greu să te împotrivești când Moiraine îți făcea o propunere rezonabilă și la prima vedere fără însemnătate. Numai că în spatele ei se ascundea mereu o altă propunere, la fel de rezonabilă și de neînsemnată ca și prima, apoi alta. Simpla ei prezență, ochii ei sfredelitori te împiedicau să te împotrivești. Își pironea privirea asupra lui în clipa în care dădea să deschidă gura. O ridicare din sprâncene care îi dădea de înțeles că fusese grosolan, o căutătură mirată că nu voia să facă un lucru atât de simplu, o privire netulburată care îi amintea mereu că era Aes Sedai, toate acestea îl făceau să șovăie și, odată ce șovăia, trebuia să dea înapoi. O învinovăți că se servește de Putere, deși

nici el nu credea în ce spunea, iar Moiraine îi zise să nu fie nătâng. Începu să se simtă ca o bucată de fier care încearcă să-l împiedice pe fierar să o preschimbe într-o seceră.

După Munții de Negură veniră dealurile împădurite din Ghealdan, un ținut care tot părea că urcă și coboară, dar nu prea înalt. Căprioarele, care în munți îi priviseră adesea cu luare-aminte, de parcă nu mai văzuseră oameni până atunci, o luau la fuga de îndată ce dădeau cu ochii de cai. până și Perrin de-abia zărea pisicile de munte cu dungi cenușii, care păreau să se mistuie precum fumul. Intrau în ținuturile locuite de oameni.

Lan renunță să mai poarte mantia în culori schimbătoare și începu să se întoarcă mai des la ei, spunându-le ce era în față. În multe locuri fuseseră tăiați toți copacii. Curând văzură tot mai adesea câmpuri împrejmuite cu ziduri de piatră și fermieri arând pământul, precum și șiruri de oameni ce înaintau încet pe arătura, semănând semințele din sacii pe care îi purtau agățați pe umăr. Din loc în loc, în vârful dealurilor și pe culmi erau ferme și grajduri din piatră cenușie.

Lupii n-ar fi trebuit să fie acolo. Lupii se fereau de locurile unde erau oameni, însă Perrin îi simțea, o escorta nevăzută care încercuia grupul lor de călăreți. Ardea de nerăbdare; de-abia aștepta să ajungă într-un sat sau într-un oraș, un loc unde să fie destui oameni pentru ca lupii să plece.

La o zi după ce zăriseră primul câmp, tocmai când soarele cobora la orizont, sosiră în satul Jarra, nu departe de hotarul cu Amadicia.

CAPITOLUL 8

Jarra

Case de piatră cenușie, cu acoperișuri de ardezie, erau îngrămădite de-a lungul celor câtorva ulițe înguste din Jarra, pe coasta dealului, deasupra unui pâraiaș; un pod de lemn lega cele două maluri. Ulițele pline de noroi erau pustii, la fel și pajiștea satului; nu se vedea decât un bărbat care mătura treptele singurului han din sat, aflat lângă un grajd din piatră. Dar se părea că, nu cu mult timp înainte, pe pajiște fuseseră o mulțime de oameni. Vreo șase arcade, împletite din crengi verzi și presărate cu puținele flori care se găseau la începutul primăverii, erau puse în cerc în mijlocul pajiștii. Pământul părea bătătorit, și erau și alte semne care dădeau de înțeles că acolo fusese o adunare: șalul roșu al unei femei legat de piciorul uneia dintre arcade, o căciuliță de copil, o carafă de cositor răsturnată, resturi de mâncare.

Aroma vinului dulce și a prăjiturilor cu mirodenii plutea peste pajiște, amestecată cu fumul de la coșuri și cu mireasma felurilor pregătite pentru cină. Preț de o clipă, Perrin simți și un alt miros, o urmă slabă, care îi făcu să se ridice părul pe ceafă. Apoi dispăru. Dar Perrin era sigur că trecuse ceva pe acolo, ceva... rău. Se frecă la nas, încercând parcă să alunge acea amintire. „Nu poate fi Rand. Lumină, chiar dacă a înnebunit, nu poate fi el. Ar fi oare cu puțință?”

O firmă vopsită atârna deasupra ușii hanului, un bărbat stând într-un picior, cu brațele în sus: Saltul lui Hardin. Când își opriră caii în fața hanului pătrat de piatră, omul care mătura își îndreptă spinarea, căscând să-și rupă fălcile. Tresări când văzu ochii lui Perrin, dar făcu ochii mari când îl zări pe Loial. Cu gura lui mare, ochii ieșiți din orbite și fără bărbie, bărbatul semăna cu o broasca. Mirosea a vin acru – cel puțin așa i se părea lui Perrin. Luase de bună seamă parte la vreo sărbătoare.

Bărbatul se scutură și făcu o plecăciune, punându-și mâna pe șirul dublu de nasturi de lemn de pe haină. Se uită de la unul la altul, făcând ochii tot mai mari de fiecare dată când îl zărea pe Loial.

— Bine ați venit, jupâneasă, și Lumina să vă călăuzească. Fiți bine-veniți cu toții. Doriți mâncare, odăi, băi? Avem de toate. Jupânul Harod, hangiul, e foarte gospodar. Pe mine mă cheamă Simon. Dacă vreți ceva, chemați-l pe Simon, și el vă va îndeplini porunca. Cască din nou și își acoperi gura cu mâna, stânjenit, plecându-se ca să se ascundă. Îmi cer iertare, jupâneasă. Veniți de departe? Ați auzit de Marele Alai? Marele Alai pornit pe urmele Cornului lui Vaiere? Sau de falsul Dragon? Se spune că ar fi un fals Dragon în Tarabon. Sau poate în Arad Doman.

— Nu venim de așa de departe, zise Lan, coborând de pe cal. Știi pesemne mai multe decât mine.

Începură toți să descalece.

— A fost o nuntă aici? Întrebă Moiraine.

— O nuntă, jupâneasă? Am avut o mulțime de nunți. Toate în ultimele două zile. Nu e fată ajunsă la vârsta măritişului care să fi rămas necerută – nici în sat, nici în împrejurimi. Păi, până și văduva Jorath l-a târât pe bătrânul Banas prin arcade, după ce juraseră amândoi că nu se vor mai căsători niciodată. A fost ca un vârtej care i-a cuprins pe toți. Rilith, fata țesătorului, de la ea a pornit totul, când i-a cerut lui Jon fierarul să se însoare cu ea. Și el e îndeajuns de bătrân să-i fie tată. Nebunul și-a dat șorțul jos și a zis da, iar ea a cerut să fie înălțate numaidecât arcadele. N-a vrut cu nici un chip să mai aștepte, și toate femeile i-au luat partea. De atunci am avut nunți peste nunți. Nimeni de pe aici nu a mai închis ochii de ceva zile.

— Foarte interesant, zise Perrin când Simon se opri să caște iar, dar ai văzut cumva un tânăr...

— E foarte interesant, într-adevăr, îl întrerupse Moiraine, și poate că o să ne mai povestești mai târziu. Deocamdată am vrea niște camere și ceva de mâncare.

Lan îi făcu un semn lui Perrin, dându-i de înțeleas că trebuie să-și țină gura.

— Bineînțeleas, jupâneasă. Mâncare. Camere. Simon șovăi, uitându-se cu coada ochiului la Loial. Va trebui să unim două paturi pentru... Se apropie de Moiraine și coborî glasul. Iertare, jupâneasă, dar... ce anume este? Nu vreau să jignesc pe nimeni, se grăbi el să adauge.

Nu vorbise însă destul de încet, căci lui Loial începură să îi zvâcnească urechile.

— Sunt Ogier! Ce credeai că sunt? Troloc?

Simon făcu un pas înapoi la auzul vocii tunătoare a lui Loial.

— Troloc, jupâne? Păi, sunt om în toată firea. Nu cred în povești de adormit copiii. Ogier ai zis? Păi, Ogierii sunt... adică... Disperat, se întoarse și urlă înspre grajdul de lângă han. Nico! Patrim! Oaspeți! Veniți să luați caii!

După câteva clipe, doi băieți cu paie în păr ieșiră din grajd, căscând și frecându-se la ochi. Simon le făcu semn să intre în han, plecându-se în fața lor, iar băieții apucară caii de dârlogi.

Perrin își puse desagii și pătura pe umăr, luă arcul în mână și îi urmă pe Moiraine și pe Lan. Simon tot făcea plecăciuni în fața lor. Loial trebui să se aplece ca să încapă pe ușă, iar tavanul era la o palmă de creștetul lui. Glasul i se auzea ca un tunet îndepărtat. Chiar și Perrin, care stătea în fața lui, de-abia deslușea ce spunea.

Hanul mirosea a bere și a vin, a brânză și a osteneală, și de undeva, din spate se simțea aroma cărnii de oaie puse la fript. Puținii oameni din sala mare stăteau încovoiați deasupra cănilor de bere, arătând de parcă nu își doreau decât să se întindă pe bănci și să se culce. O slujnică durdulie trăgea bere dintr-un butoi aflat în celălalt capăt al încăperii. Hangiul însuși, îmbrăcat într-un șorț lung, alb, stătea pe un scaun înalt din colț, sprijinit de perete. Când intrară, își înălță capul și se uită la ei cu privirea încețoșată. rămase uluit când dădu cu ochii de Loial.

— Oaspeți, jupâne Harod, zise Simon. Vor camere. Jupâne Harod? El e Ogier, jupâne Harod.

Slujnica se întoarse și îl văzu pe Loial, și scapă din mână cana pe care tocmai o umplea. Nici unul dintre bărbații istoviți de la

masă nu catadicsi să se uite spre ei. Unul își pusese capul pe masă și sforăia.

Lui Loial îi zvâcniră și mai tare urechile.

Jupânul Harod se ridică agale în picioare, cu privirea ațintită asupra lui Loial, netezindu-și șorțul cu mâinile.

— Măcar nu e cu Mantiile Albe, spuse el în cele din urmă, apoi tresări, de parcă s-ar fi mirat că vorbise cu voce tare. Fiți bine-veniți cu toții. Iertați-mi lipsa de cuviință. Sunt foarte ostenit, jupâneasă.

Mai privi o dată la Loial și îngăimă: „Ogier?”, de parcă nu i-ar fi venit să creadă.

Loial deschise gura, dar Moiraine i-o luă înainte.

— Aș vrea camere pentru oamenii mei și ceva de mâncare, bunule hangiu.

— Firește, jupâneasă. Firește. Simon, du-i pe oamenii aceștia în cele mai bune camere, ca să-și lase lucrurile. Când coborâți, o să vă aștept cu masa. O masă gustoasă.

— Dacă sunteți buni să mă urmați, îi îndemnă Simon și porni spre scări.

În spatele lor, unul dintre oamenii de la masă strigă deodată:

— Ce e asta, în numele Luminii?

Jupânul Harod începu să îi dea lămuriri despre Ogier, de parcă ar fi fost obișnuit cu așa ceva. Mai tot ce auzi Perrin înainte să urce scările era greșit. Lui Loial îi zvâcneau neconținut urechile.

La catul al doilea, Ogierul mai că atinse tavanul cu creștetul. Coridorul îngust era întunecos; doar lumina slabă a apusului pătrundea printr-o fereastră de lângă ușa din celălalt capăt.

— Aveți lumânări în cameră, jupâneasă, zise Simon. Aș fi adus o lampă, dar mi se învârt capul de la atâtea nunți. O să trimit pe cineva să aprindă focul, dacă vreți. Și o să vă aducă și apă să vă spălați. Deschise o ușă. Cea mai bună odaie, jupâneasă. Nu avem prea multe, căci nu vin prea mulți străini pe aici, dar asta e cea mai bună.

— Eu o s-o iau pe cea de alături, spuse Lan.

Ducea pe umăr pătura și desagii lui Moiraine, precum și pe ai lui, și legătura cu flamura Dragonului.

— Vai, dar nu e o cameră prea bună. Patul e îngust. E mică. Ar fi mai potrivită pentru un slujitor, dacă ar veni pe aici cineva care ar avea slujitor. Îmi cer iertare, jupâneasă.

— O să stau acolo, repetă Lan cu hotărâre în glas.

— Simon, jupânul Harod îi urăște pe Copiii Luminii? Întrebă Moiraine.

— Păi, da, jupâneasă. Pe vremuri nu-i ura, dar acum da. Nu e bine să îi urăști pe Copii când ești atât de aproape de hotar cum suntem noi. Trec mereu prin Jarra, de parcă hotarul nici n-ar exista. Însă ieri am avut necazuri. O mulțime de necazuri. Și cu nunțile astea...

— Ce s-a petrecut, Simon?

Bărbatul o privi tăios înainte să răspundă. „Pesemne că, din pricina luminii slabe, nimeni altcineva nu își dăduse seama cât de tăios”, își zise Perrin.

— Erau vreo douăzeci, sosiți alaltăieri. Atunci nu s-a întâmplat nimic. Dar ieri... Păi, trei dintre ei au zis că nu mai sunt Copiii Luminii. Și-au dat jos mantiile și au plecat.

Lan mormăi:

— Mantiile Albe fac jurământ pe viață. Ce a zis comandantul lor?

— Păi, ar fi vrut el să facă ceva, de bună seamă, dar un altul a spus că el pleacă în căutarea Cornului lui Vaiere. Apoi altul a zis că ar trebui să ia urma Dragonului și a plecat, spunând că pornește spre Șesul Almoth. Apoi unii dintre ei au început să le zică tot felul de lucruri femeilor de pe uliță, lucruri pe care nu ar fi trebuit să le rostească, și să se ia de ele. Femeile țipau, iar Copiii urlau la cei care le necăjeau pe femei. N-am mai văzut așa zarvă de când sunt.

— Și nimeni dintre voi n-a încercat să îi oprească? Întrebă Perrin.

— Păi, jupâne, dumneata ai un arc de care se pare că știi și cum să te slujești, însă nu e defel ușor să înfrunți niște oameni îmbrăcați în armură și înarmați cu săbii, când tu nu știi decât de mătură și de săpăligă. Celelalte Mantii Albe, cei care nu fugiseră, au pus capăt întregii tăărășenii. Mai că nu s-au bătut. Și asta n-a fost tot. Alți doi au înnebunit – asta dacă se poate spune că ăilalți erau în toate mințile. Țștia doi au început să zbiere că Jarra e plină de Iscoade ale Celui Întunecat. Au încercat să dea foc satului – așa au zis că vor face! – începând cu hanul. Se mai văd urmele în spate. Și s-au luptat cu celelalte Mantii Albe. Copiii care mai rămăseseră ne-au ajutat să stingem focul, i-au legat fedeleș pe cei doi și au plecat înapoi în

Amadicia. Drum bun și cale bătută, din partea mea, și să nu le mai calce vreodată piciorul pe aici.

— Multă violență, zise Lan, chiar și pentru Mantiile Albe. Simon dădu din cap a încuviințare.

— Întocmai, jupâne. Nu s-a mai întâmplat așa ceva până acum. Au mai trecut pe aici, mândri de ei. Se uitau la tine de parcă erai un gunoi și își vârău nasul peste tot. Dar niciodată nu ne-au pricinuit necazuri. Nu într-atât.

— Acum au plecat, spuse Moiraine, și s-a terminat cu necazurile. Sunt încredințată că vom avea parte de o noapte liniștită.

Perrin nu scoase nici o vorbă, dar își zise: „Bine, bine, ne-a povestit despre nunți, despre Mantiile Albe, însă eu vreau să aflu dacă Rand s-a oprit pe aici și încotro a luat-o când a plecat. Mirosul acela nu putea fi al lui.”

Îl urmă pe Simon pe coridor până la o altă odaie, cu două paturi și o poliță cu cele trebuincioase pentru spălat, două scaune și cam atât. Loial se aplecă și-și vârî capul pe ușă. Pe ferestrele mici intra foarte puțină lumină. Paturile erau destul de mari, cu păaturi și plăpumi deasupra, dar saltelele păreau numai cocoloașe. Simon bâjbâi deasupra vetrei până ce găsi o lumânare și o cutie cu iască, amnar și cremene. Aprinse lumânarea.

— O să pun să se unească două paturi pentru dumneata, bunule... Ogier. Da, numai o clipă.

Nu părea însă deloc grăbit să plece și tot își făcea de lucru cu lumânarea, de parcă ar fi trebuit să o pună într-un anumit loc. Lui Perrin i se păru că omul era tulburat.

„Și eu aș fi mai mult decât tulburat dacă Mantiile Albe ar fi făcut așa ceva în Emond's Field.”

— Simon, a mai trecut vreun străin pe aici ieri sau alaltăieri? Un tânăr înalt, cu ochii cenușii și părul roșcat? Se poate să fi cântat la flaut în schimbul mâncării sau găzduirii.

— Îmi aduc aminte de el, răspunse Simon, tot mutând lumânarea. A venit ieri-dimineață, devreme. Părea flămând. A cântat la flaut la toate nunțile de ieri. Un flăcău chipeș. Unele dintre femei au pus ochii pe el la început, dar... Se opri și îi aruncă o privire piezișă lui Perrin. E prieten cu dumneata, jupâne?

— Îl cunosc. De ce? Simon șovăi.

— Așa... Părea un flăcău mai puțin obișnuit, atâta tot. Uneori vorbea singur, alteori izbucnea în râs, deși nu spusese nimeni nimic. A dormit chiar în odaia asta noaptea trecută. mă rog, o parte din noapte. Ne-a trezit pe toți cu țipetele lui. Nu fusese decât un coșmar, dar nu a vrut să mai rămână aici nici o clipă. Jupânul Harod nu s-a căznit cine știe ce să-l facă să se răzgândească, după toată larma. Simon se opri din nou. A zis ceva curios când a plecat.

— Ce anume? îl iscodi Perrin.

— A zis că îl urmărește cineva, că... Omul fără bărbie înghiți în sec și continuă, cu glas mai scăzut: A zis că o să-l omoare dacă nu pleacă. „Unul dintre noi trebuie să moară, și vreau să fie el acela.” Astea au fost cuvintele lui.

— Nu vorbea despre noi, tună Loial. Noi îi suntem prieteni.

— Firește că nu, bunule... bunule Ogier. Nu vreau să spun nimic de rău despre el, dar... cred că... e bolnav. La cap, adică.

— O să avem grijă de el, răspunse Perrin. De asta i-am luat urma. Încotro a plecat?

— Știam eu, zise Simon. De îndată ce v-am văzut mi-am dat seama că ea ne poate ajuta. Încotro? Spre răsărit. Spre răsărit, de parcă însuși Cel Întunecat ar fi fost pe urmele lui. Credeți că mă va ajuta? Că-l va ajuta pe fratele meu? Noam e foarte bolnav, iar Muma Roon spune că nu poate face nimic.

Perrin căută să nu i se citească nimic pe chip și mai trase puțin de timp, rezemându-și arcul de perete și punându-și pătura și desagii pe unul dintre paturi. Numai că nici asta nu îi servi la mare lucru. Se uită la Loial, însă, de uimire, Ogierului i se pleoștiseră urechile, iar sprâncenele lungi îi căzuseră pe obraji.

— Ce te face să crezi că ți-ar putea ajuta fratele? „Întrebare prostească! Întrebarea e ce are de gând să facă!”

— Păi, am fost odinioară la Jehannah și am văzut două... două femei ca ea. Așa mi-am dat seama. Continuă aproape șoptit: Se spune că pot readuce morții la viață.

— Cine mai știe de asta? îl întrebă Perrin tăios.

— Dacă fratele dumitale e mort, nu mai poate face nimeni nimic, spuse Loial în același timp.

Bărbatul cu față de broască se uită de la unul la celălalt, neliniștit, și bolborosi:

— Numai eu. Noam nu e mort, doar bolnav, bunule Ogier. Jur că nimeni altcineva nu ar recunoaște-o. Nici măcar jupânul Harod nu a mers vreodată la depărtare mai mare de douăzeci de mile de aici. E așa de bolnav! Aș ruga-o eu însumi, numai că mi-ar tremura așa de tare genunchii, încât nu ar auzi ce spun. Dacă s-ar simți jignită și ar abate fulgerul asupra mea? Și dacă m-am înșelat, totuși? Nu e un lucru de care să o învinovățești pe o femeie fără... Vreau să zic că...

Ridică mâinile, pe jumătate rugător, pe jumătate parcă să se apere.

— Nu îți făgăduiesc nimic, răspunse Perrin, dar o să vorbesc cu ea. Loial, ce-ar fi să-i ții tovărășie lui Simon până ce stau eu de vorbă cu Moiraine?

— Bineînțeles, bubui Ogierul.

Simon tresări când Loial își puse mâna lui mare pe umărul său.

— O să mă conducă în camera mea și o să stăm la taclale. Ia spune-mi, Simon, ce știi despre copaci?

— C...C...copaci, b... bunule Ogier?

Perrin nu mai zăbovi. Străbătu iute coridorul întunecat și bătu la ușa lui Moiraine. Intră aproape fără să mai aștepte s-o audă rostind hotărât:

— Intră!

Șase lumânări arătau că odaia cea mai bună de la han nu era chiar așa grozavă, deși patul avea patru stâlpi înalți și un baldachin, iar salteaua părea mai puțin plină de cocoloașe decât a lui Perrin. Era un covoraș pe jos și două scaune tapițate, nu simple. În afară de asta, semăna foarte bine cu a lui. Moiraine și Lan stăteau în fața vetrei reci, ca și cum tocmai se opriseră din vorbă, iar femeia Aes Sedai nu părea defel încântată că fuseseră întrerupți. Chipul Străjerului era la fel de încremenit ca întotdeauna.

— Rand a trecut pe aici, începu Perrin. Simon își aduce aminte de el.

Moiraine șuieră printre dinți.

— Ți s-a spus să-ți ții gura, mormăi Lan.

Perrin se întoarse spre Străjer. Îi era mai ușor decât să înfrunte căutătura furioasă a lui Moiraine.

— Cum am fi aflat dacă a fost sau nu pe aici fără să întrebăm pe nimeni? Ziceți-mi și mie. A plecat azi-noapte, spre răsărit. Și tot spunea că îl urmărește cineva care încearcă să îl omoare.

— Spre Răsărit. Moiraine dădu din cap. Glasul blând nu se potrivea cu privirea ei nemulțumită. E bine de știut, deși era firesc să se întâmple așa dacă merge spre Tear. Dar eram aproape sigură că a trecut pe aici înainte chiar să aud despre Mantiile Albe. Povestea cu Mantiile Albe m-a convins că nu mă înșelasem. Rand are dreptate într-o privință, Perrin. Nu e cu puțință ca noi să fim singurii care se străduiesc să-l găsească. Și dacă ceilalți află că și noi suntem pe urmele lui, s-ar putea să încerce să ne oprească. Avem destule pe cap și așa. Trebuie să înveți să-ți ții gura până când îți spun eu să vorbești.

— Mantiile Albe? zise Perrin, nevenindu-i să creadă. „Să-mi țin gura? Arde-m-ar, n-am de gând să fac asta!” De unde știi că... Nebunia lui Rand. Se ia?

— Nu nebunia, dacă se poate spune deja că e nebun. Perrin, el e un *ta'veren* mai puternic decât oricine altcineva din Vârsta Legendelor și de până acum. Ieri, în satul acesta, Pânza... s-a mișcat, și-a luat forma după el, precum lutul pe roata olarului. Nunțile, Mantiile Albe, toate acestea dădeau de înțelese că Rand a fost pe aici. Asta dacă știai să ascuți.

Perrin trase adânc aer în piept.

— Și asta o să găsim în toate locurile pe unde va fi trecut? Lumină, dacă Iscoadele Celui Întunecat sunt pe urmele lui, îl vor găsi la fel de ușor ca și noi.

— Poate, zise Moiraine. Sau poate nu. Nimeni nu cunoaște nimic despre oameni ca Rand, care sunt într-o asemenea măsură *ta'veren*. Preț de o clipă păru supărată că nu știe nici ea. Artur Aripă-de-Șoim e singurul *ta'veren* despre care au rămas scrieri. Și Aripă-de-Șoim nu avea puterea lui Rand.

— Se spune, întră în vorbă Lan, că s-a întâmplat ca oamenii ce se aflau în aceeași încăpere cu Aripă-de-Șoim să zică adevărul, deși voiau să mintă, și să ia hotărâri la care nici nu se gândiseră până atunci. S-a întâmplat ca fiecare zar aruncat, fiecare carte de joc să fie în favoarea lui. Dar nu de fiecare dată.

— Cu alte cuvinte, nu știți, spuse Perrin. Ar putea lăsa în urmă un șir de nunți și de Mantii Albe care își pierd mințile, de aici până la Tear.

— Cu alte cuvinte, știu ce se știe, răspunse Moiraine tăios, îl fulgeră cu ochii ei întunecați. Pânza țese în jurul unui *ta'veren*, iar ceilalți pot merge după aceste fire, dacă știu unde să se uite. Ai grijă să nu dezvălui mai multe decât ar trebui.

Fără să vrea, Perrin se încovoie, ca și cum Moiraine chiar l-ar fi lovit.

— Ei bine, de data asta ar trebui să te bucuri că am deschis gura. Simon știe că ești Aes Sedai. Ar vrea să îi tămăduiești fratele bolnav. Dacă nu aș fi vorbit eu cu el, n-ar fi îndrăznit niciodată să te roage, însă ar fi putut să meargă cu vorba pe la prieteni.

Lan se uită la Moiraine și o vreme rămaseră așa, privindu-se. Străjerul părea un lup gata să se repeadă asupra prăzii, în cele din urmă, Moiraine clătină din cap.

— Nu, spuse.

— Cum vrei. Tu hotărăști.

Tonul lui Lan dădu de înțeles că, după părerea lui, luase hotărârea greșită, însă apoi Străjerul se desfăcu din încordare. Perrin îi privi țintă.

— Vă gândeați să... Simon nu ar putea să mai spună nimănui dacă ar muri, nu-i așa?

— Nu va muri din pricina mea, răspunse Moiraine. Dar nu pot făgădui că se va întâmpla mereu așa. Trebuie să îl găsim pe Rand și nu vreau să dau greș. E limpede?

Parcă pironit de ochii femeii Aes Sedai, Perrin nu mai putea spune nimic. Moiraine dădu din cap, ca și cum tăcerea lui era un răspuns mulțumitor.

— Acum du-mă la el.

Ușa de la camera lui Loial era deschisă, aruncând un cerc de lumină pe coridor. Cele două paturi dinăuntru fuseseră unite, iar Loial și Simon stăteau pe marginea unuia dintre ele. Bărbatul fără bărbie se uita la Loial cu gura deschisă și cu mirare pe chip.

— O, da, steddindurile sunt minunate, zicea Loial. E așa de liniște acolo, sub Falnicii Copaci. Voi, oamenii, vă războiți și vă gâlceviți, dar pacea steddindului nu e niciodată tulburată. Avem grijă de copaci și trăim în bună înțelegere...

Nu-și mai sfârși vorba, căci o zări pe Moiraine, cu Lan și Perrin în spatele ei.

Simon se ridică în picioare, plecându-se și dându-se îndărăt cu spatele până când se lipi de perete.

— Jupâneasă...

Se legăna în toate părțile, ca o jucărie pe sfoară.

— Du-mă la fratele tău, îi porunci Moiraine, și voi face tot ce pot. Perrin, vino și tu, căci cu tine a vorbit prima dată.

Lan ridică dintr-o sprânceană, iar Moiraine clătină din cap.

— Dacă mergem cu toții, o să bată la ochi. Perrin poate să mă apere.

Lan încuviință, fără tragere de inimă, apoi se uită aspru la Perrin.

— Așa să faci, fierarule. Dacă i se întâmplă ceva rău... Privirea lui albastră și rece sfârși amenințarea.

Simon înșfăca o lumânare și porni iute pe coridor, tot făcând plecăciuni, astfel că umbrele lor dansau pe pereți.

— Pe aici, jupâneasă. Pe aici.

Trecură de ușa de la capătul coridorului și coborâră scările care duceau la o potecă îngustă între han și grajd. Din pricina întunericului, flacăra lumânării de-abia se mai deslușea. Luna era sus pe cerul presărat cu stele, și pentru Perrin era destul. Se întrebă când avea Moiraine de gând să îi spună lui Simon să nu mai facă atâtea plecăciuni. Femeia Aes Sedai mergea ușor, parcă plutind, având grijă să nu-și murdărească fustele de noroi, de parcă drumeagul întunecat era sala vreunui palat, iar ea regină. Era deja mai frig; noaptea se mai simțea încă gerul iernii.

— Pe aici. Simon îi conduse spre un șopron mic din spatele grajdului și se grăbi să tragă zăvorul de la ușa. Pe aici. Le făcu semn cu degetul. Pe aici, jupâneasă. Acolo. Fratele meu. Noam.

Celălalt capăt al șopronului fusese zăbrelit cu scânduri; în grabă, după cum arăta. Un lacăt mare de fier ținea ferecată o ușă grosolană de lemn. În spatele zăbrelelor zăcea un om, întins pe burtă pe podeaua acoperită cu paie. Era în picioarele goale, iar cămașa și pantalonii îi erau sfâșiați, de parcă ar fi tras de ei, încercând să și-i dea jos. Duhnea a carne nespălată, un miros pe care până și Simon și Moiraine îl simțeau, își zise Perrin.

Noam își înălță capul și se uită în tăcere la ei, fără să i se citească nimic pe chip. Nimic nu dădea de înțeles că ar fi fost fratele lui Simon – avea bărbie și era un bărbat voinic, lat în umeri – dar nu asta îl descumpăni pe Perrin. Noam îi privea cu niște ochi galbeni, ca aurul șlefuit.

— Vorbește în dodii de vreun an, jupâneasă, și spune că poate... poate vorbi cu lupii. Iar ochii... Simon trase pe furis cu ochiul la Perrin. Pomenea asta când se îmbăta. Toată lumea râdea de el. Apoi, acum vreo lună, nu s-a mai întors acasă. M-am dus după el să văd ce a pățit și l-am găsit... așa.

Cu băgare de seamă, dar fără tragere de inimă, Perrin încercă să vorbească cu Noam ca și cum ar fi fost un lup. „Fuge prin pădure cu vântul rece în față. Iese din ascunzătoare, dinții retează tendoanele. Pe limbă, gustul sângelui. Ucide.” Perrin se trase înapoi ca ars și alungă toate aceste gânduri. De fapt, nu erau gânduri, ci o amestecătură de dorințe și de imagini, în parte amintiri, în parte nădejdi. Dar bărbatul era mai degrabă lup. Se sprijini cu mâna de perete; i se înmuiaseră picioarele. „Să mă ajute Lumina!”

Moiraine puse mâna pe lacăt.

— Cheia e la jupânul Harod, zise Simon. Nu știu dacă o să vrea să... Moiraine trase, iar lacătul se sfărâmă. Simon rămase cu gura căscată. Moiraine scoase toarta lacătului din belciuge. Omul fără bărbie se întoarse spre Perrin.

— E o idee bună, jupâne? E fratele meu, dar a mușcat-o pe Muma Roon când a încercat să-l ajute, și a... a omorât o vacă. Cu dinții, adăugă el cu glas slab.

— Moiraine, spuse Perrin, bărbatul acesta e primejdios.

— Toți bărbații sunt primejdioși, răspunse Moiraine rece. Acum taci din gură.

Deschise ușa și intră. Perrin își ținu răsuflarea.

Când Moiraine făcu primul pas, Noam își dezveli dinții și începu să mârâie, din ce în ce mai tare, până când i se cutremură tot trupul. Moiraine nu îl luă în seamă. Tot mârâind, Noam se trase înapoi pe măsură ce femeia se apropia de el, până ce ajunse cu spatele la colț. Sau poate că Moiraine îl silise.

Încet, femeia Aes Sedai îngenunche și îi luă capul în mâini. Mârâiturile lui Noam se auziră și mai tare, după care, deodată, se preschimbară într-un chelălăit. Moiraine îi ținu multă vreme capul în mâini, apoi îi dădu drumul și se ridică. Perrin simți că îi îngheață sângele în vene când Moiraine se întoarse cu spatele la Noam și ieși din cușcă, însă bărbatul se mulțumi doar să se uite după ea. Moiraine închise ușa, trecu iarăși toarta lacătului prin belciuge, fără să se mai obosească să-l închidă – și Noam se repezi mârâind la zăbrelele de lemn. Începu să muște din

scânduri, să izbească în ele cu umărul, se căzni să-și vâre capul printre gratii.

Moiraine își scutură paiele de pe fustă, liniștită și fără nici o expresie pe chip.

— Îți place să-ți pui viața în primejdie, șopti Perrin. Femeia Aes Sedai se uită la el cu ochii ei întunecați, ce păreau să vadă în străfundurile lui, și Perrin își lăsă privirea în pământ. Ochii lui galbeni. Simon se zgâia la fratele său.

— Îl poți ajuta, jupâneasă? o întrebă el răgușit pe Moiraine.

— Îmi pare rău, Simon.

— Nu poți face nimic, jupâneasă? Chiar nimic... Vreunul din lucrurile acelea... - coborî glasul - pe care le fac femeile Aes Sedai?

— Tămăduirea nu e deloc o treabă simplă, Simon, și ține și de cel bolnav. Or, el nu își amintește că este Noam, nu își amintește că e om. Nu a mai rămas nimic care să-i arate drumul înapoi. Noam e pierdut, Simon.

— El... doar vorbea aiurea, jupâneasă, când se îmbăta. Doar... Simon se frecă la ochi și clipi des. Mulțumesc, jupâneasă. Știu că ai fi făcut ceva dacă ți-ar fi stat în putință.

Moiraine îi puse o mână pe umăr, îi murmură câteva vorbe de alinare și ieși din șopron.

Perrin știa că ar trebui să o urmeze, dar bărbatul - cel care fusese odinioară bărbat - care mușca din zăbrelele de lemn îl făcu să rămână pe loc. Se trezi scoțând lacătul din belciuge. Era un lacăt bun, făcut de un fierar iscusit.

— Jupâne?

Perrin se uită la lacătul pe care îl ținea în mână și la bărbatul din cușcă. Acum Noam nu mai rodea scândurile; îl privea ostenit pe Perrin, gâfâind. Avea câțiva dinți rupți.

— Poți să-l lași aici, spuse Perrin, dar nu cred că o să se înzdrăvenească vreodată.

— Dacă iese de aici o să moară!

— O să moară oricum, ori aici, ori afară, Simon. Afară cel puțin va fi liber și fericit. Nu mai e fratele tău, însă tu ești cel care trebuie să hotărască. Poți să-l lași aici ca să se holbeze oamenii la el, poți să-l lași să se uite la gratiile cuștii până se prăpădește. Nu poți să vâri un lup într-o cușcă și să te aștepți să fie fericit. Sau să trăiască mult.

— Da, încuviință Simon. Da, înțeleg.

Șovăi, după care dădu din cap și arată spre ușa șopronului. Era răspunsul de care avea nevoie Perrin. Deschise ușa de lemn și se dădu la o parte.

Preț de câteva clipe, Noam se uită lung la ușa deschisă. Apoi țâșni afară din cușcă, alergând în patru labe, dar cu o sprinteneală uimitoare. Afară din cușcă, afară din șopron, mistuindu-se în noapte. „Lumina să ne ajute pe amândoi”, își spuse Perrin.

— Bănuiesc că e mai bine pentru el să fie liber. Simon se scutură. Dar nu știu ce-o să zică jupânul Harod când o să găsească ușa deschisă și pe Noam nicăieri.

Perrin închise ușa de la cușcă și puse iar lacătul.

— Lasă-l să-și bată capul.

Simon scoase un hohot de râs.

— O să scorească el o poveste. Toți o să facă așa. Unii spun deja că Noam s-a preschimbat de-adevăratelea în lup când a mușcat-o pe Muma Roon. Nu e adevărat, dar așa zic ei.

Tremurând, Perrin își sprijini capul de ușa cuștii. „Nu are blană, dar tot lup este. E lup, nu om. Ajută-mă, Lumină.”

— Nu l-am ținut dintotdeauna aici, spuse dintr-odată Simon. A stat în casa Mumei Roon, dar ea și cu mine l-am convins pe jupânul Harod să îl mute aici după ce au venit Mantiile Albe. Au mereu nume de Iscoade ale Celui Întunecat pe care le caută. Am făcut asta din pricina ochilor lui Noam. Unul dintre numele pe care le aveau Mantiile Albe era un flăcău pe nume Perrin Aybara, un fierar. Ziceau că are ochii galbeni și că aleargă cu lupii. Înțelegi acum de ce nu am vrut să afle de Noam.

Perrin întoarse capul și se uită la Simon peste umăr.

— Crezi că acest Perrin Aybara e Iscoada Celui Întunecat?

— Unei Iscoade nu i-ar fi păsat dacă fratele meu murea în cușcă. Bănuiesc că femeia te-a găsit curând după ce s-a întâmplat. La timp ca să te ajute. Îmi pare rău că n-a venit în Jarra acum câteva luni.

Perrin se simți rușinat că îl asemuise pe bărbat cu o broască.

— Și eu mi-aș fi dorit să fi putut face ceva pentru el. „Arde-mă, tare aș fi vrut ca Moiraine să-l ajute.”

Deodată, își dădu seama că pesemne tot satul știa despre povestea cu Noam. Despre ochii lui.

— Simon, ești bun să îmi aduci ceva de mâncare în odaie? Jupânul Harod și ceilalți fuseseră prea uluiți la început de

înfățișarea lui Loial ca să mai bage de seamă și culoarea ochilor lui, însă precis i-ar fi văzut ochii galbeni dacă ar fi mâncat în sala mare.

— Firește. Și dimineață la fel. Nu trebuie să cobori decât când ești gata să te urci pe cal.

— Ești un om bun, Simon. Un om bun.

Simon păru așa de bucuros de vorbele lui Perrin, încât acesta se simți iarăși rușinat.

CAPITOLUL 9

Vise de lup

Perrin se întoarse în camera lui prin spate și, după o vreme, veni și Simon cu o tavă acoperită. Ștergarul lăasă să ajungă până la el mirosul de carne de oaie friptă, de fasole, napi și pâine tocmai scoasă din cuptor, dar Perrin rămase întins pe pat, uitându-se la tavanul alb, până ce mâncarea se răci. Prin minte îi tot treceau imagini cu Noam. Noam rozând scândurile. Noam fugind în noapte. Încercă să se gândească la cum se fac zăvoarele, la cum este călit și lucrat oțelul, însă nu izbuti.

Fără să ia seama la tavă, se ridică și se duse până la odaia lui Moiraine. Bătu la ușă, iar femeia Aes Sedai spuse:

— Intră, Perrin.

O clipă își aduse iar aminte de vechile povești despre femeile Aes Sedai, dar și le alungă din cap și deschise ușa.

Moiraine era singură – lucru care îl bucură; stătea cu o călimară pe genunchi, scriind într-un caietel legat în piele.

Puse dopul la călimară și șterse penița de la toc de o bucățică de pergament, fără să se uite la el. În vatră ardea focul.

— Te aștept de ceva timp, îi spuse Moiraine. Nu am vorbit despre asta până acum pentru că era limpede că nu voiai. Însă după ce s-a petrecut astă-seară... Ce vrei să știi?

— Asta mă așteaptă și pe mine? Așa o să sfârșesc?

— Se prea poate.

Perrin nădăjduia ca Moiraine să mai adauge ceva, dar ea se mulțumi să își pună tocul și cerneala în cutiuța de lemn de trandafir și suflă să se usuce ce scrisese.

— Asta-i tot? Moiraine, nu-mi da răspunsuri alunecoase de Aes Sedai. Dacă știi ceva, spune-mi. Te rog.

— Știu foarte puține, Perrin. Pe când căutam răspunsuri prin cărțile și manuscrisele pe care le au două prietene de-ale mele, am găsit o frântură dintr-o carte din Vârsta Legendelor. Vorbea despre... oameni ca tine. S-ar putea să fie singurul fragment care există pe lume, și nu am aflat prea multe de acolo.

— Dar ce ai aflat? Oricum știi mai multe decât mine. Arde-m-ar, îmi făceam griji că o să înnebunească Rand, însă nu m-am gândit niciodată că ar trebui să mă tem și pentru mine!

— Perrin, chiar și în Vârsta Legendelor se știau prea puține despre asta. Cine a scris fragmentul pe care l-am citit eu nu era sigur dacă era adevăr sau legendă. Și nu uita că n-am văzut decât o frântură. Scria că unii dintre cei care vorbeau cu lupii se pierdeau, iar tot ce era omenesc în ei era înghițit de firea de lup. Unii. Nu știu dacă era vorba de zece sau de cinci sau de nouă.

— Pot să nu îi las să îmi pătrundă în minte. Nu știu cum de izbutesc, însă pot să nu-i ascult. Pot să nu-i aud. O să-mi fie de vreun ajutor?

— Poate. Îl cercetă cu privirea și păru că își alege vorbele cu mare luare-aminte. Scria mai ales despre vise. Visele pot fi primejdioase pentru tine, Perrin.

— Mi-ai mai zis asta. Cum adică?

— Scria acolo că lupii trăiesc pe jumătate în lumea aceasta și pe jumătate într-o lume a viselor.

— O lume a viselor? repetă Perrin, nevenindu-i să creadă. Moiraine îl privi tăios.

— Așa am zis, și așa scria. Felul în care lupii vorbesc unul cu altul, felul în care îți vorbesc ție e cumva legat de această lume a viselor. Însă nici mie nu mi-e limpede. Se opri, încruntându-se ușor. Din câte am citit despre femeile Aes Sedai care aveau Harul Vestirii în vise, acestea întâlneau câteodată în vis lupi, chiar lupi care le călăuzeau. Cred că va trebui să fii la fel de grijuliu și când dormi, nu numai când ești treaz, dacă vrei să te ferești de lupi. Dacă așa hotărăști.

— Dacă așa hotărăsc? Moiraine, nu vreau să sfârșesc precum Noam. Nu vreau!

Moiraine îi aruncă o privire ușor batjocoritoare, clătinând încet din cap.

— Vorbești de parcă ai avea de ales, Perrin. Nu uita că ești *ta'veren*.

Perrin se întoarce cu spatele la ea și cu fața la fereastră, dar Moiraine urmă:

— Poate că știind cine e Rand, știind cât de puternic este, am dat prea puțină atenție celorlalți doi *ta'veren*. Trei *ta'veren* în același sat, toți născuți la câteva săptămâni unul de celălalt? Nu s-a mai pomenit așa ceva. Poate că tu – și Mat – aveți o mai mare însemnătate decât v-ați închipuit voi sau chiar eu.

— Nu vreau să am nimic de-a face cu Pânza, murmură Perrin. Precis nu o să pot avea cine știe ce însemnătate dacă o să uit că sunt om. Mă vei ajuta, Moiraine? Îi era greu să rostească acele vorbe. „Dacă cumva o să se servească de Putere? Oare nu ar fi mai bine să uit că sunt om?” Mă vei ajuta să... nu mă pierd?

— Dacă o să-mi stea în putință, da. Îți făgăduiesc, Perrin. Însă n-o să pun în primejdie lupta împotriva Umbrei. Trebuie să știi și asta.

Când se răsuci să se uite la ea, Moiraine îl privea fără să clipească.

„Și dacă lupta împotriva Umbrei înseamnă să mă vâri în mormânt chiar mâine, vei face și asta?” Era încredințat că da.

— Ce nu mi-ai mărturisit?

— Nu merge prea departe, Perrin, răspunse Moiraine cu răceală în glas. Nu stăruie.

Perrin șovăie înainte să pună următoarea întrebare.

— Poți face și pentru mine ce ai făcut pentru Lan? Poți să mă ferești de vise?

— Am deja un Străjer, Perrin. Un zâmbet fugar îi flutură pe buze. Și nu voi avea decât unul. Fac parte din Ajah Albastră, nu din cea Verde.

— Știi ce am vrut să zic. Nu vreau să fiu Străjer. „Lumină, să fiu legat de o femeie Aes Sedai pentru tot restul vieții? E la fel de rău ca și cu lupii.”

— Nu am cum să te ajut, Perrin. Eu nu te pot apăra decât de visele din afară. Primejdia din visele tale vine dinăuntru, își deschise din nou caiețelul. Ar trebui să dormi. Trebuie să fii cu băgare de seamă, însă ai nevoie și de somn.

Întoarce o pagină, iar Perrin plecă.

Când se întoarse în cameră, se mai desfăcu puțin din încordare, își lăsă simțurile ceva mai libere. Lupii erau tot acolo, la marginea satului, înconjurând Jarra. Aproape numaidecât se întoarse la starea de încordare.

— Am nevoie de un oraș, murmură el.

Un oraș i-ar fi ținut departe. „După ce îl găsesc pe Rand. După ce isprăvesc ce am de isprăvit.” Nu știa precis cât de rău îi părea că Moiraine nu îl putea apăra de vise. Puterea sau lupii; nu voia să fie silit să aleagă între cele două.

Nu aprinse focul în vatră; deschise însă amândouă ferestrele. Aerul rece al nopții pătrunse în încăpere. Perrin azvârli păturile și plapuma pe jos și se întinse îmbrăcat pe salteaua plină de cocoloașe, fără să se obosească să își găsească o poziție mai bună. Ultimul gând care îi trecu prin minte înainte să adoarmă fu că salteaua aceea avea să îl împiedice negreșit să doarmă adânc și să viseze.

Era pe coridorul cel lung, cu tavanul înalt de piatră și cu pereții lucind de umezeală și brăzdați de umbre ciudate. Habar n-avea de unde venea lumina.

— Nu! zise, apoi, mai tare: Nu! E un vis! Trebuie să mă trezesc! Trebuie să mă trezesc!

Coridorul nu se schimbă.

„Primejdie.” Era un gând de lup, slab și îndepărtat.

— Mă voi trezi. Mă voi trezi!

Lovi cu pumnul în perete. Îl duru, dar nu se deșteptă. I se păru că una dintre umbrele de pe zid se ferise de lovitura lui. „Fugi, frate. Fugi!”

— Sarsar? zise Perrin întrebător.

Era incredințat că îl știa pe lupul ale cărui gânduri le auzea. Sarsar, care îi pizmuia pe vulturi.

— Sarsar a murit! „Fugi!”

Perrin o luă la fugă, ținând o mână pe secure ca să nu i se lovească de picior. Nu știa încotro alerga sau de ce, însă nu putea să nu țină seama de îndemnul lui Sarsar. „Sarsar a murit, își spuse. A murit!” Dar nu se opri.

Alte coridoare se întretăiau ținând cel pe care fugea el, uneori urcând, alteori coborând. Toate semănau cu cel pe care era el. Pereți umezi de piatră, fără uși, și fâșii de întuneric.

Când ajunse la o astfel de răscruce, se opri brusc. Zări un bărbat care clipea des, îmbrăcat într-o haină cu o croială

curioasă și într-o pereche de pantaloni, haina atârându-i larg peste umeri, tot așa cum pantalonii îi atârneau largi peste cărâmbii cizmelor. Și haina, și pantalonii erau de un galben aprins, iar cizmele puțin mai deschise, dar de aceeași culoare.

— Nu mai pot îndura, spuse bărbatul ca pentru sine. Avea un accent ciudat, vorbea repede și tăios. Nu numai că visez țărani, dar visez și țărani străini, dacă e să judec după straie. Piei din visele mele!

— Cine ești? îl întrebă Perrin.

Bărbatul ridică din sprâncene, ca și cum s-ar fi simțit jignit. Fâșiile de întuneric din jurul lor se mișcă. Una dintre ele se desprinsese de tavan și pluti în jos, atingând creștetul bărbatului. Păru să i se încurce în păr. Bărbatul făcu ochii mari și totul se petrecu parcă dintr-odată. Umbra țâșni înapoi spre tavan, trăgând după sine ceva deschis la culoare. Perrin simți pe față niște picături. Un țipăt sfredelitor sfâșie văzduhul.

Încremenit, Perrin se zgâi la silueta însângerată îmbrăcată în hainele bărbatului, urlând și zvârcolindu-se pe podea. fără voia lui, ridică privirea spre făptura aceea palidă, ca un sac gol, care era agățată de tavan. O bucată din ea fusese deja înghițită de umbra neagră, dar nu îi veni deloc greu să recunoască pielea de om.

Umbrele din jurul lui dansau zbuciumate, iar Perrin o rupse iar la fugă, urmărit de țipetele din ce în ce mai slabe. Umbrele se mișcau și ele odată cu el.

— Schimbă-te, arde-te-ar! strigă el. Știu că e doar un vis! Schimbă-te!

Tapiserii colorate acopereau pereții între policandrelor înalte, aurii, cu zeci de lumânări, care aruncau cercuri de lumină pe podeaua albă și tavanul pictat cu nori pufoși și frumoase păsări în zbor. Doar flăcările pâlپătoare ale lumânărilor se mișcau, întinzându-se de-a lungul coridorului, cât vedea cu ochii, sau răsfrângându-se pe bolțile ascuțite de piatră albă care se găseau din loc în loc. „Primejdie.”

Mesajul se auzea și mai slab decât înainte. Și încă și mai stăruitor, dacă așa ceva era cu puțință. Cu securea în mână, Perrin porni cu băgare de seamă pe coridor, murmurând:

— Trezește-te. Trezește-te, Perrin. Dacă știi că e vis, trezește-te. Trezește-te, arde-te-ar!

Coridorul nu se schimbă câtuși de puțin. Parcă era aievea.

Se trezi față în față cu prima boltă ascuțită, albă. Ducea într-o încăpere uriașă, fără ferestre, dar atât de bogat împodobită de parcă s-ar fi aflat într-un palat. Mobila era toată sculptată și aurită și incrustată cu fildeș. În mijlocul camerei, la o masă, stătea o femeie, citind încruntată un manuscris ferfenițit. O femeie frumoasă, cu părul negru, cu ochii negri, înveșmântată în alb și argintiu. Tocmai își dădea seama cine era când femeia își înalță capul și se uită țintă la el. Făcu ochii mari de uimire și de furie.

— Tu! Ce cauți tu aici? Cum de ai...? Ai să distrugi totul! dintr-odată spațiul păru să se turtească, de parcă ar fi privit un tablou ce zugrăvea o cameră. Imaginea păru să se întoarcă într-o parte, preschimbându-se într-o linie verticală, deschisă la culoare, în mijlocul întunericului. Linia sclipi alb și apoi dispăru, lăsând în urmă doar bezna neagră.

Chiar în fața lui, podeaua se termina. Cum stătea așa și se uita, marginile albe se topiră în negreala din jur precum nisipul înghițit de apă. Făcu iute un pas înapoi.

„Fugi.”

Perrin se răsuci și dădu cu ochii de Sarsar, un lup mare și cenușiu, plin de cicatrice.

— Ai murit. Te-am văzut murind. *Te-am simțit* murind! Un alt gând pătrunse în mintea lui Perrin.

„Fugi! Nu trebuie să fii aici. Primejdie. Mare primejdie. Mai rău decât toți Nezămisliții laolaltă. Trebuie să pleci. Pleacă! Acum!”

— Cum? strigă Perrin. Vreau să plec, dar cum?

„Pleacă!” Dezvelindu-și dinții, Sarsar i se repezi la beregată.

Cu un țipăt găuit, Perrin se ridică în capul oaselor în pat, ducându-și mâna la gât ca și când ar fi vrut să oprească sângele. Pielea era neatinsă. Răsuflă ușurat, dar în clipa următoare dădu de ceva umed.

Coborî în grabă din pat, se împletici până la poliță, luă carafa și umplu ligheanul, improșcând cu apă peste tot. Apa se înroși când se spală pe față. Se înroși de la sângele bărbatului cu haine ciudate.

Avea pete întunecate și pe surtuc, și pe pantaloni. Și-i dădu jos și îl aruncă într-un colț. Avea de gând să-i lase acolo, ca să-i ardă Simon.

O pală de vânt intră pe fereastra deschisă. Tremurând, doar în cămașă și izmene, Perrin se așeză pe podea și se rezemă de pat. „Așa ar trebui să nu dorm adânc.” Mintea îi era cotropită de griji și de teamă. Și de hotărâre. „Nu mă voi lăsa ademenit!”

Încă mai tremura când adormi în cele din urmă. Era un somn ușor; își dădea seama că era în cameră și că îi era frig. Dar, de data aceasta, visele nu mai fură atât de înspăimântătoare.

Rand se ghemui sub copaci la căderea nopții, uitându-se la câinele negru care se apropia de ascunzătoarea lui. Îl durea într-o parte, din pricina rănii pe care Moiraine nu putea să o tămăduiască, dar nu luă în seamă durerea. De-abia deslușea la lumina lunii câinele care îi ajungea până la brâu, cu gâtul gros și capul mare, și colții care luceau în noapte ca argintul. Câinele adulmeca aerul și se îndreptă spre el. „Mai aproape, își zise. Vino mai aproape. Acum stăpânul tău nu se împotrivește. Mai aproape. Așa.” Câinele era acum la zece pași de el. Deodată, cu un mârâit puternic, făcu un salt înainte. Drept spre Rand.

Puterea îl potopi. Ceva sări din brațele lui întinse; nu știa ce. Un drog de lumină, tare ca oțelul. Foc lichid. Preț de o clipă, câinele parcă deveni transparent, și apoi dispăru cu totul.

Lumina albă se stinse. Rand se rezemă de cel mai apropiat copac, simțind pe obraz scoarța aspră. Era ușurat și îi venea să râdă. „A mers. Lumină, de data asta a mers.” Nu se întâmplase întotdeauna așa. Mai veniseră și alți câini în noaptea aceea.

Puterea fremăta în el, iar stomacul i se strânse de la scârâvia saidinului. Îi venea să verse. Fruntea i se umplu de broboane de sudoare, deși noaptea era rece, și simțea în gură gustul acela îngreșător. Îi venea să se întindă și să moară. Tare și-ar fi dorit ca Nynaeve să fie acolo și să-i dea niște leacuri de-ale ei, sau ca Moiraine să-l tămăduiască, sau... Ceva, orice, numai să nu mai simtă ce simțea.

Însă saidinul îl potopea și cu viață, cu viață și cu vioiciune, în pofida scârbei pe care o simțea. Viața fără saidin nu era decât o copie palidă. Orice altceva era doar o imitație fără valoare.

„Dar așa mă pot găsi. Îmi pot lua urma, mă pot găsi. Trebuie să ajung în Tear. O să aflu acolo. Dacă sunt Dragonul, o să se isprăvească totul. Și dacă nu sunt... Dacă totul e o minciună, tot se va isprăvi. Se va isprăvi.”

Foarte încet, rupse legătura cu saidinul, fără nici o tragere de inimă, de parcă și-ar fi dat ultima suflare. Noaptea era acum lipsită de strălucire. Umbrele se risipiră.

În depărtare, la apus, urlă un câine, un țipăt înfricoșător în noaptea tăcută.

Rand își înălță capul. Privi într-acolo, de parcă, dacă s-ar fi căznit, ar fi izbutit să deslușească animalul.

Un al doilea câine îi răspunse celui dintâi, apoi altul, și încă unul, toți la apus față de locul unde se găsea el.

— Veniți după mine, mârâi Rand. Veniți după mine. Nu sunt așa de ușor de prins. Nu mai sunt pradă ușoară!

Plecă de lângă copac, traversă un pârau rece ca gheața, apoi porni hotărât spre răsărit. Cizmele îi erau pline de apă și îl dureau într-o parte, dar nu luă seama la toate acestea. Noaptea era din nou tăcută, însă nici de asta nu-i păsa. „Veniți după mine. Nu sunt pradă ușoară!”

CAPITOLUL 10

Taine

Îndepărtându-și o clipă atenția de la tovarășii săi de călătorie, Egwene al'Vere se ridică în șa, nădăjduind să zărească, în depărtare, zidurile din Tar Valon; nu se vedea, însă, nimic altceva, decât o pată albă, care sclipea tulbure în razele soarelui de dimineață. Totuși, nu avea cum să fie altceva decât orașul de pe insulă. Cu o zi înainte, după-amiaza târziu, le apăruse în fața ochilor muntele singuratic, cu creste sfărâmate, numit Piscul Dragonului, înălțându-se din mijlocul câmpiei nesfârșite – așadar, de cealaltă parte a râului Erinin se afla Tar Valon. Muntele acela era un semn ușor de recunoscut – ca un colț zimțat care se ridica dintre șesurile împrejmuitoare – și se vedea cu ușurință, de la mare distanță. Astfel, toți călătorii, chiar și cei care se îndreptau spre Tar Valon, îl puteau ocoli fără vreo greutate.

Piscul Dragonului era locul în care murise Lews Therin, Ucigașul-de-Neam; așa se spunea. Și mai erau și alte povești despre munte: profeții, povește – tot felul de pricini pentru a-l ocoli.

Dar ea, una, avea și pricini pentru a nu rămâne departe – mai multe, chiar. Învățătura de care avea nevoie, fără de care nu putea, era de găsit numai în Tar Valon. „Nimeni n-o să-mi mai pună vreodată zgarda de gât!” încercă să-și alunge gândul, dar

acesta se întoarce, sub un alt chip. „N-am să-mi mai pierd niciodată libertatea!” în Tar Valon avea s-o reîntâlnească pe Anaiya, care avea să reînceapă să-i cerceteze visele; trebuia, cu toate că nu apăruse nici un fel de dovadă care să-i întărească bănuiala cum că Egwene ar fi fost o Vestitoare-n vise. Visele o chinuiseră încă de când părăsise Șesul Almoth. Pe lângă cele despre Seanchani, care o făceau să se trezească asudată toată, îl visase din ce în ce mai des pe Rand. Rand fugind – fugind către ceva, dar și de ceva care-l urmărea.

Privi din nou către Tar Valon, cu și mai multă nerăbdare. Anaiya era acolo. „Poate că și Galad la fel.” Fără să vrea, roși, apoi își alungă toate gândurile legate de el. „Gândește-te la vreme, sau la orice altceva. Pe Lumină, ce cald mi s-a făcut.”

Nu trecuse mult din an; iarna de-abia se sfârșise, Piscul Dragonului era încă încununit cu alb, însă jos zăpezile se topiseră. Ici și colo, prin covorul de frunze moarte rămase de anul trecut, se vedeau tulpini firave, de-abia răsărite. Din loc în loc, acolo unde dealurile mai joase erau acoperite de copaci, se zăreau pete roșii, proaspete. Egwene își petrecuse iarna pe drumuri – din când în când rămăseseră prin sate sau tabere, nemaiputând să meargă mai departe din cauza furtunilor, iar alteori, într-o zi întreagă în șa, cu caii care se chinuiau să învingă troienele care le ajungeau până la piept, străbătuseră mai puțin decât ar fi putut face pe jos, într-o dimineață cu vreme frumoasă. Era plăcut, acum, să vadă semnele primăverii. Aranjându-și mantia groasă, de lână, ca să n-o stânjenească, Egwene se lăsă la loc în șaua înaltă și-și netezi fustele, nerăbdătoare, privindu-le cu scârbă. Le cususe cu mâna ei, pentru a fi potrivite la călărie – dar rochia pe care o avea acum fusese purtată mult prea multă vreme; mai avea una, încă și mai ponosită, și amândouă erau cenușii și mohorâte, aidoma cu ce purtau Cele-n lesă. Cu mai multe săptămâni în urmă, când porniseră către Tar Valon, nu prea avusese de ales – ori cenușiu, ori nimic.

— N-am să mai port culoarea asta în viața mea, Bela, îți jur, îi spuse iepei sale flocoase, mângâind-o pe gât. „Nu că aș avea prea mult de ales, odată ce ajungem înapoi în Turnul Alb”, se gândi. În Turn, toate novicele purtau alb.

— Iar vorbești singură? o întrebă Nynaeve, apropiindu-se pe murgul ei.

Cele două femei erau de-o seamă la înălțime, și îmbrăcate la fel, dar, din pricina cailor, fosta Meștereasă din Emond's Field părea cu un cap mai mare. Era încruntată și-și smucea cosița groasă și închisă la culoare care-i atârna pe umăr, așa cum făcea de obicei atunci când era îngrijorată sau tulburată, sau plănuia ceva cu și mai multă încăpățânare decât îi stătea în fire. Purta pe deget un inel cu Marele Șarpe – semnul Aleselor: nu era încă Aes Sedai, dar făcuse cel puțin un pas pe acea cale, pe care Egwene mai avea mult până să-l ajungă.

— Mai bine fii cu ochii în patru.

Egwene strânse din dinți, abținându-se să-i răspundă că era numai cu ochii după Tar Valon. „Ce-o fi crezut? Că m-am ridicat în șa pentru că nu ședeam bine?” Mult prea adesea, Nynaeve părea să uite că nu mai era Meștereasă în Emond's Field și că nici Egwene nu mai era o copilă. „Numai că ea poartă inelul, eu nu – încă! – ceea ce, în mintea ei, înseamnă că nu s-a schimbat nimic!”

— Nu cumva te gândeai la Lan și la ce-o fi având de suferit din partea lui Moiraine? Întrebă, cu o blândețe prefăcută; Nynaeve își smuci puternic cosița, iar Egwene simți un fior de mulțumire – care se stinse, însă, foarte iute. Nu-i stătea în fire să fie răutăcioasă, mai ales când știa că sentimentele lui Nynaeve pentru Străjer erau ca un ghem de ață de-abia scăpat din ghearele unui piscoi. Dar Lan nu era piscoi – și Nynaeve trebuia neapărat să facă ceva cu el. Și asta înainte ca firea lui nobilă, încăpățânată și nătângă, s-o înfurie într-atât încât să-i dea cu ceva în cap.

Cu toții, erau șase – îmbrăcați simplu, ca să nu bată la ochi în satele și orașele prin care treceau, dar alcătuind, pesemne, cel mai straniu alai care trecuse în ultima vreme prin Câmpiile Caralain. Patru femei și doi bărbați, dintre care unul întins pe o targă, atârnată de șeile a doi cai – aceștia din urmă ducând în spate și niște bocceluțe pline cu provizii, pentru zilele în care călătoreau între două sate.

„Doar șase, se gândi Egwene, dar câte taine?” Sufletul fiecăruia era împovărat, și nu doar de una. Aveau cu ei taine care, poate, nu aveau să iasă la iveală nici măcar în Turnul Alb. „Acasă, viața era mai simplă.”

— Nynaeve, ce crezi? Oare Rand o fi bine? Dar Perrin? Întrebă ea grabnic; nu-și mai îngăduia să creadă că, într-o bună zi, avea

să se mărite cu Rand; de-acum știa că nu putea fi altceva decât o iluzie. Nu-i venea bine - nu se împăcase cu gândul - dar o știa.

— Iar te-au tulburat visele? o întrebă Nynaeve, părând îngrijorată - numai că Egwene nu avea nevoie de milă (cel puțin nu în această clipă) așa că-i răspunse pe un ton cât mai firesc cu putință:

— După toate zvonurile pe care le-am auzit, nu-mi dau seama ce se mai întâmplă, de fapt. Eu știu adevărul - dar restul lumii înțelege totul pe dos și spune numai prostii.

— Nimic n-a mai fost cum trebuia, de când Moiraine a dat buzna în viețile noastre, rosti aspru Nynaeve. Perrin și Rand...

Șovăi, încruntată, iar Egwene se gândi că, pesemne, cealaltă credea că tot ce i se întâmplase lui Rand era numai din vina lui Moiraine.

— Perrin și Rand trebuie să-și poarte singuri de grijă, deocamdată. Mi-e teamă că și noi avem necazurile noastre. Ceva nu-i în regulă. O... simt.

— Ce să fie, oare? Știi? întrebă Egwene.

— Parcă vine o furtună, îngână Nynaeve, cercetând din priviri cerul dimineții, limpede și albastru, pe care se vedeau numai câțiva nori, apoi clătinând iarăși din cap. Chiar așa, o furtună.

Nynaeve avusese de multă vreme puterea de a prezice vremea, de a „asculta vântul”, așa cum se spunea - lumea se aștepta ca toate Meșteresele să fie în stare s-o facă, deși, de fapt, multe nu puteau. De la plecarea din Emond's Field, însă, Nynaeve devenise încă și mai înzestrată - sau poate că darul i se preschimbase, cumva, căci furtunile pe care le simțea nu mai aveau de-a face cu vântoasele, ci cu oamenii. Cufundată în gânduri, Egwene își mușcă buza. Nu-și mai îngăduiau să se oprească din drum, sau să încetinească, acum că ajunseseră atât de aproape de Tar Valon. Nici din pricina lui Mat și nici din alte pricini, despre care mintea îi spunea că erau încă și mai importante decât viața unui băiat de la țară, prieten din copilărie, cu toate că în inima ei lucrurile nu stăteau așa. Se uită la ceilalți, întrebându-se dacă vreunul dintre ei observase ceva ciudat.

Verin Sedai, o femeie micuță, rotofeie, îmbrăcată toată în veșminte brune, era cufundată în gânduri - sau cel puțin așa părea - cu gluga trasă peste ochi, încât aproape că nu i se vedea chipul. Călărea în fruntea alaiului, dar își lăsase calul la

pas. Făcea parte din Ajah Brună - dintre acele surori care, adesea, erau mai preocupate de învățăturile pe care le scoteau la lumină decât de ceea ce se-ntâmpla în jurul lor. Cu toate acestea, Egwene nu era chiar sigură că Verin era atât de desprinsă de lume - mai ales că, alăturându-se lor, era în necazuri până peste cap.

În spatele târgii pe care zăcea, fără cunoștință, Mat, călărea Elayne - novice și ea, de-aceeași vârstă cu Egwene, dar cu părul blond și ochii albaștri. Era înveșmântată tot în cenușiu. Îl privea pe Mat și se vedea că era la fel de îngrijorată ca toate celelalte. Trecuseră, de-acum, trei zile de când băiatul nu se mai trezise. Bărbatul zvelt, cu părul lung, care călărea de cealaltă parte a târgii părea să încerce să privească în toate părțile, fără să fie băgat în seamă. Era atât de absorbit încât ridurile de pe chip i se adânciseră.

— Hurin, spuse Egwene, iar Nynaeve încuviință; amândouă încetiniră pasul, lăsând caii de povară să le ajungă din urmă. Verin își văzu netulburată de drum.

— Simți ceva, Hurin? Întrebă Nynaeve; Elayne tresări brusc și își luă și ea ochii de la Mat.

Văzându-le pe toate trei cu privirile ațintite asupra sa, bărbatul cel zvelt se foi în șa și-și frecă nasul lung.

— Necazuri, răspunse scurt și posomorât. Cred că s-ar putea să fie... necazuri.

Hurin îl sluja pe regele din Shienar, luând urma ucigașilor fugari. Nu avea nici un moț în creștet, precum războinicii din regat, dar sabia scurtă și pumnalul cu lama zimțată, rupe-săbii, pe care le purta la brâu, erau tocite de folosința îndelungată. Avea o înzestrare deosebită - dobândită, pesemne, după anii de trudă: putea să-i adulmece pe cei care săvârșiseră nelegiuiri, mai ales dacă era vorba de fapte sângeroase. De două ori, în cursul călătoriei, le sfătuisese să plece dintr-un sat, deși nu trecuse nici un ceas de când se aflau acolo. Prima dată se împotriviseră, spunând că erau stoarse de puteri - numai că, înainte de revărsatul zorilor, hangiu și alți doi bărbați din sat încercaseră să-i ucidă pe toți în somn. Era niște tâlhari obișnuiți, nu Iscoade de-ale Celui Întunecat - niște oameni care poșteau la caii lor și la ceea ce-aveau în boccele și-n desagii de la șa. Dar ceilalți oameni din sat cunoșteau adevărul și, din câte se părea, considerau că orice străin e o pradă cinstită. Se văzuseră siliți să

fugă din fața unei mulțimi înarmate cu bâte și furci. Când se întâmplase a doua oară, Verin le poruncise să plece mai departe de îndată ce Hurin terminase ce avea de spus.

Dar amușinarul era întotdeauna reținut când vorbea cu tovarășii de călătorie – în afară de Mat care, însă, nu mai scosese nici o vorbă de mai multă vreme. Cei doi bărbați schimbaseră între ei glume și jucaseră zaruri, atunci când femeile nu erau prin preajmă. Egwene se gândea că, pesemne, Hurin se simțea neliniștit fiind, la urma urmei, singur cu o Aes Sedai și cu trei ucenice. Pentru unii oameni, orice luptă era mai ușor de înfruntat decât tovarășia femeilor Aes Sedai.

— Ce fel de necazuri? întrebă Elayne – cu toate că nu ridicase vocea, era limpede că se aștepta să i se răspundă pe dată și în amănunt; într-adevăr, Hurin vorbi fără întârziere.

— Am adulmecat..., începu el, apoi se întrerupse și clipi parcă uimit, plimbându-și privirile de la o femeie la alta. Simt ceva, asta-i tot, sfârși. Am o... bănuială. Am văzut niște urme și ieri și azi. Cai, cai mulți. Vreo douăzeci sau treizeci, îndreptându-se în direcția asta, și încă pe atâția încolo. M-a pus pe gânduri. Asta-i tot. Simt ceva, și gata. Dar zic că avem necazuri.

Urme? Egwene nu observase nimic.

— Nu văd ce ne-ar îngrijora, grăi pe dată Nynaeve, care se fălea că era la fel de pricepută în cititul urmelor ca orice bărbat. Sunt vechi de mai multe zile. De ce-ai crede că vom avea necazuri din pricina lor?

— Asta cred, pur și simplu, răspunse încet Hurin, de parcă ar fi vrut să adauge ceva, apoi lăsă ochii în jos, frecându-și nasul și trăgând adânc aer în piept. De mult n-am mai văzut nici un sat, murmură. Cine știe ce vești din Faime au ajuns pe aici înaintea noastră? S-ar putea să ne trezim că nu suntem așa de bineveniți precum credem. S-ar prea putea ca oamenii ăștia să fie niște tâlhari sau ucigași. Ar trebui să fim cu ochii în patru, eu așa zic. Dacă Mat ar fi pe picioarele lui, aș merge să cercetez – așa, însă, poate că n-ar trebui să vă las singure.

— Crezi că nu ne putem descurca și singure? întrebă Nynaeve, ridicând dintr-o sprânceană.

— Puterea Supremă n-o să vă fie de nici un folos dacă se găsește cineva să vă ucidă înainte s-o puteți folosi, răspunse Hurin, cu ochii ațintiți la oblâncul înalt al șeii. Cu plecăciune, dar

acuma cred că... am să merg să călăresc o vreme alături de Verin Sedai.

Și cu asta, înfigându-și călcâiele în coastele calului, o porni la galop înainte ca vreuna dintre cele trei să apuce să deschidă gura.

— Ei, poftim, spuse Elayne, văzându-l cum se apropia de sora cea Brună; Verin nu păru să-i acorde mai multă atenție decât împrejurimilor, ceea ce s-ar fi zis că îl mulțumea. De când am plecat de la Capul Toman, s-a ținut cât mai departe de Verin. De câte ori se uita la ea, ai zice că-i e teamă de ce-ar putea rosti.

— Chiar dacă le respectă pe Aes Sedai nu înseamnă că nu-i e și frică de ele, zise Nynaeve, apoi adăugă, parcă fără voia ei: De noi.

— Dacă zice că am putea da de necazuri, ar trebui să-l trimitem în cercetare, rosti Egwene, trăgând adânc aer în piept și aruncându-le celorlalte o privire cât mai netulburată cu putință. Dacă apare vreun necaz, ne putem apăra mai bine decât ar putea-o face el, și cu o sută de soldați pe deasupra.

— Dar Hurin nu știe asta, rosti sec Nynaeve, iar eu nu am de gând să-i spun. Nici lui, nici altcuiva.

— Îmi și imaginez ce va spune Verin, zise și Elayne, părând îngrijorată. Tare aș vrea să aflu cât de multe știe. Egwene, dacă află Suprema, cred că nici măcar mama nu m-ar putea ajuta. De voi nici nu mai zic. Poate că nici măcar n-ar încerca s-o facă.

Elayne era fiica Reginei din Andor.

— Ea nu a apucat să învețe decât foarte puține lucruri despre Putere, înainte să plece din Turnul Alb, cu toate că i-a plăcut să lase impresia că a ajuns să fie soră deplină.

— Nu putem să ne punem nădejdea în Morgase, care e în Caemlyn, în timp ce noi vom fi în Tar Valon, spuse Nynaeve. Nu, s-ar prea putea să avem îndeajuns de multe necazuri pentru că am plecat așa, în ciuda a ceea ce-am adus cu noi. Cel mai bine ar fi să rămânem în umbră, să ne purtăm cu umilință și să nu facem nimic care să ne aducă mai multă atenție decât până acum.

Cândva, Egwene ar fi râs la gândul că Nynaeve s-ar putea preface umilă. Până și Elayne se descurca mai bine la asta. Acum, însă, nu se simțea deloc veselă.

— Și dacă Hurin are dreptate? Dacă vom fi atacați? Nu ne poate apăra de douăzeci sau treizeci de oameni și, dacă ne

lăsăm pe seama lui Verin, putem să și murim. Și tu ai spus că simți o furtună apropiindu-se, Nynaeve.

— Chiar așa? Întrebă și Elayne, clătinând din cap și fluturându-și buclele roșu-aurii. Dar lui Verin n-o să-i placă să ne vadă... mă rog, că-i place sau nu, s-ar putea să nu avem de ales, sfârși ea, după o clipă de șovăială.

— Dacă vom ajunge la ananghie, grăi cu asprime Nynaeve, eu am să fac ceea ce trebuie făcut, iar voi două o s-o luați la fugă. Chiar dacă toată lumea din Turnul Alb vorbește despre cât sunteți de înzestrate, să nu credeți că n-o să vă treziți ferecate, dacă Suprema Înscăunată sau Divanul hotărăsc că așa trebuie.

— Dar dacă-i pe așa, spuse Elayne cu glasul slab și înghițind în sec, la fel ai să pățești și tu. Ar trebui să ne înțelegem cu toatele - ori fugim, ori ne împotrivim. Hurin a mai avut dreptate și înainte. E cu puțință ca, dacă nu facem nimic, să nu mai ajungem în veci în Turnul Alb, la necazurile care ne-așteaptă acolo.

Egwene se înfioră. Ferecate. Ținute departe de *saidar*, jumătatea femeiască a Adevăratului Izvor. Puține Aes Sedai avuseseră parte de această pedeapsă, dar existau fapte pentru care Turnul o cerea. Novicele erau silite să învețe pe dinafară numele tuturor femeilor care trecuseră prin asta și învinuirile care le fuseseră aduse.

De la o vreme, începuse să simtă fără încetare prezența Izvorului undeva, foarte aproape, ca soarele de amiază revărsându-i-se peste umăr. Chiar dacă, de multe ori, atunci când încerca să atingă *saidar*, nu se alegea cu nimic, pofta nu o părăsea. Cu cât îl atingea mai des, cu atât își dorea încă și mai mult - voia să-l atingă mereu, în ciuda a ceea ce-i spusese Sheriam, Mai-Marea peste novice, despre cât era de primejdios să se îndrăgostească prea tare de fiorul Puterii Supreme. La gândul că ar fi putut fi îndepărtată de aceasta, simțind *saidar* însă fără să-l mai atingă vreodată...

Nici ea, nici celelalte nu mai păreau să aibă chef de vorbă.

Pentru a nu fi văzută tremurând, se aplecă în șa către targa care se legăna ușor. Cuverturile lui Mat erau răvășite, lăsând la vedere pumnalul curbat, cu teaca sa de aur, pe care-l ținea încleștat într-o mână. În plăsele, arma avea incrustat un rubin cât un ou de porumbel. Având grijă să nu atingă pumnalul, Egwene îi trase cuverturile la loc peste braț. Era numai cu câțiva

ani mai mare ca ea, dar arăta mai bătrân din pricina obrajilor supti și a pielii uscate. Respira întretăiat, iar pieptul de-abia i se mișca. La picioare avea un sac burdușit, pe care Egwene se grăbi să-l acopere, la rândul său. „Trebuie să-l ducem pe Mat în Turn, se gândi ea. Și sacul.”

Nynaeve se aplecă și ea și-i pipăi fruntea lui Mat.

— Febra i-a crescut, rosti, îngrijorată. Măcar dac-aș avea ceva rădăcină de fii-pe-pace sau vreo frunză de fierbințică.

— Poate ar fi bine ca Verin să încerce iarăși să-l tămăduiască, zise Elayne.

Nynaeve scutură din cap, îi netezi părul lui Mat și oftă, apoi se îndreptă în șa.

— Din câte mi-a spus, de-acum nu poate face mai mult decât să-l țină în viață. Și o cred. Am încercat și eu să-l tămăduiesc, astă-noapte, și n-am izbutit nimic.

— Sheriam Sedai spune că nu avem voie să încercăm să tămăduim până ce nu am fost călăuzite pas cu pas de o sută de ori, șopti Elayne cu răsufierea tăiata.

— Puteai să-l omori, zise și Egwene, cu asprime.

— Am făcut asta încă dinainte să-mi treacă prin cap să merg în Tar Valon, pufni tare Nynaeve, chiar dacă nu știam ce fac. Dar pare-se că am nevoie de leacuri ca să izbutesc. Măcar de-aș fi avut niște fierbințică. Nu cred că mai are mult de trăit. Câteva ceasuri, probabil.

Auzind-o, Egwene se gândi că părea la fel de tristă din pricina stării lui Mat dar și pentru că știa ce urma să se întâmple, și pentru că o aflase așa cum o aflase. Se întrebă, din nou, ce-o făcuse până la urmă pe Nynaeve să vină în Tar Valon. Ea învățase deja să conducă Puterea, fără să-și dea seama, chiar dacă nu-și putea stăpâni de fiecare dată înzestrarea, și învinsese primejdiile care ucideau trei femei din patru care se instruiău fără călăuzirea unor Aes Sedai. Spunea că voia să învețe mai multe, dar se arăta adesea mai îndărătnică decât un copil silit să înghită rădăcina de limba-oii.

— O să ajungem curând în Turn, spuse Egwene. Acolo o să fie cine să-l tămăduiască. Suprema o să aibă grijă de el. De el și de toate celelalte lucruri.

Avu mare grijă să nu-și întoarcă privirile către sacul de la picioarele lui Mat, acoperit de cuvertură. Nici celelalte două nu

se uitau într-acolo. Erau anumite taine de care s-ar fi simțit foarte ușurate să scape.

— Călăreți, exclamă dintr-odată Nynaeve, dar Egwene îi și zărise; mai mulți bărbați, cam două duzini, apăruseră în vârful unei movile joase din fața lor, îndreptându-se către ele la galop, cu mantiile albe fluturându-le pe umeri.

— Copiii Luminii, rosti Elayne, ca un blestem. Pesemne că asta ți-e furtuna... și necazurile de care vorbea Hurin.

Verin se opri și ea, cu o mână pe brațul lui Hurin, împiedicându-l să-și scoată sabia din teacă. Egwene smuci hățurile unuia din caii de povară, făcându-l să se oprească, drept în spatele femeii Aes Sedai.

— Lăsați-mă pe mine să vorbesc, copii, spuse aceasta, netulburată, dându-și gluga pe spate și lăsându-și la vedere părul încărunțit; Egwene nu știa precis cât era cealaltă de bătrână – pesemne că putea să-i fie cel puțin bunică – dar cele câteva fire cărunte erau singurul semn. Orice-ați face, nu vă pierdeți cumpătul.

Chipul lui Verin era la fel de liniștit ca și glasul său, dar lui Egwene i se păru că o vede măsurând din priviri distanța până în Tar Valon. De-acum se vedeau chiar și turnurile, precum și un pod care se arcuia peste râu, ajungând pe insulă, îndeajuns de înalt pentru ca o corabie de negoț, dintre cele care împânzeau undele, să poată trece pe dedesubt. „De văzut, se vede, se gândi Egwene, e aproape, dar încă mult prea departe ca să ne fie de vreun folos.” O clipă avu impresia că Mantiile Albe se pregăteau să le atace, dar apoi cel din frunte ridică brațul și cu toții se opriră brusc, numai la vreo patruzeci de pași, împrôșcând în jur cu praf și noroi.

Nynaeve mormăi ceva cu glas scăzut, iar Elayne se îndreptă, trufașă, în șa, de parcă se pregătea să-i pună la respect pe călăreți. Hurin rămăsese cu pumnul încheștat pe mânerul sabiei – părea pregătit să se arunce între femei și Mantiile Albe, orice i-ar fi spus Verin. Cât despre aceasta, ea nu făcu altceva decât să-și fluture brațul în față, ca să risipească norul de praf. Călăreții înveșmântați în alb se desfăcură într-un semicerc, tăindu-le calea prin toate părțile.

Purtau platoșe și coifuri conice care străluceau, de îngrijite ce erau – până și cămășile de zale le scânteiau la fel de puternic. Fiecare dintre ei avea brodat pe piept soarele auriu, încununat

de raze. Unii își potriviră săgețile în arcuri – nu le ridicară, dar rămaseră cu ele pregătite. Conducătorul era tânăr, dar cele două noduri aurii de sub soarele de pe piept îl arătau drept ofițer de rang înalt.

— Două vrăjitoare din Tar Valon dacă nu mă înșel, da? rosti el, cu un zâmbet înghețat care-i schimonosea chipul ascuțit și cu o lucire trufașă în ochi, de parcă știa ceva ce alții erau prea proști ca să observe. Și-ncă două puștoaice și cu doi dulăi de pază, unul bolnav și-altul bătrân.

Hurin se zbârli, dar brațul lui Verin îl împiedică să izbucnească.

— De unde veniți? întrebă Mantia Albă.

— Dinspre apus, răspunse liniștita Verin. Dați-vă la o parte din drum și lăsați-ne să trecem. Copiii Luminii n-au nici o putere aici.

— Copiii au putere peste tot, oriunde este Lumina, vrăjitoareo – iar acolo unde nu pătrunde, o aducem noi. Răspunde-mi! Sau poate vrei să te duc în tabără și să te dau pe mâna Inchizitorilor?

Mat trebuia să ajungă fără întârziere în Turnul Alb. Și mai mult – Egwene se înfioră, dându-și seama că ajunsese să gândească așa – era și mai important ca sacul pe care-l aveau cu ei să nu cadă în mâinile Mantiilor Albe.

— Ți-am răspuns, zise Verin, fără să se piardă cu firea, și încă mai politicoș decât meriți. Chiar crezi că ne poți opri?

Unii dintre bărbați își ridicară arcurile, de parcă vorbele sale ar fi fost o amenințare. Ea continuă, fără să ridice glasul:

— Poate că în unele ținuturi amenințările dumitale ar fi de ajuns, dar nu aici, la o azvârlitură de băț de Tar Valon. Chiar crezi că, în acest loc, ți se va îngădui să iei prizoniere niște Aes Sedai?

Ofițerul se foi neliniștit în șa, de parcă, dintr-odată, se îndoia de propria-i putere. Apoi trase cu ochiul la oamenii săi – fie pentru a-și reaminti că erau acolo să-l sprijine, fie pentru că-și dăduse seama că erau cu privirile ațintite asupra lui – și-și recăpătă calmul.

— Nu mi-e frică de voi, Iscoade și vrăjitoare ticăloase. Răspunde-mi, sau ai să răspunzi Inchizitorilor, grăi el, deși nu cu atâta asprime ca mai înainte.

Verin deschise gura, parcă pregătindu-se să dea glas unor nimicuri, dar înainte să apuce să rostească ceva, Elayne sări de la locul ei și strigă poruncitoare:

— Sunt Elayne, Domnița-Moștenitoare din Andor. Dacă nu vă dați imediat la o parte, o să răspundeți în fața Reginei Morgase, Mantie Albă!

Verin șuieră printre dinți, furioasă. Bărbatul păru descumpănit vreme de o clipă, apoi râse:

— Așa crezi, da? S-ar putea să afli că Morgase nu mai e așa de topită după vrăjitoare, fetițe. Dacă te iau de lângă ele și te readuc acasă, o să-mi mulțumească. Iar Seniorului Căpitan Eamon Valda i-ar plăcea foarte tare să discute cu dumneata, Domniță-Moștenitoare din Andor.

Ridică brațul – fie pentru a-și întări spusele, fie pentru a le face un semn oamenilor săi. Egwene nu-și dădu seama prea bine, dar când văzu că unii dintre soldați strângeau hățurile, se gândi: „Nu mai e vreme de așteptat. N-am să mă mai las pusă în lanțuri!” Și-și deschise sufletul către Puterea Supremă. Nu era ceva prea greu și, după ce tot încercase atâta vreme, se descurca mult mai bine decât în primele dați. Într-o clipă, își alungă din minte orice gând, în afară de imaginea unui boboc de trandafir, plutind prin hău. Ea era bobocul, ea se deschidea către lumină, către *saidar*, jumătatea femeiască a Adevăratului Izvor. Puterea i se revărsă în piept, gata-gata s-o înece. Se simțea plină de lumină, cufundată în Lumină, una cu aceasta – o adevărată înălțare. Se luptă din toate puterile să nu fie trasă la fund și-și îndreptă atenția către pământul de la picioarele calului bărbatului cu mantie albă. Un petic îngust – nu voia să omoare pe nimeni. „Dar nici n-o să mă luați cu voi!”

Celălalt nu apucase încă să ridice brațul de tot. Cu un zgomot ca de tunet, pământul din fața lui se înălță într-un vârtej de noroi și pietre, care-i trecea de creștetul capului. Nechezând aprig, calul său se ridică în două picioare, aruncându-l la pământ ca pe un sac. Până să apuce el să cadă, Egwene își îndreptă atenția către ceilalți. Pământul izbucni iarăși, într-un alt loc. Bela sări la o parte, dar ea smuci frâiele și-și strânse genunchii, fără măcar să se gândească la ce făcea. Învăluită în pustiu, observă uimită un alt vârtej, care nu mai era al ei, apoi un al patrulea și, în străfundurile minții ei, își dădu seama că Nynaeve și Elayne erau și ele înconjurate de strălucirea care spunea că atinseseră

saidar, lăsându-se în seama lui. Numai o altă femeie care putea conduce ar fi zărit nimbul – însă urmările erau limpezi pentru toți. Grupul Mantiilor Albe era înconjurat din toate părțile de vârtejuri care-i împrășcau cu noroi, îi înspăimântau cu mugetele lor și făceau caii să alerge care-ncotro.

Hurin privea cu ochi mari împrejur, cu gura căscată și din câte se părea, la fel de speriat ca și Mantiile Albe, tot încercând să țină în frâu caii de povară și pe cel pe care îl călărea. Și Verin făcuse ochii mari de uimire și de mânie. Buzele i se mișcau iute, dar din pricina tunetelor nu se auzea nimic din ce spunea.

Și, dintr-odată, Mantiile Albe o luară la fugă – unii dintre ei, înspăimântați, își scăpară și arcurile din mâini – galopând hăituiți parcă de însuși Cel Întunecat. rămase numai tânărul ofițer care de-abia se ridica de pe jos. Cu umerii lăsați, el rămase cu privirea pierdută spre Verin – atât de tulburat încât i se vedea numai albul ochilor. Mantia sa cea albă și fină era plină de praf, la fel și chipul, dar nu părea să bage de seamă.

— Atunci omoară-mă, vrăjitoareo, zise el cu glasul tremurat. Haide. Omoară-mă, cum l-ați omorât și pe tata.

Femeia Aes Sedai nu-i acordă nici o atenție, căci se întorsese către tovarășele sale. Soldații care fugeau se pierdură dincolo de movila de unde veniseră, ca și cum și ei și-ar fi uitat comandantul – nici unul nu se uită în urmă. Calul ofițerului se pierdu odată cu ei.

Străpunsă de privirea furioasă a lui Verin, Egwene dădu drumul la *saidar*, fără nici o tragere de inimă. Despărțirea era întotdeauna grea. Sclipirea care-o înconjura pe Nynaeve dispăru, încă și mai încet. Ea rămăsese încruntată, fără să-și ia ochii de la fața colțuroasă a ofițerului, ca și cum l-ar fi crezut în stare de vreo înșelăciune. Elayne părea năucită de ce făcuse.

— O asemenea faptă..., începu Verin, apoi se opri să tragă adânc aer în piept, plimbându-și privirea de la una la alta. O asemenea faptă este cea mai mare nelegiuire dintre toate. Cea mai mare nelegiuire! O Aes Sedai nu folosește Puterea ca arma, decât împotriva făpturilor Umbrei, sau, la mare ananghie, pentru a-și apăra viața. Cele trei Legăminte...

— Era cât pe ce să ne omoare, o întrerupse mâniașă Nynaeve. Să ne omoare sau să ne ducă la tortură. Țsta se pregătea să dea porunca.

— Dar... dar nu am folosit Puterea ca armă, Verin Sedai, spuse și Elayne, cu capul sus, dar cu un tremur în glas. Nu am făcut rău nimănui și nici măcar nu am încercat. Trebuie să fie o...

— Nu încercați să mă zăpăciți din vorbe! se răsti Verin. Când o să ajungeți Aes Sedai... dacă o să ajungeți vreodată... o să fiți silită să vă supuneți celor Trei Legăminte, dar până și novicele trebuie să se poarte, pe cât le este cu putință, ca și cum le-ar fi rostit deja.

— Și cu el ce facem? întrebă Nynaeve, arătând spre ofițerul Mantiilor Albe care rămăsese pe loc, părând năucit; fosta Meștereeasă era încordată la culme și s-ar fi zis că era la fel de furioasă ca și femeia Aes Sedai. Voia să ne ia prinse. Mat o să moară dacă nu ajunge repede în Turn și... și...

Egwene își dădu seama ce voia să spună cealaltă, deși nu îndrăznea să rostească vorbele. „Și sacul trebuie să ajungă în mâinile Supremei și ale nimănui altcuiva.” Verin îi aruncă bărbatului o privire ostenită.

— Nu încerca decât să bage spaima-n noi, copilă. Știa foarte bine că nu ne poate face să mergem cu el cu de-a sila. Ar fi iscat niște necazuri pe care nici măcar el nu și le-ar fi dorit. Era cu neputință, acum că suntem atât de aproape de Tar Valon. Am fi putut trece de el dacă m-ați fi lăsat să vorbesc, dacă mi-ați fi dat răgaz și ați fi avut răbdare. A, firește că ar fi încercat să ne omoare, dacă ar fi putut-o face pe ascuns, dar nici o Mantie Albă cu o urmă de minte în cap nu va încerca să facă rău unei Aes Sedai, dacă aceasta știe dincotro vine primejdia. Acum vedeți ce-ați făcut? Ce povești credeți că vor răspândi oamenii aceștia, și ce urmări vor avea?

Auzindu-i vorbele, ofițerul se înroși la față.

— Nu e nici o lașitate să te ferești de puterile care-au frânt lumea! izbucni el. Asta vreți voi, vrăjitoarelor! S-o mai frângeți o dată! Sunteți în slujba Celui Întunecat!

Verin scutură ostenită din cap, de parcă nu-i venea să-și creadă urechilor. Egwene și-ar fi dorit să poată drege câte ceva din răul făcut, așa că vorbi și ea.

— Îmi pare foarte rău pentru toate astea, zise, bucuroasă că nu era silită să rostească numai vorbe adevărate, precum adevăratele Aes Sedai – ceea ce spusese nu era decât, cel mult, pe jumătate adevărat. N-ar fi trebuit să fac așa ceva, și îmi cer

iertare. Sunt sigură că Verin Sedai vă poate tămădui de orice vânătaie.

El se trase înapoi de parcă i s-ar fi propus să se lase jupuit de viu, iar Verin pufni tare.

— Am venit de departe, continuă Egwene, tocmai de la Capul Toman și, dacă n-aș fi fost atât de obosită, n-aș fi...

— Taci, fato! strigă Verin, într-un glas cu ofițerul care urlă:

— Capul Toman? Faime! Ați fost în Faime.

Făcu un alt pas înapoi, împleticindu-se, și-și scoase sabia pe jumătate din teacă. Văzându-i chipul, Egwene se întrebă dacă avea de gând să le atace, sau doar să se apere. Hurin se apropie, cu o mână pe pumnalul rupe-săbii, dar bărbatul cel tras la față o ținu înaintea, zbierând și scuipând din pricina mâniei.

— Acolo a murit tata! Byar mi-a spus-o! Voi, vrăjitoarelor, voi l-ați omorât, în numele falsului vostru Dragon! Pentru asta am să vă ucid! Am să vă privesc cum ardeți!

— Of, copile nesăbuite! oftă Verin. Sunteți aproape la fel de rele ca băietanii cărora le merge gura fără ei. Du-te în Lumină, fiule, îi spuse ofițerului.

Fără să mai rostească altceva, se puse în fruntea lor, trecând drept pe lângă bărbatul care continuă să țipe în urma lor:

— Dain Bomhald mă cheamă! Țineți minte, Iscoadelor! Am să vă fac să vă temeți de acest nume! Să nu-l uitați!

O vreme își continuară drumul în liniște, în timp ce urletele se stingeau în spatele lor. Apoi, Egwene vorbi, ca pentru sine:

— Voiam doar să îndrept lucrurile.

— Să le îndreptăm! mormăi Verin. Trebuie să înveți că sunt momente în care să rostești întregul adevăr și altele în care să-ți ții gura. Ai și alte lecții, mai grele, de învățat, dar asta-i importantă, dacă vrei să apuci clipa în care să dobândești dreptul de a purta șalul, ca o adevărată soră. Nu ți-a trecut prin cap că veștile despre Faime ar fi putut ajunge aici înaintea noastră?

— Și de ce să-i fi trecut? întrebă Nynaeve. Nimeni dintre cei pe care i-am întâlnit până acum nu auzise decât zvonuri, sau nici măcar atât. Iar în ultima lună am întrecut toate zvonurile în cale.

— Și crezi că veștile trebuie să o apuce neapărat pe drumul pe care-am venit noi? răspunse Verin. Nu ne-am mișcat prea

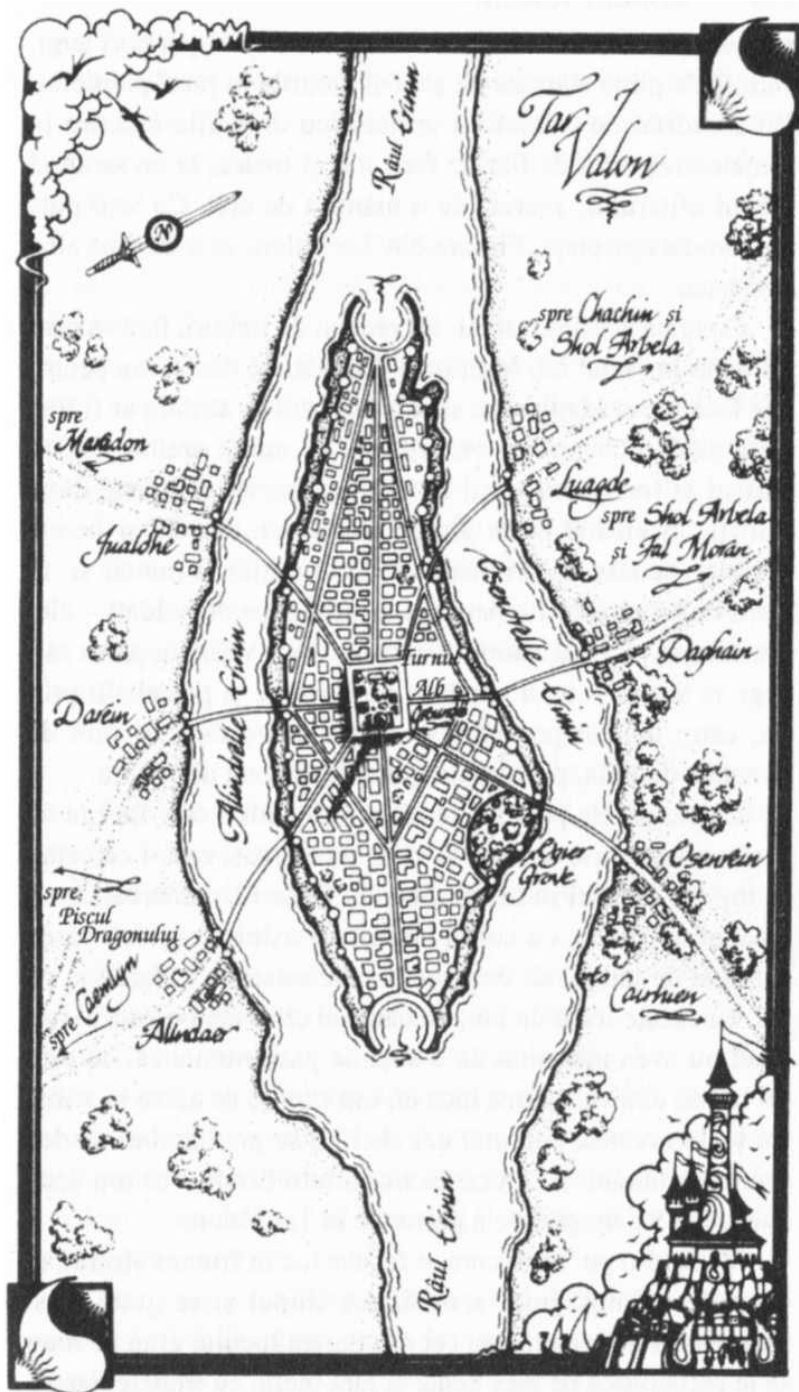
repede. Zvonurile zboară pe o sută de cărări. Așteaptă-te mereu la ce-i mai rău, copilă; așa, nu vei avea decât surprize plăcute.

— Dar ce-o fi vrut să spună despre mama? întrebă deodată Elayne. Pesemne că mințea. Ea este mereu de partea celor din Tar Valon.

— E adevărat că Reginele din Andor au fost dintotdeauna binevoitoare cu Tar Valon, dar totul se schimbă, zise Verin – chipul îi era din nou netulburat, dar în glas i se citea încordarea; se întoarse în șa, plimbându-și privirea asupra celorlalți: cele trei tinere, Hurin, Mat pe targa sa. Lumea e ciudată și totul se schimbă.

Ajunseră în vârful pantei; acum, în față li se întindea un sat, un grup de case cu acoperiș galben, de țiglă, adunate în jurul marelui pod care ducea în Tar Valon.

— De-acum trebuie să fiți cu adevărat cu ochii în patru, le spuse Verin. Acum încep adevăratele primejdii.

CAPITOLUL 11

Tar Valon

Dairein era un sătuc de pe malul râului Erinin, aproape la fel de vechi ca și orașul de pe insulă. Avea case și prăvălii mici, vopsite în roșu și brun, și străduțe pavate care lăsau impresia că erau acolo dintotdeauna, cu toate că sătucul fusese incendiat în timpul Războaielor Troloce, pustiit când armatele lui Artur Aripă-de-Șoim asediaseră Tar Valon și prădat de mai multe ori în cursul Războiului de O Sută de Ani, apoi ars din nou, în timpul Războiului cu Aielii, de la care nu trecuseră încă douăzeci de ani. O istorie cam frământată pentru un asemenea sătuc – numai că locul în care se afla Dairein, la piciorul unuia dintre podurile care duceau spre Tar Valon, era o garanție că avea să fie mereu reclădit, ori de câte ori ar fi fost distrus. Cel puțin atâta vreme cât mai dăinuia și Turnul Alb.

La început, Egwene avu impresia că în Dairein se făceau, din nou, pregătiri de război. Pe străzi mășăluia o brigadă de suliași, rânduri-rânduri, cu sulile înălțate ca dinții unui pieptene, urmați de arcașii cu coifuri turtite cu apărători largi, cu tolbele pline atârinate de șold și arcurile în jurul pieptului. Un escadron de călăreți în armură, cu chipurile ascunse în spatele vizierelor de fier, le făcu loc să treacă, la un semn al mâinii ofițerului, apărută de o mânășă de oțel. Cu toții purtau, brodată pe piept, Flacăra din Tar Valon, ca o lacrimă albă ca neaua.

Cu toate acestea, sătenii își vedeau de treburi, fără să pară tulburați în vreun fel. Mulțimile din piață se desfăceau pentru a le face loc soldaților, ca și cum bărbații în armură ar fi fost niște piedici cu care se obișnuiseră de multă vreme. Câțiva bărbați și femei, încărcăți cu tăvi cu fructe, se țineau după soldați, încercând să le atragă atenția cu merele și perele zbârcite, scoase de prin cămări. Erau puțini la număr și, în afară de ei, nimeni nu părea să se preocupe de soldați – nici prăvăliașii, nici negustorii ambulanți. Nici Verin nu părea să-i bage în seamă – ea îi conduse pe Egwene și pe ceilalți prin sat, către marele pod care se arcuia peste râul lat cam de jumătate de milă, precum un guler de dantelă din piatră.

La picioarele podului se aflau alți soldați care făceau de gardă – vreo șase sulițași și vreo zece arcași care-i cercetau pe toți cei doritori să treacă dincolo. Ofițerul, un bărbat cu un început de chelie, cu coiful atârnat de mânerul sabiei, părea deranjat de lungul șir de oameni care așteptau, călare sau pe jos, cu căruțe trase de boi, de cai, sau chiar de posesorul lor. Șirul nu avea mai mult de o sută de pași, numai că, de câte ori trecea cineva, apărea încă un om care să se așeze la urmă. Cu toate acestea, bărbatul cel chel nu se prea grăbea să dea drumul nimănui. Îi cerceta tacticos, întrebându-i pe toți dacă aveau sau nu dreptul de a pătrunde în Tar Valon.

Văzând-o pe Verin care-și făcuse loc în fruntea șirului, el deschise mânios gura, apoi îi zări chipul și se grăbi să-și îndese coiful pe cap. Toți cei din partea locului erau în stare să le recunoască pe Aes Sedai și fără inelul cu Marele Șarpe.

— Bună dimineața, Aes Sedai, spuse străjerul, ducându-și o mână la piept. Bună dimineața. Vă rog, treceți, treceți.

Verin își opri calul alături de el. Oamenii care așteptau începură să murmure, dar nimeni nu ridică vocea să se plângă.

— Ați avut necazuri cu Mantiile Albe, străjerule?

„De ce ne oprim? se întrebă, nerăbdătoare, Egwene. Oare o fi uitat de Mat?”

— Nu cine știe ce, Aes Sedai, răspunse ofițerul. Nu au fost lupte. Au încercat să pătrundă în Târgul Eldone, de cealaltă parte a râului, dar i-am învățat noi minte. Suprema are de gând să facă în așa fel încât să nu mai încerce și a doua oară.

— Verin Sedai, începu grijulie Egwene. Mat...

— Doar o clipă, copilă, spuse femeia Aes Sedai, care nu mai părea atât de netulburată ca de obicei. Nu l-am uitat, să știi, adăugă, apoi se întoarse iarăși către ofițer. Dar în satele dimprejur?

Bărbatul ridică stânjenit din umeri.

— Nu-i putem împiedica să intre acolo, Aes Sedai, dar toate Mantiile Albe se retrag atunci când sosesc patrulele noastre. Parcă încearcă să ne ispitească.

Verin dădu din cap și păru că ar fi vrut să-și continue drumul, dar ofițerul i se adresă din nou.

— Să-mi fie cu iertare, Aes Sedai, dar e limpede că veniți de departe. Aveți ceva vești? Pe râu sosesc tot felul de zvonuri, cu fiecare corabie care trage la mal. Se zice că a apărut un alt fals Dragon, undeva pe la apus. Ba chiar... ia ascultați aici, se zice că are cu el armatele lui Artur Aripă-de-Șoim, sculate din morți, și că a ucis o groază de Mantii Albe și a distrus un oraș – Faime, parcă îi spune – aflat, zic unii, undeva prin Tarabon.

— Se zice și că a primit ajutor de la Aes Sedai! strigă o voce de bărbat dintre cei care așteptau. Hurin trase aer adânc în piept și se foi în șa, de parcă se aștepta să fie atacați.

Egwene privi în jur, dar nu se vedea nici un semn din partea celui care strigase. Cu toții păreau preocupați numai să-și aștepte rândul, care mai răbdători, care mai agitați. Lucrurile se schimbaseră într-adevăr, și nu în bine. Când plecase din Tar Valon, orice om care ridica glasul împotriva femeilor Aes Sedai ar fi trebuit să se declare mulțumit dacă scăpa numai cu un pumn în nas din partea celor care-l auzeau. Roșu la față, ofițerul arunca fulgere din priviri, în josul șirului.

— Rar se întâmplă ca zvonurile să fie adevărate, răspunse Verin. Îți spun cu siguranță că Faime este încă în picioare. Și nici măcar nu se află în Tarabon, străjerule. Nu mai da ascultare vorbelor de-aiurea... mai degrabă supune-te Supremei înscăunate. Să te scalde Lumina.

Și cu asta trase de frâie, iar el făcu o plecăciune, în timp ce micul alai îi trecea pe alături. Podul în sine o umplu pe Egwene de uimire, așa cum era cu toate podurile din Tar Valon. Pereții joși păreau într-atât de meșteșugit lucrați încât să facă de rușine orice dantelăreasă. Părea cu neputință ca așa ceva să fie dăltuit în piatră și încă fără să se prăbușească sub propria-i povară. Undeva, dedesubt, la vreo cincizeci de pași sau mai mult, apele

râului se scurgeau, năpustindu-se aprig – iar podul se întindea, fără vreun sprijin, de pe mal pe insulă, cel puțin o jumătate de milă.

Și mai minunată, în felul său, era senzația că acel pod o ducea acasă. Minunată și tulburătoare în același timp. „Casa mea e în Emond's Field.” Numai că Tar Valon era locul în care avea să învețe tot ce-i trebuia pentru a rămâne în viață, pentru a nu-și pierde niciodată libertatea. Acolo avea să învețe – trebuia – de ce o supărau într-atâta visele, și de ce, uneori, acestea păreau să aibă înțelesuri pe care nu le putea pătrunde. Deocamdată, viața ei era legată de Tar Valon. Dacă se va întoarce vreodată în Emond's Field – acel „dacă” o durea, dar trebuia să fie sinceră – avea să fie doar o vizită făcută părinților. Nu mai era demult o simplă fiică de hangiu. Nici măcar acele legături nu aveau s-o mai țină vreodată prinsă – nu pentru că le-ar fi urât, ci pentru că, de-acum, crescuse, iar ele nu o mai cuprindeau.

Podul era doar începutul. Se arcuia drept către zidurile care împrejmuiau insula, ziduri înalte și sclipitor de albe, din piatră vârstată cu argintiu, care se înălțau cu mult deasupra podului. Din loc în loc se aflau turnuri masive de pază, clădite din același fel de piatră albă, scăldate, la poale, de undele râului. Însă deasupra lor, pierzându-se în depărtare, se ridica adevăratele turnuri din Tar Valon, turnurile de poveste, ascuțite, brăzdate de șanțuri sau spiralate, unele legate între ele prin pasarele înalte, aflate la o sută de pași și mai bine deasupra pământului. Și tot nu se terminase.

La porțile ferecate în aramă, îndeajuns de largi pentru douăzeci de călăreți, stând cot la cot, care dădeau spre unul dintre largile bulevarde care străbăteau insula, nu se vedeau străji. Chiar dacă primăvara de-abia venise, în văzduh mirosea a flori, parfumuri și tot felul de mirodenii.

Văzând orașul, Egwene simți cum i se taie respirația, ca și cum ar fi fost pentru prima oară. În fiecare piață sau răspântie se afla câte o fântână, un monument sau o statuie, unele aflate în vârful unor coloane înalte cât un turn – dar orașul în sine era cel care te umplea de uimire. Clădirile mai obișnuite ca formă erau atât de împodobite și de frumos incrustate încât păreau ele însele niște giuvaieruri, iar cele care nu aveau decorații erau unice prin formă și măreție. Clădiri mici și mari, din piatră de

toate culorile, asemănătoare unor scoici, valuri sau stânci brăzdate de vânturi, frumos rotunjite și surprinzătoare, inspirate din natură sau pur și simplu închipuite. Locuințele, hanurile, până și grajdurile – toate clădirile din Tar Valon, fie și cele mai lipsite de importanță, fuseseră înălțate pentru a plăcea ochiului. Cea mai mare parte a orașului fusese ridicată de către meșterii Ogieri, în lungii ani de după Frângerea Lumii, iar aceștia spuneau că era opera lor de căpătâi.

Pe străzi se înghesuiau bărbați și femei din toate neamurile, cu pielea mai închisă, mai albă, sau de orice altă nuanță, cu veșminte în culori vii, cu modele, sau mai simple, dar decorate cu franjuri, fireturi și nasturi sclipitori, sau, dimpotrivă, aspru croite și severe. Fie lăsau la vedere mult mai mult decât se cuvenea, se gândi Egwene, fie acopereau tot în afară de ochi și de vârfurile degetelor. Prin mulțime se strecurau litiere și lectici, ai căror purtători strigau „Faceți loc!” Caleștile închise se țărâiau la pas – vizitii în livrele zbierau „Hei, hei!” sau „Stați așa!”, de parcă își închipuiau că ar putea obține ceva. Pe străzi se vedeau muzicieni care cântau la flaut, la harpă sau la nai – uneori și câte un jongler sau acrobat, dar mereu cu câte o șapcă întoarsă alături, pentru a aduna monede. Negustorii ambulanți îi îmbiau pe toți să cumpere de la ei, iar prăvăliașii, ieșiți fiecare pe la ușile lor, își lăudau cu glas tare mărfurile. Tot orașul era plin de zumzet, ca de cântecul unei făpturi însuflețite.

Verin își trăsesese gluga la loc peste față. „Așa, pierduți în mulțime, nimeni nu părea să le dea atenție”, se gândi Egwene. Nici măcar Mat, întins pe targa sa, nu atrăgea privirile, cu toate că unii trecători se traseră mai la o parte din calea lor. Se mai întâmpla ca lumea să-și aducă bolnavii pentru a fi tămăduiți în Turnul Alb și, cine știe, era cu puțință ca tânărul să aibă ceva molipsitor. Egwene se apropie de Verin și se aplecă spre ea.

— Oare o să mai apară vreun necaz chiar și acum? Am intrat în oraș. Aproape că am ajuns.

De-acum, Turnul Alb se vedea foarte bine – o clădire mare care sclipea, masivă și înaltă, peste acoperișuri.

— Necazurile pot apărea oricând, răspunse liniștită Verin. Eu sunt mereu pregătită – și așa ar trebui să faceți și voi. Mai ales în Turn. De-acum trebuie să fiți mai atente ca niciodată. Toate... șmecheriile voastre, continuă ea, strângând ușor din buze, înainte să-și recapete stăpânirea de sine, de care Mantiile Albe

s-au speriat, vă pot aduce moartea sau ferecarea, odată ce ajungeți înăuntru.

— Dar acolo n-aș face niciodată așa ceva, protestă Egwene. Nici eu, nici ele.

Între timp, Nynaeve și Elayne se apropiaseră, lăsându-l pe Hurin cu caii de povară. Și ele încuviințară – Elayne era plină de însuflețire în timp ce Nynaeve, din câte i se păru lui Egwene, era mai reținută.

— N-ar trebui s-o mai faceți niciodată, copilă. Nu vă este îngăduit! Niciodată! spuse Verin, privindu-le pieziș pe sub glugă și clătinând din cap. Nădăduiesc că ați învățat cu adevărat ce mare neghiobie este să deschizi gura când ar trebui să taci.

Elayne se înroși la față, iar Egwene simți cum i se încing obrajii de rușine.

— După ce ajungem în Turn, țineți-vă gurile și împăcați-vă cu orice s-ar întâmpla. Cu orice! Nu știți nimic despre ce ne așteaptă acolo, iar, dacă ați ști, tot n-ați fi în stare să vă descurcați. Așa că – tăcere!

— Așa am să fac, Aes Sedai, răspunse Egwene, iar Elayne se luă fără întârziere după ea. Nynaeve pufni tare. Femeia Aes Sedai îi aruncă o privire lungă, făcând-o, în cele din urmă, să încuviințeze, fără nici o tragere de inimă.

Strada dădea într-o piață întinsă, drept în mijlocul orașului. Acolo se afla Turnul Alb care sclipea în soare, înălțându-se până ce părea să atingă cerul, dintre o mulțime de cupole, spirale zvelte și alte forme împrejmuite de o curte. În piață se aflau surprinzător de puțini oameni. Nimeni nu umbla prin Turn dacă nu avea vreo treaba pe acolo, își aminti Egwene, cu o strângere de inimă. Odată intrați în piață, Hurin aduse targa mai aproape.

— Verin Sedai, acum trebuie să vă părăsesc, spuse el, trăgând, o singură dată, cu ochiul la Turn și luptându-se să-și țină capul întors, cu toate că era greu să-ți ațintești privirile în vreo altă parte. Hurin se trăgea dintr-un ținut în care femeile Aes Sedai se bucurau de respect – dar una era să le respecti de la depărtare și cu totul altceva să te trezești înconjurat de ele.

— Ne-ai fost de mare ajutor pe drum, Hurin, îi spuse Verin, mai ales că a fost o călătorie atât de lungă. Nu pleca așa de repede – o să-ți găsim un loc să te odihnești, în Turn.

— Nu pot pierde nici o zi, Verin Sedai, răspunse Hurin, scuturând hotărât din cap. Nici măcar un ceas. Trebuie să mă

întorc în Shienar, pentru ca Regele Easar și Seniorul Agelmar să afle adevărul despre ce s-a-ntâmplat în Faime. Trebuie să le povestesc despre..., începu el, apoi se opri brusc și privi în jur; nu era nimeni care să tragă cu urechea, dar tot coborî vocea și spuse numai: Despre Rand. Despre Dragonul Renăscut. Pesemne că sunt multe corăbii de negoț care se îndreaptă în susul râului, și vreau să mă urc la bordul primeia care ridică ancora.

— Du-te atunci cu Lumina, Hurin din Shienar, zise Verin.

— Lumina să vă scalde pe toate, răspunse bărbatul, strângând frâiele; apoi șovăi o clipă și adaugă: Dacă aveți vreodată nevoie de mine - oricând - trimiteți vorbă în Fal Dara și am să găsesc o cale să vin.

Dregându-și glasul de parcă se rușina de ce spusese, plecă la trap, îndepărtându-se de Turn, și se pierdu în scurtă vreme din vedere. Nynaeve clătină din cap, de s-ar fi zis că era la capătul răbdării.

— Asta spun mereu bărbații! Trimiteți după mine când aveți nevoie - dar dacă ai vreodată nevoie, e ceva ce nu poate aștepta.

— Acolo unde mergem acum nu ne poate ajuta nici un bărbat, rosti sec Verin. Țineți minte și tăceți.

Odată cu plecarea lui Hurin, Egwene se simți cuprinsă de dor. Nu prea vorbea el cu nimeni în afară de Mat, iar Verin avea dreptate - era doar un bărbat, neajutorat ca un prunc în fața a ceea ce le aștepta în Turn. Cu toate acestea, prin plecarea lui rămăseseră cu unul mai puțin și, oricum ar fi stat lucrurile, ea tot mai era convinsă că un bărbat cu o sabie în mână era folositor. Și mai era ceva - prin Hurin se simțise încă legată de Rand și de Perrin. „Dar am și eu necazurile mele.” Cei doi o aveau pe Moiraine să le poarte de grijă și, vrând nevrând, ea trebuia să se descurce. „Și mai e și Min care o să-i poarte de grijă lui Rand. Nu încapе îndoială”, se gândi, cu o urmă de gelozie pe care încercă - și aproape că izbuti - s-o înăbușe. Oftând, luă căpăstrul calului de povară care mergea în frunte. Mat zăcea pe targă, înfofolit până la bărbie, răsuflând aspru și greu. „Nu mai e mult, se gândi ea. Nu mai e mult și ai să fii tămăduit. Iar noi vom afla ce ne așteaptă.” Ar fi dat orice ca Verin să nu mai încerce să le sperie. Și-ar fi dorit și să scape de gândul că femeia Aes Sedai avea toată dreptatea s-o facă.

Ținându-se după Verin, dădură ocol curții și ajunseră la o portiță lăturalnică pe care o găsiră deschisă, păzită de doi oameni. Oprindu-se, femeia Aes Sedai își dădu gluga pe spate și se aplecă în șa, vorbind în șoaptă cu unul dintre ei. Acesta tresări și se uită cu uimire la Egwene și la celelalte. Apoi, îngânând „Cum poruncești, Aes Sedai”, o luă la fugă prin curte. Fără să mai privească în urmă, Verin trecuse deja de poartă, călărind de parcă nu era nici o grabă. Egwene o urmă, conducând targa și schimbând priviri cu Nynaeve și Elayne, tot întrebându-se ce se vorbise. Chiar dincolo de poartă se afla o gheretă mică, din piatră cenușie, ca o stea în șase colțuri culcată pe o parte. La ușa ei erau câțiva soldați de pază, care se opriră din vorbă și făcură plecăciuni, la trecerea lui Verin.

Acea parte din curtea interioară în care se aflau semăna foarte bine cu parcul vreunui senior – erau acolo copaci și tufișuri tunse, precum și alei largi, așternute cu pietriș. Printre copaci se vedeau alte clădiri, și Turnul însuși care domina împrejurimile. Aleea îi duse către un grajd pierdut printre copaci. Grăjdarii îmbrăcați cu surtuce de piele veniră în fugă să le ia caii. La porunca femeii Aes Sedai, unii dintre ei desfăcură targa și o puseră cu grijă undeva, la o parte. În timp ce caii dispăreau în grajd, Verin luă sacul de piele de la picioarele lui Mat și-l îndesa, nepăsătoare, la subțioară. Nynaeve, care tocmai se dezmorțea, se întrerupse și se încruntă.

— Spuneai că nu mai are decât câteva ore. Ai de gând să stai să...

Verin ridică brațul, dar Egwene nu-și dădu seama ce-o făcu pe Nynaeve să tacă – gestul ei sau zgomotul de pași care tocmai se auzi. după numai o clipă, apăru Sheriam Sedai, urmată de trei Alese, cu rochiile lor brodate la poale în culorile celor șapte Ajah, de la Albastru la Roșu, și de doi bărbați zdraveni în haine ponosite, de lucrători. Mai-Marea peste novice era o femeie puțin grăsuță, cu pomeții înalți, așa cum erau de obicei oamenii din Saldaea. Avea părul roșu ca focul și ochii limpezi, verzi, ușor migdalați, care-i scoteau în evidență chipul neted de Aes Sedai. Le privi pe Egwene și pe celelalte în liniște, dar cu buzele ușor strâmbate.

— Așadar, Verin, ne-ai adus îndărăt fugarele. După tot ce s-a întâmplat, aproape că-mi doresc să nu le mai fi văzut.

— Dar n-am..., începu Egwene, însă Verin o întrerupse cu asprime:

— TACI!

Și se uită lung la ea – la toate trei, pe rând – de parcă numai privirea ei ar fi fost în stare să le închidă gurile. Dinspre partea lui Egwene, așa și era. N-o mai văzuse niciodată pe Verin atât de mânioasă. Nynaeve își încrucișă brațele pe piept și bombăni ceva cu glas scăzut, dar nu ridică nici o clipă vocea. Cele trei Alese din spatele lui Sheriam rămaseră tăcute, firește, dar lui Egwene i se păru că le zărește urechile lungindu-se, încercând să nu scape nimic din ce era de auzit. după ce se convinge că nici una dintre cele trei nu avea de gând să vorbească, Verin se întoarse din nou către Sheriam.

— Băiatul trebuie dus undeva, departe de toți ceilalți. E foarte bolnav, și primejdios. Primejdios și pentru alții, nu doar pentru el.

— Mi s-a spus că ai adus o targă care trebuie dusă, răspunse Sheriam și le făcu un semn celor doi bărbați, spunându-i ceva, în șoaptă, unuia dintre ei. Într-o clipă, Mat dispăru. Egwene deschise gura să spună că avea nevoie de ajutor imediat, dar prinzând privirea iute și furioasă a lui Verin o închise la loc. Nynaeve își smucea cosița de parcă ar fi vrut să și-o desprindă cu totul din creștet.

— Pesemne că, de-acum, tot Turnul știe că ne-am întors, rosti Verin.

— Cei care nu știu, îi spuse Sheriam, vor afla în scurtă vreme. Ăsta-i primul lucru de care vorbește și bârfește toată lumea – cine vine și cine pleacă. Așa era încă dinainte de Faime, cu mult înainte de războiul din Cairhien. Credeai că o să poată rămâne o taină?

— Trebuie s-o văd pe Supremă. Fără întârziere, răspunse Verin, luând sacul de piele cu ambele mâini.

— Și cu cele trei ce facem?

Verin se uită încruntată către Egwene și prietenele sale.

— Trebuie închise undeva, până ce Suprema binevoiește să le vadă. Dacă o să binevoiască. Ai grijă să fie bine păzite, în încăperile lor cred că e cel mai bine. Nu-i nevoie să fie aruncate în temniță. Nici o vorbă nimănui.

Părea că i se adresează tot lui Sheriam, dar Egwene înțelese că ultimele cuvinte erau menite să le atragă atenția și lor.

Nynaeve rămăsese cu sprâncenele în jos, smucindu-și cosița de parcă voia să dea cu pumnul în ceva. Ochii mari și albaștri ai lui Elayne erau larg deschiși, iar chipul – mai palid ca de obicei. Cât despre ea însăși, nu era sigură ce simțea – mânie, teamă sau îngrijorare. „Câte puțin din toate”, se gândi.

Aruncându-le o ultimă privire scrutătoare, Verin se îndepărtă în grabă, strângând sacul la piept, cu mantia fluturându-i în urmă. Sheriam își puse mâinile în șolduri și le cântări din priviri pe Egwene și pe celelalte două. O clipă, Egwene se simți ușurată. Mai-Marea peste novice nu-și ieșea niciodată din fire și era la fel de glumeață chiar și când îți dădea de îndeplinit alte și alte corvezi, drept pedeapsă pentru încălcarea regulilor. Cu toate acestea, când vorbi, glasul îi sună mohorât:

— Nici o vorbă, a spus Verin Sedai, și așa va fi. Dacă vreuna dintre voi deschide gura – neîntrebată, firește – am să fac în așa fel încât să vă doriți să nu fi avut alte griji decât câteva ceasuri de frecat podelele și o mică bătaie cu vergile după aceea. Ați priceput?

— Da, Aes Sedai, zise Egwene, auzindu-le și pe celelalte două imitând-o, cu toate că Nynaeve rosti cuvintele ca pe o provocare. Sheriam scoase un oftat scârbit din fundul gâtului, ca un mârâit.

— În zilele noastre sunt din ce în ce mai puține fete care vin în Turn pentru învățătură, dar mai sunt totuși. Cele mai multe pleacă fără să fi învățat să simtă Adevăratul Izvor, darmite să-l și atingă. Puține sunt cele care învață îndeajuns de mult pentru a nu-și face singure rău, înainte de plecare. Numai câteva pot să nădăjduiască să devină Alese, și încă și mai puține – să poarte șalul. E o viață grea, cu legi aspre, și totuși fiecare novice se luptă să îndure și să obțină inelul și șalul. Chiar și atunci când sunt într-atât de înspăimântate încât adorm plângând, tot se luptă să țină piept. Iar voi trei, care sunteți mai înzestrate din naștere decât am nădăjduit vreodată să văd în viața mea, ați plecat din Turn fără învoire, ați fugit ca niște copii neghiobi, care n-au învățat nici pe jumătate din câte trebuie să afle, ca și cum vă puteți întoarce oricând. Faolain! strigă ea, după ce răsuflă adânc, de parcă altfel ar fi plesnit.

Cele trei Alese tresăriră, ca și cum ar fi fost surprinse trăgând cu urechea, iar una dintre ele, o femeie brunetă, cu părul cârlionțat, făcu un pas înainte. Erau tinere cu toatele, deși mai

în vârstă decât Nynaeve, care ajunsese Aleasă într-un timp neobișnuit de scurt. În mod firesc, ar fi trebuit să petreacă mai mulți ani ca novice, până să obțină inelul cu Marele Șarpe, și încă alți ani până să poată nădăjdui să ajungă soră în toată puterea cuvântului.

— Duceți-le în încăperile lor, porunci Sheriam, și țineți-le acolo. Le este îngăduit să mănânce doar pâine, fiertură rece, și să bea apă până ce Suprema poruncește altceva. Iar dacă vreuna dintre ele scoate o vorbă, o puteți duce în bucătărie și s-o puneți la freat oalele.

Se întoarse pe călcâie și se îndepărtă. Până și din spate părea furioasă. Faolain le cântări din priviri pe Egwene și pe celelalte, de parcă nădăjduia să le audă vorbind. Mai ales pe Nynaeve care se aprinsese toată la față. Pe chipul rotund al lui Faolain se citea că nu avea nici o milă pentru cele care încălcau regulile cu atâta nepăsare, mai ales pentru una ca Nynaeve, o sălbăticiune care-și dobândise inelul fără să fie măcar novice, care condusesse Puterea înainte să pătrundă în Tar Valon. După ce se convinge că aceasta nu avea să izbucnească, Faolain ridică din umeri.

— Când Suprema o să trimită după voi, o să fiți, pesemne, ferecate.

— La o parte, Faolain, spuse alta dintre Alese, cea mai în vârstă, cu gâtul lung și zvelt, cu pielea arămie și mișcări mlădioase. De tine mă ocup eu, îi zise lui Nynaeve. Mă cheamă Theodrin și sunt și eu sălbăticiune. Am să îndeplinesc porunca lui Sheriam Sedai, dar n-am să te ațâț. Haide.

Nynaeve le aruncă celorlalte două o privire îngrijorată, apoi oftă și se luă după Theodrin.

— Sălbăticiuni, murmură Faolain, ca un blestem, apoi se întoarse către Egwene.

Cea de-a treia Aleasă, o tânără drăguță, cu obraji roșii ca mărul, se duse lângă Elayne. Colțurile gurii i se ridicaseră, de parcă îi plăcea să zâmbească, dar privirea aspră pe care i-o aruncă lui Elayne spunea că n-avea de gând să îngăduie nici o prostie. Egwene îi întoarse privirea lui Faolain încercând să pară netulburată și chiar, din câte nădăjduia, cu o măsură din disprețul tăcut în care se refugiase Elayne. „Ajah Roșie, se gândi. Asta va alege cu siguranță roșul.” Numai că nu-i venea ușor să-și ia mintea de la propriile-i necazuri. „Pe Lumină, oare

ce-o să ne facă?” Se gândea la Aes Sedai, la cele din Turn, nu la femeile care le păzeau.

— Ei, haide, se răsti Faolain. E și-așa destul de rău că trebuie să stau de pază la ușa ta. N-o să rămânem aici toată ziua. Haide după mine.

Trăgând adânc aer în piept, Egwene o apucă pe Elayne de mână și porni la drum. „Lumină, măcar dacă l-ar tămădui pe Mat.”

CAPITOLUL 12

Suprema Înscăunată

Siuan Sanche se plimba în lung și-n lat prin cancelaria sa, oprindu-se din când în când pentru a arunca o privire, cu ochii albaștri care-i făceau până și pe cei mai puternici stăpânitori să se bâlbâie, la o cutie din lemn întunecat, frumos incrustată, aflată pe o masă lungă din mijlocul încăperii. Nădăduia să nu fie silită să folosească vreunul dintre documentele, întocmite cu mare grijă, dinăuntru. Le întocmise și le pecetluse în taină, cu mâna ei, pregătindu-se pentru tot felul de lucruri care s-ar fi putut întâmpla. Cutia era bine apărută, de un descântec – dacă era deschisă de altcineva, tot ce era înăuntru avea să ardă în câteva clipe; era cu puțință ca însăși cutia să ia foc.

— Și sper ca orice hoțomancă, dacă-și întinde gheara, să se pârlească așa de rău încât să nu uite cât o trăi, murmură femeia, apoi își potrivi etola pe umeri, fără să-i treacă prin minte că o mai făcuse de vreo sută de ori, de când fusese anunțată de întoarcerea lui Verin. Etola îi venea până mai jos de mijloc; era țesută din culorile celor șapte Ajah. Suprema Înscăunată făcea parte din toate și din nici una – nu avea importanță care fusese cea pe care-o alesese, înainte să fie investită.

Încăperea era ticsită de bogății, căci acolo locuiseră toate femeile din lungul șir al celor care purtaseră etola. Căminul înalt și rece era făurit din marmură aurită, frumos sculptată, din

Kandor, iar podeaua era din bucăți șlefuite de piatră roșie, în formă de diamante, din Munții de Negură. Pereții erau acoperiți de lambriuri dintr-un lemn aproape alb, vârstat, tare ca fierul și tăiat astfel încât să închipuie fiare nemaivăzute și păsări cu penaj uluitor, lambriuri aduse din ținuturile aflate dincolo de Pustiul Aiel, de către Seminția Mării, înainte de nașterea lui Artur Aripă-de-Șoim. Ferestrele înalte și arcuite – deschise, acum, pentru a lăsa să pătrundă mirosurile proaspete, de primăvară, duceau spre un balcon aflat deasupra micuței sale grădini, în care nu avea decât arareori răgazul să iasă.

Asemenea bogății erau cum nu se poate mai deosebite de ceea ce Siuan Sanche adusese cu sine, când primise încăperea. Era acolo o singură masă de lucru – la fel de simplă ca și jilțul din spatele ei, bine poleit, e drept, și din pricina vârstei, dar și cu ceară multă de albine, la fel ca și cel de-al doilea – și ultimul – jilț dinăuntru, aflat mai la o parte, dar gata pentru a fi tras lângă masă, dacă apărea vreun musafir pe care să dorească să-l vadă așezat. În fața mesei se afla un mic covoraș din Tear, țesut cu un model simplu, albastru, brun și auriu. Deasupra căminului atârna un singur desen, înfățișând micuțele bărci pescărești pierdute printre trestii. Mai erau și vreo șase rafturi, pe care se aflau cărți deschise – și asta era tot. până și lămpile ar fi fost la locul lor într-o locuința de fermier.

Siuan Sanche se născuse în Tear, într-o familie săracă, înainte ca măcar să viseze să ajungă în Tar Valon, muncise pe barca de pescuit a tatălui său, aidoma celor din desen, în delta numită Degetele Dragonului. Nici măcar cei aproape zece ani scurși de când fusese înscăunată nu o făcuseră să se simtă mai în largul ei într-o încăpere luxoasă. Camera ei de culcare era încă și mai simplă.

„Zece ani cu etola pe umeri, se gândi. Aproape douăzeci de când m-am hotărât să cârmuiesc prin apele astea pline de primejdii. Iar dacă fac un pas greșit, am să-mi doresc să mă întorc la vremurile în care trăgeam de năvoade.”

Auzind un zgomot, se răsuci pe călcâie. În încăpere pătrunsese o altă Aes Sedai, o femeie cu pielea arămie și părul negru, tuns scurt. Siuan își recapătă cumpătul la vreme pentru ca glasul să nu-i tremure și pentru a rosti numai ceea ce trebuia:

— Da, Leane?

Păstrătoarea Cronicilor făcu o plecăciune adâncă, la fel cum ar fi făcut și dacă mai erau și alții de față. Era înaltă, cam cât un bărbat și numai Suprema Înscăunată avea mai multă putere ca ea, în Turnul Alb. Siuan o știa de tânără – fuseseră amândouă novice în același timp. Cu toate acestea, văzând-o cum nu renunța niciodată la semnele de respect cuvenite Supremei Înscăunate, simțea că-i venea să urle.

— A venit Verin, Maică, și cere îngăduința să-ți vorbească. I-am spus că ești ocupată, dar mi-a cerut...

— Pentru ea am vreme, răspunse Siuan – se grăbise puțin, o știa, dar nu-i păsa. Trimite-o înăuntru, Leane, iar tu poți pleca. Am să-i vorbesc între patru ochi.

Păstrătoarea nu dădu nici un semn de uimire – ridică numai, ușor, din sprâncene. Nu se întâmpla de prea multe ori ca Suprema să primească pe cineva, fie chiar și o regină, fără să fie și ea de față. Dar cuvântul celeilalte era lege. Retrăgându-se, Leane se plecă din nou; în câteva clipe, în locul ei se afla Verin care îngenunche să sărute inelul cu Marele Șarpe de pe degetul lui Siuan. Sora Brună avea cu ea un sac măricel de piele pe care-l purta sub braț.

— Îți mulțumesc pentru că m-ai primit, Maică, rosti ea, de îndată ce se ridică. Am vești din Faime ce nu pot aștepta. Și nu numai. Nici nu știu de unde să încep.

— De unde vrei, răspunse Siuan. Încăperile acestea sunt bine apărate, chiar dacă se găsește cineva într-atât de copilăros și de viclean încât să tragă cu urechea. Multe s-au schimbat de când ai plecat, adăugă, văzând-o pe Verin ridicând, uimită, din sprâncene. Vorbește.

— Lucrul cel mai important, dară, este că Rand al'Thor s-a proclamat Dragonul Renăscut.

Siuan simți cum i se lua o piatră de pe suflet.

— Nădărduiam să fie el, zise în șoaptă. Am primit vești de la niște femei care nu-mi puteau spune decât ceea ce auziseră. Fiecare corabie de negoț sau căruță de negustor aduce cu sine grămezi de zvonuri. Și tot nu puteam fi sigură, mai grăi, râsuflând din rărunchi. Cu toate astea, cred că aş putea să-ți spun și singură în ce zi s-a-ntâmplat. Știai că acei doi falși Dragoni au încetat să mai tulbure lumea?

— Nu, Maică, nu auzisem. Asta-i bine.

— Da. Mazrim Taim a fost prins de surorile noastre din Saldaea, iar sărmanul om din Haddon Mirk – fie ca Lumina să se milostivească de sufletul său! – a fost prins de cei din Tear și ucis pe loc. Și parcă nimeni nu-și mai amintește nici măcar cum îl chema. Amândoi au fost prinși în aceeași zi și, după cum se zvonește, în același chip. Se dădeau lupte, iar ei erau pe cale să învingă, când, dintr-odată, cerul s-a umplut de lumină și a apărut un tablou, care după o clipă s-a șters. Calul falsului Dragon s-a ridicat în două picioare și l-a trântit la pământ. Și-a pierdut cunoștința, iar adepții au început să țipe că murise, au fugit, iar el a fost prins. Am primit vești și despre ceea ce a apărut pe cer, în Faime. Pot să pun rămașag o sută de galbeni pe un solz de pește că tot în clipa aceea s-a proclamat și Rand al'Thor.

— Adevăratul Dragon a Renăscut, zise Verin, ca pentru sine, așa că Pânza nu mai are loc și pentru cei falși. I-am dat drumul Dragonului Renăscut să bântuie lumea. Lumina să ne ierte.

Suprema scutură nervoasă din cap.

— Am făcut ceea ce trebuia.

„Și dacă află cineva, până și ultima novice, am să fiu ferecată înainte de apusul soarelui, dacă nu cumva am să fiu făcută bucățele. Și eu, și Moiraine și Verin și, pesemne, toate cele care vor fi bănuite că ne sunt prietene.” Nu era ușor ca numai trei femei să ducă în spate o asemenea taină, de vreme ce până și o prietenă apropiată le-ar fi dat de gol, cu gândul că-și făcea numai și numai datoria. „Pe Lumină, cât mi-aș dori să fiu convinsă că n-ar avea și dreptate s-o facă.”

— Măcar, de-acum înainte, se află în siguranță, în grija lui Moiraine. Ea îl va călăuzi și va face ceea ce se cuvine. Altceva ce-mi mai spui, Fiică?

Drept răspuns, Verin puse sacul de piele pe masă și scoase de-acolo un corn răsucit, din aur. Împrejurul gurii sale căscate se vedeau litere argintii, incrustate. Verin așeză cornul pe masă și se uită la Supremă, așteptând liniștită. Siuan nu avu nevoie să se apropie pentru a citi ceea ce știa că se află acolo. *Tia mi aven Moridin isainde vadin.* „Mormântul nu-mi stinge chemarea.”

— Cornul lui Vaiere? Îngână ea. L-ai adus până aici, sute de leghe, în timp ce Corniații umblă după el în toate părțile? Pe Lumină, femeie, trebuia lăsat în mâinile lui Rand al'Thor.

— Știu, Maică, răspunse netulburată Verin, dar toți Corniații se așteaptă să-l găsească la capătul multor aventuri, nu într-un sac dus de patru femei care însoțesc un tânăr bolnav. Iar lui Rand nu i-ar fi de nici un folos.

— Ce vrei să spui? El trebuie să lupte la Tarmon Gai'don. Cornul trebuie să cheme eroii căzuți, sculându-i din morminte pentru a lua parte la Ultima Bătălie. Oare Moiraine și-a schimbat iarăși gândurile fără să-mi spună?

— Moiraine n-are nici un amestec, Maică. Oricâte am pune noi la cale, Roata țese Pânza după cum îi este voia. Nu Rand a sunat primul din Corn, ci Matrim Cauthon, care acum zace undeva dedesubt, pe moarte, din pricina lațului care-l strânge de pumnalul din Shadar Logoth. Asta dacă nu-și va găsi aici tămăduirea.

Siuan se înfiora. Shadar Logoth, orașul mort, atât de spurcat încât până și troloclilor le era frică să pătrundă, și pe bună dreptate. Se întâmplase ca un pumnal provenit de-acolo să cadă în mâinile tânărului Mat, preschimbându-l și împrôșcându-l cu ticăloșia care pricinuisese moartea orașului, cu multă vreme în urmă. Ucigându-l, astfel, și pe el. „O fi fost o întâmplare? Sau Pânza? La urma urmei, și el este *ta'veren*. Dar... dacă Mat a fost cel care-a sunat din Corn, atunci...”

— Câtă vreme trăiește Mat, continuă Verin, Cornul lui Vaiere este un lucru fără nici un preț pentru toți ceilalți. Firește, dacă el moare, se poate găsi altul care să-l facă să răsunе, făurind o nouă legătură între om și Corn.

Privirea ei era limpede și nu părea tulburată de ceea ce lăsa de înțeles.

— Mulți o să moară înainte ca totul să se sfârșească, Fiică. „Dar pe cine aș putea să folosesc pentru a duce a doua oară Cornul la buze? De-acum nu mai îndrăznesc să încerc să i-l trimit la loc lui Moiraine. Poate că unul dintre Gaidin. Poate.” Pânza nu ne-a dezvăluit încă soarta băiatului.

— Așa e, Maică. Dar Cornul?

— Până una alta, spuse Suprema cu hotărâre, o să găsim un loc să-l ascundem și nu vom ști decât noi două de el. Am să mă gândesc la ce-avem de făcut apoi.

— Cum spui, Maică, încuviință Verin. Firește, în numai câteva ceasuri, nu va mai fi nevoie de hotărârea dumitale.

— Asta-i tot? se răsti Siuan. Dacă-i pe așa, trebuie să văd și de cele trei fugare.

— Mai este și povestea cu Seanchanii, Maică.

— Ce-i cu ei? Din câte am auzit, au fugit îndărăt peste ocean sau de unde-or fi venit.

— Așa se pare, Maică. Dar mi-e teamă că vom mai avea de-a face cu ei, zise Verin, scoțând de la cingătoare un carnețel cu coperte de piele, pe care începu să-l răsfoiască. Își ziceau înaintașii, sau Cei care sosesc Dintâi și vorbeau despre Reîntoarcere, despre cum voiau să pună din nou stăpânire pe ținuturile care fuseseră ale lor. Mi-am scris tot ce-am auzit – firește, numai de la cei care i-au văzut cu adevărat și au avut de-a face cu ei.

— Verin, tu îți faci griji de delfinii din Marea Furtunilor, în timp ce noi ne războim aici cu știucile care ne rup năvoadele-n bucăți.

— Mare dreptate ai, Maică, să vorbești despre delfini, răspunse sora cea Brună, continuând să răsfoiască paginile. Am văzut odată un rechin uriaș, pe care un delfin îl silise să se ascundă în apa mică, unde a și murit. Mda, mai spuse ea, bătând cu unghia într-o pagină. Iată și lucrul cel mai rău din toate. Maică, Seanchanii folosesc Puterea Supremă în luptă. Ca armă.

Siuan își încleștă mâinile pe piept. Veștile pe care le primise prin porumbeii călători vorbeau și despre asta. Nu erau numai lucruri văzute cu propriii ochi, cu toate că unele dintre femeile care-i dădeau de știre fuseseră ele însele martore. Puterea ca armă. Până și cerneala așternută pe hârtie dădea seama de groaza celor care-i scriau.

— Da, Verin, avem deja necazuri din pricina asta și vom avea încă și mai multe pe măsură ce poveștile se vor răspândi, din ce în ce mai gogonate. Dar nu am ce face. Mi s-a spus că oamenii ăștia au plecat, Fiică. Ai vreo pricină să crezi că nu-i așa?

— Păi, nu, Maică, dar...

— Până când vei avea pricină, hai mai bine să ne ocupăm de știucile prinse în năvod, înainte să le vină în gând să ne găurească și bărcile.

Fără prea multă tragere de inimă, Verin închise carnețelul și-l puse la loc la cingătoare.

— Cum spui, Maică. Și, dacă-mi îngădui să întreb, ce-ai de gând cu Nynaeve și cu celelalte două fete?

Suprema șovăi puțin, pe gânduri.

— Până să termin cu ele, au să-și dorească să coboare pe râu și să-și vândă trupul bucățele, ca momeală pentru pești.

Era adevărul adevărat, dar putea fi înțeleș în mai multe chipuri.

— Așa. Acum așază-te și povestește-mi tot ce-au vorbit și ce-au făcut cele trei, cât au fost cu tine. Totul.

CAPITOLUL 13

Pedepse

Întinsă pe patul său îngust, Egwene privea încruntată umbrele tremurătoare pe care unica sa lampă le arunca pe tavan. Ar fi vrut să-și facă un plan de acțiune sau să-și dea seama la ce să se aștepte. Dar nu-i trecea nimic prin minte – umbrele erau mai închegate decât gândurile ei. Aproape că nu mai simțea nici vreo îngrijorare pentru Mat, ci doar o slabă urmă de rușine, sufocată de zidurile care-o înprejmuiau.

Era o încăpere mohorâtă, fără ferestre, ca toate cele destinate novicelor, mică și pătrată, vopsită în alb; pe un perete erau cârlige de care să-și atârne lucrurile, de un altul era lipit patul, pe cel de-al treilea se vedea un răftuleț unde cândva avusese cele câteva cărți împrumutate din biblioteca Turnului. Mai erau acolo o policioară pentru spălat și un scăunel cu trei picioare – și asta era tot. Podeaua era aproape albă de cât o frecase, în fiecare zi, târându-se de-a bușilea, pe lângă toate celelalte corvezi și lecții. Novicele duceau un trai simplu – fie că erau fete de hangiu sau Domnițe-Moștenitoare din Andor.

Era îmbrăcată din nou cu rochia albă, imaculată – până și cingătoarea și buzunarele aveau aceeași culoare – dar nu simțea nici o bucurie la gândul că scăpase de cenușiul pe care-l ura atât. Camera ei se preschimbase, devenind aidoma unei

temnițe. „Și dacă vor să mă țină aici? În camera asta. Ca într-o temniță. Ca o zgardă și...”

Trase cu ochiul la ușă – știa că Aleasa cea brunetă făcea de pază de cealaltă parte – și se lipi de peretele văruiat în alb. Chiar deasupra saltelei se vedea o găurică, aproape nevăzută dacă nu știai unde s-o cauți, operă a vreunei novice care trăise acolo cu multă vreme în urmă.

— Elayne? șopti Egwene, fără vreun răspuns. Elayne? Dormi?

— Cum să dorm? se auzi în cele din urmă răspunsul, o șoptă slabă venită prin perete. Știam că o să avem ceva necazuri, dar la asta nu mă așteptam. Vai, Egwene, oare ce-o să ne facă?

Egwene nu știa ce să răspundă și nu voia să-și dea glas bănuielilor. De fapt, voia să și le scoată din minte.

— Eu una, Elayne, credeam că o să fim primite cu urale. Am adus Cornul lui Vaiere înapoi, în siguranță. Am descoperit că Liandrin face parte din Ajah Neagră.

Ajunsă aici, glasul îi tremură. Nici o femeie Aes Sedai nu recunoscuse vreodată că Ajah Neagră, Ajah care-l slujea pe Cel Întunecat, exista într-adevăr; mai mult, se știa că toate se înfuriau, dacă se găsea cineva care să pretindă așa ceva. „Numai că noi știm că este adevărat.”

— Zău dacă n-ar fi trebuit să ne primească în urale, Elayne.

— Numai cu dacă și cu poate nu se trece râul, spuse Elayne. Pe Lumină, când o auzeam pe Mama spunându-mi asta, îmi venea să urlu. Dar așa e. Verin ne-a zis să nu vorbim de Corn sau de Liandrin decât cu ea sau cu Suprema Însăunată. Eu cred că nimic n-o să iasă cum voiam noi. Și nu e drept. Am trecut prin multe – tu ai suferit atât. Pur și simplu nu e drept.

— Verin a zis... Moiraine a zis. Acum știu de ce lumea le vede pe femeile Aes Sedai ca pe niște păpușărese. Parcă îmi și simt brațele și picioarele legate cu sfori. Nu fac decât ceea ce cred că e bine pentru Turnul Alb, nu ceea ce e bine sau drept pentru noi.

— Dar tot mai vrei să fii Aes Sedai, nu?

Egwene șovăi, cu toate că nu era, la urma urmei, nici o dilemă.

— Da, zise. Tot mai vreau. Numai așa vom fi în siguranță. Dar ascultă-mă ce-ți spun, n-am să îngădui vreodată să fiu ferecată. Am să mă lupt.

Era un gând nou, căruia îi dăduse glas de îndată ce-l înțelese. Acum, însă, își dădu seama că nu voia să și-l ia

înapoi. „Să renunț la atingerea Adevăratului Izvor?” Până și în clipa aceasta îl simțea alături, sclipind undeva, dincolo de umărul ei, aproape la vedere. Își dorea să se întindă spre el și să-l atingă, dar se abținu. „Să renunț la a mă umple de Puterea Supremă, simțindu-mă mai vie decât oricând? Nu!” Dincolo de zid se așternu o lungă tăcere. În cele din urmă, Elayne spuse:

— Dar cum să faci să le împiedici? Chiar dacă de-acum ești la fel de puternică, nici una dintre noi nu știe nici măcar cum să împiedice o Aes Sedai să ne țină departe de Izvor, iar aici sunt cu zecile.

Egwene rămase pe gânduri:

— Aș putea să fug. Să fug cu adevărat, de data asta.

— Dar ar veni după noi, Egwene. Sunt convinsă. După ce se observă că ești înzestrată, nu te lasă să pleci până ce nu ai învățat îndeajuns de multe ca să nu mori.

— De-acum nu mai sunt o fată simplă de la țară. Am văzut cât de cât lumea. Dacă vreau, mă pot ține departe de Aes Sedai.

Încerca să se convingă și pe sine, nu doar pe Elayne. „Și dacă, totuși, nu știu încă îndeajuns? Despre lume, despre Putere... Dacă pot încă să mor numai conducând-o?” Dar nu-și îngădui să se gândească la asta. „Mai am multe de învățat. N-am să le las să-mi pună piedici.”

— Poate că Mama ne-ar apăra, zise Elayne, dacă e adevărat ce ne-a spus Mantia Albă. N-am crezut niciodată că voi ajunge să nădăjduiesc așa ceva. Dar dacă nu-i adevărat, e cu puțință ca Mama să ne trimită îndărăt în lanțuri. Ai să mă înveți tu cum e viața într-un sat?

— Adică ai veni cu mine, se miră Egwene, cu ochii ținți la perete. Dacă se ajunge la asta, cel puțin...

Se lăsă iarăși tăcerea, dar după mai multă vreme se auzi o șoptă slabă.

— Nu vreau să fiu ferecată, Egwene. N-am să mă las. N-am să îngădui!

Ușa se trânti de perete, iar Egwene se ridică, tresărind. Auzi și dincolo de perete același lucru. Faolain pătrunse în cameră și zâmbi, dând cu ochii de găurica din perete. Erau peste tot, în cele mai multe dintre încăperile novicelor; fiecare femeie care trecuse pe acolo știa de ele.

— La taclale cu prietena ta, da? grăi Aleasa cu părul creț, cu un glas uimitor de cald. Ce să zic, dacă stai și aștepti de una singură, te plictisești. Cum a fost discuția, plăcută?

Egwene dădu să răspundă, dar se opri iute. Îi era îngăduit să le vorbească femeilor Aes Sedai, dar nimănui altcuiva, din câte le spusese Sheriam. O privi netulburată pe Aleasă și așteptă. De pe chipul lui Faolain, blândețea prefăcută se prelinse ca apa pe acoperiș.

— Hai, sus. Doar n-o s-o facem pe Supremă să aștepte după unele ca voi. Norocul tău că n-am intrat la vreme ca să te aud. Mișcă!

Ar fi trebuit ca novicele să le dea ascultare Aleselor fără să șovăie, la fel ca și femeilor Aes Sedai, dar Egwene se ridică încet și întârzie cât o ținu curajul, netezindu-și rochia. Apoi îi făcu o plecăciune nu foarte adâncă lui Faolain și-i zâmbi. Aleasa se încruntă atât de aprig încât zâmbetul de pe fața lui Egwene se lăți, până să-și amintească să nu împingă lucrurile prea departe. Nu avea rost s-o provoace. Ținându-se dreaptă și prefăcându-se netulburată, ieși din camera la câțiva pași înaintea Alesei. Elayne era deja afară, așteptând împreună cu Aleasa cu obraji îmbujorați și părând hotărâtă să se arate cât mai curajoasă. Și chiar izbutea să lase impresia că Aleasa era o cameristă care-i căra mânușile. În sinea ei, Egwene își dori să se descurce măcar pe jumătate la fel de bine.

Încăperile novicelor erau rânduite pe mai multe caturi. Coridoarele apărate de balustrade se vedeau și deasupra lor, și dedesubt, coborând până în curtea novicelor. Nu mai era nimeni în jur. Și chiar dacă toate novicele din turn ar fi fost adunate acolo, tot s-ar fi umplut mai puțin de un sfert dintre încăperi. Cele patru femei străbătură în tăcere galeria rotundă și coborâră pe scările în spirală. Orice vorbă n-ar fi făcut decât să sporească apăsarea din coridoarele pustii, și nici una dintre ele nu voia așa ceva.

Egwene nu mai fusese niciodată în locurile în care se găseau încăperile Supremei. Coridoarele de acolo erau îndeajuns de late pentru a face loc și unei căruțe, și încă și mai înalte. Pe pereți erau atârinate tapiserii colorate, de toate felurile, împodobite cu flori sau cu copaci, cu scene de luptă eroică sau cu modele complicate – unele erau așa de vechi încât păreau gata să se rupă la cea mai mică atingere. Tălpile încălțărilor răsunau pe

dalele tăiate în formă de diamant și vopsite în culorile celor șapte Ajah.

Nu întâlnești prea multe persoane – din loc în loc câte o Aes Sedai care trecea trufașă pe lângă ele, neavând răgazul de a băga în seamă Alesele sau novicele; încă vreo cinci sau șase Alese care se grăbeau și ele, preocupate de treburi sau de învățătură; o mână de slujnice cu tăvi, măhuri sau brațele încărcate cu cearșafuri și prosoape și câteva novice care se grăbeau să-și termine corvezile, încă și mai însuflețite decât slujnicele.

Se întâlnești și cu Nynaeve, însoțită de Theodrim cea zveltă. Nici una nu vorbește. De-acum, Nynaeve purta rochia Aleselor, albă, cu șapte dungi colorate la poale, dar nu-și schimbase cingătoarea și buzunarele. Le zâmbea pe rând celorlalte două și le îmbrățișa – Egwene se simți atât de ușurată văzând un chip prietenos încât o strânse în brațe fără să-și dea seama că Nynaeve se purta ca și cum ar fi avut de-a face cu niște copile speriate. După ce porniră, însă, Nynaeve începu să-și smucească, din când în când, cosița groasă.

În acele părți ale Turnului nu mulți bărbați aveau voie să pătrundă: Egwene zări doar doi Străjeri care mergeau unul lângă altul, vorbind – unul avea sabia la șold, celălalt o purta pe spate. Unul era mic și zvelt, aproape slab, celălalt înalt și zdravăn – dar se mișcau la fel de grațios, ca niște fiare de pradă. Din pricina mantiliilor care-și schimbau culorile, nu te puteai uita prea multă vreme la ei fără să te apuce amețeala – din vreme în vreme, părea că trupurile lor se pierdeau în pereți. O văzu pe Nynaeve trăgând și ea cu ochiul și clătină din cap. „Trebuie să se ocupe într-un fel de Lan. Mă rog, dacă scapă vreuna dintre noi cu bine după ziua de azi.”

Anticamera Supremei înscăunată era măreață și demnă de orice palat – cu toate că scaunele destinate celor care așteptau erau simple – dar Egwene nu avea ochi decât pentru Leane Sedai. Păstrătoarea își purta însemnele funcției: etola îngustă și albastră, care arăta că făcuse parte din Ajah Albastră, iar chipul său neted și măsliniu era ca de piatră. În afară de ea, în încăpere nu se mai afla nimeni.

— V-au făcut vreun necaz? Întrebă Păstrătoarea, cu glasul său repezit, fără vreun semn de mânie sau de bunăvoință.

— Nu, Aes Sedai, rostiră într-un glas Theodrin și Aleasa cu obrajii îmbujorați.

— Pe asta a trebuit s-o cam scutur, Aes Sedai, spuse Faolain arătând, cu o indignare prefăcută, către Egwene. Tândălește de parcă a uitat care sunt regulile aici, în Turn.

— A conduce, spuse Leane, nu înseamnă a brusca. Faolain, du-te la Marris Sedai și cere-i să-ți îngăduie să te gândești la asta în timp ce îngrijești aleile din Grădina de Primăvară.

Și cu asta le expedie pe Faolain și pe celelalte două, care se plecară adânc. Chiar așa, îndoită de mijloc, Faolain îi aruncă lui Egwene o privire furioasă. Păstrătoarea nu le mai dădu nici o atenție, ci-și îndreptă privirile către femeile rămase, lovindu-și buzele cu un deget, până ce Egwene avu impresia că fuseseră măsurate și cântărite până în vârful unghiilor. În ochii lui Nynaeve, care-și strângea cosița în pumn, se aprinsese o scânteie periculoasă. În cele din urmă, Leane ridică brațul către ușile din lemn întunecat care dădeau în cancelaria Supremei, pe care se vedea Marele Șarpe, mușcându-și propria coadă.

— Intrați.

Fără întârziere, Nynaeve făcu un pas înainte și deschise una dintre uși. Văzând-o, Egwene se mișcă la rândul său, strângând-o pe Elayne de mână la fel de tare cum o strângea și ea. Leane intră după ele și se postă la o parte, la jumătatea drumului dintre ele și masa aflată în mijlocul încăperii. În spatele acesteia se afla Suprema Înscăunată, care cerceta niște hârtii. Nu ridică privirea. La un moment dat, Nynaeve deschise gura, dar Păstrătoarea îi aruncă o privire muștrătoare, făcând-o s-o închidă la loc. Rămaseră toate trei, una lângă alta, în fața mesei Supremei, așteptând. Egwene încercă să nu se foiască. Trecură câteva lungi minute – ceasuri întregi, după cum i se păru – până ca Suprema să-și ridice fruntea, dar când ochii albaștri se opriră, pe rând, asupra fiecăreia dintre ele, Egwene se gândi că ar mai fi așteptat bucuroasă încă pe atât. Privirea Supremei era ca un sloi de gheață care i se înfîșea în inimă. Înăuntru era răcoare, dar pe spate începu să i se prelingă o picătură de sudoare.

— Așa, spuse într-un târziu Suprema. S-au întors fugarele.

— Nu am fugit, Maică, începu Nynaeve; era limpede că se forța să-și păstreze firea, dar glasul îi tremura de emoție – de mânie, după cum Egwene știa foarte bine. Tăria celeilalte era

deseori supusă izbucnirilor de furie. Liandrin ne-a spus că trebuia s-o însoțim și...

Dar se întrerupse, atunci când Suprema lovi tare cu palma în masă și se răsti:

— Să nu pomenești numele lui Liandrin aici, copilă! Leane le privea netulburată și serioasă.

— Maică, Liandrin face parte din Ajah Neagră, izbucni și Elayne.

— Asta se știe, copilă. Sau se bănuiește, cel puțin, dar e cam același lucru. Liandrin a plecat din Turn acum câteva luni, împreună cu alte douăsprezece... femei. De atunci, nici una n-a mai fost zărită. Înainte să plece, au încercat să pătrundă în cămara unde sunt ținute angrealele și sa'angrealele. N-au izbutit, dar au ajuns în cămăruța unde se aflau ter'angrealele mai puțin prețioase și au furat câteva dintre ele, printre care unele care nu știm la ce folosesc.

Nynaeve se uită îngrozită la Supremă, iar Elayne începu să-și frece brațele de parcă îi era frig. Egwene știa că și ea tremura. Își închipuise de multe ori clipa în care avea să se întoarcă la Liandrin și s-o înfrunte, s-o vadă osândită - numai că nu știa ce pedeapsă ar fi fost îndeajuns de potrivită pentru crimele comise de femeia cu față de păpușă. Își imaginase chiar cum avea să se întoarcă și să descopere că Liandrin fugise - pesemne că de frica ei. Dar așa ceva nu-i trecuse niciodată prin minte. Dacă Liandrin și celelalte - cu toate că parcă nu voia să creadă că mai erau și altele - furaseră acele rămășițe din Vârsta Legendelor, cine știe ce puteau face cu ele. „Slavă Luminii că nu au luat și vreun sa'angreal”, se gândi. Era și-așa destul de rău.

Sa'angrealele erau ca angrealele, niște unelte care le îngăduiau femeilor Aes Sedai să conducă mai multă Putere decât ar fi izbutit altfel - dar erau mai puternice și foarte rare. Ter'angrealele erau deosebite: mai multe la număr decât celelalte, deși nu se găseau chiar pe toate drumurile, acestea nu ajutau la conducerea Puterii Supreme, ci o foloseau și nimeni nu înțelegea cu adevărat pentru ce. Multe nu erau bune decât pentru persoanele care puteau conduce - pentru că aveau nevoie să fie mânuite cu ajutorul Puterii - dar altele erau bune pentru toți. Toate angrealele și sa'angrealele de care auzise Egwene erau mici, în schimb ter'angrealele puteau avea orice mărime. Se părea că fiecare fusese făurit de către bărbații și femeile Aes

Sedai din urmă cu trei mii de ani, pentru un țel precis; în veacurile care trecuseră, mai multe femei muriseră, sau își pierduseră înzestrările, încercând să le descopere taina. Unele surori din Ajah Brună își dedicaseră întreaga viață cercetării lor.

Câteva ter'angreale erau folosite mereu, chiar dacă, pesemne, nu așa cum se plănuise la început. Așa era bastonul alb și gros pe care-l țineau în mână Alesele atunci când rosteau cele Trei Legăminte, pentru a deveni Aes Sedai, și care le silea să-și respecte cuvântul ca și cum li s-ar fi întipărit în inimă. Așa era și unealta folosită pentru ultima încercare la care era supusă o novice, pentru a deveni Aleasă. Și mai erau și altele, printre care unele pe care nimeni nu le înțelegea sau care nu păreau să fie de vreun folos.

„De ce au luat lucruri pe care nimeni nu știe să le mânuiască? se întrebă Egwene. Sau poate că Ajah Neagră chiar știe.” Un asemenea gând îi întoarse stomacul pe dos. „Ar fi groaznic – ca și cum niște sa'angreale ar cădea în mâinile Iscoadelor Celui Întunecat.”

— Dar tâlhăria, continuă Suprema cu un glas la fel de rece ca și privirea sa, n-a fost nimic pe lângă ce au mai făcut. În noaptea aceea au murit trei surori, doi Străjeri, șapte soldați și nouă slujitori. Au ucis, ca să-și tăinuiască furtul și fuga. N-o fi asta o dovadă că erau din... Ajah Neagră, mai rosti ea, scuișând cuvintele, dar puține sunt cele care cred altceva. Și eu la fel, cinstită să fiu. Când vezi capete retezate și apa murdară de sânge, nu-ți mai trebuie să vezi și știuca, pentru a ști că-i acolo.

— Atunci de ce lumea se poartă cu noi ca și cum am fi vinovate? întrebă Nynaeve. Am fost înșelate de o femeie din... din Ajah Neagră. Ar trebui să fie îndeajuns ca să ne spele de orice bănuială.

— Așa crezi tu, copilă? răsă aspru Suprema. S-ar putea ca tocmai faptul că nimeni din Turn, în afară de Verin, Leane și cu mine, nu bănuiește că ați avut de-a face cu Liandrin să fie salvarea voastră. Dacă s-ar ști asta, ca să nu mai vorbim de boacăna pe care-ați făcut-o cu Mantiile Albe – nu mai faceți pe miratele, Verin mi-a spus totul – dacă s-ar ști că ați plecat cu Liandrin, s-ar prea putea ca Divanul să vă hotărăască ferecarea într-o clipită.

— Dar nu e drept! strigă Nynaeve; Leane tresări, dar cealaltă nu se lăsă. Nu e drept! Nu...

Suprema se ridică. Atât. Dar Nynaeve se întrerupse pe dată și Egwene se gândi că făcea bine să-și țină gura. Avusese dintotdeauna impresia că Nynaeve era cea mai tare și mai neînduplecată femeie din lume – până ce o întâlnește pe cea care purta etola dungată. „Te rog să-ți ții firea, Nynaeve. Parcă suntem niște copii chemați să dea socoteală în fața mamei, dar aceasta Maică ne poate face mult mai mult decât să ne dea o bătaie.” În vorbele pe care Suprema tocmai le rostise, i se păruse a întrezări o cale de scăpare, dar nu era sigură.

— Maică, îmi cer iertare că întreb, dar ce aveți de gând cu noi?

— Ce am de gând, copilă? Am să vă pedepsesc. Tu și Elayne ați plecat din Turn, Nynaeve – din oraș, fără îngăduință. Mai întâi, veți fi chemate pe rând în cancelaria lui Sheriam. I-am spus să vă bată cu vergile, încât să nu puteți ședea liniștite o săptămână încheiată. Acest lucru le-a fost deja vestit novicelor și Aleselor.

Egwene clipi uimită, iar Elayne pufni tare, îndreptându-și spatele și mormăind ceva ca pentru sine. Numai Nynaeve părea netulburată. Pedepsele, fie corvezi de îndeplinit, fie altceva, erau o taină împărtășită numai de Mai-Marea peste novice și cea chemată în fața ei – în general o novice, dar chiar și vreo Aleasă care încălca prea tare regulile. „Sheriam nu spune nimic, niciodată, altcuiva, se gândi posomorâtă Egwene. Nu se poate să le fi spus tuturor. Dar e mai bine decât temnița. Sau decât să fim ferecate.”

— Faptul că toată lumea știe face parte din pedeapsă, firește, continuă Suprema, de parcă-i citise gândurile. Am pus să se vestească și că voi trei veți fi trimise la bucătărie și veți munci cot la cot cu slujnicele de la vase, până când mă voi îndupleca. Și am îngăduit să se șoptească din gură în gură că s-ar prea putea să nu scăpați de-acolo câte zile ați avea. Protestați?

— Nu, Maică, spuse iute Egwene; știa că, pentru Nynaeve, spălatul vaselor era ceva încă și mai rău decât bătaia cu vergile. „Dar ar putea fi și mai groaznic, Nynaeve. Pe Lumină, ar putea fi cumplit.” Nynaeve strânse din dinți, dar răspunse și ea, scuturând ușor din cap.

— Dar tu, Elayne? Întrebă Suprema. Domnița-Moștenitoare din Andor este obișnuită cu pedepse mai blânde.

— Vreau să fiu Aes Sedai, Maică, rosti Elayne cu glasul ferm.

Suprema luă o foaie de pe masă și, vreme de câteva clipe, păru s-o cerceteze. Când ridică fruntea, zâmbea – dar nu era o priveliște îmbucurătoare.

— Dacă vreuna dintre voi ar fi făcut neghiobia să răspundă altfel, v-aș mai fi cadorisit și cu alte lucruri, și mai urâte, de ați fi ajuns să vă blestemați mamele pentru că s-au lăsat, cândva, sărutate de tații voștri. Cum ați putut să vă lăsați răpite din Turn ca niște copile fără minte? Nici măcar un prunc n-ar fi căzut într-o asemenea cursă. Am să vă învăț să cugetați la ce faceți, chiar dacă trebuie să vă dau cu capul de pereți!

Spre uimirea ei, Egwene se trezi mulțumindu-i, în gând. Dar Suprema nu terminase – și vorbele pe care le auzi apoi o făcură să se înfioare.

— Și asta nu e tot. Se pare că, de când ați plecat din Turn, puterile v-au crescut și ați învățat multe – printre care și lucruri pe care trebuie să le uitați! adaugă ea, aspră.

Răspunsul lui Nynaeve o luă pe Egwene prin surprindere:

— Maică... știu că am făcut lucruri... pe care n-ar fi trebuit să le facem. Îți făgăduiesc că ne vom da silința să trăim ca și cum am fi rostit deja cele Trei Legăminte.

— Așa să faceți, pufni sec Suprema. Dacă aș putea, v-aș aduce de pe-acum Scepтрul Legămintelor, dar cum asta nu e cu putință până ce nu deveniți Aes Sedai, trebuie să am încredere în judecata voastră – dacă aveți așa ceva – care să vă țină în viață. Așa cum stau lucrurile acum, tu, Egwene, și cu tine, Elayne, veți fi făcute Alese.

Elayne rămase cu gura căscată, iar Egwene izbuti să îngâne:

— Mulțumesc, Maică.

Leane se foi pe loc. Din câte i se părea lui Egwene, nu arăta prea încântată. Nici uimită – pesemne că știa ce se va întâmpla – dar câtuși de puțin fericită.

— N-aveți pentru ce să-mi mulțumiți. Ați devenit mult prea înzestrate pentru a mai rămâne novice. Unele dintre surori vor spune că n-ar trebui să primiți inelul, după tot ce-ați făcut, dar când o să vă vadă cu mâinile până la coate în grăsime, or să tacă. Dar nu cumva să vi se pară că e un soi de răsplată – nu uitați că primele săptămâni din viața Aleselor sunt groaznice – n-o să le uitați nici când veți ajunge să dați de bine. Cele mai urâte zile din viața de novice vi se vor părea o încântare pe lângă cât veți avea de învățat în următoarele săptămâni – chiar

și în clipele de răgaz. Și cred că unele dintre surorile care vă vor instrui au să vă chinuie ceva mai mult decât ar fi, cu adevărat, nevoie – dar voi nu vă veți plânge, așa-i?

„Pot să învăț, se gândi Egwene. Să-mi aleg lucrurile pe care vreau să le aflu, despre vise și despre cum să...”

Dar zâmbetul Supremei îi rupse firul gândurilor. Zâmbetul îi spunea că nimic din ce le puteau face surorile nu avea să fie prea mult, câtă vreme nu le omorau. Pe chipul lui Nynaeve, bucuria se împletea cu amintirea înfricoșătoare a propriului său trai de Aleasă. Văzând-o, Egwene înghiți în sec.

— Nu, Maică, răspunse ea slab, auzind și șoapta răgușită a lui Elayne.

— Atunci ne-am înțeles. Maică-ta nu a fost deloc fericită să audă că ai dispărut, Elayne.

— A aflat? Îngână aceasta; Leane pufni, iar Suprema ridică dintr-o sprânceană.

— N-aveam cum să-i ascund veștile. A fost aici până acum mai puțin de-o lună. S-ar prea putea să fi avut noroc că n-ai prins-o. Nu cred că ai mai fi scăpat cu viață. Era atât de furioasă, pe tine, pe mine, pe Turn, încât nici nu mai știa ce spunea.

— Îmi închipui, Maică, răspunse încet Elayne.

— Nu prea cred, copilă. E cu putință ca, din pricina ta, să piară un obicei care dăinuie încă dinainte ca Andor să fi existat. Un obicei mai solid decât cuvântul oricărei legi. Morgase nu a mai vrut s-o ia pe Elaida înapoi cu ea. E pentru prima dată când Regina din Andor nu are alături o Aes Sedai. A cerut să fii adusă îndărăt în Caemlyn, de îndată ce ești găsită. Am convins-o, totuși, că e mai bine pentru tine să te instruiești aici, cu noi, măcar o vreme. Era gata să-i ia și pe cei doi frați ai tăi care se pregătesc cu Străjerii, dar ei au izbutit să scape cu vorba dulce. Încă nu știu ce-au făcut.

Elayne părea cufundată în gânduri, de parcă o vedea în fața ochilor pe Morgase, mânioasă peste fire. Se cutremură.

— Gawyn e fratele meu, zise ea, distrată. Nu și Galad.

— Nu fi copilă, îi spuse Suprema. Aveți același tată – așa că Galad îți e frate, fie că-ți place sau nu. N-am să-ți îngădui asemenea prostii, fetițo. O novice are îngăduința să fie oarecum nătângă. O Aleasă – nu.

— Bine, Maică, răspunse posomorâtă Elayne.

— Regina ți-a lăsat o scrisoare. E la Sheriam. Pesemne că, pe lângă o seamă de ocări, îți scrie și că vrea să te aducă acasă de îndată ce nu vei mai fi în nici o primejdie. E convinsă că nu vor mai trece decât câteva luni până să ajungi să conduci Puterea fără să-ți faci vreun rău.

— Dar eu vreau să învăț, Maică, vorbi Elayne, recăpătându-și stăpânirea de sine. Vreau să fiu Aes Sedai.

Suprema zâmbi, încă și mai amar decât ultima dată.

— Și bine faci, copilă, căci nici prin cap nu-mi trece să te dau pe mâna lui Morgase. Pesemne că ai să ajungi mai puternică decât toate femeile Aes Sedai de o mie de ani încoace, așa că nu te las să pleci până nu primești și șalul, pe lângă inel. Mai bine te fac bucățele cu mâna mea. *Nu te las să pleci.* E limpede?

— Da, Maică.

Elayne părea cam tulburată, dar Egwene n-o putea învinovăți. Era prinsă ca între ciocan și nicovală – de-o parte Morgase, de alta Turnul. Regina din Andor și Suprema Înscăunată. În acea clipă, lui Egwene nici nu-i trecea prin cap s-o mai invidieze pentru avere și pentru tronul pe care avea să se urce într-o zi.

— Leane, du-o pe Elayne în cancelarie la Sheriam, spuse dintr-odată Suprema. Mai am să le spun câte ceva celorlalte două. Și nu cred că o să le pice bine.

Egwene și Nynaeve se priviră uimite; o clipă, îngrijorarea făcu să se topească încordarea care le despărțea. „Ce-o fi având să ne spună nouă, dar nu și lui Elayne? se întrebă Egwene. Nu-mi pasă ce e, câtă vreme îmi îngăduie să învăț. Dar de ce nu știe Elayne?”

Auzind de cancelaria Mai-Marii peste novice, Elayne se strâmbă, dar își reveni de îndată ce Leane se apropie de ea.

— Cum poruncești, Maică. Am să-ți dau ascultare, spuse ea solemnă, făcând o plecăciune fără cusur, cu fustele desfăcute larg, și o urmă pe Leane cu capul sus.

CAPITOLUL 14

Spinul înfipt în degete

Mai trecu ceva timp până ca Suprema Înscăunată să-și înceapă vorba - înainte s-o facă, ea se apropie de ferestrele înalte și arcuite și ramase câteva minute cu spatele la cele două, strângându-și brațele la spate și privind dincolo de balcon grădina aflată dedesubt. Nici când le vorbi nu se întoarse.

— Lucrul cel mai rău din toate încă nu s-a aflat. Slujitorii nu știu despre furtul ter'angrealelor și nu fac nici o legătură între oamenii uciși și fuga lui Liandrin și a celorlalte. N-a fost ușor - aici toată lumea bârfește. Dar se crede că totul a fost înfăptuit de Iscoadele Celui Întunecat. Și așa și este. Și în oraș au ajuns zvonurile, cum că niște Iscoade au pătruns în Turn și au ucis. Nu le puteam opri. Faima noastră va suferi, dar tot e mai bine decât să se știe adevărul. Cel puțin, nimeni din afara Turnului nu știe că au murit Aes Sedai, și nici înăuntru nu sunt prea mulți oameni care au aflat. Iscoade în Turnul Alb! Ptiu! Toată viața m-am împotrivit unui asemenea gând. N-am să îngădui. Am să le prind și am să le scobesc măruntaiele și am să le atârân să se usuce la soare.

Nynaeve o privi tulburată pe Egwene - care se simțea de două ori mai rău - apoi trase adânc aer în piept.

— Maică, o să mai fie oare și alte pedepse? În afară de cele de care ne-ai vorbit?

Suprema le privi peste umăr, cu ochi întunecați.

— Alte pedepse? Se poate spune și așa. Unele au să creadă că hotărârile mele sunt o răsplată, nu altceva. Dar acum veți simți cu adevărat spinul înfipt în deget.

Cu pași repezi, se apropie de masă și se așează. Apoi păru din nou ceva mai liniștită. Sau mai puțin sigură pe ea. Observând-o, Egwene simți cum i se strângea stomacul. Suprema Înscăunată era mereu hotărâtă, și nu se abătea nici cu un pas de la calea pe care și-o alesese. Era tăria întruchipată. Trecuse prin multe și știa atâtea încât putea să răsucească pe degete o femeie ca Egwene, cu toată puterea ei înnăscută. Văzând-o, dintr-odată, șovăind – ca o fetiță care știa că trebuia să se arunce cu capul înainte într-un lac, nefiind însă sigură cât era de adânc sau dacă pe fund erau pietre sau noroi moale – Egwene se înfioră până în măduva oaselor. „Ce-o fi vrând să spună? Spinul înfipt în deget? Pe Lumină, ce are de gând cu noi?” Jucându-se cu o cutie neagră, din lemn, aflată pe masă în fața ei, Suprema o privea cu ochii pierduți, fără expresie.

— Întrebarea e în cine pot avea încredere, zise ea încet. măcar în Sheriam și Leane, așa ar trebui. Dar oare să îndrăznesc? În Verin? adăugă, cutremurându-se de un hohot scurt și înfundat de răs. I-am încredințat deja lucruri mai importante decât însăși viața mea, dar oare cât de departe pot merge? În Moiraine? mai spuse, apoi rămase câteva clipe pe gânduri. Dintotdeauna am crezut că în Moiraine pot avea încredere.

Egwene se foi neliniștită. Cât de multe lucruri știa oare Suprema? Nu o putea întreba, firește. „Știi că un tânăr din satul meu, cu care credeam că într-o bună zi aveam să mă mărit, este Dragonul Renăscut? Știi că îl sprijină și două Aes Sedai?” Măcar de un lucru era convinsă – Suprema nu știa că-l visase în noaptea trecută, fugind de Moiraine. Nu avea de unde să știe. Nu era cu putință, așa că nu scoase nici o vorbă.

— Despre ce vorbești? întrebă Nynaeve; Suprema ridică ochii, ceea ce-o făcu să-și mai îndulcească glasul. Iartă-mă, Maică, voiam doar să știu dacă vor mai fi și alte pedepse. Nu înțeleg ce voiai să spui, cu încrederea. Dacă ne ceri părerea, eu spun că Moiraine nu este demnă.

— Asta ți-e părerea, deci? rosti Suprema. A trecut un an de când ai plecat din sat și crezi că știi îndeajuns de multe despre

lume încât să poți alege în care Aes Sedai să ai încredere și în care nu? De-abia ai învățat să ridici pânzele și te crezi meșter cârmaci?

— A vorbit gura fără ea, Maică, spuse Egwene, cu toate că știa că Nynaeve era foarte serioasă; îi aruncă și o privire de dojană, iar cealaltă își smuci puternic cosița, dar rămase tăcută.

— Mă rog, cine să mai știe, medită Suprema. Câteodată, încrederea e alunecoasă ca un țipar. N-are a face. Oricum, numai pe voi două vă am, așa slabe cum sunteți, ca două tulpini de trestie.

Nynaeve se strâmbă, cu toate că glasul îi rămase liniștit:

— Tulpini de trestie, Maică?

— Liandrin a încercat să vă arunce în mijlocul vârtejului, continuă Suprema de parcă nici n-ar fi auzit-o, și e cu putință să fi fugit tocmai pentru că aflase că erați pe drum înapoi și o puteați da de gol, așa că trebuie să cred că nu sunteți... din Ajah Neagră. Mai degrabă aș înghiți solzi și măruntaie decât să rostesc numele ăsta, dar pare-mi-se că n-am de ales, mai bombăni ea.

Egwene rămase cu gura căscată. „Din Ajah Neagră? Noi? Pe Lumină...” Nynaeve, însă, nu se mai putu abține:

— Firește că nu suntem! Cum îndrăznești să spui așa ceva? Cum de ți-a trecut prin cap?

— Dacă asta îți schimbă părerea despre mine, copilă, așa să fie! spuse Suprema cu asprime. Oi fi tu, din când în când, la fel de puternică precum o Aes Sedai, dar încă n-ai ajuns acolo, nici pe departe. Ei? Dacă mai ai ceva de zis, vorbește, îți făgăduiesc că am să te fac să-mi ceri iertare cu lacrimi în ochi! „Tulpini de trestie”? Am să vă frâng ca pe niște trestii. Nu mai am răbdare.

Nynaeve deschise gura, dar nu se auzi nici un sunet. În cele din urmă, luptându-se cu sine, își recapătă cumpătul și răsuflă adânc, să se liniștească, apoi vorbe. Glasul îi era acum mult mai puțin tăios.

— Iartă-mă, Maică! Dar nu ar fi trebuit să... nu suntem... nu am face în veci așa ceva.

Zâbind slab, Suprema se lăsă pe spătarul jilțului.

— Deci chiar ești în stare să-ți ții firea, când vrei. Până acum nu eram sigură.

Egwene se întrebă dacă nu cumva fuseseră doar puse la încercare – dar pe chipul Supremei se vedea o încordare care-i spunea că ajunsese la capătul răbdării.

— Aș fi vrut să găsesc o cale să fac să ți se ofere șalul, copilă. Verin mi-a spus că ești deja cea mai puternică femeie din Turn.

— Șalul? îngăimă Nynaeve. să fiu Aes Sedai? Eu? Suprema făcu un gest, de parcă arunca ceva peste umăr, deși-i părea rău s-o facă.

— N-are rost să ne frământăm pentru ceva ce nu e cu putință. Cum ar fi să te înalț în rang și să te trimit, în același timp, să freci vasele la bucătărie? Mai ales că Verin îmi spune și că tot nu poți conduce după pofta inimii, dacă nu te înfurii. Eram gata să te îndepărtiez de Izvor, dacă-mi dădeai cumva impresia că ai de gând să sorbi din el. Iar ultimele încercări la care vei fi supusă pentru a dobândi șalul îți vor cere să conduci Puterea, rămânând însă netulburată și înfruntând tot felul de obstacole. Dintre cele mai grele. Nici măcar eu nu pot – și nu vreau – să trec peste asta.

Nynaeve părea năucită. Se uită cu gura căscată la Supremă.

— Nu înțeleg, Maică, spuse într-un târziu Egwene.

— Mda, e firesc. Voi două sunteți singurele femei din Turn despre care pot fi convinsă că nu sunt din Ajah Neagră, grați Suprema, la fel de scârbită că trebuia să dea glas unor asemenea cuvinte. Liandrin a fugit, împreună cu celelalte douăsprezece, dar oare nu a mai rămas nimeni? Nu cumva mai sunt și altele ascunse, precum creanga cufundată în apă mică pe care n-o vezi până ce nu-ți găurește barca? Poate că n-am să le găsesc decât când este prea târziu, dar n-am să îngădui ca Liandrin și celelalte să scape cu ce-au făcut. Au furat și au ucis! Nimeni nu scapă nevătămat, după ce-mi ucide supușii. N-am de gând să îngădui ca treisprezece surori Aes Sedai să rămână în slujba Umbrei. Vreau să le găsesc și să le ferecăm pe toate!

— Nu înțeleg ce legătură are asta cu noi, spuse încet Nynaeve; s-ar fi zis că-i trecea prin cap ceva ce nu-i plăcea defel.

— Uite ce are, copilă. Voi o să fiți dulăii mei și o să le vânați pe cele din Ajah Neagră. N-o să vă bănuiască nimeni – două Alese, nu foarte învățate, pe care le-am umilit în fața tuturor.

— Dar e o nebunie! strigă Nynaeve, care făcuse ochii mari încă de când Suprema rostise cuvintele „Ajah Neagră”, strângându-și cosița în pumn și acum vorbea scuișând fiecare

cuvânt. Aceste femei sunt surori de prim rang. Egwene nu e nici măcar Aleasă, cât despre mine, după cum știi, Maică, nu pot conduce Puterea nici cât s-aprind o lumânare, dacă nu mă mâinii. N-avem nici o putere.

Egwene încuviință. Limba i se lipise de cerul gurii, încât nici nu mai putea vorbi. „Să le căutăm pe cele din Ajah Neagră? Mai degrabă aș pleca la vânătoare cu o nuielușă. Vrea numai să ne sperie, să ne pedepsească. Asta trebuie să fie!” Și dacă asta încerca Suprema, atunci îi reușea totul mult prea bine. O văzu și pe ea încuviințând.

— Ai dreptate pe deplin. Numai că Liandrin nu este la fel de înzestrată ca voi – și ea e cea mai puternică dintre fugare. Da, ele sunt învățate, iar voi nu, și tu, Nynaeve, încă nu ți-ai depășit toate piedicile. Dar dacă n-ai vâslă, copila, e bună și-o scândură ca să duci barca la mal.

— Păi, eu nu aș fi de nici un folos, se bâlbâi Egwene, ascuțindu-și glasul; îi era însă mult prea teamă pentru a mai simți rușinea. „Vorbește serios! Pe Lumină, chiar așa e! Liandrin m-a dat pe mâna Seanchanilor și acum Suprema vrea să mă țin pe urmele a treisprezece femei de aceeași teapă?” O să am de învățat, lecții și muncă la bucătărie. Sunt sigură că Anaiya Sedai vă vrea să mă pună în continuare la încercare, să vadă dacă nu sunt cumva Vestitoare-n vise. De-abia voi avea vreme de mâncat și dormit. Cum să mai fac și cercetări?

— Va trebui să găsești un răgaz, răspunse Suprema, care se arăta din nou rece și netulburată, ca și cum prinderea femeilor din Ajah Neagră era o treabă la fel de ușoară ca măturatul podelelor. Vei fi Aleasă – vei putea să-ți alegi singură lecțiile, într-o oarecare măsură, și să hotărăști cât timp dedici fiecăreia dintre ele. Iar regulile cărora trebuie să li se supună Alesele sunt puțin mai îngăduitoare. Numai puțin. Dar, copilă, femeile astea trebuie găsite.

Egwene se uită la Nynaeve, dar aceasta spuse numai atât:

— Dar pe Elayne de ce nu ai chemat-o? Doar nu crezi că ar fi din Ajah Neagră. Oare pentru că e Domnița-Moștenitoare?

— Ai ghicit, copilă. Dacă aș putea, i-aș spune să vi se alăture, dar deocamdată am mult prea multe probleme cu Morgase. După ce o mai împlânzesc și o aduc pe calea cea bună, poate că Elayne va fi și ea cu voi. Poate atunci.

— Atunci să rămână deoparte și Egwene, zise Nynaeve. Deabia a ajuns la vârsta la care să fie numită femeie. Am să fac eu totul.

Egwene dădu să se împotrivească – „Sunt și eu femeie!” – dar Suprema i-o luă înainte.

— Nu te trimit ca momeală, copilă. Nici dacă aş avea o sută ca voi nu aş fi mulțumită, dar sunteți numai două, așa că va trebui să vă descurcați.

— Nynaeve, spuse Egwene, nu te înțeleg. Adică vrei să faci așa ceva?

— Nu-i vorba că vreau, răspunse fără vlagă Nynaeve, dar mi se pare mai bine să le caut decât să mă tot întreb dacă femeia care mă instruiește nu este cumva o Iscoadă. Nu știu ce pun la cale, dar n-am s-aștept să aflu când e prea târziu.

Egwene luă o hotărâre care-i întoarse stomacul pe dos.

— Atunci am să o fac și eu. Nici mie nu-mi convine să am tot felul de îndoieli.

Nynaeve deschise gura să se împotrivească, iar Egwene simți un fior de mânie, bine-venit după atâta teamă.

— Să nu mai îndrăznești să spui că aş fi prea tânără. Măcar eu pot să conduc Puterea de câte ori vreau. Sau aproape. Nu mai sunt o fetiță, Nynaeve.

Cealaltă rămase împietrită locului, smucindu-și costița, fără vreun cuvânt. În cele din urmă, însă, se înmuie.

— Nu mai ești, nu? Eu însămi te-am numit femeie, dar mărturisesc că, în sinea mea, nu am crezut-o. Ei, fetiță – nu, femeie. Femeie, nădăjduiesc că-ți dai seama că tocmai ce-ai intrat, alături de mine, într-un cazan plin cu apă, iar focul de dedesubt ar putea fi aprins.

— Știu asta, răspunse Egwene, mândră că glasul nu-i tremura aproape deloc.

Suprema zâmbi, parcă mulțumită de ce vedea, însă în privirea ei albastră pluti o scânteie care-o făcu pe Egwene să creadă că nu se îndoie de hotărârile pe care ele două aveau să le ia. Vreme de o clipă își simți din nou mâinile și picioarele legate cu sfori, ca ale unei marionete.

— Verin, începu șovăielnic Suprema, apoi începu să bombăne ca pentru sine. Dacă trebuie să mă încred în cineva, de ce nu în ea? Deja știe la fel de multe ca mine, dacă nu și mai multe. Verin, reluă ea, cu glasul mai puternic, o să vă transmită tot ce

se știe despre Liandrin și celelalte, și o lista cu toate ter'angrealele furate și cu ceea ce pot face. Atâta cât știm. Cât despre femeile din Ajah Neagră care mai sunt încă în Turn... căscați urechile, ochii, și aveți grijă ce întrebări puneți. Ca niște șoareci să fiți. Dacă aveți măcar o bănuială, mi-o spuneți pe dată. Am să încerc să fiu și eu cu ochii pe voi – asta nu va părea ciudat, ținând cont de fapta pentru care sunteți pedepsite. Puteți să-mi spuneți ce-ați aflat când vin să vă văd. Nu uitați că femeile astea au ucis deja o dată. O mai pot face cu ușurință.

— Toate bune și frumoase, spuse Nynaeve, dar noi tot Alese rămânem, pe când ele – Aes Sedai. Orice soră peste care dăm ne poate spune să ne vedem de treabă, sau ne poate trimite să-i spălăm rufele și va trebui să-i dăm ascultare. Sunt și locuri în care Alesele nu au voie să meargă și lucruri pe care nu le pot face. Pe Lumină, dacă am afla despre o soră că face parte din Ajah Neagră, ea le-ar putea porunci străjilor să ne închidă în camere și să ne țină acolo. Și așa ar face. Între o Aleasă și o Aes Sedai, pe cine să creadă?

— Da, de cele mai multe ori va trebui să găsiți o cale să vă descurcați, ca Alese, zise Suprema. Bine ar fi să nu vă bănuiască nimeni. Dar...

Și deschise cutia neagră de pe masă, șovăi puțin și se uită la ele, de parcă încă nu era convinsă că făcea bine, apoi scoase mai multe hârtii scorțoase, împăturite. Cercetându-le cu grijă, alese două, iar pe celelalte le îndesă înapoi. Întinse fiecareia câte una.

— Să nu le vadă nimeni. Folosiți-le numai dacă sunteți la ananghie.

Egwene desfăcu foaia. Avea câteva rânduri așternute cu un scris ordonat și rotund și era pecetluită jos cu Flacăra Albă din Tar Valon.

„Purtătorul acesteia face totul din porunca și cu îngăduința mea. Dați-i ascultare, fără vreo vorbă. Așa vă poruncesc.

Siuan Sanche

Păzitoarea Peciților

Flacăra din Tar Valon

Suprema Însăunată

— Cu asta aş putea face orice, spuse Nynaeve, năucită. Le-aş putea porunci celor din gardă. Şi Străjerilor, mai chicoti ea. Cu asta, l-aş putea face pe unul dintre ei să joace tontoriiul.

— Asta până când aş afla eu, încuviinţă sec Suprema. Şi dacă mi-ar ajunge la urechi că nu ai avut o pricină, te-aş face să-ţi doreşti să te fi prins Liandrin.

— Nici nu-mi trecea prin cap aşa ceva, rosti iute Nynaeve. Spuneam doar că asta ne dă mai multă putere decât am visat vreodată.

— S-ar prea putea să aveţi nevoie. Dar nu uitaţi. Nici Iscoadele şi nici Mantiile Albe nu ar da doi bani pe aşa ceva. Pesemne că v-ar ucide numai pentru că le aveţi. Dacă hârtiile astea sunt paveze... ce să spun, pavezele de hârtie se rup uşor, iar astea ar putea avea şi o ţintă pictată pe ele.

— Da, Maică, rostiră într-un glas Egwene şi Nynaeve. Egwene îşi îndoi foaia şi o îndesă în buzunarul de la cingătoare, hotărând în sinea ei să nu o mai scoată decât dacă nu avea de ales. „Şi cum am să ştiu când vine clipa?”

— Dar Mat? Întrebă Nynaeve. Maică, e foarte bolnav şi nu mai are multă vreme.

— Am să vă trimit vorbă, spuse simplu Suprema.

— Dar, Maică...

— Am să vă trimit vorbă! Acum plecaţi, copilelor. Nădejdea Turnului este în mâinile voastre. Duceţi-vă în camerele voastre şi odihniţi-vă. Nu uitaţi, aveţi întâlnire cu Sheriam şi cu oalele.

CAPITOLUL 15

Vinețiul

Leșind din cancelaria Supremei înscăunată, Egwene și Nynaeve găsiră coridoarele pustii – numai din când în când dădeau peste câte o slujnică grăbită să-și îndeplinească poruncile și fâțâindu-se cu pași ușori de colo-colo. Egwene era bucuroasă să le vadă – în ciuda tapiseriilor și podoabelor sculptate în piatră, coridoarele începuseră să i se pară niște peșteri, ba încă pline de primejdii. Nynaeve pășea hotărâtă, smucindu-și iarăși cosița, cu mișcări sacadate, iar Egwene se grăbi, ca să nu rămână în urmă – nu voia să se trezească singură.

— Nynaeve, dacă într-adevăr Ajah cea Neagră este pe aici și bănuiește ce porunci ni s-au dat... nădăjduiesc că nu vorbeai serios când ai spus că ne vom purta ca și cum am fi rostit deja cele Trei Legăminte. Nu am de gând să mă las omorâtă, atâta vreme cât pot folosi Puterea Supremă.

— Dacă femeii ca alea sunt încă aici, Egwene, au să știe ce facem de îndată ce dau cu ochii de noi, răspunse Nynaeve, care părea îngrijorată, în ciuda a ceea ce spunea. Sau ne vor privi ca pe-o amenințare, ceea ce-i cam același lucru, dacă ne gândim la urmări.

— De ce să ne privească așa? Nimeni nu se simte amenințat de cei cărora le poate da porunci. De pildă, de o femeie care, de

trei ori pe zi, trebuie să frece oalele și să învârtă frigările. De-asta ne-a și trimis Suprema la bucătărie. Sau, mă rog, și de-asta.

— Poate că Suprema nu s-a gândit până la capăt, spuse Nynaeve, cu gândurile aiurea. Sau poate că da, dar atunci înseamnă că are alte gânduri cu noi decât ce ne-a spus. Gândește-te, Egwene. Liandrin nu ar fi încercat să scape de noi decât dacă ne vedea ca pe o primejdie. Nici prin cap nu-mi trece cum, sau de ce, și nici nu văd vreo pricină pentru care lucrurile să se fi schimbat. Dacă mai sunt pe aici femei din Ajah Neagră, ele ne vor privi la fel ca înainte, chiar dacă nu bănuiesc ce ne-a pus Suprema să facem.

— Nu mă gândisem la asta, făcu Egwene, înghițind în sec. Pe Lumină, aș vrea să fiu nevăzută. Nynaeve, dacă sunt încă pe urmele noastre, să știi că eu aleg ferecarea, decât să las Iscoadele să mă omoare, sau poate să-mi facă altele și mai rele. Și cred că așa ai să faci și tu, în ciuda celor ce i le-ai spus Supremei.

— Dar vorbeam sincer, răspunse Nynaeve, pârând, în sfârșit, să se trezească, și micșorând pasul; pe lângă ele trecu o novice blondă, cu o tava în mână – Nynaeve o așteptă să se îndepărteze, apoi continuă: Fiecare cuvânt era adevărat, Egwene. Există și alte căi pentru a ne apăra. Dacă nu ar fi așa, femeile Aes Sedai ar fi ucise de îndată ce ar părăsi Turnul. Trebuie doar să găsim aceste căi și să le folosim.

— Știu deja câteva, și tu la fel.

— Sunt primejdioase.

Egwene deschise gura să spună că erau primejdioase numai pentru cei care-o atacau, însă Nynaeve se năpusti la ea.

— Pot ajunge să-ți placă prea tare. Azi-dimineață, când mi-am dezlănțuit furia împotriva Mantiilor Albe... m-am simțit mult prea mulțumită. E primejdios, sfârși ea, cutremurându-se, și iuți iarăși pasul, silind-o pe Egwene să facă la fel.

— Parc-ai fi Sheriam. Nu te-am mai auzit niciodată vorbind așa. De câte ori cineva îți ridică opreliști în cale, te revoltai. De ce te supui acum, când e în joc chiar viața ta?

— Și dacă, după aceea, suntem alungate din Turn, ferecate sau nu? Atunci ce facem? șopti Nynaeve, cu glasul atât de stins de parcă vorbea pentru sine. Pot s-o fac. Trebuie, dacă este să

rămân aici îndeajuns de mult pentru a învăța. Și trebuie să învăț dacă vreau să...

Dintr-odată, parcă își dădu seama că vorbea tare. O privi aspru pe Egwene, și ridică glasul.

— Lasă-mă să mă gândesc. Te rog, taci și lasă-mă. Egwene se supuse, cu toate că mintea îi clocotea de întrebări. Oare de ce tânjea atâta Nynaeve după învățăturile din Turnul Alb? Ce voia să facă? De ce se ascundea de ea? „Taine. Ne-am obișnuit cu ele, de când am sosit aici. Nici Suprema nu ne-a dezvăluit totul. Pe Lumină, ce-o fi având de gând cu Mat?”

Nynaeve o însoți până în aripa novicelor. Coridoarele erau încă pustii. Urcând rampele în spirală, nu se întâlneau cu nimeni. Ajunse la camera lui Elayne, Nynaeve se opri, bătut o dată, apoi deschise fără întârziere ușa și se uită înăuntru, după care lăsă ușa să se închidă și o porni cu pași mari către camera lui Egwene.

— N-a venit încă, zise. Trebuie să vorbim toate trei. Egwene o prinse de umeri, silind-o să se oprească.

— Ce...?

Dar, tocmai atunci, ceva o trase de păr și o ciupi de ureche. Prin fața ochilor îi trecu un fulger de negură, care se izbi cu zgomot de zid. În clipa următoare, Nynaeve o trase la podea, în spatele balustradei.

Cu ochii mari, năucită, Egwene se holbă la obiectul care zăcea pe o lespede în fața ușii ei, unde căzuse. O săgeată slobozită dintr-o arbaletă. Avea patru vârfuri groase, în care se prinseseră câteva fire din părul ei negru. Părea făcută pentru a străpunge armurile. Ridică, tremurând, o mână și-și atinse urechea. Avea o rană micuță, din care ieșise o picătura de sânge. „Dacă nu m-aș fi oprit chiar atunci... Dacă....” Săgeata i-ar fi străpuns capul și pesemne că ar fi ucis-o și pe Nynaeve.

— Sânge și cenușă! Îngână. Tu-i maica maicilor mă-sii!

— Ai grijă cum vorbești, o dojeni Nynaeve, fără prea multă tragere de inimă, întinzându-se pe jos ca să tragă cu ochiul printre stâlpii albi de piatră, către capătul îndepărtat al coridorului. Egwene observă că era înconjurată de un nimb sclipitor – așadar atinsese *saidar*.

Se grăbi să facă și ea la fel, și tocmai graba o împiedică. Graba, dar și imaginile care-i umpleau mintea – își vedea capul sfărâmat ca un pepene putred de săgeata masiva, care apoi se

înfiea în trupul lui Nynaeve. Trase aer adânc în piept, iarăși și iarăși, până ce, într-un târziu, văzu trandafirul plutind în hău și deschizându-se către Adevăratul Izvor, iar Puterea se revărsa asupra ei.

Se rostogoli pe burtă, alături de Nynaeve, ca să observe ce se mai întâmplă.

— Vezi ceva? L-ai zărit? Am să-l străpung cu un fulger! Îngăimă, simțindu-l în aceeași clipă cum se forma, îmboldind-o să-l slobozească. E un bărbat, așa-i?

Pe de o parte, era de neconceput ca un bărbat să pătrundă în aripa novicelor, pe de alta era cu neputința să creadă că o femeie ar fi străbătut Turnul cu o arbaletă.

— Nu știu, răspunse Nynaeve, cu un glas plin de mânie înăbușită – și cu atât mai primejdioasă. Mi s-a părut că zăresc... Da! Uite acolo!

Egwene o simți cutremurată de Putere, apoi o văzu ridicându-se în picioare, fără grabă, și scuturându-și rochia de parcă nu mai avea nici o pricină de îngrijorare. Se uită lung la ea.

— Ce? Ce-ai făcut? Nynaeve?

— Dintre cele cinci Puteri, îi spuse Nynaeve pe un ton solemn, de parcă ținea o prelegere, oarecum în bătaie de joc, Aerul, numit și Vânt este cel puțin folositor. Așa cred mulți, dar nu e câtuși de puțin adevărat, sfârși ea cu un râs aspru. Ți-am spus că mai avem și alte căi pentru a ne apăra. Am folosit Aerul ca să-l țin pe loc. Mă rog, nu sunt chiar sigură că e bărbat – nu l-am văzut bine. Șmecheria asta mi-a arătat-o cândva Suprema, cu toate că nu cred că s-ar fi așteptat s-o înțeleg. Ei, hai, ridică-te odată!

Egwene se înălță iute și se grăbi după ea pe coridor. Nu trecu mult și, după un colț, dădură cu ochii de un bărbat îmbrăcat în veșminte simple, maronii. Stătea nemișcat, întors cu spatele spre ele, sprijinindu-se pe vârfurile degetelor de la un picior în timp ce pe celălalt îl avea ridicat și spânzurat în aer, de parcă fusese oprit în timp ce alerga. Pesemne că se simțea ca și cum ar fi fost cufundat într-o pastă groasă, cu toate că împrejurul său nu era decât aerul împietrit. Egwene își aducea și ea aminte de ceea ce făcuse, cândva, Suprema, dar nu știa cum să repete ceea ce văzuse. În schimb, pentru Nynaeve era suficient să observe ceva, o singură dată, și învăța fără întârziere. Mă rog, cel puțin atunci când era în stare să conducă Puterea.

Ajunseră mai aproape. Dintr-odată, Egwene se tulbură, pierzând legătura cu Puterea. Din pieptul bărbatului se iveau plăselele unui pumnal. Mușchii feței îi atârnavă, iar ochii pe jumătate închiși fuseseră deja acoperiți de moarte. De îndată ce Nynaeve îi dădu drumul din strânsoare, leșul se prăbuși grămadă la pământ.

Era un bărbat cu o înfățișare obișnuită, de înălțime mijlocie și nu foarte solid. Trăsăturile sale erau atât de banale încât Egwene se gândi că nu l-ar fi putut recunoaște nici măcar dintr-un grup de trei persoane. Însă nu-i luă mai mult de o clipă să observe că lipsea ceva. Arbaleta. Tresări și se uită îngrijorată de jur împrejur.

— Trebuie să mai fie încă unul, Nynaeve. Cineva a luat arbaleta. Și l-a și înjunghiat. Ar putea să fie încă prin preajmă, gata să mai tragă o dată.

— Liniștește-te, îi spuse Nynaeve, cu toate că începu și ea să tragă cu ochiul pe coridor, smucindu-și cosița. Stai liniștită și o să ne dăm seama ce ne rămâne de...

Dar se întrerupse pe dată, auzind zgomot de pași venind dinspre rampa care urca până la catul la care se aflau. Inima lui Egwene începu să bată puternic. O simțea în gât. Cu ochii ațintiți asupra rampei, ea se chinui să atingă iarăși *saidar*. Numai că, pentru asta, avea nevoie de calm, iar bătăile inimii o împiedicau. De pe rampă apărură Sheriam Sedai, care se opri în loc, încruntându-se din pricina a ceea ce vedea.

— Pe Lumină, ce s-a-ntâmplat aici? Întrebă ea și se apropie cu pași repezi; o dată în viață, nu mai părea netulburată.

— Tocmai am dat peste el, spuse Nynaeve, în timp ce Mai-Marea peste novice îngenunchea lângă leș.

Sheriam atinse pieptul mortului, apoi își trase brațul îndărăt, foarte iute, șuierând printre dinți. Se vedea că era speriată, dar își făcu curaj și-l atinse iarăși, de data asta pentru ceva mai multă vreme.

— E mort, îngăimă ea. Mort ca toți morții și încă o dată pe-atât.

Se ridică, își scoase o batistă din mânecă și-și curăță bine degetele.

— Voi l-ați găsit? Aici? Așa?

Egwene încuviință din cap, convinsă că, dacă deschidea gura, cealaltă avea să-și dea seama că mințea.

— Chiar așa, spuse Nynaeve, sigură pe ea.

— Un bărbat... și mort, pe deasupra..., începu Sheriam clătinând din cap, în aripa novicelor. Ce mai scandal! Unde mai pui că...

— Dar ce-i așa de deosebit la omul ăsta? Întrebă Nynaeve. De ce-ai spus că este mort încă o dată pe-atât?

Sheriam răsuflă adânc și le privi scrutător, pe amândouă.

— E un Făr-de-Suflet. Un Vinețiu, răspunse, ștergându-și încă o dată degetele și întorcându-și din nou privirile îngrijorate către leș.

— Făr-de-Suflet? repetă Egwene cu glasul tremurând.

— Un Vinețiu? spuse și Nynaeve, în aceeași clipă.

Sheriam le aruncă o privire scurtă, dar pătrunzătoare.

— N-ați învățat încă nimic despre ei, dar, de vreme ce și-așa ați încălcat regulile de multe ori... și unde mai pui că voi l-ați găsit..., mai spuse, arătând către bărbatul mort. Cei Făr-de-Suflet, Vinețiii, își jertfesc sufletele pentru a-l sluji pe Cel Întunecat și a ucide în numele său. După asta, nu se mai poate spune că rămân în viață. Nu sunt morți, dar nici nu mai trăiesc. În ciuda numelui pe care-l poartă, sunt și femei printre ei. Foarte puține. Nici măcar printre Iscoade nu se găsesc multe femei într-atât de proaste încât să încuviințeze o asemenea jertfă. Adesea, când te uiți la un astfel de om nu-l observi decât când este prea târziu. Chiar și când se mai putea mișca, bărbatul ăsta era ca și mort. Acum, numai ochii îmi spun că făptura de-acolo a fost cândva în viață. Nici un Vinețiu nu a îndrăznit să pătrundă în Tar Valon de pe timpul Războaielor Troloce, sfârși ea, cântărindu-le din nou cu privirea.

— Și-acum ce-ai de gând să faci? Întrebă Egwene, apoi, văzând-o pe Sheriam ridicând din sprâncene, adăugă: Dacă-mi este îngăduit să întreb, Sheriam Sedai.

— Să zicem că-ți este, răspunse cealaltă, șovăind, de vreme ce ai avut ghinionul să dai peste el. Totul atârână de Suprema Înscăunată, dar, după tot ce s-a-ntâmplat, cred că ea va dori ca adevărul să nu le fie cunoscut multora. Sunt și-așa prea multe povești. Nu aveți voie să pomeniți despre asta nimănui, în afară de mine și de Supremă, dacă aduce ea vorba mai întâi.

— Am înțeles, Aes Sedai, răspunse însuflețită Egwene. Nynaeve încuviință și ea, însă ceva mai rece. Cât despre Sheriam, părea sigură că i se va da ascultare, cu toate că nici nu

le ascultase vorbe. Atenția sa era îndreptată numai către bărbatul mort. Vinețiul. Cel Făr-de-Suflet.

— Faptul că aici a murit un bărbat nu poate fi ascuns, începu ea; strălucirea Puterii Supreme o înconjură dintr-odată și, la fel de repede, leșul de pe podea fu acoperit cu o cupola lunguiață, joasă, cenușie și atât de mata încât aproape că nici nu se mai vedea ce era dedesubt. Numai că el nu va putea fi atins de nimeni care să-și dea seama cine a fost. Trebuie să pun pe cineva să-l ia înainte să se întoarcă novicele.

Ochii ei verzi, migdalați, se opriră asupra celor două, de parcă de-abia și-ar fi amintit că erau acolo.

— Acum puteți să plecați. Nynaeve, cred că ar fi bine să mergi în încăperea ta. Aveți și așa destule încurcături. Dacă se află că ați avut de-a face și cu asta, chiar și puțin... Hai, duceți-vă.

Egwene făcu o mică plecăciune și o trase de mânecă pe Nynaeve care, însă, nu se lăsă dusă.

— De ce-ai venit încoace, Sheriam Sedai?

O clipă, Sheriam păru tulburată, apoi se încruntă. Cu mâinile în șolduri, se uită la Nynaeve cu toată asprimea funcției sale.

— Oare Mai-Marea peste novice are de-acum nevoie de vreo scuză pentru a pătrunde în aripa novicelor, Aleaso? spuse ea. Oare de când au început Alesele să le ia la întrebări pe Aes Sedai? Știu că Suprema are de gând să scoată ceva din voi două, dar, fie că izbutește sau nu, eu, una, am să vă învăț să vă purtați. Măcar atât. Acum plecați imediat, dacă nu vreți să vă iau pe sus în cancelarie. Și nu pentru acea mică întâlnire pe care deja v-a poruncit-o Suprema.

— Iertare, Sheriam Sedai, spuse Egwene, amintindu-și de ceva, vreau să-mi iau mantia. Mi-e frig.

Și o luă la fuga pe coridor, înainte ca femeia Aes Sedai să apuce să-i răspundă. Dacă Sheriam avea să găsească săgeata înfiptă în ușă, avea să pună mult prea multe întrebări. Gata cu povestea lor cum că doar găsiseră mortul și că nu avea nimic de-a face cu ele. Numai că, ajunsă la ușa încăperii sale, observă că săgeata dispăruse. Nu rămăsese decât crăpătura din lespede alăturată. I se făcu pielea de găină. „Cum de-a izbutit cineva s-o ia, fără să-l observăm... Înseamnă că era un alt Vinețiul!” Numai dulcea senzație a Puterii care-i curgea prin trup o făcu să-și dea seama că atinsese *saidar*. Chiar și așa, trebui să-și adune tot curajul pentru a deschide ușa și a pătrunde în

încăpere. Era goală, dar Egwene nu zăbovi. Își luă repede mantia albă din cui și fugi, fără să dea drumul la *saidar* înainte să ajungă aproape de cele care-o așteptau.

Cât lipsise ea, pesemne că între ele se mai petrecuse ceva. Nynaeve încerca să pară blândă și supusă, dar nu izbutea – s-ar fi zis, numai, că o durea stomacul. Sheriam stătea cu mâinile în șolduri și bătea nervoasă din picior, învăluind-o cu o privire aspră, ca o piatră de moară care sfărâma grăunțele prefăcându-le în făină, de care avu parte, pe dată, și Egwene.

— Iertare, Sheriam Sedai, spuse aceasta în grabă, cu o mică plecăciune, aranjându-și și mantia pe umeri. Toate astea... mortul... Vinețiul!... m-au făcut să mă înfrigurez. Putem pleca?

Sheriam încuviință scurt, iar Nynaeve făcu și ea o plecăciune, nu prea adâncă. Egwene o apucă de braț și o târî după ea.

— Ai de gând să mai faci și alte necazuri? o întrebă, după ce coborâseră două caturi astfel încât, din câte nădăjduia, Sheriam nu le mai putea auzi. Ce i-ai mai spus, de se uita atât de urât? Ai mai întrebatoare cine știe ce, așa-i? Măcar ai aflat ceva care să merite s-o superi?

— Nu mi-a spus nimic, mormăi Nynaeve. Dar, Egwene, dacă este să fim de vreun folos, trebuie să punem întrebări. Trebuie să riscăm puțin, altfel n-o să aflăm nimic.

— Bine, dar fii puțin mai cu grijă, oftă Egwene și, văzându-i chipul care spunea limpede că nici prin gând nu-i trecea să se păzească, oftă din nou. Nynaeve, săgeata dispăruse. Pesemne că a luat-o alt Vinețiu.

— Deci de-asta te-ai... pe Lumină! se încruntă Nynaeve, smucindu-și aprig cosița.

— Ce-a făcut ca să... acopere leșul? întrebă după o vreme Egwene; nu voia să-i folosească numele adevărat, încercând să uite că mai exista unul, undeva prin preajmă. De fapt, în clipa aceea n-ar fi vrut să se gândească la nimic.

— Aer, răspunse Nynaeve. A folosit Aerul. Mi-a plăcut ce-am văzut, și cred că înțeleg cum aș putea să mă folosesc și eu de el.

Puterea Supremă era alcătuită din alte cinci: Pământ, Aer, Foc, Apă și Spirit. Felurile înzestrări cereau alte și alte combinații ale celor cinci Puteri.

— Nu prea înțeleg cum se leagă Puterile. Uite, Tămăduirea, de pildă. Înțeleg de ce e nevoie de Spirit și, poate, și de Aer. Dar Apă, de ce?

— Ce tot vorbești acolo? se năpusti Nynaeve. Ai uitat ce-avem de făcut?

Aruncă o privire în jur. Ajunseseră în aripa Aleselor, alcătuită din coridoare aflate ceva mai jos decât aripa novicelor, împrejurul unei grădini, nu al unei curți. Nu se vedeau decât câteva Alese, la un alt cat. Cu toate acestea, Nynaeve coborî glasul:

— Ai uitat de Ajah Neagră?

— Încerc din răputeri să uit, răspunse aspru Egwene. Măcar o vreme. Încerc să uit că tocmai am dat peste un mort, care mai că nu m-a ucis la rândul lui, și care mai are și un tovarăș, care-ar putea încerca din nou s-o facă. Am avut mare noroc să rămânem în viață, sfârși ea, atingându-și lobul urechii – sângele se uscăse, dar tot o mai durea puțin.

Chipul lui Nynaeve se mai împlânzi, însă, atunci când vorbi, tonul său îi aminti celeilalte de vremurile în care fusese Meșterea în Emond's Field și rostise vorbe care trebuiau spuse, cu toate că alții nu voiau să le audă.

— Amintește-ți de leșul acela, Egwene. Amintește-ți că a încercat să te omoare. Să ne omoare pe amândouă. Amintește-ți de Ajah Neagră. Să nu uiți nici o clipă de femeile alea. Pentru că, dacă uiți, s-ar prea putea ca data viitoare să fii chiar tu cea omorâtă.

— Știu, oftă Egwene. Dar asta nu înseamnă că trebuie să-mi placă.

— Ai observat că Sheriam n-a pomenit nimic despre un anume lucru?

— Nu. Despre ce?

— Nu s-a întrebat nici o clipă cine l-a omorât. Acuma, hai. Încăperea mea e chiar aici, și poți să te și odihnești puțin cât vorbim.

CAPITOLUL 16

Trei la vânătoare

Camera lui Nynaeve era binișor mai mare decât cele ale novicelor. Avea și un pat adevărat, nu unul lipit de perete, și două scaune cu spătar de piele, în loc de taburet, și un dulap pentru haine. E drept că mobila era simplă, potrivită pentru locuința unui fermier ceva mai înstărit, însă față de novice se putea spune că Alesele trăiau în lux. Era acolo până și un covoraș, brodat cu dungi galbene și roșii, pe albastru. Intrând, Nynaeve și Egwene descoperiră că încăperea nu era pustie.

În fața căminului se afla Elayne, cu brațele încrucișate pe piept și cu ochii roșii de mânie – și nu numai. Pe scaune ședeau foarte în largul lor doi tineri, cu brațe și picioare lungi. Unul dintre ei, purtând un surtuc verde închis, desfăcut, pe sub care i se vedea cămașa albă ca laptele, avea ochii albaștri și părul roșu-auriu, la fel ca Elayne. după chipul zâmbitor se vedea foarte bine că îi era frate. Celălalt, de vârsta lui Nynaeve, cu un surtuc cenușiu încheiat până la ultimul nasture, era zvelt, cu părul și ochii de culoare închisă. Văzându-le intrând, acesta se ridică, foarte sigur pe el și cu mișcări grațioase, ca o pisică. Era cel mai frumos bărbat pe care-l văzuse vreodată, se gândi Egwene – și nu pentru prima oară. Se numea Galad.

— Îmi pare bine să vă revăd, spuse, luându-i mâna. Mi-am făcut multe griji pentru voi. Și Gawyn la fel.

Inima lui Egwene începu să bată mai iute. Își trase repede mâna, pentru ca el să nu simtă.

— Îți mulțumesc, Galad, îngăimă. „Pe Lumină, ce chipeș este.”

Își spuse că trebuia să înceteze cu gândurile de felul ăsta. Dar nu era ușor. Se trezi că începuse să-și netezească fustele, dorindu-și să fi fost văzută toată în mătase, nu în veșmintele simple de lână, sau poate chiar într-o rochie de felul celor din Doman despre care-i povestise Min, cele care se mulau pe trup și păreau atât de subțiri încât aveai impresia că poți vedea prin ele, cu toate că nu era așa. Mânioasa pe sine, se înroși și își alungă gândurile din minte, încercând pe tăcute să-l facă pe Galad să-și ia ochii de la chipul ei. Jumătate dintre femeile din Turn, de la slujnice și până la Aes Sedai, păreau să aibă aceleași gânduri atunci când îl priveau – dar asta nu o ajuta deloc. Nici faptul că părea să-i zâmbească numai și numai ei. La urma urmelor, zâmbetul făcea totul mult mai rău. „Pe Lumină, dacă ar bănuî măcar ce-mi trece prin minte, aș muri de rușine!”

Tânărul cu părul auriu se aplecă înainte, fără să se ridice.

— Întrebarea e unde ați fost. Elayne nu mi-a răspuns oricât am stăruit și s-a ferit de parcă avea un buzunar plin de smochine pe care nu voia să le-mpartă cu nimeni.

— Ți-am spus că nu te privește, Gawyn, răspunse cu glasul sugrumat Elayne. Am venit încoace pentru că nu voiam să fiu singură, îi zise lui Nynaeve. M-au văzut și s-au ținut după mine. Și m-au bătut la cap fără încetare.

— Ca să vezi, rosti sec Nynaeve.

— Numai că ne privește, soră dragă, interveni Galad. Viața și siguranța ta ne privesc îndeaproape.

Se uită la Egwene, care simți că inima stătea să-i sară din piept.

— E la fel și cu voi, celelalte. Sunteți foarte importante pentru mine. Pentru noi.

— Nu sunt sora ta, se răsti Elayne.

— De vreme ce nu doreai să rămâi singură, zise Gawyn către Elayne, zâmbind, puteai foarte bine să stai să vorbești cu noi. Și, după toate prin câte am trecut, numai pentru a ne găsi aici, cred că merităm măcar să ne explici pe unde ai umblat. Crede-mă că aș prefera să-l las pe Galad să dea cu mine de pământ prin curtea de antrenament o zi întreagă, decât s-o mai înfrunt pe

Mama, fie și un singur minut. Aș prefera să-l știu și pe Coulin supărat pe mine.

Coulin era Maestrul de arme, cel care îi ținea din scurt pe toți tinerii care veneau în Turnul Alb să se instruiască, fie că doreau să ajungă Străjeri, fie doar să învețe de la ei.

— N-ai decât să negi că există o legătură între noi, dacă așa dorești, îi spuse Galad lui Elayne, pe un ton grav, dar ea tot va rămâne. Iar Mama ne-a încredințat nouă viața și siguranța ta.

— Dacă ți se-ntâmplă ceva, Elayne, nouă o să ne pună pielea pe băț, se strâmba Gawyn. A trebuit să ne dăm toată silința – altfel, ne-ar fi târât îndărăt, după ea. N-am auzit niciodată ca o regină să-și trimită propriul fiu la moarte, dar Mama părea dispusă să facă o excepție, dacă nu te aducem acasă vie și nevătămată.

— Sunt convinsă, răspunse Elayne, că ați făcut toate astea numai pentru mine, și nicidecum pentru a putea rămâne aici să învățați de la Străjeri. Gawyn se îmbujoră.

— Viața ta era prima noastră grijă, rosti Galad; părea sincer, iar Egwene era chiar sigură că așa și era. Am izbutit s-o convingem pe Mama că, dacă te întorci aici, ai să ai nevoie de cineva care să vegheze asupra ta.

— Să vegheze! strigă Elayne, însă Galad continuă netulburat.

— Turnul Alb a devenit un loc primejdios. Unii oameni au murit – au fost uciși – fără să se știe cu adevărat ce s-a-ntâmplat. Până și câteva Aes Sedai și-au pierdut viețile, cu toate că lumea încearcă să păstreze taina. Și am auzit și povești despre Ajah Neagră, chiar aici, în Turn. Din porunca Mamei, te vom duce îndărăt în Caemlyn, atunci când vei putea să pleci în siguranță.

Drept răspuns, Elayne își ridică bărbia și-i întoarse, pe jumătate, spatele. Neputincios, Gawyn își trecu o mână prin păr.

— Pe Lumină, Nynaeve, nici Galad și nici eu nu suntem niște răufăcători. Nu vrem decât să vă ajutăm. Așa am fi făcut oricum, însă Mama ne-a poruncit-o, așa că nu mai există nici o cale prin care să ne convingi să ne răzgândim.

— Poruncile lui Morgase nu au nici o putere în Tar Valon, spuse Nynaeve, fără să ridice tonul. Cât despre dorința voastră de-a ne ajuta, am s-o țin minte. Dacă vom avea nevoie, vouă o să vă cerem sprijin în primul rând. Acum, însă, vă rog să plecați.

Și le arată ușa, cu un gest ferm, însă Gawyn n-o luă în seamă.

— Toate bune și frumoase, numai că Mama va vrea să știe că Elayne s-a întors. Și de ce a fugit fără nici o vorbă, și pe unde a umblat în toate lunile astea. Pe Lumină, Elayne! Tot Turnul fierbea! Mama mai că nu înnebunise de spaimă. Am crezut c-o să dărâme zidurile cu mâinile goale.

Pe chipul lui Elayne apăru o urmă de vinovăție, așa că Gawyn merse mai departe.

— Să știi că-i ești datoare, măcar cu atâta, Elayne. Și mie la fel. Arde-m-ar, ești încăpățânată ca un catâr. Ai lipsit luni de zile și nu știu nimic despre asta decât c-ai izbutit să te pui rău cu Sheriam – și asta numai pentru că ai plâns și nu vrei să te așezi.

Privirea indignată a lui Elayne dădu de înțeles că fratele său își pierduse toate avantajele de-abia dobândite.

— Destul, spuse Nynaeve. Galad și Gawyn dădură să răspundă, dar ea ridică glasul. Am spus destul!

Și se uită la ei, aruncând flăcări din priviri, până ce se convinse că-i redusese la tăcere, apoi continuă:

— Elayne nu vă datorează nimic. Și dacă dorința ei este să nu vă dezvăluie ce s-a petrecut, atunci așa va rămâne. Asta-i camera mea, nu sala cea mare a vreunui han, și vă poftesc să plecați.

— Dar, Elayne..., începu Gawyn, în același timp cu Galad care spunea:

— Nu vrem decât...

— Mă îndoiesc, rosti Nynaeve, îndeajuns de tare pentru a-i întrece pe amândoi, că ați cerut voie cuiva pentru a intra în aripa Aleselor.

Surprinși, cei doi tineri se holbară la ea.

— M-am gândit eu. Acuma, ori dispăreți din ochii mei, până număr la trei, ori am să-i scriu un răvaș Maestrului de arme, în care să-i povestesc despre asta. Coulin Gaidin are brațul mult mai tare decât Sheriam Sedai și puteți fi siguri că am să-l fac eu să se folosească de el așa cum se cuvine.

— Doar n-ai să faci așa ceva, Nynaeve..., începu îngrijorat Gawyn, însă Galad îi făcu semn să tacă și se apropie de Nynaeve. Ea nu se schimbă la față, dar, fără să-și dea seama, își netezi fustele în partea din față, văzându-l cum îi zâmbea. Egwene nu se miră. Pesemne că nici o femeie, în afară de cele din Ajah Roșie, nu rămânea netulburată de zâmbetele lui Galad.

— Îmi cer iertare, Nynaeve, că te-am deranjat cu prezența noastră, spuse el, pe un ton cald. Plecăm, firește. Dar nu uita că suntem alături de voi, dacă aveți nevoie. Și vă putem ajuta să înfrunțați și pricina care v-a silit să fugiți. Nynaeve îi zâmbi și ea.

— Unu, spuse.

Galad clipi și zâmbetul îi dispăru de pe buze. Liniștit, se întoarse către Egwene. Gawyn se ridică și se îndreptă spre ușă.

— Egwene, știi bine că tu, în mod deosebit, mă poți căuta oricând, pentru orice. Sper că n-ai uitat.

— Doi, spuse Nynaeve, iar Galad îi aruncă o privire furioasă.

— O să mai vorbim noi, îi zise lui Egwene, aplecându-se peste mâna ei. Zâmbindu-i încă o dată, se îndreptă fără grabă spre ușă.

— Trrrr....

Gawyn o zbughi pe ușă, și până și Galad își iuți puțin pasul grațios.

— ... ei, sfârși Nynaeve, când ușa se trânti în urma lor.

— Vai, ce bine, rosti Elayne, bătând încântată din palme. Foarte bine. Nu știam că bărbaților nu li se îngăduie să pătrundă nici în aripa Aleselor.

— Li se îngăduie, spuse sec Nynaeve, dar nătărăii ăștia n-o știau nici ei.

Elayne bătu iarăși din palme și râse.

— I-aș fi lăsat să plece liniștiți, adăugă Nynaeve, dacă Galad n-ar fi zăbovit atâta, și cu bună știință. Tânărul ăsta o să dea de necazuri din pricină că-i așa de chipeș.

Auzind-o, lui Egwene aproape că-i veni să râdă. Galad era mai tânăr decât Nynaeve cu un an, cel mult - iar Nynaeve își netezea iarăși cutele fustelor.

— Galad! pufni Elayne. N-am scăpat de el, sunt convinsă, și nu știu dacă păcăleala ta va mai merge și a doua oară. Face cum i se pare lui că e bine, și nu-i pasă pe cine rănește, fie și pe sine.

— O să mă gândesc eu la ceva, zise Nynaeve. Nu le putem îngădui să ni se uite peste umăr la tot pasul. Dacă vrei, Elayne, pot să-ți pregătesc un leac pentru durere.

Elayne scutură din cap, apoi se întinse pe pat cu bărbia în mâini.

— Dacă află Sheriam, o să ne-aștepte cu siguranță încă o vizită în cancelarie. Egwene, parcă nu prea ți-am auzit glasul. Ți-

a mâncat pisica limba? Sau, poate, Galad? Întrebă ea, posomorându-se.

Fără să vrea, Egwene se îmbujoră.

— N-am vrut să mă cert cu ei, asta-i tot, răspunse, pe tonul cel mai demn cu putință.

— Firește, rosti Elayne, fără tragere de inimă. Recunosc că Galad e chipeș. Și, cu toate astea, e un om îngrozitor. Nu face decât ceea ce crede că-i drept. Știu că asta nu sună rău, dar chiar este. Nu a ieșit niciodată din cuvântul Mamei, nici măcar o iotă. Nu spune minciuni, nici măcar una mică, și nu încalcă regulile. Și dacă te pârăște pentru că le-ai încălcat, nu o face din răutate - pare trist că nu te-ai putut ridica la înălțimea așteptărilor lui, atât și nimic mai mult - dar tot te pârăște.

— Pare... stânjenitor, spuse șovăielnic Egwene, dar nu îngrozitor. Nu mi-l pot închipui făcând ceva cu adevărat cumplit.

Elayne scutură din cap, ca și cum nu-i venea să creadă că Egwene se lăsa atât de greu convinsă.

— Dacă tot ai de gând să-ți îndrepti atenția către cineva, încearcă cu Gawyn. E îndeajuns de drăguț - nu întotdeauna, firește - și e mort după tine.

— Gawyn! Nu m-a băgat în seamă niciodată.

— Firește că nu, prostuțo, dacă tu nu-ți iei niciodată ochii de la Galad.

Egwene își simți obrajii fierbinți, cu toate că se temea că era purul adevăr.

— Pe când Gawyn era copil, Galad i-a salvat viața, continuă Elayne. Gawyn n-o să recunoască în veci că-i place o femeie, dacă și Galad este atras de ea, dar l-am auzit vorbind despre tine și știu. De mine nu s-a putut ascunde niciodată.

— E bine de știut, răspunse Egwene, apoi făcu haz de rânjelul lui Elayne. Poate izbutesc să-l fac să-mi spună și mie câte ceva din toate astea.

— Nu uita că poți alege Verdele, și că surorile Verzi se mai și căsătoresc, din când în când. Gawyn chiar e mort după tine, și ai fi numai bună pentru el. Ca să nu mai spun că mi-ar plăcea să fii sora mea.

— Dacă ați terminat cu vorbele astea copilărești, le întrerupse Nynaeve, să știți că avem lucruri importante de discutat.

— Da, zise Elayne, de pildă ce v-a spus Suprema după ce-am plecat.

— Mai bine să nu vorbim despre asta, rosti stingherită Egwene – nu voia s-o mintă pe Elayne. A fost totul foarte neplăcut.

Elayne pufni neîncrezătoare.

— Multă lume crede că pot scăpa mai ușor din orice încurcătură, numai pentru că sunt Domnița-Moștenitoare din Andor. Adevărul este că, de fapt, o pățesc încă și mai rău, tocmai pentru că sunt ceea ce sunt. N-am făcut nimic deosebit față de ce-ați făcut voi, iar dacă Suprema avea de gând să vă dojenească, ar fi fost de două ori mai aspră cu mine. Așa că, hai s-aud: ce v-a spus?

— Asta trebuie să rămână numai între noi trei, spuse Nynaeve. Ajah Neagră...

— Nynaeve! striga Egwene. Suprema ne-a spus să păstrăm tăcerea față de Elayne.

— Ajah Neagră! îngână și Elayne, ridicând glasul, și ridicându-se în genunchi pe pat. Acum că ați pomenit, nădăjduiesc că o să-mi spuneți totul. Nu vă las să păstrați nici o taină.

— Nici n-aveam de gând, rosti, încurajatoare, Nynaeve, lăsând-o pe Egwene cu gura căscată. Egwene, Liandrin s-a simțit amenințată de tine și de mine. Tu și cu mine era să fim ucise adineauri...

— Ucise? Adineauri? șopti Elayne.

— ... Pesemne pentru că suntem încă primejdioase, și pesemne din pricină că lumea știe deja că am vorbit cu Suprema între patru ochi. Și poate chiar din cauza a ceea ce ni s-a spus. Avem nevoie de o tovarășă despre care să nu se știe nimic. Iar dacă nu știe nici Suprema, cu atât mai bine. Nu sunt convinsă că putem avea mai multă încredere în ea decât în Ajah Neagră. Vrea să ne folosească pentru propriile-i scopuri, iar eu am de gând s-o împiedic. Înțelegeți?

Fără tragere de inimă, Egwene încuviință, dar nu se lăsă fără să zică:

— O să fie periculos, Elayne, la fel ca toate câte le-am avut de înfruntat în Faime. Poate și mai mult. De data asta, nu ești silită să ni te alături.

— O știu, spuse încet Elayne, apoi continuă, după o clipă de tăcere. Când regatul meu pleacă la război, Primul Prinț al Sabiei comandă armata, dar și Regina merge cu ei. Acum șapte sute de ani, în bătălia de la Cuallin Dhen, oamenii din Andor erau pe

cale să fie înfrânți, când Regina Modrellein a pornit călare, singură și neînarmată, ducând cu ea flamura Leului, drept în mijlocul armatelor din Tear. Cei din Andor s-au adunat și au pornit iarăși la atac, ca s-o salveze, și au câștigat bătălia. Așa ceva se așteaptă din partea unei Regine din Andor. Chiar dacă încă nu am învățat să-mi stăpânesc teama, trebuie s-o fac înaintea de a-i lua locul mamei mele pe tronul Leului. Că doar nu credeți, sfârși ea, înveselindu-se și chicotind, că am să pierd o aventură, numai ca să am timp de frecat oalele?

— Asta oricum ai s-o faci, îi zise Nynaeve, și cel mai bine ar fi ca toată lumea să creadă că așa-ți petreci tot timpul. Acum ascultă cu atenție.

Elayne se supuse. Pe măsură ce Nynaeve îi dezvăluia ce le spusese Suprema Încăunată, făcu ochii din ce în ce mai mari. Află despre misiunea încredințată lor și despre cel care încercase să le ucidă. Se cutremură, auzind de Vinețiu, apoi citi documentul pe care-l scrisese Suprema pentru Nynaeve, nevenindu-i să creadă.

— Mi-aș dori să am așa ceva, când mă voi întâlni iarăși cu Mama, murmură, dându-i-l înapoi.

Însă, când Nynaeve își sfârși povestea, pe chip i se oglindi o profundă indignare.

— Păi, așa ceva e ca și cum ți s-ar spune să pleci pe coclauri și să găsești lei, numai că fără să știi precis dacă există vreunul – și, dacă există, e cu putință să sară la tine, și cine știe dacă nu sunt făcuți să arate ca niște tufișuri. Ah, și, dacă găsești vreunul, încearcă să scapi cu viață măcar până să ajungi să spui cuiva unde se află.

— Dacă ți-e teamă, îi zise Nynaeve, nu e timpul pierdut. Te poți da la o parte. După ce începem, însă, va fi prea târziu.

— Sigur că mi-e teamă, răspunse Elayne, dându-și capul pe spate. Nu sunt nesăbuită. Dar nu mi-e atât de teamă încât să renunț înainte de a începe.

— Mai e ceva, zise Nynaeve. Mi-e groază că Suprema l-ar putea lăsa pe Mat să moară.

— Dar o Aes Sedai trebuie să tămăduiască pe oricine i-o cere, strigă Domnița-Moștenitoare, indignată și neîncrezătoare. De ce să faci așa ceva? Nu pot să cred. Nu vreau să cred!

— Nici eu! Îngăimă Egwene. „Nu putea fi adevărat! Nu se putea ca Suprema să-l lase să moară!” Tot drumul înapoi, Verin ne-a spus că Suprema o să aibă grijă de el.

Nynaeve clătină din cap.

— Ne-a spus că „se va ocupa de el”. Nu-i același lucru. Și nici Suprema nu mi-a răspuns, atunci când am întrebat-o. Poate că încă nu s-a hotărât.

— Dar de ce? Întrebă Elayne.

— Pentru că pricinile Turnului Alb sunt mereu învăluite în taină, rosti Nynaeve, pe un ton care-o făcu pe Egwene să se-nfioare. Nu știu de ce. Viața lui Mat depinde de căile prin care el le poate fi de folos. Nici unul dintre cele Trei Legăminte nu spune că sunt silite să-l tămăduiască. În ochii Supremei, Mat este doar o unealtă. La fel ca și noi. De noi se folosește pentru a le vâna pe femeile din Ajah Neagră, dar dacă o unealtă se rupe și n-o mai poți face la loc, nu stai să plângi după ea. Îți iei alta, și cu asta, gata. să țineți minte, amândouă!

— Și ce să facem cu el? Întrebă Egwene. Ce putem face? Nynaeve se apropie de dulap și scotoci prin el, apărând apoi cu o boccea de ierburi.

— Cu leacurile mele – și cu mult noroc – poate că-l pot tămădui chiar eu.

— Dar Verin n-a izbutit, spuse Elayne. Nici Verin și Moiraine împreună, iar Moiraine avea un angreal. Nynaeve, dacă sorbi prea mult din Puterea Supremă, te poți face cenușă. Sau, dacă ai noroc – și ce mai noroc se cheamă și ăsta! – poți scăpa numai ferecată.

— Mi-au spus și mi-au tot spus, răspunse Nynaeve ridicând din umeri, că pot ajunge cea mai puternică Aes Sedai de o mie de ani înapoi. Poate că a venit vremea să vedem dacă au avut dreptate.

Și își smuci costița. Era limpede că-i era teamă, chiar dacă vorbele îi păreau neînfricate. „Dar n-o să-l lase pe Mat să moară, chiar dacă înseamnă și pentru ea o primejdie.”

— Și despre noi se tot spune că suntem puternice – sau că vom fi. Poate că, dacă încercăm laolaltă, putem să ne împărțim curgerea în trei.

— N-am încercat niciodată să ne unim, spuse încet Nynaeve. Nici nu sunt convinsă că știu cum trebuie făcut. Ar putea fi la fel de primejdios ca atunci când absorbi prea multă Putere.

— Știți ce, dacă e s-o facem, la treabă, spuse Elayne, dându-se jos din pat. Cu cât vorbim mai mult, cu atât mi se face mai teamă. Mat e în încăperile de oaspeți. Nu știu care dintre ele, dar asta am aflat de la Sheriam.

Ca un răsunet al vorbelor ei, ușa se deschise cu zgomot și înăuntru pătrunse o Aes Sedai, mergând nestingherită, ca și cum era camera ei și celelalte se aflau acolo fără îngăduință. Egwene făcu o plecăciune adâncă, pentru a-și ascunde dezamăgirea de pe chip.

CAPITOLUL 17

Sora Roșie

Elaida era o femeie mai degrabă arătoasă decât frumoasă, iar asprimea întipărită pe chip dădea o oarecare maturitate trăsăturilor fără vârstă pe care le aveau toate femeile Aes Sedai. Nu părea bătrână, însă Egwene nu-și putea imagina că ar fi fost vreodată tânără. Puține erau femeile Aes Sedai care să-și poarte șalul brodat cu frunze de viță și cu lacrima albă care închipuia Flacăra din Tar Valon pe spate, în afara ceremoniilor foarte solemne, dar iată că Elaida îl purta pe al său, cu ciucurii roșii ca și Ajah pe care și-o alesese. Și rochia sa alburie era împodobită cu dungi roșii, și aceeași culoare o aveau papucii care i se zăreau în picioare, în timp ce pășea. Ochii ei întunecați le priveau pe celelalte precum ochii unei păsări care-și urmărește viermișorii.

— Așadar, vă găsesc pe toate laolaltă. Și nici nu mă miră.

Nici mișcările, nici glasul său nu erau prefăcute – era o femeie puternică, gata să se folosească de puterea pe care-o avea dacă hotăra că era nevoie, o femeie care știa mai multe decât cele cu care vorbea – fie ele regine sau novice.

— Iertare, Elaida Sedai, spuse Nynaeve, cu o altă plecăciune, dar tocmai mă pregăteam să plec. Am pierdut multe lecții. Cu voia...

— Lectțiile mai pot să aștepte, zise Elaida. Că doar și-așa au așteptat destul.

Luându-i din mână bocceaua de cârpă, desfăcu legăturile, dar, după ce aruncă o singură privire înăuntru, o lăsă să-i cadă pe jos.

— Ierburi. Nu mai ești Meștereașă într-un sat, copilă. Dacă te agăți de trecut, o să te tragă îndărăt cu el.

— Elaida Sedai, spuse Elayne, eu...

— Taci din gură, novice, îi răspunse Elaida cu un glas rece și moale, așa cum moale este mătasea înfășurată pe o lamă de oțel. S-ar prea putea ca, din pricina ta, să se fi sfărâmat un pact între Tar Valon și Caemlyn care dănuia de trei mii de ani. Ai să vorbești când ai să fii întrebată.

Elayne lăsă ochii în jos și obrajii i se făcură roșii – de rușine sau de mânie? Egwene nu-și dădea seama. Fără să le bage în seamă, Elaida se așeză într-unul din scaune, aranjându-și cu grijă fustele. Nu făcu nici un gest prin care să le poftască și pe ele să stea. Nynaeve se încordă și începu să-și smucească ușor coșta. Egwene nădăjduia să-și țină firea, și să nu cumva să se așeze fără să i se dea voie. După ce Elaida se cuibări după pofta inimii, le privi, o vreme, fără să vorbească. Pe chip nu i se citea nimic.

— Știați că sunt printre noi femei din Ajah Neagră? zise, în cele din urmă.

Cele trei schimbară între ele priviri uimite.

— Ni s-a spus, răspunse prudentă Nynaeve, adăugând, după câteva clipe: Elaida Sedai.

— Mda. Mă gândeam eu că s-ar putea să știți, rosti Elaida, ridicând dintr-o sprânceană; auzindu-i tonul, care lăsa să se înțeleagă multe alte lucruri, Egwene tresări, iar Nynaeve dădu să vorbească, mâniaoasă, însă privirea grea a femeii Aes Sedai o opri pe dată. Ați dispărut amândouă, continuă Elaida pe un ton foarte firesc, luând-o cu voi pe Domnița-Moștenitoare din Andor – fata care poate, cândva, să ajungă Regină în Andor, asta dacă n-o jupoi cu mâinile mele și nu-i vând pielea unui tăbăcar – ați dispărut fără îngăduință, fără vreo vorbă, fără urmă.

— Nu m-a luat nimeni cu forța, spuse Elayne cu ochii în podea. Am plecat de bună voie.

— N-ai de gând să-mi dai ascultare, copilă? se răsti Elaida, cu ochii ațintiți asupra ei, înconjurată de un nimb sclipitor. Chiar trebuie să-ți dau o lecție, aici, pe loc?

Elayne ridică ochii în care se oglindea, fără nici o urmă de îndoială, mânia. Prinse privirea Elaidei și o ținu așa, o lungă vreme.

Egwene își înfipse unghiile în palme. Era înnebunitor. Oricare dintre ele ar fi putut-o face pe Elaida bucățele, chiar în locul unde ședea. Cel puțin dacă o luau prin surprindere – fiind ea, la urma urmei, soră de prim rang. „Iar dacă nu înghițim pe loc tot ceea ce ne oferă, pierdem tot. Ai grijă, Elayne, nu te pripi.”

Elayne lăsă capul în jos.

— Iartă-mă, Elaida Sedai, îngăimă ea. Am... am uitat de mine.

Nimbul sclipitor se stinse, iar Elaida pufni tare.

— Nu știi unde-ai fost împreună cu fetele astea două, dar se vede că ai deprins niște obiceiuri proaste. Or, asta, copilă, nu-ți poți îngădui. Ai să ajungi prima Regină din Andor care să fie, în același timp, Aes Sedai. Prima din lume, chiar, de o mie de ani încoace. Ai să fii una dintre cele mai puternice surori de la Frângerea Lumii și până acum – poate, îndeajuns de puternică pentru a dezvălui tuturor că ești Aes Sedai. Nu-ți bate joc, copilă, pentru că încă mai poți pierde totul. Iar eu mi-am petrecut prea multă vreme cu tine, ca să îngădui așa ceva. mă înțelegeți?

— Cred că da, Elaida Sedai, spuse Elayne, cu toate că nu părea să fi înțeles mare lucru – la fel ca și Egwene. Elaida schimbă subiectul:

— S-ar putea să fiți într-o mare primejdie. Toate trei. Ați dispărut, apoi v-ați întors, iar între timp Liandrin și... tovarășele ei ne-au părăsit. O să se facă niște apropieri, fără îndoială. Suntem sigure că Liandrin și cele care-au plecat sunt Iscoade ale Celui Întunecat. Ajah Neagră. N-am de gând să îngădui ca aceleași lucruri să fie spuse și pe seama lui Elayne, iar pentru a o apăra pe ea se pare că trebuie să vă apăre pe toate. Spuneți-mi de ce-ați fugit și ce-ați făcut în toate lunile astea, și am să fac pentru voi tot ce pot.

Și ochii ei se ațintiră asupra lui Egwene ca niște cârlige bine ascuțite. Egwene se chinui să găsească un răspuns pe care o Aes Sedai să-l poată crede. Se spunea că, din când în când, Elaida putea să-și dea seama când se rostea o minciună.

— Din pricina lui... lui Mat. E foarte bolnav.

Încercă să-și aleagă cu mare grijă vorbele, pentru a nu spune nimic neadevărat, lăsând însă o impresie care să fie cât mai departe de realitate. „Așa fac femeile Aes Sedai de fiecare dată.”

— Am fost în... l-am adus îndărăt pentru Tămăduire. Dacă n-am fi făcut-o, ar fi murit. Suprema o să-l tămăduiască. „Sper.” Se forță să se uite drept în ochii femeii Aes Sedai, să nu cumva să se foiască, dezvăluindu-și vinovăția. Dar de pe chipul Elaidei era cu neputință de deslușit dacă o crezuse sau nu.

— Gata, Egwene, spuse Nynaeve, iar privirea scrutătoare a Elaidei se mută către ea – însă asta nu păru s-o tulbure. Se uită drept la femeia Aes Sedai, fără să clipească. Îmi cer iertare că mă bag în vorbă, Elaida Sedai, spuse ea liniștită, dar Suprema Înscăunată a spus că greșelile noastre trebuie uitate, ca și cum nu ar fi fost. Ne așteaptă un nou început și, printre altele, ni se cere să nici măcar nu vorbim despre ce s-a-ntâmplat. Așa a spus Suprema.

— Așa a spus? Zău? se miră Elaida, fără să lase să-i scape vreun semn care să le spună dacă le credea sau nu. Interasant. Nu prea veți putea uita, odată ce pedeapsa voastră a fost trâmbițată în întreg Turnul. Așa ceva nu s-a mai pomenit. Cel puțin atunci când nu era vorba de ferecare. Înțeleg de ce sunteți așa de dornice să uitați. Aud că vei fi Aleasă, Elayne. Și tu, Egwene. Asta nu pare o pedeapsă.

Elayne trase cu ochiul la Aes Sedai, ca și cum i-ar fi cerut îngăduința să vorbească.

— Maica a spus că suntem pregătite, rosti, cu o undă de sfidare în glas. Am învățat multe, Elaida Sedai, și am crescut. Suprema nu ar fi hotărât așa, dacă nu meritam.

— Ai învățat, spuse gânditoare Elaida. Și ai crescut. Poate că așa e.

Din voce, nu se înțelegea dacă toate acestea i se păreau bune sau nu. Privirea ei se îndreptă iarăși către Egwene și Nynaeve, cântărindu-le.

— V-ați întors împreună cu acest Mat, un tânăr din satul vostru. Dar mai era unul. Rand al'Thor.

Egwene se simți de parcă o mână înghețată i-ar fi strâns, dintr-odată, stomacul.

— Nădăjduiesc că-i merge bine, spuse Nynaeve; părea liniștită, dar își înșfăcase strâns cosița în pumn. Nu l-am mai văzut de ceva vreme.

— Un tânăr interesant, grăi Elaida, fără să-și ia ochii de la ele. L-am întâlnit o singură dată, dar mi s-a părut... foarte interesant. Pesemne că e *ta'veren*. Mda. S-ar părea că multe răspunsuri depind de el. Acest Emond's Field al vostru trebuie să fie un loc tare neobișnuit, de vreme ce de-acolo ați apărut și voi două, și Rand al'Thor.

— E doar un sătuc, spuse Nynaeve. Un sat ca oricare altul.

— Mda. Sigur că da, zâmbi Elaida, strâmbând cu răceală din buze, încât Egwene simți că amețește. Povestiți-mi despre el. Că doar Suprema nu v-a poruncit să păstrați tăcerea și în legătură cu asta, nu-i așa?

Nynaeve își smuci cosița. Elayne rămase cu ochii ațintiți asupra covorului, de parcă acolo se găsea ascuns ceva important, iar Egwene se chinui să găsească un răspuns. „Se zice că-și dă seama când este mințită. Pe Lumină, dacă-i adevărat...” Clipa se prelungi, până ce, într-un târziu, Nynaeve deschise gura să vorbească. Dar, chiar atunci, ușa se deschise iarăși. Sheriam intră și privi împrejur, oarecum mirată.

— Mă bucur că ești aici, Elayne. Vă căutam pe toate trei. Dar dumneata, Elaida?

— Suntem toate curioase să aflăm cât mai multe despre fetele astea, răspunse Elaida, ridicându-se și aranjându-și șalul. De ce-au fugit. Ce aventuri au avut cât au fost plecate. Mi-au spus că Maica le-a poruncit să nu vorbească despre asta.

— Mai bine, zise Sheriam. Trebuie pedepsite, și cu asta, gata. Dintotdeauna am spus că, odată pedeapsa îndeplinită, vina trebuie ștearsă.

Cele două Aes Sedai rămaseră față în față ceva vreme, cu chipurile lor netede și lipsite de orice expresie. Apoi Elaida spuse:

— Firește. Poate o să mai stau de vorbă cu ele altădată. Despre altele.

Lui Egwene i se păru că privirea pe care le-o aruncă ascundea o amenințare. În clipa următoare, o văzu strecurându-se pe lângă Sheriam și ieșind. Mai-Marea peste novice nu închise ușa, ci se uită în urma ei, s-o vadă plecată. Pe chip tot nu i se citea

nimic. Egwene răsuflă adânc și le auzi pe Nynaeve și Elayne făcând la fel.

— M-a amenințat, spuse Elayne, de parcă nu-i venea să creadă, vorbind cu sine însăși. M-a amenințat că voi fi ferecată dacă mă mai port așa cu... încăpățănare.

— N-ai înțeles bine, spuse Sheriam. Dacă asta ar fi un păcat demn de o așa pedeapsă, lista celor ferecate ar fi mult mai lungă. Nu multe femei blânde și supuse dobândesc inelul și șalul. Dar asta nu înseamnă, firește, că nu trebuie să învățați să vă purtați cu supunere, atunci când e nevoie.

— Da, Sheriam Sedai, răspunseră toate trei aproape într-un glas, iar Sheriam zâmbi.

— Vedeți? Sunteți în stare măcar să păreți supuse. Și o să aveți multe prilejuri să exersați, înainte să ajungeți din nou, pe merit, în grațiile Supremei. Și ale mele – ceea ce va fi încă și mai greu.

— Firește, Sheriam Sedai, răspunseră, de data aceasta, numai Egwene și Elayne.

— Ce s-a-ntâmplat cu... leșul, Sheriam Sedai? Întrebă Nynaeve. Cu... cu cel Făr-de-Suflet? Ai descoperit cine l-a omorât? Sau de ce-a intrat în Turn?

— Cu fiecare pas înainte, Nynaeve, faci și unul înapoi, zise Sheriam, strângând din buze. De vreme ce Elayne nu a fost surprinsă de ce-a auzit, înseamnă că i-ai povestit – și asta după ce v-am spus foarte limpede să nu scoateți o vorbă! – așa că sunt șapte oameni în Turn, atât și nimic mai mult, care știu că astăzi, în aripa novicelor, a fost ucis un bărbat. Doi dintre aceștia sunt și ei bărbați, care nu știu nimic altceva, decât că trebuie să-și țină gura. Dacă porunca Mai-Marii peste novice nu e îndeajuns pentru voi – și dacă-i pe așa, am să vă fac eu să vă răzgândiți – poate binevoiți să dați ascultare uneia venite de la Suprema Înscăunată. Nu aveți voie să vorbiți despre asta cu nimeni, decât cu Maica sau cu mine. Suprema nu vrea să se iște și alte zvonuri, pe lângă cele cu care deja trebuie să ne luptăm. E limpede?

Vorbea cu atâta asprime încât i se răspunse pe dată, în cor:

— Da, Sheriam Sedai.

Nynaeve, însă, nu se mulțumi cu atât.

— Ai spus șapte, Sheriam Sedai. Asta în afară de cel care l-a omorât. Și poate c-au fost ajutați să pătrundă în Turn.

— Asta nu vă privește, zise Sheriam, privindu-le neclintită, rând pe rând. Întrebările care trebuie puse, despre acest bărbat, am să le pun eu. Voi veți uita că ați știut vreodată ceva despre el. Dacă aflu că faceți altminteri... ce să zic, sunt și lucruri mai rele decât vasele de la bucătărie, care să vă umple timpul. Și n-am să îngădui nici o scuză. Mai aveți întrebări?

— Nu, Sheriam Sedai, răspunseră cu toatele - și Nynaeve, spre ușurarea lui Egwene. Nu că situația lor s-ar fi îmbunătățit cine știe ce. Sub privirile scrutătoare ale lui Sheriam, căutarea celor din Ajah Neagră devenea de două ori mai anevoioasă. O clipă, îi veni să se cutremure de râs. „Dacă nu ne prinde Ajah Neagră, o s-o facă Sheriam.” Apoi, orice pofta de râs îi trecu. „Dacă n-o face și ea parte din ea.” își dori să poată alunga acel gând.

— Ei, foarte bine, atunci, încuviință Sheriam. Acum haideți cu mine.

— Unde? întrebă Nynaeve și adăugă: Sheriam Sedai, doar cu o clipă înainte ca privirea femeii Aes Sedai să se înăsprească.

— Ați uitat, oare, spuse Sheriam cu glasul înfundat, că, în Turn, Tămăduirea are loc mereu în prezența celor care-și aduc bolnavii la noi?

Egwene se gândi că răbdarea Mai-Marii peste novice era pe sfârșite, dar tot nu se putu stăpâni și izbucni:

— Deci chiar o să-l tămăduiască!

— Suprema însăși se va ocupa de el. Împreună cu altele, răspunse Sheriam, pe un ton liniștit, fără să lase să i se citească ceva pe chip. Aveai vreo pricină să te îndoiești?

Egwene nu avu ce să facă, decât să scuture din cap că nu.

— Atunci, n-are rost să mai stăm aici. Nu facem decât să irosim viața prietenului vostru. Suprema nu trebuie făcută să aștepte.

Și totuși, în ciuda acestor vorbe, Egwene simți că femeia Aes Sedai nu se grăbea deloc.

CAPITOLUL 18

Tămăduirea

Coridoarele aflate undeva, în adâncurile Turnului, erau luminate cu lămpi înfipite în suporturile de fier de pe ziduri. Acolo le duse Sheriam. Trecură de câteva uși, care erau toate închise, unele și încuiate, altele atât de meșteșugit făurite încât rămâneau nevăzute până ce Egwene ajungea în dreptul lor. Erau acolo și coridoare care se încrucișau, din care nu se vedeau decât niște firide întunecate – în josul altora, se mai puteau zări sclipirile unor lămpi aflate din loc în loc, la mare depărtare. Oameni nu se observau. Nu erau niște locuri prin care femeile Aes Sedai să se plimbe prea des. Împrejur nu era nici rece, nici cald – și, totuși, ea se înfiora, cu toate că simțea și picăturile de sudoare care i se scurgeau pe spate.

Aici, în adâncuri, veneau novicele – atunci când aveau de înfruntat ultima încercare, înainte de a fi Alese. Sau de a fi azvârlite afară din Turn, dacă nu izbuteau. Aici, Alesele rosteau cele Trei Legăminte, după ce treceau de ultimele piedici, își dădu seama că nimeni nu-i povestise ce se întâmpla cu o Aleasă care nu izbutea. Tot pe aici, undeva, se afla și camera în care erau păstrate cele câteva angreale și sa'angreale din Turn, precum și ter'angrealele. Ajah cea Neagră prădase unele dintre aceste cămări. Iar dacă tovarășele lor se ascundeau, așteptân-

du-le, pe coridoarele întunecate, dacă Sheriam le călăuzea, nu către Mat, ci către...

Văzând-o pe femeia Aes Sedai oprindu-se dintr-odată, Egwene scoase un țipăt ușor, apoi se înroși la față, după ce toate celelalte se întoarseră către ea:

— Mă gândeam la Ajah Neagră, îngăimă.

— Nu te mai gândi, spuse Sheriam care, pentru o clipă, păru să redevină cea de demult, fermă dar blândă în același timp. Mai trebuie să treacă ani buni înainte să te îngrijezi pentru asta. Iată ce ai tu, iar noi nu avem: răgaz. Nimic nu te silește să te îngrijezi pentru așa ceva. Mai ai mult răgaz. După ce intrăm, rămâneți lângă ziduri și nu vorbiți. Vi se îngăduie să fiți aici ca o favoare, dar nu aveți voie să vă amestecați, sau să atrageți atenția celorlalte.

Apoi deschise o ușă acoperită cu metal cenușiu, astfel făurit încât să pară perete de stâncă. Dincolo de ea se afla o încăpere pătrată și mare, cu pereții goi. Era ocupată doar cu o masă lungă, de piatră, așternută cu o pânză albă și aflată chiar în mijloc. Pe masă era întins Mat, îmbrăcat, dar fără surtuc și încălțări. Avea ochii închiși și fața atât de trasă încât Egwene simți că-i venea să plângă. Răsufla greu, răgușit. Pumnalul din Shadar Logoth îi atârna la brâu, în teacă, iar rubinul incrustat în plasele părea să înghită lumina, sclipind precum un ochi roșu și trufaș, în ciuda celorlalte douăsprezece lămpi, ajutate și de albul zidurilor și al podelei.

La capul lui Mat ședea Suprema Înscăunată, iar la picioare – Leane. De o parte a mesei se aflau patru Aes Sedai, de cealaltă – încă trei. Acestora li se alătură Sheriam. Era printre ele și Verin, iar Egwene o mai recunoscuse pe Serafelle, o altă sora Brună, precum și pe Alanna Mosvani, din Ajah Verde, și pe Anaiya, o Albastră – Ajah din care făcea parte Moiraine.

Și Alanna și Anaiya veniseră, cândva, s-o instruiască, pentru a o ajuta să se deschidă către Adevăratul Izvor, să se supună în fața *saidarului* pentru a-l stăpâni. Mai mult – de când sosise în Turnul Alb și până ce-l părăsise, Anaiya o pusese la încercare de zeci de ori, căutând să-și dea seama dacă nu era cumva o Vestitoare-n vise. Nici o încercare nu dăduse vreun rezultat limpede, însă Anaiya cea blândă și nu prea arătoasă, cu zâmbetul ei cald, singurul care o ajuta să nu pară urâtă, o tot

chemase înapoi, iarăși și iarăși, neînduplecată precum un bolovan care se rostogolește la vale.

Celelalte nu-i erau cunoscute. Mai era o femeie cu privirea rece, despre care credea că e o soră Albă. Suprema și Păstrătoarea își purtau, firește, etolele, însă nici una dintre celelalte nu avea vreun însemn, în afara inelelor cu Marele Șarpe și a chipurilor fără vârstă, de Aes Sedai. Intrarea celor trei fete nu fu întâmpinată nici măcar cu o privire. În ciuda faptului că femeile din jurul mesei păreau netulburate, lui Egwene i se păru că zărește câteva semne de neliniște. Anaiya avea buzele încordate. Chipul măsliniu și frumos al Alannei era ușor încruntat. Femeia cu privirea rece își tot netezea rochia de un albastru deschis, peste coapse, pârând să nu-și dea seama ce făcea.

O Aes Sedai pe care Egwene nu o cunoștea așeză pe masă o cutie simplă, din lemn lăcuit, lungă și îngustă. Apoi, o deschise. Pe dinăuntru era căptușita cu pânză roșie. Suprema scoase o baghetă albă, spiralată, cam cât antebrațul ei. Putea să fie din os sau din fildeș – dar nici vorbă de așa ceva. Nici un om în viață nu știa din ce era făurită.

Egwene nu o mai văzuse niciodată, însă o recunoscuse datorită unei prelegeri pe care le-o ținuse Anaiya novicelor. Era una dintre puținele *sa'angreale*, poate darul cel mai puternic pe care-l poseda Turnul. Acestea nu erau înzestrate ele însele, firește – erau doar niște căi pentru a mări și a folosi mai bine ceea ce putea conduce fiecare Aes Sedai. Cu ajutorul baghetei, o femeie puternică ar fi izbutit să culce la pământ zidurile din Tar Valon. Egwene apucă strâns mâna lui Nynaeve și, pe cealaltă parte, brațul lui Elayne. „Pe Lumină! Nu sunt convinse că-l pot Tămădui nici măcar cu un *sa'angreal* – cu acel *sa'angreal*! Noi ce sorți am fi avut? Pesemne că l-am fi ucis, și am fi murit la rândul nostru. Pe Lumină!”

— Voi conduce eu undele, spuse Suprema. Aveți grijă. Trebuie multă Putere pentru a rupe legătura dintre om și pumnal și pentru a tămădui răul. Nu știu dacă el va putea îndura o asemenea curgere. Încep eu. Urmați-mă.

Și ridică bagheta, drept în față, cu ambele mâini, deasupra chipului lui Mat. Fără să-și recapete cunoștința, el scutură din cap și-și încleștă pumnul pe plăsele, mormăind ceva ce părea un refuz. Împrejurul fiecărei Aes Sedai apăru un nimb sclipitor –

acea lumină albă, blândă, pe care n-o puteau zări decât femeile înzestrate pentru a conduce Puterea, încetișor, nimburile se întinseră, până când ajunseră să se atingă și să se topească unul într-altul și ramase o singură strălucire care, în ochii lui Egwene, era mai puternică decât orice flacăra. În mijlocul său scânteia ceva încă și mai puternic. O rază de foc albă ca laptele. *Sa'angrealul*.

Egwene se simți îmboldită să-și deschidă sufletul către *saidar* și să se alăture celorlalte. Dar se sili să rămână pe loc. Ispita era într-atât de puternică încât aproape că o făcu să se prăbușească. Elayne o strânse mai tare de mână. Nynaeve făcu un pas către masă, apoi se opri, scuturând mânăioasă din cap. „Pe Lumină, se gândi Egwene, aș putea s-o fac.” Numai că, la urma urmei, nu știa ce se întâmplă acolo. „Pe Lumină, e prea multă Putere. E minunat!” Brațul lui Elayne tremura.

Pe masă, în mijlocul cercului de lumină, Mat se zvârcolea încoace și încolo, mormăind ceva de neînțeles, însă nu dădea drumul pumnalului, iar ochii săi rămâneau închiși. Încet, foarte încet, începu să se arcuiască de spate, încordându-și mușchii până ce ajunseră să-i tremure. Se tot lupta și se împotriva, până ce, în cele din urmă, numai călcâiele și umerii îi mai atingeau tăblia. Pumnul în care era încheștat pumnalul se deschise și, tremurând, se trase înapoi – încă se mai lupta, însă fără sorți de izbândă. Tânărul își rânji buzele, se strâmbă de parcă suferea și începu să răsufle răgușit.

— Il omoară, șopti Egwene. Suprema îl ucide! Trebuie să facem ceva.

— Dacă le oprim, răspunse Nynaeve, la fel de încet, dacă izbutim să le oprim – o să moară. Nu cred că aș putea să îndur nici jumătate din toată Puterea dezlănțuită aici.

Se opri, de parcă de-abia își dăduse seama ce spunea – că ar fi fost gata să primească jumătate din câtă Putere foloseau zece Aes Sedai, cu un *sa'angreal* – iar glasul îi deveni încă și mai slab.

— Lumina să m-ajute, cât îmi doresc.

Apoi, dintr-odată, tăcu. Oare dorea să-l ajute pe Mat, sau să conducă undele Puterii? Egwene simțea și ea ispita, ca un cântec care-o silea să dănțuiască.

— Trebuie să avem încredere, șopti, în cele din urmă, cu asprime, Nynaeve. E singura lui speranță.

Pe neașteptate, Mat scoase un strigăt puternic:

— *Muad'drin da dar allende caba'drin rhadiem!* Cu spatele arcuit, zbătându-se, cu ochii închiși, striga din toți rărunchii:

— *Los Valdar Cuebiyari! Los! Carai an Caldazar! Al Cal-dazar!*

Egwene se încruntă. Învățase îndeajuns pentru a recunoaște răsunetul limbii străvechi, chiar dacă nu înțelegea decât câteva cuvinte. *Carai an Caldazar! Al Caldazar!* „Spre slava Vulturului Roșu! Pentru Vulturul Roșu!” Erau străvechile strigăte de luptă din Manetheren, un neam care dispăruse în vremea Războaielor Troloce. Un neam care locuise în ținuturile care erau acum Cele Două Râuri. Asta, o știa; pentru o clipă, însă, i se păru că ar fi trebuit să înțeleagă și restul, ca și cum ar fi fost îndeajuns să-și întoarcă fruntea, pentru a zări ceva ce se afla dincolo de umărul său. Cu un zgomot puternic, de piele sfâșiată, pumnalul cu teaca de aur se înalță de la cingătoarea lui Mat și rămase spânzurat în aer, deasupra trupului cutremurat de fiori. Rubinul sclipi, pârând să împrăstie scânteii stacojii – și el se împotrivea, în felul său, Tămăduirii. Mat deschise ochii și se uită, cu fulgere-n priviri, către femeile adunate în jurul său.

— *Mia ayende, Aes Sedai! Caballein mirain yel înde muagdhe Aes Sedai misain yel Mia ayende!*

Apoi începu să urle, un răget de mânie care răsună îndelung, până ce Egwene se întrebă cum de mai avea atâta putere. Grabnic, Anaiya se aplecă și luă de sub masă o cutie din metal întunecat. după cum se mișca, părea ceva foarte greu. O așeză lângă Mat și o deschise – înăuntru nu era decât foarte puțin loc, pereții fiind groși și masivi. Anaiya se aplecă iarăși și luă o pereche de clești lungi, precum cei folosiți la bucătărie, cu care apucă, foarte grijulie, pumnalul – de parcă era un șarpe veninos.

Strigătele lui Mat se întetiră. Rubinul sclipea mânios, roșu ca sângele.

Femeia Aes Sedai îndesă pumnalul în cutie și trânti capacul, apoi oftă adânc, văzându-l ferecat.

— Ce lucru murdar, rosti.

De îndată ce cutia se închise, Mat încetă să mai urle și se prăbuși, de parcă tot trupul i s-ar fi preschimbat în apă. O clipă mai târziu, nimbul care împrejmua masa și pe femeile Aes Sedai clipi și se stinse.

— Gata, spuse răgușită Suprema, ca și cum ea ar fi fost cea care striga. S-a terminat.

Câteva dintre Aes Sedai își lăsară umerii în jos – era limpede că erau istovite. Mai multe frunți erau scăldate de sudoare. Anaiya își scoase din mânecă o batistă simplă, de pânză, și se șterse pe față fără să se ascundă. Sora cea Albă, cu ochii reci, își usca obraji pe furiș, de parcă nu dorea să fie văzută, cu o bucată de dantelă din Lugard.

— Uimitor, spuse Verin. Nu credeam ca Străvechiul Sânge să curgă într-atât de puternic în venele cuiva din zilele noastre.

Și își apropie tâmplele de Serafelle, discutând încet, dar cu gesturi largi.

— A fost tămăduit? întrebă Nynaeve. O să... scape?

Mat zăcea de parcă ar fi dormit, însă chipul său rămăsese la fel de tras. Egwene nu auzise niciodată de vreo Tămăduire care să nu vindece pe de-a-ntregul. „Oare simplul fapt că l-au despărțit de pumnal le-a supt toată Puterea? Pe Lumină!”

— Brendas, spuse Suprema, vezi, te rog, să fie dus îndărăt în încăperea lui.

— Cum dorești, Maică, răspunse femeia cu priviri reci, făcând o plecăciune la fel de seacă. Plecă să cheme slujitorii și odată cu ea ieșiră și alte Aes Sedai, printre care Anaiya. Verin și Serafelle o urmară, continuând să vorbească în șoaptă – astfel încât Egwene nu izbuti să audă ce-și spuneau.

— Mat e bine? întrebă Nynaeve, iar Sheriam ridică din sprâncene.

— Atâta cât se poate, răspunse cu răceală Suprema, întorcându-se către ele. Acum nu avem ce face, decât să așteptăm. A dus cu sine atâta vreme ceva spurcat, din Shadar Logoth... cine știe ce urmări o să aibă asta asupra lui? Poate nici una, poate multe... O să vedem. Însă legătura cu pumnalul a fost sfâșiată. Acum are nevoie de odihnă și de hrană, cât mai multă cu putință. Ar trebui să scape cu viață.

— Dar ce striga, Maică? întrebă Elayne, apoi se grăbi să adauge: Dacă-mi este îngăduit să întreb.

— Le porunca soldaților, răspunse Suprema, aruncându-i tânărului de pe masă o privire mirată. Nu se mișcase de multă vreme, dar lui Egwene i se păru că răsufla mai ușor și mai regulat. Se credea, așa spune, prins într-o bătălie de acum două mii de ani. Străvechiul Sânge se ridică iarăși.

— Nu era vorba numai de bătălii, zise Nynaeve. L-am auzit spunând Aes Sedai. Atunci nu se mai credea în bătălie, Maică, adăugă ea după o vreme.

O clipă, Suprema păru să cadă pe gânduri – poate că nu știa ce să spună, poate nu era hotărâtă dacă să răspundă sau nu. În cele din urmă, zise:

— O vreme, așa a fost. Cred că trecutul și prezentul se topiseră unul într-altul. Era acolo și era și aici și știa cine suntem. Ne-a poruncit să-i dăm drumul.

Se opri iarăși.

— Sunt liber, Aes Sedai. Nu sunt os de ros pentru Aes Sedai. Asta a zis.

Leane pufni tare, iar alte câteva Aes Sedai începură să bombăne, furioase, pe înfundate.

— Dar, Maică, spuse Egwene, pesemne că nu asta voia să spună. Manetheren a fost aliat cu Tar Valon.

— Așa e, copilă, îi zise Suprema, dar cine poate cunoaște sufletul altuia? Nici măcar el nu înțelege totul. Eu așa cred. Omul este animalul pe care-l poți pune în lesă cel mai ușor – dar este și foarte greu să-l ții acolo. Chiar dacă se supune de bunăvoie.

— Maică, grăi Sheriam, e târziu. E nevoie de ajutorul lor la bucătărie.

— Maică, întrebă neliniștită Egwene, n-am putea rămâne cu Mat? Dacă spui că e cu puțință să moară...

Suprema o privi netulburată, fără expresie.

— Vă așteaptă corvezile, copilă.

Dar Egwene era sigură că nu vorbea despre frecatul oalelor.

— Da, Maică. Și făcu o plecăciune, flancată de Nynaeve și Elayne. Se uită încă o dată la Mat, apoi o urmă pe Sheriam și ieși. Mat tot nu se mișcase.

CAPITOLUL 19

Trezirea

Mat deschise încet ochii și se holbă la tavanul alb, din tencuială, întrebându-se unde se afla și cum ajunsese acolo. Tavanul era mărginit de un chenar complicat, înfățișând frunze aurite, iar salteaua pe care era întins părea îndesată cu pene. Cu alte cuvinte, era într-o casă de bogătași. De oameni plini de bani. Însă nu-și putea aminti unde și cum, precum și o sumedenie de alte lucruri.

Visase, și felurite imagini din vis i se amestecau printre amintiri, fără să le poată deosebi. Gonea pe cal, sau se lupta cu oameni ciudați, sosiți de peste ocean, sau străbătea Căile de Taină, sau Pietrele de Trecere. Toate imaginile desprinse din alte vieți, la fel ca și cele din poveștile menestrelilor, erau, fără îndoială, vise. Sau, cel puțin, așa credea. Însă pe Loial, Ogierul, nu-l visase. Mintea-i era plină de frânturi de discuții, cu tatăl său, cu prietenii, cu Moiraine, cu o femeie frumoasă, cu un căpitan de corabie sau cu un bărbat bine îmbrăcat care-i vorbea precum un tată, dându-i sfaturi înțelepte.

Pesemne că astea fuseseră aievea. Însă nu mai rămăseseră din ele decât bucăți, cioburi care pluteau de colo-colo.

— *Muad'drin tia dar allende caba'drin rhadiem*, șopti; o simplă înșiruire de sunete... și totuși, ceva se aprinse.

„De jur împrejurul său se întindeau șiruri strânse de sulitași, împânzite de însemnele și flamurile orașelor mici sau mari și feluritelor Case. Aripa stângă era apărată de râu, iar cea dreaptă de mlaștini și hăuri. Din vârful dealului își urmărea sulitașii, cum se luptau cu cetele de troloci care încercau să pătrundă. Erau de zece ori mai mulți decât oamenii. Sulițele străpungeau armurile negre ale trolocilor, în vreme ce securile cu ghimpi sfărâmau coifuri și cranii. De jur împrejur răsunau strigăte și mugete. Deasupra, pe cerul fără nori, soarele ardea nemilos, făcând ca peste linia de luptă să se înalțe vârtejuri de aburi. Dinspre dușmani, săgețile curgeau neconținut, ucigând oameni și troloci laolaltă. El își retrăsese arcașii, însă Stăpânilor Spaimei nu le păsa pe cine omoară, câtă vreme îl puteau pune pe fugă. Alături, pe creastă, așteptau Străjerii din Ultimul Cerc, pe caii care tropăiau nerăbdători. Armurile oamenilor și cailor sclipeau la fel de puternic în bătaia soarelui; nici unii, nici alții, nu mai puteau îndura multă vreme arșița.

Trebuia să câștige sau să piară, iar lui i se dusesese vestea că era un om norocos. Venise vremea să arunce zarurile. Cu un glas care înăbuși zbuciumul de dedesubt, dădu porunca, ridicându-se în șa.

— Pedestrașii să se pregătească să facă loc călărimii. Chiar lângă el călărea stegarul; flamura Vulturului Roșu îi flutura deasupra capului, în vreme ce porunca era purtată din gură în gură, de-a lungul șirului de călăreți. Dedesubt, sulitașii se dădură, dintr-odată, la o parte, foarte ordonați, strângând rândurile, dar lăsând, printre ei, spații largi de trecere, prin care năvăliră trolocii, urlând ca niște fiare, precum un val negru, clocotit, de moarte. Își scoase sabia și o ridică deasupra capului.

— Ultimul Cerc, înainte! strigă, înfigându-și călcâiele în coastele calului care se năpusti în josul pantei; în urma lui se înălță un ropot de copite. Înainte!

Sabia lui se înfipse prima în trupul unui troloc. Stegarul îl urmărea îndeaproape.

— Spre cinstirea Vulturului Roșu! urlă, iar Străjerii Ultimului Cerc se revărsară printre sulitași, împotrivindu-se valului de troloci, silindu-i să dea înapoi. Vulturul Roșu!

Boturile ca de fiară rânjeau către el, săbiile ciudate, curbate, îl căutau, însă el pătrundea din ce în ce mai adânc. Trebuia să câștige sau să piară.

— Manetheren!

— *Los Valdar Cuebiyari*, îngână Mat, ridicându-și brațul tremurător la frunte; era aproape sigur că știa și ce însemnau acele vorbe: „înainte, străjeri ai Ultimului Cerc” sau, poate, „Ultimul Cerc de Străjeri pornește la luptă” – însă așa ceva nu era cu putință. Moiraine îl învățase câteva cuvinte din Limba Străveche, însă atât și nimic mai mult. Restul nu era decât o înșiruire de sunete fără înțeles. Ce nebunie, spuse cu glas răgușit. Pesemne că nici nu sunt cuvinte din Limba Străveche, ci numai niște prostii. Femeia aia-i nebună. N-a fost decât un vis.

Aes Sedai. Moiraine. Își dădu seama, dintr-odată, că încheieturile și brațele i se subțiaseră de tot, apoi le privi. Fusesse bolnav. Ceva care-avea de-a face cu un pumnal, cu un rubin incrustat în plăsele, precum și cu un oraș demult dispărut, un loc spurcat, numit Shadar Logoth. Totul era în ceață și nu izbutea să priceapă nimic, însă știa că nu fusesse un vis. Egwene și Nynaeve îl duceau în Tar Valon pentru Tămăduire – măcar asta își amintea.

Încercă să se ridice, apoi căzu la loc – fără vlagă, ca un miel de-abia fătat. Cu mare chin, se propti și dădu la o parte pătura de lână. Veșmintele îi dispăruseră – pesemne că erau închise în dulapul împodobit cu corzi de viță care se afla lângă perete. O vreme nici nu-i păsa de ele. Se ridică în picioare, cu chiu, cu vai, apoi pași împleticit pe covorul împodobit cu flori, sprijinindu-se pe spătarul înalt al unui jilt; de acolo, se duse până la masa incrustată pe margini, și de-a lungul picioarelor, cu spirale aurite. Camera în care se afla era puternic luminată, cu ajutorul lumânărilor de ceară, câte patru în fiecare suport înalt, cu oglinjoare așezate în spatele lor. Pe perete, deasupra policioarei șlefuite se afla o oglinda ceva mai mare. Se văzu în ea – era slab, numai piele și os, cu obraji căzuți și ochii înfundați în orbite, cu părul lipit pe creștet, de sudoare, gheboșat ca un bătrân și tremurând precum un fir de iarbă în bătaia vântului. Se sili să stea drept – nu că ar fi fost mult mai bine așa.

Pe masă, chiar în fața lui, se afla o tava mare, acoperită – simți miros de mâncare. Dădu pânza la o parte și descoperi două carafe mari, de argint, precum și niște castroane din porțelan subțire, verde. Auzise că oamenii din Seminția Mării cereau o avere pe asemenea porțelanuri. Se așteptase să găsească supă de vită sau momite, hrana care li se dădea cu

de-a sila bolnavilor – în schimb, găsi pe un platou o grămadă de felii de friptură de vită, cu boabe brune de muștar și ridichi. Pe altul se aflau cartofi copti, boabe de fasole cu ceapă, varză și mazăre. Văzu și murături, precum și o bucată de brânză proaspătă. Felii groase de pâine și un castronel cu unt. O carafă era plină cu lapte, rece și umezită pe dinafară, iar cealaltă cu o licoare care mirosea a vin dres cu mirodenii. Era îndeajuns pentru patru oameni. Îi lăsă gura apă, iar stomacul îi ghiorăi dureros.

„Mai întâi să aflu unde sunt.” Dar tot luă o felie de friptură, o făcu sul și o înmuie în muștar, și numai după aceea se îndepărtă de masă, ducându-se către cele trei ferestre înalte și înguste. Erau acoperite cu obloane din lemn, pline de incrustații, însă prin despărțiturile rămase observă că afară era noapte. Alte ferestre se vedeau precum niște puncte luminoase. Neputincios, se sprijini de pervazul din piatră albă – apoi, însă, începu să cugete.

Dacă stai să te gândești puțin, poți profita de orice situație – așa îi spusese mereu tatăl său. Iar Abell Cauthon era, de departe, cel mai bun neguțător de cai din Ținutul celor Două Râuri. De câte ori părea că se înșelase, se descoperea că, de fapt, păcălitul fusese celălalt. Nu că ar fi fost necinstit, însă nici măcar oamenii din Taren Ferry, pe care toți îi știau că erau neînduplecați, nu izbuteau să-l tragă pe sfoară. Și asta pentru că se gândea de fiecare dată, și răsucea lucrurile pe toate fețele.

Tar Valon. Mda, era precis în Tar Valon. Încăperea era demnă de un palat. Pesemne că numai covorul înflorat, din Arad Doman, costa cât o fermă întreagă. Și încă ceva – parcă nu mai era bolnav, și i se spusese că numai în Tar Valon se mai putea vindeca. De fapt, nu se simțise niciodată cu adevărat bolnav, nici măcar atunci când Verin – un alt nume care răsări din străfunduri – îi spusese cuiva din apropiere că era pe moarte. E drept că se simțea stors de vlagă și hămesit, însă, pe undeva, era sigur că fusese tămăduit. „Mă simt... bine, mulțumesc. Asta-i tot. Am fost tămăduit”, se gândi, și se încruntă, ținându-și obloanele cu privirea.

Tămăduire. Așadar, folosiseră Puterea Supremă. Gândul îi făcu pielea de găină, cu toate că știuse, cumva, că asta îl aștepta.

— Mai bine așa, decât mort, își spuse, apoi își aminti unele dintre poveștile despre Aes Sedai pe care le auzise. Firește că-i mai bine așa. până și Nynaeve credea că sunt pe moarte. Oricum, ce s-a făcut s-a făcut, iar acum degeaba mă mai frământ.

Își dădu seama că terminase felia de friptură și că începuse să-și lingă degetele. Clătinându-se, se întoarse la masă. Era acolo și un scăunel pe care se așeză. Nu se mai obosi să ia furculița sau cuțitul – mai luă o felie și o făcu sul, la fel ca înainte. Cum să facă să profite de faptul că se afla în Tar Valon – „Adică în Turnul Alb, firește.” Era, pesemne, înconjurat de Aes Sedai – cu alte cuvinte, trebuia să plece cât putea de repede. Nu avea nici un motiv să zăbovească. Nu-și amintea prea mult din timpul petrecut alături de Moiraine și, apoi, de Verin. De pildă, nu-și amintea să le fi văzut făcând ceva cu adevărat înfricoșător, însă asta nu însemna nimic. Oricum, ele nu se gândeau decât la binele lor.

— Și nu cumva să crezi că le înțelegi motivele, spuse, cu gura plină de cartofi, apoi înghiți. Nu mint, e drept, însă adevărul pe care ți-l dezvăluie o Aes Sedai nu este, întotdeauna, ceea ce ți se pare a fi. Să nu cumva să uiți asta. Nu poți fi sigur pe ele, nici o clipă.

Nu era un gând prea mulțumitor. Își umplu gura cu mazăre. Tot gândindu-se la Aes Sedai, își aminti câte ceva despre ele. Erau șapte Ajah: Albastră, Roșie, Brună, Verde, Galbenă, Albă și Cenușie. Surorile Roșii erau cele mai rele. „În afară de cele Negre, despre care toate spun sus și tare că nu există.” Însă, cu el, ce să aibă de împărțit? Lor le păsa numai de bărbații care puteau conduce.

„Rand. Arde-m-ar, cum am uitat? Unde-o fi? Oare o fi pățit ceva?” Oftă din tot sufletul, apoi începu să ungă o felie de pâine, încă fierbinte, cu unt. „Mă întreb dacă deja o fi înnebunit.” Chiar dacă ar fi știut răspunsurile, pe Rand nu-l putea ajuta. Și nici măcar dac-ar fi putut, nu era convins că ar fi făcut-o. Rand conducea Puterea, iar Mat auzise, în copilărie, o groază de povești înfricoșătoare despre asemenea bărbați. Povești care-i băgau în sperieți și pe oamenii în toată firea, pentru că unele erau adevărate – și-ncă cum. Când aflase ce putea face Rand, era ca și cum ar fi descoperit că prietenul său cel mai bun chinuia animale sau ucidea prunci. Iar după ce, în sfârșit,

izbutise să se împace cu gândul, parcă nu-i prea mai venea să-i zică prieten.

— Trebuie să-mi port singur de grijă, își spuse, furios; apoi dădu să-și toarne vin în pocalul de argint și observă, cu uimire, că deja golise carafa, așa că o luă pe cea cu lapte. Egwene și Nynaeve vor să fie Aes Sedai, continuă, gândindu-se că nu-și amintise de asta decât atunci când rostise cuvintele cu glas tare. Rand se ține după Moiraine și își spune Dragonul Renăscut. Cât despre Perrin... numai Lumina știe ce urmărește. S-a purtat ca un nebun, de când cu povestea aia cu ochii. Trebuie să-mi port singur de grijă. „Arde-m-ar, n-am de ales! Restul au înnebunit cu toții. Am rămas singur.”

Tar Valon. Una peste alta, se spunea că era cel mai bogat oraș din lume, locul în care ținuturile de la Hotare făceau negoț cu cele de la miazăzi, sâmburele puterii femeilor Aes Sedai. Dar cu ele nu credea să se poată așeza la masa de joc. Și dacă ar fi făcut-o, tot n-ar fi avut încredere nici în zaruri, nici în cărți. Însă pesemne că era plin de neguțători pe acolo, de pungi burdușite cu aur și argint. Merita să-și petreacă și câteva zile prin oraș. E drept că ajunsese departe, de la plecarea din Ținutul celor Două Râuri, însă în afară de câteva frânturi din Caemlyn și Cairhien, nu-și mai amintea nimic, își dorise dintotdeauna să vadă unul dintre marile orașe.

— Dar nu unul plin de Aes Sedai, mormăi îngândurat, înghițind ultimele boabe de mazăre, pe care le dădu hulpav pe gât, înainte să ia încă o felie de carne. Se întrebă în treacăt dacă femeile Aes Sedai aveau să-i îngăduie să dobândească rubinul incrustat în plăselele pumnalului din Shadar Logoth. Când venea vorba de pumnal, amintirile îi erau mai tulburi ca niciodată – și tot era ca și cum s-ar fi gândit la o rană îngrozitoare. Stomacul i se făcu ghem și simți fiori de durere la tâmpile. Și totuși, rubinul și-l amintea limpede – era cât unghia de la degetul mare, întunecat ca o picătură de sânge și sclipea precum un ochi stacojiu. Era îndreptățit să pună mâna pe el – oricum, mai mult decât femeile Aes Sedai. Cu așa un giuvaier, acasă, putea cumpăra vreo zece ferme.

„Pesemne că au să-mi spună că-i spurcat.” Și, pesemne, așa și era. Cu toate astea, se gândi puțin cum ar fi fost să le ofere rubinul celor din neamul Coplin, în schimbul celor mai bune pământuri pe care le aveau. Cei mai mulți din neamul ăla –

Încurcă-lume încă din leagăn, dacă nu cumva erau și tâlhari, și mincinoși – meritau cu vârf și îndesat să aibă parte numai de necazuri. Dar era aproape sigur că femeile Aes Sedai nu aveau să-i dea podoaba îndărăt, și, oricum, parcă nu-i venea s-o care până în Emond's Field, nici măcar dacă ar fi primit-o. Iar gândul de a stăpâni cea mai întinsă fermă din Ținutul celor Două Râuri nu-l mai atrăgea ca pe vremuri. Cândva, își pusese nădejdea în asta, și în faptul că avea să ajungă un neguțător de cai la fel de vestit ca tatăl său. Acum i se părea ceva neînsemnat. Lumea întreagă îi era deschisă... un asemenea vis era de-a dreptul meschin.

Se hotărî. Mai întâi avea să le caute pe Egwene și Nynaeve. „Poate că și-au venit în simțiri și au renunțat la gândul ăsta neghiob de a deveni Aes Sedai.” Nu prea credea, însă nu putea pleca fără să le vadă. De plecat, avea să plece – fără îndoială. Întâi se întâlnea cu ele, apoi mai zăbovea cam o zi să vadă orașul, poate și să facă o partidă de zaruri ca să-și mai umple punga, apoi pleca undeva unde nu erau Aes Sedai, înainte să se întoarcă acasă – „Cândva, am să mă întorc. Zău că da.” – avea de gând să vadă lumea, fără Aes Sedai care să-l facă să joace după cum cântau ele. Cercetându-și tava să mai găsească ceva de îmbucat, descoperi cu uimire că nu mai era nimic, decât câteva pete de grăsime și firimituri de pâine și brânză. Ambele carafe erau goale. Năucit, trase cu ochiul în jos, privindu-și burta. după atâta mâncare, ar fi trebuit să se simtă plin până-n gât, însă nici vorbă. Adună firimiturile cu două degete, dar, tocmai când să le ducă la gură, îngheță.

„Am suflat în Cornul lui Vaiere.” Începu să fredoneze în surdina o melodie, apoi se întrerupse, amintindu-și dintr-odată cuvințele.

*Iată-mă-s în fund de puț,
Beznă-n jur și cade ploaia.
Și se prăbușesc pereții
Și n-am frânghie să urc.
Iată-mă-s în fund de puț.*

— Păi, mai bine-aș găsi funia să urc, ce mama mă-sii, șopti, lăsând firimiturile să-i cadă îndărăt pe farfurie. O clipă se simți

iarăși bolnav. Începu să-și scotocească în minte, cu îndârjire, încercând să străpungă negurile care împrejmuiau totul.

Verin pornise la drum, cu Cornul, să-l aducă în Tar Valon, însă nu-și mai amintea dacă femeia știa cine sunase din el. Nimic din ceea ce-i spusese nu lăsa să se-nțeleagă așa ceva. Era convins. Sau aproape convins. „Și ce dacă știe? Pot să știe cu toatele. Acum au Cornul, dacă nu cumva l-a ascuns Verin pe undeva. De mine nu mai au nevoie.” Dar cine putea să știe ce nevoi aveau, sau credeau că au, femeile Aes Sedai?

— Dacă mă-ntreabă, își spuse posomorât, am să le zic că nici nu l-am atins. Și dacă știu... Dacă știu... am să văd eu ce fac. Arde-m-ar, n-au ce să-mi ceară! Nu au și gata!

Se auzi o bătaie slabă la ușă. Mat sări în picioare, clătinându-se, gata s-o ia fugă; asta dacă ar fi avut încotro – însă nu avea, și dacă ar fi putut face mai mult de trei pași – însă nu putea.

Ușa se deschise.

CAPITOLUL 20

Vizitatoarele

În încăpere pătrunse o femeie - îmbrăcată de sus până jos în mătase albă și argintie. Închise ușa și se sprijini de ea, cercetându-l cu ochii cei mai negri pe care-i văzuse în viața lui. Era atât de frumoasă încât aproape că-l făcu să uite să răsuflă. Avea părul negru ca noaptea, strâns cu o plasă de argint, foarte fină, și, șezând nemișcată, era la fel de grațioasă ca o fetișcană care se răsucea în pași de dans. Lui Mat îi trecu prin cap că o cunoscuse cândva, însă alungă pe dată gândul. Nici un bărbat nu putea uita o femeie ca ea.

— După ce-ți pui carnea la loc pe oase, ai să fii destul de chipeș, în felul tău, zise femeia. Deocamdată, ce-ar fi să iei ceva pe tine?

Mat se mai uită cu gura căscată la ea încă vreo câteva clipe, apoi își dădu seama că era gol. Roșu la față, se duse împleticindu-se către pat, se acoperi cu pătura, ca o mantie, și se așeză - sau, mai degrabă, se lăsă să cadă - pe marginea saltei.

— Îmi cer iertare... adică... adică nu mă așteptam... nu..., începu, apoi răsuflă adânc. Îmi cer iertare că m-ați găsit așa.

Încă își mai simțea obrazii în flăcări. O clipă își dori să fi fost acolo Rand - chiar dacă ajunsese așa cum ajunsese - sau Perrin, ca să-l sfătuiască. Ei păreau să știe cum să se descurce cu

femeile. Pe Rand, fetele îl sorbeau din priviri chiar dacă știau că era aproape logodit cu Egwene, iar firea domoală și înceată a lui Perrin le atrăgea. Cât despre el însuși, oricât s-ar fi străduit, se făcea mereu de râs în fața fetelor. Ca acum, de pildă.

— N-aș fi venit așa, pe nepregătite, Mat, numai că eram aici... În Turnul Alb..., făcu femeia și zâmbi, de parcă numele i s-ar fi părut caraghios, din altă pricină, și voiam de mult să vă cunosc pe toți trei.

Mat se înroși din nou la față și-și strânse pătura pe trup – însă ea nu părea să vrea să-și bată joc. Se apropie de masă, cu mișcări grațioase, ca de lebădă.

— Ești înfometat. E firesc, la cum fac ele lucrurile. Ai grijă să mănânci tot ce-ți dau. Ai să fii uimit cât de repede te împlinești la loc și-ți recapetei puterile.

— Iertare, spuse încurcat Mat, dar ne știm cumva? Nu vreau să vă jignesc, dar îmi pareți... cunoscută.

Ea îl privi până ce-l făcu să se foiască stingherit. Firește o asemenea femeie se aștepta să fie ținută minte.

— Poate că m-ai văzut... pe cine știe unde, spuse, în cele din urmă. Poți să-mi zici Selene.

Și rămase cu capul ușor înclinat, de parcă se aștepta ca el să-i recunoască numele. Într-adevăr, acesta îi zgândărea amintirile, de parcă l-ar fi auzit undeva, cu toate că nu putea spune unde sau când.

— Sunteți... ești Aes Sedai, Selene?

— Nu, veni răspunsul, cu un glas slab, dar surprinzător de ferm.

Mat o cercetă din priviri pentru prima dată, izbutind să observe mai mult decât că era uluitor de frumoasă. La înălțime era aproape cât el – zveltă și, după cum se mișca, puternică. Vârsta nu i-o putea ghici – mai mare ca el cu un an sau doi sau... cu zece, poate – însă nu avea riduri pe obraji. Purta un colier din pietre albe, șlefuite, care se potrivea de minune cu cingătoarea lată, însă nu avea inelul cu Marele Șarpe. Asta n-ar fi trebuit să-l mire – că doar nici o Aes Sedai nu i-ar fi răspuns cum o făcuse ea – și totuși... Vizitatoarea avea o aură de încredere în sine și în puterile ei, la fel de mari ca ale unei regine, sau chiar și mai și, care-l ducea cu gândul la Aes Sedai.

— Nu cumva ești novice? Întrebă – auzise că novicele purtau alb, dar parcă nu-i venea să creadă așa ceva despre ea. „Nici

măcar Elayne nu-i atât de semeață.” Elayne. Un alt nume pe care și-l aminti de cine știe unde.

— Nicidecum, rosti Selene, strâmbând ușor din buze. să spunem că sunt... o femeie care are aceleași interese cu tine. Aceste... Aes Sedai vor să te folosească – dar cred că, una peste alta, o să-ți placă. Și ai să primești. Nu te lași prea greu, când vine vorba să te-acoperi de glorie.

— Să mă folosească? făcu Mat; își aminti că-i trecuse așa ceva prin cap, dar în legătură cu Rand. Femeile Aes Sedai voiau să-l folosească pe Rand, nu pe el. „Ce mama mă-sii să facă cu mine? Pe Lumină, așa ceva nu se poate!” Ce vrei să spui? Eu nu contez. Nu folosesc nimănui, decât mie însumi. Și ce fel de glorie?

— Știam că asta te va ispiti. Pe tine, mai presus decât pe alții. Zâmbetul ei îl ameți. Își trecu mâna prin păr. Pătura-i scăpa din mână – o prinse în grabă, înainte să apuce să cadă.

— Ia ascultă, de mine nu le pasă. „Și cum rămâne cu Cornul?” Sunt doar un fermier. „Poate că le-a dat prin minte că am vreo legătură cu Rand. Nu, Verin a spus...” Nu era sigur ce spusese Verin sau Moiraine, dar se gândi că multe Aes Sedai nu știau nimic despre Rand – și asta așa trebuia să rămână, cel puțin până apuca el să se îndepărteze. Sunt un om de la țară, atât și nimic mai mult. Nu vreau decât să văd puțin lumea, apoi să mă întorc la ferma lui taică-meu. „Ce-o fi vrând să spună cu gloria?”

— Ești mai important decât crezi, zise Selene, scuturând din cap de parcă i-ar fi auzit gândurile. Oricum, mult mai important decât știu aceste... așa-zise Aes Sedai. Și poți dobândi gloria, dacă ai îndeajuns de multă minte încât să nu te încrezi în ele.

— După cum vorbești, tu chiar că nu o faci. „Așa-zise?” îi trecu prin minte ceva, însă nu izbuti să rostească vorbele. Nu cumva ești... nu cumva ești o...? „Cum să învinuiești pe cineva de una ca asta?”

— O Iscoadă? spuse batjocoritoare Selene; părea amuzată, nu mândră, și cumva disprețuitoare. Una dintre acei sărmani devotați lui Ba'alzamon care cred că el le va dăruia nemurirea și puterea? Eu nu slujesc pe nimeni. Există un bărbat căruia i-aș putea sta alături – dar nu l-aș sluji.

— Firește că nu, răsă stingherit Mat. „Sânge și cenușă, nici o Iscoadă nu s-ar da pe față de una singură. Cine știe dacă n-are cu ea și vreun pumnal otrăvit?” Parcă își amintea ceva despre o

femeie îmbrăcată în haine scumpe, o Iscoadă cu un cuțit ucigător strâns în pumnul ei gingaș. Nu asta voiam să spun. Cătuși de puțin. Arați... arați ca o regină. Asta gândeam. Ești cumva de origine nobilă?

— Mat, Mat, trebuie să înveți să ai încredere în mine. A, te voi folosi și eu – ai o fire mult prea bănuitoare, mai ales de când ai dobândit pumnalul acela, așa că nu pot să te mint – dar asta-ți va aduce bogăție, putere, glorie. N-am să te silesc. Am crezut dintotdeauna că bărbații se descurcă mai bine dacă sunt convinși, decât dacă sunt siliți. Aceste Aes Sedai nici măcar nu-și dau seama cât ești de important – iar el va încerca să te abată din drum sau să te omoare, însă eu pot să-ți dăruiesc ceea ce-ți dorești.

— El? se grăbi Mat. „Să mă omoare? Pe Lumină, cu Rand aveau ele ce-aveau, nu cu mine. De unde știe de pumnal? Pesemne că tot Turnul știe.” Cine vrea să mă omoare?

Selene strânse din buze, de parcă spusese și așa prea multe.

— Tu știi ce vrei, Mat, iar eu știu la fel de bine. Trebuie să alegi în cine să ai încredere, cine te va ajuta. Am recunoscut că te voi folosi. Femeile astea Aes Sedai n-o vor recunoaște niciodată. Te voi conduce către bogăție și glorie. Ele te vor ține în lesă până la moarte.

— Multe mai spui, zise Mat, dar de unde să știu eu că-i așa? De unde să știu că pot avea mai multă încredere în tine decât în ele?

— Ascultă ce-ți vor spune și ce nu-ți vor spune. Să vedem... oare îți vor dezvălui că tatăl tău a fost aici?

— Tata? În Tar Valon?

— Da. Un bărbat pe nume Abell Cauthon, însoțit de un altul – Tam al'Thor. Am auzit că au făcut mare tevatura până ce au fost, în sfârșit primiți. Voiau să știe de tine și de prietenii tăi. Iar Siuan Sanche i-a trimis îndărăt în Ținutul celor Două Râuri, cu mâinile goale, fără măcar să le spună că erați în viață. Crezi că-ți vor dezvălui asta, dacă nu întrebi? Sau, cine știe, nici măcar atunci, căci ai putea încerca să fugi înapoi acasă.

— Tata crede că am murit? spuse încet Mat.

— I se poate dezvălui adevărul. Pot avea eu grijă de asta. Gândește-te în cine să ai încredere, Mat Cauthon. Oare au să-ți spună că acela pe care-l numesc Rand al'Thor încearcă să le scape chiar acum, iar femeia zisă Moiraine îl urmărește? Sau că

Ajah cea Neagră s-a strecurat în scumpul lor Turn? Au să-ți spună, măcar, cum au de gând să te folosească?

— Rand încearcă să scape? Dar...

Poate că ea știa că Rand se proclamase Dragonul Renăscut, sau poate că nu – oricum, el nu avea de gând să-i spună. „Ajah Neagră. Sânge și cenușă. Lua-m-ar toți dracii!”

— Cine ești, Selene? Dacă nu ești Aes Sedai, atunci ce ești?

— Ține minte doar atât: ai de ales, răspunse ea, cu un zâmbet tainic. Nu trebuie musai să fii marioneta celor din Turnul Alb, sau prada Iscoadelor lui Ba'alzamon. Lumea este mai complicată decât îți poți imagina. Deocamdată, fă-le pe voie acestor Aes Sedai, dar ține minte că ai de ales, bine?

— Nu prea văd pe ce alte căi s-o apuc, spuse posomorât Mat, dar... fie. Poate am să te ascult.

— Poate? făcu Selene, ascuțindu-se la față și uitând de tonul blând și prietenos de până atunci. N-am venit la tine să-ți vorbesc așa cum am făcut-o, ca să mă aleg cu „poate”, Matrim Cauthon.

Întinse brațul către el. Nu avea nimic în mână, și era destul de departe, însă Mat se lăsă pe spate, ferindu-se, de parcă s-ar fi aflat chiar lângă el, cu un pumnal. Nici măcar el nu înțelegea de ce... doar că în ochii femeii se citea, parcă, o amenințare. Da, era convins că nu se înșela. Începu să-l mănânce pielea și să-l doară iarăși capul, dar, pe neașteptate, și mâncărimea, și durerea dispărură, iar Selene întoarse capul, ascultând parcă ceva de dincolo de perete. Se încruntă ușor și coborî brațul, apoi se liniști la loc.

— O să mai vorbim noi, Mat. Am multe să-ți spun. Amintește-ți că ai de ales și că sunt multe brațe pregătite să te ucidă. Numai eu îți pot făgădui că vei scăpa cu viață și că vei dobândi tot ceea ce cauți – dacă-mi faci pe voie.

Și se strecură pe ușă, la fel de neauzită și de grațioasă precum intrase. Mat răsuflă adânc. Pe chip îi curgeau șiroaie de sudoare. „Pe Lumină, asta cine-o mai fi fost?” O Iscoadă, poate, numai că, din ceea ce-i spusese, părea să-l disprețuiască pe Ba'alzamon la fel de mult ca pe femeile Aes Sedai. Iscoadele vorbeau despre Ba'alzamon așa cum lumea de rând vorbea despre Creator. Și nici măcar nu-i ceruse să păstreze taina despre faptul că se întâlneau. „Mda, dar cui aş putea să-i povestesc? se întrebă cu amărăciune. Iertare, Aes Sedai, a venit

să mă vadă o femeie. Nu era Aes Sedai, dar pare-mi-se că tocmai stătea să folosească Puterea împotriva mea, și mi-a zis că nu era Iscoadă, dar și că avea de gând să mă folosească și că în Turnul Domniilor Voastre s-a strecurat Ajah cea Neagră. Ah, și mi-a spus și că sunt important, dar nu și de ce. Acum pot să plec, da?”

Cu fiecare clipă, gândul la plecare îl atrăgea și mai tare. Cu mișcări stângace, se dădu jos din pat și se apropie de dulap, fără să lase pătura din mână. Înăuntru își găsi încălțărilor și mantia atârnată pe un cui, legată cu cingătoarea, laolaltă cu punga și teaca în care se afla cuțitul său grosolan, cu tăișul lat, la fel de bun ca orice pumnal meșteșugit lucrat. Restul veșmintelor – cele două surtuce simple, de lână, trei perechi de pantaloni, vreo șase cămăși de in și schimburi – fuseseră curățate sau spălate cum trebuia și îl așteptau, frumos împăturite, pe rafturile care ocupau o jumătate a dulapului. Pipăi punga atârnată la cingătoare – dar era goală. Lucrușoarele din ea zăceau pe un raft, amestecate cu ceea ce mai avusese prin buzunare.

Dădu la o parte o pană de șoim, o piatră netedă, vărgată, care-l atrăsese prin culori, briciul și briceagul cu mâner de os, apoi scoase la iveală punguța de piele în care-și ținea banii și desfăcu cele câteva corzi de arc care se răsuciseră împrejurul ei. Deschizând-o, descoperi că amintirile nu-l înșelaseră câtuși de puțin, de astă dată.

— Doi arginți și ceva bănuți de aramă, bombăni. Cu asta nu ajung prea departe.

Cândva, dar înainte să plece din Emond's Field, i s-ar fi părut o avere.

Se opri să mai caute printre lucrurile de pe raft. „Unde or fi?” începu să se teamă ca femeile Aes Sedai să nu le fi aruncat, așa cum ar fi făcut maică-sa, dacă ar fi dat peste ele. „Unde...?” Apoi se simți ușurat. În spate de tot, în spatele amnarului și ghemului de sfoară pe care-l folosea pentru lațuri și momeli, se aflau cele două păhăruțe de piele, cu zarurile înăuntru. Acestea zornăiră la atingere, dar tot le desfăcu, să se convingă. Totul era bine. Cinci zaruri incrustate cu diverse semne – pentru jocul de coroane – și cinci cu puncte. Și acestea din urmă foloseau, pentru felurite jocuri, însă din câte văzuse, cei mai mulți bărbați jucau coroane. Cu astea, cei doi arginți aveau să fie îndeajuns

pentru a-l duce hăt, departe de Tar Valon. „Și de Aes Sedai, și de Selene. De toate.”

Cineva bătu scurt în ușă, care se deschise pe dată. Mat se răsuci pe călcâie. Suprema Înscăunată și Păstrătoarea Cronicilor tocmai intrau. Le-ar fi recunoscut și fără etola lată, dungată a Supremei și cea mai îngustă și albastră a Păstrătoarei. Le văzuse o singură dată, undeva, departe de Tar Valon, dar nu le putea uita pe cele două femei care erau cele mai puternice dintre Aes Sedai. Văzându-l cum stătea cu pătura pe umeri și cu punga și păhăruțele în mână, Suprema ridică din sprâncene.

— Nu cred că ai ce face cu alea, încă o vreme, fiule, îi spuse ea, sec. Pune-le la loc și treci în pat, până nu cazi lat la podea.

Mat șovăi, se încordă de spate, dar tocmai atunci genunchii începură să-i tremure, iar cele două Aes Sedai îl pironiră cu privirile – și ochii negri și cei albaștri păreau să-i citească toate gândurile de nesupunere. Făcu așa cum i se spusese, ținându-și pătura pe lângă trup cu ambele mâini. Se întinse, țeapăn ca o scândură, neștiind ce altceva să facă.

— Te simți bine? Întrebă scurt Suprema, așezându-i o mână pe cap. Pielea i se făcu de găină – oare folosise Puterea Supremă, sau se simțea înfrigurat numai pentru că fusese atins de o Aes Sedai?

— Da, bine, îi spuse. Sunt gata s-o pornesc la drum. Doar să-mi iau rămas-bun de la Egwene și Nynaeve, și gata, poteca. Adică, pot să plec... ăăă, Maică.

Moiraine și Verin nu păruseră deranjate de felul în care vorbea, dar cu Suprema, totuși, era altceva.

— Ce prostie, răspunse aceasta, apoi luă scaunul cu spătar înalt, îl aduse mai aproape de pat și se așeză, vorbind cu Leane: Așa fac bărbații întotdeauna – nu recunosc că sunt bolnavi decât în ultima clipă, ca să le dea de două ori mai multă bătaie de cap femeilor, după care, nici una nici două, pretind că s-au vindecat, ceea ce duce la același lucru.

— Da, Maică, încuviință Păstrătoarea, cu ochii la Mat, numai că el nu prea poate spune că-i e bine, câtă vreme de-abia stă în picioare. Măcar a mâncat tot.

— M-aș fi mirat să văd că a lăsat fie și câteva firimituri. Și tot îi mai e foame, dacă nu mă înșel.

— Aș putea să trimit să i se aducă o plăcintă, Maică. Sau ceva prăjituri.

— Nu, cred că deocamdată îi ajunge. N-o să-i fie de nici un folos dacă dă totul afară.

Mat se strâmbă. S-ar fi zis că, odată ce cădeai la pat, femeile nici nu mai catadicseau să te vadă, decât atunci când îți vorbeau. Și se purtau de parcă ai fi fost cu cel puțin zece ani mai tânăr. Așa făceau toate – Nynaeve, maică-sa, surorile, Suprema Înscăunată...

— Nu mi-e foame deloc, le spuse. Mă simt bine. Dacă-mi îngăduiți să mă îmbrac, am să vă arăt. Plec de-aici într-o clipă...
ăăă, Maică, sfârși, dregându-și vocea; ambele femei se uitau fix la el, iar Suprema pufni:

— Tocmai ai mâncat cât pentru cinci, și ai să continui să mănânci așa de trei sau patru ori pe zi, încă vreo câteva zile, ca să nu mori de foame. Ai fost tămăduit de o atingere spurcată care a ucis toți bărbații, femeile și copiii din Aridhol și care, în cei două mii de ani cât te-a așteptat, s-a făcut din ce în ce mai puternică. Te-ar fi omorât cu siguranță – la fel ca pe ei. Nu e ca și cum te-ai fi tăiat la deget cu un solz de pește, băiete. Mai că n-am murit și noi, încercând să te salvăm.

— Nu mi-e foame, o ținuu el sus și tare, dar tocmai atunci stomacul îi ghiorăi, dându-l de gol.

— Te-am judecat bine de la prima vedere, zise Suprema, încă de-atunci am știut că ai să dispari ca o pasăre speriată, dacă îți intră în cap că cineva încearcă să te țină cu de-a sila. Bine că am luat niște măsuri.

— Măsuri? făcu Mat, uitându-se bănuitor, dar ea îi întoarse netulburată privirea, ținându-l, parcă, de pat.

— Străjerii de la poduri îți cunosc numele și înfățișarea, rosti Suprema. La fel și cei de la docuri. N-am să încerc să te țin cu de-a sila în Turn, dar n-ai să pleci din Tar Valon până când nu te pui pe picioare. Dacă încerci să te ascunzi prin oraș, până la urmă foamea te va sili să te întorci sau, dacă nu, te vom găsi noi, înainte să mori.

— De ce țineți morțiș să mă aveți aici? întrebă tânărul, parcă auzind glasul lui Selene: „Vor să te folosească.” La ce vă pasă dacă mor sau nu de foame? Că doar mă pot hrăni și singur.

— Cu doi arginți și câțiva bănuți de aramă, copile? râse aspru Suprema. Înseamnă că-ți va trebui tot norocul de pe lume ca să-ți cumperi câtă mâncare vei avea nevoie în următoarele zile. Nu e obiceiul nostru să tămăduim oamenii și-apoi să-i lăsăm să-și

bată joc de chinurile noastre, murind pentru că nu sunt încă vindecați pe de-a-ntregul. Că veni vorba, s-ar putea să mai ai și tu nevoie de ceva Tămăduire.

— De ce? Ați spus că ați făcut-o o dată. De ce-aș mai avea nevoie?

— Fiule, ai purtat pumnalul cu tine luni întregi. E drept, credem că ți-am smuls din trup și ultimele rămășițe de murdărie, însă până și o fărâmbă scăpată te poate ucide. Și cine știe ce urmări vor mai apărea, după ce l-ai avut în stăpânire atâta vreme? Poate să treacă jumătate de an, un an chiar, și apoi să-ți dorești să ai la-ndemână o Aes Sedai care să te tămăduiască.

— Adică vreți să rămân aici un an de zile? rosti Mat, parcă nevenindu-i să creadă, ridicând vocea. Leane se foi și-l privi cu asprime, însă Suprema rămase netulburată.

— Poate nu atât de mult, fiule. Dar ne mai trebuie ceva timp ca să fim sigure. Nu vrei și tu asta? Că doar n-ai s-o pornești pe mare într-o barcă, fără să știi dacă-i bine călăfăuită și n-are cumva vreo scândura putredă.

— Nu mă prea pricep la bărci, mormăi Mat; ceea ce auzise putea să fie și adevărat – femeile Aes Sedai nu mințeau niciodată, însă erau prea mulți de „dacă” la mijloc, pentru gustul lui. Am plecat de-acasă de multă vreme, Maică. Pesemne că taică-meu și mama mă cred mort.

— Dacă vrei să le scrii, am să pun pe cineva să ducă scrisoarea în Emond's Field, spuse Suprema; Mat așteptă să vadă dacă mai avea de gând să adauge ceva, însă femeia rămase tăcută.

— Mulțumesc, Maică, zise el, încercând să râdă slab. Mă și mir că taică-meu n-a venit după mine. Îi stă în fire.

I se păru că Suprema șovăise puțin, înainte să-i răspundă – dar nu putea fi sigur.

— A și venit. Leane i-a vorbit.

— Mat, pe atunci nu știam unde te afli, interveni pe dată Păstrătoarea. I-am spus-o, iar el a plecat înainte să înceapă ninsorile. I-am dat ceva bani, ca să-i vină mai ușor să ajungă acasă.

— Firește că se va bucura să audă vești de la tine, rosti Suprema. Și maică-ta la fel, fără îndoială. Dă-mi scrisoarea, după ce o termini, și am să mă îngrijesc eu.

Deci îi spusese, până la urmă, cu toate că fusese nevoie să întrebe. „Iar de tatăl lui Rand nu pomeniseră nimic. Poate pentru că au crezut că nu-mi păsa de el, sau poate pentru că... Arde-m-ar, nu știu. Cum să fii sigur, când ai de-a face cu Aes Sedai?”

— Maică, aveam cândva un tovarăș de călătorie. Rand al’Thor. Îl mai ții minte? Știți cumva dacă e bine? Precis că și tatăl lui e-ngrijorat.

— Din câte știu, răspunse pe dată Suprema, băiatului îi merge bine, dar nu putem fi siguri. L-am văzut o singura dată, în Fal Dara, când te-am cunoscut și pe tine. Poate că, totuși, i-ar prinde bine o bucată mică de plăcintă, Leane, continuă, întorcându-se către Păstrătoare. Și ceva pentru răgușeală, că tot am vorbit atâta. Te îngrijești tu să i se aducă?

— Cum poruncești, Maică, murmură cealaltă și plecă; Suprema se întoarse din nou către Mat – zâmbea, dar ochii îi erau ca doi țurțuri albaștri.

— Există lucruri despre care e primejdios să pomenеști, poate chiar și de față cu Leane. Limbile nestrunite au dus la pieire mai mulți bărbați decât furtunile stârnite din senin.

— Primejdios, Maică? Îngână Mat, simțindu-și, dintr-odată, gura uscată, dar stăpânindu-și pornirea de a-și umezi buzele cu limba. „Pe Lumină, oare cât știe despre Rand? Of, dacă Moiraine n-ar fi ținut atâtea lucruri numai pentru ea.” Dar eu nu cunosc nici o taină primejdioasă. Nu-mi aduc aminte nici pe jumătate din câte știam.

— Dar de Corn îți aduci aminte?

— Ce corn, Maică?

Într-o clipă, ea se ridică în picioare și se aplecă asupra lui.

— Dacă te mai joci cu mine, băiete, am să te fac să-ncepi să urli după maică-ta, să te ajute. N-am vreme de șagă, și nici tu. Spune. Îți aduci aminte?

Strângându-și pătura pe lângă trup, el îi răspunse, nu înainte de a înghiți în sec:

— Da, Maică, îmi aduc.

Suprema păru să se mai liniștească puțin, iar Mat ridică din umeri, amețit. Se simțea de parcă de-abia i se îngăduise să-și ridice capul de pe buturuga călăului.

— Bine, Mat, asta-i bine, zise femeia, apoi se așeză încet, cu ochii la el. Știi, deci, că ești legat de Corn? Tăcu, apoi încuviință, văzându-l cum repetă, năucit, cuvântul. Mda, bănuiam că nu știi.

Ai fost primul care a suflat în Cornul lui Vaiere, după ce a fost găsit. La porunca ta, acesta va scula din morminte eroii din vechime. Pentru alții, însă, este numai un corn - câtă vreme trăiești tu.

— Câtă vreme trăiesc eu, zise Mat, cu glas înfundat, răsuflând adânc, iar Suprema încuviință. Puteați să mă lăsați să mor.

Un alt semn din cap.

— Apoi puteați să puneți pe altcineva să sufle din Corn, și acela ar fi devenit stăpânul.

Încă un semn.

— Sânge și cenușă! Înțeleg! Aveți de gând să mă puneți să suflu din nou. Când va veni Ultima Bătălie, eu va trebui să scol eroii din morminte, ca să lupte împotriva Celui Întunecat. Tu-i mama mă-sii de treabă!

Suprema își așază cotul pe brațul scaunului și-și sprijini bărbia în palmă, fără să-și ia ochii de la el.

— Ai fi preferat cealaltă cale?

Mat se încruntă, apoi își aminti care era calea. Dacă trebuia ca altul să sune din Corn...

— Deci vreți să suflu din Corn? Asta am să fac. Că doar n-am zis niciodată că nu, așa-i?

— Mi-aduci aminte de unchiu-meu Huan, oftă Suprema, la capătul răbdării. Nimeni nu-l putea prinde cu nimic. Și lui îi plăcea să joace, să se amuze, dar nu să muncească. A murit pe când scotea niște copii dintr-o casă în flăcări. Nu s-a lăsat, câtă vreme nu-i adusesse pe toți în siguranță. Așa ești și tu, Mat? Ai să fii acolo când se stârnește văpaia?

Mat încercă să ridice ochii, dar nu izbuti. Își privi, în schimb, degetele, cu care pipăia, nervos, pătura.

— Nu sunt un erou. Fac ce am de făcut, dar erou nu sunt.

— Cei mai mulți dintre cei pe care-i numim eroi tot asta au făcut. Cred că va trebui să mă mulțumesc cu atât. Deocamdată. Fiule, să nu care cumva să vorbești despre Corn cu altcineva decât cu mine. Și nici despre legătura ta cu el.

„Deocamdată? se gândi băiatul. Asta o să-ți spună mereu, tu-i mama mă-sii.”

— Sigur că n-am de gând să le spun tuturor, ce mama..., izbucni el, dar Suprema ridică dintr-o sprânceană, făcându-l să se liniștească. Nu vreau să spun nimănui. Mi-aș dori să nu știe

nimeni. Dar de ce atâta taină? Nu aveți încredere nici măcar în Aes Sedai?

Un răstimp, un lung răstimp, avu impresia că mersese prea departe. Femeia se înăsprise la față, iar privirea ei putea să străpungă piatra.

— Dacă aş putea face în așa fel încât să știm numai noi doi, îi răspunse, cu răceală, n-aș șovăi nici o clipă. Cu cât un lucru este cunoscut de mai mulți oameni, cu atât se duce vestea mai departe, în ciuda bunăvoinței tuturor. Aproape toată lumea crede că povestea Cornului e numai o legendă, iar cei mai luminați trăiesc cu credința ca numai unul dintre Corniați îl poate afla. Însă cel din Shayol Ghul știe adevărul, iar asta înseamnă că o știu și cel puțin câteva Iscoade. Dar nu și unde se află acum, iar, cu ajutorul Luminii, nici că tu ești cel care l-a făcut să răsunе. Chiar vrei să te trezești cu Iscoadele după tine? Cu Jumate-Oameni, sau alte Făpturi ale Umbrei? Toți vor Cornul. Nu uita asta. Poate fi folosit și în sprijinul Umbrei, nu doar al Luminii. Dar ca să-l poată folosi, trebuie să te prindă, sau să te omoare. Ți convine asta? Dintr-odată, Mat își dori să mai fi avut o pătură, și poate și o pilotă de puf. I se părea că în cameră se făcuse foarte frig.

— Adică Iscoadele pot veni după mine chiar și aici? Credeam că Turnul Alb e în stare să le oprească.

Apoi își aminti ce-i spusese Selene despre Ajah Neagră și se întrebă ce avea să-i răspundă Suprema.

— Cu atât mai mult trebuie să rămâi, zise aceasta, ridicându-se și netezindu-și fustele. Odihnește-te, fiule. În curând ai să te simți mult mai bine. Odihnește-te.

Ieși, închizând ușor ușa în urma ei. O lungă vreme, Mat ramase cu ochii ațintiți în tavan. O slujnică veni să-i aducă bucata de plăcintă, precum și o altă carafă cu lapte, și să ia tava golită, dar el aproape că nici n-o observă. Simțind mirosul dulce de mere și mirodenii, stomacul începu să-i ghiorăie, dar nu-l băgă în seamă. Suprema credea că-l poate ține în țarc, ca pe o oaie. Iar Selene... „Pe Lumină, ea cine-o mai fi? Și ce-o fi vrând?” Selene avusese dreptate în legătură cu anumite lucruri; însă Suprema îi dezvăluise că avea de gând să-l folosească, și cum. Nu-i spusese chiar totul, firește. Erau prea multe găuri în țesătura vorbelor sale, prin care se puteau strecura pumnalele care să-l lovească. Suprema voia ceva, Selene, la fel, iar el era

frânghia de care smuceau amândouă. Se gândi că ar fi fost mai bine să înfrunte trolocii, decât să fie prins între cele două.

Trebuia să fie o cale să scape din Tar Valon, din ghearele ambelor femei. Odată ajuns dincolo de râu, se putea feri de Aes Sedai, de Selene și de Iscoade. Era convins. Trebuia să fie o cale. Numai să răsucească lucrurile pe toate părțile.

Uitată pe masă, plăcinta se răci.

CAPITOLUL 21

Lumea viselor

Egwene își șterse mâinile cu un prosop, mergând iute pe un coridor întunecat. Se spălase deja de două ori, și tot își mai simțea palmele murdare de grăsime. Oare de unde existau pe lume atâtea oale? Și mai fusese și zi de copt, așa că fusese nevoie de cineva care să scoată din cuptoare găleți întregi pline cu cenușă. Și să curețe vetrele. Și să frece mesele cu nisip, și să se târască pe jos pentru a curăța podeaua. Rochia albă îi era pătată cu cenușă și grăsime. O dureau spatele și voia să se culce, însă Verin trecuse mai devreme pe la bucătărie, chipurile cerând să i se ducă masa în cameră și, în trecere, o chemase șoptit pe la ea.

Locuia deasupra bibliotecii, într-o aripă folosită numai de câteva surori Brune. Totul în jur părea prăfuit, de parcă cele care trăiau aici erau prea ocupate cu alte lucruri, și nu le cereau slujitoarelor să curețe prea des. Coridoarele erau încâlcite, pline de coturi, urcând sau coborând pe neașteptate. Tapiserii erau puține și palide – pesemne că erau curățate la fel de rar ca și pereții. Multe lămpi erau stinse, astfel încât coridorul era învăluit în penumbră. Din câte vedea Egwene, nu erau acolo decât ea și, pesemne, o novice sau o slujnică, grăbindu-se cu treabă – din când în când se zărea o străfulgerare albă. Zgomotul pașilor săi răsună puternic pe podeaua goală, alcătuită din lespezi albe și

negre. Nu era un loc prea plăcut pentru cineva care se gândea la Ajah Neagră.

La un moment dat, observă ceea ce-i spusese Verin să caute – o ușă din lemn de culoare închisă, la capătul unei rampe, alături de o tapiserie prăfuită înfățișând un rege călare și altul care se pleca în fața lui. Verin îi spusese și numele celor doi – morți cu multe sute de ani înainte de nașterea lui Artur Aripă-de-Șoim. Părea să știe tot felul de astfel de lucruri. Egwene, însă, nu-și mai amintea nici numele, nici tărâmurile demult dispărute pe care le stăpâniseră. Numai că acesta era singurul loc în care zărise ceva ce să se asemene cu descrierea făcută de Verin.

Coridorul părea încă și mai pustiu, și mai amenințător, decât înainte. Nu se auzeau decât pașii ei. Bătu la ușă și intră, de îndată ce auzi un glas absent care rostea:

— Cine este? Intră.

Odată ajunsă înăuntru, se opri și se uită împrejur cu ochii mari. Peste tot erau rafturi – rămăsese neacoperită o singură ușă, care pesemne dădea în încăperea de dormit, și câteva locuri în care erau atârinate hărți, unele peste altele, precum și desene înfățișând cerul nopții. Recunoscuseră numele câtorva grupuri de stele – Plugarul, Hărăbaia cu fân, Arcașul și cele Cinci Surori – însă pe altele nu le cunoștea. Grămezi de cărți, hârtii sau pergamente se zăreau aproape peste tot, iar printre ele se găseau și alte lucruri mai neobișnuite – bucăți de sticlă sau de metal cu forme ciudate, sfere și tuburi legate între ele, cercuri vârate unele într-altele, dar și felurite oase și cranii de toate formele. O bufniță maronie (împăiată, din câte i se păru lui Egwene), micuță, era așezată pe un craniu bine curățat de șopârlă, s-ar fi zis, numai că era cu neputință, căci era mai lung decât brațul ei și avea colți încovoiați, fiecare cât un deget. Ici și colo fuseseră puse sfeșnice, fără prea multă grijă – un cotlon era bine luminat, altul cufundat în întuneric. Din loc în loc, grămezile de hârtii păreau în primejdie de a se aprinde. Bufnița clipi, iar Egwene tresări speriată.

— Ah, da, spuse Verin, așezată în spatele unei mese la fel de pline, și ținând cu mare grijă în mână o pagină desprinsă dintr-o carte. Tu ești, da.

Observă cum Egwene se uita cu spaimă la bufniță și zise, fără să se gândească:

— Mă ajută să scap de șoareci. Le place să roadă hârtia. Făcu un gest care cuprinse întreaga încăpere și care-i aminti de pagina pe care o avea în mână.

— Ce minunăție. Rosei din Essam spunea că ar fi mai mult de o sută de pagini care au scăpat de Frângere... și pesemne că știa ce vorbește, de vreme ce a trăit la mai puțin de două sute de ani – însă, din câte știu, în vremea noastră nu mai există decât asta. Poate chiar această singura copie. Rosei scria că aici se află taine cărora lumea nu le poate face față, așa că n-a lăsat în urmă nici o explicație. Am citit pagina asta de mii de ori, încercând să-mi dau seama ce înseamnă.

Bufnița micuță își întoarse din nou capul către Egwene, care încercă să n-o ia în seamă, și clipi.

— Și ce scrie acolo, Verin Sedai?

Verin clipi și ea, cam cum făcuse bufnița.

— Ce scrie aici? Nu trebuie uitat că este vorba de o traducere... s-ar zice că asculți vorbele unui bard care declamă. Fii atentă: „Inima întunericului. Ba'alzamon. Nume ascuns în nume tănuir de nume. Taină îngropată în taină învăluită în taină. Distrugătorul Speranței. Ishamael distruge orice speranță. Adevărul arde și pârlă. Nădejdea se pierde în fața adevărului. Minciuna ne este pavăza. Cine poate înfrunta Inima întunericului? Cine-i poate ține piept Distrugătorului Speranței? Suflet de umbră, Suflet al Umbrei el este...” Și aici se termină, oftă femeia. Ce-ai înțeles?

— Nu-mi dau seama, răspunse Egwene. Nu-mi place.

— Păi, de ce ți-ar plăcea, copilă? Și de ce-ai înțelege-o tocmai tu? Eu am cercetat-o vreme de aproape patruzeci de ani, și tot ca tine-aș răspunde.

Și Verin așeză cu grijă pagina între niște coperti din piele aspră, învelite în catifea, apoi puse copertile undeva, într-o grămadă.

— Dar nu pentru asta ai venit, continuă ea și începu să scormonească prin tot ce se afla pe masă, mormăind în sine să și prinzând câteva grămezi, în ultima clipă înainte de a se prăbuși; în cele din urmă, scoase la iveală mai multe foi acoperite cu un scris subțire și arcuit și legate cu ață. Poftim, copilă. Tot ce se știe despre Liandrin și despre femeile care-au plecat cu ea. Numele, vârsta, Ajah, locul în care s-au născut. Tot ce-am găsit în documente. Până și însemnări despre cum s-au

descurcat cu învățătura. De asemenea, vei găsi aici tot ce știm despre ter'angrealele pe care le-au luat - nu cine știe ce. De cele mai multe ori e vorba doar despre câte o descriere. Habar n-am dacă toate astea o să-ți fie de vreun ajutor. Eu, una, n-am văzut nimic folositor.

— Poate vreuna dintre noi o să găsească ceva, zise Egwene, cuprinsă, dintr-odată, de o bănuială. Nu cumva Verin trecuse anumite lucruri cu vederea? Suprema părea să aibă încredere în cealaltă, dar numai pentru că nu avea de ales. Dacă Verin era și ea din Ajah Neagră? Egwene se forță să-și alunge aceste gânduri. Călătorise cu Verin de la Capul Toman și până în Tar Valon - doar nu avea să-și închipuie acum că această femeie micuță și învățată era o Iscoadă. Am deplină încredere în domnia ta, Verin Sedai. „Dar, oare, pot?”

Femeia Aes Sedai o privi iarăși, clipi, apoi scutură din cap, de parcă voia să alunge un gând care tocmai i se strecurase în minte.

— Lista pe care ți-am dat-o poate fi importantă sau nu, dar nu numai de asta te-am chemat.

Și începu să mute lucrurile de pe masă, clădindu-le în grămezi din ce în ce mai mari și mai nesigure, pentru a face puțin loc.

— Din câte îmi spune Anaiya, ai putea să ajungi Vestitoare-n vise. Ultima de acest fel a fost Corianin Nedead, acum patru sute și șaptezeci și trei de ani - și, din câte am înțeles din documente, nici n-a înfăptuit cine știe ce. Dacă izbutești, va fi foarte interesant.

— Am fost pusă la încercare, Verin Sedai, dar nu s-a dovedit că vreunul dintre visele mele ar prevesti viitorul.

— Dar nu numai asta face o Vestitoare-n vise, copilă. Ba chiar ăsta ar putea să fie lucrul cel mai puțin important. După părerea mea, Anaiya a luat-o prea încet. Uite-aici.

Cu un deget, Verin desenă pe masă, în praful așternut peste stratul de ceară, câteva linii paralele.

— Gândește-te că astea sunt lumile care-ar putea exista, dacă anumite lucruri s-ar fi înfăptuit altfel, dacă, la anumite Răscruci importante, Pânza ar fi ales o altă cale.

— Lumile la care se ajunge prin Pietre de Trecere, spuse Egwene, ca să-i dovedească cum că fusese atentă la tot ce povestise cealaltă în călătoria de întoarcere de la Capul Toman - dar ce-avea asta de-a face cu Vestitoarele-n vise?

— Foarte bine. Dar se prea poate ca Pânza să fie încă și mai încâlcită de-atât. Roata țese viețile noastre pentru a alcătui Pânza unei Vârste, dar și Vârstele sunt țesute în Marea Dantela, Pânza Pânzelor. Și cine știe dacă, nu cumva, asta nu e nici a zecea parte din țesătura. Unii oameni din Vârsta Legendelor păreau să creadă că mai existau și alte lumi, la care se ajunge chiar mai greu decât în lumile din Pietrele de Trecere, dacă-ți vine să crezi, și care se aștern așa.

Și desena alte linii care se încrucișau cu primele. O clipă, rămase cu ochii la ele.

— Unele peste altele, ca ițele la război. Și poate că Roata Timpului țese o Pânză încă și mai vastă cu ajutorul lumilor. Dar, mă rog, asta nu ne privește acum, adăugă, îndreptându-se de spate și scuturându-și palmele de praf. În toate aceste lumi există câteva lucruri aidoma – oricâte ar fi deosebiri dintre ele. De pildă, în toate lumile, Cel Întunecat este întemnițat.

Fără să vrea, Egwene se apropie, să tragă cu ochiul la liniile desenate în praf.

— În toate? Cum e cu puțință? Vrei să spui că există câte un Părinte al Minciunii pentru fiecare lume?

Gândul o înfioră.

— Nu, copilă. Există un Creator, care este peste tot în același timp, în toate lumile. La fel, există un singur Cel Întunecat, care se află oriunde, în aceeași clipă. Și dacă, în vreuna dintre lumi, el se eliberează din temnița făurită de Creator, va bântui liber peste tot. Câtă vreme rămâne închis într-una, e întemnițat în toate.

— Nu prea pare să se lege, protesta Egwene.

— E un paradox, copila. Cel Întunecat este întruparea paradoxului și a haosului, este cel care calcă-n picioare gândirea și rațiunea, înclină balanța și frânge ordinea.

Pe neașteptate și fără vreun zgomot, bufnița își luă zborul și se opri pe un craniu mare și alb, așezat într-un raft, în spatele femeii Aes Sedai. De acolo, se holba la cele două, clipind. Egwene observase craniul de cum intrase – avea coarne răsucite și un bot – și se întrebese în treacăt ce soi de berbec avea capul atât de mare. Acum observă cât era de rotund și ce frunte înaltă avea – nu era de berbec, ci de troloc. Trase aer în piept, înfiorată.

— Verin Sedai, dar ce-are asta de-a face cu Vestitoarele-n vise? Cel Întunecat e întemnițat în Shayol Ghul și nici nu vreau să mă gândesc cum ar fi să scape. „Dar pecetele slăbesc. Până și novicele știu, de-acum.”

— Ce-are a face cu Vestitoarele? Nimic, copilă – decât că fiecare dintre noi trebuie să-l înfruntăm, într-un chip sau altul, pe Cel Întunecat. Acum e ferecat, dar Pânza nu l-a scos degeaba la lumină pe Rand al'Thor. Dragonul Renăscut îl va înfrunta pe Stăpânul Mormintelor, asta e sigur. Dacă scapă cu viață, firește. Cel Întunecat va încerca să tulbure Pânza, dacă-i este cu putință. Dar am ajuns cam departe cu vorba, nu crezi?

— Iertare, Verin Sedai, dar dacă asta – și Egwene arată spre liniile desenate în praf – nu are nimic de-a face cu Vestitoarele, de ce mi-ai mai povestit totul?

Verin o privi de parcă o credea că făcea voit pe proasta.

— Nimic? Dar, copilă, sigur că există o legătură. Ideea e că mai există o asemănare între lumi, în afară de Creator și de Cel Întunecat. Există o lume care se găsește înlăuntrul fiecăreia dintre celelalte, înăuntrul tuturor în același timp. Sau poate că le înconjoară. Unii care au scris în Vârsta Legendelor au numit-o Tel'aranr'rhioid, „Lumea nevăzută”. Sau poate că s-ar traduce mai bine „Lumea Viselor”. Se întâmplă adesea ca oamenii obișnuiți, cărora nici nu le trece prin minte să conducă Puterea, să zărească Tel'aranr'rhioid în visele lor, și chiar, prin ea, să prindă câte ceva din celelalte lumi. Gândește-te la ce lucruri ciudate ai văzut în vise. Dar o Vestitoare, copilă – una adevărată – poate pătrunde în Tel'aranr'rhioid.

Egwene încercă să înghită în sec, dar în gât i se puse un nod care-o împiedică. Să pătrundă?

— Nu... nu prea cred că aș fi Vestitoare, Verin Sedai, încercările la care m-a supus Anaiya...

— ... Nu dovedesc nimic, o întrerupse cealaltă. Și Anaiya încă n-a încetat să creadă că ai putea fi.

— Păi, cred că până la urmă o să aflu dacă sunt sau nu, îngână Egwene. „Pe Lumină, îmi doresc să fiu, nu-i așa? Vreau să învăț! Vreau totul.”

— N-ai vreme de așteptat, copilă. Suprema v-a dat, ție și lui Nynaeve, o misiune grea. Trebuie să folosești orice unealtă pe care-o ai la-ndemână. Poftim.

Dădu la iveală o cutie roșie, din lemn, care stătuse ascunsă undeva sub masă, îndeajuns de lungă pentru a cuprinde mai multe foi de hârtie, cu toate că femeia Aes Sedai scoase din ea doar un singur lucru, pe care i-l întinse: un inel de piatră, vărgat, cu pete și dungi albastre, brune sau roșii, prea mare pentru orice deget. Egwene lăsă jos hârtiile și-l luă, făcând ochii mari de uimire. părea de piatră, dar la pipăit era mai tare ca oțelul și mai greu ca plumbul. Și nici nu era drept. Dacă-și plimba degetul pe o parte, fără să-l ridice, ajungea să-l împrejmuiască de două ori, și pe dinăuntru și pe dinafară, de parcă avea o singură margine. O mai făcu o dată, doar ca să se convingă.

— Corianin Nedead a purtat asupra ei acest ter'angreal aproape toată viața, spuse Verin. De-acum ai să-l ții tu.

Egwene aproape că scăpă inelul din mână. „Un ter'angreal? O să am un ter'angreal la mine?” Verin păru să-i observe tulburarea.

— Din câte am aflat, inelul face mai ușoară intrarea în Tel'aranr'rhiad. Corianin a scris că până și cei Neînzestrați îl pot folosi, nu doar femeile Aes Sedai, numai să-l aibă asupra lor când se culcă. Există și primejdii, firește. În Tel'aranr'rhiad nu e ca în alte vise. Tot ce se întâmplă acolo este aievea; ești cu adevărat acolo, nu doar privești din depărtare. Am încercat și eu odată, acum câțiva ani, mai spuse ea, suflecându-și mâneca și dând la iveală o cicatrice veche, care i se întindea pe tot brațul. Anaiya m-a tămăduit, dar nu a mers atât de bine pe cât ar fi trebuit. Să nu uiți asta.

Și femeia Aes Sedai își trase mâneca la loc.

— Am să am grijă, Verin Sedai. „Aievea? Visele mele sunt și-așa destul de rele. Nu vreau vise care lasă urme! Am să pun asta într-un sac pe care-am să-l atâr în într-un cotlon întunecat și acolo am să-l las. Am să...” Numai că voia să învețe. Voia să fie Aes Sedai, și nici o Aes Sedai nu mai fusese Vestitoare-n vise de aproape cinci sute de ani. Am să am mare grijă, repetă Egwene, apoi își strecură inelul în punguța de la brâu, strânse bine curelele și luă hârtiile pe care le primise ceva mai devreme.

— Ține-l ascuns, copilă, nu uita. Nici o novice, și nici măcar o Aleasă, nu ar trebui să aibă în stăpânire așa ceva. Dar s-ar putea să-ți fie de folos. Ține-l ascuns.

— Firește, Verin Sedai.

Amintindu-și de cicatricea pe care-o zărise, aproape că-și dorea ca, în clipa aceea, să apară altă Aes Sedai care să i-l ia.

— Bine așa. Acum, du-te. S-a făcut târziu și trebuie să te trezești devreme ca să dai o mână de ajutor la masa de dimineață. Somn ușor.

După ce ușa se închise în urma lui Egwene, Verin rămase multă vreme cu ochii ațintiți în gol. În spatele ei, bufnița huhuia ușor. Trăgând mai aproape cutia roșie, deschise capacul de tot și privi, încruntându-se, ceea ce se afla acolo.

Pagini peste pagini, așternute cu un scris limpede. Cerneala neagră nu pălise aproape deloc, nici măcar după aproape cinci sute de ani. Notițele lui Corianin Nedea, tot ce aflase vreme de cincizeci de ani în care cercetase ter'angrealul. Ascunsă femeie, Corianin. O parte din ceea ce știa, cea mai mare parte, rămăsese tănuită tuturor și fusese încredințată numai paginilor pe care le avea sub ochi. Norocul, precum și obiceiul de a frunzări hârtoagele din bibliotecă – iată ce-o ajutase pe Verin să le găsească. Din câte credea, nici o altă Aes Sedai nu mai știa de ter'angreal; Corianin izbutise să șteargă orice urmă din documente.

Se mai gândi o dată dacă nu cumva ar fi trebuit să ardă hârțiile – așa cum se gândise dacă să nu i le încredințeze lui Egwene. Dar, pentru ea, distrugerea învățăturilor, de orice fel, era un păcat de moarte. Cât despre cealaltă cale... nu. Era mai bine să lase lucrurile așa. Fie ce-o fi. Trânti capacul la loc. „Și-acum, unde am pus pagina aia?”

Încruntându-se, începu să scormonească printre cărți și hârții, căutând copertele de piele. De Egwene uitase deja.

CAPITOLUL 22

Prețul pentru inel

Egwene nu apucase să se îndepărteze prea mult de iatacul lui Verin când se întâlnește cu Sheriam, care părea încruntată și preocupată.

— Dacă nu și-ar fi amintit cineva că Verin s-a oprit să-ți vorbească, poate nici nu te-aș fi găsit, spuse femeia Aes Sedai, un pic mânioasă. Haide, copilă, din pricina ta întârzie totul! Ce-i cu hârtiile alea?

— Verin Sedai mi le-a dat și mi-a spus că ar trebui să le cercetez, răspunse Egwene, strângându-le un pic mai tare în mână și încercând să pară blândă și respectuoasă. Dar dacă Sheriam i le cerea, ce-i rămânea de făcut? Cum să facă să o înfrunte, sau să-i explice de ce se interesa de cele treisprezece femei din Ajah Neagră și de ter'angrealele pe care le furaseră? Numai că Sheriam părea să fi uitat pe dată de hârtii.

— Mda, bine, bine. Haide - ești așteptată de multă lume. Și o luă de braț, făcând-o să iuțească pasul.

— Așteptată, Sheriam Sedai? Pentru ce?

— Ai și uitat că trebuie să fii Aleasă? exclamă Sheriam, clătinând din cap, la capătul răbdării. Măine, când vei intra la mine în cancelarie, vei purta inelul, cu toate că mă îndoiesc că o să te aline cu ceva.

Egwene încercă să se oprească-n loc, însă femeia Aes Sedai o grăbi, apucând-o pe niște scări înguste care se răsuceau împrejurul pereților bibliotecii.

— În noaptea asta? Chiar acum? Dar sunt pe jumătate adormită, Aes Sedai, murdară și... credeam că o să mai treacă încă multe zile. Ca să mă pregătesc. Să fiu gata.

— Sorocul nu stă s-aștepte pe nimeni, zise Sheriam. Roata țese după cum îi este voia și când îi este voia. Și ce atâtea pregătiri ai avea de făcut? Știi deja ce trebuie. Mai mult decât știa prietena ta, Nynaeve.

O împinse printr-o ușiță de la capătul scărilor. Apoi străbătură iute un alt coridor și ajunseră la o rampă care cobora în spirală.

— Am ascultat ce ni s-a povestit, protestă Egwene, și n-am uitat nimic, dar... nu s-ar putea măcar mâine dimineață?

Rampa părea să nu aibă capăt.

— Suprema Înscăunată a hotărât că așteptarea nu-și mai are rostul, răspunse Sheriam, zâmbindu-i slab. A spus chiar așa: „Odată ce te hotărăști să scoți mațele unui pește, n-are rost să aștepți până se-mpute”. Pesemne că Elayne a trecut deja pe sub arcade, iar Suprema vrea să o faci și tu, chiar în noaptea asta. Eu nu prea înțeleg de ce ne grăbim atâta, mai spuse, ca pentru sine, dar toate poruncile Supremei trebuie îndeplinite.

Egwene se lăsă călăuzită în tăcere - stomacul i se făcuse ghem. Nynaeve nu-i spusese mare lucru despre ce se petrecea în clipa Alegerii. De fapt, nu spusese decât: „Le urăsc pe Aes Sedai!” Când rampa se termină, în cele din urmă, ajungând într-un coridor lat, aflat undeva jos, în străfundurile stâncii pe care era clădit Turnul, ea deja tremura.

Încăperea era simplă, fără podoabe. Pereții de stâncă erau neteziți, dar altfel neatinși. Exista o singură ușă, tocmai la capăt - dublă, din lemn întunecat la culoare, la fel de înaltă, de lată și de simplă precum poarta unei fortărețe, cu toate că fusese făurită din scânduri bine tăiate și îmbinate. Era atât de meșteșugit lucrată încât Sheriam deschise cu ușurință una dintre cele două jumătăți și o trase pe Egwene după ea, într-o cameră mare, cu tavanul rotunjit.

— Era și timpul! se răsti Elaida, care stătea de-o parte, purtându-și șalul cu ciucuri roșii, lângă o masă pe care se aflau trei pocale mari.

Încăperea era luminată cu lămpi așezate în vârful unor stâlpi înalți. În mijloc, sub cupolă, se aflau trei arcade rotunjite, argintii, înalte cât să se poată trece pe sub ele, unite printr-un inel gros, argintiu și el, și atingându-se la capete. Pe podeaua goală de piatră erau așezate trei femei Aes Sedai, chiar în locurile în care arcadele se atingeau și se întâlneau cu inelul – toate trei își purtau șalurile. Era o soră Verde pe care Egwene o cunoștea, Alanna – însă pe celelalte două, una Galbenă și alta Albă, nu. Învăluite de nimbul care arăta că atinseseră *saidar*, cele trei stăteau cu privirile ațintite asupra arcadelor, iar înăuntrul acestora se aprinse, drept răspuns, o scânteie care deveni din ce în ce mai puternică. Era un ter'angreal, făurit în Vârsta Legendelor – cine știe pentru ce. Acum era folosit de novicele care treceau prin el pentru a deveni Alese. Înăuntru, Egwene știa că urma să-și înfrunte temerile. De trei ori. Lumina albă dintre arcade nu mai tremura, ci ardea puternic, de parcă nu se putea revărsa în afară, umplând tot locul și făcându-l cu neputință de străpuns cu privirea.

— Liniștește-te, Elaida, o să terminăm repede, spuse calmă Sheriam, apoi se întoarse către Egwene. Fiecare novice este îndreptățită să încerce de trei ori. De două ori, poți să dai înapoi – însă, la al treilea refuz, vei fi alungată din Turn pentru totdeauna. Așa se face de fiecare dată și, firește, ai și tu dreptul de a da înapoi, însă nu cred că Suprema va fi prea mulțumită dacă se întâmplă.

— Nu ar trebui să i se ofere acest prilej, o întrerupse Elaida, cu glasul oțelit și chipul aspru. E foarte înzestrată? Și ce dacă?! Ar trebui alungată din Turn sau, dacă nu, pusă să frece podelele încă zece ani de-acum încolo.

Sheriam îi aruncă o privire scrutătoare.

— Cu Elayne nu te-ai arătat așa de neîndurătoare. Elaida, ai cerut să iei parte la ceremonie – pesemne că din pricina lui Elayne – și ai să-ți joci rolul cuvenit și pentru această fată. Dacă nu binevoiești, atunci pleacă și am să găsesc eu pe altcineva.

Cele două Aes Sedai se priviră îndelung – Egwene nu s-ar fi mirat să le vadă împrejmuite de nimbul strălucitor al Puterii. În cele din urmă, Elaida scutură din cap și pufni tare.

— Dacă trebuie, atunci la treabă. Oferă-i nefericitei prilejul să dea înapoi și cu asta, gata. E târziu.

— N-am să dau înapoi, rosti Egwene; glasul îi tremura puțin, dar se sili să se liniștească și să țină capul sus. Vreau să merg mai departe.

— Bine, zise Sheriam. Foarte bine. Acum am să-ți spun două lucruri pe care nici o femeie nu le află înainte să se găsească aici. După ce începi, trebuie să mergi până la capăt. Dacă te oprești, ai să fii alungată din Turn, ca și cum ai fi dat înapoi pentru a treia oară. Și încă ceva: să cauți, să-ți dai toată silința, înseamnă să înfrunți primejdiile.

Părea să nu fie, nici pe departe, prima oară când rostea acele cuvinte. În ochi îi scliffea o undă de bunăvoință, cu toate că avea chipul la fel de aspru ca al Elaidei. Și tot privirea era cea care-o speria mai tare pe Egwene.

— Unele femei au intrat și n-au mai ieșit niciodată. Când ter'angrealului i s-a îngăduit să se domolească - nu mai erau acolo. Și n-au mai fost văzute vreodată. Dacă vrei să scapi cu viață, trebuie să fii hotărâtă. Dacă șovăi, dacă te lași...

Pe chip i se oglindiră vorbele rămase nerostite. Egwene se înfioră.

— Acum ori niciodată. Dacă dai înapoi, va fi doar prima dată, pentru tine. Vei mai putea încerca de două ori. Dacă te hotărăști, va trebui să mergi până la capăt. Nu-i nici o rușine să dai înapoi. Nici eu n-am putut face față de prima dată. Alege.

„N-au mai fost văzute vreodată? se gândi Egwene, înghițind în sec. Vreau să fiu Aes Sedai și, pentru asta, trebuie întâi să devin Aleasă.”

— Primesc.

— Atunci pregătește-te, grăi Sheriam, încuviințând din cap. Egwene clipi nedumerită, apoi își aminti. Trebuia să se dezbrace. Se aplecă și lăsa jos hârtiile pe care i le dăduse Verin - apoi șovăi. Dacă le lăsa chiar acolo, Sheriam sau Elaida ar fi putut să le citească, în timpul pe care ea urma să-l petreacă înăuntrul ter'angrealului. Puteau, de asemenea, să găsească celălalt ter'angreal micuț pe care-l avea în punguța de la brâu. Dacă dădea înapoi, le putea ascunde - le putea lăsa la Nynaeve, de pildă. Răsuflarea i se opri în piept. „De-acum nu mai pot șovăi. A început deja.”

— Te-ai și răzgândit, copilă? o întrebă încruntată Sheriam. Chiar dacă, acum, știi ce se va întâmpla?

— Nu, Aes Sedai, răspunse iute Egwene, apoi se dezbracă, își împături hainele și le așează deasupra punguței și a hârtiilor. Era tot ce putea face.

Alanna, așezată lângă ter'angreal, vorbi deodată, fără să-și ia ochii de la arcade.

— Am prins un soi de... răsunet, aproape ca un ecou. Nu știu de unde vine.

— S-a-ntâmplat ceva rău? Întrebă aspră și, pe undeva, surprinsă Sheriam. N-am de gând s-o trimit înăuntru dacă sunt necazuri.

Egwene aruncă o privire deznădăjduită către grămada de haine. „Da, Lumină, te implor – fă să fie ceva rău. Ceva ce să-mi îngăduie să ascund hârtiile fără să pară că aș da înapoi.”

— Nu, răspunse Alanna. E ca și cum te-ar bâzâi o muscă în timp ce încerci să cugeți, dar n-are a face. Nici n-aș fi pomenit de asta, numai că nu s-a mai întâmplat niciodată până acum, din câte știu. Gata, a dispărut, sfârși ea, scuturând din cap.

— Poate că altele au considerat că așa un lucru neînsemnat nici nu merită pomenit, rosti sec Elaida.

— Să continuăm, se auzi și glasul lui Sheriam; era limpede că nu avea de gând să îngăduie alte întârzieri. Haide.

Aruncând o ultimă privire către hârtiile ascunse sub haine, Egwene o urmă, apropiindu-se de arcade. Podeaua de sub tălpi i se părea rece ca gheața.

— Pe cine aduci cu tine, Soră? glăsui, solemnă, Elaida. Mergând mai departe, cu aceiași pași măsurăți, Sheriam răspunse:

— Pe cineva care dorește să fie Aleasă, Soră.

Cele trei din jurul ter'angrealului nici măcar nu se mișcară.

— E pregătită?

— E pregătită să lase în urmă ceea ce-a fost și, înfruntându-și spaima, să dobândească Alegerea.

— Oare își cunoaște temerile?

— Nu le-a ținut niciodată piept, dar acum este dornică s-o facă.

— Atunci să i se îngăduie să le înfrunte, rosti Elaida; în ciuda tonului solemn, în glas i se strecurase o undă de mulțumire.

— Primul drum este pentru ceea ce-a fost, spuse Sheriam. Înapoi e o singură cale. Nu șovăi.

Egwene trase aer adânc în piept și păși prin arcadă, în lumina care-o înghiți cu totul.

— A trecut Jaim Dawtry pe aici. Au sosit niște vești ciudate din Baerlon, odată cu neguțătorul ambulant.

Egwene își ridică privirile de la leagănul pe care-l mișca ușor. În ușa era Rand. O clipă, simți cum i se învârtea capul. Se uită de la Rand – „soțul meu” – către pruncul din leagăn – „fiica mea” – apoi din nou la el. Era năucită.

„Înapoi e o singură cale. Nu șovăi.”

Nu era gândul ei, ci o voce fără trup care părea să-i răsună în minte, sau undeva în afară, o voce de bărbat sau de femeie, însă lipsită de orice sentiment și cu neputință de înțeles. Și totuși nu i se părea nimic ciudat în asta. Clipa de uimire trecu. Singura întrebare care-o mai frământa era de ce oare i se păruse ceva în neregulă. Firește că Rand îi era soț – un soț chipeș și iubitor – și Joiya îi era fiică – cea mai frumoasă și mai dulce copilă din Ținutul celor Două Râuri. Tam, tatăl lui Rand, era plecat cu oile – chipurile pentru ca Rand să aibă răgaz să muncească la hambar, dar, de fapt, pentru a-i îngădui să se mai joace cu Joiya. În după-amiaza aceea, tatăl și mama lui Egwene aveau să sosească din sat, să-i viziteze. Și pesemne că și Nynaeve – ca să vadă dacă nu cumva datoria de mamă o împiedica pe Egwene să studieze pentru a o înlocui, cândva, ca Meșterea.

— Ce fel de vești? Întrebă, începând din nou să-și legene fiica, iar Rand se apropie, zâmbindu-i făpturii minuscule, învelită în scutece. Egwene râse în sinea ei. Era atât de înnebunit după fiica lui încât, de multe ori, nici nu mai auzea ce i se spunea.

— Rand? Ce fel de vești? Rand?

— Poftim? Îngăimă el, apoi zâmbetul i se șterse de pe chip. Vești ciudate. Război... s-a iscat un mare război, aproape în toată lumea. Așa spune Jaim.

Erau vești, într-adevăr, ciudate; de cele mai multe ori, istorisirile despre războaie nu ajungeau în Ținutul celor Două Râuri decât mult după sfârșitul acestora.

— Zice că toată lumea se luptă cu unii de le zice Șanci sau Sanciani sau așa ceva. N-am auzit niciodată de ei.

Dar Egwene știa... sau credea că știe... O clipă simți ceva, apoi nimic.

— Nu ți-e bine? o întrebă Rand. Aici n-avem de ce să ne facem griji, iubito. Războaiele nu ajung niciodată pe la noi. Suntem mult prea departe ca să le mai pese altora de noi.

— Mi-e bine. A mai zis Jaim și altceva?

— Da, dar numai lucruri greu de crezut. Vorbea ca un Coplin. Zicea că neguțătorul ambulant i-a povestit că neamul ăla cu nume ciudat folosea în luptă femeii Aes Sedai, numai că apoi a pretins că ei răsplătesc cu câte o mie de galbeni pe toți cei care le dau pe mână vreo Aes Sedai, și că-i omoară pe toți care le oferă adăpost. E o aiureală și, oricum, pe noi n-are de ce să ne tulbure. E totul atât de departe.

Aes Sedai. Egwene își atinse fruntea. „Înapoi e o singură cale. Nu șovăi.”

Observă că și Rand își dusesese mâna la cap.

— Iar te doare?

— Mda, încuviința el, cu chipul încordat. Prafurile pe care mi le-a dat Nynaeve nu mi-au mai făcut nici un bine de câteva zile încoace.

Egwene șovăi. Durerile lui de cap o tulburau. Începuseră să fie din ce în ce mai rele. Dar lucrul cel mai îngrijorător era ceva ce nu observase de la bun început – și aproape că-și dorea să nu fi observat niciodată. La scurtă vreme după ce începeau durerile, se întâmplau lucruri ciudate. Odată, din senin, căzuse un trăsnet care făcuse bucățele o buturugă uriașă, de stejar, pe care Rand și Tam se chinuiseră două zile s-o scoată din pământ, pentru a curăța locul pentru un ogor. Se iscaseră și furtuni pe care Nynaeve, cu toate că ascultase vântul, nu le prevăzuse. În pădure izbucniseră focuri. Cu cât durerea era mai mare, cu atât se întâmplau lucruri mai rele. Spre ușurarea lui Egwene, nimeni nu văzuse vreo legătură între acestea și Rand, nici măcar Nynaeve. Cât despre ea însăși, nici nu voia să se gândească la ce-ar fi putut însemna. „Dar asta e o prostie, pur și simplu, își spuse. Dacă vreau să-l ajut, trebuie să știu.” Căci avea și ea o taină, care-o înspăimânta, chiar dacă nu renunțase să încerce să o pătrundă cu mintea. Nynaeve o învăța despre ierburi, pregătind-o să-i urmeze ca Meșterea. Leacurile ei făceau, adesea, minuni – vindecau rănila fără să lase măcar o singură cicatrice, aduceau oamenii îndărăt de la marginea gropii... Numai că, de trei ori, Egwene vindecase pe cineva despre care și Nynaeve spusese că era pe moarte. De trei ori se așezase

alături de patul suferindului, ca să-l țină de mână până ce venea sfârșitul – și, de fiecare dată, bolnavul se însănătoșise. Nynaeve o tot descususe, ca să afle ce făcuse, ce ierburi folosisese și cum le amestecase – iar ea nu avusese curajul să spună că, de fapt, nu făcuse nimic. „Și, totuși, ceva trebuie să fie. O dată hai, treacă meargă, dar de trei ori... Trebuie să-mi dau seama. Trebuie să aflu.” Acest gând începu să o bântuie, ca și cum vorbele i-ar fi răsunat în minte. „Dacă am izbutit să-i ajut pe oamenii aceia, îl pot ajuta și pe soțul meu.”

— Lasă-mă și pe mine să încerc ceva, Rand, zise ea. Dar când se ridică, văzu ceva prin ușa deschisă. O arcadă sclipitoare, drept în fața casei. O arcadă plină de lumină albă. „Înapoi e o singură cale. Nu șovăi.” Înainte să se poată opri, făcu doi pași spre ușă. Apoi se opri, se uită îndărăt la Joiya care gângurea în leagăn și la Rand care-și apăsă fruntea cu degetele, privind-o, de parcă se întreba unde se duce.

— Nu, glăsui Egwene. Nu, asta e ceea ce vreau. Asta e ceea ce vreau! De ce nu pot avea și asta?

Nici măcar nu pricepea ce spune. Firește că asta voia, și firește că avea totul.

— Ce anume vrei, Egwene? o întrebă Rand. Dacă pot să-ți aduc ceva, știi că o voi face. Dacă nu pot cumpăra lucrul acela, poate-l pot făuri.

„Înapoi e o singură cale. Nu șovăi.” Făcu încă un pas, ajungând la ușă. Arcada argintie o ispitea. De cealaltă parte, ceva o aștepta. Ceva ce-și dorea, mai mult decât orice pe lume. Ceva ce trebuia să facă.

— Egwene, eu...

În spate, auzi o bufnitură. Privi peste umăr și-l văzu pe Rand în genunchi, ghemuit, cu capul în palme. Niciodată nu se chinuise așa. „După asta, ce-o să se întâmple?”

— Vai, Lumină! găfâi el. Lumină, ce mă doare! Lumină, mă doare mai tare ca niciodată. Egwene?

„Nu șovăi.”

Ceva o aștepta. Ceva ce-avea de făcut. Era musai. Mai făcu un pas. Era greu, mai greu decât oricând. Era afară, mergând către arcadă. În spatele ei, Joiya râdea.

— Egwene? Egwene, nu pot..., începu Rand, dar se întrerupse, gemând cumplit.

„Nu șovăi.”

Se îndreptă de spate și merse mai departe, cu toate că avea obraji scâldați în lacrimi. Gemetele lui Rand se transformară într-un urlat care înăbuși râsul Joiiei. Cu colțul ochiului, Egwene îl văzu pe Tam venind în fugă, cât putea de repede. „Nu-l poate ajuta, se gândi, iar lacrimile i se preschimbară în suspine adânci. Nu poate face nimic. Dar eu aș putea. Aș putea.”

Păși în lumină și se topi.

Tremurând și suspinând, Egwene ieși pe sub arcadă, pe unde intrase. Amintirile îi reveniră, când dădu cu ochii de chipul lui Sheriam. Apa rece și limpede îi spălă lacrimile – cu gesturi lente, Elaida îi turnase pe creștet un pocal de argint. Continuă să plângă; i se părea că nu avea să se mai oprească vreodată.

— Te-ai curățat, recită Elaida, de păcatele pe care le-ai făcut și de cele care ți s-au făcut. Te-ai curățat de nelegiuirile făptuite și de cele făptuite împotriva ta. Te afli în fața noastră curată și pură, în inima și-n suflet.

„Pe Lumină, se gândi Egwene în timp ce apa i se scurgea pe trup, fă să fie așa. Dar poate, oare, apa să spele ce-am făcut?”

— O chema Joiya, îi spuse, printre suspine, lui Sheriam. Joiya. Nimic nu poate prețui cât ceea ce-am... ce-am...

— Pentru a fi Aes Sedai, un preț trebuie plătit, răspunse Sheriam, cu toate că în priviri îi scliffea aceeași lucire de milă, și mai puternică decât înainte. Există mereu un preț.

— A fost aieva sau am visat?

Dar plânsul înăbuși vorbele pe care dorea să le rostească. „Oare l-am lăsat să moară? Mi-am părăsit copilul?” Sheriam o luă cu brațul pe după umeri și începu s-o conducă împrejurul arcadelor.

— Toate femeile pe care le-am văzut ieșind de-acolo, până acum, au pus aceeași întrebare. Răspunsul este că nimeni nu știe. S-a presupus că acelea care nu se întorc prefera să stea și să-și trăiască viețile acolo, pentru că au dat de un loc mai fericit. Dar dacă este aieva, continuă ea și glasul i se înăsperi, dacă rămân pentru că o doresc, atunci nădăjduiesc că viețile de care au parte nu sunt nici pe departe fericite. Nu am nici o prețuire pentru cele care fug de responsabilități. Eu, una, însă – rosti, pe un ton ceva mai blând – nu cred că este aieva. Primejdia, în schimb, da. Să nu uiți asta. Ești pregătită? Întrebă, oprindu-se în fața următoarei arcade sclipitoare.

Foindu-se pe loc, Egwene încuviință, iar Sheriam își luă brațul de pe umerii ei.

— A doua oară, pentru ce este. Înapoi e o singură cale. Nu șovăi.

Egwene se înfioră. „Oricum, nu poate fi mai rău decât înainte. Nu poate.” Și pași înăuntru.

Coborând privirea, își văzu rochia – mătase albastră, brodată cu perle. Era prăfuită și ruptă. Înălță fruntea și cercetă mărețul palat, în ruine, în care se afla. Palatul Regal din Andor, în Caemlyn. O știa și-i veni să țipe. „Înapoi e o singură cale. Nu șovăi.” Lumea nu era așa cum și-ar fi dorit ea. Nu se putea gândi la asta fără să-i vină să plângă, numai că toate lacrimile i se istoviseră demult, iar lumea era așa cum era. Se aștepta ca în jurul său să vadă numai prăpăd.

Fără să-i pese că-și mai sfâșia rochia, însă atentă la orice zgomot, precum un șoarece, se cațără pe un morman de dărâmături și aruncă o privire către străzile răsucite ale Orașului Interior. Cât vedea cu ochii, în toate părțile, numai ruine și prăpăd, clădiri care păreau sfărâmate de niște nebuni și focuri care încă mocneau și din care se înălțau pale groase de fum. Pe străzi erau oameni, cete de oameni înarmați, scormonind, căutând. Și troloci. Oamenii se fereau de ei, iar trolocii mârâiau și râdeau, cu râsul lor gros, aspru. Dar se cunoșteau și lucrau umăr la umăr.

Pe stradă în jos veni, cu pași mari, un Myrdraal, cu mantia neagră care de-abia se clătina ușor, la fiecare pas – în ciuda vântului puternic care purta praful și dărâmăturile de jur împrejur. Și oamenii și trolocii se înfricoșau de privirea sa tăinuită.

— Vânați! rosti el, cu un glas care aducea aminte de ceva mort demult, care se fărâmița în praf. Nu mai stați așa, tremurând! Găsiți-l!

Egwene se dădu jos, cât putu de încet, de pe mormanul de pietre.

„Înapoi e o singură cale. Nu șovăi.”

Se opri, speriată că șoapta venise de la Făptura Umbrei. Dar, cumva, știa că nu era așa. Trăgând cu ochiul peste umăr, aproape temându-se că avea să-l vadă pe Myrdraal în locul unde tocmai stătuse ea, se grăbi să pătrundă în palatul dărâmat,

cățărându-se peste bârnele căzute, strecurându-se printre bucățile mari de piatră prăbușită. Odată, păși peste brațul unei femei care ieșea de sub un morman de tencuială și cărămizi care alcătuiseră cândva un perete și, poate, o parte din podeaua încăperii de deasupra. Pe un deget se vedea inelul cu Marele Șarpe – dar Egwene nu luă în seamă nici brațul, nici inelul. Se învățase să nici nu observe morții îngropați în grămada de dărâmături care fusese Caemlyn, înainte de venirea trolocilor și a Iscoadelor. Pentru morți nu putea face nimic.

Strecurându-se printr-un cotlon în care se prăbușise o parte a tavanului, ajunse într-o încăpere pe jumătate îngropată de ceea ce fusese deasupra. Acolo zăcea Rand, cu o bârnă grea care-i căzuse peste mijloc. Picioarele nu i se vedeau – erau undeva sub bucățile de piatră care zăceau peste tot. Chipul lui era mânjit de praf și de sudoare. Când Egwene se apropie, deschise ochii.

— Te-ai întors, șopti, răgușit și chinuit. Mi-era teamă... dar n-are a face. Trebuie să mă ajuți.

— Aș putea ridica bârna, cu ușurință, folosindu-mă de Aer, spuse ea, așezându-se ostenită pe podea. Numai că, de îndată ce se va mișca, tot restul se va prăbuși peste tine. Peste amândoi. Și cu atâta greutate nu mă pot descurca, Rand.

Râsul lui era amar și dureros și se stinse într-o clipă. Pe chip îi apărură din nou broboane de sudoare. Cu mare chin, izbuti să rostească:

— Aș putea să mișc și eu bârna. Știi asta. Aș putea mișca și bârna și toate pietrele de deasupra, toate. Dar, pentru asta, trebuie să-mi dau drumul din lanț, și nu am atâta încredere. Nu pot avea încredere să...

Apoi se opri, răsuflând greu.

— Nu înțeleg, spuse încet Egwene. Să-ți dai drumul din lanț? În ce nu poți avea încredere?

„Înapoi e o singură cale. Nu șovăi.” Cu asprime, își astupă urechile cu palmele.

— Nebunia, Egwene. Am izbutit... cumva... s-o țin în frâu, zise Rand și râse atât de aspru încât pielea începu s-o furnice. Dar îmi seacă toate puterile. Dacă mă las, fie și puțin, fie și o clipă, mă va cuprinde. Și-atunci nu-mi va păsa de ce fac. Trebuie să mă ajuți.

— Dar cum, Rand? Am încercat tot ce știu. Spune-mi cum și am s-o fac.

Mâna lui se întinse slab și se opri înainte să poată atinge pumnalul care zăcea în praf, fără teacă.

— Pumnalul, șopti el, ducându-și cu greutate brațul îndărăt, la piept. Aici. În inimă. Omoară-mă.

— Nu! rosti Egwene, uitându-se la el și la pumnal, ca la două vipere ucigătoare. N-am să fac așa ceva, Rand. Nu pot! Cum să-mi ceri asta?

Încetișor, brațul lui se întinse din nou către pumnal – tot fără să-l ajungă. Se chinui, gemu, izbuti să-l atingă cu un deget, dar înainte să mai aibă răgazul să încerce din nou, Egwene îl împinse departe, cu piciorul. Rand se prăbuși la loc, suspinând.

— Spune-mi de ce, îi ceru ea. De ce să-mi ceri să... te omor? Am să te tămăduiesc și am să fac tot ce pot ca să te scot de aici, dar nu te pot omorî. De ce?

— Mă pot face să trec de partea lor, Egwene, îngăimă el, râsuflând cu atâta chin încât ea își dori să mai aibă lacrimi să plângă. Dacă mă prind – Myrdraalii, Stăpânii Spaimei – mă pot face să trec de partea Umbrei. Dacă mă cuprinde nebunia, n-am să mă pot lupta. N-am să știu ce fac, decât când e prea târziu. Dacă mai am fie și o scânteie de viață atunci când mă vor găsi, o pot face. Te rog, Egwene. Pe Lumină. Omoară-mă.

— Nu... nu pot, Rand. Lumina să m-ajute, nu pot!

„Înapoi e o singură cale. Nu șovăi.”

Privi peste umăr și zări o arcadă argintie, scăldată în lumină albă, care ocupa aproape tot locul rămas liber printre dărâmături.

— Egwene, ajută-mă. „Nu șovăi.”

Se ridică și făcu un pas către arcadă, care era chiar în fața ei. Încă un pas, și...

— Te rog, Egwene. Ajută-mă. Nu pot s-ajung la el. Pe Lumină, Egwene, ajută-mă!

— Nu te pot omorî, șopti ea. Nu pot. Iartă-mă. Și pași mai departe.

— AJUTĂ-MĂ, EGWENE!

Lumina o făcu cenușă.

Împleticindu-se, ieși pe sub arcadă, fără să observe că era goală și fără să-i pese. O străbătu un fior, care-o făcu să-și acopere gura cu ambele palme.

— N-am putut, Rand, șopti. N-am putut. Te rog, iartă-mă. „Lumină, ajută-l. Te rog.”

Apa rece i se scurse pe creștet.

— Te-ai curățat de trufie deșartă, recită Elaida. Te-ai curățat de așteptările neîntemeiate. Vii în fața noastră curată și pură, în inimă și în suflet.

După ce sora cea Roșie se întoarse, Sheriam o luă pe Egwene de umeri, cu blândețe, și o conduse către ultima arcada.

— A rămas doar una, copilă. Doar una și gata.

— Mi-a spus că-l pot face să treacă de partea Umbrei, îngână Egwene. Mi-a spus că Myrdraalii și Stăpânii Spaimei îl pot sili.

Sheriam se împiedică și privi iute împrejur. Elaida aproape că ajunsese îndărăt la masă, iar celelalte Aes Sedai care înconjurau ter'angrealul stăteau nemișcate, pârând să nu ia seama la nimic din jurul lor.

— Nu-i plăcut să vorbești despre așa ceva, copilă, spuse în cele din urmă, pe înfundate, Sheriam. Haide. Mai ai o dată.

— E cu puțință? stăruie Egwene.

— Obiceiul este, zise Sheriam, să nu vorbești despre ceea ce se întâmplă înăuntrul ter'angrealului. Temerile fiecăreia sunt numai ale ei.

— E cu puțință?

Sheriam oftă, apoi trase iarăși cu ochiul la celelalte și vorbi iute, în șoaptă:

— Puțină lume știe așa ceva, copila, chiar și în Turn. N-ar fi trebuit să afli nici acum și, poate, niciodată, dar am să-ți spun. Cei care pot conduce Puterea au... anumite slăbiciuni, învățând să ne deschidem către Adevăratul Izvor, ne putem deschide și către... altele. Liniștește-te, copila, continuă – văzând-o pe Egwene înfiorată. Nu se face cu ușurință. Din câte știu – facă Lumina ca așa să fie! – asemenea lucru nu s-a mai întâmplat din vremea Războaielor Troloce. Era nevoie de treisprezece Stăpâni ai Spaimei – Iscoade în stare să conducă Puterea – care să țeasă undele, folosindu-se de treisprezece Myrdraali. Vezi? Nu era ușor. Astăzi nu mai există Stăpâni ai Spaimei. Aceasta e una dintre tainele Turnului, copilă. Dacă ar ști și altele, n-am mai putea convinge pe nimeni că este în siguranță cu noi. Numai cineva care poate conduce cade victimă. Este slăbiciunea puterii noastre. Toți ceilalți sunt în siguranță, ca într-o fortăreață, și numai faptele îi pot purta pe calea Umbrei.

— Treisprezece, îngăimă Egwene. Atâtea câte au fugit din Turn. Liandrin și încă douăsprezece.

— N-ai de ce să te mai gândești la asta, rosti Sheriam, cu chipul aspru. Te poftesc să uiți ce-ai aflat. A treia oară, continuă ea, pe un ton firesc, pentru ceea ce va fi. Înapoi e o singură cale. Nu șovăi.

Egwene se uită la arcada sclipitoare și undeva, dincolo de ea. „Liandrin și încă douăsprezece. Treisprezece Iscoade care pot conduce Puterea. Lumina să ne-ajute pe toți!” Și păși în lumina care îi umplu trupul, începu să strălucească prin ea și o arse până la oase, o pârloli până în suflet. Părea să ardă cu flacăra. „Lumina să m-ajute!” Numai lumina rămăsese. Și durerea.

Egwene se uită în oglinda atârnată pe perete și se miră – poate mai mult văzându-și chipul neted, fără vârstă, sau etola dungată pe care-o avea la gât: nici ea nu știa. Etola Supremei înscăunată.

„Înapoi e o singură cale. Nu șovăi.”

„Treisprezece.”

Se clătină pe picioare, se sprijini de oglindă și aproape că se prăbuși, trântind-o și pe aceea, pe podeaua cu dale albastre din cabinetul său. „Nu-i a bună”, se gândi. Nu avea de-a face cu amețeala care-o cuprinsese pe neașteptate – sau, cel puțin, așa credea. Era altceva, dar nu avea habar ce. În spate era o altă Aes Sedai, o femeie cu pomeții înalți, ca Sheriam, dar cu părul negru și ochii căprui, migdalați, cu etola lată de-o palmă pe umeri: Păstrătoarea. Dar nu era Sheriam. Egwene n-o mai văzuse niciodată, dar era sigură că o cunoștea, la fel de bine cum se cunoștea pe sine însăși. Șovăind, își aminti și numele – Beldeine.

— Nu ți-e bine, Maică?

„Etola e verde. Așadar, a făcut cândva parte din Ajah Verde. Păstrătoarea provine din aceeași Ajah ca și Suprema pe care-o slujește. Așa e întotdeauna. Așa că, dacă eu sunt Suprema – dacă? – înseamnă că am făcut și eu parte din Ajah Verde.” Gândul o tulbură. Nu atât pentru că fusese Verde, ci pentru că trebuise să cugete ca să-și dea seama. „Pe Lumină, s-a-ntâmplat ceva cu mine.”

„Înapoi e o singură...” Glasul din mintea ei deveni mai slab, apoi se stinse, nedeslușit. „Treisprezece Iscoade.”

— Mi-e bine, Beldeine, spuse Egwene, rostind numele cu dificultate – cu toate că părea că-l rostise de nenumărate ori. Să nu le facem să ne-aștepte. „Pe cine?” Nu știa decât că gândul de a pune capăt acelei așteptări o întrista cumplit.

— De-acum, pesemne că și-au pierdut răbdarea, Maică, zise Beldeine, șovăind și ea, de parcă era la fel de puțin dornică precum Egwene, dar din alte pricini. Egwene era convinsă că, în spatele înfățișării sale liniștite, cealaltă era înspăimântată de moarte.

— Atunci, să trecem la treabă.

Beldeine încuviință, apoi trase aer adânc în piept și se apropie de ușă, unde era proptit toiagul său, având în vârf Flacăra Albă din Tar Valon, în formă de lacrimă.

— Nu cred c-avem de ales, Maică.

Luă toiagul și deschise ușa, făcându-i loc lui Egwene, apoi se grăbi să i-o ia înainte. Mergeau în alai, Păstrătoarea Cronicilor conducând-o pe Suprema Însăunată. Egwene nu izbuti să observe prea bine pe unde o apucaseră. Atenția îi era îndreptată înăuntrul său. „Ce-o fi cu mine? De ce nu-mi pot aminti? De ce atâtea lucruri din câte-mi... aproape amintesc sunt greșite?” Pipăi etola cu șapte dungi pe care-o avea pe umeri. „De ce sunt pe jumătate convinsă că sunt încă novice?”

„Înapoi e o singură ca...”

De această dată, glasul se stinse pe neașteptate.

„Treisprezece femei din Ajah Neagră.”

Cu asta, se împiedică. Era un gând înspăimântător, însă ceea ce-o îngheța până în măduva oaselor nu era teama. Părea ceva... personal. Îi venea să țipe, să fugă și să se ascundă – de parcă tocmai pe ea o urmăreau. „Ce prostie. Ajah Neagră a fost distrusă.” Și gândul acesta părea ciudat.

O parte a minții sale își amintea de ceva ce purta numele Marea Curățare. O altă parte era convinsă că așa ceva nu se întâmplase niciodată. Cu privirile ațintite înainte, Beldeine n-o văzuse împiedicându-se. Egwene trebui să mărească pasul ca să o prindă din urmă. „Asta-i moartă de spaimă. Pe Lumină, oare unde mă duce?”

Beldeine se opri înaintea unei uși duble, înalte. Pe fiecare parte se vedea încrustat cu argint semnul Flăcării din Tar Valon. Își șterse palmele pe rochie, de parcă începuse pe neașteptate să asude, apoi deschise o ușă și o călăuzi pe Egwene în susul

unei rampe din aceeași piatră albă, cu vinișoare argintii, din care erau tăiați și pereții. Totul împrejur părea să scânteieze. Rampa le purtă într-o încăpere mare, rotundă, având deasupra o cupolă de cel puțin treizeci de pași în înălțime. Pe lângă pereți se afla o platformă înălțată, care cobora în trepte, peste tot, în afara locurilor în care se deschideau rampa pe care venise și altele două, aflate la distanțe egale. În mijloc, pe podea, se vedea Flacăra din Tar Valon, împrejmuată de spirale colorate, din ce în ce mai largi – culorile celor șapte Ajah. La capătul opus față de rampă se afla un jilț cu spătarul înalt, masiv și împodobit cu corzi de vița și cu frunze, pictat în aceleași șapte culori. Beldeine lovi tare cu toiagul în podea și vorbi, cu un tremur în glas:

— Sosește. Păzitoarea Sigiliilor. Flacăra din Tar Valon. Suprema Înscăunată. Sosește.

Femeile de pe platformă se ridicară din jilțuri, într-un foșnet de fuste. Era douăzeci și unul de jilțuri, așezate câte trei, fiecare grup fiind pictat și tapisat cu aceeași culoare ca și ciucurii șalurilor femeilor care ședeau acolo.

„Divanul”, se gândi Egwene, străbătând încăperea ca să ajungă la jilțul ei. Jilțul Supremei Înscăunate. „Asta-i tot. Divanul și reprezentantele din fiecare Ajah. Am fost aici de mii de ori.” Numai că nu-și putea aminti nici un prilej. „Și ce cauți aici, în Divan? Pe Lumină, o să mă jupoaie de vie când o să vadă...” Nu era sigură ce aveau să vadă, numai că se ruga să nu observe nimeni.

„Înapoi e o singură ca...”

„Înapoi e o singură...”

„Înapoi...”

„Ajah Neagră așteaptă.” Măcar gândul acesta era întreg. Și venea de peste tot. De ce părea să nu-l audă decât ea? Așezându-se în jilțul Supremei Înscăunate – tronul de Amyrlin – își dădu seama că nu avea habar ce să facă mai departe. Celelalte Aes Sedai se așezaseră și ele, în afară de Beldeine care stătea alături, cu toiagul, înghițind tulburată în sec. Toate păreau să aștepte ceva de la ea.

— Începeți, spuse, în cele din urmă.

Părea să fie îndeajuns. Una dintre reprezentantele Roșii se ridică, iar Egwene o recunoscu, înspăimântată, pe Elaida. În același timp, știa bine că Elaida era cea mai de seamă dintre

reprezentantele Roșii și dușmanca ei de moarte. Privirea de pe chipul aceleia, care se uita fix la ea, de-a curmezișul încăperii, o făcu să se înfioare. Era aspră și rece – și triumfătoare. Făgăduia lucruri la care era mai bine să nu cuțeți.

— Aduceți-l, spuse tare Elaida.

Pe una dintre rampe – nu pe cea pe care intrase Egwene – se auzi zgomot de pași. Apărură niște oameni – douăsprezece Aes Sedai care înconjurau trei bărbați, doi dintre ei Străjeri, bărbați zdraveni, cu Flacăra din Tar Valon brodată pe piept, trăgând de lanțurile cu care era legat al treilea, care se împleticea de parcă era ameteit.

Egwene tresări în jilt. Bărbatul înlănțuit era Rand. Cu ochii pe jumătate închiși, cu capul în piept, părea aproape adormit și se mișca numai când îl trăgeau lanțurile.

— Acest om, spuse solemnă Elaida, s-a proclamat Dragonul Renăscut. Se auzi un ecou de dezgust, de parcă ascultătoarele erau nu surprinse, ci foarte puțin dornice să audă așa ceva. Acest bărbat a condus Puterea Supremă. Ecoul răsună mai tare, a dezgust, dar și cu o urmă de teamă. Pentru așa ceva există o singură pedeapsă, cunoscută și recunoscută de toate neamurile, dar rostită numai aici, în Tar Valon, în Divanul Turnului. O chem pe Suprema Înscăunată să rostească sentința de domolire a acestui bărbat.

Ochii Elaidei sclipiră, privind-o pe Egwene. „Rand. Ce mă fac? Pe Lumină, ce mă fac?”

— De ce șovăi? o întreabă cu asprime Elaida. Sentința a fost hotărâtă de trei mii de ani. De ce șovăi, Egwene al'Vere?

Una dintre reprezentantele Verzi sări în picioare; în ciuda purtărilor liniștite, mânia îi răzbătea din glas.

— Rușine, Elaida! Arată-i respect Supremei Înscăunate! Arată-i respect Maicii noastre!

— Respectul, răspunse cu răceală Elaida, se câștigă și se pierde. Ei, Egwene? Oare, în sfârșit, îți arăți slăbiciunea, arăți că ești nepotrivită pentru acest rang? Oare chiar n-ai să poți rosti sentința acestui bărbat?

Rand încercă să-și înalțe capul, dar nu izbuti. Cu mare greutate, Egwene se ridică în picioare. I se învârtea capul, încercă să-și aducă aminte că era Suprema Înscăunată, că avea puterea de a le porunci tuturor celorlalte femei, dar strigându-și

în sine că era novice, că nu avea ce căuta acolo, că era o greșeală îngrozitoare.

— Nu, spuse ea, cu un tremur în glas. Nu, nu pot! N-am să...

— Se trădează? strigă Elaida, mai tare decât ea. Se condamnă singură, cu propriile-i vorbe! Luați-o!

Tocmai când Egwene deschidea gura să răspundă, Beldeine veni lângă ea. Apoi, toiagul Păstrătoarei o lovi peste cap. Beznă.

Mai întâi simți durerea. La spate avea ceva tare și rece. Apoi se auziră și vocile. Șoaapte.

— Tot nu s-a trezit? se auzi un hârșăit, ca de oase piliate.

— Nu te îngrijora, spuse o femeie de foarte, foarte departe; părea nesigură, înspăimântată, încercând însă să nu dea nimic pe față. O să terminăm cu ea înainte să știe ce i se întâmplă, iar apoi va fi a noastră, să facem ce vrem din ea. Poate o să v-o dăm pe mână, să vă faceți plăcerile.

— După ce o folosiți voi.

— Firește.

Glasurile îndepărtate se pierdură. Cu mâna, își atinse piciorul, pipăind pielea ca de găină. Își întredeschise ochii. Era goală, plină de vânătăi, întinsă pe o masă aspră din lemn – părea să se găsească într-o cămară nefolosită. Simțea așchiile care i se înfipseseră în spate, iar în gură gustul metalic, de sânge.

De-o parte a încăperii se afla un grup de Aes Sedai care vorbeau între ele, cu glasurile scăzute, dar foarte încordate. Îi venea greu să gândească, din pricina durerii din cap, dar părea important să le numere. Treisprezece. Un alt grup, de data aceasta de bărbați cu mantii și glugi negre, se apropie de femeile care păreau nehotărâte dacă să se tragă înapoi sau să încerce să-i domine cu prezența lor. Unul dintre bărbați întoarse capul către masă. Chipul mort, ascuns de glugă, nu avea ochi.

Egwene nu mai avu nevoie să numere Myrdraalii. Știa totul. Treisprezece, și încă treisprezece Aes Sedai. Pe dată, începu să țipe de groază, dar, chiar și pradă spaimei care stătea să-i sfărâme oasele, se întinse către Adevăratul Izvor, căutând deznădăjduită *saidar*.

— S-a trezit!

— Nu se poate! Așa repede?

— Îndepărtează-o! Repede! Repede! Îndepărtează-o de Izvor!

— Prea târziu! E prea puternică!

— Pune mâna pe ea! Repede!

Simți cum spre brațele și picioarele sale se întind mâini albe, moi, ca viermii care trăiesc în umbra pietrelor, conduse de mințile ascunse în spatele chipurilor palide, fără ochi. Știa că, dacă ajung să-i atingă trupul, avea să înnebunească. Puterea se revărsă în ea. Pielea Myrdraalilor se aprinse – flăcările ieșiră prin pâza neagră ca niște pumnale de foc. Zbierând, Jumate-Oamenii se înnegreau și ardeau precum hârtia unsă. Bucăți de piatră, mari cât pumnul ei, se desprinseseră din pereți și începură sa zboare prin cameră, izbindu-se de trupuri. Se auzeau țipete și gemete înfundate. Văzduhul tremură, se înfioră, începu să se rotească într-un vârtej.

Încet, cu greutate, Egwene se ridică de pe masă. Vântul îi flutura părul și o făcea să se împleticească, dar nu se opri, ci se îndreptă spre ușă. În fața ei apăru silueta masivă a unei Aes Sedai, plină de sânge și vânătași, împrejmuată cu nimbul sclipitor al Puterii. În ochii întunecați se oglindea moartea. Egwene își aminti și numele celeilalte. Gyldan, sfătuitoarea cea mai apropiată a Elaidei – le văzuse mereu șopocăind prin colțuri sau închizându-se împreună prin vreo încăpere. Buzele i se strâmbară. fără să mai bage în seamă pietrele și vântul, strânse pumnul și o lovi pe Gyldan între ochi, cât putu de tare. Sora cea Roșie – cea Neagră – se prăbuși de parcă i s-ar fi topit toate oasele. Frecându-și dosul palmei, Egwene ieși împleticit în coridor. „Mulțumesc, Perrin, se gândi, că mi-ai arătat cum se face. Dar nu mi-ai spus că-i așa dureros.”

Trântind ușa împotriva vântului, conduse iarăși Puterea. Pietrele din zid se cutremurară, plesniră și se strânseseră de jur împrejur. Nu avea să țină mult, dar merita, dacă urmărirea avea să fie întârziată fie și cu un minut. Minutele puteau însemna scăparea. Adunându-și puterile, se sili să o ia la fugă. Se clătina, dar măcar alerga.

Trebuia să facă rost de haine, se hotărî. O femeie îmbrăcată avea mai multă autoritate decât fără veșminte. Iar ea avea să aibă nevoie de fiecare urmă de autoritate. În încăperile sale aveau s-o caute mai întâi de toate; noroc că avea și în cancelarie o rochie și încălțări – și o altă etolă – iar cancelaria nu era departe.

Era tulburător să alerge așa, pe coridoarele pustii. Chiar dacă în Turnul Alb nu mai erau atâtea persoane ca odinioară, de obicei tot mai întâlneai pe câte cineva. Zgomotul cel mai

puternic îl scoteau tălpile sale goale pe podeaua de piatră. Străbătu grăbită anticamera și ajunsese în cancelarie unde, în cele din urmă, dădu peste cineva. Beldeine ședea pe podea, cu capul în mâini, plângând.

Egwene se opri, prudentă, atunci când cealaltă își înălță ochii roșii de plâns, s-o privească. Nu vedea nimbul sclipitor, dar tot se simțea îngrijorată. Și încrezătoare. Propriul nimb nu și-l putea zări, firește, dar puterea – Puterea – care-i curgea prin vene era îndeajuns. Mai ales că mai avea o taină. Beldeine își șterse obraji uzi.

— N-am avut de ales. Trebuie să-nțelegi că n-am avut de ales. M-au... m-au..., începu, apoi trase aer în piept, înfiorată, și continuă iute, cu glasul ridicat, aproape ca într-un țipăt. Acum trei nopți m-au luat din pat și m-au ferecat. M-au ferecat! Nu mai pot conduce Puterea!

— Pe Lumină, șopti Egwene; curgerea *saidarului* o apără de tulburarea neașteptată. Lumina să te-ajute și să te aline, fiica mea. De ce nu mi-ai spus? Te-aș fi...

Dar lăsa cuvintele să se stingă, știind că nu era nimic de făcut.

— Cum m-ai fi ajutat? Cum? Nu aveai cum! Nu poți face nimic. Dar ei mi-au spus că mi se putea reda puterea cu ajutorul... cu ajutorul Celui Întunecat. M-au chinuit, Maică, mai spuse femeia, strângând pleoapele scăldate iarăși în lacrimi. M-au făcut să... O, pe Lumină, cât m-au chinuit! Elaida mi-a spus că aveau să mă facă la loc, să mă facă iar să pot conduce Puterea, dacă mă supun. De-asta am... a trebuit să...

— Deci Elaida este din Ajah Neagră, spuse mohorâtă Egwene.

Lângă un perete se afla un dulap îngust, în care era atârnată o rochie verde de mătase, pentru acele momente când nu avea vreme să se întoarcă în încăperile sale. Alături era și o etolă în dungii. Începu să se îmbrace iute.

— Cu Rand ce-au făcut? Unde l-au dus? Răspunde, Beldeine! Unde e Rand al'Thor?

Beldeine ședea ghemuită, cu buzele tremurând, cu privirile pierdute. În cele din urmă, se adună:

— La Curtea Trădătorilor, Maică. Acolo l-au dus.

Pe Egwene o cuprinseseră fiorii de teamă și de mânie. Elaida nu așteptase nici măcar un ceas. Curtea Trădătorilor era folosită numai pentru trei lucruri: pentru execuții, pentru ferecarea unei

Aes Sedai sau pentru domolirea unui bărbat care putea conduce. Dar pentru toate trei era nevoie de o poruncă de-a Supremei Însăunate. „Deci cine poartă etola?” Elaida, era convinsă. „Dar cum de le-a făcut s-o primească, așa de repede, fără să mă fi judecat sau condamnat pe mine? Nu poate exista o altă Supremă până ce nu mi s-au luat etola și toiagul. Iar asta nu-i așa ușor. O să vadă ele. Pe Lumină! Rand!” Dădu să iasă.

— Ce poți face, Maică? strigă Beldeine. Ce poți face? Pentru Rand sau pentru ea însăși? Nu era limpede.

— Mai mult decât se crede, spuse Egwene. N-am ținut niciodată în mână Scepтрul Legămintelor, Beldeine.

Oftatul de uimire al celeilalte o urmări, la plecarea din încăpere. Amintirile încă se mai îngânau una cu alta prin mintea ei. Știa că nimeni nu putea dobândi șalul și inelul fără să rostească cele Trei Legăminte, având în mână Scepтрul – ter'angrealul care o silea să-și respecte jurămintele ca și cum i s-ar fi incrustat în carne de la naștere. Și totuși își amintea că, cine știe cum, într-un chip de neînțeles, ea tocmai asta făcuse.

Zgomotul pașilor ei grăbiți răsuna ușor. Măcar acum știa de ce coridoarele erau pustii. Fiecare Aes Sedai, poate în afară de cele rămase în cămară, fiecare Aleasă și novice, până și fiecare slujitoare era, pesemne, în Curtea Trădătorilor, așa cum cerea obiceiul, pentru a vedea dusă la îndeplinire voința Turnului.

Iar curtea era probabil împrejmuirea de Străjeri – ca nu cumva cineva să încerce să-l elibereze pe bărbatul care trebuia domolit. Rămășițele armatei lui Guaire Amalasan încercaseră s-o facă, la capătul războiului pe care unii îl numeau al Celui de-al Doilea Dragon, chiar înainte ca apariția lui Artur Aripă-de-Șoim să le dea celor din Tar Valon alte pricini de îngrijorare. La fel și adepții lui Raolin Dușmanul Întunecimii, cu mulți ani după aceea. Nu-și mai amintea dacă Rand avea sau nu adepți – însă Străjerii nu uitau de asemenea lucruri și stăteau de pază.

Dacă, într-adevăr, Elaida sau vreo altă femeie purta etola Supremei, se prea putea ca Străjerii să nu-i dea drumul înăuntru. Știa că-și putea croi drum. Dar trebuia s-o facă repede. N-avea nici un rost, dacă Rand era domolit, în vreme ce ea îi încătușa pe Străjeri în Aer. Până și Străjerii ar fi dat înapoi, dacă slobozea asupra lor trăsnetele sau focul mistuirii și dacă făcea pământul să se sfarme sub picioarele lor. „Focul mistuirii?” se

întrebă. Dar n-avea rost nici să frângă puterea din Tar Valon, pentru a-l salva pe Rand. Cumva, trebuia să le împace pe toate.

Cu ceva cale înainte să ajungă la Curtea Trădătorilor, se întoarse și începu să urce scări și rampe, din ce în ce mai înguste și mai înalte, până ce deschise o trapă și se cațăără pe acoperișul înclinat al unui turn, făcut din plăci aproape albe. De acolo vedea până departe, dincolo de alte acoperișuri și alte turnuri, până în Curtea cea largă și rotundă a Trădătorilor.

Era plină – numai în mijloc mai rămăsese ceva loc. Lumea se adunase la toate ferestrele care dădeau într-acolo, la toate balcoanele și până și pe acoperișuri, dar tot putea să-l zărească – foarte mic, în depărtare – pe bărbatul care stătea singur, în mijloc, înlănțuit. Rand. Era împrejmuit de douăsprezece Aes Sedai, iar în fața lui se afla alta care, pesemne, purta etola cu cele șapte dungi colorate – o știa, chiar dacă nu izbutea s-o zărească. Elaida. Cuvintele pe care, pesemne, le rostea cealaltă își croiau drum prin gândurile lui Egwene. „Acest bărbat, părăsit de Lumină, a atins *saidin*, jumătatea bărbătească a Adevăratului Izvor. Așa l-am încătușat. Acest bărbat a făptuit grozăvia de a conduce Puterea Supremă, știind că *saidin* este întinat de Cel Întunecat, întinat din pricina trufiei și a păcatelor bărbaților. Așa l-am pus în chingi.” Egwene se sili să-și alunge din minte ceea ce urma. „Treisprezece Aes Sedai. Douăsprezece surori și Suprema – numărul obișnuit pentru orice domolare. Același număr ca și pentru...” Dar se forță să nu se mai gândească nici la asta. Nu avea vreme decât pentru ceea ce venise să facă. Numai să-și dea seama cum.

Pesemne că, la distanța aceea, putea să-l ridice, folosind Aerul. să-l ia drept din mijlocul femeilor Aes Sedai și să-l aducă până la ea. Poate. Dar chiar dacă avea asemenea puteri și nu-l scăpa, la mijlocul drumului, ucigându-l ea însăși, avea să-i ia mult, iar el avea să fie o țintă neajutorată pentru arcași. Unde mai pui că strălucirea *saidarului* ar fi dat-o de gol în ochii oricărei Aes Sedai care ar fi zărit-o. Și, că veni vorba, ai oricărui Myrdraal.

— Pe Lumină, spuse, pe înfundate, nu există nici o cale, în afară de a stârni un război în Turnul Alb. Și s-ar prea putea să fac tocmai asta.

Strânse Puterea, despărți undele, le îndreptă...

„Înapoi e o singură cale. Nu șovăi.”

Trecuse atât de mult de când nu mai auzise aceste vorbe încât tresări, alunecă pe plăcile netede și de-abia izbuti să nu cadă. Erau o sută de pași până jos. Aruncă o privire peste umăr. Acolo, în vârful turnului, puțin înclinată pentru a se lipi bine de acoperiș, era o arcadă argintie, plină de lumină strălucitoare. Clipea tremurat, cu raze de un roșu aprins, sau galbene, croindu-și drum prin scânteierea albă. „Înapoi e o singură cale. Nu șovăi.” Arcada se subție, de puteai vedea prin ea, apoi se întări iarăși.

Cu sufletul la gură, Egwene se uită către Curtea Trădătorilor. Trebuia să fie vreme. Trebuia. Nu avea nevoie decât de câteva minute, poate zece, și de noroc.

În minte îi răsunară glasuri – nu cele fără trup, de nerecunoscut, care-o îndemneau să nu șovăie, ci glasurile unor femei pe care mai că-i venea să creadă că le cunoștea.

„... Nu mai poate ține mult. Dacă nu iese acum...”

„Țineți tare! Țineți tare, arde-v-ar, sau vă spintec ca pe țipari!”

„... Se tulbură, Maică! Nu putem...” Glasurile se topiră unul într-altul, apoi tăcură, dar cel de nerecunoscut răsună iarăși.

„Înapoi e o singură cale. Nu șovăi.”

„Pentru a fi Aes Sedai, un preț trebuie plătit.”

„Ajah Neagră așteaptă.”

Urlând de furie din pricina a ceea ce era silită să piardă, Egwene se aruncă spre arcada care sclișea, precum un val de căldură. Aproape că-și dorea să cadă pe alături, la moarte.

Lumina o făcu bucățele, apoi sfărâmă bucățelele în fire de nisip și firele le făcu precum niște scânteie de nemiință. Totul plutea purtat de lumină. Pentru vecie.

CAPITOLUL 23

Încătușată

Lumina o rupse în fâșii, apoi fâșiile le preschimbă în fire de nisip care plutiră spre depărtări, arzând. Pluteau, arzând, pe vecie. Pe vecie.

Egwene ieși de sub arcada argintie înfrigurată și țeapănă de mânie. Dar răceala de gheață a turbării era bine-venită, pentru a înăbuși pârjolul amintirilor. Trupul își amintea cum ardea, dar alte amintiri o răvășeau și o pârjoleau mai adânc. Mânia era rece ca moartea.

— Asta mi-e scris? întrebă. Să-l părăsesc iarăși și iarăși. Să-l trădez, să-l dezamăgesc, iarăși și iarăși? Asta mi-e scris?

Dintr-odată, își dădu seama că nu era totul bine. O văzu pe Supremă, care venise, așa cum fusese învățată că avea să vină, precum și câte o soră din fiecare Ajah, purtându-și șalurile – numai că toate o priveau, cu îngrijorare în ochi. În fiecare dintre cele trei locuri din jurul ter'angrealului se aflau acum câte două surori, cu chipurile scăldate de sudoare. Ter'angrealul scotea un zgomot ca un tors, aproape tremura, iar înăuntrul arcadelor, fulgere în culori vii străpungeau strălucirea albă.

Sheriam atinse creștetul lui Egwene și, pentru o clipă, nimbul *saidarului* o învălui. Egwene se înfioră din nou.

— N-are nimic, spuse Mai-Marea peste novice, părând ușurată, de parcă nu se aștepta la asta. N-a pățit nimic.

Celelalte Aes Sedai care o priveau pe Egwene se liniștiră. Elaida răsuflă adânc, apoi se grăbi să ia ultimul pocal. Numai cele din jurul ter'angrealului rămaseră tot încordate. Zgomotul se mai domolise, iar lumina începu să se tulbure, semn că ter'angrealul începuse să se liniștească, însă femeile dimprejur păreau să se lupte din greu cu el.

— Ce... ce s-a-ntâmpat? întrebă Egwene.

— Taci, spuse Sheriam, cu blândețe. Deocamdată, taci. Ești bine - asta contează - așa că trebuie să sfârșim ceremonia.

Elaida veni, aproape în fugă, și-i dădu Supremei ultimul pocal. Egwene șovăi, doar o clipă, înainte să îngenuncheze. „Ce s-o fi întâmpat?” Suprema vărsă încet apa peste creștetul ei.

— Te-ai curățat de Egwene al'Vere din Emond's Field. Te-ai curățat de toate chingile care te leagă de lume. Vii în fața noastră curată și pură, în inimă și în suflet. Ești Egwene al'Vere, Aleasă a Turnului Alb. De-acum ești încătușată de noi, sfârși Suprema, vărsând ultima picătura.

Cuvintele din urmă păreau să aibă un înțeles numai al lor, pentru Egwene și pentru Supremă. Aceasta dădu pocalul unei alte Aes Sedai și scoase la iveală un inel în formă de șarpe care-și înghițea coada. Fără să vrea, Egwene se înfioră când ridică mâna stângă și, din nou, când Suprema îi strecură inelul pe cel de-al treilea deget. după ce ajungea Aes Sedai, avea libertatea de a-l purta pe ce deget voia, sau de a nu-l purta deloc dacă era nevoită să se ascundă. Alesele, însă, îl purtau numai așa. Fără să zâmbească, Suprema o ridică.

— Bine ai venit, fiica mea, îi spuse, sărutând-o pe obraz, iar Egwene, uimită, simți un fior de încântare. Fiică, nu copilă. Nu mai fusese niciodată numită așa. Suprema o sărută și pe celălalt obraz. Bine ai venit.

Cu un pas înapoi, Suprema o cântări din priviri, apoi îi vorbi lui Sheriam:

— Ajut-o să se usuce și dă-i ceva de îmbrăcat, apoi asigură-te că e bine. Dar să fii sigură.

— Sunt sigură, Maică, răspunse Sheriam, pârând surprinsă. Doar m-ai văzut săpându-i în minte.

Suprema mormăi ceva, și se uită înspre ter'angreal.

— Vreau să știi ce n-a mers bine în seara asta.

Apoi se apropie de arcade, cu pași hotărâți. Veniră lângă ea și celelalte Aes Sedai, aproape toate; ter'angrealul se potolise și nu mai strălucea.

— Maica e îngrijorată pentru tine, spuse Sheriam, trăgând-o pe Egwene la o parte, unde o așteptau un prosop pentru păr și altul pentru a-și usca trupul.

— Dar are vreo pricină să fie? întrebă Egwene. „Nu vrea ca ogarul să pățească ceva, până ce nu culcă prada la pământ.”

Sheriam nu răspunse, ci doar se încruntă puțin, apoi, după ce o văzu uscată, îi dădu o rochie albă cu șapte dungi colorate la poale. Egwene se îmbracă, simțind un fior de dezamăgire. De-acum era Aleasă, cu inelul pe deget și rochia dungată. „De ce mă simt la fel ca înainte?” Elaida se apropie, purtând în brațe hainele de novice, încălțările, cingătoarea și punguța. Precum și hârtiile de la Verin. Toate, în brațele Elaidei. Egwene trebui să se silească să nu i le smulgă, așteptând ca femeia Aes Sedai să i le dea ea însăși.

— Mulțumesc, Aes Sedai.

Pe furiș, încercă să tragă cu ochiul la hârtii, dar nu-și dădu seama dacă umblase cineva în ele. Erau încă legate. „Cum să aflu dacă le-a citit?” Pipăind punguța, ascunsă sub rochia de novice, simți atingerea inelului ciudat, ter'angrealul.

„Măcar ăsta a rămas unde era. Pe Lumină, l-ar fi putut lua, și nu știu dacă m-ar fi supărat prea tare. Da, m-ar fi supărat. Cred.” Elaida îi vorbi, cu glasul la fel de rece ca și chipul.

— Nu am fost de acord să fii adusă aici în seara asta. Nu pentru că m-aș fi temut că urma să se întâmple ceva. Nimeni n-ar fi putut prevedea asta. Nu... ci din pricina a ceea ce ești. O sălbăticiune. Oh, continuă ea, neînduplecată ca un ghețar, în ciuda lui Egwene care încerca să protesteze, știu că ai învățat să conduci Puterea sub călăuzirea unor Aes Sedai, dar tot sălbăticiune ești, și în suflet, și în purtări. Ai mari înzestrări, altfel nu ai fi scăpat cu viață în seara asta, dar înzestrările nu schimbă nimic. Nu cred că vei face vreodată parte din Turnul Alb, nu așa ca noi, celelalte, chiar dacă-ți vei purta inelul pe un alt deget. Ar fi fost mai bine să te hotărăști să înveți doar atât cât era nevoie pentru a-ți salva viața și să te întorci în sătucul tău adormit. Mult mai bine.

Și, întorcându-se pe călcâie, ieși din încăpere. „Chiar dacă nu-i din Ajah Neagră, se gândi Egwene, nici departe nu-i.” Cu voce tare și îmbufnata, îi spuse lui Sheriam:

— De ce n-ai zis nimic? M-ai fi putut ajuta.

— Pe o novice așa fi ajutat-o, copilă, răspunse liniștită Sheriam, iar Egwene se încorda, auzindu-se făcută iarăși „copilă”, încerc să le apăr pe novice atunci când au nevoie, pentru că singure nu o pot face. Dar acum ești Aleasă. E vremea să înveți să te aperi singură.

Egwene îi urmări privirea, întrebându-se dacă ultima propoziție fusese rostită cu glasul ceva mai puternic, sau doar i se păruse. Sheriam avusese și ea prilejul de a citi lista de nume, ca și Elaida, de a înțelege că Egwene era, într-un fel, legată de Ajah Neagră. „Pe Lumină, ai început să le bănuiești pe toate. Dar mai bine așa decât să fii moartă, sau prinsă de treisprezece dintre ele...” În grabă, își alungă gândul; nu-l voia în minte.

— Sheriam, ce s-a întâmplat aici? Și nu mă duce cu vorba, răspunde-mi, începu ea, apoi, văzând că Sheriam își arcuise sprâncenele cât putea de mult, încercă să-și dreagă boacăna. Adică, Sheriam Sedai. Iertare, Sheriam Sedai.

— Ai cam uitat, copilă, că nu ești încă Aes Sedai, rosti cealaltă pe un ton oțelit; și totuși, pe buze i se așternu un zâmbet, care dispăru într-o clipă. Nu știu ce s-a-ntâmplat, numai că teamă mi-e că era cât pe-acți să mori.

— Cine știe ce se întâmplă cu cele care nu mai ies dinăuntru ter'angrealului? spuse Alanna, venind lângă ele. Sora cea Verde era recunoscută pentru firea supărăcioasă și pentru simțul umorului; se spunea că trecea de la furie la glumă și înapoi într-o clipită, însă privirea pe care i-o aruncă lui Egwene era aproape timidă. Copila mea, ar fi trebuit să opresc totul cât se mai putea, când am observat pentru prima dată acel... răsunet. S-a revărsat îndărăt. Asta s-a-ntâmplat. S-a revărsat îndărăt, de o mie de ori mai puternic. De zeci de mii de ori. Aproape că mi se părea că ter'angrealul încerca să oprească undele de *saidar* - sau să se topească și să se prelingă prin podea. Îți cer iertare, cu toate că vorbele nu sunt de ajuns, pentru ceea ce aproape că ți s-a-ntâmplat. Iată ce spun și, datorită Primului Legământ, știi că asta este adevărul. Ca să dovedesc ceea ce simt, am să-i cer Maicii să-mi îngăduie să împart cu tine munca la bucătărie. Da, și întâlnirile cu Sheriam din cancelarie. Dacă așa fi făcut ceea ce

trebuia să fac, nu ai fi fost în primejdie, și am de gând să mă căiesc pentru asta.

— Alanna, dar Maica nu va îngădui așa ceva niciodată, râse, dar cu indignare, Sheriam. O soră să muncească la bucătărie... ca să nu mai vorbim de... Nu s-a mai auzit vreodată! E cu neputință! Ai făcut ceea ce-ai crezut că e bine! Nu ai nici o vină.

— Așa este, Alanna Sedai, zău că-i așa, spuse Egwene. „De ce face asta? Poate doar ca să mă convingă că nu a avut de-a face cu ceea ce s-a-ntâmplat. Și poate ca să mă țină mereu sub ochi.” Tocmai acel tablou, însă, o convinsese că gândurile i-o luaseră razna: o trufașă Aes Sedai, cu mâinile în grăsime până la coate, de trei ori pe zi, numai pentru a urmări pe cineva. Dar și ceea ce spusese Alanna că va face era de negândit. Oricum, sora cea Verde nu avusese prilejul de a vedea lista de nume, căci se ocupa numai de ter'angreal. „Dar, dacă Nynaeve are dreptate, atunci nici nu avea nevoie s-o vadă. Dacă este din Ajah Neagră, oricum ar fi vrut să mă omoare. Gata, oprește-te!”

— Dacă aș fi făcut ce trebuia, nu se lăsă Alanna, nu s-ar fi întâmplat așa. O singura dată am mai văzut așa o izbucnire. Acum câțiva ani, când am încercat să folosim un ter'angreal în aceeași încăpere cu un altul, care ar fi putut, cine știe cum, să fie înrudit cu el. Să găsești două de acest fel e foarte rar. S-au topit amândouă și toate surorile care se aflau acolo, chiar și la o sută de pași, au avut asemenea dureri de cap, o săptămână încheiată, încât n-au mai putut conduce nici măcar o picătură de Putere. Ce s-a-ntâmplat, copilă?

Egwene strânsese pungața atât de tare încât inelul răsucit aproape că-i intrase în palmă, prin stofa groasă. Era, oare, călduț? „Pe Lumină, mi-am făcut-o cu mâna mea.”

— Nimic, Alanna Sedai. Dar nu ai nici o vină, Aes Sedai. Nu e nevoie să-mi împărtășești pedeapsa. Nu e nici o nevoie! Nici una!

— Puțin cam pătimășă, rosti Sheriam, dar ai dreptate; Alanna, însă, nu făcu decât să scuture din cap.

— Aes Sedai, întrebă încet Egwene, ce înseamnă să fii din Ajah Verde?

Sheriam făcu ochii mari, amuzată, iar Alanna îi zâmbi larg.

— De-abia ți-ai pus inelul pe deget, spuse ea, și deja încerci să te hotărăști ce Ajah să alegi? Mai întâi de toate, trebuie să îndrăgești bărbații. Nu să-i iubești cu adevărat, ci să-i îndrăgești.

Nu ca o Albastră, care îi îndrăgește numai câtă vreme îi împărtășesc scopurile și nu-i stau în cale. Și, oricum, nu ca o Roșie, care-i disprețuiește pe toți, de parcă ar fi de vină pentru Frângere.

Alviarin, sora cea Albă care venise cu Suprema, le aruncă o privire rece și trecu mai departe.

— Și nu ca o Albă, spuse Alanna râzând, care n-are răgaz în viața ei pentru nici un fel de sentiment.

— Nu asta spuneam, Alanna Sedai. Aș vrea să știu cum este să fii din Ajah Verde...

Nu era sigură dacă Alanna o putea înțelege, căci, pe undeva, nici ea însăși nu înțelegea ce voia să afle, însă o văzu încuviințând încet, de parcă ar fi priceput.

— Brunele caută cunoaștere, Albastrele trag mereu sforile, Albele cugetă la adevăr, cu logica lor neînduplecată. Într-o oarecare măsură, fiecare dintre noi face asta, firește. Dar a fi Verde înseamnă a fi pregătită, rosti Alanna, cu o undă de mândrie în glas. Adesea, în vremea Războaielor Troloce, ni se spunea Ajah Luptătoare. Toate femeile Aes Sedai dădeau o mână de ajutor, unde și când puteau, dar numai Ajah Verde era mereu alături de oștiri, aproape în fiecare luptă. Trebuia să-i înfruntăm pe Stăpânii Spaimei. Ajah Luptătoare. Și acum suntem pregătite – să-i înfruntăm pe troloci, dacă vor coborî din nou spre miazăzi, sau pentru Tarmon Gai'don, Ultima Bătălie. Vom fi acolo. Asta înseamnă să fii Verde.

— Îți mulțumesc, Aes Sedai, spuse Egwene. „Oare asta vreau? Sau, dacă nu, ce voi fi? Pe Lumină, aș vrea să știu dacă a fost aievea, dacă a avut vreo legătură cu ceea ce se întâmplă acum.”

Suprema veni lângă ele și toate îi făcură plecăciuni adânci.

— Ți-e bine, fiica mea? o întrebă; o clipă, privirea i se furișă către colțul hârtiilor care ieșeau de sub rochia de novice, apoi, pe dată, se întoarse către chipul ei. Nu mă las până ce nu aflu ce s-a-ntâmplat astăzi aici.

— Mi-e bine, Maică, răspunse Egwene, înroșindu-se în obraji.

Alanna o luă prin surprindere, cerându-i Supremei tocmai ceea ce făgăduise că va cere.

— N-am auzit în viața mea de așa ceva, răspunse aspru Suprema, trăgând cu ochiul la Egwene, îngrijorată, dar și mânioasă. Neguțătorul nu se bagă în treaba marinarului, chiar

dacă barca a eșuat în mâl. Dar îți înțeleg preocuparea, Alanna. Copila asta a făcut multe, dar nu merita așa ceva. Foarte bine. Ca să te simți mai bine, îți îngădui să treci pe la Sheriam. Dar totul va rămâne între voi două. Nu vreau să se râdă de Aes Sedai, nici măcar în Turn.

Egwene deschise gura să mărturisească. N-aveau decât să-i ia inelul – „Nici nu vreau mizeria asta, oricum” – dar Alanna i-o luă înainte.

— Dar cealaltă corvoadă, Maică?

— Nu fi caraghioasă, Fiica mea, răspunse Suprema din ce în ce mai mânioasă. După o zi, ai ajunge bătaia de joc a tuturor – în afară de cele care te-ar crede nebună. Și să nu crezi că ai scăpa cu atât. Poveștile astea zboară iute. Din Tear și până în Maradon s-ar vorbi despre slujnica Aes Sedai. Iar asta s-ar răsfrânge asupra tuturor surorilor. Nu. Dacă trebuie să scapi de vinovăție și nu-i poți ține piept ca o femeie adultă, foarte bine. Ți-am dat îngăduința să treci pe la Sheriam. Du-te și în seara asta, după ce pleci de-aici. Așa, o să ai o noapte întreagă să te hotărăști dacă ți-a folosit la ceva. Iar mâine te poți apuca de treabă, să afli ce s-a-ntâmpat în seara asta aici!

— Da, Maică, zise Alanna, cu glasul cel mai firesc din lume.

Egwene nu mai simțea nici un imbold să mărturisească. Alanna lăsase să-i scape un fior de dezamăgire, după ce-și dăduse seama că Suprema nu avea să-i îngăduie să i se alăture la bucătărie. „Nu vrea să fie pedepsită, așa cum nici o femeie în toate mințile nu și-ar dori. Voia un pretext ca să-mi țină tovărășie. Pe Lumină, nu e cu puțință să fi mânuit cu bună știință ter'angrealul; asta a fost din vina mea. Să fie din Ajah Neagră?” Cufundată în gânduri, auzi cum cineva își dregea vocea o dată, apoi încă o dată ceva mai aspru. Privirile i se opriră, în cele din urmă, asupra Supremei care se uita fix la ea și care-i vorbi, scuipând cuvintele.

— De vreme ce pari să dormi pe tine, copilă, ar fi bine să te duci la culcare. Ai multă treabă mâine, zise, trăgând o clipă cu ochiul la hârtiile aproape ascunse din brațele lui Egwene. Și nu doar mâine.

O mai cântări o vreme din priviri, apoi se îndepărtă cu pași mari, fără să le lase răgazul să-i mai facă vreo plecăciune. De îndată, Sheriam se repezi la Alanna, care fierbea, dar în tăcere.

— Chiar ești nebună, Alanna! Ești o proastă, și încă și mai proastă dacă ai impresia că am să mă port cu mânuși, numai pentru că am fost amândouă novice cândva. Ți-a luat Dragonul mințile, de ai...? strigă Sheriam, apoi o observă pe Egwene și-și mută ținta. Parcă Suprema te-a trimis la culcare, Aleaso, nu? Dacă suflă o vorbă despre toate astea, ai să ajungi să-ți dorești să te fi îngropat într-un ogor, ca să îngrași pământul. Măine dimineață te aștept în cancelarie, de îndată ce bate Revărsatul și nici o clipă mai târziu! Hai, du-te.

Egwene plecă. I se învârtea capul. „Oare pot avea încredere în cineva? În Suprema care ne-a trimis pe urmele a treisprezece femei din Ajah Neagră, uitând să ne spună că tocmai de atâtea e nevoie pentru a trimite pe calea Umbrei, împotriva voinței sale, o femeie care poate conduce Puterea? În cine să am încredere?”

Nu voia să fie singură, nu îndura gândul, așa că se grăbi către aripa Aleselor, imaginându-și cum avea să se mute și ea acolo. Bătu la ușa lui Nynaeve și intră pe dată. În ea putea avea încredere. În ea și în Elayne.

Dar o găsi pe Nynaeve așezată într-unul din cele două scaune, și pe Elayne cu capul în poala ei. Umerii i se scuturau de plâns, acel plâns liniștit care vine după ce nu mai ai putere să suspini, dar necazul încă te pârjolește. Și obrajii lui Nynaeve erau umezi. Inelul care-i sclipea pe deget, în timp ce-i mângâia părul lui Elayne, era aidoma cu cel de pe mâna cu care cealaltă o apucase de fustă. Auzind-o pe Egwene, Elayne își ridică fața roșie și umflată de plâns, pufnind printre suspine.

— N-am putut să fiu atât de ticăloasă, Egwene! Nu am putut!

Povestea ter'angrealului, îngrijorarea că cineva ar fi putut citi hârtiile date de Verin, bănuielile stârnite de toate femeile pe care le întâlneau, toate fuseseră groaznice, numai că o ajutaseră, într-un chip aspru și lipsit de bunăvoință, să se apere de ceea ce avusese loc înăuntrul arcadelor. Veniseră din afara ei – iar toate celelalte, dinlăuntru. Cuvintele lui Elayne făcură să se prăbușească toate mijloacele de apărare, iar ceea ce era înăuntrul ei lovi pe Egwene ca și cum tavanul i-ar fi căzut în creștet. Rand soțul ei, și Joiya – fiică. Rand pironit la pământ, implorând-o să-l omoare. Rand înlănțuit, așteptându-și domolirea.

Aproape fără să-și dea seama că se mișcase din loc, îngenunche alături de Elayne și toate lacrimile care ar fi trebuit să curgă mai înainte i se revărsară pe pleoape.

— Nu l-am putut ajuta, Nynaeve, suspină ea. L-am lăsat acolo.

Nynaeve tresări, de parcă ar fi lovit-o ceva, dar, în clipa următoare, le îmbrățișă pe amândouă, le strânse tare și le legănă în brațe.

— Gata, gata, îngână cu voce blândă. Cu timpul, trece. Devine ceva mai ușor. Într-o bună zi, o să le facem și pe ele să plătească. Gata, gata.

CAPITOLUL 24

Căutări și descoperiri

Razele soarelui, strecurându-se prin obloanele trase și alergându-se una pe alta de-a lungul patului, îl treziră pe Mat. O clipă, el rămase nemișcat, încruntându-se. Nu izbutise să pună nimic la cale pentru a scăpa din Tar Valon, înainte să-l ia somnul, dar nici nu renunțase. Chiar dacă multe dintre amintirile sale erau încă învăluite în ceață, nu avea de gând să se lase atât de ușor.

Intrară două slujnice, aducând apă caldă și o tavă plină cu mâncare. Printre hohote de râs îi spuseră că arăta mult mai bine și că avea să se pună foarte repede pe picioare, dacă făcea ce-i cereau femeile Aes Sedai. Le răspunse pe scurt, încercând să nu pară amărât. „Mai bine să creadă că am de gând să mă supun.” Stomacul începu să-i ghiorăie, din pricina mirosului de mâncare.

După ce plecară slujnicele, dădu pătura la o parte și coborî iute din pat, oprindu-se numai pentru a-și îndesa în gură jumătate de felie de șunca, apoi își turna apă pentru spălat și bărbierit. Tocmai își săpunea fața, când se zări în oglinda de deasupra policioarei și se opri. Chiar că arăta mai bine.

Obrajii încă îi mai erau supti, dar începuseră să se împlinească. Nu mai avea cearcăne și nici ochii atât de înfundați în orbite, de parcă, după cina din noaptea precedentă, carnea

începuse să-i crească din nou pe oase. Și se simțea mai în puteri.

— Păi, așa, am să dispar înainte să-și dea ele seama, mormăi; și totuși, după ce se bărbieri, se așează la masă și, spre marea-mirare, hăpăi șunca, napii și perele până la ultima bucățică.

Pesemne că, după masă, ar fi trebuit să se bage la loc în pat, însă, în loc de asta, se îmbracă. Tropăind, ca să i se așeze încălțările în picioare, se uită la schimburile de haine pe care le mai avea și hotărî să le lase unde erau, deocamdată. „Mai întâi trebuie să aflu ce am de făcut. Și dacă trebuie să plec fără ele ...” Își vârî păhăruțele cu zaruri în buzunar. Cu alea, putea dobândi toate hainele de care avea nevoie. Deschizând ușa, trase cu ochiul pe coridor, la șirul de uși lambrisate cu lemn auriu deschis, între care se aflau tapiserii pline de culori. Podeaua cu lespezi albe era acoperită cu un covor lung și albastru. Nu era nimeni acolo. Nici un om de pază. Își aruncă mantia pe umăr și se grăbi să plece. Trebuia să găsească o cale pentru a ajunge afară.

Îi luă ceva timp să străbată felurite coridoare, scări și curți deschise, până să găsească ce căuta: o ușiță care dădea afară din turn. Întâlni mai multe persoane: slujnice și novice îmbrăcate în alb, alergând la treburile lor - novicele fiind chiar mai grăbite decât celelalte - câțiva slujitori în haine simple care cărau cufere mari și alte poveri, Alese, cu rochiile lor dungate la poale și chiar una sau două Aes Sedai. Acestea trecură pe lângă el cu pași mari, parcă fără să-l bage în seamă, preocupate numai de treburile lor, sau, cel mult, aruncându-i în treacăt câte o privire. Hainele pe care le purta erau simple, dar bine croite; nu aducea cu un vagabond. Văzuse cu ochii săi că unor bărbați - slujitorii - li se îngăduia să pătrundă în acele părți ale Turnului, ceea ce însemna că, pesemne, fusese luat drept unul dintre ei, ceea ce-i convenea de minune, câtă vreme nimeni nu-i cerea să care cine știe ce.

Îi părea oarecum rău că nu se întâlnește cu Egwene, Nynaeve sau măcar Elayne. „E drăguță fetișcana, chiar dacă stă mai mereu cu nasul pe sus. Și mi-ar fi putut spune cum să le găsesc pe Egwene și pe Meștereașă. Nu pot să plec fără să-mi iau rămas bun. Pe Lumină, oare n-o să mă toarne vreuna dintre ele, acum că și-au pus în gând să devină Aes Sedai? Arde-m-ar focul de prost. N-ar face așa ceva. Oricum, am să risc.”

Însă, odată ajuns afară, sub cerul senin al dimineții, umbrit numai de câțiva norișori albi, își luă, pentru o vreme, gândul de la cele trei. Se afla într-o curte largă, pavată cu dale; în mijlocul ei era o fântână din piatră simplă, iar de cealaltă parte o cazarmă din piatră cenușie, care aducea cu un bolovan uriaș, așezat printre cei câțiva copaci care creșteau în peticele de pământ împrejmuite cu borduri, presărate printre dale. În fața clădirii lungi și joase erau așezați câțiva străjeri care-și curățau armele, armurile și harnașamentele. Tocmai oamenii pe care căuta să-i întâlnească.

Străbătu curtea în pas lejer, urmărindu-i pe soldați, ca și cum nu avea nimic mai bun de făcut. Aceștia vorbeau și râdeau între ei în timp ce lucrau, ca niște țărani după seceriș. Din când în când, se uitau curios la Mat care se plimba printre ei – însă nici unul nu încercă să-l alunge. Izbuti, chiar, să le strecoare câteva întrebări și, până la urmă, dobândi răspunsul pe care-l căuta.

— De strajă la pod? zise un bărbat îndesat, cu părul negru, cu vreo cinci ani mai în vârstă decât Mat, vorbind cu un accent pronunțat din Illian; era el tânăr, însă pe obrazul stâng avea o cicatrice subțire, iar mâinile cu care își curăța tăișul sabiei păreau foarte pricepute și obișnuite cu așa ceva. Trase cu ochiul la Mat, apoi se întoarse la treaba lui și continuă: Chiar eu zic că fac de strajă la pod, și chiar în seara asta. De ce întrebi?

— Eram curios să aflu cam cum e de cealaltă parte a râului. „Nici nu mi-ar strica să aflu.” Se călătorește ușor? Nu știu să fi plouat prea mult, așa că, pesemne, nu e noroi.

— De care parte a râului ? Întrebă netulburat străjerul, fără să-și ridice ochii de la cârpa îmbibată cu ulei cu care își curăța sabia.

— Păi... la răsărit. Partea de la răsărit.

— Nu-i noroi acolo. Dar e plin de Mantii Albe, făcu celălalt, aplecându-se într-o parte și scuipând, dar fără să-și schimbe tonul. Îți zic că Mantiile Albe și-au făcut cuib în toate satele, cale de zece mile. Încă n-au făcut nici un rău nimănui, dar oamenii zic că se tulbură numai când îi văd. Bate-m-ar Norocul, zic că, pasămite, vor să ne stârnească – din câte văd eu, ne-ar ataca dac-ar putea. Zic că nu-i prea grozav pentru călători.

— Dar la apus?

— Cam la fel, zise Străjerul, și îl privi drept în ochi. Dar dumneata, domnișorule, n-ai să treci, nici spre răsărit, nici spre

apus. Matrim Cauthon zic că te cheamă. să mă lase Norocul dacă nu-i așa. Ieri-noapte a venit la podul unde străjuiam eu una dintre Surori – ce zici de asta? Și ni te-a zugrăvit în amănunt, o dată, de două ori, de trei ori, până ce zic că fiecare dintre noi a învățat povestea pe dinafară. Un oaspete, ne-a spus, care nu trebuie să pățească nimic, dar nici n-are voie să iasă din oraș. Dacă altfel nu se poate, trebuie legat de mâini și de picioare. N-oi fi furat ceva de la ele? Întrebă, cu o urmă de neîncredere în glas, privindu-l pe Mat cu ochii mijiți. Zic că nu prea arăți a oaspete de-al surorilor.

— N-am furat nimic! se răsti Mat, plin de indignare. „Arde-m-ar, nici măcar nu mi-a lăsat prilejul să-l iau cu binișorul. Pesemne că mă știi toți.” Nu sunt hoț!

— Nu, nu zic să-ți citesc așa ceva pe chip. Nu ești tâlhar. Numai că tare aduci cu unul care zic că a-ncercat acum trei zile să-mi vândă Cornul lui Vaiere. Să fi văzut – o mizerie de corn, vechi și prăpădit. N-oi avea și dumneata un Corn de vânzare? Sau cine știe, zici c-o fi sabia Dragonului?

Mat tresări, auzind de Corn, însă izbuti să-și păstreze glasul liniștit. Observă că și alți străjeri își întorseseră privirile către el. „Pe Lumină, de-acum o să știe toți că nu am îngăduința să plec.” Se sili să râdă.

— Am fost bolnav și surorile m-au tămăduit.

Câțiva străjeri se încruntară. Poate că le trecea prin minte că bărbații străini ar fi trebuit să dea dovadă de mai mult respect și să nu le numească „surori” pe Aes Sedai.

— Pesemne că domniile lor nu vor să mă lase să plec până nu-mi recapăt puterile.

Încercă, prin forța gândurilor, să-i silească pe toți cei care-l priveau să încuviințeze. „Sunt doar un bărbat care-a fost tămăduit. Atât. N-aveți de ce să vă mai preocupați pentru mine.” Omul din Illian făcu un semn din cap.

— Mda, zic că ai, într-adevăr, chipul cam răvășit de boală. Pesemne că asta o fi pricina. Dar îți zic eu că n-am mai văzut niciodată atâtea efortări pentru a împiedica un om bolnav să plece din oraș.

— Asta-i pricina, răspunse Mat, sigur pe el; străjerii încă îl mai priveau. Ei, acum trebuie să plec. Mi-au zis să fac plimbări. Plimbări lungi, pe jos. Ca să-mi recapăt puterile, înțelegeți.

Îi simți cum îl urmăreau îndepărtându-se și se strâmbă. Nu dorise decât să afle cât de bine îi cunoșteau trăsăturile – dacă numai ofițerii îl puteau recunoaște, cine știe dacă n-ar fi izbutit să se strecoare. Se pricepuse dintotdeauna să pătrundă nevăzut peste tot. Și să iasă. Era nevoie de asemenea înzestrări, mai ales atunci când maică-ta te bănuia fără încetare că pui la cale vreo poznă și mai aveai și patru surori care să te pârască. „Iar acum, ce-am făcut? Jumătate de garnizoană o să mă recunoască. Tu-i maica maicilor mă-sii!”

Împrejurul Turnului erau o sumedenie de grădini pline de copaci – ulmi, frunză-lată, scoarță-tare. Nu trecu mult și ajunse pe o potecă largă, răsucită, așternută cu pietriș. Dacă peste vârfurile copacilor nu s-ar fi zărit turnuri de piatră, te-ai fi putut crede undeva la țară. Cât despre silueta masiva a Turnului însuși, aceasta era undeva în spate, însă îl apăsa de parcă o ducea în cârcă. Dacă exista vreo cale de scăpare, nepăzită, aici părea locul potrivit s-o caute. Dar, oare, exista?

Pe cărare, în fața lui, apăru o fată într-o rochie albă, de novice, venind spre el cu pași mari. Era cufundată în gânduri și nu-l zări pe dată. După ce se apropie, Mat îi observă ochii mari și negri și cosițele împletite și rânji. O cunoștea – amintirea apăruse pe neașteptate, din străfundurile minții sale – cu toate că nu s-ar fi așteptat în veci s-o găsească aici. De fapt, nu crezuse să o mai vadă vreodată. „Uite și-un pic de noroc, după ghinioanele de mai devreme”, rânji în sinea lui. Din câte își amintea, fetei tare îi mai fugeau ochii după băieți.

— Else, îi strigă. Else Grinwell. Îți aduci aminte de mine, nu? Mat Cauthon. Am trecut pe la ferma tatălui tău, împreună cu un prieten. Doar n-ai uitat. Să înțeleg că te-ai hotărât să devii Aes Sedai?

— De ce te-ai dat jos din pat? făcu ea, rece, oprindu-se și sfredelindu-l cu privirea.

— Adică știi și despre asta, da? Încercă Mat, venind mai aproape – însă ea se trase puțin înapoi, făcându-l să se oprească în loc. Nu se ia. Else, am fost tămăduit.

Ochii ei mari și întunecați păreau mult mai știutori decât își amintea, și nici pe departe la fel de calzi – pesemne că asta pățeai, dacă te-apucau de învățătura femeilor Aes Sedai.

— Ce-i cu tine, Else? Arăți de parcă nu m-ai mai cunoaște.

— Ba te cunosc, rosti ea; se și purta altfel decât în amintirile lui Mat, căruia îi trecu prin minte că, de-acum, fata putea să-i dea lecții până și lui Elayne. Am... niște treburi. Lasă-mă să trec.

— Doar ți-am spus că nu se ia, se strâmbă el – poteca era largă cât pentru șase oameni mergând alături.

— Lasă-mă să trec!

Bombănind ceva pentru sine, se trase la o parte. Ea îl ocoli cât putea de mult, tot trăgând cu ochiul, nu cumva să-l vadă apropiindu-se. Trecând de el, iuți pasul, uitându-se peste umăr, până ce dispăru după un cot. „Voia să fie sigură că n-o urmăresc, se gândi Mat, cu amărăciune. Întâi străjerii, apoi Else. Azi n-am deloc noroc.”

Porni mai departe. Nu trecu mult și auzi mare tămbălău venind dintr-o parte – ca și cum zeci de bețe se tot ciocneau între ele. Curios, o apucă printre copaci, spre locul de unde se auzea zgomotul. După câțiva pași, ajunsese într-un loc întins și gol, bine bătătorit. Avea pe puțin cincizeci de pași în lățime, iar în lungime de două ori pe atât. Din loc în loc, pe sub copacii de pe margini, se aflau rasteluri de lemn, pline cu bâte ținute și cu săbii grosolane, făcute din două bucăți de lemn legate împreună, nu foarte strâns. Erau și câteva săbii adevărate, securi și sulite.

De jur împrejur văzu o mulțime de bărbați, aproape toți dezbrăcați până la brâu. Doi câte doi, se înfruntau cu săbii de lemn, precum cele pe care le observase mai devreme. Unii se mișcau cu atâta suplețe încât păreau că dansează, trecând de la o poziție la alta, de la atac la apărare, fără să se oprească nici măcar o clipă. În afară de înzestrările acestea, nu era nimic care să-i deosebească de ceilalți, însă Mat era convins că erau Străjeri.

Cei care se mișcau mai stângaci erau cu toții tineri. Se luptau doi câte doi, sub privirile atente ale unui bărbat mai în vârstă, care, chiar stând pe loc, părea foarte priceput și primejdios. „Străjeri și ucenicii lor”, se gândi Mat. Nu era singurul privitor. La nici zece pași se afla un grup de vreo șase femei, cu chipurile fără vârstă, de Aes Sedai, și cam tot atâtea care purtau rochiile albe, cu dungi la poale, ale Aleselor. Urmăreau lupta a doi dintre ucenici, goi până la brâu și cu trupurile lucind de sudoare, supravegheați de un Străjer masiv, ca o stâncă. Acesta le dădea

felurite sfaturi, folosindu-se de o pipă scurtă, fumegândă, pe care o ținea în mână.

Așezându-se cu picioarele încrucișate sub un copac, Mat luă de pe jos trei pietre mari și începu să jongleze cu ele, cu mișcări leneșe. Nu că s-ar fi simțit slăbit, însă era bine să mai și șadă. Că doar, dacă exista o cale de a scăpa din Turn, nu avea să dispară cât se mai odihnea și el puțin. Nu trecură nici cinci minute și își dădu seama cine erau cei doi urmăriți de Aes Sedai și de Alese. Unul dintre ucenicii masivului Străjer era un tânăr înalt și zvelt, cu mișcări de pisică. „Și aproape la fel de frumușel ca o fată”, se gândi Mat, iritat. Toate femeile îl mâncau din priviri, cu ochii sclipitori – chiar și surorile Aes Sedai.

Tânărul mânuia sabia de lemn aproape la fel de bine ca un Străjer – din când în când, maestrul său scotea câte un mormăit de aprobare. Nu că tovarășul său – un băiat mai aproape de vârsta lui Mat, cu părul roșu-auriu – nu s-ar fi priceput. Ba dimpotrivă, se gândi Mat, uitându-se la el – cu toate că nu se fălise niciodată că ar fi înțeles ceva din meșteșugul săbierilor. Tânărul pe care-l urmărea para toate atacurile, înainte să-l ajungă, iar din când în când mai ataca și el. Însă frumușelul se mișca fulgerător de iute.

Mat își mută pietrele într-o singură mână, fără să le lase să cadă, gândindu-se că nu i-ar fi convenit deloc să trebuiască să-l înfrunte pe vreunul dintre cei doi. Oricum, nu cu sabia.

— Opriți! răsună glasul Străjerului, ca pietrele care se rostogoleau dintr-o găleată; răsuflând din greu, cei doi tineri își plecară săbiile de lemn – erau scâlțați în sudoare din creștet până în tălpi. Puteți să vă odihniți până îmi termin pipa. Dar grăbiți-vă, că nu mai am mult.

Acum că nu se mai mișcau de colo-colo, Mat se uită mai bine la tânărul cu părul roșu, apoi lasă pietrele să cadă la pământ. „Arde-m-ar, aș pune rămășag pe tot ce am că ăsta-i fratele lui Elayne. Iar dacă celălalt nu-i Galad, am să-mi mănânc încălțările.” Pe drumul de întoarcere de la Capul Toman, Elayne aproape că nu vorbise de altceva decât despre calitățile lui Gawyn și defectele lui Galad. A, bine, din câte spunea ea, avea și Gawyn defecte, dar mici – iar, dinspre partea lui Mat, erau niște lucruri pe care numai o soră le putea numi defecte. Cât despre Galad, odată ce cântăreai bine vorbele lui Elayne, îți dădeai seama ca era fiul pe care orice mamă și l-ar fi dorit, unul

după tovărășia căruia Mat, de pildă, nu tânjea deloc. De câte ori auzea de el, Egwene roșea - cu toate că nu părea să-și dea seama că putea s-o observe cineva.

Când cei doi se opriră, femeile adunate să-i privească fremătară, de parcă aveau de gând să se apropie, cu toatele, însă Gawyn îl zări pe Mat, îi șopti ceva lui Galad, și amândoi veniră spre el, trecând pe lângă ceata de Aes Sedai și de Alese, care se întoarseră să-i urmărească din priviri. Mat se grăbi să se ridice.

— Ești Mat Cauthon, nu-i așa? Întrebă Gawyn, cu un rânjet. Sunt sigur că tu ești - Egwene și Elayne mi te-au descris. Parcă auzisem că ai fi bolnav. Te-ai mai întremat?

— N-am nimic, zise Mat, întrebându-se dacă nu cumva ar fi trebuit să-i spună „Seniore” sau așa ceva; lui Elayne nu-i spusese niciodată „Domniță” - nu că ea ar fi cerut-o - așa că se hotărî să nu-l onoreze nici pe frate.

— Ai venit aici ca să înveți mînuirea sabiei? Întrebă Galad.

Mat clătină din cap.

— Mă plimbam, atîta tot. Nu știu mare lucru despre săbii. Mai degrabă m-aș încrede într-un arc bun, sau o bâtă țintuită. Pe astea știu să le mînuiesc.

— Dacă-ți petreci multă vreme cu Nynaeve, zise Galad, pesemne că ai nevoie de arc, bâtă și sabie pe deasupra. Și cred că nici măcar astea nu-ți sunt de ajuns.

— Ca să vezi, Galad, spuse Gawyn, privindu-l întrebător, aproape că ai făcut o glumă.

— Am și eu simțul umorului, Gawyn, îi răspunse celălalt, încruntându-se. Numai că nu-mi place să-mi bat joc de oameni, așa ca altora...

Scuturând din cap, Gawyn se întoarse din nou către Mat.

— Ar trebui să înveți câte ceva despre mînuirea sabiei. În vremurile noastre, e chiar foarte trebuincioasă. Prietenul tău - Rand al'Thor - avea o sabie foarte neobișnuită. Ce mai știi de el?

— Nu l-am mai văzut de mult, răspunse iute Mat - i se păruse, vreme de o clipă, că atunci când Gawyn pomenise de Rand, în priviri i se aprinsese o sclipire puternică. „Pe Lumină, oare știe adevărul despre Rand? Nu e cu puțință. Dacă ar ști, mi-ar striga în gura mare că sunt Iscoadă, numai pentru că sunt prieten cu Rand. Dar ceva tot știe.” La urma urmei, săbiile nu sunt totul, continuă, cu glas tare. Dacă-mi dați o bâtă țintuită, m-aș putea

descurca binișor împotriva oricăruia dintre voi doi, cu sabie cu tot.

Gawyn tuși – pentru a-și înăbuși un hohot de râs, firește – și răspunse, cu mult prea multă politețe în glas:

— Pesemne că ești foarte priceput.

Pe chipul lui Galad, neîncrederea se citea limpede. Și... poate pentru că era clar că amândoi îl credeau un lăudăros, poate pentru că nu izbutise să-l tragă de limbă pe Străjer, poate din pricina lui Else care, deși era atât de atrasă de băieți, nu stătuse nici o clipă de vorbă cu el, sau a femeilor – Aes Sedai, Alese, tot femei rămâneau – care se holbau la Galad ca o ceată de pisici la un castron cu smântână... toate aceste posibilități trecură fulgerător prin mintea lui Mat, care, însă, le alungă mânios, mai ales pe ultima. Ce mai? Se hotărî să o facă, doar așa, pentru distracție. Și poate pentru niște bani. Nici măcar nu avea nevoie de noroc.

— Pun la bătaie doi arginți, pentru alți doi de la fiecare dintre voi, că pot să vă înving pe amândoi în același timp, așa cum am spus. Mai cinstit de atât nici că se poate. Sunteți doi la unul, așa că e firesc să puneți mai mult la bătaie, spuse el și aproape că izbucni în râs, văzându-le fețele împietrite de uimire.

— Nu-i nevoie de nici un rămășag, Mat, spuse Gawyn. De-abia te-ai ridicat din pat. Poate încercăm asta când te mai înzdrăvenești.

— N-ar fi nici pe departe cinstit, zise și Galad. N-am să țin rămășagul nici acum, nici mai târziu. Te tragi din același sat cu Egwene, nu-i așa? N-aș vrea... n-aș vrea s-o supăr.

— Ce-are de-a face Egwene? Dacă mă atingeți cu săbiile voastre, fie și o singură dată, vă dau pe loc câte un argint la fiecare. Dacă vă ating eu și vă fac, până la urmă, să dați înapoi, primesc patru în schimb. Ce, nu credeți că sunteți în stare?

— E caraghios, făcu Galad. Nici cu un singur săbier priceput n-ai avea nici o șansă, darmite cu doi. Nu mă cobor la așa o nedreptate.

— Asta credeți, da? răsună un glas dogit – era Străjerul cel vânjos care se apropiase de ei, încruntându-și sprâncenele groase. Credeți că voi doi sunteți îndeajuns de pricepuți la mînuirea sabiei încât să dovediți un băietan cu un băț în mână?

— N-ar fi cinstit, Hammar Gaidin, spuse Galad.

— A fost bolnav, adăugă Gawyn. Cum să facem așa ceva?

— Ce atâta zăbavă? făcu Hammar, însoțindu-și vorbele cu un semn din cap; Galad și Gawyn se supuseră, aruncându-i priviri mohorâte lui Mat. Și Străjerul îl cântări din cap până în picioare: Ești sigur că ești în stare, băiete? Acum că mă uit mai bine, cred că ar trebui să fii la pat.

— Tocmai m-am ridicat, zise Mat, și sunt în stare de orice. Trebuie. Că doar n-am să pierd doi arginți.

— Adică ții rămașagul? întrebă Hammar, ridicând iarăși din sprâncene, uimit.

— Am nevoie de bani, râse Mat.

Dar râsul îi îngheță pe buze când se întoarse către rastelul cel mai apropiat, ca să-și aleagă o bâtă, iar genunchii i se înmuiară. Se îndreptă repede pe picioare, încât să nu bage nimeni de seamă că aproape se împiedicase. Nu se grăbi cu alegerea – până la urmă, luă o bâtă grosuță și cam cu un picior mai înaltă ca el. „Trebuie să câștig. A vorbit gura fără mine, iar acum trebuie să câștig. Nu pot să pierd doi arginți. Fără ei, o să-mi ia o veșnicie să fac banii de care am nevoie.” Când se întoarse, cu bâta în mâini, îi văzu pe Gawyn și Galad care-l așteptau, în locul în care se înfruntaseră mai devreme. „Trebuie să câștig.”

— Am nevoie de noroc, îngână ca pentru sine. E vremea să arunc zarurile.

— Vorbești Limba Străveche, flăcău? îl întrebă Hammar, aruncându-i o privire ciudată.

O clipă, Mat îl privi lung, fără cuvinte. Se simțea înghețat până în măduva oaselor. Cu multă greutate, se sili să se îndrepte către locul înfruntării.

— Nu uitați rămașagul, spuse, cu glas tare. Câte doi arginți de la fiecare și doi și de la mine.

Dându-și seama ce se întâmplă, Alesele începură să murmure între ele. Femeile Aes Sedai îi urmăreau în liniște – o liniște rău-prevestitoare. Gawyn și Galad se îndepărtară de-o parte și de alta a lui Mat, fără să se apropie și fără să-și ridice săbiile pe de-a-ntregul.

— Fără nici un rămașag, spuse Gawyn.

— N-am să-ți iau banii în felul ăsta, zise și Galad, în aceeași clipă.

— Păi, nu, eu am să vi-i iau vouă, răspunse Mat.

— S-a făcut! tună Hammar. Dacă ăștia doi nu au curajul să țină rămașagul, pun eu însumi banii, băiete!

— Ei, foarte bine, zise Gawyn. Dacă ți-neți neapărat – să fie!

— Să fie, dar, mârâi și Galad, după câteva clipe. Hai, să începem ca să terminăm cât mai iute!

Și nu-i lăsă lui Mat decât un răgaz de o clipă – dar îndeajuns. Când Galad se repezi, el își plimbă bâta în mâini și se răsuci pe călcâie. Un capăt îl lovi pe celălalt în coaste, făcându-l să geamă și să se împiedice. Mat lăsă bâta să sară înapoi și se roti, tocmai când se apropia și Gawyn. Un capăt al bâtei se coborî, se strecură pe sub sabia de lemn și-l lovi pe Gawyn în gleznă, făcându-l să alunece. Tocmai când el se prăbușea, Mat se răsuci iarăși, tocmai la timp pentru a-l prinde pe Galad și a-l lovi peste încheietura ridicată. Acesta scăpă sabia, dar, ca și cum nu simțea nici o durere, se aruncă la pământ și se rostogoli, apoi se ridică, având-o din nou în ambele mâini.

Lăsându-l câteva clipe în pace, Mat se întoarse pe jumătate, răsucindu-și încheieturile pentru a-și flutura bâta prin aer, pe lângă trup. Gawyn, care tocmai se ridica, primi lovitura în moalele capului, cu un zgomot înfundat. Părul său des îl ajută puțin, dar nu cine știe ce – se prăbuși grămadă la pământ.

Cu colțul ochiului, Mat văzu o Aes Sedai venind iute să-i poarte de grijă. „Sper că n-a pățit nimic. Nici n-ar avea ce. Mi s-a întâmplat să mă lovesc mai rău căzând de pe garduri.” Trebuia să se mai ocupe și de Galad care – judecând după cum se înălțase pe vârfuri, cu sabia ațintită către el – începuse să-l ia în serios.

Tocmai atunci, genunchii i se înmuiară. „Pe Lumină, doar n-o să mă prăvălesc acum.” Simțea cum cădea, încet, încet, pradă vechii slăbiciuni – cum îl cuprindea foamea devastatoare, de parcă nu mai mâncase de zile întregi. „Dacă-l aștept să se apropie, o să cad cu nasul la pământ.” Așa că se năpusti – cu toate că-i venea greu să-și țină genunchii țepeni. „Noroc, nu mă părăsi.” Și, încă de la prima lovitură, își dădu seama că acel lucru care-l călăuzise până atunci – noroc, meșteșug sau ce-o fi fost – îi era, încă, alături. Galad izbuti să pareze prima lovitură, cu un zgomot puternic, apoi pe a doua, pe a treia, pe a patra... Însă era limpede că trudea din greu. Iscusitul săbier, aproape la fel de priceput ca Străjerii, se lupta din toate puterile pentru a ține bâta lui Mat la distanță. Nu ataca – de-abia se putea apăra. Se mișca mereu în lături, încercând să nu dea înapoi, iar Mat se năpustea fără încetare, rotindu-și bâta din ce în ce mai iute.

Apoi, Galad făcu un pas îndărăt și încă unul – bucata de lemn nu-l putea ajuta prea mult. Pe Mat, însă, foamea îl rodea ca și cum ar fi înghițit o ceată de nevăstuici. Sudoarea îi picura în ochi, iar puterile începură să-l lase, ca și cum i s-ar fi scurs, încet, încet, din trup. „Încă puțin. Nu pot să mă prăbușesc acum. Trebuie să câștig. Acum!” Și, urlând, se porni iarăși la atac, cu toată energia pe care-o mai avea.

Băta se strecură pe lângă sabia lui Galad și-l lovi, într-o clipă, în genunchi, în încheietura, în coaste și, în cele din urmă, i se înfipse în stomac, precum o sulița. Gemând, Galad se îndoi de șale, străduindu-se să nu cadă. Băta tremura în mâinile lui Mat, care tocmai se pregătea pentru ultima lovitură cu care să-i zdrobească celuilalt beregata, când Galad se prăbuși.

Dându-și seama ce era să facă. Mat aproape că scapă arma din mână. „Trebuia să câștig, nu să-l omor. Pe Lumină, ce-o fi fost în mintea mea?” Din instinct, înfipse un capăt al bătei în pământ și, de îndată, se sprijini în ea, ca să nu cadă din picioare. Foamea îl sfredelea precum un cuțit care scobește măduva din oase. Dintr-odată, își dădu seama că nu numai femeile Aes Sedai și Alesele îi priveau. Și lecțiile încetaseră. Străjerii și ucenicii lor stăteau, ca și femeile, cu ochii ațintiți către ei. Hammar se apropie de Galad, care gemea, întins pe jos, tot încercând să se ridice. Străjerul ridică glasul, strigând:

— Cine-a fost cel mai mare maestru săbier din toate timpurile?

— Jearom, Gaidin, îi răspunseră, într-un glas, zecile de ucenici.

— Da! zbieră Hammar, întorcându-se, pentru a se face auzit de toți. În viața lui, Jearom s-a luptat de mai mult de zece mii de ori, atât în bătălii, cât și în dueluri. O singură dată a fost înfrânt – de către un fermier cu o bâtă. Țineți minte. Nu uitați ceea ce tocmai ați văzut. Ei, flăcău, continuă, îndreptându-și privirile către Galad și coborând vocea, dacă tot nu te poți ridica, s-a terminat.

Ridică un braț, iar femeile Aes Sedai și Alesele se repeziră către Galad. Fără să-și ia mâna de pe bâtă, Mat se lăsă în genunchi – nici o Aes Sedai nu-i aruncă nici măcar o privire. Numai una dintre Alese, o fată rotunjoară, pe care ar fi putut s-o invite la dans, dacă nu s-ar fi pregătit să devină Aes Sedai, se încruntă la el, pufni, apoi se întoarse să tragă cu ochiul la ceea ce-i făceau femeile Aes Sedai lui Galad. Ușurat, Mat observă că

Gawyn era deja în picioare și se apropia de el, așa că se sili să se ridice. „Să nu care cumva să observe cineva. N-o să mai scap în veci de aici, dacă se apucă să stea cu ochii cu mine din zori până-n noapte.” Părul roșu-auriu al lui Gawyn era încleiat, pe o parte, de sânge, cu toate că nu se vedea vreo tăietură sau vreo vânătăie.

— Data viitoare, am să ascult mai cu atenție, făcu el sec, oferindu-i doi arginți lui Mat – apoi îi observă privirea și-și atinse tâmpla. M-au tămăduit, dar nu a fost cine știe ce. Elayne m-a bumbăcit mai rău de-atât, și nu o dată. Chiar că ești priceput.

— Taică-meu e și mai și. A câștigat întrecerile cu bâta la Bel Tine, de multă vreme încoace, aproape în fiecare an. Numai tatăl lui Rand l-a mai bătut de câteva ori.

În ochii lui Gawyn se aprinse aceeași sclipire de mai înainte. Mat își dori să nu fi pomenit de Tam al'Thor. Femeile Aes Sedai și Alesele erau încă adunate împrejurul lui Galad.

— Pesemne... pesemne că l-am lovit rău. N-am vrut.

Gawyn trase cu ochiul, dar nu era nimic de văzut – numai spatele femeilor adunate în două cercuri, cu Alesele pe dinafară, ițindu-se peste umerii celorlalte – apoi râse.

— De omorât nu l-ai omorât – l-am auzit gemând – așa că ar fi trebuit să se ridice deja, însă ele n-au să scape prilejul, acum că au pus mâna pe el. Pe Lumină, uite patru din Ajah Verde!

Mat îi aruncă o privire nedumerită.

— „Ajah Verde? Și ce dacă?” – iar Gawyn scutură din cap.

— N-are a face. Tu, însă, să stai liniștit – Galad n-are de ce să se teamă decât, poate, să nu se trezească Străjerul uneia din Ajah Verde, înainte să i se limpezească mințile. Dar nu, râse celălalt, n-au să facă așa ceva. Însă pun rămașag pe argintii ăia doi ai mei că unele dintre ele și-o doresc.

— Arginții mei, zise Mat, îndesându-și banii în buzunarul surtucului, nu ai tăi.

Nu înțelesese mare lucru din ce-i spusese celălalt. Doar că Galad era bine. Habar nu avea ce se petrecea între Străjeri și Aes Sedai – numai de la Moiraine și Lan mai observase câte ceva, și nici vorbă să fie ceea ce dăduse Gawyn de înțeles.

— Crezi că s-ar împotrivi vreuna dacă m-aș duce să-mi iau banii și de la el?

— Pesemne că da, zise aspru Hammar, apropiindu-se și pufnind. Cred că femeile de-acolo nu-ți sunt foarte prietene, în

clipa asta. Ai zice că până și Surorile din Ajah Verde ar trebui să știe mai multe decât niște copile de-abia scăpate de la fustele mamei. că doar nu-i chiar atât de arătos.

— Nu, nu e, încuviință Mat; Gawyn rânji larg, până ce Hammar se uită urât la el.

— Poftim, zise Străjerul, îndesându-i lui Mat în palmă alți doi arginți. Am să-i iau eu de la Galad, mai târziu. De unde vii, flăcău?

— Din Manetheren, răspunse Mat, apoi îngheță, auzind ce-ieișise din gură. Adică, din Ținutul celor Două Râuri. Pesemne că am ascultat prea multe povești din vechime, făcu, însă ceilalți doi îl priveau în tăcere. Acum... acum cred că mă duc să văd dacă găsesc ceva de mâncare.

Nu sunase nici măcar de amiază, însă ei încuviințară, de parcă îl înțelegeau. Luă bâta cu el – nimeni nu-i spusese să o pună la loc – și o porni cu pași mici, până ce se pierdu printre copaci. Apoi se sprijini în bâtă, de parcă era singurul lucru care-l mai ținea în picioare – și pesemne că așa și era. Îi trecu prin minte că, dacă și-ar fi desfăcut surtucul, ar fi dat cu ochii de o gaură în loc de stomac, o gaură din ce în ce mai largă, cu fiecare clipă. Dar aproape că uitase de foame. În minte îi răsunau tot felul de glasuri. „Vorbești limba străveche, flăcău? Manetheren.” Se înfioră. „Lumina să mă ajute, cu fiecare pas mă afund și mai rău. Trebuie să scap. Dar cum?” Se apropia de Turn, șontăcând ca un om foarte, foarte bătrân. „Cum?”

CAPITOLUL 25

Întrebări

Egwene ședea întinsă în patul lui Nynaeve, cu bărbia în palme, uitându-se la cealaltă cum se plimba de colo-colo. Elayne era în fața căminului, încă plin de cenușă de la focul făcut în noaptea dinainte, și cerceta, nu pentru prima oară, lista de nume pe care le-o dăduse Verin, citind fiecare cuvânt încă o dată, cu răbdare. Celelalte pagini, lista de ter'angreale, erau pe masă; le citiseră o singură dată, tulburate, și-apoi nici nu mai vorbiseră despre ele, cu toate că discutaseră câte în lună și în stele. Și se și certaseră.

Egwene își înăbuși un căscat. Nu era nici măcar amiază, însă nici una dintre ele nu dormise prea mult. Erau silite să se trezească devreme – să meargă la bucătărie pentru masa de dimineața. Dar și pentru alte lucruri, la care nu voia să se mai gândească. Dormise puțin și visase urât. „Poate Anaiya mă va ajuta să-mi înțeleg visele, cele care pot fi înțelese, dar... dacă este din Ajah Neagră?” După ce, în seara trecută, se uitase lung la fiecare femeie întâlnită, întrebându-se care dintre ele era din Ajah Neagră, îi venea greu să mai aibă încredere în cineva, în afară de cele două prietene. Și totuși își dorea să aibă o cale de a înțelege visele.

Coșmarurile legate de ceea ce i se întâmplase înăuntrul ter'angrealului erau ușor de înțeles, cu toată că numai din

pricina lor se trezise plângând. Îl visase și pe Seanchani, femeile îmbrăcate în rochii brodate cu fulgere care duceau de lesă un lung șir de alte femei, toate cu inelul cu Marele Șarpe pe deget, silindu-le să cheme trăsnetele împotriva Turnului Alb. O făcuseră să se trezească tresărind, scăldată în sudoare rece – dar nici asta nu era decât un coșmar. La fel și visul cu Mantiile Albe care-i legau mâinile tatălui ei. Un coșmar iscat de dorul de casă, pesemne... Însă altele... Trase iarăși cu ochiul la cele două prietene. Elayne citea încă, iar Nynaeve se plimba prin cameră, hotărâtă.

Îl visase pe Rand, întinzând brațul către o sabie care părea de cristal, fără să observe plasa fină care cădea peste el. Apoi tot pe el, îngenuncheat, într-o încăpere în care vântul fierbinte ridica praful de pe podele și felurite vietăți precum cea de pe flamura Dragonului, însă mult mai mici, pluteau pe aripile aceluia vânt și îi pătrundeau în piele. Și, iarăși, îl visase coborând într-o văgăună mare, săpată într-un munte întunecat, puternic luminată de o strălucire roșiatică, iscată parcă de flăcări uriașe. Și îl visase, chiar, înfruntându-i pe Seanchani.

Poate că ultimul nu însemna nimic, însă celelalte da – era convinsă. Cândva, demult, pe când era sigură că putea avea încredere în Anaiya, înainte să fi plecat din Turn și să fi aflat despre Ajah cea Neagră, punându-i cu foarte mare grijă, felurite întrebări, femeii Aes Sedai – cu atât de mare grijă încât Anaiya să nu creadă altceva, ci doar că era curioasă, cum îi stătea în fire – aflate că visele despre ta'veren ale unei Vestitoare erau aproape întotdeauna pline de înțeleșuri și, cu cât omul acela era un ta'veren mai puternic, cu atât mai sigur devenea totul.

Dar și Mat și Perrin erau ta'veren, și-i visase și pe ei. Vise ciudate, încă și mai greu de înțeleș decât cele despre Rand. Perrin cu un șoim pe umăr, apoi cu un uliu. Ambele păsări erau femele – era convinsă, cu toate că nu știa de ce – iar uliul avea în gheare o lesă pe care încerca s-o petreacă pe după gâtul lui Perrin. Asta o făcu să se cutremure; nu-i plăcea să viseze lese. Apoi, tot Perrin – cu barbă! – în fruntea unui șir uriaș de lupi care se întindea în depărtare, cât vedeai cu ochii. Iar cele cu Mat fuseseră și mai rele. Ba îl vedea așezându-și ochiul stâng pe talgerul unei balanțe, ba atârănând spânzurat de o creangă. Il visase și pe el împreună cu Seanchanii – dar asta, pesemne, era doar un coșmar. Trebuia să fie. La fel ca și visul în care Mat

vorbea în Limba Străveche, care fusese provocat, pesemne, de ceea ce auzise în timpul Tămăduirii.

Oftă, dar oftatul se transformă iarăși într-un căscat. După masa de dimineață, se duseseră toate trei să-l vadă pe Mat, dar nu-l găsiseră înăuntru. „Pesemne că-i merge așa de bine, încât s-a dus să danseze! Pe Lumină, acum o să-l visez dansând cu Seanchanii! Gata cu visele, își spuse cu hotărâre. De-acum, gata. O să mă gândesc la ele când n-am să fiu așa obosită.” Se gândi la bucătărie, la masa de prânz care se apropia, apoi la cină, apoi iar, a doua zi, la masa de dimineață, și la oalele de frecat care parcă nu se mai terminau. „Oare am să pot să mă odihnesc vreodată?” Foindu-se pe pat, se uită iar la celelalte două. Elayne nu ridicase ochii din foaia cu nume. Nynaeve tot se mai plimba, însă mai încet. „Acuși, acuși, o s-o spună iar. Acuși, acuși.”

— Lasă alea, zise Nynaeve, oprindu-se și uitându-se în jos, la Elayne. Le-am citit de douăzeci de ori și tot n-am găsit nimic folositor. Verin nu ne-a lăsat decât niște gunoaie. Întrebarea este dacă numai asta avea, sau a făcut-o cu bună știință?

„Mă așteptam. De-acum, poate mai trece jumătate de ceas până s-o spună iarăși.” Egwene își privi, încruntată, mâinile, bucuroasă că nu le putea vedea limpede. Inelul cu Marele Șarpe părea... nelalocul lui pe o mână atât de încrețită din pricina cufundării în apă fierbinte, plină de săpun.

— E bine că știm numele, spuse Elayne, citind în continuare. Și e bine că știm cum arată.

— Știi bine ce vreau să zic, se răsti Nynaeve.

Egwene oftă și-și lăsă bărbia pe brațe. În dimineața aceea, când ieșise din cancelaria lui Sheriam, nu se vedea nici măcar o geană de lumină. Nynaeve aștepta în coridorul rece și întunecat, cu o lumânare în mână. Nu se vedea foarte bine, dar i se păruse lui Egwene că era gata să sfarme pietre cu dinții – știind, însă, foarte bine că așa ceva nu avea să schimbe nimic în următoarele câteva minute. De aceea era acum atât de nervoasă. „E mândră și orgolioasă ca un bărbat. Dar n-ar trebui să-și verse furia pe Elayne și pe mine. Pe Lumină, dacă Elayne poate îndura, ar fi cazul să îndure și ea. Nu mai e Meșterea.”

Elayne nici nu părea să bage de seamă dacă Nynaeve era sau nu era nervoasă. Stătea pe gânduri, cu privirile pierdute.

— Liandrin era singura Roșie. Toate celelalte Ajah au pierdut câte două femei.

— Of, taci odată, copilă, spuse Nynaeve.

Elayne își flutură mâna stângă, arătându-și inelul cu Marele Șarpe, îi aruncă lui Nynaeve o privire serioasă și-i dădu înainte.

— Nu erau două născute în același oraș, și numai câte două din fiecare țară. Cea mai tânără este Amico Nagoyin, doar cu patru ani mai în vârstă decât Egwene și cu mine. Joiya Byir ne-ar putea fi bunică.

Egwene se amărî la gândul că o femeie din Ajah Neagră purta numele fiicei ei. „Proasto! Se mai întâmplă ca oamenii să aibă același nume, iar tu nu ai avut niciodată o fată. Nu a fost adevărat!”

— Și asta ce ne spune? rosti Nynaeve, cu un glas mult prea liniștit; era gata să izbucnească, precum o căruță plină cu artificii. Ce taine ai aflat tu, pe care eu să nu le fi observat? Că doar îmbătrânesc și-mi pierd mințile, nu?

— De pildă, văd că totul este mult prea ordonat, răspunse liniștită Elayne. Să fie doar o întâmplare că treisprezece femei, alese numai pentru că erau toate Iscoade, să fie de vârste felurite, fiecare din altă țară și din altă Ajah? Oare n-ar fi trebuit să apară trei Roșii, sau patru născute în Cairhien, sau măcar două de aceeași vârstă? Mai sunt încă femei din Ajah Neagră în Turn sau altundeva, unde nu sunt cunoscute. Asta trebuie să fie.

— Pe Lumină! exclamă Nynaeve, smucindu-și aspru costița. Cred că ai dreptate. Chiar ai observat ceva ce eu nu am băgat de seamă. Pe Lumină, și eu nădăjduiam să fi plecat toate cu Liandrin.

— Nu știm nici măcar dacă ea era conducătoarea, spuse Elayne, scuipând cuvintele. Poate că i s-a poruncit să... să scape de noi. Mi-e teamă că nu-mi vine în minte decât o pricină pentru care să se străduiască într-atât să-și șteargă urmele. Înseamnă că femeile din Ajah Neagră sunt alese într-un anume fel.

— Dacă-i pe așa, spuse Nynaeve, sigură pe sine, o să le descoperim. Elayne, dacă ai învățat să gândești așa privind-o pe maică-ta cum își juca pe degete curtenii, mă bucur că ai fost atentă.

Drept răspuns, Elayne zâmbi, făcând gropițe în obraji. Egwene o privi pe furiș pe Nynaeve. Părea să se mai fi liniștit.

— Dacă nu cumva, rosti și ea, ridicând fruntea, tocmai asta vor și ele – să credem că există un rost și să ne pierdem vremea căutându-l, cu toate că de fapt nu-i. Nu spun că n-ar fi, doar că încă nu știm. Să-l căutăm, dar să ne ocupăm și de altele, nu?

— Deci te-ai hotărât să te scoli, zise Nynaeve, zâmbind în continuare, credeam că ai adormit.

— Are dreptate, spuse scârbită Elayne. Am clădit ditamai palatul dintr-o cărămidă. Mai rău – dintr-o dorință. Poate că și tu ai dreptate, Nynaeve. Ce să facem cu... gunoaiele astea? Rianna are părul negru, cu o șuviță albă deasupra urechii stângi, continuă, smulgând foile din teanc una după alta. Și dacă mă apropii de ea până într-atât încât să pot observa asta, înseamnă că deja e de rău. Chesmal Emry este una dintre cele mai înzestrate Tămăduitoare de ani și ani de zile. Pe Lumină, vă dați seama cum e să te tămăduiască cineva din Ajah Neagră? Lui Marillin Gemalphin îi plac pisicile și se dă peste cap să ajute animalele rănite. Pisicile? Bleah! Sunt niște gunoaie. Nimic de folos, sfârși ea, mototolind foile în pumn.

Nynaeve îngenunche alături și, cu blândețe, îi desfăcu degetele încleștate.

— Poate că da sau poate că nu. Tu însăși ai găsit ceva important, rosti ea, netezind paginile la piept. Poate că, dacă avem răbdare, vor mai apărea și alte lucruri. Și mai e și lista astălaltă.

Privirea ei, ca și cea a lui Elayne, se îndreptă pe dată către Egwene. Și ochii albaștri și cei căprui erau înnegurați. Egwene își feri ochii de masa pe care se aflau celelalte foi. Nu voia să se gândească la ele, dar nu avea ce face. Lista de ter'angreale i se întipărise în minte. Una la mână – un baston din cristal transparent, neted și limpede, lung de un picior și nu foarte gros. Folosință – necunoscută. Cercetat ultima dată de Corianin Nedeal. Doi la mână – o statueta de femeie, goală, din alabastru, înaltă de o palmă. Folosință – necunoscută. Cercetat ultima dată de Corianin Nedeal. Trei la mână – un disc, părând făurit din fier obișnuit, dar neatins de rugină, nu foarte mare. Pe ambele părți are incrustat un desen în spirală, foarte fin. Folosință – necunoscută. Cercetat ultima dată de Corianin Nedeal. Patru la mână... Prea multe obiecte, și mai mult de jumătate dintre cele cu folosință necunoscută cercetate pentru

ultima dată de Corianin Neddeal. Treisprezece în cap. Egwene se înfioră. „Am ajuns să nici nu mă mai pot gândi la numărul ăsta.”

Pe listă erau și obiecte a căror folosință se cunoștea, însă mai puține. Nu păreau foarte de ajutor – dar nici înșiruirea lor nu era liniștitoare. Un arici de lemn, micuț, cât jumătate din degetul mare al unui bărbat. Un lucrușor banal – n-avea cum să facă rău. Și totuși, orice femeie care încerca să conducă Puterea în preajma lui, adormea. Jumătate de zi de somn liniștit, fără vise – gândul îi făcea lui Egwene pielea de găină, mai ales că erau încă trei care aveau, într-un chip sau altul, de-a face cu somnul. Se simțise aproape ușurată să întâlnească pe listă și un baston crestat, din piatră neagră, lung, care arunca focul mistuirii. Alături, Verin scrisese „Primejdios și aproape cu neputința de stăpânit” cu atâta forță încât hârtia se rupsesse în două locuri. Egwene încă nu aflase nimic despre „focul mistuirii”, dar, cu toate că părea, fără discuție, ceva primejdios, era la fel de sigur că nu avea nimic de-a face cu Corianin Neddeal sau cu visele.

Nynaeve așeză paginile netezite pe masă, apoi șovăi, înainte de a le întinde pe celelalte în fața ei. Își plimbă degetul pe o pagina, apoi pe următoarea.

— Uite unul care i-ar plăcea lui Mat, spuse ea, cu un glas mult prea liniștit și vesel. Șase zaruri, cu puncte pe ele, unite la un capăt. Foarte mici. Folosință – necunoscută, numai că, atunci când sunt atinse cu ajutorul Puterii, par să împiedice, sau să preschimbe într-un fel, jocul întâmplării. Monedele aruncate în sus în preajma lor au căzut mereu pe aceeași parte. Odată, au căzut pe muchie, de o sută de ori la rând. Din o mie de aruncări de zaruri a ieșit numai figura celor cinci coroane. Ce i-ar mai plăcea lui Mat, sfârși, cu un râs forțat.

Egwene oftă, se ridică în picioare și se duse lângă cămin. Avea picioarele amorțite. Elayne se ridică și ea și o privi atent și în tăcere, ca Nynaeve. Suflecându-și mâneca până sus, Egwene vârî brațul în cămin. Atinse cu degetele un petic de lână și trase afară un ciorap făcut cocoloș și puțin pârlit, în care era ascuns ceva. Își scutură funinginea de pe braț, apoi duse ciorapul la masă și-l răsturnă. Inelul răsucit, din piatră vărgată, se roti pe tăblia mesei și căzu drept pe o pagină din lista ter'angrealelor. Câteva clipe, rămaseră toate cu ochii la el.

— Poate că Verin nu a observat că așa multe dintre cele furate au fost cercetate de Corianin, și gata, spuse, în cele din urmă, Nynaeve – dar fără să pară convinsă.

— Am văzut-o odată, mergând prin ploaie, încuviință și Elayne, deși cam îngândurată. Era udă flească. I-am dus o mantie. Era atât de cufundată în gânduri, încât cred că nu și-a dat seama că ploua, până ce i-am pus mantia pe umeri. Poate că i-a scăpat și asta.

— Poate, răspunse Egwene. Dar dacă nu i-a scăpat, trebuie să-și fi dat seama că aveam să observ totul, de îndată ce citeam lista. Nu știu. Uneori mi se pare că Verin observă mai multe decât lasă să se înțeleagă. Nu știu și gata.

— Deci Verin este printre cele care dau de bănuț, oftă Elayne. Dacă este din Ajah Neagră, înseamnă că dușmanii știu deja tot ce facem. Și mai e Alanna.

Îi aruncă o privire piezișă, tulburată, lui Egwene. Și ea și Nynaeve știau tot ce se întâmplase – în afară de ce văzuse Egwene înăuntrul ter'angrealului, lucruri pe care nu se îndurase să le povestească, după cum nici celelalte două nu o făcuseră. Le povestise, însă, toate întâmplările din încăperea de piatră, ce-i spusese Sheriam despre îngrozitoarea slăbiciune pe care o aveau toate cele înzestrate, fiecare cuvânt, oricât de banal, al lui Verin. Singurul lucru pe care le venea greu să-l înțeleagă era povestea cu Alanna. Femeile Aes Sedai nu făceau niciodată așa ceva – pur și simplu. Nici o femeie cu mintea întreagă nu ar fi făcut-o, darmite o Aes Sedai... Egwene se uită chiorâș la celelalte. Aproape că le auzea protestând.

— Femeile Aes Sedai n-ar trebui nici să mintă, și totuși Verin și Maica par foarte grijulii cu ceea ce ne spun. N-ar trebui nici să facă parte din Ajah Neagră.

— Mie Alanna îmi place, rosti Nynaeve, smucindu-și costița, apoi ridică din umeri. Ei, bine... Poate că... adică nu – sigur s-a purtat ciudat.

— Mulțumesc, zise Egwene, iar Nynaeve făcu un semn de încuviințare, de parcă nu ar fi observat batjocura.

— Oricum, Suprema știe totul – iar ea poate s-o urmărească pe Alanna mai ușor decât noi.

— Cum rămâne cu Elaida și Sheriam? întrebă Egwene.

— Mie Elaida nu mi-a plăcut niciodată, grăi Elayne, dar nu pot să cred cu adevărat că ar fi din Ajah Neagră. Iar Sheriam? Cu neputință!

— Ar trebui ca nimic din toate astea să nu fie cu putință, pufni Nynaeve. N-avem de unde ști dacă, atunci când le găsim, n-o să dăm și peste unele care ne plac. Dar nu vreau să arunc o asemenea bănuială asupra nici uneia. Trebuie să avem mai multe pricini – nu doar că ar fi putut observa ceva ce n-ar fi trebuit să vadă. O să-i spunem și Supremei, continuă ea, după ce observă gesturile de încuviințare ale celorlalte, dar fără să punem un preț prea mare pe asta. Mă rog, dacă vine vreodată să ne caute, așa cum ne-a făgăduit. Elayne, dacă vei fi și tu cu noi, atunci când vine, să nu uiți că despre tine nu știe nimic.

— Cum să uit? se revoltă Elayne. Dar ar fi trebuit să ne lase o altă cale de a-i trimite vorbă. Mama le-ar fi ticluit mai bine.

— Nu și dacă nu putea avea încredere în vestitori, spuse Nynaeve. O să așteptăm. Sau, credeți cumva că ar trebui să vorbim cu Verin? N-ar fi ceva ieșit din comun.

Elayne șovăi, apoi clătină ușor din cap. Egwene i-o luase înainte, și fusese mai hotărâtă. Amețită sau nu, Verin îi dăduse mult prea mult de bănuț.

— Bine, rosti Nynaeve, foarte mulțumită. Mie-mi pare chiar bine că nu putem vorbi cu Suprema oricând – așa, suntem libere să hotărâm ce-avem de făcut și când, fără să ne sufle-n ceafă. Iar prima hotărâre este legată de asta, mai zise ea, plimbându-și degetul pe lista de ter'angreale, de parcă ar fi citit-o din nou, apoi apucând inelul din piatră vărgată. Este primul lucru, legat într-un chip sau altul de Liandrin și ale ei, pe care l-am văzut cu ochii noștri. La noapte, am să dorm cu el, sfârși, încruntându-se și trăgând aer adânc în piept.

Fără să șovăie, Egwene i-l luă din mână. Ar fi vrut să șovăie, să-și țină mâinile acasă, dar nu o făcu și se simți mândră de sine.

— Eu sunt cea care-ar putea fi Vestitoare-n vise. Nu știu dacă asta mă ajută cu ceva, dar Verin a zis că lucrul ăsta e primejdios. Cine-l folosește trebuie să aibă măcar o înzestrare care s-o ajute.

Nynaeve își strânse cosița în pumn și deschise gura, ca și cum ar fi dat să protesteze – dar, în cele din urmă, nu făcu decât să spună:

— Ești sigură, Egwene? Nici măcar nu e limpede dacă ești cu adevărat Vestitoare, iar eu pot conduce mai multă Putere ca tine așa că îmi vine să cred...

— Poți conduce, într-adevăr, o întrerupse Egwene, dar numai dacă te înfurii. Ești sigură că în vis te vei putea înfuria? Oare o să ai vreme? Pe Lumină, nu știm nici măcar dacă se poate conduce Puterea în vis. Dacă tot este ca una dintre noi să facă pasul - și ai dreptate când spui că este singura legătură pe care-o avem - atunci eu sunt aceea. Poate că sunt într-adevăr Vestitoare și, oricum ar fi, mie mi-a dat Verin inelul.

Nynaeve părea pusă pe ceartă, dar, în cele din urmă, încuviință, cam fără tragere de inimă.

— Bine. Dar Elayne și cu mine o să fim de față. Nu știu ce putem face dar, dacă ceva nu-i în ordine, poate te putem trezi sau... O să fim de față.

Elayne încuviință și ea. Acum că se învoiseră, Egwene simți o tulburare în stomac. „Le-am dus cu vorba. Ce n-aș da să nu-mi doresc să mă fi dus ele.” Apoi observă o femeie care stătea în ușă - îmbrăcată în albul novicelor, cu părul împletit în cosițe lungi.

— Nu te-a învățat nimeni să bați la ușă, Else? întrebă Nynaeve.

Egwene ascunse inelul în pumn. Era tare ciudat - i se păruse că Else se holba la el.

— Am o veste pentru voi, spuse liniștita Else, plimbându-și privirea peste hârtiile împrăștiate pe masă și peste cele trei femei dimprejur. De la Supremă.

Egwene schimbă priviri mirate cu Nynaeve și Elayne.

— Ei, ce veste? rosti Nynaeve, iar Else ridică, batjocoritoare, dintr-o sprânceană.

— Lucrurile care-au rămas de la Liandrin și celelalte se află în a treia cămară pe dreapta, pornind de la scările cele mari, în a doua pivniță de sub bibliotecă.

Și trase iar cu ochiul la hârtii, apoi plecă, nici prea repede, dar nici foarte încet. Egwene simți că se sufocă. „Nouă ne e frică să ne punem încrederea în cineva, iar Suprema se folosește, nici mai mult, nici mai puțin, de Else Grinwell?”

— Fata asta neghioabă nu e de încredere. O să sporovăiască! zise Nynaeve, dând să plece. Egwene își strânse fustele și trecu, în fugă, pe lângă ea. Alunecă pe lespezile din coridor, dar zări o

umbră albă care dispărea în josul unei rampe și se năpusti după ea. „Pesemne că și ea fuge, de a ajuns atât de departe. Și de ce fuge?” Umbra dispărea deja pe o altă rampă. Egwene o urmă. Ajunsă jos, se opri mirată. Dăduse peste o altă femeie – nu o cunoștea, dar sigur nu era Else. Era înveșmântată în mătase argintiu cu alb – și o făcu pe Egwene să simtă lucruri cu totul neașteptate. Femeia era mai înaltă ca ea, mult mai frumoasă și cu o privire care-o făcu să se simtă mică, slăbănoagă și nu prea curată. „Pesemne că e și mult mai înzestrată decât mine. Pe Lumină, pe lângă asta trebuie că e și mai deșteaptă decât noi toate la un loc. Nu-i cinstit ca o singură femeie să...” Pe neașteptate, își dădu seama încotro o purtau gândurile. Se înroși în obraji și se sili să se trezească. Nu se simțise niciodată mai prejos de o alta – n-avea de gând să înceapă tocmai acum.

— Ești îndrăzneță, spuse femeia, dacă alergi de una singură pe aici, după ce s-au înfăptuit atâtea crime.

Părea de-a dreptul încântată de ce spunea. Egwene se îndreptă de spate și-și netezi în grabă fusta, nădăjduind ca cealaltă să nu bage de seamă, dar știind că nu-i scăpase nimic, dorindu-și să nu fi fost văzută alergând ca un copil... Gata cu asta!

— Iertare, căutam o novice care cred că a venit încoace. Are ochii mari și negri, și cosițe întunecate. E micuță și, în felul ei, drăguță. Ați văzut cumva unde s-a dus?

Femeia o privi de sus până jos, cu un zâmbet. I se păru, chiar, că aruncase o privire scurtă și către pumnul încleștat în care încă mai strângea inelul de piatră.

— Nu cred că ai s-o mai ajungi din urmă. Am văzut-o. Fugea foarte repede. Cred că de-acum e departe.

— Aes Sedai, începu Egwene, dar nu mai avu când să întrebe încotro plecase Else. Prin ochii negri ai celeilalte trecu un fulger – poate de mânie, poate de plictiseală.

— Mi-am pierdut deja prea mult timp cu tine. Am și alte treburi. Du-te.

Și arătă cu mâna în direcția din care Egwene tocmai venise. Glasul ei era atât de poruncitor, încât Egwene se întoarse pe călcâie și începu să urce rampa, înainte să-și dea seama ce făcea. Furioasă, se întoarse la loc. „Aes Sedai sau nu, am să...” Dar coridorul era gol.

Încruntată, se uită în jur. Erau câteva încăperi, dar acolo nu locuia nimeni, în afară de șoareci. Alergă în jos, pe rampă, trase cu ochiul peste tot, până în capătul coridorului... chiar și peste balustradă, jos, în micuța grădină a Aleselor, și pe celelalte coridoare de deasupra și de dedesubt. Zări două Alese - una era Faolain, iar pe cealaltă o știa din vedere, nu după nume. Însă femeia în alb și argintiu nu era nicăieri.

CAPITOLUL 26

Sub lacăt

Clătinând din cap, Egwene se întoarse la ușile la care se gândise ceva mai devreme. „Trebuie să fi ajuns undeva.” O deschise pe prima și dădu peste câteva mobile care nici nu se vedeau, din pricina pânzelor prăfuite cu care fuseseră acoperite. Și aerul părea stătut, ca și cum ușa nu mai fusese deschisă de ceva vreme. Se strâmbă – prin praf chiar se vedeau urme de șoareci. Altele, însă, nu. Mai deschise, la repezeală, două uși, și zări același tablou. Nu se miră. Mai erau încă multe încăperi goale, în aripa Aleselor. Tocmai când scotea capul din cea de a treia cameră, Nynaeve și Elayne coborau rampa din spatele ei, fără să se grăbească.

— Ce face, s-a ascuns? întrebă uimită Nynaeve. Acolo?

— Am pierdut-o, răspunse Egwene, uitându-se iarăși în susul și în josul coridorului. „Unde s-o fi dus?” Și nu la Else se gândea.

— Dacă mi-ar fi trecut prin cap că Else fuge mai repede ca tine, spuse, zâmbind, deși cam îngrijorată, Elayne, aș fi venit și eu. Numai că de când am văzut-o mi s-a părut prea micuță ca să alerge bine.

— Va trebui s-o găsim mai târziu, zise Nynaeve, și să facem în așa fel încât să nu pălăvrăgească. Cum de o fi avut Suprema încredere în fata asta?

— Mi s-a părut că am prins-o, mărturisi Egwene, dar era altcineva, Nynaeve, și pe urmă m-am întors o clipă cu spatele și a dispărut. Nu era Else – pe ea nici n-am văzut-o! – era o femeie pe care întâi am luat-o drept Else. Și... a dispărut și nu știu unde.

— Să fi fost o Făr-de-Suflet? întrebă Elayne, cu răsuflarea tăiată, privind iute în jur – coridorul era însă pustiu; numai ele se mai aflau acolo.

— Nu, nu, spuse hotărâtă Egwene. M-am... „Dar n-am de gând să le povestesc cum m-a făcut să mă simt ca la șase ani, cu rochia ruptă, fața murdară, și nasul curgând.” Nu a fost Vineție. Este înaltă și măreață, cu ochii și părul negru. Sare în ochi imediat. N-am văzut-o niciodată, dar cred că trebuie să fie Aes Sedai.

Nynaeve așteptă o clipă, de parcă voia să audă mai multe, apoi spuse nerăbdătoare:

— Dacă o mai vezi, să mi-o arăți. Dacă zici tu că merită. N-avem vreme să stăm de povești. Am de gând să văd ce-i în cămara aceea, înainte să-i dau prilejul lui Else să bată toba în fața cui nu trebuie. Poate că le-a scăpat ceva, și, dacă-i pe așa, ar fi bine să tragem noi foloase de pe urma zăpăcelii lor.

Egwene se alătură și ea alaiului și, dintr-odată, își dădu seama că avea încă în mână inelul de piatră – ter'angrealul lui Corianin Nedeal. Puțin cam tulburată, îl vârî în punga de la cingătoare pe care o închise bine. „Câtă vreme nu adorm cu mizeria asta... Dar tocmai asta și pun la cale, nu?” Numai că asta avea să fie seara și nu avea rost să-și bată capul. În timp ce străbăteau Turnul, se tot uită după femeia în argintiu. N-o văzu, iar asta o făcu să se simtă ușurată – dar, oare, de ce? „Sunt mare acum și pot foarte bine să...” Și totuși, se simți tare mulțumită să nu întâlnească pe nimeni care să arate, fie și pe departe, ca aceea. Cu cât se gândea mai mult, cu atât i se părea că ceva nu era... cum ar fi trebuit. „Pe Lumină! Am început să văd și sub pat femeii din Ajah Neagră. Dar poate că sunt într-adevăr acolo.”

Biblioteca era într-o aripă retrasă, nu chiar în Turnul Alb. Era clădită din piatră alburie, cu dungi albastre, groase, și arăta precum un talaz împietrit, tocmai când dădea să se reverse. În lumina dimineții, părea măreață ca un palat – Egwene era convinsă că avea o sumedenie de încăperi, toate, însă, pline cu rafturi, iar rafturile pline de cărți, manuscrise, suluri de

pergament și hărți, adunate de peste tot, vreme de trei mii de ani. Da, chiar și camerele de dedesubtul coridoarelor încălcite de la caturile de sus, pe unde se aflau și încăperile lui Verin. Nici măcar marile biblioteci din Tear și Cairhien nu erau atât de ticsite.

Bibliotecarele – cu toate surori Brune – păzeau rafturile și ușile cu asprime, ca să fie sigure că nici măcar o bucătică de hârtie nu dispărea fără ca ele să știe cine o lua și de ce. Însă Nynaeve le conduse către o intrare care nu era străjuită. De jur împrejurul bibliotecii, la bază, la umbra unor copaci înalți, se aflau alte uși – mai mari sau mai mici. Se întâmpla, câteodată, ca muncitorii să aibă nevoie să pătrundă în cămarile de dedesubt – iar bibliotecarelor nu le convenea ca niște bărbați asudați să se plimbe printre comorile lor. Una din aceste uși o deschise Nynaeve – nu era mai mare decât ușa din față a unei ferme. Le făcu semn să o apuce pe niște scări abrupte care coborau în beznă, apoi închise ușa în urma ei și lumina dispăru cu totul.

Egwene se întinse către *saidar* – aproape că nici nu-și dădu seama ce făcea, căci de-acum, i se părea ceva foarte firesc – și conduse prin trupul ei o undă de Putere. O clipă, fiorul care o cuprinse înăbuși orice altă senzație. În palma ei întinsă apărură un glob micuț de lumină albăstruie. Trase aer adânc în piept și își aminti de ce își simțea tot trupul înțepenit. Așa, se întoarse în lume. Simți din nou cămăsuță de in care i se lipea de piele, ciorapii de lână, rochia. Cu o ușoară înțepătură de tristețe, alungă dorința de a sorbi mai mult, de a se lăsa înghițită de *saidar*.

Elayne aprinse și ea un glob luminos – împreună, dădeau mai multă lumină decât două felinare.

— Mă simt... minunat, șopti.

— Ai grijă, spuse Egwene.

— Am, oftă Elayne, numai că mă simt atât de bine... O să am grijă.

— Pe aici, le spuse brusc Nynaeve și trecu pe lângă ele ca să le arate drumul. Nu se îndepărtă, însă. Nu era furioasă, așa că trebuia să se folosească numai de lumina celorlalte două.

Coridorul dosnic și prăfuit pe care intraseră, presărat cu uși de lemn care se deschideau în pereții din piatră cenușie, ieși, după vreo sută de pași, în coridorul cel mare care se întindea cât

toată biblioteca. Luminile le îngăduiră să observe urmele de pași, unele peste altele, prin praf, cele mai multe de la încălțări mari, potrivite pentru bărbați – cele mai multe deja aproape șterse. Aici, tavanul era mai înalt, iar unele uși îndeajuns de mari pentru un hambar. Pe scările cele mari din capăt, largi cam cât jumătate din coridor, erau coborâte lucrurile mai voluminoase. Alături se aflau alte scări, care coborau. Fără să pregete, Nynaeve o apucă pe acolo. Egwene o urmă iute. Lumina albastră nu-i îngăduia să vadă la fel ca afară, dar tot i se părea că fața lui Elayne era mai palidă decât de obicei. „Aici, jos, putem să țipăm cât ne ține pieptul, și tot n-o să ne-audă nimeni.” Se simți pregătită să cheme un trăsnet și aproape că se împiedică. Nu mai condusesese niciodată două unde în același timp. Nu părea deloc greu.

Sala cea mare de la catul de dedesubt arăta la fel cu cea de deasupra, largă și prăfuită, dar cu tavanul mai jos.

Nynaeve se duse iute către cea de-atreia ușă pe dreapta și se opri. Ușa nu era mare, însă scândurile aspre o făceau să pară foarte groasă. Prin două urechi de fier, una înfiptă în ea și cealaltă în perete, era petrecut un lanț gros și bine strâns, închis cu un lacăt rotund de fier. Lanțul și lacătul păreau noi – nu erau aproape deloc prăfuite.

— Lacăt! exclamă Nynaeve și trase de el, fără nici un noroc. A mai văzut careva dintre voi vreun lacăt pe undeva? Eu nu am mai zărit nici o ușă încuiată! Nici măcar una! Sfârși, în timp ce trase iarăși de lacăt, îl împinse îndărăt spre ușă atât de tare încât sări înapoi, și lovi cu pumnul în lemnul aspru.

— Liniștește-te, îi spuse Elayne. Nu-i nevoie de atâta larmă. Aș putea și eu să deschid lacătul, dacă aș izbuti să văd înăuntru lui, cum e alcătuit. O să găsim noi o cale.

— Nu vreau să mă liniștesc, se răsti Nynaeve, vreau să mă înfurii! Vreau...

Egwene o lăsă să spumege și atinse lanțul. De când plecase din Tar Valon, învățase multe – nu doar să cheme trăsnetele. De pildă, cum să înțeleagă metalele. Acestea veneau din Pământ – una dintre cele Cinci Puteri de care femeile nu se simțeau foarte apropiate – cealaltă era Focul – însă ea era înzestrată și putea simți lanțul, putea pătrunde înăuntru său, simțind cele mai mici bucați din metalul rece și modul în care se legau.

Puterea care-o umplea tremura în ritmul vibrațiilor acelor legături.

— Dă-te la o parte, Egwene.

Privi îndărăt și o văzu pe Nynaeve, învăluită în nimbul strălucitor și ținând în mână o rangă, atât de asemănătoare la culoare cu lumina alb-albastră încât era aproape nevăzută. Nynaeve se uită cu atenție la lanț, mormăi ceva despre forță și, pe dată, ranga se făcu de două ori mai lungă.

— La o parte, Egwene. Egwene se supuse. Petrecând capătul răngii prin lanț, Nynaeve o înfipse bine, apoi apăsă din toate puterile. Lanțul se rupse ca un fir de ață. Luată prin surprindere, Nynaeve făcu ochii mari și se împletici, iar ranga căzu cu zgomot pe podea. Îndreptându-se, Nynaeve își plimbă privirile uimite de la ea către lanț. Ranga dispăru.

— Cred că asta-i și din pricina mea, i-am făcut ceva, spuse Egwene. „Tare aș vrea să știu ce.”

— Puteai să-mi spui, mormăi Nynaeve, apoi scoase rămășițele lanțului și deschise ușa. Ei? Ce stați așa, de piatră?

Dincolo de ușă era o încăpere pătrată, nu foarte mică – avea cam zece pași pe zece – dar în care se aflau doar câteva boccele mari, îngrămădite, din pânză aspră și brună. Fiecare era plină ochi, avea o hârtiuță prinsă pe ea și era pecetluită cu Flacăra din Tar Valon. Egwene nici nu le mai numără – știa că erau treisprezece. Duse palma pe care avea globul de lumină către perete, și-l lăsă acolo. Nu era sigură de ce făcuse, doar că, mișcându-și mâna, văzu că lumina rămăsese pe loc. „Iarăși învăț cum să fac un lucru fără să-l înțeleg”, se gândi, tulburată. Elayne se uită încruntată la ea, ca și cum stătea pe gânduri, apoi își atâră și ea globul de lumină pe perete. Privind-o, Egwene avu impresia că înțelege ce trebuia făcut. „A învățat de la mine, iar eu tocmai ce-am învățat de la ea.” Se înfioră.

— Rianna. Joiya Byir, zise Nynaeve, care se dusesse drept la boccelele pe care le răscolea, citind numele de pe ele. Se pare că am găsit ce căutam. Măcar știm că nu a trecut nimeni pe aici înaintea noastră, adăugă, cercetând pecetea de ceară a unei bocce, apoi sfărâmând-o și dezlegând funiile răsucite.

Egwene alese și ea o boccea și rupse pecetea, fără să citească numele. Nu era foarte încântată de gândul de a ști în ale cui lucruri scotocea. După ce răsturnă bocceaua pe podeaua goală, descoperi că era plină mai ales cu haine și încălțări vechi,

și câteva hârtii rupte și mototolite, de soiul celor rămase pe sub dulapuri, în încăperile unei femei care nu era foarte preocupată de curățenie.

— Nu văd nimic de folos aici. O mantie care nici de cârpă nu-i bună. O jumătate de hartă, ruptă – în colț scrie Tear. Trei ciorapi care trebuie cârpiți. Asta nu ne-a lăsat nici un semn, mai zise ea, petrecându-și degetul prin gaura dintr-un papuc desperecheat, de catifea, și fluturându-l înspre celelalte.

— Nici Amico, spuse mohorâtă Elayne, răscolind hainele cu ambele mâini. Numai cârpe. Ia stați, uite o carte. Pesemne că cine a strâns boccelele astea s-a grăbit tare, de a lăsat-o aici. „Obiceiuri și ceremonii de la curtea din Tear”. Nu mai are copertă, dar bibliotecarele o s-o ia și așa.

Avea dreptate. Nimeni nu arunca vreo carte, oricât ar fi fost de ruptă.

— Tear, spuse Nynaeve, cu un glas lipsit de expresie; era în genunchi, înconjurată de tot felul de lucruri revărsate din bocceaua pe care o scotocea. Se întinse după ceva ce aruncase deja la o parte. Uite o listă cu corăbiile de negoț de pe Erinin, cu zilele în care pleacă din Tar Valon și cele în care sunt așteptate în Tear.

— Ar putea fi o întâmplare, spuse încet Egwene.

— Poate, răspunse Nynaeve, împăturind foaia pe care și-o ascunse în mânecă, apoi rupând pecetea de pe altă boccea.

Când, în sfârșit, terminară, după ce scotociseră de două ori prin fiecare boccea și adunaseră gunoaiele în grămezi, pe lângă pereți, Egwene se așeză pe una din boccelele goale, atât de absorbită încât aproape că nu bagă de seamă propria strâmbătură de durere. Strângându-și genunchii, se uită la cele câteva lucruri adunate și înșirate pe jos.

— E prea mult, spuse Elayne. Mult prea mult.

— Mult prea mult, încuviință Nynaeve.

Mai găsiseră o carte, legată în piele și zdrențuită de-i cădeau foile, numită *Remarci despre o vizită în Tear*. În căptușeala unei mantii făcute ferfeniță, din bocceaua lui Chesmal Emry, găsiseră o a doua listă cu corăbii de negoț, care ar fi putut aluneca acolo printr-un buzunar rupt. Erau scrise doar numele, însă toate se regăseau și pe prima listă și, după ce o citiră, văzură că toate plecaseră în dimineața de după ce Liandrin și celelalte plecaseră din Turn. Mai era și un plan, desenat în grabă, al unei clădiri

mari. Una din încăperi fusese însemnată, cu litere aproape șterse, drept „Inima Stâncii”. De asemenea, o pagină cu numele a cinci hanuri – în susul foii, mâzgălit și de-abia văzut, stătea scris „Tear”. Era...

— Câte ceva de la fiecare, șopti Egwene. Fiecare a lăsat în urmă ceva care amintea de o călătorie în Tear. Cum de le-o fi scăpat celor care s-au uitat? Și de ce Suprema nu ne-a spus nimic despre asta?

— Suprema, rosti cu amărăciune Nynaeve, nu împărtășește totul cu nimeni. Ce contează dacă noi o pățim din pricina asta! Ce mă îngrijorează pe mine, mai spuse, trăgând aer adânc în piept și strănutând din pricina prafului ridicat în jur, este ca nu cumva astea să fie momeli.

— Momeli? exclamă Egwene, dar își dădu seama de îndată ce închise gura.

— Momeli, încuviință Nynaeve. O capcană. Sau, poate, praf în ochi. Dar fie una, fie alta, e atât de limpede încât nimeni nu poate cădea pradă.

— Poate că nu le-a păsat dacă cele care găseau urmele își dădeau seama sau nu, cine știe? zise nedumerită Elayne. Sau poate că au făcut-o cu bună știință. Să fie într-atât de limpede încât nimeni să nu se mai gândească la Tear.

Egwene își dori să nu creadă că femeile din Ajah Neagră puteau fi atât de sigure pe ele. Își dădu seama că își strângea pungața în pumn, mângâind cu degetul mare marginea inelului dinăuntru.

— Poate că au vrut să le sfideze pe cele care cercetau urmele, spuse încet. S-or fi gândit că acelea aveau să dea năvală pe urmele lor, mânioase și trufașe. „Oare au știut că noi aveam să găsim boccelele? Oare pot să ne citească așa de bine?”

— Arde-m-ar de vie! mârâi Nynaeve, luându-le prin surprindere – ea nu vorbea niciodată așa.

O vreme, rămaseră tăcute, privind lucrurile găsite.

— Și-acum ce facem? întrebă, în cele din urmă, Elayne.

Egwene strânse tare inelul. Vestitul în vise era ceva foarte apropiat de Prorocie. Unei Vestitoare i se putea înfățișa viitorul, precum și întâmplări din locuri îndepărtate.

— Poate că o să știm după noaptea asta.

Nynaeve o privi, fără să vorbească, cu chipul lipsit de expresie, apoi alege o fustă neagră, care părea să nu aibă prea multe găuri și tăieturi, și începu să adune lucrurile găsite.

— Deocamdată, o să ducem astea îndărăt la mine și o să le ascundem. Cred că mai avem vreme. Să nu cumva să întârziem la bucătărie.

„Să întârziem”, se gândi Egwene. Cu cât strângea mai tare inelul, cu atât se simțea mai nerăbdătoare. „Deja am rămas cu ceva pași în urmă, dar poate că n-o s-ajungem chiar prea târziu.”

CAPITOLUL 27

Tel'aran'rhiod

Camera pe care o primise Egwene, pe același coridor cu Nynaeve și Elayne, nu se prea deosebea de cea a lui Nynaeve. Patul era un picuț mai larg, masa – ceva mai mică. Pe covoraș erau desenate flori, nu spirale. Și asta era tot. După aripa novicelor, părea o cameră dintr-un palat, numai că, seara târziu, când se adunară toate trei acolo, Egwene se simțea de parcă și-ar fi dorit să fie îndărăt în aripa novicelor, fără inel pe deget și iungi colorate pe poale. Celelalte arătau la fel de neliniștite pe cât se simțea și ea.

Avuseseră de pregătit încă două mese în bucătărie, iar între ele se chinuiseră să înțeleagă rostul a ceea ce găsiseră în cămară. Era o capcană sau o încercare de a trimite urmăritorii pe o cale greșită? Oare Suprema știa, iar dacă da, de ce nu le pomenise? Discuțiile nu le conduseră către vreun răspuns, iar Suprema, pe care ar fi putut-o întreba, nu apăruse.

În schimb, după prânz, venise în bucătărie Verin, care clipea des de parcă nu era sigură pentru ce se afla acolo.

Văzându-le pe Egwene și pe celelalte, în genunchi, printre cazane și ceainice, păruse o clipă surprinsă, apoi se dusesse la ele și întrebase, îndeajuns de tare ca să audă toată lumea:

— Ați găsit ceva?

Elayne tocmai își vârâse capul și umerii într-un cazan uriaș pentru supă; dând să iasă, se lovi cu capul de margine. Ochii săi albaștri se făcuseră mari ca niște farfurioare.

— Numai grăsime și sudoare, Aes Sedai, răspunsese Nynaeve cu o strâmbătură, smucindu-și cosița și murdărindu-se, astfel, cu grăsime.

— Păi, continuați, atunci, mai spusese Verin, încuviințând din cap, de parcă tocmai acesta era răspunsul așteptat, apoi se uitase din nou împrejur, cu ochii mijiți și încruntată, de parcă se mira că se afla acolo, și plecase.

Și Alanna venise în bucătărie după prânz, ca să ia un castron cu agrișe mari și verzi și o carafă cu vin. Elaida, Sheriam și Anaiya apăruseră după cină. Alanna o întrebase pe Egwene dacă nu voia să afle mai multe despre Ajah cea Verde și se interesase când aveau de gând să continue cu învățătura, spunându-le că numai pentru că Alesele își alegeau singure ce și cât doreau să învețe nu însemna că puteau să n-o facă deloc și că primele săptămâni aveau să fie grele, desigur, dar dacă nu se hotărau mai repede, cineva avea să hotărască în locul lor.

Elaida nu făcuse decât să stea o vreme, cu chipul încruntat și cu mâinile în șolduri, uitându-se la ele, iar Sheriam – la fel, și în aproape aceeași postură. Și Anaiya stătuse așa, dar părând ceva mai îngrijorată, până când observase că o priveau și chipul său devenise aidoma cu al celorlalte. Egwene încă nu înțelegea ce rost aveau toate aceste vizite. Mai-Marea peste novice avea, firește, o pricină de a le supraveghea, la un loc cu celelalte novice care munceau la bucătărie. Și Elaida putea spune că stătea cu ochii pe Domnița-Moștenitoare din Andor – Egwene încercă să nu-și mai aducă aminte cât era de preocupată și de Rand. Cât despre Alanna, nu era singura Aes Sedai care să vină să ceară un platou cu mâncare în încăperile ei, nedorind să ia masa la un loc cu celelalte. Jumătate dintre surorile din Turn erau prea ocupate și nu se opreau pentru mese și nici măcar nu găseau răgazul de a trimite o slujnică să le aducă ceva. Iar Anaiya...? Poate că era îngrijorată pentru Vestitoarea sa. Nu că ar fi făcut ceva pentru a ușura pedeapsa hotărâtă de Suprema Înscăunată. Da, asta ar fi putut fi pricina pentru venirea Anaiyei. Ar fi putut...

În timp ce-și atârna rochia în dulap, Egwene își spuse din nou că până și scăparea lui Verin ar fi putut fi ceva foarte firesc, căci

sora Brună era adesea distrată. „Dacă a fost într-adevăr o scăpare.” Așezându-se pe marginea patului, își ridică și cămășuța și începu să-și dea jos ciorapii. Începuse să urască albul aproape la fel de mult cât urâse cenușiul. Nynaeve stătea în fața căminului, ținând în mână pungața lui Egwene, iar Elayne ședea la masă, ca pe ghimpi, și vorbea:

— Ajah Verde, spuse, cam a douăzecea oară de la amiază încoace, după socoteala lui Egwene. Aș putea și eu să fac aceeași alegere, Egwene. Atunci aș putea avea trei sau patru Străjeri, și, cine știe, să mă căsătoresc cu unul dintre ei. Cine ar fi mai bun de Prinț Consort, decât un Străjer? Mă rog, numai să nu fie...

Dar se întrerupse, roșind. Egwene simți înțepătura geloziei, pe care o crezuse de mult dispărută, împreună cu o undă de simpatie. „Pe Lumină, cum să fiu geloasă când nici nu mă pot uita la Galad fără să mă înfior și să simt că mă topesc în același timp? Rand a fost cândva al meu, dar gata. Mi-aș dori să ți-l pot dărui, Elayne, dar cred că nu ne este sortit nici mie, nici ție. Domnița-Moștenitoare n-are decât să se mărite cu un om de rând, numai să fie din Andor, dar nu cu Dragonul Renăscut.” Lăsă ciorapii să-i cadă pe podea, spunându-și că avea lucruri mai importante decât curățenia de care să se preocupe în seara aceea.

— Sunt gata, Nynaeve; cealaltă îi dădu pungața și o panglică lungă și subțire de piele.

— Poate o să-și facă treaba și cu două în același timp. Cine știe... te-aș putea însoți.

— Și s-o lăsăm pe Elayne să ne vegheze pe amândouă? răspunse Egwene, petrecând panglica prin inel și legându-și-l la gât; dungile și petele albastre, brune și roșii păreau și mai vii, pe lângă albul cămășuței. Când Ajah cea Neagră s-ar putea să știe deja de noi?

— Sunt în stare, spuse hotărâtă Elayne. Sau pot merge eu cu tine, iar Nynaeve să stea de strajă. Când se mânie, este mai puternică decât noi, iar dacă o lăsăm aici, singură, se înfurie sigur.

— Și dacă nu merge cu două? spuse Egwene, clătinând din cap. Dacă o astfel de încercare îl face să nu mai fie de folos nici măcar pentru una? Nici măcar n-am ști asta decât când ne trezim, iar atunci am pierde o noapte întreagă degeaba. Dacă

este să le ajungem din urmă, nu putem îngădui așa ceva. Deja am întârziat mult.

Tot ce spusese era adevărat, și sincer, dar mai avea o pricină, încă și mai puternică.

— Și, oricum, aş fi mai liniștită să ştiu că mă vegheaţi amândouă, dacă...

Nu voia s-o spună cu voce tare. Dacă venea cineva, în timp ce ea dormea. Vineţii. Ajah Neagră. Vreunul dintre cei care preschimbaseră Turnul, dintr-un loc sigur, într-o pădure întunecoasă, plină de capcane. Dacă venea cineva, în vreme ce ea zăcea neajutorată. Pe chipurile celorlalte se citea înţelegerea.

În timp ce ea se întinse pe pat şi-şi bătu bine perna, ca s-o facă mai moale, Elayne mută scaunele – câte unul de fiecare parte. Nynaeve stinse lumânările una după alta şi apoi, pe întuneric, se așază într-unul din scaune. Elayne îl luă pe celălalt. Egwene închise ochii şi încercă să se gândească la ceva adormitor, dar nu putea uita de lucrşorul care-i apăsa pieptul. Până şi înţepăturile de durere rămase în urma vizitelor în cancelaria lui Sheriam se dovedeau mai slabe decât acela. De-acum, i se părea că inelul atârna greu cât o cărămidă şi toate gândurile despre casa copilăriei sale şi despre oglinda netulburată a lacurilor se sfâşiau când îşi amintea de el. Şi de Tel'aran'rhiol. Lumea Nevăzută. Lumea Viselor. Care o aştepta, dincolo de pragul somnului.

Nynaeve începu să cante, fără cuvinte, pe înfundate. Egwene recunoscuse un cântec fără nume, pe care maică-sa obişnuia să i-l îngâne pe când era mică şi şedea întinsă în pat, în camera sa, cu o pernă moale şi pături călduroase, printre mirosurile amestecate de ulei de trandafir şi de prăjituri coapte de maică-sa şi... „Rand, eşti bine? Perrin? Şi ea cine era?” Astfel, somnul o cuprinse.

Se afla în mijlocul unor dealuri cu pante domoale, smălţuite cu flori de câmp şi presărate cu desişuri mici de copaci frunzoşi, ascunse prin văioage şi pe creste. Pe deasupra florilor pluteau fluturi ale căror aripi scânteiau în galben, albastru şi verde; undeva, aproape, două ciocârlii îşi cântau una alteia. Prin cerul albastru, blând, pluteau norişori pufoşi – nici prea mulţi, nici prea puţini – iar adierea vântului făcea ca împrejur să i se pară când cald, când răcoare, precum în acele câteva zile deosebite de primăvară. Era o zi desăvârşită – nu putea fi decât un vis.

Își privi rochia și chicoti de încântare. Era tocmai culoarea sa preferată – mătase albastră precum cerul, cu dungi albe pe fustă – se încruntă o clipă, iar acestea se schimbă în verde – presărată cu șiruri de perle micuțe pe mâneci și la piept. Întinse un picior, numai ca să tragă cu ochiul la vârful unui papucel de catifea. Singurul lucru care nu se potrivea era inelul răsucit, din piatră, cu multe culori, care-i atârna la gât, legat cu o panglică de piele. Îl luă în mână și tresări. Era ușor ca o pană. Dacă-l arunca în sus, era convinsă că avea să plutească precum puful de păpădie. Nu-i mai era frică de el, cu toate că nu știa de ce. Îl ascunse pe sub gulerul rochiei, ca să nu se mai vadă.

— Deci iată și Tel'aran'rhiod, de care-mi vorbea Verin, spuse. Lumea Viselor, de care-a scris Corianin Nedeal. Nu-mi pare prea primejdioasă.

Numai că Verin așa îi spusese și, că era sau nu din Ajah Neagră, nu avea cum să rostească o minciună – din câte știa Egwene. „Poate că s-a înșelat.” Dar nu-i venea să creadă.

Se deschise către Puterea Supremă, doar pentru a vedea dacă izbutea. *Saidar* o potopi. Era aproape, chiar și aici. Condu-se unda cu blândețe, fără grabă, îndreptând-o către adierile de vânt, făcând fluturii să se înalțe în spirale scânteietoare de culori, în cercuri legate de alte cercuri...

Și, dintr-odată, îi dădu drumul. Fluturii se întoarseră printre flori, fără să pară deranjați de mica pățanie. Myrdraalii și alte Făpturi ale Umbrei puteau să simtă pe cineva care conducea Puterea. Privind împrejur nu-i venea să creadă că asemenea dușmani ar fi putut exista acolo, dar asta nu însemna nimic. Iar femeile din Ajah Neagră aveau cu ele toate ter'angrealele cercetate de Corianin Nedeal. Acest gând care-i făcea silă o ajută să-și amintească de ce se afla acolo.

— Măcar știu că pot conduce Puterea, șopti. Dacă rămân aici, nu voi afla nimic. Poate ar trebui să mă uit în jur...

Făcu un pas... și se trezi dintr-odată într-un coridor de han, umed și întunecat. Era fiică de hangiu, așa că recunoscuse împrejurimile fără vreo greutate. Nu se auzea nimic și toate ușile de pe coridor erau închise bine. Tocmai când se întreba cine se afla dincolo de ușa simplă la care se uita, aceasta se deschise fără zgomot.

Pe podea ședea încolăcit un câine mare, cu botul ascuns sub coada stufoasă – era între ușă și un stâlp gros, din piatră

neagră, aspră, aflat chiar în mijlocul încăperii. Sprijinit de stâlp se așeza un tânăr masiv, cu părul mare; avea pe el doar hainele de corp și capul îi cădea pe piept, ca și cum ar fi dormit, împrejurul stâlpului se găsea un lanț negru, petrecut și peste pieptul tânărului, care-l ținea încleștat în pumni. Chiar dacă dormea, mușchii săi puternici se încordau pentru a strânge lanțul, pentru a se lega cât mai bine de stâlp.

— Perrin? spuse uimită Egwene și pătrunse în cameră. Perrin, ce-ai pățit? Perrin!

Câinele se descolăci și se ridică. Dar nu era câine, ci un lup, negru cu cenușiu; își arătă colții albi și o străpunse cu ochii săi galbeni, ca pe un șoarece. Un șoarece pe care se pregătea să-l înghită. Fără să vrea, Egwene se grăbi să iasă la loc în coridor.

— Perrin! Trezește-te! E un lup aici!

Verin îi spusese că tot ce se petrecea în această lume era real și-i arătase, drept dovadă, și cicatricea. Colții lupului erau mari ca niște pumnale.

— Perrin, trezește-te! Spune-i că-ți sunt prietenă.

Și sorbi din *saidar*. Lupul veni mai aproape... Perrin ridică fruntea și deschise ochii, încă amețit de somn. Două perechi de ochi galbeni se ațintiră asupra ei. Lupul se pregăti să sară...

— Sarsar! strigă Perrin. Nu! Egwene!

Ușa i se închise în nas, iar bezna o învălui. Nu vedea nimic, dar își simțea fruntea scăldată de sudoare. Nu din pricina căldurii. „Pe Lumină, unde mă aflu? Nu-mi place locul ăsta. Vreau să mă trezesc!” Auzi un zgomot tremurat și tresări, apoi își dădu seama că era un greiere. Undeva, în întuneric, o broască orăcăi gros; altele îi răspunseră. Pe măsură ce ochii i se obișnuiră cu întunericul, izbuti să zărească siluetele copacilor dimprejur. Stelele se ascundeau în spatele norilor, iar luna se vedea numai ca o așchie subțire. Undeva, la dreapta, prin pădure, se observa o altă strălucire slabă. Un foc.

Înainte să o pornească, stătu un pic pe gânduri. Își dorise să se trezească, dar asta nu fusese îndeajuns pentru a o scoate din Tel'aran'rhiol, și tot nu găsisese nimic care să-i fie de folos. Și nu pățise nimic. „Deocamdată”, se gândi, înfiorându-se. Dar habar nu avea cine – sau ce – se afla lângă foc. „Ar putea fi Myrdraali. Ca să nu mai spun că nu sunt îmbrăcată așa cum trebuie pentru a alerga prin pădure.” Acest gând o făcu să se hotărască; îi plăcea să creadă că-și dădea seama și singură când se purta

prostește. Trăgând aer adânc în piept, își adună fustele de mătase și se apropie, cu grijă. N-o fi fost ea atât de pricepută la furișat, precum Nynaeve, dar tot știa că nu trebuia să calce pe crenguțele uscate. În cele din urmă, ajunse la un stejar bătrân, aflat chiar lângă foc, și trase cu ochiul pe după el.

Nu era acolo decât un tânăr înalt, care ședea cu privirile ațintite înspre flăcări. Rand. Dar focul nu fusese făcut cu lemne. Nu vedea să se fi făcut cu nimic. Dănuia pe o întindere goală de pământ și, din câte se putea vedea, nici măcar nu-l pârjolea.

Înainte să apuce să facă vreo mișcare, Rand își ridică ochii. Rămase mirată să-l vadă fumând o pipă, din care se înălța un firișor de fum. Părea ostenit, stors de puteri.

— Cine-i acolo? Întrebă el, cu glas răsunător. Frunzele foșnesc atât de tare încât să scoale și morții. Știu că e cineva. Arată-te.

Egwene strânse din buze, dar se arătă. „N-am făcut atâta zgomot!”

— Sunt eu, Rand. Nu-ți fie frică. E un vis. Cred că ți-am pătruns în vise.

El se ridică atât de iute încât o făcu să înghețe pe loc. Părea mai masiv decât îl ținea minte. Și oarecum amenințător. Poate destul de mult, chiar. Privirea albastră-cenușie părea să ardă, ca niște flăcări înghețate.

— Crezi că nu știi că e un vis? Începu Rand, pe un ton batjocoritor. Dar asta nu înseamnă că nu-i aievea. Cât o să mai încerci? strigă în noapte, cu ochii mânioși, ațintiți în întuneric, de parcă se uita după cineva. Câte chipuri ai să mai trimiți? Maică-mea, taică-meu, acum ea! Nici o fetișcană n-o să mă ademenească prin sărutările ei, nici măcar una pe care-o cunosc. Te sfidez, Părinte al Minciunii! Te sfidez!

— Rand, spuse ea șovăielnic, sunt Egwene. Sunt Egwene. Dintr-odată, din nimic, în mâinile lui apăru o sabie, cu tăișul făurit dintr-o singură flacără, ușor arcuită și însemnată cu un bătlan.

— Maică-mea mi-a dat prăjituri cu miere, spuse, cu încordare în glas, care duhneau a otravă de la o poștă. Taică-meu avea un cuțit să mi-l înfigă în coaste. Ea... ea m-a ispitit cu sărutări și altele. Tu ce-mi aduci? sfârși, cu chipul scăldat în sudoare și cu privirea care-o pârjolea.

— Rand al'Thor, ai să stai să m-ascuți, chiar dacă trebuie să te leg, zise Egwene, apoi sorbi din *saidar* și conduse undele,

pentru a-l strânge într-o plasă făurită din aer. Sabia din mâna lui se răsuci, mugind ca un cuptor. Ea gemu și se împletici; i se păru că o frânghie mult prea strânsă plesnise, iar capătul i se izbise de trup. Rand râse.

— Am învățat câte ceva, înțelegi? Când izbutesc..., zise cu o strâmbătură, îndreptându-se spre ea. Aș putea ține piept oricărui chip, în afară de acesta. Nu-mi arăta chipul ei, arde-te-ar focul!

Sabia sclipi. Egwene o luă la fugă. Fără să-și dea bine seama ce făcuse și cum, se trezi înapoi, pe coasta dealurilor, sub cerul însorit, cu ciocârlile care cântau și dansul fluturilor. Răsuflă adânc, înfiorată. „Am aflat... Ce? Că Rand este încă urmărit de Cel Întunecat? Dar asta știam. Că, poate, Cel Întunecat vrea să-l omoare? Asta-i altceva. Dacă nu cumva deja a înnebunit și nu mai știe ce vorbește. Pe Lumină, de ce nu l-am putut ajuta? Oh, pe Lumină, Rand!” Răsuflă iarăși, ca să se liniștească.

— Singura cale de a-l ajuta este să-l domolim, șopti. Mai bine-i dau înainte și-l ucid. Nu, n-am să fac asta! Niciodată! mai strigă, simțindu-și stomacul ghem.

Pe un tufiș din apropiere se lăsase un prigor, cu creasta ridicată, care-și lăsă capul într-o parte, privind-o cu mare grijă.

— Ei, nu-i de nici un folos dacă stau aici și vorbesc singură, așa-i? îi spuse păsării. Sau cu tine...

Făcu un pas către tufiș și prigorul zbură. La al doilea pas, încă îl mai vedea, ca o pată roșie în depărtare. La al treilea, dispăru într-un desiş. Ea se opri și scoase la lumina inelul atârnat pe panglica sa. De ce nu se schimba nimic? Până atunci, totul se schimbase atât de repede încât de-abia izbutise să-și tragă sufletul. Acum, de ce nu? Sau era vreun răspuns de găsit chiar acolo? Nedumerită, privi împrejur. Florile de câmp își băteau joc de ea, cântecul ciocârlilor o lua peste picior. Locul părea să fi fost creat chiar de ea. Hotărându-se, strânse ter'angrealul în pumn.

— Du-mă unde trebuie să mă găsesc.

Închise ochii și se gândi numai la inel. La urma urmei, era din piatră. Cu ajutorul Pământului, putea să-l înțeleagă într-un fel.

— Haide. Du-mă unde trebuie să mă găsesc.

Sorbi iarăși din *saidar* și conduse câteva picături spre inel. Știa că nu era neapărat nevoie, și nu încercă să-i facă nimic, decât să-i mai dea puțină Putere pentru a-l ajuta.

— Du-mă acolo unde pot găsi un răspuns. Trebuie să aflu ce vor femeile din Ajah Neagră. Du-mă la răspuns.

— Ei, copilă, în sfârșit ai ajuns. Aici găsești tot felul de răspunsuri.

Egwene deschise brusc ochii. Se afla într-o încăpere mare, cu tavanul înalt și boltit, sprijinit de multe coloane masive, din piatră roșie. Spânzurată în văzduh, se găsea o sabie de cristal care sclipea și revărsa scânteii, învârtindu-se încet, pe loc. Nu era chiar sigură, dar se gândi că ar fi putut fi sabia către care se întindea Rand atunci când îl visase, mai demult. În celălalt vis. Totul părea atât de real încât trebuia să-și tot aducă aminte că și acum era tot în vis.

Din umbra unei coloane apăru o bătrână, cocârjată, sprijinindu-se într-un baston. Era îngrozitor de urâtă. Avea bărbia osoasă și ascuțită, nasul încă și mai sfrijit și mai încovoiat și chipul aproape plin de negi.

— Cine ești? întrebă Egwene; până atunci, nu întâlnise în Tel'aran'rhiod decât oameni pe care-i cunoștea. Oare o cunoscuse cândva și pe aceea? Nu... nu ar fi putut-o uita nicio dată.

— Eu, sărmana bătrână Silvie, Domniță, îngână femeia, cu glasul spart, aplecându-se de parcă îi făcea o plecăciune sau, poate, se încovoia de durere. Doar o cunoști pe biata bătrână Silvie, Domniță. Ți-a slujit neamul cu credință atâția ani. Oare chipul ăsta bătrân încă te mai sperie? Nu trebuie, Domniță. Când am nevoie de el, mă servește la fel de bine ca unul mai arătos.

— Firește că da, spuse Egwene. Arată putere. E un chip numai bun.

Nădăjduia să pară sinceră. Habar nu avea cine era Silvie, însă aceasta părea să creadă c-o cunoaște. Poate că avea și răspunsuri.

— Silvie, spuneai că aici s-ar găsi răspunsurile.

— Oh, Domniță, ai nimerit la locul potrivit. În Inima Stâncii se găsesc toate răspunsurile. Și tainele. Înalții Seniori n-ar fi prea fericiți să ne vadă aici, Domniță. Nu, nu. Aici nu intră decât ei. Și slujitorii, firește, spuse bătrâna, cu un hohot de râs ascuțit și viclean. Înalții Seniori nu mătură și nu spală. Dar pe slujitori, cine să-i vadă?

— Ce fel de taine? întrebă Egwene, dar Silvie se și îndrepta, șontâc-șontâc, către sabia de cristal.

— Urzeli, spuse ca pentru sine. Toți se fac că-l slujesc pe Marele Stăpân, dar nu fac decât să urzească și să încerce să recapete ce-au pierdut. Și toți cred că sunt singurii care-o fac. Ishamael e un neghiob!

— Poftim? spuse aspru Egwene. Ce-ai zis despre Ishamael?

— Vorbesc și eu ca oamenii sărmani, Domniță, răspunse bătrâna, întorcându-se spre ea cu un zâmbet știrb și slugarnic. Dacă-i faci neghiobi, răătăciții nu mai au nici o putere. Așa te simți bine, la adăpost. Nici măcar Umbra nu rabdă să i se spună așa. Ia încearcă, Domniță. Spune: Ba'alzamon este un neghiob!

Pe buzele lui Egwene se așternu un surâs slab. Era plăcut să-ți bați joc de Cel Întunecat.

— Ba'alzamon este un neghiob! Ai dreptate, Silvie. Dar ce e aia? mai întrebă, uitându-se la sabia care să răsucea încet, chiar dincolo de umărul bătrânei care râdea pe înfundate.

— Callandor, Domniță. O știi, nu? Sabia care nu poate fi atinsă.

Fără veste, flutură bastonul în spate; când să atingă tăișul, bastonul se opri cu un zgomot sec și sări înapoi. Rânjetul lui Silvie se lăți.

— Sabia care nu e sabie, cu toate că foarte puțină lume știe ce este. N-o poate atinge decât unul singur. Au avut ei grijă... cei care-au adus-o aici. Cândva, Dragonul Renăscut va ține Callandor în mâini și, astfel, va dovedi lumii cine este. Asta va fi prima dovadă. Lews Therin se va întoarce, ca toți să-l vadă și să se ploconească în fața lui. Ha, înalților Seniori nu le e pe plac s-o aibă aici. Nu vor să știe de Putere în nici un fel. Dacă-ar putea, ar zvârli-o cât colo. Dacă-ar putea. Și cred că s-ar găsi cine s-o ia, dacă-ar putea. Ce n-ar da Rătăciții să țină în mână Callandor?

Egwene se uită lung la tăișul sclipitor. Dacă Profețiile Dragonului erau adevărate și dacă Rand era Dragonul, așa cum pretindea Moiraine, cândva avea să-l ridice și el, cu toate că, din ceea ce mai știa despre profețiile care vorbeau despre Callandor, nu înțelegea cum. „Dar dacă există o cale, poate că o cunosc și cele din Ajah Neagră. Și dacă ele o știu, și eu îmi pot da seama.”

Cu mare grijă, se întinse către sabie cu ajutorul Puterii, cercetând ceea ce o ținea și o apăra. Atinse... ceva... și se opri.

Simțea care dintre cele Cinci Puteri fuseseră folosite aici – Aerul, Focul și Spiritul. Putea observa și țesătura complicată făurită din *saidar*, atât de puternică încât o uimea. Dar erau și goluri în țesătură, goluri prin care ar fi trebuit să poată pătrunde. Încercând, descoperi că era ca și cum ar fi dat să rupă țesătura în cea mai strânsă parte a ei. Atunci își dădu seama prin ce încerca să-și croiască drum, așa că se dădu bătută imediat. Jumătate din pavăză fusese făcută din *saidar* – cealaltă, adică partea pe care n-o putea simți, nici atinge, din *saidin*. Cuvintele nu erau chiar bine alese – căci pavăza era dintr-o bucată, nu din două – dar, la urma urmei, asta era. „Un perete de piatră împiedică o oarbă să-l treacă, la fel de bine ca și pe unul care-l poate vedea.”

În depărtare se auziră zgomote. Pași. Nu-și dădu seama câte persoane erau sau de unde veneau, însă Silvie tresări și, pe dată, își întoarse capul către coloane.

— Iar vine să se holbeze, mormăi ea. În somn sau treaz, tot ce vrea... Acum trebuie să pleci, Domniță, mai spuse, parcă amintindu-și de Egwene și zâmbindu-i îngrijorată. Nu trebuie să te găsească aici, și nici măcar să știe că ai fost.

Egwene nu mai așteptase povața, ci începuse deja să se tragă înapoi, printre coloane, iar Silvie o urmă, fluturându-și brațele și bastonul.

— Plec, Silvie, plec. Numai că trebuie să-mi amintesc drumul. Du-mă îndărăt pe dealuri, zise ea, pipăind inelul, dar nu se întâmplă nimic; încercă să conducă o scânteie de Putere, subțire cât un fir de păr. Du-mă îndărăt pe dealuri.

Stâlpii din piatră roșie o înconjurau, la fel ca înainte. Zgomotul de pași se apropia – deja nu se mai pierdea printre ecouri.

— Nu știi pe unde s-o iei, spuse simplu Silvie, apoi continuă, într-un soi de șoaptă care era slugarnică și batjocoritoare în același timp, ca o slujnică de-o viață care-și îngăduia să vorbească așa cum o tăia capul. Of, Domniță, păi e primejdios să vii înapoi, dacă nu cunoști drumul îndărăt. Haide, să te ducă biata bătrână Silvie. Biata de ea o să te ducă la pătuc și o să te nvelească bine, Domniță.

O înconjură pe Egwene cu ambele brațe, încercând s-o îndepărteze de sabie. Nu că ar fi fost nevoie de prea multe încurajări. Pașii se opriseră; pesemne că... bărbatul acela, cine-o fi fost, se holba la Callandor.

— Arată-mi drumul, atât, șopti și Egwene, drept răspuns. Sau spune-mi-l. Nu-i nevoie să mă împingi. Și nu atinge ăla, Silvie, mai spuse, căci degetele bătrânei se încleștaseră, cine știe de ce, în jurul inelului de piatră.

— La adăpost, în pătuc.

Dintr-odată, lumea se topi din pricina durerii.

Zbierând din toți răunchii, Egwene se ridică în capul oaselor, pe întuneric, cu chipul scăldat de sudoare. O vreme, habar nu avu unde se găsea, și nici măcar nu-i păsa de asta.

— Of, pe Lumină, gemu, ce durere. Pe Lumină, ce durere! Își pipăi trupul, convinsă că pielea îi era pârlolită sau vătămată, de vreme ce o ardea într-atâta, dar nu găsi nici un semn.

— Suntem aici, spuse Nynaeve, din întuneric. Suntem aici, Egwene.

Egwene se îndreptă în direcția de unde venea glasul, și se agăță, ușurată, de gâtul celeilalte.

— Pe Lumină, m-am întors. Pe Lumină, m-am întors.

— Elayne, spuse Nynaeve.

Într-o clipă, cineva aprinse o lumânare care arunca o lumină firavă. Elayne se opri, cu ea într-o mână, și cu cremenea și amnarul în cealaltă. Apoi zâmbi și toate lumânările din încăpere se aprinseră dintr-odată. Se opri la polița de spălat și se întoarse lângă pat cu o cârpa umedă și rece, cu care-i spală chipul lui Egwene.

— A fost rău? o întrebă, îngrijorată. N-ai făcut nici o mișcare. N-ai îngânat nimic. Nu mai știam dacă să te trezim sau nu.

În grabă, Egwene își scoase panglica de piele de la gât și o aruncă cât colo, odată cu inelul.

— Data următoare, găfâi ea, ne înțelegem asupra unui moment, și mă treziți când ajungem acolo. Chiar dacă, pentru asta, trebuie să-mi băgați capul într-un lighean cu apă!

Nici nu-și dăduse seama că se hotărâse, astfel, să mai încerce o dată. „Ai de gând să-ți bagi capul în botul ursului, numai ca să arăți că nu-ți e frică? Vrei s-o mai faci o dată, numai pentru că prima oară ai scăpat cu viață?” Totuși, nu era numai asta. De temut, se temea – și o știa. Dar câtă vreme femeile din Ajah Neagră aveau cu ele acele ter'angreale pe care le cercetase Corianin, nu avea de ales și trebuia să se întoarcă. Era convinsă că acolo, în Tel'aran'rhiod, putea afla de ce le doreau. Și dacă izbutea, atunci poate găsea și alte răspunsuri; dacă numai

jumătate din ceea ce i se povestise despre Vestitoarele-n vise era adevărat, atunci trebuia să se întoarcă.

— Dar nu în noaptea asta, spuse încet. Încă nu.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Nynaeve. Ce-ai visat?

Egwene se întinse pe pat și le povesti. Dintre toate, nu le ascunse decât faptul că Perrin vorbise cu lupul. Despre lup nu pomeni deloc. Se simțea puțin vinovată că nu le spunea totul, dar taina îi aparținea lui Perrin și el trebuia s-o dezvăluie, atunci când dorea. În rest, le povesti totul, cuvânt cu cuvânt. după ce termină, se simți pustiită.

— Pe lângă că arată obosit, spuse Elayne, nu părea și rănit? Egwene, nu-mi vine să cred că voia să-ți facă rău. Nu pot să cred că ți-ar fi făcut.

— Rand, spuse sec Nynaeve, va trebui să-și poarte singur de grijă, o vreme.

Elayne roși; arăta foarte drăguță, și Egwene își dădu seama că așa arăta mereu, și când plângea, și când freca oalele.

— Callandor, continuă Nynaeve. Inima Stâncii. Și asta era însemnată pe desen. Cred că știm de-acum unde sunt cele din Ajah Neagră.

— Tot o capcană rămâne, spuse Elayne, care se liniștise. Dacă nu-i o înșelăciune, e o capcană.

— Cea mai bună cale pentru a-i prinde pe cei care-ți întind o capcană, rosti Nynaeve, cu un zâmbet sumbru, este să te prinzi în ea și să-i lași să vină.

— Adică vrei să zici să mergem în Tear? spuse Egwene, iar cealaltă încuviință.

— Pare-se că Suprema ne-a lăsat de capul nostru. Suntem libere să hotărâm, ți-aduci aminte? Știm măcar un lucru – că femeile alea sunt în Tear, și știm pe cine să căutăm acolo. Aici, nu putem decât să stăm și să fierbem, bănuind ba pe una, ba pe alta, întrebându-ne dacă nu mai e vreun Vinețiu pe undeva. Mai bine să fim dulăii, nu iepurii.

— Trebuie să-i scriu mamei, spuse Elayne, apoi, văzând privirile pe care i le aruncaseră, încercă să se apere. Am dispărut deja o dată, fără vreo vorbă. Dacă se mai întâmplă... Nu știți cum poate mama să se mânie. E în stare să-l trimită pe Gareth Byrne și toată armata să atace Tar Valon. Sau s-o apuce pe urmele noastre.

— Ai putea să rămâi aici, zise Egwene.

— Nu, nu, nu vă las singure. N-am de gând să rămân, ca să mă întreb mereu dacă sora care mă învață nu este cumva o Iscoadă, sau dacă n-o să vină și după mine vreun Vinețiu, răspunse cealaltă, cu un scurt hohot de râs. Și nici să muncesc la bucătărie, în timp ce voi aveți parte de aventuri. Trebuie doar să-i spun mamei că am plecat din Turn la porunca Supremei, ca să nu se înfurie dacă aude vreun zvon. N-o să-i spun unde mergem, sau de ce.

— Păi, ai face bine, rosti Nynaeve. Dacă ar ști de Ajah Neagră, cred că într-adevăr ar veni după tine. Că veni vorba, nu știm nici prin câte mâini va trece scrisoarea ta, înainte să ajungă unde trebuie, sau ce ochi au s-o citească. Mai bine nu spune nimic din ceea ce nu-ți convine să afle și alții.

— Mda, ar mai fi ceva, oftă Elayne. Suprema nu știe că mi-ați spus. Va trebui să găsesc o cale s-o trimit, fără ca ea s-o vadă.

— O să mă gândesc eu la asta, se încruntă Nynaeve. Poate după ce plecăm. Ai putea s-o lași în Aringill sau undeva, în josul râului, dacă avem răgaz să găsim acolo pe cineva care merge în Caemlyn. Dacă arătăm hârtiile pe care ni le-a dat Suprema, poate convingem pe unul sau altul. Să nădărdim că o să meargă și cu căpitanii de corăbii, dacă nu cumva vreuna dintre voi are mai mulți bani ca mine.

Elayne clătină amărâtă din cap, dar Egwene nici nu se mai obosi. Toți banii pe care-i avuseseră se terminaseră pe drumul de la Capul Toman. Mai aveau numai câțiva bănuți de fiecare.

— Când..., începu ea, apoi se opri să-și dreagă vocea. Când plecăm? La noapte?

Nynaeve căzu puțin pe gânduri, apoi clătină din cap.

— Ai nevoie de somn, după..., zise ea, arătând către inelul de piatră care se lovise de perete și acum zăcea pe podea. O să-i mai lăsăm Supremei o zi ca să ne caute. După ce terminăm cu masa de dimineață, strângeți-vă ce vreți să luați cu voi, dar nu prea multe. Nu uitați că trebuie să plecăm din Turn fără să ne observe nimeni. Dacă Suprema nu apare până la amiază, am de gând să mă imbarc pe o corabie, vârandu-i hârtia aia pe gât căpitanului, dacă altfel nu se poate, înainte să sune Scăpătatul. Ce ziceți?

— E minunat, spuse hotărâtă Elayne, iar Egwene, dorindu-și să pară la fel de încrezătoare, rosti:

— Că-i azi, că-i mâine, cu cât mai repede cu atât mai bine, eu așa cred.

— Atunci mai bine să dormim puțin.

— Nynaeve, spuse Egwene cu glasul slab, nu... nu vreau să fiu singură în noaptea asta.

Mărturisirea o durea.

— Nici eu, zise Elayne. Mă tot gândesc la cei Făr-de-Suflet. Nu știu de ce, dar mă sperie chiar mai mult decât Ajah Neagră.

— Mda, până la urmă, nici eu nu vreau să fiu singură, grăi încet Nynaeve, apoi trase cu ochiul la patul lui Egwene. Țasta pare îndeajuns de mare pentru trei, dacă fiecare-și ține coatele acasă.

Ceva mai târziu, pe când se tot foiau, căutând să-și găsească un loc astfel încât să nu li se mai pară că erau atât de înghesuite, Nynaeve râse pe neașteptate.

— Ce s-a-ntâmplat? Întrebă Egwene. Tu nu te gâdili.

— Tocmai m-am gândit la cineva care se va bucura să ducă scrisoarea lui Elayne. Și să plece din Tar Valon. Aș putea să pun rămășag.

CAPITOLUL 28

O cale de scăpare

Mat, numai cu pantalonii pe el, tocmai sfârșea o gustare de după micul dejun – puțină șuncă, trei mere, pâine cu unt – când ușa se deschise și Nynaeve, Egwene și Elayne intrară, una după alta, zâmbindu-i larg. Se ridică să-și ia o cămașă apoi, răzvrătindu-se, se așează la loc. Puteau măcar să bată. Oricum, se bucură să le vadă. La început, cel puțin.

— Chiar că arăți mai bine, zise Egwene.

— Ca și cum te-ai fi odihnit o lună și ai fi mâncat pe saturate, făcu Elayne.

Nynaeve îi pipăi fruntea cu palma, iar el dădu să se tragă înapoi, până să-și aducă aminte că o văzuse făcând asta de cinci ani de zile, dacă nu și mai mult, pe când încă erau cu toții acasă. „Pe atunci era doar Meșterea, se gândi. Nu purta inelul ăla.” Ea îi observase tresărirea și îi zâmbi slab.

— După mine, ești gata s-o pornești la drum. Nu te-ai plictisit să stai închis aici? Țin minte că niciodată nu răbdai să rămâi în casă două zile la rând.

Mat se uită cu jind la ultimul cotor de măr, apoi îl lăsă îndărăt pe farfurie. Îi venea să-și lingă degetele pline de suc, numai că toate cele trei erau cu ochii la el. Și zâmbeau fără încetare. Își dădu seama că încerca să judece care dintre ele era cea mai drăguță și nu izbutea. Dacă ar fi fost altele decât erau, le-ar fi

poftit pe fiecare la un dans, ceva. Acasă, dansase cu Egwene – și nu o dată – ba chiar și cu Nynaeve, însă trecuse mult de atunci, sau cel puțin așa i se părea.

— O fată drăguță înseamnă distracție și dans. Două fete drăguțe înseamnă necazuri acasă. Trei fete drăguțe înseamnă că e vremea s-o iei la fugă, zise, aruncându-i lui Nynaeve un zâmbet încă și mai încordat decât al ei. Așa spunea tata. Nynaeve, voi puneți ceva la cale. Prea zâmbiți, toate, ca niște pisici cu ochii la o vrabie prinsă-n tufișul de ciulini – și pare-mi-se că vrabia sunt eu.

Cele trei se tulburară și încetară să-i mai zâmbească. Le observă mâinile și se întrebă de ce arătau de parcă tocmai veneau de la spălatul vaselor. Că doar Domnița-Moștenitoare din Andor nu făcea așa ceva. Până și pe Nynaeve îi venea greu s-o vadă îndeletnicindu-se cu așa o corvoadă, cu toate că, în Emond's Field, își vedea singură de gospodărie. Mai observă și că, de-acum, purtau toate trei inele cu Marele Șarpe. Asta era ceva nou și nu tocmai plăcut. „Pe Lumină, trebuia să se întâmple cândva. Dar nu-i treaba mea și gata. Nu-i treaba mea. Nu e.” O văzu pe Egwene clătinând din cap – dar mai mult pentru celelalte două decât pentru el.

— V-am zis că trebuie să-i spunem totul verde-n față. Poate fi încăpățânat ca un catâr și viclean ca o pisică. Știi că așa ești, Mat. Știi bine – nu te mai încrunta!

Mat se supuse pe dată și își reluă rânjetul de la început.

— Taci, Egwene, zise Nynaeve. Mat, vrem să-ți cerem un serviciu, e drept, dar asta nu înseamnă că nu ne pasă cum te simți. Ne pasă și tu o știi, dacă nu cumva ți-ai pierdut și puțină minte pe care-o mai aveai. Ești bine? Arăți minunat, față de cum te știam de ultima dată. Parcă ar fi trecut o lună, nu două zile.

— Sunt gata să alerg cale de zece mile, iar la urmă să-i trag și un dans, răspunse el; tocmai atunci, îi ghiorăi stomacul, făcându-l să-și aducă aminte cât de mult mai era până la prânz, însă nu-l băgă în seamă, nădăjduind ca nici ele să nu-l fi auzit. La drept vorbind, chiar se simțea întremat, ca după o lună de stat la pat și de ospete. Ce serviciu vreți să-mi cereți? Întrebă, cuprins de bănuială; din câte își amintea, Nynaeve nu cerea servicii, ci le spunea oamenilor ce să facă, așteptându-se ca ei să se supună fără întârziere.

— Te-aș ruga să duci o scrisoare din partea mea, zise Elayne, înainte ca Nynaeve să apuce să deschidă gura. Pentru mama, în Caemlyn, continuă, zâmbindu-i, cu gropițe în obraji. Ți-aș fi așa de recunoscătoare, Mat.

Lumina dimineții părea să se joace în părul ei. „Mă întreb dacă-i place să danseze”, începu Mat în sinea lui, dar alungă pe dată gândul.

— Nu pare prea greu, dar drumul e lung. Ce-mi iese și mie din asta?

Pe chipul fetei se citea limpede că era printre puținele dăți în care gropițele nu-și atinseseră ținta. Ea se sumeți, îndreptându-se de spate. Parcă o și vedea așezată pe tron.

— Ești un supus devotat al regatului Andor, nu? Nu vrei să slujești Tronul Leului și pe Domnița-Moștenitoare?

Mat chicoti.

— V-am spus că nici așa n-o să meargă, spuse Egwene. Nu cu el.

— M-am gândit că merită să încerc, răspunse Elayne, cu o strâmbătură vicleană. Cu Gărzile din Caemlyn mi-a ieșit întotdeauna. Iar tu mi-ai spus că dacă-i zâmbesc..., mai făcu, dar se întrerupse și-și întoarse privirea de la el.

„Ce i-ai spus, Egwene? se întrebă Mat, furios. Că sunt un neghiob care cade în plasa oricărei fete, numai să-i zâmbească puțin?” Cu toate astea, nu se pierdu cu firea, și izbuti să-și păstreze rânjetul pe chip.

— Mi-aș fi dorit să fie îndeajuns să te rugăm, zise Egwene, dar tu nu faci servicii nimănui, așa-i, Mat? Mă întreb, ai făcut vreodată ceva fără să fi fost tras pe sfoară, răsplătit sau silit?

— Să știi, Egwene, îi răspunse el cu un zâmbet, că aș dansa cu dragă inimă cu oricare dintre voi, dar să nu vă așteptați să vă fac și corvezile.

O clipă, i se păru că fata avea să scoată limba la el.

— Ce-ar fi să ne întoarcem la gândul cu care plecaserăm? făcu Nynaeve, cu un glas mult prea liniștit. Celelalte două încuviințară, iar ea se întoarse către Mat. Pentru prima dată de când venise, arăta ca Meșterea de demult, cu o privire care te putea împietri în loc și cu cosița zbârlită, ca o coadă de pisică. Matrim Cauthon, ești încă și mai grosolan decât îmi aminteam. Ai fost bolnav atâta vreme, iar Egwene, Elayne și cu mine am avut grijă de tine ca de un prunc în scutece, încât aproape că

uitasem cum îți e firea. Chiar și așa, te credeam în stare de puțină recunoștință. Ai tot spus că vrei să vezi lumea și marile orașe. Ei, de ce nu începi cu Caemlyn? Ai face ceea ce-ți dorești de atâta vreme, ți-ai arăta recunoștința și ai și ajuta pe cineva în același timp. Mai mult de atât, ce poți să ceri?

Scoase de sub mantie o foaie de pergament împăturită și pecetluită cu un crin de ceară aurie, și o puse pe masă. Mat se uită cu jind. De-abia își amintea că trecuse cândva prin Caemlyn, împreună cu Rand. Mare păcat că trebuia să pună capăt întregii povești, și încă fără zăbavă, dar așa i se părea a fi cel mai bine. „Dacă vrei să te distrezi la dans, mai devreme sau mai târziu trebuie să plătești și muzicantul.” Și, după cum se purta Nynaeve, cu cât plata venea mai târziu, cu atât mai rău avea să-i pară.

— Nu pot, Nynaeve.

— Cum adică, nu poți? Ești bărbat, sau ce? Ai un prilej să-i faci un serviciu Domniței-Moștenitoare din Andor, să vezi Caemlyn, poate chiar s-o întâlnești pe Regina Morgase, iar tu spui că nu poți? Zău că nu-mi dau seama ce-ai mai putea dori. De data asta, Matrim Cauthon, n-am să-ți îngădui să te fofilezi! Sau te-ai schimbat într-atât încât a început să-ți placă să vezi numai de-astea de jur împrejur? se răsti ea, fluturându-i brațul prin fața ochilor, mai mai să-l lovească peste obraz cu inelul.

— Hai, Mat, te rog..., zise Elayne, iar Egwene îl sfredeli cu privirea de parcă îi crescuseră coarne de troloc.

— Nu-i vorba că n-aș vrea, răspunse el, foindu-se în scaun. Nu pot! Suprema a făcut în așa fel încât să nu pot pleca de pe insulă, tu-i... Ajutați-mă să o fac, și am să duc scrisoarea în dinți, Elayne.

Cele trei se priviră, iar Mat se întrebă, așa cum i se întâmpla adesea, dacă femeile își puteau citi gândurile una alteia. Pe ale lui zău că parcă le citiseră, tocmai când își dorise asta mai puțin. Acum, însă, chiar dacă luaseră o hotărâre, pe tăcute, între ele, se dovedi că nu știau ce-i trecea prin cap.

— Cum adică? făcu, aspră, Nynaeve. De ce să nu te lase Suprema să pleci?

Mat ridică din umeri și o privi drept în ochi, aruncându-i rânjetul său cel mai plin de regrete.

— Pentru că am fost bolnav și am zăcut atâta vreme. Mi-a spus că n-are să mă lase să plec, până ce nu va fi convinsă că n-

am să mor așa, pe neașteptate, cine știe pe unde. Ceea ce, firește că nu se va întâmpla. Adică n-am să mor.

Nynaeve se încruntă, își smuci cosița și, fără veste, îi luă capul în mâini; îl străbătu un fior. „Pe Lumină, Puterea!” Până să-și ducă gândul la capăt, însă, ea îi și dăduse drumul.

— Ce...? Ce mi-ai făcut, Nynaeve?

— Nici măcar a zecea parte din cât cred că meriți, răspunse ea. Ești sănătos ca un taur. Mai slăbit decât pari, dar sănătos.

— Păi, nu v-am spus? Îngăimă Mat, încercând să-și redobândească rânjetul. Ce mai semăna cu tine, Nynaeve. Suprema, adică. Așa scundă cum e, părea să umple încăperea. Iar pe mine m-a luat tare de la bun început...

Văzând-o, însă, pe cealaltă cum ridica din sprâncene, se hotărî să o apuce pe o altă cale. Câtă vreme nu-și aminteau de Corn, era bine. Se întrebă dacă știau ceva despre asta.

— Da. Ei, deci cred că vor să mă țină aici din pricina pumnalului. Adică, până-și dau seama cum de s-a-ntâmplat ce s-a-ntâmplat. Știți cum sunt femeile Aes Sedai, continuă el, cu un hohot slab de râs; cele trei îl priveau în liniște. „Poate că n-ar fi trebuit să spun asta. Arde-m-ar. Și astea vor să devină Aes Sedai, ce mama mă-sii. Arde-m-ar, și uite cum nu-mi tace gura. Mi-aș dori ca Nynaeve să nu mă mai sfredelească așa cu privirea. Hai, pe scurt.” Suprema a făcut în așa fel încât să nu pot trece podurile și să nu mă pot urca pe nici o corabie fără porunca ei. Înțelegeți, așadar? Nu că n-aș vrea să v-ajut, dar nu pot.

— Dar dacă te putem scoate din Tar Valon, ai s-o faci? Întrebă Nynaeve, cu asprime.

— Scoateți-mă din oraș, și o duc și pe Elayne în spate, până la maică-sa.

De data asta, o văzu pe Elayne ridicând din sprâncene, iar pe Egwene rostindu-i în șoaptă numele, cu o privire aprigă. Câteodată, femeile nu știau deloc de glumă. Nynaeve le făcu semn celorlalte să o urmeze la fereastră. Acolo, se întoarseră cu spatele la el și vorbiră atât de încet încât nu izbuti să audă altceva decât niște murmure. Nu aveau nevoie decât de una, dacă rămâneau împreună - parcă așa ceva spusese Egwene. Privindu-le, se întrebă dacă puteau, într-adevăr, să îl facă scăpat de poruncile Supremei. „Dacă o fac, le duc și scrisoarea, ce mama mă-sii! În dinți, cum am făgăduit.” Cu gândurile aiurea,

luă de pe masă un cotor de măr și mușcă. Mestecă puțin, apoi scuipă în grabă, pe masă, sâmburii amari. Când cele trei se întoarseră, Egwene îi oferi o hârtie groasă, împăturită. Mat le privi bănuitor, pe toate, înainte s-o deschidă. Citind, însă, începu să fredoneze ca pentru sine, fără să-și dea seama.

„Purtătorul acesteia face totul din porunca și cu îngăduința mea. Dați-i ascultare, fără vreo vorbă. Așa vă poruncesc.

Siuan Sanche Păzitoarea Peciților Flacăra din Tar Valon Suprema Însăunată”

Iar dedesubt era pecetea – Flacăra din Tar Valon, întipărită într-un rotocol de ceară albă, tare ca piatra. În cele din urmă, Mat își dădu seama că fredona „Buzunarul plin de aur” și se opri.

— E adevărată? Adică n-ați... Cum ați dobândit așa ceva?

— Nu e măsluită, dacă asta întrebai, zise Elayne.

— Și nu-i treaba ta cum am dobândit-o, făcu Nynaeve. E adevărată, și cu asta gata. Dacă-aș fi în locul tău, nu m-aș apuca să mă fălesc cu ea, altfel Suprema o s-o ia îndărăt. Însă o să te ajute să treci de străji și să te imbarci. Nu uita, ai spus că, dacă te ajutam, duci și scrisoarea.

— Stați liniștite, e ca și cum ar fi deja în mâinile lui Morgase, răspunse Mat; parcă nu-și putea lua ochii de la foaia cu pecete, însă se sili s-o împătorească la loc, și o așeză peste scrisoarea lui Elayne. N-aveți cumva și niște bani? Ceva arginți? O coroană de aur sau două? Eu am aproape îndeajuns pentru călătorie, dar aud că, în josul râului, totul e mai scump.

— Cum de n-ai bani? Întrebă răstit Nynaeve, scuturând din cap. Că doar jucai zaruri cu Hurin aproape în fiecare noapte, până când ai ajuns atât de bolnav încât nu le mai puteai ține în mână. Și de ce să fie traiul mai scump în josul râului?

— Păi, Nynaeve, de jucat jucam pe bănuți de aramă și, după o vreme, nici măcar așa. N-are a face, o să mă descurc eu cumva. Dar tu nu ascultă ce se vorbește? În Cairhien e război civil, și aud că nici în Tear nu e prea bine. Cică o cameră la un han din Aringill costă mai mult decât costă un cal bun, la noi în sat.

— N-am avut vreme să ascultăm zvonurile, spuse ea cu asprime, apoi schimbă priviri îngrijorate cu celelalte, făcându-l să intre iarăși la bănuieli.

— N-are a face. Mă descurc, repetă el – că doar trebuia să găsească ceva jocuri de zaruri, prin hanurile de lângă docuri; o

noapte, nu mai mult, și dimineața se putea urca pe vreo corabie, cu punga plină.

— Tu ai grijă să duci scrisoarea aia Reginei, Mat, zise Nynaeve. Și să nu cumva să afle cineva de ea.

— I-o duc, i-o duc. Am făgăduit, nu? După cum vorbești, s-ar zice că am obiceiul să-mi încalc cuvântul.

Privirile pe care i le aruncară Nynaeve și Egwene îi amintiră că făcuse și asta, de vreo câteva ori.

— Am s-o fac, ce mama... Am s-o fac!

Mai rămaseră o vreme împreună, vorbind mai ales de casă. Egwene și Elayne se așezaseră pe pat, iar Nynaeve luase jilțul, lăsându-l pe el pe taburet. Auzind vorbindu-se despre Emond's Field, îl cuprinse dorul. Și Nynaeve și Egwene păreau triste, de parcă vorbeau despre un loc prin care n-aveau să mai calce vreodată. Era convins că le văzuse ochii umezindu-se, însă când încercă să schimbe subiectul, nu izbuti, căci ele începură iarăși să vorbească despre oamenii pe care-i cunoșteau, despre sărbătorile de la Bel Tine și despre Duminică, despre dansurile de după recoltă și despre șezătorile de la tunsul oilor.

Iar Elayne îi vorbi despre Caemlyn, despre ce-avea să întâlnească în Palatul Regal, oamenii cu care trebuia să vorbească, și unul sau două lucruri despre oraș. Din când în când, se purta ca și cum avea deja coroana pe frunte. Numai un neghiob adevărat se putea încurca cu una ca ea, se gândi Mat. Când se ridicară să plece, se întristă – se ridică, simțindu-se, dintr-odată, foarte stânjenit, și pipăi hârtia Supremei.

— Ce să zic, mi-ați fost de mare ajutor cu asta. De mare, mare ajutor. Știu că o să fiți cu toatele Aes Sedai – aici se încurcă puțin – și că tu, Elayne, ai să fii regină într-o bună zi, dar dacă aveți vreodată nevoie de sprijin, dacă pot să fac ceva pentru voi, am să vin. Bizuiți-vă pe asta. Ce, am zis ceva caraghios?

Elayne își astupase gura cu palma, iar Egwene râdea pe față.

— Nu, Mat, zise cu blândețe Nynaeve – însă și colțul gurii ei fremăta. E vorba de ceva ce-am observat eu la bărbați.

— Numai femeile o pot înțelege, spuse Elayne.

— Să ajungi cu bine, Mat, fără greutate, îi ură Egwene. Și nu uita – dacă o femeie are nevoie de un erou, înseamnă că are nevoie pe loc, nu a doua zi.

Și izbucni în hohote. Mat rămase cu ochii la ușa care se închidea în urma lor. „Femeile erau făpturi ciudate”, se gândi,

pentru a o suta oară. Apoi îi căzură ochii pe scrisoarea lui Elayne și pe cealaltă hârtie împăturită. Hârtia de la Supremă, cu binecuvântata ei pecete, cu neputință de înțeles dar bine-venită, precum un foc la vreme de iarnă. Începu să țopăie de pe un picior pe altul, pe covorul cu flori. Avea să vadă Caemlyn, și să întâlnească o regină. „Propriile dumitale cuvinte au să mă scape, Supremă Însăunată. Și de domnia ta, și de Selene.”

— N-o să mă mai prindeți niciodată, râse el, gândindu-se la amândouă. Mat Cauthon v-a scăpat din gheare.

CAPITOLUL 29

Capcana

Dulăul de la bucătărie ședea culcat într-un colț, în largul său. Uitându-se urât la el, Nynaeve își șterse fruntea de sudoare și se chinui să-și termine corvoada, pe care animalul ar fi trebuit s-o-ndeplinească. „Le credeam în stare și să mă pună să alerg pe roata de surcele, ca să se rotească frigarea, în loc să mă lase să învârt de mizeria asta de mâner! Aes Sedai! Arde-le-aș pe toate!” Faptul că folosea asemenea vorbe era o dovada că era scoasă din minți. Altă dovadă – nici măcar nu-și dădea seama de ce gândea. Era atât de încinsă, încât i se părea că ardea precum flăcările din vatra lungă, de piatră cenușie. Era sigură că dulăul râdea de ea.

Elayne scotea grăsimea din tigaia cea mare, așezată sub frigări, folosind o lingură de lemn cu coada lungă. Egwene avea și ea una la fel, cu care stropea friptura. Împrejurul lor, toată lumea de la bucătărie își vedea de treburile obișnuite, de la amiază. până și novicele se obișnuiseră într-atât să le vadă acolo, încât de-abia de se mai uitau la ele. Oricum, bucătăresele nu le îngăduiau să caște gura. Munca te făcea om de nădejde, așa spuneau femeile Aes Sedai, iar bucătăresele aveau mare grijă ca novicele să înțeleagă asta. Și cele trei Alese, că veni vorba.

Laras, Mai-Marea bucătăriilor – de fapt era numai prima bucătăreasă, însă i se spunea așa de atât de multă vreme, încât ar fi putut fi, cu adevărat, un titlu – se apropie ca să cerceteze friptura. Și pe femeile care asudau acolo. Era de-a dreptul grasă, cu mai multe bărbii și un șorț alb, fără pată, din care s-ar fi putut croi trei rochii de novice. Avea și ea o lingură de lemn, cu coadă lungă, pe care o purta ca pe un sceptru. Dar nu pentru a amesteca în mâncare, ci pentru a le da porunci celor din jur și pentru a le pocni pe altele, care nu se dovedeau de nădejde și pline de zel, așa cum le-ar fi dorit. Cercetă fripturile, pufni nemulțumită și se întoarce, încruntată, către Alese.

Nynaeve îi înfruntă privirea fără să-și plece ochii și continuă să învârtă frigarea. Pe chipul celeilalte nu se schimbă nimic. Nynaeve încercase deja să-i zâmbească, dar nici atunci nu obținuse mare lucru. Când se oprise din muncă pentru a-i vorbi, foarte politicos, fusese o nenorocire. Era deja prea mult că trebuia să se lase dojenită de femeile Aes Sedai și să se supună lor. Asta trebuia s-o îndure, oricât o durea, dacă era să învețe cum să-și folosească înzestrările. Nu că i-ar fi plăcut ce putea face – una era să știe că femeile Aes Sedai nu erau Iscoade ale Celui Întunecat, cu toate că puteau conduce Puterea, alta, însă, s-o conducă ea însăși – dar trebuia să învețe dacă era să se răzbune pe Moiraine; ura împotriva lui Moiraine, care le făcuse ce le făcuse lui Egwene și celorlalți din Emond's Field, le stricase viețile și-i făcuse să joace după cum le cânta, pentru țelurile ei de Aes Sedai, era cel mai puternic sprijin pentru Nynaeve. Însă când o vedea pe această Laras purtându-se cu ea precum cu o copilă leneșă și nu prea isteată, când era silită să le facă plecăciuni și să se supună ordinelor acestei femei pe care, acasă, prin câteva vorbe bine alese, ar fi putut-o pune cu ușurință la locul ei, scrâșnea din dinți aproape la fel de tare ca atunci când se gândea la Moiraine. „Poate dacă nu mă uit la ea... Nu! Nici moartă nu-mi plec privirea în fața... vacii ăsteia!” Laras pufni și mai tare și se îndepărtă, pășind legănat pe dalele cenușii, de-abia măturate. Fără să se ridice de la locul ei, Elayne îi aruncă priviri arzătoare.

— Dacă femeia aia mă mai lovește o singură dată, am să-l pun pe Gareth Byrne s-o aresteze și...

— Taci, șopti Egwene, stropind fără încetare friptura și fără s-o privească. Are niște urechi de...

Laras se întoarce de parcă într-adevăr le-ar fi auzit, și mai încruntată, cu gura larg deschisă. Înainte să apuce să scoată vreun sunet, Suprema Înscăunată intră în bucătărie ca o furună. Până și etola dungată pe care-o purta părea zbârlită. Leane nu se vedea nicăieri, ceea ce era ciudat. „În sfârșit, se gândi mohorâtă Nynaeve. Era și timpul!” Dar Suprema nu se uită la ea și nu spuse nici o vorbă nimănui. Pipăi cu palma tăblia unei mese curate ca lacrima, apoi își privi degetele și se strâmbă, de parcă le-ar fi găsit murdare. Într-o clipă, Laras veni lângă ea, toată numai un zâmbet, însă privirea lipsită de expresie a Supremei o făcu să tacă și să înghită în sec. Suprema se plimbă cu pași mari prin toată bucătăria. Se uită lung la femeile care tăiau plăcintele de ovăz, le măsură din priviri pe cele care curătau legumele, își băgă nasul în cazanele de supă, le aruncă o privire celor care aveau grijă de ele și pufni – pe dată, acestea își plecară ochii și se prefăcură absorbite de muncă. Căutătura ei le făcu pe fetele care duceau farfurii și castroane în sala de mese să o ia la fugă, iar pe novice să o apuce care-ncotro, precum șoarecii care-au văzut o pisică. Nu străbătuse nici jumătate din bucătarii și, deja, fiecare femeie de acolo trudea de două ori mai repede decât înainte. După ce-și termină turul, numai Laras mai îndrăznea să-i mai arunce, pe furiș, câte o privire. Suprema se opri în fața frigărilor, cu mâinile în șolduri, și o privi. Fără expresie, cu ochii săi albaștri, reci și aspri, stătea și o privea.

Femeia cea grasă înghiți în sec și-și netezi șorțul. Bărbiile îi tremurau. Suprema nici nu clipi. Laras lăsă ochii în jos și se foi de pe-un picior pe altul, stânjenită.

— Să mă ierte Maica, îngână, cu glasul stins, apoi făcu un soi de plecăciune și se îndepărtă repede, atât de tulburată încât se duse lângă cazanele de supă și începu să amestece într-unul cu propria sa lingură.

Nynaeve zâmbi, plecând fruntea pentru a nu fi observată. Nici Egwene și nici Elayne nu se opriră din muncă, dar și ele trăgeau cu ochiul la Suprema care stătea cu spatele la ele, la nici doi pași. De-acolo, cântărea din priviri toată bucătăria.

— Dacă au ajuns așa slabe de înger, murmură ea, poate că într-adevăr am fost prea îngăduitoare, de multă vreme-ncoace.

„Chiar slabe de înger, se gândi Nynaeve. Astea-s femei? N-a făcut decât să se uite la ele!”

Suprema trase cu ochiul peste umăr și, vreme de o clipă, îi prinse privirea. Dintr-odată, Nynaeve își dădu seama că învărtea frigarea ceva mai repede, dar își spuse că trebuia să se prefacă speriată, la fel ca celelalte. Ochii Supremei se opriră asupra lui Elayne; pe neașteptate, cu glas tare, mai-mai să facă să tremure vasele de cupru și tigăile atârinate pe pereți, ea spuse:

— Există vorbe pe care n-am să le îngădui în gura unei tinere femei, Elayne din Casa Trakand. Dacă ți-ai spurcat limba, am să ți-o curăț eu!

Toată lumea din bucătărie tresări. Elayne părea zăpăcită, iar Egwene indignată. Nynaeve scutură din cap, pe furiș, dar cu insistență. „Nu, fato! Ține-ți gura! Nu înțelegi ce face?” Egwene, însă, nu se lăsă, și spuse, cu respect, dar și cu hotărâre:

— Maică, dar nu a...

— Liniște! tună Suprema, sperindu-le iarăși pe toate. Laras! Poți să găsești o cale de a le învăța pe două fete să vorbească atunci când trebuie și cum trebuie, Mai-Mare a Bucătăriilor? Ești în stare măcar de-atât?

Laras veni către ele, legănându-se, mai iute decât o văzuse vreodată Nynaeve; se năpusti la Elayne și Egwene, le apucă de câte o ureche, repetând fără încetare:

— Da, Maică. Pe dată, Maică. Cum poruncești, Maică.

Și plecă repede repede din bucătărie, ca și cum de-abia aștepta să scape de privirea Supremei. Aceasta se apropiase de Nynaeve, plimbându-și încă privirea prin încăpere. O bucătăreasă tânără, care tocmai venea cu un castron în mână, îi văzu ochii și țiپă ascuțit, îndepărtându-se.

— Nu voiam s-o pățească și Egwene, spuse Suprema, abia mișcându-și buzele, de parcă vorbea pentru sine și cu așa o căutătură încât nimeni din bucătărie să nu-și dorească s-o audă; și Nynaeve de-abia o înțelegea. Dar poate așa o să învețe să gândească înainte să deschidă gura.

Nynaeve învărtea frigarea și ținea ochii în jos, încercând să pară că și ea bombănea ceva pentru sine:

— Credeam că ai să fii cu ochii pe noi, Maică. Pentru a-ți putea spune ce-am aflat.

— Dacă vin în fiecare zi să mă holbez la voi, Fiică, am să trezesc bănuieli, răspunse Suprema, plimbându-și privirea prin bucătărie; cele mai multe femei nici nu se mai uitau spre ele, de teamă să n-o înfurie cumva. Voiam să vă aduc în cancelarie

după prânz, să vă dojenesc pentru că nu v-ați ales ce să studiați – așa i-am dat de înțelese lui Leane. Dar am vești care nu mai pot aștepta. Sheriam a dat peste o altă Vineție. Da, o femeie, de astă dată. Moartă ca morții și fără vreun semn. Era întinsă ca și cum ar fi dormit, drept în patul lui Sheriam. N-a fost prea plăcut pentru ea.

Nynaeve se încordă și, vreme de o clipă, uită să mai învârtă frigarea.

— Sheriam a avut prilejul să vadă listele pe care Verin i le-a dat lui Egwene. La fel și Elaida. Nu le învinuiesc de nimic, dar au avut prilejul. Iar Egwene spune că Alanna... s-a purtat ciudat.

— Deci ți-a spus. Alanna e din Arafel, iar cei de-acolo au gânduri ciudate despre onoare și îndatoriri. Oricum, pot să stau cu ochii pe ea, mai zise Suprema, ridicând din umeri. Ați aflat ceva ce să ne fie de folos, copila?

— Câte ceva, da, mormăi posomorâtă Nynaeve. „Și cu Sheriam cum rămâne? Poate că n-a fost o întâmplare că a găsit Vinețiul. Și pe Elaida o poate urmări, că veni vorba. Deci Alanna chiar...” Nu înțeleg cum de-ai avut încredere în Else Grinwell, dar ce ne-ai spus ne-a fost de ajutor.

Fără prea multe vorbe, îi povesti ce găsiseră în camera de dedesubtul bibliotecii, lăsând să se înțeleagă că numai Egwene și cu ea fuseseră acolo, și ce hotărâri luaseră. Nu-i pomeni, însă, nimic de visul lui Egwene – sau ce-o mai fi fost, căci Egwene le tot spunea că fusese aievea – din Tel'aran'rhiad. Nici despre ter'angrealul dăruit de Verin. Nu avea încredere deplină în femeia cu etola dungată – nici în vreo altă femeie care purta șalul – așa că i se părea potrivit să mai păstreze câte ceva și pentru sine. După ce termină, Suprema rămase tăcută – atât de mult încât Nynaeve începu să creadă că nu o auzise. Era pe cale să repete ce spusese, un pic mai tare, dar tocmai atunci Suprema îi răspunse, tot fără să-și miște buzele:

— Eu nu v-am trimis nici o veste, Fiica mea. Ce-a rămas de la Liandrin și celelalte a fost cercetat cu mare atenție; nu s-a găsit nimic și toate lucrurile au fost arse. Nimeni nu vrea să folosească gunoaiele celor din Ajah Neagră. Cât despre Else Grinwell... da, o țin minte. Dacă îi stătea mintea la treabă, putea învăța, dar ea nu voia decât să le facă ochi dulci bărbaților care se antrenau cu Străjerii. Else Grinwell a fost urcată pe o corabie și trimisă îndărăt la maică-sa, acum zece zile.

Nynaeve simți cum i se punea un nod în gât și încercă să-l înghită. Cuvintele Supremei o făcură să se gândească la derbedeii care se luau de copiii mai mici ca ei. Îi disprețuiau într-atât, fiind convinși că erau prea proști ca să-și dea seama ce sentâmplă, încât nici nu se chinuiau să ascundă ce puneau la cale. La fel și cele din Ajah Neagră - le disprețuiau. Și asta o făcea să-i fiarbă sângele în vene. Momeala pe care i-o aruncaseră o umplea de furie. „Pe Lumină, dacă Else nu mai era în Turn... pe Lumină, înseamnă că fiecare femeie cu care vorbesc ar putea fi Liandrin sau una dintre celelalte. Pe Lumină!”

Frigarea se opri. În grabă, reîncepu s-o învârtă, cu toate că nimeni nu părea să fi băgat de seamă, căci toată lumea încă se ferea de Supremă.

— Și ce-ai de gând să faci în legătură cu această... capcană, atât de ușor de descoperit? Întrebă, încet, Suprema, fără s-o privească. Să cazi iarăși în ea?

— De data asta, știu că e o capcană, Maică, rosti Nynaeve, înroșindu-se la față. Și calea cea mai bună pentru a pune mâna pe cei care-au întins-o este să mă prind în joc și să-i aștept să apară.

Glasul ei nu mai era la fel de hotărât precum fusese atunci când vorbise cu Egwene și Elayne - din pricina a ceea ce tocmai aflate - dar tot era sigură pe ea.

— Poate că așa-i, copilă. Poate că asta-i calea să le găsim. Dacă nu cumva, când apar, tu ești deja prinsă și legată fedeleș în năvodul lor, spuse Suprema, oftând neputincioasă. Am să fac în așa fel încât să găsiți, în încăperile voastre, bani pentru drum. Și am să las să se spună din gura în gură că v-am trimis la o fermă să pliviți varza. O să meargă și Elayne cu voi?

Nynaeve uită că trebuia să păstreze taina și se uită drept la cealaltă, vreme de o clipă, apoi își coborî iarăși privirile, strângând puternic, în pumn, mânerul frigării.

— Păcătoasă vicleană... De ce atâta prefăcătorie, dacă știai? Ticluirile tale ne-au tulburat la fel de mult precum cele ale femeilor din Ajah Neagră. De ce? mai întrebă, apoi observă că pe chipul Supremei apăruse o încordare, astfel încât se sili să folosească un ton mai respectuos. Dacă-mi îngădui să întreb, Maică.

— Va fi îndeajuns de greu, pufni Suprema, s-o fac pe Morgase, fie că vrea sau nu, să apuce pe calea pe care trebuie să meargă,

chiar și fără să o fac să creadă că i-am trimis fata pe mare într-o barcă putrezită. Așa, am să pot să-i spun, fără să o înșel, că eu nu am nici o vină. S-ar putea ca lui Elayne să-i vină cam greu, atunci când se va întâlni, în cele din urmă, cu maică-sa, însă acum am trei dulăi în loc de doi. Ți-am spus că aș prefera să am o sută, dacă ar fi cu puțință. Gata, am vorbit destul, zise, aranjându-și etola pe umeri. Dacă mai stau așa aproape de tine, s-ar putea să fiu observată. Mai ai ceva să-mi spui, sau să întrebi? Repede, Fiica mea.

— Ce este Callandor, Maică? întrebă Nynaeve.

De data asta, Suprema își pierdu cumpătul și aproape că se întoarse către ea, înainte să se tragă înapoi.

— Să nu cumva să cadă în mâinile lor, șopti ea, de-abia auzit, ca și cum vorbea doar pentru sine. N-au cum s-o ia, însă..., continuă, răsuflând adânc, apoi ridică puțin vocea, pentru ca măcar Nynaeve să o înțeleagă bine, chiar dacă tot n-ar fi putut fi auzită de la mai mult de doi pași. Nu sunt mai mult de douăsprezece femei din Turn care să știe ce e Callandor, și poate că or fi tot atâtea și prin lume. Înălții Seniori din Tear știu, însă nu vorbesc niciodată despre asta, decât atunci când înalță unul nou în rândurile lor. Sabia care nu poate fi atinsă este un sa'angreal, fato. Există numai două care să aibă mai multă putere și, slavă Luminii, nici unul dintre ele nu a fost vreodată folosit. Ținând în mână Callandor, copilă, ai putea să culci la pământ un oraș întreg dintr-o singură lovitură. Dacă mori pentru ca lucrul acela să nu cadă în mâinile femeilor din Ajah Neagră – și tu și Egwene, și Elayne – se cheamă că ai fost de mare ajutor pentru întreaga lume, iar prețul plătit nu a fost prea mare.

— Dar cum s-o dobândească? întrebă Nynaeve. Credeam că numai Dragonul Renăscut o poate atinge.

Suprema îi aruncă o privire piezișă, îndeajuns de tăioasă pentru a despica friptura din frigare.

— S-ar putea să caute altceva, rosti ea, după o scurtă vreme. De-aici, au furat ter'angreale. În Stânca din Tear se găsesc aproape la fel de multe ter'angreale ca și în Turn.

— Credeam că Înălții Seniori nu vor să aibă nimic de-a face cu Puterea, șopti Nynaeve, neîncrezătoare.

— Ei, da, copilă, o urăsc, e drept. O urăsc și se tem. Când găsesc pe-acolo pe la ei o fată care o poate conduce, o imbarcă pe o corabie care pleacă în Tar Valon cât pot de iute, fără să-i

dea răgaz să-și ia rămas-bun de la ai ei, șopti Suprema, pradă unor amintiri amare. Și totuși au adunat acolo, în iubita lor Stâncă, atâta Putere cât nu s-a mai văzut aproape nicăieri. Cre-diința mea este că tocmai de-asta au adunat atâtea ter'angreale – și tot felul de alte lucruri care au de-a face cu Puterea – de atâția ani: pentru că li se pare că, astfel, pot să uite de lucrul de care, de fapt, nu pot scăpa, și care le amintește că sunt osândiți, de câte ori pătrund în Inima Stâncii. Fortăreața lor, care-a frânt sute de oștiri, va cădea ca semn că Dragonul a renăscut. Și nici măcar nu va fi singurul semn, ci doar unul din multele. Cât trebuie să sufere trufia lor! Căderea aceasta nu va fi nici măcar singurul semn că lumea se schimbă. Și nici nu pot să pretindă că au uitat, ținându-se departe de Inima Stâncii, căci tocmai acolo este locul în care Seniorii ținutului devin înalți Seniori și unde, de patru ori pe an, trebuie să celebreze ceea ce ei numesc Ritul Străjii, care spune că ei, chipurile, străjuiesc întreaga lume, stăpânind Callandor. Pesemne că asta îi roade ca și cum ar fi înghițit o știucă de vie, și o merită. Mai e ceva, copilă? sfârși femeia, tresărind, de parcă-și dăduse seama că spusese mult mai multe decât ar fi dorit.

— Nu, Maică, zise Nynaeve. „Pe Lumină, totul are de-a face cu Rand. Mereu și mereu ne întoarcem la Dragonul Renăscut”, se gândi, cu toate că-i venea greu să-l numească așa, chiar și în gând. Asta e tot.

Suprema își aranjă iarăși etola, încruntându-se către cele care se agitau prin bucătărie.

— Trebuie să îndrept lucrurile. Era musai să vorbesc cu voi fără întârziere, dar Laras este o femeie de treabă și se pricepe să rânduiască bucătăria și camărilor.

Nynaeve pufni, și vorbi cu ochii în jos, cu mâinile încleștate pe mânerul frigării.

— Laras e un morman de grăsime putredă, și mult prea liberă cu lingura aia a ei.

Avusese impresia că Suprema nu putea s-o audă, însă cealaltă chicoti viclean.

— Bine te mai pricepi să judeci oamenii, copila. Cred că te descurcai de minune ca Meșterea în satul tău. Află că Laras s-a dus la Sheriam și a întrebat-o câtă vreme trebuie să vă mai pună la muncile cele mai grele și mai murdare, fără să vă îngăduie nici un răgaz. I-a spus că, orice aș fi poruncit eu, nu are

să îngăduie ca vreuna dintre voi să se îmbolnăvească, sau să se prăbușească sub atâta povară. Bine te mai pricepi să judeci.

Tocmai atunci, Laras apăru în ușă, de parcă șovăia să intre în propriul său regat. Suprema îi ieși în întâmpinare – nu mai era încruntată, ci zâmbea.

— Totul pare să fie așa cum trebuie, Laras, vorbi ea, îndeajuns de tare pentru a fi auzită în întreaga bucătărie. Toate sunt la locul lor. E foarte bine. Îți meriți laudele, și numele de Maimare a Bucătăriilor. Am să fac din el un rang adevărat.

Pe chipul masivei femei, uimirea luă locul îngrijorării, apoi se preschimbă în mulțumire. Când Suprema plecă, Laras era toată un zâmbet, dar redeveni pe dată încruntată, când privirea i se mută de la femeia care se îndepărta la celelalte de-acolo. Toate se reapucară iute de treabă. Privirea aspră a lui Laras se opri asupra lui Nynaeve. Învârtind iarăși frigarea, aceasta încercă să-i zâmbească. Laras se încruntă și mai tare și începu să-și lovească lingura de coapsă, pârând să uite că tocmai ce-o folosisese pentru alte pricini decât de obicei. Pe șorțul său alb apărură urme de supă. „Tot o să-i zâmbesc, orice-ar fi”, se gândi Nynaeve, cu toate că trebuia să strângă din dinți ca să izbutească.

Veniră și Ewgene cu Elayne, care se strâmbau și se ștergeau la gură cu mâneca. Laras le aruncă o privire care le făcu să se repeedă la frigare și să se reapece de treabă.

— Ce gust groaznic are săpunul, mormăi îngălat Elayne. În timp ce turna sos peste friptură, Ewgene tremura:

— Nynaeve, dacă-mi spui acum că Suprema ne-a poruncit să rămânem în Turn, am să țin. Și poate că am să fug de adevăratele.

— Plecăm după ce terminăm cu spălatul vaselor, le zise Nynaeve. Ne luăm lucrurile și o ștergem cât putem de repede.

În privirile celor două fete apăru o sclipire de nerăbdare, își dori să fi fost și ea la fel de încântată. „Facă Lumina să nu pășim într-o capcană din care să nu mai putem ieși. Facă Lumina să fie așa.”

CAPITOLUL 30

Prima aruncare

După plecarea fetelor, Mat își petrecu aproape toată ziua în cameră – nu făcu decât o scurtă plimbare. În acest timp, puse la cale ce-avea de făcut. Și mănca. Mănca aproape tot ce-i aduseseră slujnicele și mai ceru, iar ele îl serviră cu bucurie. Ceru pâine, brânză și fructe, și-și îngrămădi în dulap mere și pere zbârcite de iarnă, bucăți de brânză și pâini, lăsându-le tăvile goale. La amiază, se văzu nevoit să îndure vizita unei Aes Sedai – parcă-și amintea și numele, Anaiya. Aceasta îi puse o mână pe cap, umplându-l de fiori reci. „Pesemne că folosise Puterea”, se gândi el – fiorii nu erau numai urmarea faptului că fusese atins de o Aes Sedai. Anaiya era o femeie nu prea frumoasă, în ciuda obrajilor netezi și a seninătății, comună tuturor Surorilor.

— Pari într-o stare mult mai bună, îi spuse, zâmbind, făcându-l să-și aducă aminte de maică-sa. Din câte aud, ești încă și mai înfometat decât ne-am așteptat, dar ești mai bine. Mi s-a spus că încerci să ne golești cămărilor. Crede-mă, ai să ai parte de toată mâncarea de care ai nevoie. N-ai să pierzi nici o masă, până când nu te însănătoșești pe deplin, crede-mă.

Mat îi aruncă un rânjet – cel pe care-l folosea și cu maică-sa, când voia neapărat să fie crezut.

— Știu asta. Și chiar mă simt mai bine. Aveam de gând să mă plimb puțin prin oraș, în după-amiaza asta. Firește, dacă nu aveți nimic împotriva. Diseară, poate, am să trec și pe la un han. Când stai la taifas în sala mare, uiți de toate grijile și suferințele.

Anaiya păru să-i zâmbescă încă și mai larg.

— Nimeni n-o să încerce să te oprească, Mat. Dar nici tu să nu cauți să pleci din oraș. N-ai să faci decât să-i superi pe Străjeri, și așa te vei trezi adus îndărăt încoace, sub supravegherea lor.

— Nu, Aes Sedai, nici prin cap nu-mi trece. Suprema Încăunată mi-a spus că, dacă aș pleca, în câteva zile aș muri de foame.

— Așa-i, făcu ea, încuviințând, de parcă nu credea nici o iotă; dând să plece, zări bâta cu care el se căpătuse, proptită într-un colț al încăperii. Doar nu crezi că trebuie să te aperi de noi, Mat. Locul ăsta este mult mai sigur decât altele. Nu cred să mai existe vreunul în care să fii mai bine protejat.

— A, știu asta, Aes Sedai. Știu.

După ce ea plecă, Mat se încruntă spre ușă, întrebându-se dacă izbutise s-o păcălească vreun pic. Se făcuse târziu, aproape seară, când părăsi încăperea în care nădăjduia că nu avea să se mai întoarcă vreodată. Cerul se împurpurase, iar soarele, stând să apună, colora norii de la apus în felurite tonuri de roșu. După ce-și luă mantia, și-și puse pe umăr desaga în căutarea căreia plecase ceva mai devreme – îndesând în ea pâinea, brânza și fructele pe care le furase – aruncă o privire în oglindă și se gândi că orice om pe care l-ar fi întâlnit își putea da seama ce pune la cale. Restul hainelor le legă într-o boccea, folosind una dintre pături, apoi le luă și pe ele în spate. Bâta îi servea drept toiag de călătorie. Nu lăsă nimic. Buzunarele îi erau pline cu diverse lucruri mărunte, însă cele mai de preț erau în punga de la brâu – hârtia cu pecete, scrisoarea lui Elayne și păhăruțele cu zaruri.

Încercând să iasă din Turn, dădu cu ochii de câteva Aes Sedai. Unele dintre ele îl observară, dar nu făcură altceva decât să ridice din sprâncene. Nici una nu-i vorbi. Îl văzu și Anaiya, care-i aruncă un zâmbet și scutură, cu tristețe, din cap. Drept răspuns, el ridică din umeri și o privi cu rânjetul cel mai vinovat cu putință, iar femeia trecu în liniște mai departe, tot clătinând din cap. Străjerii de la porțile Turnului nu făcură decât să-l privească.

În sfârșit, străbătu piața cea mare și se pierdu pe străzile orașului – și, numai atunci, se simți cuprins de ușurare, dar și de bucuria izbânzii. „Dacă nu ai cum să ascunzi ce pui la cale, fă ce-oi face, în așa fel încât toți să te creadă nătâng. Atunci au să stea cu mâinile în sân, așteptând clipa în care au să te vadă căzând în nas. Femeile alea au să aștepte acum ca Străjerii să mă aducă îndărăt. Dimineața, văzând că nu m-am întors, au să pornească în căutare. Dar n-au să-și dea prea mare osteneală, la început, crezând că m-am ascuns pe undeva prin oraș. Până să-și dea ele seama de adevăr, iepurele va fi departe, în josul râului, iar ogarii nu-l vor mai putea prinde.”

Simțindu-se cu sufletul mai ușor ca niciodată, începu să fredoneze *larăși am trecut hotarul*, îndreptându-se către docurile de unde plecau corăbii spre Tear și spre satele aflate pe malurile râului Erinin. Firește, el, unul, nu avea de gând să meargă prea departe, ci doar până în Aringill, cam la jumătatea drumului, în josul apei. De acolo până în Caemlyn, avea să călătorească pe uscat. „Și am să duc scrisoarea, tu-i mama mă-sii. Auzi și la ea, să creadă că n-o duc, cu toate că am făgăduit. Și mort, și tot o duc, fir-ar ea să fie.”

Amurgul începea să acopere orașul, dar era încă îndeajuns de multă lumină pentru a face cinste minunatelor clădiri și turnurilor cu forme ciudate, legate între ele prin poduri, înălțate la sute de pași deasupra capetelor. Străzile erau încă pline de oameni, îmbrăcați cu tot felul de haine, încât ai fi putut crede că veneau din toate colțurile lumii. De-a lungul străzilor celor mai largi, mai multe perechi de bărbați, cu câte o scară după ei, aprindeau felinarele agățate în vârful unor stâlpi înalți. Însă, în acea parte din Tar Valon pe care-o căuta Mat, lumina se revărsa numai prin ferestrele caselor. Palatele și turnurile din oraș fuseseră clădite de Ogieri, însă alte părți, ceva mai noi – adică de numai vreo două mii de ani – fuseseră făurite de mâinile oamenilor. Jos, în apropierea portului de la miazăzi, aceștia încercaseră să se apropie, dacă nu să și imite de-a dreptul, meșteșugul Ogierilor. Hanurile în care chefuiau marinarii de pe corăbii erau împodobite ca niște palate, cu tot felul de nișe în care se găseau statui, cupole, cornișe și frize complicate. La fel și prăvăliile lumânărilor sau casele negustorilor. Și aici, pe deasupra străzilor se arcuiau poduri – însă pietrele din pavaj erau mai mici, nu lespezi uriașe, iar multe dintre poduri erau din

lemn și nu din piatră. Unele erau joase – se întindeau la al doilea cat al clădirilor pe care le uneau – și nici unul nu era așezat mai sus de catul al patrulea.

Străzile întunecate fremătau de viață, ca oriunde în Tar Valon. Neguțători, cu barcazurile lor, și cei care le cumpărau mărfurile, oameni care călătoreau pe râu sau oameni care lucrau pe malurile sale, cu toții umpleau tavernele și hanurile, în tovărășia celor care umblau să le ia banii, pe căi mai mult sau mai puțin cinstite. Felurite instrumente umpleau străzile cu muzica lor zgomotoasă. Primul han în care nimeri Mat găzduia deja trei jocuri de zaruri – oamenii erau ghemuiți în cercuri pe lângă pereții sălii mari, strigându-și unul altuia cine câștiga și cine nu. Nu voia să-și petreacă mai mult de un ceas la joc. Numai să mai câștige ceva bani, iar apoi trebuia să găsească o corabie. Dar începu să câștige încontinuu. Firește, de când se știa, avusese destul noroc, iar în Shienar, sau cu Hurin, i se întâmplase să câștige și de șase sau opt ori la rând. În seara asta, însă, câștiga la fiecare aruncare. La fiecare. După cum îl priveau unii, se bucură că avusese prevederea de a nu-și folosi propriile zaruri. Tocmai privirile celorlalți îl convinseră să se urnească din loc. Uimit, observă că strânsese aproape treizeci de arginți, însă câștigase numai puțin de la fiecare, astfel încât nici unul nu se înfurie, văzându-l pe picior de plecare. Unul singur, un marinar cu pielea mai închisă și cu capul plin de bucle – un om din Seminția Mării, după cum îi spusese cineva, cu toate că Mat se mirase să întâlnească un Atha'an Miere atât de departe de țărmul oceanului – se luă după el pe strada întunecată, cerându-i să-i dea prilejul de a-și acoperi pierderile. Mat ar fi vrut să ajungă la docuri – treizeci de arginți erau prea destul, deocamdată – însă marinarul o ținea una și bună. Oricum, trecuse numai jumătate de ceas, așa că se dădu bătut și intră, împreună cu celălalt, în prima tavernă care le ieși în cale.

Începu iarăși să câștige, simțindu-se din ce în ce mai pierdut, ca într-o ceață. Câștiga la fiecare aruncare. Se plimbă din taverne în hanuri și iar în taverne, dar fără să zăbovească prea mult într-un singur loc, astfel încât să nu mânie pe nimeni cu banii pe care-i strângea. Și câștiga mereu. Dădu peste un zaraf și schimbă monedele de argint în aur. Juca „plânsul fecioarei”, coroane, cinciari, cu cinci zaruri, cu patru, cu trei și chiar cu două. Unele jocuri nici nu le cunoscuse, înainte să se așeze la

masă, sau să se ghemuiască în cerc, printre ceilalți. Și tot câștigă. Cândva, în timpul nopții, marinarul cel negricios – Raab spusese că-l cheamă – se pierdu de el, stors de puteri, dar cu punga plină, căci se hotărâse să pună rămășaguri numai pe aruncările lui. Apoi, Mat ajunse la un alt zaraf – sau poate doi. Se simțea cuprins de febră și cu mințile rătăcite, la fel de tulburi cum îi erau și amintirile. Plecă mai departe, la o altă masă de joc. Și câștigă iarăși.

Și așa ajunse până la urmă într-o tavernă plină de fum de tutun – Miroasnele din Tremalking, din câte își amintea. Habar nu avea câte ceasuri trecuseră. Ședea ciucit într-un colț, holbându-se la cinci zaruri. Fiecare îi înfățișa câte o coroană, încrustată adânc în lemn. Cei mai mulți dintre oamenii dinăuntru nu păreau interesați decât să-și bea mințile, însă zurutul zarurilor și strigătele jucătorilor dintr-un alt colț erau aproape înăbușite de glasul unei femei care cânta o melodie veselă, la un timpanon țintuit.

*Și-aș putea să iau la dans
Și-o fată cu ochi căprui
Și-ncă una cu ochi verzi,
Însă-n lumea asta mare
Ochi c-ai tăi nimeni nu are.
Și-aș putea și săruta
O fată cu părul negru
Sau cu părul auriu
Dar din toate, doar pe tine
Strâns, la piept, mereu te-aș ține.*

Melodia, pe care el și-o amintea sub numele de *Hai la dans cu mine*, și cu alte cuvinte, se chema aici *Ce mi-a spus el cândva*. Însă, nu de asta se preocupa Mat, ci numai de zaruri.

— Aruncarea regelui, iarăși, murmură unul dintre bărbații ghemuiți în cerc, alături de el; era a cincea oară la rând – cu asta, Mat își câștigase miza, o monedă de aur, fără măcar să-i mai pese că pusese la bătaie una din Andor, ceva mai grea decât cele din Illian, pe care jucau ceilalți. Adună zarurile în păhăruțul de piele, îl scutură zdravăn, apoi îl răsturnă iarăși pe podea. Cinci coroane. „Pe Lumină, nu se poate. Nimeni n-a aruncat vreodată regele de șase ori la rând. Nimeni.”

— Asta-i norocul Celui Întunecat, mârâi altul, un bărbat spătos, cu părul negru strâns la ceafă cu o panglică închisă la culoare, cu umerii lați, cicatrice pe față și un nas care fusese spart de mai multe ori. Mat se mișcă aproape fără să-și dea seama – până să se dezmeticească, îl și trăsese pe celălalt în picioare, izbindu-l cu spatele de perete.

— Să nu spui asta! se răsti. Să nu spui asta niciodată. Celălalt, care-l depășea cu un cap și mai bine, îl privi uimit, clipind a mirare.

— E doar o vorbă, mormăi cineva din spatele lor. Pe Lumină, numai atât.

— Nu..., îngână Mat, dându-i drumul celui cu cicatrice și făcând un pas în spate, nu... nu-mi place când aud spunându-se așa ceva despre mine. Că doar nu-s Iscoadă! „Arde-m-ar, nu e norocul Celui Întunecat. Asta nu! Of, pe Lumină, oare pumnalul ăla chiar mi-a făcut ceva, sau ce mama mă-sii?”

— N-a zis nimeni așa ceva, murmură omul cu nasul spart, care părea să-și fi revenit din uimire, iar acum încerca să se hotărăască dacă să se înfurie sau nu.

Adunându-și lucrurile, care zăceau grămadă undeva, în spate, Mat ieși din tavernă, lăsând banii să zacă pe podea. Nu voia decât să ajungă afară, la aer curat, să poată gândi. Pe stradă, se sprijini de zidul tavernei, nu departe de ușă, trăgând cu nesaț în piept aerul rece. De-acum, străzile întunecate din vecinătatea portului de miazăzi erau aproape pustii. Din hanuri și taverne încă se mai auzeau muzică și hohote de râs, dar din ce în ce mai puțini oameni își croiau drum prin noapte. Ținându-și bâta în ambele mâini, drept în față, Mat își coborî fruntea și încercă să răsucescă problema pe toate fețele.

Știa că era norocos. Din câte își amintea, așa fusese mereu. Însă, cine știe de ce, în amintirile din Emond's Field nu era chiar așa, precum fusese după plecare. Firește că scăpase cu bine din multe încurcături, dar își amintea și cum fusese prins, în urma unor farse de care era convins că aveau să izbutească. Maică-sa părea să fi știut mereu ce puneă el la cale, iar Nynaeve nu se lăsa păcălită de nici un fel de minciuni, oricât de meșteșugite. Dar norocul nu-l însoțise chiar de la plecarea din Emond's Field, ci își făcuse apariția odată cu pumnalul din Shadar Logoth. Își amintea cum jucase zaruri acasă, cu un bărbat ciolănos și cu ochi ageri, care lucra pentru un neguțător, sosit din Baerlon să

cumpere tutun, și cum îl mai bumbăcise taică-său, aflând că rămăsese dator cu un argint și patru bănuți de aramă.

— Dar acum am scăpat de pumnal, ce mama mă-sii, mormăi. Așa mi-au spus nemernicele alea de Aes Sedai.

Se întrebă cât câștigase în noaptea aceea. Căutându-se prin buzunarele surtucului, le găsi pline cu tot felul de monede, coroane și mărci, de argint sau de aur, care sclipeau și străluceau în lumina revărsată pe ferestrele din apropiere. Își dădu seama că avea cu el două pungi, nu una, ambele pline ochi. Le desfăcu, și le găsi pline tot cu aur. Mai avea câte ceva și în punguța de la cingătoare, printre păhăruțele cu zaruri și cele două bucăți de hârtie. Parcă își amintea cum aruncase pumni de bănuți de argint către fetele care serveau, pentru că-i zâmbeau frumos, sau pentru că aveau ochi frumoși, sau glezne frumoase și pentru că bănuții de argint nu mai meritau păstrați.

„Nu meritau păstrați? Așa o fi fost. Pe Lumină, sunt bogat! Sunt bogat, tu-i mama mă-sii! Poate că mi-au făcut ceva femeile Aes Sedai. Mda, mi-or fi făcut ceva când m-au tămăduit. Din întâmplare, poate. Ar fi cu puțință. Mai bine așa, decât altfel. Trebuie că femeile Aes Sedai mi-au făcut-o, arde-le-ar focul pe toate!”

Un bărbat masiv ieși din tavernă. Mat nu izbuti să-i vadă fața, căci ușa se închise iute în urma lui, așa că se lipi de zid, îndesându-și pungile la loc în surtuc, și strânse bâta în mâini. Bun, nu știa din ce pricină avusese atâta noroc, dar nu avea de gând să se lase pungășit de tot aurul ăla. Omul se întoarse către el, își miji ochii și tresări.

— E c-c-cam răcoare, îi spuse, cu glas de bețiv, și veni împleticindu-se mai aproape; Mat observă că era mai degrabă gras decât solid. Trebuie să... t-t-trebuie să..., mai făcu grăsanul, apoi porni, împiedicându-se, pe stradă, bâiguind câte ceva ca pentru sine.

— Prostule! mormăi Mat – poate pentru celălalt, poate chiar pentru el însuși. E vremea să găsesc o corabie, să mă ducă departe de aici. De mult trebuia s-o fac, adaugă, trăgând cu ochiul la cerul întunecat și încercând să-și dea seama cât mai era până în zori – nu mai mult de două, trei ceasuri, din câte i se părea.

Stomacul începu să-i ghiorăie. Parcă își amintea că îmbucase câte ceva, prin hanuri, dar nu mai știa ce. Febra zarurilor îl

amețișe cu totul. Își îndesă o mână în desagă, dar nu mai găsi decât firimituri.

— Dacă nu mă grăbesc, una dintre ele o să vină și-o să mă adune cu două degete și-o să mă vâre în punguță, la cingătoare, mai spuse, apoi se îndepărtă de zid și o porni spre docuri, să găsească o corabie.

La început, se gândi că zgomotul slab pe care-l auzea în urma lui era răsunetul pașilor săi pe caldarâm. Apoi își dădu seama că îl urmărea cineva, care încerca să se furișeze cum putea mai bine. „Ei, ăsta e sigur tâlhar.” Cântărind bâta în palme, îi trecu prin minte să se întoarcă și să-l înfrunte. Dar era întuneric, caldarâmul lunecos și nu știa nici măcar dacă era, într-adevăr, unul singur. „Te-ai descurcat cu Gawyn și Galad, dar asta nu te face erou de poveste, tu-i mama mă-sii de treaba.”

O apucă pe o străduță lăturalnică și cotită, încercând să meargă pe vârfuri, dar să se și grăbească în același timp. Pe acolo, toate ferestrele erau întunecate, iar la cele mai multe erau trase și obloanele. Ajunsese aproape de capăt, când văzu o mișcare în față – doi bărbați care trăgeau cu ochiul de după un colț. Auzi și un zgomot slab de pași în urma lui, scârțâitul ușor al încălțărilor de piele pe piatră.

Într-o clipă, se ascunse într-un cotlon întunecat unde o clădire ieșea ceva mai în față decât cea de lângă ea – altceva mai bun de făcut, deocamdată nu vedea. Strângând înfrigurat bâta, așteptă. Din direcția din care venise el, apăru un bărbat, care se furișa, aplecându-se de spate și înaintând pas cu pas. În urma lui, altul. Amândoi aveau cuțite și se mișcau de parcă erau la vânătoare.

Mat se încordă. Dacă se mai apropiau puțin, înainte să-l zărească, putea să-i ia pe nepregătite. Își dori să nu-și mai simtă stomacul plin de fiori. Cuțitele erau mult mai scurte decât săbiile, dar erau din oțel, nu din lemn. Unul dintre bărbați își miji ochii, privind capătul îndepărtat al străduței, apoi se îndreptă dintr-odată și strigă.

— Deci n-a ieșit pe la voi?

— N-am văzut nimic. Numai umbre, îi răspunse un alt glas, cu un accent puternic. Eu nu mai stau. În noaptea asta e plin de tot felul de ciudățenii.

La nici patru pași de Mat, cei doi bărbați se priviră, își puseră cuțitele în teci și o apucară iute îndărăt, de unde veniseră. Mat

răsuflă adânc. „Ce noroc. Arde-m-ar, uite că e bun și la altele, nu doar la zaruri.” Pe cei de la gura străzii nu-i mai vedea, însă știa că erau încă pe acolo pe undeva. Ca și cei din spate.

Observă că se opriše lângă o clădire cu un singur cat și cu un acoperiș care părea îndeajuns de plat. Iar, în locul în care aceasta o atingea pe cea învecinată, se găsea o friză cu niște frunze uriașe de viță, sculptate în piatră. Ridică încet bâta, până ce un capăt se înălța dincolo de acoperiș, apoi o împinse zdravăn, aruncând-o, cu zgomot, pe țigle. Fără să mai aștepte să vadă dacă-l auzise careva, se cățăără pe friză – chiar încălțat, cum era, se putea sprijini cu ușurință pe marginea frunzelor. În câteva clipe, își găsi și bâta și o porni iute pe acoperiș, nădăjduind că norocul avea să-i ajute să nu alunece.

Se mai cațăără de încă trei ori, de fiecare dată câte un cat, și ajunse într-un loc în care acoperișurile de țiglă, foarte puțin aplecate, se întindeau pe o distanță îndeajuns de mare. La înălțimea aceea se simțea și o adiere care-i zbârlea părul de pe ceafă, făcându-l să se creadă urmărit. „Ei, termină, prostule! Pesemne că ăia sunt de-acum la trei străzi de tine, căutând altul cu punga plină. Ghinionul lor.”

Tocmai atunci, alunecă pe țigle, așa că se gândi că ar trebui să înceapă să caute o cale să coboare și el la loc, pe stradă. Cu mare grijă, se apropie de marginea acoperișului și privi în jos. La mai bine de patruzeci de picioare văzu o strada pustie, de-a lungul căreia se aflau trei taverne și un han, toate luminate. Însă în dreapta, undeva, dădu cu ochii de un pod de piatră, care unea catul de sus al casei pe care se afla cu cea de dincolo. Părea foarte îngust. Se pierdea în beznă, neatins de luminile taverei, arcuindu-se deasupra unui hău la fundul căruia îl așteptau dalele grele de piatră. Cu toate astea, Mat aruncă bâta și apoi se rostogoli și el, așa cum făcuse în copilărie, coborând din pomi. Nimeri bine și se propti în balustrada de piatră, care-i ajungea cam până la brâu.

„Până la urmă, obiceiurile proaste au și ele foloase”, își spuse, ridicându-se și luându-și bâta.

Ferestrele de la celălalt capăt al podului erau întunecate și cu obloanele trase. Îi trecu prin minte că locuitorii nu ar fi fost prea încântați ca un străin să le dea buzna în casă, în miez de noapte. Clădirea era plină de ornamente din piatră, dar nici

unul, cât de mic, în apropierea podului. „Ei, atunci, străin sau nu, înăuntru cu mine.”

Se întoarse cu spatele la balustradă și, în aceeași clipă, dădu cu ochii de un bărbat, cu un cuțit în mână. Taișul vâjâi prin aer, îndreptându-i-se către beregată, dar Mat se mișcă fulgerător și izbuti, cu chiu cu vai, să-l prindă pe tâlhar de încheietură. Bâta i se încurcă printre picioare. Căzu pe spate. Se lipi de balustradă, mai-mai să se prăbușească jos, trăgându-l pe celălalt deasupra. Atârând așa, clătînându-se din pricina greutății celui alt, care se zbătea, cu buzele rânjite, simțea la fel de bine și prăpastia care parcă-l trăgea în jos și taișul care, sclipind în lumina lunii, i se apropia, încet, încet, de beregată. De-abia mai strângea încheietura dușmanului, iar brațul celălalt, împreună cu bâta, era strivit între trupul său și al bărbatului cu cuțitul. Trecuseră numai câteva clipe de când îl zărise, și nu mai era mult până ce avea să moară, cu un cuțit înfipt în gât.

— E vremea să aruncam zarurile, zise.

Vreme de o clipă, celălalt păru să se tulbure. Iar Mat nu avu nevoie de mai mult. Azvârli din picioare înainte și, pe dată, se prăbușiră amândoi în gol.

În răstimpul în care căzu – scurt, dar care lui i se păru o veșnicie – parcă nici nu-și mai simțea greutatea trupului. Văzduhul îi vâjâia pe la urechi, fluturându-i părul în toate părțile. Celălalt dădu să țipe, apoi Mat simți o bufnitură care-i tăie răsuflarea. Prin fața ochilor începură să-i joace pete negre și argintii.

După ce-și recăpăta suflul – și vederea, își dădu seama că zăcea peste trupul celui care-l atacase. Căzând pe el, izbutise să scape cu viață.

— Ce noroc, șopti, apoi se ridică în picioare, cu mare greutate, blestemându-și bâta care-i lăsase pe coaste o ditamai vânătaia.

Celălalt era, aproape sigur, mort – că doar nu multă lume scăpa cu viață după ce se prăbușea în gol, treizeci de picioare, pe dalele de piatră, și cu altul deasupra. Îl privi și observă ceva neașteptat. În cădere, tâlharul își înfipsea și pumnalul în piept, până la plasele. Era un bărbat cu o înfățișare foarte comună. Pesemne că, într-o încăpere plină de lume, Mat nici nu l-ar fi observat. Și, totuși, încercase să-l omoare.

— Ghinionul tău, neică, îi spuse leșului, cu un tremur în glas.

Dintr-odată, își aminti tot ce se întâmplase. Pașii care-l urmăreau pe străduța răsucită. Fuga pe acoperișuri. Omul care-l atacase. Căderea. Ridică ochii, privind podul de deasupra, și se simți cuprins de un tremur. „Pesemne că-mi pierdusem mințile. Aventură, aventură, dar așa ceva, nici Rogosh Ochi-de-Vultur nu și-ar fi dorit.”

Apoi își dădu seama că se afla alături de un leș cu un cuțit în piept – nu mai trebuia decât să apară cine știe cine, care să deschidă gura și să strige după străjerii cu uniformele brodate cu Flacăra din Tar Valon. Poate că ar fi izbutit să scape de ei, folosind hârtia cu pecetea Supremei – dar pesemne că nu înainte ca aceasta să afle. Putea să se trezească iarăși în Turn, fără hârtie și, cine știe, și fără îngăduința de a-l mai părăsi.

Știa foarte bine că nu mai avea timp de pierdut – trebuia să ajungă la docuri și să se îmbarce pe prima corabie, fie ea și o bărcuță putrezită, plină de pește împruțit. Însă genunchii îi tremurau atât de tare, din pricina a ceea ce se întâmplase, încât de-abia putea pași. Îi trebuia un răgaz de câteva minute, să șadă, să-și recapete puterile, apoi putea să pornească mai departe.

Tavernele pe care le zărise de sus erau mai apropiate, însă Mat o apucă spre han. Sala cea mare a unui han era un loc prietenos, în care oricine se putea odihni câteva clipe, fără să-și facă griji că l-ar putea urmări cineva. Ferestrele erau îndeajuns de bine luminate, așa că observă și firma, care înfățișa o femeie cu părul împletit, ținând în mână ceva ce părea o creangă de măslin. Iar hanul se numea Femeia din Tanchico.

CAPITOLUL 31

Femeia din Tanchico

Sala ce mare era luminată puternic, dar era târziu și numai vreun sfert dintre mese erau ocupate. Printre bărbații așezați se plimbau câteva slujnice cu șorțuri albe, care-i serveau cu vin sau bere, în căni mari, iar murmurul vocilor era aproape înăbușit de sunetele unei harpe, pe care cineva tocmai o acorda. Clienții păreau ofițeri de pe corăbii, sau neguțători de rang mai mic; purtau surtuce bine croite, din lână fină, dar fără fireturile și broderiile cu care s-ar fi împodobit unii mai bogați. Câțiva fumau din pipe, doi ședeau aplecați deasupra unei table pe care jucau pietre, dar, ce să vezi, de nicăieri nu se auzea zurut de zaruri. În vetrele lungi, aflate la cele două capete ale încăperii, ardeau focuri; însă nici fără ele nu ar fi fost prea frig.

Harpistul stătea în picioare, pe o masă, recitând *Mara și cei trei regi neghiobi*, acompaniindu-se cu o harpă împodobită cu aur și argint, demnă de un palat. Mat îl cunoștea foarte bine. Cândva, omul îi salvase viața.

Era un bărbat slăbănog, destul de înalt, însă adus de spate. Când făcea câte un pas pe masă, șchiopăta. Nici măcar înăuntru, la căldură, nu-și dăduse jos mantia plină de petice fluturânde, de mai multe culori – semn că nu voia să fie luat vreodată drept altceva decât un menestrel. Avea mustăți lungi și sprâncene groase, albe ca zăpada, la fel ca și clai de păr, iar,

tot recitând așa, în ochii albaștri i se citea tristețea. Lucru ciudat – la fel de ciudat ca și apariția lui neașteptată. Din câte își amintea Mat, Thom Merrill nu fusese niciodată un om trist.

Mat se așeză la o masă, lăsându-și lucrurile pe podea, și ceru două cani cu vin. O slujnică drăguță, cu ochii mari și căprui, îi zâmbi cu șiretenie.

— Două, domnișorule? Nu pari așa mare băutor, făcu ea, cu un glas în care răsună o urmă de batjocură.

După ce se scotoci puțin prin buzunare, el scoase doi bănuți de argint. Pentru vin, și unul ar fi fost prea mult, însă al doilea i-l strecură fetei – pentru ochii ei frumoși.

— Sunt pentru mine și pentru prietenul meu.

Știa că Thom îl zărise – văzându-l intrând, mai că nu rămăsese fără glas. Și asta era ceva nou. Thom nu era omul care să se lase surprins de multe lucruri. Din câte știa Mat, singura dată când se oprise în mijlocul unei povești, fuseseră la mijloc trolocii. Fata aduse canile cu vin și câțiva bănuți de aramă, ca rest, dar Mat le lăsă să zacă pe masă și ascultă sfârșitul poveștii.

— „Întocmai cum spuneam că s-ar cădea”, zise Regele Madel, încercând să prindă peștele care i se încâlcise în barbă, declamă Thom, de parcă se afla în mijlocul unei săli de marmură, nu într-un han obișnuit, descriind, cu ajutorul muzicii, neghiobia cea de pe urmă a celor trei regi. „Întocmai cum spuneam că se va dovedi”, strigă Orander, apoi alunecă în noroi și căzu în fund, cu un pleoscăit răsunător. „Întocmai cum spuneam că trebuie să fie”, făcu și Kadar, în timp ce-și căuta coroana, vârat până la coate în apele râului. „Femeia asta habar n-are despre ce vorbește. Ea e neghioba!” Madel și Orander încuviințară și ei, cu gesturi largi. Cu asta, Mara simți că se săturase. „Le-am dat toate prilejurile, încă mai mult decât meritau”, șopti în sinea sa, apoi, strecurându-și coroana lui Kadar în desagă, alături de celelalte două, se urcă pe capra căruței, își îmboldi iepșoara și se întoarse în sat. Iar, după ce Mara le povesti ce se-ntâmplase, sătenii din Heape nu se mai supuseră nici unui rege.

Și Thom ciupi corzile, făcând să răsună încă o dată motivul neghiobiei regilor, cu note și mai înalte, astfel încât aducea mai mult ca niciodată cu râsul, apoi făcu o plecăciune adâncă și aproape că se prăbuși de pe masă. Bărbații care ascultau începură să râdă și să bată din picioare, cu toate că, pesemne, fiecare dintre ei auzise povestea de multe ori. Dar era firesc –

istoria Marei era bine primită de toată lumea, poate în afară de regi. Cu toate că i se cerea să nu se oprească, Thom coborî de pe masă, cât pe ce să se prăbușească iarăși, apoi se apropie de masa lui Mat, cu un mers mult prea nesigur, chiar și dacă piciorul i-ar fi amortit de la cât stătuse nemișcat. Își lăsa harpa pe masă, cu un gest leneș, apoi se așeza pe un taburet, în fața celei de-a doua căni, și-i aruncă lui Mat o privire lipsită de expresie. Ochii săi, mereu pătrunzători, păreau acum cam tulburi.

— Vorbită, și atât, mormăi, cu glasul la fel de adânc, dar nu atât de răsunător ca mai înainte. Povestea asta sună de o sută de ori mai bine dacă e Declamată, e de o mie de ori mai reușită în Declamarea grandioasă, dar ei nu și nu.

Și, fără vreun alt cuvânt, își îngropa fața în cană. Mat nu-și amintea să-l fi văzut vreodată lăsându-și harpa în părăsire, după ce termina de cântat. Și nici așa amețit de băutură nu-l văzuse. Auzindu-l cum se plângea de public, se simți mai ușurat – Thom avea mereu impresia că nimeni nu era la fel de rafinat ca el. Măcar în această privință nu se schimbaseră. Slujnica se apropie din nou de masa lor, dar fără urmă de sclipire în ochi.

— Of, Thom, făcu ea încet, apoi se răsti la Mat. Dacă-ai fi știut că el era prietenul pe care-l așteptai dumneata, nu ți-ai fi adus vin nici pentru o sută de bănuți de argint.

— Nu știam că-i băut, se împotrivi Mat, însă ea se întorsese din nou către Thom, cu glasul dulce.

— Thom, ai nevoie de odihnă. Dacă-i lași, ăștia au să te țină până dimineața, cu poveștile.

Apăru și o altă femeie, mai în vârstă decât prima dar la fel de drăguță – puteau fi surori. Se apropie de Thom, din partea cealaltă, scoțându-și șorțul.

— O poveste minunată. Dintotdeauna mi-a plăcut, iar tu, Thom, o spui nemaipomenit. Haide. Ți-am încălzit așternuturile. Poți să-mi mai vorbești despre curtea din Caemlyn.

Thom trase cu ochiul în fundul căinii, de parcă se mira să găsească goală, apoi pufni din mustățile sale lungi și își plimbă privirea de la o femeie la alta.

— Drăguța de Mada. Drăguța de Saal. Oare v-am spus vreodată că, la viața mea, am fost iubit de două femei frumoase? Nu toți se pot făli cu așa ceva.

— Da, ne-ai spus, Thom, făcu cea mai în vârstă, cu tristețe, iar cea tânără se uită urât la Mat, de parcă era vina lui.

— Două, șopti Thom. Morgase era iute la mânie, dar am crezut că asta se poate trece cu vederea. până la urmă, voia să pună mâna pe mine să mă omoare. Iar pe Dena, eu am omorât-o. Nu cu mâinile mele, dar asta nici nu mai contează. Am avut două prilejuri, mai multe ca alții, și pe amândouă le-am pierdut.

— Mă ocup eu de el, spuse Mat. Pe dată, Mada și Saal îi aruncară priviri la fel de veninoase. Le zâmbi cum știa mai bine, dar degeaba. Tocmai atunci, stomacul îi ghiorăi puternic. Nu cumva simt miros de pui la cuptor? Vreau și eu trei, sau patru. Thom, tu nu vrei nimic? sfârși, făcându-le pe cele două să caște gura și să-și arunce priviri mirate.

— Niște vin de-ăsta bun din Andor m-ar aranja, răspunse menestrelul, ridicându-și cana, plin de speranță.

— În seara asta, gata cu vinul, Thom, spuse femeia mai în vârstă; i-ar fi luat și cana, dacă el nu s-ar fi împotrivit. În aceeași clipă, cea mai tânără vorbe și ea, cu un glas pe jumătate poruncitor, pe jumătate rugător.

— Ia niște pui, Thom. E foarte bun.

Și nu plecară de acolo până ce menestrelul nu primi să îmbuce câte ceva, iar, la plecare, îl priviră pe Mat cu atâta mânie și pufniră, amândouă, cu atâta dispreț încât lui nu-i mai rămase decât să clatine din cap a deznădejde. „Arde-m-ar, parcă eu aș fi ăla care-l îndeamnă la băutură. Femeile! Dar au ochi frumoși, e drept.”

— Mi-a spus Rand că ești în viață, îi zise lui Thom, după ce Mada și Saal se îndepărtară. Nici Moiraine nu te credea mort. Dar auzisem că erai prin Cairhien și voiai să ajungi în Tear.

— Deci Rand n-a pățit încă nimic? făcu Thom, și, pentru o clipă, privirea i se limpezi aproape de tot. Mărturisesc că nu m-așteptam să aud așa ceva. Și Moiraine e tot cu el? Ce femeie frumoasă. Ar fi minunată, dacă n-ar fi Aes Sedai, întovărășește-te cu de-alde astea și-ai să te arzi rău.

— Păi și de ce să fi pățit Rand ceva? întrebă Mat, alegându-și cuvintele cu grijă. Știi să-l amenințe vreo primejdie?

— Să știu? Nu știu nimic, băiete. Am tot felul de bănuieli, care de care mai negre, dar nu știu nimic sigur.

Mat se hotărî să schimbe subiectul. „N-are rost să-i întăresc bănuielile. N-are rost să-i spun că și eu cunosc tot felul de lucruri

primejdioase.” Femeia mai în vârstă – căreia Thom îi spunea Mada – se întoarse, aducând trei pui copti, cu pielea arămie. Înainte să plece, îi aruncă o privire plină de îngrijorare menestrelului, și una de dojană lui Mat. Acesta rupse un copan și începu să înfulece, în timp ce vorbea. Thom rămase încruntat, cu privirile pironite în fundul căinii, și nici măcar nu se uită la mâncare.

— Ce faci aici în Tar Valon, Thom? E ultimul loc din lume în care m-aș fi așteptat să te găsesc, cu părerea pe care-o ai despre Aes Sedai. Auzisem că te umpluseși de bani în Cairhien.

— Cairhien, mormăi bătrânul, cu ochii tulburați la fel ca mai înainte. Să omori un om e un lucru foarte greu, chiar dacă o merită...

Făcu un gest ușor și, dintr-odată, scoase la iveală un pumnal – căci purta cu el mereu felurite pumnale, ascunse peste tot. O fi fost el beat, dar strângea arma în pumn fără să tremure.

— Ucizi un om care își merită moartea și, câteodată, pentru asta plătesc alții. Întrebarea e, oare chiar merită? E o cumpănă-n toate, să știi. Bine și rău. Lumină și Umbră. Fără asta, n-am fi oameni.

— Bagă ăla la loc, mârâi Mat, cu gura plină. Nu vreau să vorbesc despre moarte. „Pe Lumină, ăla zace acolo, în stradă... Arde-m-ar, ar fi trebuit să fiu de mult pe o corabie.” Te-am întrebat doar ce cauți în Tar Valon. Dacă a trebuit să pleci din Cairhien pentru că ai omorât pe cineva, nici nu vreau să știu. Ce naiba, dacă ești atât de amețit încât nu poți să vorbești deslușit, plec imediat.

— Ce cauți în Tar Valon? făcu Thom, ascunzând pumnalul, cu o privire mohorâtă. Am venit încoace pentru că ăsta-i locul cel mai primejdios pentru mine, în afară, poate, de Caemlyn. Și asta merit, băiete. Femeile din Ajah Roșie n-au uitat încă de mine. Mai deunăzi, am văzut-o pe Elaida pe stradă. Dacă ar ști că sunt aici, m-ar jupui de piele, fâșie cu fâșie, și asta înainte să înceapă cu adevărat distracția.

— Nu te-am auzit niciodată să-ți plângi așa de milă, spuse, scârbit, Mat. Ai de gând să te îneci în vin?

— Da' ce știi tu, băiete? se răsti Thom. Las' să mai treacă niște ani, să mai cunoști viața, poate să iubești vreo femeie, două, și-apoi vorbește. Dacă ești isteț, poate că atunci ai să-ți dai seama. Aaah! Vrei să știi ce cauți în Tar Valon? Dar tu, tu ce

cauți? Țin minte ce mai tremurai când ai aflat că Moiraine e Aes Sedai. Când venea vorba de Putere, mai că nu făceai pe tine. Ce cauți în Tar Valon, unde sunt Aes Sedai peste tot?

— Tocmai plec! Asta fac, plec! se strâmbă Mat; menestrelul îi salvase viața, și poate încă și mai mult – fusese la mijloc un Pierit, și de-asta Thom rămăsese șchiop de piciorul drept. „Dar pe corabie s-ar putea să nu fie atâta vin cât să ajungă să sembetе în halul ăsta.” Merg spre Caemlyn, Thom. Dacă tot trebuie să-ți pui viața în primejdie, cine știe de ce, hai cu mine!

— În Caemlyn? rosti Thom, gânditor.

— Da, în Caemlyn, Thom. Pesemne că Elaida se va-ntoarce și ea acolo, cândva, așa că nu s-ar putea spune că scapi de ea. Și, dacă-mi aduc aminte bine, de Morgase ar trebui să-ți fie încă și mai teamă.

— Caemlyn, da. Caemlyn mi s-ar potrivi mănușă, la cum mă simt acum, făcu menestrelul, apoi trase cu ochiul la tava cu mâncare și tresari. Dar ce-ai făcut, băiete? Ți-ai vârât friptura în mânecă?

Din cei trei pui nu mai rămăseseră decât oasele și câteva fâșii de carne.

— Câteodată mi se face foarte foame, îngână Mat, de-abia abținându-se să-și lingă degetele. Deci vii sau nu?

— Vin, vin, băiete, cum să nu..., zise Thom, ridicându-se – nu mai părea atât de slab ca mai înainte. Așteaptă aici – încearcă să nu înfuleci și masa – să-mi iau lucrurile și să spun rămas-bun.

Apoi plecă șchiopătat, dar fără să se împleticească. Mat bău o gură de vin și desprinsе fâșiile de carne care mai rămăseseră, întrebându-se dacă avea răgaz să mai ceară încă ceva, dar menestrelul se întoarse pe dată. Purta în spate o boccea, precum și harpa și flautul, în cutiile lor de piele, și avea un toiag înalt cât el. Era înconjurat de cele două slujnice. Uitându-se mai bine la ele, Mat se gândi că erau, pesemne, surori – aveau aceeași ochi mari și căprui, și aceeași înfățișare. Thom le sărută pe obraz, întâi pe Saal, apoi pe Mada, le mângâie ușor și se îndreptă spre ușă, făcându-i un semn din cap lui Mat. Până ca acesta să apuce să-și strângă lucrurile și să-și ia bâta, bătrânul ieșise. Cea mai tânără dintre femei, Saal, îi tăie calea.

— Nu știi ce i-ai spus, dar te iert că i-ai dat de băut, chiar dacă acum plecați. Nu l-am mai văzut așa de plin de viață de câteva săptămâni.

Îi îndesă ceva în pumn, iar Mat făcu ochii mari, văzând ce era – o monedă de argint din Tar Valon.

— Asta-i pentru ceea ce i-ai spus. Ca să nu mai vorbim că, deși pari lihnit de foame, ai ochi frumoși.

Și Saal râse, văzându-i privirea năucă. Parcă fără să vrea, Mat izbucni și el în râs, în timp ce ieșea, plimbând moneda de colo colo, pe dosul palmei. „Deci am ochi frumoși, da?” Apoi râsul i se topi pe buze, ca ultima picătură de vin din butoi. Îl văzu pe Thom, dar leșul nu mai era acolo. Iar străjile din oraș nu ar fi luat trupul cu ei, fără să pună câteva întrebări pe la cârciumi, și pe la Femeia din Tanchico.

— Ce te holbezi așa, băiete? întrebă Thom. Că doar n-or fi troloci prin cotloanele alea.

— Hoți de stradă, îngână Mat. Mă gândeam că ar putea fi tâlhari...

— N-ai să vezi așa ceva în Tar Valon, flăcău. Dacă străjerii prind vreun tâlhar – nu-s mulți, oricum, fiindcă zvonurile se răspândesc repede – îl duc în Turn. Nu știi ce-i fac acolo femeile Aes Sedai, dar a doua zi îl vezi plecând, cu ochii mari și năuci, ca o fetiță buimacă. Și înțeleg că femeile care fură o pățesc și mai rău. Nu, nu, aici n-ai cum să fii jefuit decât dacă ți se vinde alamă poleită drept aur, sau dacă dai peste vreunul cu zaruri măsluite. Tâlhari nu sunt.

Mat se întoarse pe călcâie și trecu pe lângă el, îndreptându-se către docuri, izbind cu bâta în pietrele de pe jos, de parcă asta l-ar fi ajutat să meargă mai repede.

— Ne urcăm pe prima corabie, orice-ar fi. Pe prima, Thom.

— Mai încet, băiete, ce-i graba asta? făcu menestrelul, șontăcăind după el. Sunt multe corăbii care pleacă, zi și noapte. Stai mai încet. Tâlhari nu există.

— Pe prima corabie, Thom, tu-i mama mă-sii de treabă! Chiar dacă se duce la fund, tot ne urcăm! „Dacă nu erau tâlhari, atunci ce erau? Nu se poate, trebuie să fi fost hoți!”

CAPITOLUL 32

Prima corabie

Ajunseră la Portul de miazăzi. Era un bazin uriaș, făurit de Ogieri, rotund și înconjurat de ziduri înalte, din aceeași piatră albă, vârstată cu argintiu, ca și celelalte clădiri din Tar Valon. De jur împrejur, în afară de locul în care se deschideau porțile largi care dădeau către râu, se afla un doc lung, acoperit, la care erau rânduite tot felul de corăbii, mai mici sau mai mari. Cele mai multe erau ancorate la pupa. În ciuda orei târzii, cărăușii cu cămășile lor fără mâneci și grosolan țesute alergau înapoi și încolo, încărcând și descărcând baloturi, cufere, lăzi și butoaie, cu ajutorul frânghiilor, scripeților, sau, pur și simplu, cu spinarea. De bârnele acoperișului atârnau lămpi care luminau docul și o fâșie din întinderea de apă. Bărți mici, neacoperite, se iveau din întuneric. Lămpile pătrate atârnate de vârfurile catargelor le făceau să pară niște licurici răspândiți peste apă. Erau mici, da, dar numai față de corăbii – de fapt, unele aveau chiar și șase perechi de vâsle lungi.

Trăgându-l după el pe Thom care încă mai bombănea ceva, pe sub o arcadă din piatră roșie, frumos șlefuită, apoi în jos pe niște trepte late care duceau la doc, Mat zări câțiva oameni de pe o corabie cu trei catarge care tocmai dezlegau parâmele. Erau la mai puțin de douăzeci de pași. Corabia era uriașă, încât Mat nici n-o putea zări în întregime, având cam cincisprezece

sau douăzeci de lungimi de la prova ascuțită la pupa pătrată, și o punte plată, cu parapet, aproape la aceeași înălțime cu docul. Dar lucrul cel mai bun era că se pregătea să plece. „Prima corabie ce ridică ancora.”

În fața lor apăru un bărbat cărunt, purtând un surtuc închis la culoare, pe mânecile căruia erau țesute trei dungii de cânepă – semn că se număra printre supraveghetori. După umerii lași, s-ar fi zis că începuse prin a fi cărauș, purtând baloturile de frânghie pe spate, nu pe brațe. Trase cu ochiul, nepăsător, înspre Mat, apoi se opri, părând uimit.

— După bagaje se vede ce gânduri ai, băiete, dar mai bine las-o baltă. Sora mi-a arătat un portret de-al tău. Să nu-ți intre în cap că ai să izbutești să te urci pe vreo corabie. Hai, stângamprejur, ca să mă faci să pun un om pe urmele tale.

— Pe Lumină, ce înseamnă...? începu Thom.

— S-au schimbat lucrurile, spuse hotărât Mat.

Cei de pe corabie desfăceau ultima parâmbă. Pânzele triumphiulare erau înfășurate și legate bine, dar oamenii își pregăteau vâslele. Mat scoase din buzunar hârtia Supremei și i-o vârî sub ochi supraveghetorului.

— După cum vezi, sunt însărcinat cu treburi din partea Turnului, la porunca Supremei înseși, și trebuie să mă îmbarc chiar pe corabia aia.

— N-am mai văzut așa ceva în viața mea, spuse supraveghetorul, după ce citi hârtia de două ori. De ce să mi se spună din Turn că nu poți pleca, iar apoi să ți se dea... asta?

— Dacă poțtești să afli, întreab-o pe Supremă, îi răspunse Mat, cu un glas plictisit, lăsând să se înțeleagă că nu credea că cineva ar fi putut fi atât de neghiob încât s-o facă. Dar dacă nu plec cu corabia aia, să știi că o să ne jupoaie pe amândoi.

— Nu mai aveți cum s-o prindeți, rosti supraveghetorul, dar, în clipa următoare, își duse mâinile căuș la gură. Hei, voi de pe *Pescărușul cenușiu*! Opriți! Arde-v-ar focul, opriți!

Un bărbat într-o cămașă fără mâneci, care stătea la cârmă, se uită la ei, apoi vorbi cu unul mai înalt, îmbrăcat într-o haină de culoare închisă, cu mâneci bufante, care nu-și lua ochii de la oamenii care coborau vâslele în apă.

— Toți laolaltă! strigă acesta din urmă, iar vâslașii se opintiră.

— Ajung eu cumva! spuse răstit Mat. „Am zis prima corabie, și așa rămâne!” Haide, Thom!

Fără să mai aștepte să vadă ce făcea menestrelul, o luă la fugă pe doc, strecurându-se printre cărauși și roabe pline cu felurite mărfuri. Distanța dintre pupa *Pescărușului* și doc se mărea cu fiecare coborâre a vâslelor. Săltându-și băta, Mat o aruncă spre corabie ca pe o sulită, mai făcu un pas, își luă avânt din toate puterile și sări. Apa care aluneca pe sub el părea rece ca gheața, dar nu trecu decât o clipă și se trezi dincolo de parapetul corăbiei, rostogolindu-se pe punte. Tocmai când se ridica în picioare, auzi în spatele său un mormăit și o înjurătură. Thom Merrillin se prinsese de parapet, cățărându-se apoi, la rândul său, pe punte.

— Mi-am pierdut toiagul. O să am nevoie de altul, făcu, măsându-și piciorul drept, trăgând cu ochiul la pupa corăbiei care se tot îndepărta de mal și înfiorându-se. Astăzi am făcut deja o baie.

Cârmaciul își plimba privirile uimite de la el către Mat și înapoi, strângând cârma în pumni de parcă se întreba dacă o poate folosi pe post de armă de apărare împotriva unor nebuni furioși. Bărbatul cel înalt părea la fel de năuc. Ochii săi de un albastru deschis se bulbucaseră, iar gura i se mișca fără vreun sunet. Barba neagră, tunsă cu grijă, părea să tremure de furie, iar fața îngustă i se înroși.

— Pe Stâncă! urlă, în cele din urmă. Ce înseamnă asta? Nu mai am loc la bord nici măcar pentru o pisică, și, chiar dac-aș avea, n-aș primi niște vagabonzi care sar pe punte nechemăți. Sanor, Vasa! Aruncați gunoaiile în apă!

Doi bărbați foarte zdraveni, desculți și despuiați până la brâu, lăsară baltă parâmele pe care le strângeau și se îndreptară spre pupa. Vâslașii își văzură înaintea de treabă – se aplecau, ridicau vâslele, făceau trei pași mari pe punte, apoi se îndreptau de spate și pășeau îndărăt, făcând corabia să înainteze. Mat flutură hârtia Supremei pe sub ochii bărbosului – căpitanul, pesemne – iar, cu cealaltă mână, scoase din pungă o coroană de aur, având grijă, cu toată graba, ca omul să vadă că mai erau și altele acolo. Aruncându-i moneda cea grea și continuând să fluture hârtia, spuse:

— Asta pentru felul în care ne-am imbarcat, căpitane. O să mai fie și altele, pentru călătorie. Avem porunci din partea Turnului Alb și a Supremei înseși. Trebuie să plecăm pe dată. Spre Aringill, în Andor. Nu putem zăbovi nici o clipă. Toți cei ce

ne vor ajuta vor dobândi binecuvântările Aes Sedai; cei ce ne vor sta în cale vor avea parte de mânia Turnului.

Convins că bărbatul apucase să vadă pecetea – dar nu și cuvintele, din câte nădăjduia – Mat împături hârtia și o ascunse. Trăgând nesigur cu ochiul la cei doi mateloți care se opriseră de-o parte și de alta a căpitanului – „Arde-m-ar, au niște brațe cât ale lui Perrin!” – își dori să fi avut bâta la-ndemână. O și văzu, pe punte, la câțiva pași. Încercă să pară un om sigur pe sine și hotărât, cu care nimeni nu ar fi vrut să se pună rău, un om sprijinit de la spate de întreaga putere a Turnului. „Dar de la mare, mare distanță, sper.” Căpitanul îl privi neîncrezător și pe el, dar, încă și mai mult, pe Thom cu mantia lui de menestrel și clătinându-se ușor pe picioare. Totuși, le făcu un semn celor doi mateloți să se oprească.

— N-aș vrea să le supăr pe cele din Turn. Arde-mi-ar sufletul, câtă vreme negoțul mă poartă mereu din Tear până în acest bârlog de... am prea multă treabă pe-aici ca să-mi doresc să supăr pe cineva. Dar, făcu el, zâmbind încordat, am spus adevărul. Pe Stâncă, nu v-am mințit! Am șase cabine pentru călători și toate pline. Puteți dormi pe punte și puteți mânca laolaltă cu echipajul. O să vă coste încă o coroană. De fiecare.

— Poftim? se răsti Thom. Nu-mi pasă de ce se-ntâmplă în josul râului. Prețul e mult prea mare!

Cei doi mateloți se foiră pe loc.

— Asta e, spuse hotărât căpitanul. Nu vreau să supăr pe nimeni, dar aș prefera să nu am la bord unii ca voi. A-ți băga nasul în treburi... din astea... e ca și cum ai plăti pe cineva să te ungă cu smoală fierbinte. Plătiți sau zburați peste bord, iar Suprema Înscăunată n-are decât să vă pescuiască ea însăși. Iar asta rămâne la mine, pentru necazurile pe care mi le-ați făcut. Vă foarte mulțumesc.

Și își îndesă moneda de aur într-un buzunar de la haină.

— Cât ceri pentru o cabină? întrebă Mat. O cabină numai pentru noi. Pe cei care sunt deja acolo poți să-i bagi cu alții.

Nu voia să doarmă afară, în frig. „Iar un om ca ăsta, dacă nu-l iei tare, o să-ți fure și nădragii de pe tine și-apoi o să spună că-ți face un serviciu.” Stomacul îi ghiorăi răsunător.

— Iar de mâncat, mâncăm ce mănânci și dumneata, nu echipajul! Și pe săturate!

— Mat, parcă eu eram bețivul pe-acea, zise Thom, apoi se întoarse către căpitan, fluturându-și mantia peticită cum putea mai bine, cu toate bagajele pe care le avea în spate. Poate oi fi observat, căpitane, că sunt menestrel, începu, cu un glas care, chiar și afară, părea să răsunе. Pentru a plăti călătoria, voi fi mai mult decât mulțumit să-ți distrez pasagerii și echipajul...

— Treaba echipajului e să muncească, nu să se distreze, jupâne menestrel, începu căpitanul, mângâindu-și bărbuța ascuțită și cercetând din priviri surtucul simplu al lui Mat, de parcă îl prețuia până la ultimul bănuț. Deci vrei o cabină, da? i se adresează, cu un hohot scurt de râs. Și mâncare ca a mea? Păi, îți dau chiar cabina mea și mesele care mi se cuvin. Dacă scoți câte cinci coroane pentru fiecare dintre voi! La greutatea din Andor!

Monedele din Andor erau cele mai grele. Căpitanul izbucni într-un hohot de râs atât de puternic încât de-abia mai putea vorbi. Sanor și Vasa râneau și ei larg.

— Pentru zece coroane îți dau cabina mea, mesele care mi se cuvin, iar eu mă duc să stau cu vreun alt călător și mănânc la un loc cu echipajul. Arde-mi-ar sufletul dacă mint! Pe Stâncă, fac legământ! Pentru zece coroane...

Râsetele îl împiedică să mai vorbească. Îi dăduseră și lacrimile și tocmai se ștergea la ochi, hohotind fără încetare, când Mat scoase la iveală una dintre pungi. Până să apuce el să numere cinci coroane, se termină și cu râsul. Căpitanul clipi neîncrezător, iar cei doi mateloți rămaseră cu gura căscată.

— Greutatea din Andor, da? întrebă Mat; fără o balanță era greu de judecat, așa că scoase încă șapte monede. Două dintre ele erau chiar din Andor și, pesemne, celelalte la un loc aveau greutatea cerută. „Pentru ăsta, oricum, merge.” Se mai gândi puțin, apoi adăugă două coroane de aur din Tear, spunând: Astea-s pentru cei pe care o să-i scoți din cabina pe care-au plătit-o.

Nu prea îi venea să creadă că oamenii aveau să primească ceva, dar uneori merită să te arăți generos.

— Dacă nu cumva ai de gând să împărți cabina cu ei? A, nu, firește că nu. Atunci li se cuvine și lor ceva, dacă se văd siliți să se înghesuie la un loc cu alții. Dar nu-i nevoie să mănânci cu echipajul, căpitane. Dacă vrei, ești bine-venit să te ospătezi alături de mine și de Thom, în cabina dumitale.

Thom se holba la el la fel de uluit ca și ceilalți.

— Sunteți cumva..., șopti răgușit bărbosul, sunteți cumva... un tânăr senior deghizat?

— Nu sunt nobil, râse Mat; și avea toate pricinile: *Pescărușul Cenușiu* se îndepărtase binișor de doc, care se vedea numai ca o dungă de lumină, îndreptată către peticul întunecat, aflat, de-acum, destul de aproape, în care se aflau porțile către râu. Vâslele făceau corabia să se miște cu repeziciune. Deja, mateloții se pregăteau să ridice toate pânzele. Iar căpitanul, cu mâna plină de aur, nu mai părea dornic să arunce pe cineva peste bord. Dacă nu ți-e cu supărare, căpitane, putem vedea cabina? Cabina dumitale, adică. E târziu, și eu, unul, vreau să prind câteva ore de somn. Și o masă, adăugă Mat, după ce stomacul îi trimise, la rândul său, o veste.

În timp ce corabia se îndrepta cu prora către râu, bărbosul însuși îi conduse pe o scăriță, către un coridor scurt și îngust, plin de uși înghesuite una lângă alta. Căpitanul începu să-și adune lucrurile din cabina care se întindea pe toată lățimea corăbiei, cu patul și celelalte mobile zidite în perete, în afară de două scaune și câteva cufere. Vorbea încontinuu, așa că, până să se termine cu aranjatul, Mat află foarte multe lucruri. Mai întâi de toate, căpitanul nu avea de gând să dea nici un călător afară din cabină. Poate nu atât de dragul acestora, dar din pricina respectului pentru banii plătiți de fiecare. Avea să ia cabina secundului, care avea s-o ia pe a celui de sub el și tot așa, sfârșind cu ofițerul cel mai mic în grad, care avea să treacă să doarmă cu echipajul. Mat ascultă tot ce vorbea celălalt, cu toate că nu credea ca veștile să-i fie de folos. Numai că era bine, întotdeauna, să știi nu doar unde te îndreptai, ci și cu cine aveai de-a face. Altfel, puteai ajunge să te întorci acasă prin ploaie, fără manta și încălțări.

Căpitanul era din Tear și se numea Huan Mallia. După ce îi cântări din cap până în picioare pe Thom și pe Mat, își dădu drumul la gură. Nu era nobil, le spuse, nici vorbă de așa ceva, dar nici prostul nimănui nu era. Un tânăr cu atâția bani la el, mult mai mulți decât s-ar fi convenit, putea fi tâlhar, numai că toată lumea știa că tâlharii nu scăpau nepedepsiți din Tar Valon. Un tânăr, îmbrăcat ca un băiat de la țară, dar sigur pe sine și mândru ca un senior, ceea ce spunea că nu ar fi... - „Pe Stâncă, eu nu zic că ați fi, mai ales dacă domnia voastră spuneți că nu!”,

comentă Mallia, făcându-i cu ochiul, chicotind și trăgându-se ușor de barbă. Un tânăr care duce cu sine o hârtie cu pecetea Supremei înscăunată, în drum spre Andor... Nu era nici o taină că Regina Morgase trecuse de curând prin Tar Valon, cu toate că nimeni nu știa din ce pricină. El, Mallia, își dăduse seama că între Caemlyn și Tar Valon se cocea ceva. Iar Mat și Thom erau soli – pesemne că de-ai lui Morgase, judecând după felul de-a vorbi al lui Mat. Dacă putea fi de ajutor, era plăcerea lui – dar nu voia să-și bage nasul unde nu-i fierbea oala. Mat și Thom, care tocmai își așeza instrumentele sub masa zidită într-unul din pereți, schimbă priviri uimite.

— Ce prostie, spuse Mat.

— Da, cum ziceți, făcu Mallia, care tocmai își scotea hainele dintr-un cufăr de la piciorul patului, apoi se ridică și-i zâmbi. Dacă ziceți că-i o prostie, e o prostie și cu asta, gata, continuă, scoțând hărți ale râului, de care, chipurile, avea trebuință, dintr-un dulăpior din perete.

Și totuși, era limpede că voia să-i tragă de limbă, cu toate că se prefăcea bine. Trăncănea întruna, strecurând felurite întrebări la care Mat răspundea prin mormăieli, ridicări din umeri și numai câte-o vorbă, două. Thom nu spunea nici măcar atât, ci tot clătina din cap, în timp ce-și aranja lucrurile.

Mallia își petrecuse toată viața pe râu, cu toate că visa să navigheze și pe mare, cândva. Din câte spunea, părea să disprețuiască toate regiunile, în afară de Tear. Numai despre Andor găsi, în cele din urmă, ceva bun de spus, și asta cu mari chinuri.

— În Andor sunt cai buni, din câte am auzit. De ispravă. Nu la fel de buni ca în Tear, dar, oricum... Și la oțel vă pricepeți, și la fier, la bronz, la cupru... Am cumpărat adesea mărfuri de la oamenii domniilor voastre, cu toate că prețurile erau mari... Unde mai pui că aveți și minele alea de aur, din Munții de Negură. Noi, în Tear, nu avem aur deloc.

Dintre toate regiunile, cel mai mult disprețuia Mayene.

— Asta nu-i țară... nici măcar cât Murandy. Numai un oraș, acolo, și câteva petice de pământ. Iar noi, cei din Tear, nu ne putem vinde așa cum ar trebui uleiul nostru minunat de măsline, numai pentru că ăia cu navele lor știu să găsească locurile cu ulei de pește. Asta-i țară? Ar trebui să dispară de pe fața pământului. Cât despre Illian..., continuă el, cu un glas plin de ură, cândva o să-l pustiim, o să-i culcăm la pământ toate

orașele și satele și o să aruncăm cu sare peste tot. Pe-acolo, mai făcu el, aproape tremurând de indignare, la gândul stricăciunii care domnea în Illian, până și măslinile sunt putrede. O să vină o zi în care o să-i aruncăm în lanțuri pe toți porcii ăia. Asta spune înaltul Senior Samon.

Mat se întrebă dacă omul se gândea, măcar o clipă, ce ar fi făcut oamenii din Tear cu toți sclavii aceia – dacă-și vedeau vreodată visul cu ochii. Toți ar fi trebuit hrăniți – iar, în lanțuri, n-ar fi putut nici să muncească. Lui totul i se părea o prostie, însă căpitanul vorbea despre asta cu ochii sclipind de fericire. Apoi le spuse că numai niște oameni fără minte se lăsau conduși de un rege sau o regină.

— Asta în afară de Regina Morgase, se grăbi să adauge. Am auzit că e o femeie minunată. Și frumoasă, se spune...

Însă cei care se închinau unui singur om, tot neghiobi rămâneau. Înălții Seniori din Tear domneau împreună, luau hotărârile la un loc, și așa ar fi trebuit să fie peste tot. Înălții Seniori știau tot ce era drept, bun și adevărat. Mai ales înaltul Senior Samon. Unor asemenea oameni te supui cu plăcere. Mai ales înaltului Senior Samon. Dar, dincolo de regi și regine, până și de Illian, se mai afla ceva – pentru Mallia, o pricină de ură încă și mai adâncă, pe care încerca s-o ascundă. Numai că, tot străduindu-se să-i tragă pe străini de limbă, vorbea atât de mult încât nu se mai putu abține și lăsa, în cele din urmă, taina să-i scape.

Pesemne că domniile lor călătoreau mereu, fiind în slujba unei mari Regine, precum Morgase. Pesemne că văzuseră multe ținuturi. El, unul, visa să plece pe mare, pentru că atunci ar fi putut vedea locuri de care doar auzise, ar fi putut găsi uleiul de pește al celor din Mayene, ar fi putut face negoț cu Seminția Marii și cu porcii din Illian. Și s-ar fi îndepărtat și de Tar Valon. Domniile lor îl înțelegeau, pesemne, fiind siliți, și ei, să călătorească prin atâtea locuri și să aibă de-a face cu unii oameni pe care, fără îndoială, nu i-ar fi îndurat, dacă n-ar fi slujit-o pe Regină.

— Nu mi-a plăcut niciodată să vin încoace. La fiecare colț poți să dai peste vreuna care folosește Puterea, făcu căpitanul, aproape scuipând ultimul cuvânt. Însă, de când l-am auzit odată vorbind pe înaltul Senior Samon... Arde-mi-ar sufletul, acum că

știu ce pun la cale, numai când văd Turnul Alb, parcă mi se umple stomacul de viermi.

Înaltul Senior Samon spusese că femeile Aes Sedai aveau de gând să stăpânească lumea, să strivească sub picioare toate neamurile, să-i ia pe toți oamenii în robie. Spusese că lumea din Tear nu se mai putea mulțumi cu gândul că Puterea era departe de hotarele lor. Ziua de glorie a celor din Tear se apropia, numai că, între ei și glorie, se afla Tar Valon.

— Nu se mai poate. Mai devreme sau mai târziu, fiecare Aes Sedai trebuie prinsă și ucisă. Înaltul Senior Samon spune că celelalte ar putea fi salvate – cele tinere, novicele și Alesele – dar numai dacă sunt aduse în Stâncă. Restul trebuie stârpite. Turnul Alb trebuie distrus – asta spune înaltul Senior. O clipă, Mallia rămase împietrit în mijlocul cabinei, cu brațele pline de haine, cărti și hărți făcute sul, cu creștetul aproape lipit de scândurile punții de deasupra, cu ochii în gol, parcă visând la prăbușirea Turnului. Apoi tresări, dându-și seama ce spusese, și barba îi tremură de nesiguranță.

— Asta... asta a spus înaltul Senior. Eu, unul, zic că merge prea departe. Când vorbește înaltul Senior Samon... parcă te vrăjește. după capul meu, dacă Turnul poate face legăminte cu Caemlyn, atunci de ce nu și cu Tear? sfârși, înfiorându-se, fără să-și dea seama.

— Chiar așa, zise Mat, simțind o pornire nestăvilită de a-și bate joc. Căpitane, eu zic că ai dreptate. Dar de ce numai câteva Alese? Mai bine chemați o duzină de Aes Sedai, sau două duzini. Ia gândește – cum ar arăta Stânca din Tear cu două duzini de Aes Sedai înăuntru?

— Am să trimit pe cineva să ia cufărul cu bani, făcu Mallia, înfiorându-se, cu răceală în glas, apoi plecă pe dată.

— Poate n-ar fi trebuit să vorbesc așa, se încruntă Mat, în urma lui.

— Ei, nu mai spune, de ce? răspunse, sec, Thom. Data viitoare îți propun să încerci să-l sfătuiești pe Seniorul Căpitan Comandant al Mantiilor Albe să se însoare cu Suprema Însăunată. Înaltul Senior Samon, continuă menestrelul, ridicând din sprâncenele groase ca niște omizi. N-am auzit niciodată de el.

— Păi, începu Mat, la fel de sec, nici măcar tu nu poți nădăjdui să știi totul despre regi, regine și nobili. Unul sau doi trebuie să-ți fi scăpat, Thom.

— Află, băiete, că știu după nume toți regii și toate reginele, dar și toți înalții Seniori din Tear. E cu puțință să fi înnobilit vreun senior mărunț, firește, dar aș fi auzit precis dacă unul dintre cei bătrâni ar fi murit, lăsând locul liber. Dacă te-ai fi mulțumit să dai afară vreun amărât, în loc să iei cabina căpitanului, am fi avut fiecare patul său, oricât ar fi fost de înguste și tari. Acum trebuie să ne înghesuim amândoi. Nădăjduiesc că nu sforăi, băiete. Nu suport așa ceva.

Mat scrâșni din dinți. Tocmai își amintise că Thom sforăia ca un fierăstrău ruginit. Apăru și cel trimis de căpitan după cufărul cu bani de sub pat. Era unul dintre cei doi mateloți zdraveni – Sanor sau Vasa. Nu se recomandă, nu spuse nimic, le făcu doar o vagă plecăciune, se încruntă la ei când i se păru că nu era băgat în seamă, apoi plecă. Mat începuse să se întrebe dacă nu cumva norocul care-l urmărise întreaga seară dispăruse, în sfârșit. Trebuia să se împace cumva cu sforăitul lui Thom și, la drept vorbind, poate că nici corabia nu era un loc chiar nemaipomenit pentru un mesager care purta cu sine hârtia semnată de Suprema Înscăunată și pecetluită cu Flacăra Albă. Dintr-un imbold, scoase unul dintre păhăruțele de piele cu zaruri, îl desfăcu și răsturnă zarurile pe masă. Erau din cele cu puncte. Aruncase de cinci ori unu – „Ochii Celui Întunecat”, o aruncare nenorocoasă în unele jocuri, câștigătoare în altele. „Dar eu ce joc aici?” Adună zarurile și le aruncă iarăși. Cinci de unu. Altă aruncare, și iarăși Cel Întunecat îi făcu cu ochiul.

— Dacă te-ai folosit de alea ca să-ți câștigi aurul, spuse încet Thom, care tocmai se dezbrăca, nu mă mir că a trebuit să pleci cu prima corabie. Măi băiete, și o fetiță de doispe ani ți-ar înfige un cuțit în inimă dacă ar ști că joci cu așa ceva.

— Nu-s măsluite, îngână Mat. Așa mi-e norocul. „Noroc de Aes Sedai? Sau norocul Celui Întunecat?”

Vârî zarurile la loc și astupă păhăruțul. Urcându-se în pat, Thom spuse:

— Înțeleg, deci, că n-ai de gând să-mi spui de unde vine tot aurul ăla.

— L-am câștigat. În seara asta. Și nu cu zarurile mele.

— Mda. Și bănuiesc că nici despre hârtia aia n-ai de gând să-mi povestești – să știi că am zărit pecetea, băiete! – nici despre chestia cu Turnul Alb și pricina pentru care supraveghetorul știa cum arăți de la o Aes Sedai.

— Am o scrisoare de la Elayne către Morgase, Thom, răspunse Mat, încercând să nu-și piardă cumpătul. Hârtia mi-a dat-o Nynaeve, care nu știu de unde o avea.

— Bine, dacă nu-mi spui, mă culc. Stinge lămpile, rogu-te. Și Thom se întinse pe o parte și-și trase o pernă peste cap. Mat se dezbracă, stinse lămpile și se strecură sub pături – dar tot nu izbuti să adoarmă, cu toate că salteaua lui Mallia era din pene, și foarte moale. Avusese dreptate în legătură cu sforăitul lui Thom – iar perna nu era de nici un folos. Era întocmai ca un fierăstrău ruginit care încerca să doboare un arbore bătrân și uscat. Iar gândurile nu-l lăsau deloc în pace. De fapt, cum de Nynaeve, Egwene și Elayne dobândiseră hârtia aceea de la Supremă? Pesemne că puneau ceva la cale, toate patru – dacă nu o fi fost vreo ticluială de-a Turnului întreg. Numai că, dacă se gândea bine, era limpede că nici măcar Supremei nu-i spusese totul.

— „Te rog, Mat, du scrisoarea mamei mele”, făcu, încet, cu un glas ascuțit și prefăcut. Ce prost am fost! Parcă Suprema nu putea trimite un străjer? Am fost orb și neghiob, numai pentru că îmi doream atâta să scap din Turn.

Sforăitul lui Thom părea o încuviințare. Însă, cel mai mult și mai mult, se frământa cu gândul la norocul care-l urmărea, și la tâlhari.

Se auzi o bufnitură înfundată – ca și cum o barcă se lipise de prova. Mat n-o luă în seamă. Nici zgomotul ușor de pe punte nu-i atrase atenția. Era firesc, pentru o corabie. Trebuia să fie cineva pe punte, care să urmărească drumul. Însă un foșnet slab, ca de pași furișați, împreună cu gândul la tâlhari, care nu-i dădea pace, îl făcură, în cele din urmă, să tresară. Îi dădu un cot în coaste lui Thom și șopti:

— Trezește-te. E cineva afară, pe coridor.

Și dădu imediat să se ridice din pat, nădăjduind că podeaua – „Sau puntea cabinei, cum mama mă-sii s-o fi numind” – să nu scârțâie. Thom mormăi prin somn, plescăi din buze și reîncepu să sforăie. Nu mai avea vreme să se ocupe de el. Pașii se apropiaseră. Luându-și bâta, Mat se postă în fața ușii și așteptă.

Ușa se deschise încet. Zări doi bărbați cu mantii, unul în spatele celuilalt, luminați de razele de lună care se strecurau prin trapa care se deschidea spre punte. Văzu și lamele de oțel care le sclipeau în mâini. Amândoi bărbații căscară gurile. Era limpede că nu se așteptaseră să găsească pe cineva treaz. Mat lovi cu bâta, nimerindu-l pe primul tocmai în locul în care i se îmbinau coastele. Lovind, își aminti glasul tatălui său. „Asta-i o lovitură ucigătoare, Mat. N-o folosi, decât dacă-ți este viața în primejdie.” Dar cuțitele acelea spuneau totul, iar în cabină nu era loc pentru a-și roti bâta așa cum s-ar fi convenit.

Tocmai când bărbatul, înecându-se, se prăvălea, chinuindu-se în zadar să răsuflă, Mat făcu un pas în față și lovi cu vârful bâtei în bregata celuilalt. Se auzi un trosnet. Omul scăpă cuțitul, duse mâna la gât, apoi căzu peste celălalt, zvârcolindu-se amândoi în chinurile morții.

Mat rămase împietrit, cu ochii la ei. „Doi. Nu, arde-m-ar focul, trei! În viața mea n-am făcut vreun rău cuiva, iar acum am ucis trei oameni într-o singură noapte. Pe Lumină!”

În liniștea care se lăsase, auzi zgomot de încălțări pe puntea de deasupra. Mateloții umblau desculți. Încercând nici măcar să nu se gândească la ce făcea, Mat smulse mantia unuia dintre cei doi și și-o puse pe umeri. Desculț, străbătu coridorul și se urcă pe scăriță, scoțând numai puțin capul pe trapă. Pânzele întinse erau luminate de lună, însă puntea era încă plină de umbrele nopții. Nu se auzea decât foșnetul apei. Puntea părea pustie – era un singur bărbat acolo, la cârmă, cu gluga mantiei trasă pentru a se apăra de frig. Se foi în loc, și încălțărilor bocăniră ușor, pe scândurile punții. Ținând bâta în jos, cu nădejdea că nu avea să fie observată, Mat se apropie.

— Gata cu el, șopti, cu un glas răgușit și aspru.

— Sper că a guitat puțin când i-ai luat gâtul, răspunse bărbatul cu un accent puternic, pe care Mat își aminti că-l auzise pe străduța dosnică din Tar Valon. Băiatul ăsta ne-a făcut prea multe necazuri. Ia stai! Cine ești?

Mat lovi cu toate puterile. Lemnul gros îl izbi pe celălalt în cap, cu un zgomot ca de pepene lovit de podea, doar ușor înăbușit de stofa glugii. El se prăvăli peste cârmă, iar corabia se legănă, făcându-l pe Mat să se împleticească. Cu coada ochiului, zări o siluetă care se înălța peste parapet, precum și sclipirea unei arme, și înțelese că nu avea cum să-și ridice bâta la vreme.

Apoi, însă, ceva la fel de sclipitor şuieră prin aer și se lovi de silueta întunecată cu un zgomot înfundat. Dușmanul se prăvăli la picioarele lui Mat. Cârma se mișcă iarăși, din pricina greutateii primului, iar sub punte se înălțară glasuri uimite. Thom ieși, schiopătând, la iveală. Era în izmene, cu o mantie pe deasupra, și ducea cu el un felinar cu oblonul tras.

— Ai avut noroc, băiete. Unul din cei de dedesubt avea asta cu el. Cum zăcea acolo, putea să dea foc corabiei.

La lumina felinarului, Mat zări pumnalul înfipt în pieptul bărbatului care zăcea cu ochii deschiși, fără viață. Nu-l mai văzuse niciodată. Și-ar fi amintit precis de un așa chip brăzdat de cicatrice. Thom lovi cu piciorul pumnalul încleștat în pumnul mortului, apoi se aplecă să-și ia propriul cuțit, ștergându-i lama pe mantia celui alt.

— Foarte mare noroc, băiete. Foarte, foarte mare noroc.

La prova se vedea o frânghie. Thom se apropie, coborând ușor felinarul. Mat veni și el. La celălalt capăt al frânghiei era o barcă micuță, de felul celor din Tar Valon. Felinarul de pe catarg era stins, iar vâslele strânse. În ea se aflau încă doi bărbați.

— Pe Marele Stăpân, e chiar el! făcu unul, iar celălalt se grăbi să desfacă nodul care ținea barca.

— Vrei să-i omorâm și pe ăștia? întrebă Thom cu glas răsunător, de parcă era pe scenă.

— Nu, Thom, răspunse încet Mat. Nu.

Pesemne că cei doi auziseră întrebarea, dar nu și răspunsul, căci, lăsând baltă frânghia, se aruncară drept în apă. Mat îi auzi cum se chinuiau să se îndepărteze înot.

— Ce proști, mormăi Thom. Râul se îngustează puțin, după ce iese din Tar Valon, dar nu cred să aibă mai puțin de jumătate de milă, aici. Pe întuneric n-au să izbutească s-ajungă la mal.

— Pe Stâncă! se auzi un strigăt. Ce-i asta? Sunt doi morți pe coridor! Și Vasa de ce zace peste cârmă? O să ne lovim de ceva!

Tot în izmene, Mallia se repezi către pupa, smucind leșul și răsucind cârma la loc, cu mișcări bruște.

— Țsta nu-i Vasa! Arde-mi-ar sufletul, cine-s toți morții ăștia?

Apărură și alții pe punte – mai mulți mateloți desculți și câțiva călători înspăimântați, înfășurați în mantii și pături. Pe ascuns, Thom tăie frânghia cu cuțitul, dintr-o mișcare, iar bărcuța se pierdu în întuneric.

— Tâlhari ai apelor, căpitane, spuse. Tânărul Mat și cu mine v-am scăpat pielea tuturor. Dacă nu eram noi, vă puteau lua gâtul. Poate acum te mai gândești puțin în legătură cu prețul călătoriei.

— Tâlhari! făcu Mallia. Sunt destui dintr-ăștia prin Cairhien, dar n-am auzit niciodată de așa ceva aici, la miazănoapte.

Călătorii înghesuiți unii într-alții începură să șoptească între ei despre tâlhari și despre primejdii. Cu pași apăsați, Mat se îndreptă spre scară. În spatele său, auzi glasul căpitanului:

— Ce om! N-am auzit niciodată ca tronul din Andor să se folosească de asasini, dar, arde-mi-ar sufletul, ăsta-i un ucigaș adevărat. Parcă n-are sânge-n vene.

Mat coborî împleticit scara, păși peste cele două leșuri și trânti ușa cabinei în urma sa. Nu apucă să ajungă la pat când îl apucă tremuratul, făcându-l să se lase în genunchi. „Pe Lumină, ce joc e ăsta? Dacă e să câștig, trebuie să știu. Pe Lumină, ce joc?”

Cântând încetișor din fluier *Trandafirul zorilor*, Rand trase cu ochiul în tabără. Un iepure înfipt într-o țepușă tocmai se frigea deasupra flăcărilor care tremurau ușor, în adierile nopții. Rand aproape că nu-i simțea mirosul, dar se gândi, în treacăt, că trebuia să găsească niște sare, în satul sau orașul în care aveau să se oprească după aceea. Cântase *Trandafirul zorilor* și la nunțile acelea. „Câte zile au trecut? Chiar atât de multe, sau mi s-a părut? Toate femeile din sat s-au hotărât să se mărite în același timp. Și cum se numea satul? Oare deja îmi pierd mințile?”

Avea chipul scăldat în sudoare, dar nu se opri, ci cântă mai departe, aproape neauzit, cu ochii țintă la foc. Moiraine îi spusese că era ta'veren. Așa spunea toată lumea. Poate că era adevărat. Oamenii de soiul ăsta făceau ca lucrurile dimprejurul lor să se... schimbe. Poate asta era cu toate nunțile acelea. Numai că nu voia să se gândească la puterile unui ta'veren. Asta îl aducea mult prea aproape de un alt gând care-l chinuia.

„Se zice că aș fi Dragonul Renăscut. Toți spun asta. Și viii, și morții. Dar asta nu înseamnă că-i adevărat. Am fost silit să-i las să mă aclame. Era o datorie. N-am avut de ales, dar nu înseamnă că-i adevărat.”

Se simțea de parcă ceva îl silea să cânte fără încetare aceeași melodie. Îl ducea cu gândul la Egwene. Cândva, crezuse că avea să se însoare cu ea. Odată, demult... sau așa i se părea. De-acum, însă, gata. Totuși o visase. „Poate că era chiar ea. Chipul. Chipul era al ei.” Numai că fuseseră atâtea chipuri pe care le cunoștea... Tam, maică-sa, Mat, Perrin. Cu toții încercau să-l omoare. Nu fuseseră ei cu adevărat, firește. Numai chipurile lor, sub care se ascundeau Făpturile Umbrei. Nu fuseseră ei... sau așa i se părea, cel puțin. Parcă și visele îi erau pline de Făpturi ale Umbrei. Dar erau numai vise? Unele erau aieuea, asta o știa. Iar altele erau numai vise, coșmaruri sau nădejdi. Dar cum să le deosebească? Într-o noapte o văzuse pe Min care încercase să-i înfigă un pumnal în spate. Asta-l durea încă – ceea ce era uimitor. Nu se păzise, o lăsase să se apropie, nu se apăraseră. În preajma lui Min nu simțea nevoia de a se apăra mereu, în ciuda lucrurilor pe care le vedea ea, când îl privea. Lângă ea se simțea de parcă cineva îi alina toate durerile, lecuindu-l de răni. „Apoi a încercat să mă ucidă!” Greși o notă, iar flautul scoase un sunet ascuțit, apoi își reveni. „Dar nu era ea. Era o Făptură a Umbrei cu chipul ei. Min nu mi-ar face niciodată rău. De ea sunt sigur!” Nu știa de unde îi venea acea încredere, dar era convins că ea o merită.

Atâtea chipuri în vise. O văzuse pe Selene, rece, misterioasă și atât de frumoasă încât i se usca gâtul numai când se gândea la ea. Îi oferise gloria așa cum o mai făcuse și înainte – părea să fi trecut o veșnicie de atunci – însă acum era vorba de sabia pe care, spunea ea, trebuia s-o dobândească. Odată cu sabia, avea să apară și ea. Callandor. Sabia îi apărea mereu în vise. Mereu. Ca și chipurile care-l batjocoreau. Brațele care le azvârleau pe Egwene, Nynaeve și Elayne în cuști, le prindeau în plase, le chinuiau. De ce să plângă mai mult pentru Elayne decât pentru celelalte două?

I se învârtea capul. Îl durea la fel de tare ca și șoldul. Avea chipul scaldat în sudoare, dar cânta neîncetat, pe neauzite, *Trandafirul zorilor*, temându-se să adoarmă. Temându-se să viseze.

CAPITOLUL 33

Prinși în Pânză

Din șa, Perrin se încruntă la piatra teșită, pe jumătate ascunsă în buruienile de la marginea drumului. Drumul acesta bătătorit, ce se numea deja Calea Lugard, acum că se apropiau de râul Manetherendrelle și de hotarul ținutului Lugard, fusese pavat odinioară, cu multă vreme în urmă, așa cum zisese Moiraine cu două zile înainte, și încă se mai zăreau pe alocuri bucăți din pietrele de demult. Iar această piatră avea niște semne ciudate pe ea.

Dacă un câine ar fi putut lăsa urme în piatră, ar fi spus că era urma unui dulău uriaș. Pe pământ nu se vedea nimic, nici măcar în țărâna mai moale de la marginea drumului, și nici nu simțea miros de câine. Doar un miros slab de ars, care aducea cu mirosul sulfuros de la artificii. În față, acolo unde drumul se întâlnea cu râul, era un oraș; poate că niște copii se strecuraseră până aici cu niște lucruri furate de la Artificieri.

„Totuși e prea departe pentru ca niște copii să ajungă până aici.” Dar văzuse ferme. Se putea să fie vorba de copii de la fermă. „Orice-ar fi, nu are nimic de-a face cu urmele acelea. Caii nu zboară, iar câinii nu lasă urme în piatră. Sunt prea obosit ca să judec cum trebuie.”

Căscând, își înfipse călcâiele în burta calului, iar armăsarul o luă la galop după ceilalți. De când plecaseră din Jarra, Moiraine îi

tot îndemna să se grăbească și nu trecea cu vederea nici o întârziere. Când femeia Aes Sedai își punea ceva în minte, era de neclintit. Loial renunțase la cititul în timpul mersului în urmă cu șase zile, după ce se trezise că rămăsese în urmă cu mai bine de o milă și că toți ceilalți aproape că dispăruseră după următorul deal.

Perrin îl struni pe Trăparu când ajunse lângă calul mare al Ogierului, în spatele iepei albe a lui Moiraine, și căscă din nou. Lan era plecat să cerceteze. Soarele aproape că atingea vârfurile copacilor, însă Străjerul le spusese că înainte de căderea nopții aveau să ajungă într-un oraș numit Remen, pe râul Manetherendrelle. Perrin nu era sigur că voia să vadă ce era acolo. Nu știa ce va fi, însă de când plecaseră din Jarra se aștepta la orice.

— Nu pricep de ce nu poți dormi, îi zise Loial. Eu sunt așa de ostenit când ne lasă să facem popas, încât adorm înainte să mă întind.

Perrin se mulțumi să clatine din cap. Nu avea cum să-l lămurească pe Loial că nu îndrăznea să doarmă adânc, că până și somnul cel mai ușor îi era tulburat de vise. Ca acel vis ciudat, cu Egwene și Sarsar. „Nu-i de mirare că o visez pe Egwene. Lumină, mă întreb cum o duce. La adăpost în Turn, de bună seamă. Învață să fie Aes Sedai. Verin o să aibă grijă și de ea, și de Mat.”

Nu i se părea că Nynaeve avea nevoie de grija cuiva; după părerea lui, ceilalți trebuiau să fie cu băgare de seama în preajma lui Nynaeve.

Nu voia să se gândească la Sarsar. Izbutea să nu lase lupii vii să îi pătrundă în minte, deși această caznă îl făcea să se simtă tot timpul ca bătut; nu voia cu nici un chip ca un lup mort să i se furișeze în gânduri. Se scutură și se sili să deschidă ochii. Nici măcar Sarsar.

Mai erau și alte pricini pentru care nu dormea bine. Găsiseră din nou semne ale trecerii lui Rand. Între Jarra și râul Eldar nu fusese nici unul, însă, după ce trecuseră râul pe podul de piatră care unea malurile stâncoase, ajunseseră la un oraș numit Sidon, care fusese ars din temelii. Nici o casă nu mai rămăsese în picioare. Printre sfărâmături nu se mai zăreau decât niște ziduri de piatră și câteva coșuri.

Oamenii mânjiți de funingine spuneau că focul pornise de la un felinar căzut într-un șopron și apoi se întetise, iar totul luase o întorsătură proastă. Jumătate dintre gălețile pe care le găsiseră erau găurite. Fiecare perete mistuit de foc se prăbușise spre exterior, nu spre înăuntru, aprinzând și casele din jur. Grinzile în flăcări de la han se rostogoliseră cumva până la fântâna din piața orașului, așa că nimeni nu mai putuse scoate apă ca să stingă focul, iar celelalte trei fântâni din oraș fuseseră și ele acoperite de case mistuite de foc. Până și vântul parcă își schimbase direcția, bătând din toate părțile.

Nici nu mai fusese nevoie să o întrebe pe Moiraine dacă toate acestea se petrecuseră din pricina lui Rand. Răspunsul era limpede dacă te uitai la chipul ei, rece și împietrit. Pânza își schimba forma după Rand și orice era cu puțință.

După Sidon, trecuseră prin patru orașele pe unde, după spusele lui Lan, fusese și Rand. Nu lăsase însă în urmă nici un semn. Rand mergea de ceva vreme pe jos. Îi găsiseră calul lângă Jarra, mort, parcă sfâșiat de lupi sau de câini turbați. Lui Perrin îi fusese greu să se stăpânească și să nu vorbească cu lupii, mai ales când Moiraine ridicase privirea și se încruntase la el. Din fericire, Lan dăduse peste urmele cizmelor lui Rand, care porneau de la locul unde zăcea calul. Călcâiul de la o cizmă avea o urmă în trei colțuri de la o piatră, așa că se vedea deslușit pe unde apucase. Dar, călare sau pe jos, rămânea tot în fața lor.

În cele patru sate de după Sidon, oamenii nu fuseseră tulburați decât de vederea lui Loial și de faptul că aflaseră că era Ogier. Prezența lui Loial iscase o asemenea agitație încât nu prea luaseră aminte la ochii lui Perrin și, chiar atunci când băgaseră de seamă... Păi, dacă Ogierii erau adevărați, oamenii puteau avea orice culoare de ochi.

Însă după acele sate venise un loc numit Willar, care era în plină sărbătoare. Izvorul de pe pajiștea satului curgea din nou, după ce, vreme de un an, oamenii se chinaseră să care apă de la o milă depărtare și toate strădaniile de a săpa fântâni dăduseră greș, iar jumătate dintre săteni plecaseră prin alte părți. Willar avea să renască. Urmaseră alte trei sate neatinse, toate în aceeași zi. În Samaha, toate fântânile secaseră cu o noapte înainte, iar oamenii murmurau că la mijloc era Cel Întunecat. În Tallan, toate nemulțumirile sătenilor ieșiseră la

iveala cu o dimineată înainte și oamenii nu se potoliseră decât după ce avuseseră loc trei omoruri îngrozitoare, în cele din urmă, în Fyall, unde recolta fusese foarte proastă, primarul găsisse îngropați în spatele casei niște desagi de piele plini cu aur, așa încât lumea scăpase de foamete. Nimeni din Fyall nu recunoscuse monedele groase, cu un chip de femeie pe o parte și un vultur pe cealaltă; Moiraine zisese că fuseseră bătute în Manetheren.

Până la urmă, într-o seară, pe când stăteau în jurul focului, Perrin îi pusese niște întrebări.

— După Jarra, am crezut că... Erau cu toții așa de fericiți, și toate nunțile acelea... până și Copiii Luminii arătaseră ca niște caraghioși. Și la Fyall a fost bine - nu e cu puțință ca Rand să fi avut ceva de-a face cu recolta; recolta era proastă dinainte să ajungă el acolo, iar aurul era precis bun. Însă restul... Orașul acela ars din temelii, fântânile secate... Astea sunt fapte nemiloase. Nu pot să cred că Rand e nemilos.

Poate că Pânza se țese în jurul lui, dar cum e cu puțință ca Pânza să fie atât de neîndurătoare? Nu are noima, or, lucrurile trebuie să aibă noimă. Dacă faci o unealtă care nu slujește la nimic, irosești metalul. Pânza nu poate face lucruri de pomană.

Lan îi aruncă o privire piezișă și se mistui în întuneric ca să verifice tabăra. Loial, care deja se vârase în pături, își înălță capul ca să asculte, ciulind urechile.

O vreme, Moiraine nu spuse nimic; se mulțumi doar să își încălzească mâinile la foc. În cele din urmă zise, cu ochii ațintiți la flăcări:

— Creatorul e bun, Perrin. Părintele Minciunii e hain. Pânza Vârstei nu e nici una, nici alta. Pânza e ceea ce e. Roata Timpului țese toate firele vieților omenești, toate faptele oamenilor într-o Pânză. O pânză care are o singură culoare nu e pânză. Pentru Pânza Vârstei, binele și răul sunt urzeala și băteala.

Trei zile mai târziu, călărind prin soarele de sfârșit de după-amiază, Perrin simțea încă înfiorarea pe care i-o pricinuiseră vorbele lui Moiraine. El voia să creadă că Pânza era bună. Voia să creadă că, atunci când oamenii făceau lucruri rele, ei deformau Pânza. Pentru el, Pânza era aidoma lucrării iscusite și complicate a unui fierar. Îl îngrozea gândul că de fapt Pânza amesteca fierul vechi cu oțelul bun, fără să îi pese.

— Mie îmi pasă, murmură el încetișor. Lumină, chiar îmi pasă.

Moiraine se uită la el, iar Perrin tăcu. Nu știa prea bine de ce anume îi păsa femeii Aes Sedai, în afară de Rand.

Câteva minute mai târziu se ivi Lan, care își opri armăsarul negru lângă iapa lui Moiraine.

— Dincolo de dealul următor e Remen, zise el. Se pare că au avut parte de vreo două zile pline.

Lui Loial îi zvâcniră urechile.

— Rand?

Străjerul clătină din cap.

— Nu știu. Poate o să-și dea seama Moiraine.

Moiraine îl cercetă cu privirea, apoi dădu pinteni iepei.

Ajunseră în vârful dealului; Remen se întindea în fața lor, înălțându-se lângă râu. Manetherendrelle era lat de mai bine de jumătate de milă în acest loc, și nu era nici un pod, deși pe râu pluteau alene două bacuri pline, asemenea unor șleपुरi, și unul aproape gol se întorcea. Alte trei bacuri erau legate de docurile de piatră, alături de vreo șase corăbii negustorești, unele cu un singur catarg, altele cu două. Câteva depozite greoaie din piatră cenușie despărțeau docurile de orașul în sine. Casele din Remen erau și ele din piatră, însă acoperișurile erau din țiglă de toate culorile, de la galben la roșu și violet, iar străzile porneau toate din piața din mijlocul orașului.

Înainte să meargă mai departe, Moiraine își trase gluga de la mantie ca să își ascundă fața.

Ca de obicei, oamenii de pe stradă se zgâiră la Loial, însă de data aceasta Perrin îi auzi șoptind: „Ogier”. Loial stătea drept în șa, cum nu se mai întâmplase în vremea din urmă; urechile îi erau ciulite, iar pe buze îi flutura un zâmbet. Se căznea în mod limpede să nu lase să se vadă că era încântat, dar arăta ca o pisica scârpinată între urechi.

Lui Perrin i se păru că Remen semăna cu orice alt oraș - era plin de arome și de miros de oameni; bineînțeles, se simțea și mirosul râului - și tocmai se întreba ce voise oare să spună Lan când adulmeca o duhoare ce îi dădu fiori. Putoarea dispăru numaidecât, dar Perrin și-o amintea. O mai simțise și în Jarra; și acolo pierise la fel de iute. Nu era un Strâmbat sau un Nezămislit - „Troloc, arde-m-ar, nu Strâmbat! Nu Nezămislit! Myrdraal, Jumate-Om, dar nu Nezămislit!” - nu era troloc sau un

Myrdraal, însă duhoarea era la fel de puternică, la fel de scârnavă. Numai că dispărea repede.

Ajunseră în piața orașului. Un bloc de piatră fusese așezat în picioare în mijlocul pieței ca să se facă o spânzurătoare. Un singur par gros era înfipt în pământ și de el era prinsă o cruce de care atârna o cușcă de fier, lată de patru pași. În cușcă era un bărbat înalt, îmbrăcat numai în cenușiu și cafeniu, care își ținea genunchii sub bărbie. Nu avea cum să stea în picioare. Trei băiețași aruncau cu pietre în el. Bărbatul privea țintă înainte și nici nu tresărea când îl lovea vreo piatră ce izbutise să treacă printre zăbrele. Pe față îi curgea sânge. Oamenii care treceau pe acolo nu luau aminte nici la băiețași, nici la bărbat, deși fiecare dintre ei arunca o privire spre cușcă, cei mai mulți dând din cap a încuviințare, alții înfricoșați. Moiraine scoase un sunet de dezgust.

— Mai sunt, spuse Lan. Haideți. Am luat deja camere la han. Cred că o să găsiți că e interesant.

Perrin se uită peste umăr la bărbatul din cușcă. Parcă îl cunoștea de undeva, dar nu își dădea seama de unde.

— N-ar trebui să facă asta, zise Loial cu vocea lui tunătoare. Copiii, adică. Ar trebui să fie opriți.

— Așa ar trebui, spuse Perrin, distrat. „De ce îmi pare cunoscut?”

Pe firma de deasupra ușii hanului la care îi duse Lan, aproape de râu, scria Fierăria Călătorului, ceea ce lui Perrin îi păru a fi un semn bun, deși nimic din locul acela nu aducea aminte de o fierărie, afară de bărbatul cu șorț de piele și cu un ciocan care era pictat pe firmă. Era o casă cu două caturi din pietre pătrate, cenușii, cu acoperiș liliachiu, cu ferestre mari și uși frumos împodobite, și dădea impresia de bogăție. Grăjdarii veniră în fugă să ia caii, făcând plecăciuni și mai adânci după ce Lan le aruncă niște bani.

Perrin se uită la oamenii dinăuntru. Bărbații și femeile de la mese păreau îmbrăcați în veșminte de sărbătoare - haine brodate, rochii cu volane de dantelă, panglici colorate și eșarfe cu ciucuri. Numai patru bărbați purtau surtuțe simple și ei fură singurii care nu ridicară privirea când Perrin și ceilalți intrară în han. Cei patru bărbați își continuară vorba.

Perrin desluși câte ceva din ce spuneau, despre cum crescuseră prețurile ca urmare a ceea ce se întâmplă în Saldaea.

Erau, probabil, căpitani de corăbii negustorești, se gândi Perrin. Ceilalți păreau a fi de prin partea locului. Până și slujnicele erau îmbrăcate în haine bune – pe sub șorțurile lungi purtau rochii brodate, cu gulere de dantelă.

În bucătărie gătitul era în toi; simțea miros de carne de oaie, de miel, de pui și de vacă, precum și tot soiul de legume. Și o prăjitură cu mirodenii care îl făcu să uite o clipă de carne.

Hangiul le veni în întâmpinare, făcându-le o plecăciune și ștergându-și mâinile de șorț. Dacă nu s-ar fi apropiat de ei, Perrin nu l-ar fi luat drept hangiu, căci în loc de șorț alb purta o haină albastră de lână cu broderie albă și verde, în care nădușea.

„De ce sunt toți îmbrăcați de sărbătoare?” se întrebă Perrin.

— A, jupânul Andra, zise hangiul către Lan. Și un Ogier, întocmai cum ai spus. Nu că m-aș fi îndoit, firește, acum că s-au întâmplat atâtea... De ce nu și un Ogier? Prietene Ogier, nici nu îți dai seama cât mă bucur să te am oaspete. A, și jupâneasă... Se uită la rochia albastră de mătase a lui Moiraine și la mantia ei de lână, prăfuită, dar tot aleasă. Iertare, Doamnă. Se înclină atât de adânc, încât semăna cu o potcoavă de cal. Jupânul Andra nu mi-a pomenit ce rang aveți. Nu am vrut să vă jignesc, Doamnă. Sunteți chiar mai binevenită aici decât prietenul Ogier. Vă rog, nu vă mâniați pe Gainor Furlan și gura lui slobodă.

— Nicidecum.

Moiraine nu se împotrivi defel să fie numită „Doamnă”. Nu era nici pe departe prima oară când femeia Aes Sedai trecea drept altcineva. Nu era nici prima dată când Perrin îl auzea pe Lan zicându-și Andra. Moiraine avea încă gluga trasă peste față și cu o mână își ținea mantia strâns pe lângă trup, ca și cum i s-ar fi făcut brusc frig. Nu cu mâna pe care purta inelul cu Marele Șarpe.

— Înțeleg că s-au petrecut lucruri curioase în oraș, hangiule. Nădăjduiesc însă că nimic care să-i tulbure pe niște călători ca noi.

— Vai, Doamnă, au fost într-adevăr lucruri curioase. Prezența dumneavoastră luminoasă face cinste acestei case sărăcăcioase, la fel și Ogierul, însă avem și Corniați în Remen. Chiar aici, la han. Oamenii ce au pornit din Illian în căutarea Cornului lui Vaiere, dornici de aventură. Și de aventură au avut parte, Doamnă, chiar aici, în Remen, la o milă sau două în susul râului,

unde s-au luptat cu Aieli. Vă puteți închipui că în Altara sunt Aieli nemiloși, cu vâl negru pe față?

Aieli. Perrin înțelese acum de ce bărbatul din cușcă i se păruse cunoscut. Văzuse cândva un Aiel, unul dintre acei oameni necruțători care trăiau într-un ținut sterp, numit Pustiul Aiel. Bărbatul semăna mult cu Rand – mai înalt decât oamenii obișnuiți, cu ochii cenușii și părul roșcat, și era îmbrăcat precum bărbatul din cușcă – în cenușiu și în cafeniu, ca să se piardă cu ușurință printre bolovani și tufe, cu cizme moi, care îi ajungeau până la genunchi. Perrin auzi din nou glasul lui Min. „Un Aiel într-o cușcă. Fie va fi o cotitură în viața ta, fie se va întâmpla ceva însemnat.”

— De ce ați...? Se opri să își dreagă glasul, ca să nu mai fie așa răgușit. Cum de ați închis un Aiel într-o cușcă în piața orașului?

— A, asta e o poveste...

Furlan nu își sfârși vorba. Îl cercetă din cap până-n picioare, uitându-se cu luare aminte la straiile lui simple, la arcul pe care îl ținea în mână, la securea și tolba de săgeți de la cingătoare. Bărbatul tresări când ajunse la chipul lui Perrin, ca și cum era prima oară când vedea că Perrin avea ochii galbeni.

— E slujitorul dumatăle, jupâne Andra? Întrebă el cu băgare de seamă.

— Răspunde-i, se mulțumi Lan să zică.

— A, da, firește, jupâne Andra. Dar e cineva aici care poate să vă povestească mai bine decât mine. Seniorul Orban însuși. Ne-am adunat aici tocmai ca să-l ascultăm.

Un bărbat destul de tânăr, cu părul negru, bandajat la cap și îmbrăcat într-o haină neagră cobora în cârje scările de lângă sala cea mare. Cracul stâng al pantalonilor fusese tăiat, iar piciorul îi era înfășurat în fâșii de pânză de la gleznă până la genunchi. Oamenii din han începură să murmure, ca și cum ar fi văzut ceva nemaipomenit. Căpitanii de corabie nu se întrerupseră din vorbit; acum discutau despre blănuri.

Furlan nu mai așteptă însă ca bărbatul în haină roșie să le spună ce se întâmplase.

— Seniorul Orban și seniorul Gann, însoțiți de doar zece oameni, au înfruntat douăzeci de Aieli dezlănțuiți. Lupta a fost lungă și sângeroasă. Șase dintre oamenii seniorilor au murit și nimeni n-a scăpat nevătămat. Seniorul Orban și seniorul Gann

mai cu seamă au fost grav răniți, însă au izbutit să îi ucidă pe toți Aielii, mai puțin pe cei care au fugit, iar pe unul l-au luat prizonier. Pe el l-ați văzut în piață. De-acum n-are cum să ne mai tulbure.

— Ați mai avut necazuri cu Aielii pe aici? îl iscodi Moiraine.

Perrin se întreba același lucru, nedumerit. Dacă unii oameni încă mai spuneau „Aiel cu vâl pe față” când vorbeau despre cineva violent, era din pricină că își aminteau de Războiul Aiel, dar asta fusese cu peste douăzeci de ani în urmă, iar Aielii nu ieșiseră niciodată din Pustiu, nici până atunci, nici de atunci încolo. „Dar eu am văzut un Aiel de partea asta a Osiei Lumii, iar acum l-am văzut pe al doilea.”

Hangiul se scărpină în cap.

— Nu, Doamnă, nu chiar. Dar am fi dat de bucluc cu douăzeci de sălbatici. Toată lumea își amintește cum au ucis și au prădat și au pârjolit când au trecut prin Cairhien. Au fost și oameni de aici care au luat parte la bătălia de la Zidurile Strălucitoare, când toate neamurile s-au adunat ca să-i alunge. Eu eram înțepenit de spate la vremea aceea și nu am putut să merg și eu, dar îmi aduc bine aminte. Nu știu cum de au ajuns până aici, așa de departe de ținutul lor, sau de ce, însă seniorul Orban și seniorul Gann ne-au scăpat de ei.

Oamenii îmbrăcați în straie de sărbătoare murmurară a încuviințare.

Orban traversă șchiopătând sala mare, părând să nu vadă pe nimeni altcineva decât pe hangiu. Perrin simți mirosul de vin stătut înainte ca Orban să se apropie de el.

— Unde a plecat bătrâna aia cu leacurile, Furlan? întrebă Orban cu asprime în glas. Gann are dureri mari, iar eu simt că îmi plesnește capul.

Furlan aproape că atinse podeaua cu creștetul.

— A, Muma Leich o să se întoarcă dimineață, seniore Orban. S-a dus la o naștere, seniore. Dar a zis că v-a cusut și v-a oblojit rănilor și că nu există pricină de îngrijorare. Precis o să vină să vă vadă de îndată ce se întoarce.

Bărbatul bandajat mormăi ceva în barbă, însă Perrin îl auzi - ceva despre o femeie care stătea să fete și despre niște răni cusute ca un sac de faină. Își întoarse privirea furioasă și îi văzu pe nou-veniți. La Perrin nici nu se uită, ceea ce pe Perrin nu îl miră câtuși de puțin. Fu puțin uimit când îl zări pe Loial - „A mai

văzut Ogieri, se gândi Perrin, dar nu și-ar fi închipuit că o să vadă unul în locul acesta", se uită cu ochii mijiți la Lan - „A recunoscut în Lan un războinic, dar asta nu i-a fost pe plac", și se lumină la față când se aplecă să se uite pe sub gluga lui Moiraine, deși nu era îndeajuns de aproape cât să-i zărească chipul.

Perrin hotărî să nu se gândească la nimic din toate acestea și spera că și Moiraine, și Lan vor face la fel. Zărind însă sclipirea din ochii Străjerului, pricepu că nădejdea fusese în van.

— Voi doisprezece v-ați bătut cu douăzeci de Aieli? întrebă Lan sec.

Orban tresări și își îndreptă spinarea. Spuse pe un ton voit nepăsător:

— E firesc să se întâmple astfel de lucruri când pleci în căutarea Cornului lui Vaiere. Nu a fost prima dată când Gann și cu mine am trecut prin așa ceva, și de bună seamă nu va fi nici ultima până când vom găsi Cornul lui Vaiere. Dacă Lumina ne va lumina calea. Zise asta ca și cum Lumina nici nu ar fi putut face altceva. Bineînțeles, nu ne-am luptat numai cu Aieli, dar întotdeauna se găsesc oameni care vor să îi oprească pe Corniați. Gann și cu mine nu suntem ușor de oprit.

Se auzi un alt murmur de aprobare dinspre oamenii de la mese. Orban își îndreptă și mai mult spatele.

— Ați pierdut șase și ați luat unul prizonier.

Din glasul lui Lan nu se înțelegea dacă era de bine sau de rău.

— Da, zise Orban, și i-am ucis pe ceilalți, mai puțin pe cei care au fugit. Pesemne că acum își ascund morții; am auzit că așa obișnuiesc. Mantiile Albe sunt pe urmele lor, dar n-o să-i găsească niciodată.

— Sunt Mantii Albe aici? întrebă Perrin tăios.

Orban îi aruncă o privire și din nou nu îl băgă în seamă. I se adresă din nou lui Lan:

— Mantiile Albe își vâă mereu nasul unde nu trebuie. Niște pârdalnici de mocofani. O să bată ținutul în lung și-n lat, dar cred că n-o să-și găsească decât propriile umbre.

— Bănuiesc, zise Lan.

Bărbatul bandajat se încruntă, ca și cum nu înțelegea prea bine ce voia să spună Lan, apoi se întoarse iar spre hangiu.

— Găsește-o pe bătrâna aia, auzi? Îmi plesnește capul de durere.

Îi aruncă o ultimă privire lui Lan și se îndepărtă șontăcând, urcând treptele una câte una, însoțit de murmurele de admirație pentru Corniatul care ucisese Aieli.

— E un oraș în care se petrec multe.

Vocea gravă a lui Loial atrase atenția tuturor asupra sa. Mai puțin a căpitanilor de corabie, care acum păreau a discuta despre parâme, din câte desluși Perrin.

— Oriunde mă duc, voi, oamenii, faceți tot felul de lucruri, vă grăbiți, vi se întâmplă tot soiul de lucruri. Cum de puteți îndura atâta frământare?

— Prietene Ogier, zise Furlan, așa suntem noi, oamenii. Cât de rău îmi pare că nu am putut merge și eu la Zidurile Strălucitoare. Să îți spun cum...

— Camerele noastre.

Moiraine nu ridicase glasul, dar vorbele sale îl făcură pe hangiu să se oprească brusc.

— Andra a cerut camere, nu-i așa?

— Da, Doamnă, iertare. Da, jupânul Andra a plătit pentru camere. Iertare, rogu-vă. Cu toată tulburarea asta nici nu mai gândesc limpede. Vă rog să mă iertați, Doamnă. Pe aici, vă rog. Dacă sunteți buni să mă urmați.

Făcând plecăciune după plecăciune și tot cerându-și iertare, Furlan îi conduse în sus pe scări.

Când ajunseră la etaj, Perrin se uită îndărăt. Auzi oamenii murmurând „Doamnă” și „Ogier”, simți toate privirile ațintite asupra lor, dar i se păru că simte cu deosebire o pereche de ochi care nu se uita nici la Moiraine, nici la Lan, ci la el.

Își dădu numaidecât seama despre cine era vorba. Stătea departe de ceilalți și era singura femeie din încăpere care nu avea hainele garnisite cu dantele. Rochia ei de un cenușiu închis, aproape negru, era la fel de simplă ca straiile căpitanilor de corabie, cu mâneci largi și strâmtă în partea de jos, fără nici o podoabă. Fustele erau despărțite pentru călărie și era încălțată cu cizme moi. Era tânără - de-o vârstă cu el, pesemne - și înaltă pentru o femeie, iar părul negru îi ajungea până la umeri. Avea un nas puțin cam mare, o gură generoasă, pomeți înalți și ochi întunecați, ușor alungiți. Perrin nu știa dacă era frumoasă sau urâtă.

Când privi spre ea, fata se întoarse către una din slujnice și nu se mai uită deloc spre scări, dar Perrin era sigur că avusese dreptate. Fata se zgâise la el.

CAPITOLUL 34

Un altfel de dans

Furlan tot bodogăni cât îi conduse spre camerele lor, deși Perrin nu-l prea asculta. Se întrebă dacă fata cu ochi negri știa ce însemnau ochii lui galbeni. „Arde-m-ar, se uita la mine.” Apoi îl auzi pe hangiu rostind cuvintele „Dragonul din Ghealdan” și o clipă avu impresia că i se vor ridica urechile ca lui Loial.

Moiraine se opri brusc.

— Mai e un Dragon fals, hangiule? În Ghealdan?

Fața îi era încă acoperită de glugă, dar parcă se cutremurase. Perrin nu-și putea lua ochii de la ea; simțea un miros asemănător cu frica.

— A, Doamnă, nu vă temeți. Sunt o sută de leghe până la Ghealdan și aici n-o să vă supere nimeni. Mai ales că e și jupânul Andra prin preajmă, și seniorul Orban, și seniorul Gann. De ce...?

— Răspunde-i, îl îndemnă Lan cu asprime. E un Dragon fals în Ghealdan?

— A, nu, jupâne Andra, nu tocmai. Am spus că e un bărbat în Ghealdan care pretinde că e Dragonul. Așa am auzit acum câteva zile. Omul acela din Tarabon. Deși unii zic că e din Arad Doman, nu din Tarabon. Oricum, departe de aici. Păi, eu mă aștept ca mâine-poimâine să nu se mai vorbească decât despre

asta, și poate de poveștile cu întoarcerea armatei lui Aripă-de-Șoim...

Lan îl fulgeră cu privirea; Furlan înghiți în sec și începu să își frângă mâinile.

— Știu numai ce am auzit, jupâne Andra. Se spune că omul are niște ochi care te pironesc locului și spune tot felul de prostii despre cum o să vină Dragonul să ne salveze și cum trebuie să îl urmărim cu toții și cum până și fiarele o să lupte de partea lui. Nu știu dacă l-au prins deja. Se prea poate; cei din Ghealdan n-o să rabde prea mult astfel de vorbe.

„Masema, se gândi Perrin. E nenorocitul de Masema.”

— Ai dreptate, hangiule, zise Lan. Nu prea cred că o să vină să ne tulbure aici. Am cunoscut odată un om căruia îi plăcea să spună tot soiul de lucruri nebunești. vă aduceți aminte de el, Doamnă Alys, nu-i așa? Masema?

Moiraine tresări.

— Masema. Da. Firește. Uitasem de el. Urmă pe un ton mai hotărât: Data viitoare când dau ochii cu el, o să-l fac să-i pară rău că nu l-a ucis cineva înainte.

Intră în cameră și trânti așa de tare ușa, încât se auzi pe tot coridorul.

— Liniște! țipă cineva din celălalt capăt. Îmi plesnește capul!

— Iartă-mă, jupâne Andra, dar Doamna Alys pare o femeie foarte aprigă.

— Numai cu cei care o supără, zise Lan cu blândețe.

— A, a... Camerele sunt pe aici. Prietene Ogier, când mi-a zis jupânul Andra că urmează să vii, am adus un vechi pat de Ogier din pod, unde stătea și se prăfuia de mai bine de trei sute de ani. E...

Perrin lasă cuvintele să curgă pe lângă el, fără să le mai audă, așa cum stânca din râu nu aude apa. Îl îngrijora fata cu părul negru. Și Aielul închis în cușcă.

După ce ajunsese în cameră – una foarte mică, din spate; Lan nu făcuse nimic ca să-l lămurească pe hangiu că Perrin nu era servitorul lui – rămase cufundat în gânduri. Își rezemă arcul într-un colț, își puse pătura și desagii lângă polița cu cele trebuincioase pentru spălat și își aruncă mantia deasupra, își atârna cingătoarea cu tolba și securea de niște cuie din perete și tocmai dădea să se întindă pe pat când își aduse aminte cât de primejdios putea fi să doarmă. Patul era îngust, iar salteaua

părea numai cocoloașe; era mai îmbietor decât orice alt pat pe care îl văzuse vreodată. Se așeză în schimb pe un scaun cu trei picioare și cugetă. Îi plăcea să cântărească bine lucrurile.

După o vreme, Loial bătu la ușă și își vârî capul înăuntru. Urechile îi fremătau de încântare și avea un zâmbet larg pe față.

— Perrin, n-o să-ți vină să crezi! Patul meu e din lemn descântat. Trebuie să aibă peste o mie de ani. De atunci nu a mai existat un Descântător care să fi descântat o bucată așa de mare de lemn. Nici măcar eu nu m-aș încumeta să încerc, deși sunt mai înzestrat decât alții. Ca să fiu cinstit, nu prea mai sunt mulți Ogieri care să aibă acest har. Dar eu sunt printre cei mai pricepuți la descântarea lemnului.

— E foarte interesant, spuse Perrin.

„Un Aiel într-o cușcă. Așa a zis Min. De ce se uita fata aceea la mine?”

— Așa mă gândeam și eu.

Loial părea puțin nedumerit că Perrin nu-i împărtășea bucuria, însă Perrin nu voia decât să fie lăsat în pace să se gândească.

— Cina e gata, Perrin. Au pregătit cele mai bune mâncăruri pentru Corniați, dar o să ne dea și nouă câte ceva.

— Du-te tu, Loial. Mie nu mi-e foame.

Mirosul de carne care venea de la bucătărie nu îi făcea poftă. Nici nu băgă de seamă când ieși Loial din cameră.

Cu mâinile pe genunchi, căscând din când în când, încerca să deslușească taina. Era ca jocurile pe care le născocea jupânul Luhhan, unde bucățile de metal păreau lipite unele de altele. Dar era mereu o șmecherie care te ajuta să desfaci metalul răsucit în chip și fel. Așa trebuia să fie și acum.

Fata se uitase la el. Poate că din pricina ochilor lui galbeni, numai că nici hangiul, nici ceilalți nu luaseră aminte la ochii lui, acum că în preajmă era un Ogier, și Corniați, și o Doamnă, și un Aiel închis într-o cușcă. Ochii lui erau un lucru prea însemnat ca să le atragă atenția și nimic legat de un simplu servitor nu se putea asemui cu restul. „Deci de ce se uita ea la mine?”

Și Aielul din cușcă. Ce vedea Min însemna mereu ceva. Dar ce? Ce trebuia el să facă? „Aș fi putut să-i împiedic pe copiii ăia să nu mai arunce pietre. Așa ar fi trebuit.” Degeaba își spunea că oamenii i-ar fi zis să își vadă de treburi, că nu era străin și că nu trebuia să ducă grija Aielilor. „Ar fi trebuit să încerc.”

Nu găsi nici un răspuns, așa că o luă de capăt și se gândi iar și iar la toate amănuntele. Cu toate acestea, nu găsi decât păreri de rău pentru ceea ce nu făcuse.

Își dădu seama după o vreme că se lăsase noaptea. Camera nu era luminată decât de razele lunii. Își aminti de lumânarea pe care o văzuse deasupra vetrei, însă el vedea îndeajuns de bine și așa. „Trebuie să fac ceva, nu?”

Își puse securea la brâu, apoi se opri. Făcuse asta fără să se gândească; se obișnuise să aibă securea la el așa cum era obișnuit să răsufle. Nu-i plăcea deloc că era așa. Dar ieși fără să și-o dea jos.

Lumina de pe scări se revărsa pe coridor. Din sala mare se auzeau zarvă și râsete, iar din bucătărie venea miros de mâncare. Se îndreptă cu pași mari spre partea din fața a hanului, spre camera lui Moiraine. Bătu o dată la ușă și intră. Și se opri, roșu la față. Moiraine se înfășură în roba albastră care îi atârna pe umeri.

— Dorești ceva? îl întrebă ea rece.

Într-o mână ținea o perie de argint, iar părul ei negru, ondulat, lucea de parcă tocmai îl periasese. Camera ei era mult mai frumoasă decât a lui, cu lambriuri de lemn pe perete, lămpi lucrate în argint și un foc vesel în vatra mare de cărămidă. Mirosea a săpun de trandafiri.

— Am... am crezut că e Lan aici, izbuti Perrin să îngaime. Stați mereu la sfat și m-am gândit că... m-am gândit că...

— Ce vrei, Perrin?

Perrin trase adânc aer în piept.

— Ce face Rand? Știi că Lan a mers pe urmele lui până aici și pare totul foarte ciudat – Corniații, Aielii... el a făcut toate astea?

— Nu cred. Voi ști mai multe când îmi va spune Lan ce a descoperit astă-seară. Cu puțin noroc, ce va găsi el mă va ajuta să fac alegerea potrivită.

— Alegere?

— Se poate ca Rand să fi traversat râul și să fi apucat spre Tear. Sau, la fel de bine, să fi luat o corabie până la Illian, ca de acolo să plece spre Tear. Călătoria ar fi așa cu câteva leghe mai lungă, însă ar ajunge la Tear cu câteva zile mai devreme.

— Nu cred că o să-l ajungem din urmă, Moiraine. Nu știu cum izbutește, dar chiar dacă merge pe jos nu putem să-l prindem. Dacă Lan are dreptate, e la jumătate de zi în fața noastră.

— Mă face să bănuiesc că a învățat să Plutească, răspunse Moiraine, încruntându-se ușor, numai că, dacă ar fi așa, s-ar fi dus direct la Tear. Nu, are în el sânge de oameni învățați cu drumurile lungi. Dar noi am putea totuși să mergem pe râu. Dacă nu îl prind din urmă, o să ajung la Tear puțin după el. Sau o să-l aștept acolo.

Perrin se foi, neliniștit; în glasul lui Moiraine plutea parcă o amenințare.

— Mi-ai spus odinioară că simți Iscoadele Celui Întunecat, pe cei care au trecut de partea Umbrei. Și Lan la fel. Ai simțit ceva de felul acesta și aici?

Moiraine pufni zgomotos și se întoarse spre o oglindă înaltă, cu picioarele împodobite cu o lucrătură de argint. Ținându-și strâns roba cu o mână, își trecu peria prin păr cu cealaltă.

— Foarte puțini oameni au trecut așa de mult de partea Umbrei, Perrin, chiar și din rândurile Iscoadelor. Se opri brusc din periatul părului. De ce mă întrebi?

— Era o fată în sala mare care se uita la mine. Nu la dumneata sau la Loial, ca toată lumea. Ci la mine.

Moiraine continuă să își perie părul și un zâmbet îi flutură pe buze.

— Câteodată uiți că ești un tânăr chipeș. Unele fete sunt atrase de băieții lați în umeri.

Perrin mormăi și se foi iar.

— Mai era ceva, Perrin?

— Hmm... nu.

Dacă ar fi întrebat-o despre ceea ce văzuse Min, Moiraine nu ar fi putut să-i spună decât ce știa deja, anume că era important. Și nu voia să îi povestească despre ce văzuse Min. Sau măcar să pomenească faptul că Min văzuse ceva.

După ce ieși pe coridor și închise ușa în urma lui, se rezemă câteva clipe de perete. „Lumină, am intrat așa peste ea, iar ea... E o femeie frumoasă. Și pesemne destul de în vârstă cât să îmi fie mamă.” Îi trecu prin cap că Mat ar fi poftit-o pesemne să coboare în sala mare, să danseze. „Nu, n-ar fi făcut una ca asta. Nici măcar Mat nu e așa de nebun încât să încerce să facă ochi dulci unei femei Aes Sedai.” Moiraine obișnuia să danseze. Până și el dansase o dată cu ea. Și se împiedicase la fiecare pas. „Nu te mai gânde la ea ca la o fată de la țară doar pentru că ai

văzut... E o nenorocită de Aes Sedai. Trebuie să te gândești la Aielul acela.” Se scutură și coborî scările.

Sala mare era plină ochi; fiecare scaun era ocupat și fuseseră aduse taburete și bănci. Cei care nu aveau unde să se așeze stăteau în picioare pe lângă pereți. Nu o văzu pe fata cu părul negru și nimeni nu îl băgă în seamă când traversă grăbit încăperea.

Orban stătea singur la o masă; piciorul bandajat, încălțat într-un papuc moale, era întins pe un scaun. În mână ținea o cupă de argint, pe care slujnicele aveau grijă să i-o umple tot timpul.

— Da, zicea el adresându-se întregii săli, Gann și cu mine știam că Aieli sunt necruțători, dar nu aveam vreme să șovăim. Mi-am scos sabia și mi-am înfipt călcâiele în burta Leului...

Perrin tresari, după care înțelese că pe calul lui Orban îl chema Leu. „Îl cred în stare să spună că mergea călare pe un leu.” Se simți puțin rușinat; nu-l plăcea pe Orban, dar asta nu era un motiv să creadă că ar merge așa de departe cu lăudăroșenia. Ieși fără să se uite înapoi.

Strada din fața hanului era și ea plină de oameni; cei care nu își găsiseră un loc în sala mare trăgeau cu ochiul pe fereastră, iar alții se adunaseră în jurul ușii ca să asculte povestea lui Orban. Nici unul nu se uită la Perrin, deși se auziră câteva murmure de nemulțumire de la cei care trebuiseră să se dea la o parte ca să-i facă loc să treacă. Pesemne că toată lumea care ieșise din casă în noaptea aceea era la han, căci nu zări pe nimeni pe străzi. Doar, câteodată, o umbră care trecea prin fața unei ferestre luminate. Totuși, avea senzația că este urmărit. Se uită în jur, neliniștit. Nimic – doar străzile cufundate în întuneric, presărate cu ferestre ce luceau slab. În jurul pieței ferestrele erau întunecate, afară doar de câteva de la caturile de sus.

Cușca era tot acolo, prea sus ca să poată ajunge la ea. Aielul părea treaz – cel puțin își ținea capul drept – dar nu coborî privirea spre Perrin. Pietrele pe care le aruncaseră copiii erau risipite în jurul cuștii. Cușca atârna de o frânghie groasă legată de una din zăbrelele de sus și care trecea printr-un scripete mare legat de cruce, coborând până la doi butuci așezați de o parte și de alta, ce îi veneau până la brâu. Restul de frânghie zăcea pe jos, făcută colac.

Perrin se uită din nou în jur, cercetând piața. Tot i se părea că este urmărit, dar nu desluși nimic prin preajmă. Ascultă, dar nu

auzi nimic. Simți miros de fum și de mâncare din case, și de sudoare și sânge uscat de la bărbatul din cușcă. Nu simți însă nici un miros de frică.

„Greutatea lui, și cușca”, își zise Perrin când se apropie de cruce. Nu știa când luase această hotărâre sau dacă într-adevăr o luase, însă știa că avea de gând să facă acest lucru.

Se cățara așadar pe frânghie, ridicând un pic cușca, doar atât cât să o slăbească puțin. Felul în care se smuci frânghia îi dădu de înțeles că bărbatul din cușcă se mișcase în cele din urmă, dar Perrin era prea grăbit ca să se oprească și să îi spună ce făcea. Izbuti să desfacă frânghia din jurul butucilor și, încetul cu încetul, coborî cușca.

Aielul îl privea țintă. Perrin nu scoase nici o vorbă. Se încruntă când văzu cușca mai deslușit. Orice lucru, chiar și așa ceva, ar fi trebuit făcut bine. Toată partea din față a cuștii era o ușă, prinsă cu niște balamale butucănoase, cu un lacăt bun de fier trecut pe un lanț la fel de prost lucrat ca și cușca.

Găsi prima za slabă de la lanț și o tăie cu securea. După câteva clipe desfăcu lanțul, îl scoase și deschise ușa de la cușca. Aielul stătea cu genunchii sub bărbie, cercând la el.

— Ei, bine? șopti Perrin răgușit. Am deschis-o, dar n-am de gând să te duc în brațe.

Aruncă o privire prin piața cufundată în beznă. Nu zări nimic, dar tot i se părea că niște ochi sunt ațintiți asupra lui.

— Ești puternic, udarule. Aielul își mișcă puțin umerii. A fost nevoie de trei oameni ca să mă ridic. Și acum tu m-ai dat jos. De ce?

— Nu-mi place să văd oameni în cuști, murmură Perrin. Voia să plece de acolo. Cușca era deschisă și cineva îl urmărea. Dar Aielul nu se mișca. „Dacă faci un lucru, fă-l până la capăt.” Ai de gând să ieși de acolo până apare cineva?

Aielul se prinse de zăbreaua de deasupra capului, se trase în sus, apoi rămase așa, pe jumătate agățat. Dacă s-ar fi ridicat în picioare, ar fi fost cam cu un cap mai înalt decât Perrin. Se uită la ochii lui Perrin – Perrin știa că străluceau ca aurul șlefuit în lumina lunii – dar nu zise nimic.

— Stau în cușca asta de ieri. Semăna cu Lan. Nu că ar fi avut aceeași voce sau același accent, însă Aielul vorbea la fel de calm și de sigur pe sine ca Străjerul. Trebuie să mi se dezmorească întâi picioarele. Sunt Gaul, din septul Imran al Aielilor

Shaarad, udarule. Sunt *Sha'en M'taal*, Câine de Piatră. Apa mea e și a ta.

— Pe mine mă cheamă Perrin Aybara. Sunt din Ținutul celor Două Râuri. Sunt fierar. Bărbatul ieșise din cușcă; putea să plece de-acum. Numai că, dacă venea cineva înainte ca Gaul să poată merge, ar fi ajuns numaidecât la loc în cușcă sau poate chiar ar fi fost ucis; oricum, nu ar fi servit la nimic că îl scăpase de acolo. Nu m-am gândit să aduc un burduf de apă. De ce îmi spui udar?

Gaul arată spre râu; Perrin nu desluși prea bine, dar i se păru că Aielul părea tulburat.

— Acum trei zile am văzut o fată intrând într-un iaz mare. Trebuie să fi avut douăzeci de pași dintr-o parte în alta. Pur și simplu, a intrat în apă. Făcu niște gesturi stângace, încercând să arate cum înotase fata. Foarte curajoasă. Toate râurile astea pe care le-am traversat... mai că mi-am pierdut curajul. Nu mi-am închipuit niciodată că ar putea exista prea multă apă, dar nici nu mi-am închipuit că ar putea exista atâta apă pe lume câtă aveți voi, udarii.

Perrin clătină din cap. Știa că în Pustiul Aiel era foarte puțină apă – era unul dintre cele câteva lucruri pe care le știa despre Pustiul Aiel – dar nu se gândise că era atât de puțină.

— Ești departe de casă, Gaul. De ce ai venit aici?

— Căutăm, răspunse Gaul încetișor. Îl căutăm pe Cel Care Vine cu Zorile.

Perrin mai auzise acest nume și știa ce înseamnă. „Lumină, totul are de-a face cu Rand. Iar eu sunt legat de el ca un cal nărvaș la potcovit.”

— Cauți unde nu trebuie, Gaul. Și eu îl caut. Se îndreaptă spre Tear.

— Tear? Aielul păru mirat. De ce...? Dar așa trebuie că e. Profeția spune că, atunci când Stânca din Tear va cădea, vom pleca în sfârșit din ținutul întreit. Era numele pe care îl dădeau Aielii pustiului. Se spune că ne vom schimba și vom găsi din nou ce era al nostru și s-a pierdut.

— Se prea poate. Nu vă cunosc profețiile, Gaul. Ești gata de plecare? Să nu care cumva să treacă cineva pe aici.

— E prea târziu ca să mai fug, zise Gaul.

O voce gravă strigă:

— Sălbaticul e liber!

Zece sau doisprezece bărbați în mantii albe străbătură alergând piața, scoțând săbiile. Coifurile ascuțite pe care le purtau pe cap străluceau în lumina lunii. Copiii Luminii.

Ca și cum ar fi avut tot timpul din lume, Gaul își luă pânza neagră de pe umeri, și-o înfășură în jurul capului și își trase un văl gros, negru pe față, așa încât nu i se mai vedeau decât ochii.

— Îți place să dansezi, Perrin Aybara? îl întrebă el.

Zicând acestea, se repezi la Mantiile Albe care se apropiau.

Preț de o clipă, Copiii Luminii rămaseră uluiți, dar se pare că Aielul nici nu avea nevoie de mai mult. Lovi cu piciorul în mâna primului bărbat care ajunsese la el, făcându-l să scape sabia, apoi îi frânse gâtul și lunecă ușor pe lângă el când soldatul căzu. Brațul celui de-al doilea pârâi când i-l rupse Gaul. Aielul îl împinse sub picioarele celui de-al treilea și îl izbi pe-al patrulea cu piciorul în față. Era ca un dans; trecea de la unul la altul fără să se oprească, fără să încetinească, deși bărbatul căruia îi pusese piedică se ridica anevoie în picioare, iar cel cu brațul ruptul apucase sabia cu mâna cealaltă. Gaul dansa printre ei.

Perrin n-avu nici el parte de liniște, căci nu toate Mantiile Albe își îndreptară atenția spre Aiel. Izbuti să înșface securea cu amândouă mâinile și să se ferească la vreme de o lovitură de sabie... Învârti securea și îi veni să urle când lama în formă de semilună tăie gâtul bărbatului. Dar nu avea timp să urle, nu avea timp să-i pară rău; se apropiau alte Mantii Albe. Ura rănilor căscate pe care le făcea securea, ura felul în care pătrundea prin zale, ajungând la carnea de dedesubt, felul în care crăpa coifurile și țestele deopotrivă. Ura totul. Dar nu voia să moară.

Timpul părea să se micșoreze și să se lungească totodată, îl durea tot corpul, de parcă lupta de ore întregi, și răsuflarea îi era întretăiată. Mantiile Albe parcă pluteau, parcă săreau într-o clipă din locul de unde porniseră în locul unde se prăbușeau. Sudoarea îi șiroia pe față, însă îi era frig. Se căznea să rămână în viață, și nu își dădu seama dacă bătălia dură câteva secunde sau toată noaptea.

Când, în cele din urmă, se ridică în picioare, gâfâind și istovit, și se uită la cei doisprezece bărbați îmbrăcați în mantii albe care zăceau pe jos, văzu că luna nu se mișcase mai deloc. Unii dintre Copiii Luminii gemeau; alții erau nemișcați. Gaul stătea în picioare între ei, cu vălul încă tras pe față, și părea rușinat. Mirosul sângelui și al morții era puternic și amar.

— Nu dansezi rău, Perrin Aybara.

Perrin murmură:

— Nu înțeleg cum de doisprezece oameni v-au înfruntat pe voi douăzeci și au învins, chiar dacă doi dintre ei sunt Corniați.

— Așa se zice? Gaul râse încetișor. Sarien și cu mine n-am fost cu băgare de seamă, iar vântul bătea din cealaltă parte, așa că nu am simțit nici un miros. Am intrat pur și simplu în ei. Sarien a murit, iar eu am fost închis în cușcă, deci poate că am plătit un preț destul de mare. E vremea să plec acum, udarule. Tear. O să țin minte. Își dădu în sfârșit vâlul jos. Fie să găsești mereu apă și răcoare, Perrin Aybara.

Se întoarse și o luă la fugă prin noapte.

Perrin începu și el să alerge, apoi își dădu seama că securea pe care o ținea în mână era mânjită de sânge. Șterse lama curbată de mantia unui bărbat mort. „E mort, arde-m-ar, și încă mai are sânge pe ea.” Se sili să își pună securea la cingătoarea, după care se îndepărtă cu pași repezi.

Deodată o zări: o siluetă slăbuță ce stătea la marginea pieței, îmbrăcată într-o rochie închisă la culoare. Fata se întoarse ca s-o ia la fugă; Perrin văzu că fustele erau despărțite ca pentru călărie. Fata o apucă grăbită pe stradă și dispăru.

Lan îi ieși în cale înainte să ajungă la locul unde stătuse fata. Străjerul se uită la cușca goală, la movilele albe care zăceau pe jos și își dădu capul pe spate. Cu o voce gâtuită și aspră spuse:

— Tu ai făcut asta, fierarule? Arde-m-ar Lumina! Te-a văzut cineva?

— O fată, răspunse Perrin. Cred că ea a văzut. Nu vreau să-i faci rău, Lan! S-ar putea să mai fi văzut și alții. Sunt multe ferestre luminate în jur.

Străjerul îl apucă pe Perrin de mâneca hainei și îl împinse spre han.

— Am văzut o fată fugind, dar m-am gândit... N-are importanță. Adu-l pe Ogier la grajd. Trebuie să ne luăm caii și să ajungem cât mai iute la docuri. Numai Lumina știe dacă e vreo corabie care pleacă astă-seară sau cât va trebui să plătim ca să tocmim una. Nu pune întrebări, fierarule. Pleacă! Fugi!

CAPITOLUL 35

Șoimul

Străjerul, cu picioarele lui lungi, i-o luă înainte lui Perrin, și până să se strecoare el prin mulțimea din fața hanului, Lan urca deja scările cu pași mari, fără să pară prea grăbit. Perrin se strădui să meargă și el la fel de încet. Din spate auzi oameni mormăind nemulțumiți că fuseseră împinși la o parte.

— Iar? zicea Orban, așteptând ca slujnica să îi toarne iar vin în cupa de argint. Prea bine. Stăteau la pândă lângă drum. Nu mă așteptam la așa ceva atât de aproape de Remen. S-au repezit asupra noastră, strigând. Într-o clipită au ajuns în mijlocul nostru, împungându-ne cu lăncile, ucigând numaidecât doi dintre oamenii mei și pe unul din oamenii lui Gann. Mi-am dat seama că sunt Aieli de când am dat cu ochii de ei și...

Perrin urcă zorit scările. „Ei bine, Orban știe acum cine sunt Aieli.”

Din camera lui Moiraine se auzeau voci. Nu voia să știe ce avea de spus femeia Aes Sedai despre toate acestea. Se duse și își vârî capul în camera lui Loial.

Patul Ogierului era scund și masiv, de două ori mai lung și cu jumătate mai lat decât un pat obișnuit. Ocupa mare parte din cameră, care era de altminteri la fel de mare și de frumoasă ca a lui Moiraine. Perrin își aminti că Loial pomenise că patul era făcut din lemn descântat; în alte împrejurări s-ar fi oprit să

admire curbele delicate care dădeau impresia că patul crescuse cumva din locul unde era așezat. Pesemne că Ogierii poposiseră cândva în Remen, căci hangiul găsisese și un fotoliu de lemn pe potriva lui Loial, pe care pusese o mulțime de perne. Acolo îl găsi așezat pe Ogier, îmbrăcat numai în cămașă și pantaloni, scărpinându-și o gleznă cu degetele de la celălalt picior și scriind într-o carte mare, legată în piele, sprijinită de brațul fotoliului.

— Plecăm! spuse Perrin.

Loial tresări, aproape răsturnând călimara și scăpând cartea pe jos.

— Plecăm? De-abia am venit, tună el.

— Da, plecăm. Vino la grajd cât de repede poți. Și ai grijă să nu te vadă nimeni. Cred că e o scară în spate, pe lângă bucătărie.

Mirosul de mâncare de la capătul coridorului unde era camera lui fusese prea puternic ca să nu fie pe acolo și o scară.

Ogierul se uită cu părere de rău la pat, apoi se apucă să își pună cizmele.

— Dar de ce?

— Mantiile Albe, răspunse Perrin. O să-ți povestesc mai târziu. Ieși înainte ca Loial să îl mai întrebe ceva.

El nu-și scosese lucrurile. După ce își prinse tolba de săgeți la cingătoare, își puse mantia, își aruncă pătura și desagii pe umăr și luă arcul, nu rămase nici un semn că trecuse vreodată pe acolo. Nici o cută pe păturile împăturite de pe pat, nici o picătură de apă în ligheanul crăpat de pe poliță. Nici măcar nu aprinsese lumânarea. „Ar fi trebuit să îmi dau seama că nu o să stau multă vreme aici. Se pare că în ultimul timp nu mai las nici un semn în urma mea.”

Într-adevăr, o scară îngustă ducea într-un coridor care trecea pe lângă bucătărie. Aruncă pe furiș o privire în bucătărie. Un câine alerga într-o roată de răchită, întorcând o frigare pe care erau înfipite o pulpă de miel, o bucată mare de vițel, cinci pui și o găscă. Dar nu se vedea nimeni prin preajmă, doar câinele. Bucuros că datorită minciunilor lui Orban avea cale liberă, ieși grabnic din han.

Grajdul era făcut din piatră, ca și hanul, numai că pietrele din jurul porților mari fuseseră lustruite. Un singur felinar atârnat de un par arunca o lumină slabă în jur. Trăparu și ceilalți cai erau în

despărțiturile de lângă ușă, iar mai încolo era și bidiviul uriaș al lui Loial. Mirosul de fân și de cai era plăcut. Perrin sosise primul.

Nu era decât un grăjdar prin preajmă, un om cu fața îngustă și părul lung și cărunt, îmbrăcat într-o cămașă murdară, care vru să știe cine era Perrin de îi poruncea să înșeeze cei patru cai, și cine era stăpânul lui, și ce făcea acolo, pregătit de drum, în miez de noapte, și știa jupânul Furlan că se furișa așa afară din han, și ce ascunsese în desagii aceia, și de ce avea ochii așa, era bolnav?

O monedă apăru din spatele lui Perrin, lucind galben în lumina felinarului. Grăjdarul o prinse cu o mână și o mușcă.

— Înșeează-i, spuse Lan.

Vocea îi era blândă, dar tăioasă în același timp, iar grăjdarul făcu o plecăciune și se duse să pregătească animalele.

Moiraine și Loial intrară în grajd tocmai la vreme ca să își ia caii de dârlogi. Porniră cu toții după Lan, pe o stradă care trecea prin spatele grajdului, mergând spre râu. Zgomotul slab făcut de copitele cailor pe strada pavată nu atrase atenția nimănui; doar un câine costeliv latră o dată și apoi o luă la fugă.

— Asta îmi trezește tot felul de amintiri, Perrin, zise Loial.

— Vorbește mai încet, îi șopti Perrin. Ce amintiri?

— Păi, e ca pe vremuri. Ogierul izbuti să vorbească pe un ton mai scăzut, ca un bondar de mărimea unui câine, nu a unui cal. Plecăm pe ascuns, noaptea, cu dușmani pe urmele noastre și poate cu alți dușmani așteptându-ne în față. Primejdia plutește în aer. Ne pregătim de aventură.

Perrin se încruntă la Loial.

— Ce tot spui acolo? Cred că începe să îți placă primejdia! Ai înnebunit?

— Încerc să țin minte toate amănuntele, zise Loial, pe un ton serios. Sau încercând oarecum să se apere. Pentru carte. Trebuie să scriu despre toate. Cred că într-adevăr începe să îmi placă aventura. Da, de bună seamă. Îi zvâcniră urechile. Trebuie să îmi placă dacă vreau să scriu despre tot ce ni se întâmplă.

Perrin clătină din cap.

Bacurile ca niște șleperi stăteau frumos legate de chei, nemișcate și întunecate, ca mai toate celelalte corăbii. Totuși, niște oameni cu felinare se foiau în jurul unei corăbii cu două catarge. Se simțea miros de smoală și de parâme, însă dintr-un depozit din preajmă venea un miros puternic și aromat.

Lan îl găsi pe căpitan - un bărbat scund, slab, care avea obiceiul de a-și ține capul înclinat într-o parte când asculta. Căzură repede la înțelegere și caii fură urcați la bord. Perrin stătu cu ochii pe cai, vorbind cu ei; caii nu prea acceptau cu dragă inimă lucrurile neobișnuite, însă până și armăsarul Străjerului păru să se liniștească la auzul vorbelor pe care i le șopti Perrin.

Lan îi dădu aur căpitanului și argint celor doi marinari care alergară în picioarele goale să aducă niște saci de ovăz. Alți marinari prigoniră caii între catarge, într-un soi de țarc făcut din funii, tot mormăind în barbă că se va face mizerie și ei vor trebui să curețe. Perrin auzi totuși ce spuneau.

Gâsca de zăpadă era gata de plecare, ceva mai devreme decât plănuise căpitanul, pe numele său Jaim Adarra. Lan coborî cu Moiraine sub punte, iar Loial porni după ei, căscând. Perrin rămase pe punte, cu arcul lângă el, deși căsca și el de îi trosneau fălcile. Se întrebă dacă acum, fiind pe corabie, putea să o ia înaintea lupilor, să scape de vise. Marinarii începură să pregătească vâslele ca să depărteze corabia de doc. Când și ultima frânghie fu aruncată pe mal și prinsă de un docher, o fată îmbrăcată în fuste strâmte, despărțite pentru călărie se ivi din umbră între două depozite, cu o legăturică în mână și o mantie neagră pe umeri. Sări pe punte tocmai când marinarii dădeau drumul la corabie pe râu.

Adarra plecă de la cârmă și veni iute spre ea, însă fata își puse jos legătura și zise:

— Merg și eu... până unde merge el. Făcu semn din cap spre Perrin, fără să se uite la el. Pot să dorm pe punte. Frigul și umezeala nu mă supără.

Se tocmiră ceva vreme. Fata îi dădu căpitanului trei bani de argint și se încruntă la bănuții de aramă pe care îi primi îndărăt. Îi vârî în pungă și veni lângă Perrin.

Mirosea a plante, a proaspăt, a curat. Îl privi cu ochii ei negri și alungiți, apoi se întoarse să se uite spre mal. Era cam de-un leat cu el, hotărî Perrin; nu își dădea seama dacă avea nasul prea mare sau nu. „Ești neghiob, Perrin Aybara. Ce îți pasă cum arată?”

Erau acum la vreo douăzeci de pași depărtare de chei; vâslele croiau brazde albe în apa neagră. Îi trecu prin cap să o arunce pe fată peste bord.

— Ei, bine, spuse fata după câteva clipe, nu mă așteptam să ajung așa de repede înapoi în Illian.

Avea vocea ascuțită și vorbea pe un ton sec, dar nu neplăcut.

— Mergi și tu la Illian, nu?

Perrin strânse din buze.

— Nu te posomorî, continuă fata. Tu și cu Aielul ați lăsat mare harababură în urmă. Tocmai începea vânzoleala când am plecat eu.

— Nu le-ai spus? Întrebă el, mirat.

— Oamenii din oraș cred că Aielul a ros lanțul cu dinții sau l-a rupt cu mâinile. Încă nu se hotărâseră când am plecat eu. Scoase un sunet ce aducea cu un chicotit. Orban se văicărea cam tare că rănile îl împiedică să pornească el însuși în căutarea Aielului.

Perrin pufni zgomotos.

— Dacă mai dă vreodată ochii cu un Aiel, o să facă pe el. Își drese glasul și murmură: îmi cer iertare.

— Ei, n-aș fi așa de sigură, spuse fata. L-am văzut în iarnă la Jehannah. S-a bătut cu patru bărbați, a ucis doi și i-a luat prizonieri pe ceilalți doi. Firește, el a fost cel care a început, dar și ceilalți știau să se lupte. Nu s-a luat de oameni care nu se puteau apăra. Dar tot neghiob e. Are tot felul de idei despre Marea Pădure Neagră. Cea pe care unii o numesc Pădurea Umbrelor. Ai auzit de ea?

Perrin se uită pieziș la fată. Vorbea despre lupte și ucideri cum alte femei vorbeau despre copt prăjituri. Nu auzise niciodată de Marea Pădure Neagră, dar Pădurea Umbrelor era la miazăzi de Ținutul celor Două Râuri.

— Mă urmărești? Te-ai uitat la mine când eram la han. De ce? Și de ce nu le-ai spus ce ai văzut?

— Un Ogier, răspunse fata, e în mod limpede un Ogier, și n-a fost greu să îmi dau seama cine erau ceilalți. Am izbutit să mă uit mai bine decât Orban la chipul Doamnei Alys și am înțeles că bărbatul celălalt era un Străjer. Arde-m-ar Lumina, n-aș vrea să îl văd vreodată furios pe mine. Întotdeauna arată așa sau a mâncat pietre la ultima masă? Și mai rămăseseși tu. Nu-mi plac lucrurile pe care nu mi le pot explica.

Perrin se gândi iar că ar fi mai bine să o arunce peste bord. Însă din Remen nu se mai vedea decât o pată de lumină și nu

știa cât de departe erau de mal. Fata păru să ia tăcerea lui ca un imbold să povestească mai departe.

— Așadar... Se uită în jur, apoi coborî glasul, deși cel mai apropiat marinar era la zece picioare depărtare de ei: o femeie Aes Sedai, un Străjer, un Ogier... și tu. La prima vedere, un băiat de la țară. Ridică privirea și se uită sfredelitor în ochii lui galbeni – Perrin nu întoarse capul – și zâmbi. Numai tu ai fost în stare să eliberezi un Aiel închis într-o cușcă, să vorbești îndelung cu el și apoi să îl ajuți să căsăpească doisprezece Mantii Albe. Bănuiesc că faci asta destul de des; în orice caz, nu dădeai impresia că ar fi fost ceva neobișnuit pentru tine. Am simțit un miros straniu la voi, iar Corniații tocmai asta caută – urme ciudate.

Perrin clipi des.

— Corniat? Tu? Nu e cu puțință. Ești fată.

Fata surâse așa de nevinovat încât Perrin dădu să plece de lângă ea. Ea se trase un pas înapoi, făcu o mișcare largă cu brațele și, deodată, în fiecare mână îi apăru un cuțit. Făcuse acest lucru cu tot atâta iscusință ca bătrânul Thom Merrilin. Unul dintre oamenii de la vâsle făcu ochii mari de uimire, iar alți doi se poticniră; vâslele se încurcară, iar corabia se înclină puțin. Căpitanul strigă la ei și lucrurile reveniră la normal. Fata cu părul negru făcu să dispară cuțitele.

— Degetele îndemânatic și mintea ageră sunt mai de folos decât sabia și mușchii. Și privirea pătrunzătoare e de ajutor, însă, din fericire, eu am toate aceste lucruri.

— Și ești și modestă pe deasupra, murmură Perrin. Fata nu păru să bage de seamă.

— Am jurat și am primit binecuvântarea în Piața Mare din Tammaz, în Illian. Poate că eram într-adevăr cea mai tânără, dar în mulțimea aceea, cu toate trompetele și tobele și țambalele și strigătele... și un copil de șase ani ar fi putut să jure, nimeni n-ar fi băgat de seamă. Eram peste o mie, poate chiar două mii, fiecare cu ideea lui despre unde trebuie căutat Cornul lui Vaiere. Am și eu o idee – s-ar putea chiar să fie cea corectă – însă nici un Corniat nu își poate permite să nu bage în seamă o urmă neobișnuită, iar eu una nu am mai văzut niciodată o urmă așa de ciudată. Încotro vă îndreptați? Spre Illian sau spre alt loc?

— Și unde crezi tu că se află Cornul lui Vaiere? o întrebă Perrin. „La adăpost în Tar Valon, nădăjduiesc, și fie să nu-l mai vedem niciodată.” Crezi că e în Ghealdan?

Fata se încruntă la el – Perrin simțea că fata nu avea să se dea bătută, dar el era gata să încerce să o amăgească – apoi spuse:

— Ai auzit vreodată de Manetheren?

Perrin mai că se înecă.

— Am auzit, răspunse el cu băgare de seamă.

— Toate reginele din Manetheren au fost Aes Sedai, iar regi au fost Străjerii legați de ele. Nu-mi pot închipui un astfel de loc, dar așa scrie în cărți. Era un ținut întins – cuprindea mare parte din Andor și din Ghealdan și multe alte locuri – dar capitala, orașul în sine, se afla în Munții de Negură. Acolo cred eu că se află Cornul lui Vaiere. Doar dacă nu cumva voi patru o să mă conduceți la el.

Perrin se mânie. Îi ținea predici de parcă era un mocofan oarecare de la țară.

— N-o să găsești nici Cornul, nici orașul Manetheren. Orașul a fost distrus în timpul războaielor troloce, când ultima regină s-a servit de prea multă Putere ca să îi nimicească pe Stăpânii Spaimei, care îi omorâseră soțul.

— Nu în Manetheren, zise fata, deși un asemenea ținut ar fi o ascunzătoare potrivită. Dar mai erau și alte neamuri, alte orașe în Munții de Negură, așa de vechi încât nici măcar femeile Aes Sedai nu-și mai aduc aminte de el. Și gândește-te la toate poveștile în care se spune că poartă ghinion să te duci în munți. Ce loc mai bun poți găsi ca să ascunzi Cornul decât unul din acele orașe uitate?

— Am auzit povești despre ceva care fusese ascuns în munți. Oare avea să-l creadă? Niciodată nu știuse să mintă. Poveștile nu spuneau și ce anume, dar se bănuiește că e vorba de cea mai mare comoară din lume, și poate că e tocmai Cornul lui Vaiere. Însă Munții de Negură se întind pe sute de leghe. Dacă vrei să îl cauți, n-ar trebui să-ți pierzi vremea mergând cu noi. Trebuie să pornești numaidecât dacă vrei să îl găsești înaintea lui Orban și a lui Gann.

— Ți-am spus că aceștia doi sunt de părere că ar fi ascuns în Marea Pădure Neagră. Fata îi zâmbi. Când zâmbea, nu mai avea gura așa de mare. Și ți-am zis că orice Corniat trebuie să meargă pe urmele neobișnuite. Ai avut noroc că Orban și Gann au fost răniți în lupta cu Aielii, altminteri ar fi fost și ei acum aici.

Măcar eu nu o să vă stau în cale, n-o să încep să dau porunci în dreapta și în stânga și nici nu o să mă cert cu Străjerul.

Perrin bombăni nemulțumit.

— Suntem niște simpli călători care merg la Illian. Cum te cheamă? Dacă tot o să fim pe aceeași corabie zile la rând, măcar să știu cum să-ți spun.

— Eu îmi spun Mandarb.

Perrin nu se putu stăpâni să nu izbucnească în râs. Fata îl privi mânioasă.

— Să te învăț ceva, băiete. Nu ridică vocea. În Limba Veche, Mandarb înseamnă „tăiș”. E un nume vrednic de un Corniat!

Perrin izbuti să se oprească din râs. Arată spre țarcul dintre catarge.

— Vezi armăsarul negru de acolo? îl cheamă tot Mandarb. Fata se înroși. Mânia i se stinse.

— O! Mă chema de fapt Zarine Bashere, dar Zarine nu e un nume demn de un Corniat. În povești Corniații au nume precum Rogosh Ochi-de-Vultur.

Părea atât de abătută încât Perrin se grăbi să spună:

— Îmi place numele de Zarine. Ți se potrivește.

Ochii fetei scăpărară din nou și, preț de o clipă, Perrin crezu că e pe cale să scoată iar la iveală cuțitele.

— E târziu, Zarine. Vreau să mă culc.

Se întoarse spre tambuchiul care ducea sub punte. Simți fiori pe șira spinării. Marinarii încă umblau dintr-o parte în alta pe punte. „Ce neghiob pot fi. O fată nu ar îndrăzni niciodată să împlânte un cuțit în mine. Nu cu atâta lume în jur. Sau ar fi în stare?” Tocmai ajunsese la tambuchi când îl strigă fata.

— Hei, băiete! Poate o să-mi spun Faile. Așa îmi zicea tata când eram mică. Înseamnă „șoim”.

Perrin încremeni. „Coincidență.” Se sforță să coboare scara, fără să se uite înspre fată. „Trebuie să fie doar o coincidență.” Coridorul era întunecat, însă izbuti să își croiască drum. Cineva sforăia zgomotos într-una dintre cabine. „Min, de ce trebuia să vezi toate lucrurile alea?”

CAPITOLUL 36

Fiică a nopții

După ce-și dădu seama că nu-i spusese nimeni care era cabina lui, luă câteva la rând. Nu se vedea nici o lumină. În schimb, în fiecare dintre ele, dădu peste câte doi bărbați care dormeau în paturile înguste. În ultima era numai Loial, așezat pe podea între paturi – de-abia încăpea – și scriind înfrigurat în carnetul său legat în piele, la lumina unui felinar fixat pe un suport. Ogierul voia să-i vorbească despre ce se petrecuse peste zi, însă Perrin nu-l băgă în seamă. Scrâșnea din dinți, silindu-se să nu caște, convins că, de-acum, corabia se îndepărtase îndeajuns în josul râului pentru a nu mai fi în primejdie când dormea. Și când visa. Chiar dacă se chinuiau din răspuțuri, lupii nu puteau ține pasul cu vâslele și curgerea apelor.

În cele din urmă, găsi o cabină goală, fără hublouri, ceea ce-i convenea. Voia să fie singur. „Numele e doar o întâmplare, se gândi, aprinzând felinarul de pe perete. Oricum, de fapt o cheamă Zarine.” Dar nu fata cu pomeții înalți și ochii negri, migdalați, era cea care-l preocupa cel mai mult. Lăsându-și arcul și lucrurile pe patul îngust, aruncă mantia peste ele și se așază la celălalt capăt ca să-și scoată încălțările.

Elyas Machera găsisese o cale să se împace cu ceea ce era – un bărbat legat, cine știe cum, de neamul lupilor. Și nu înnebunise. Amintindu-și, Perrin se gândi că, pesemne, Elyas trăise așa de

mai mulți ani, până să-l cunoască pe el. „Vrea să fie așa. Sau, cel puțin, nu se mai răzvrătește.” Dar asta nu era o soluție. El nu voia să viețuiască astfel, nu voia să se lase. „Însă dacă n-ai metal decât pentru un cuțit, asta e. Făurești un cuțit, chiar dacă ai dori un topor. Nu! Viața mea nu-i o bucată de metal!”

Cu mare grijă, își întinse gândurile, căutând lupi. Nu găsi nimic. Undeva, la mare depărtare, parcă se simțea ceva – ca o urmă. dădu s-o atingă, dar ea dispăru pe dată. Pentru prima oară de multă vreme, era singur. Singur și fericit. Stingând felinarul, se întinse pe pat. Nu o mai făcuse de ceva timp. „Pe Lumină, cum o să încapă Loial într-unul din astea?” Noaptea aproape nedormite se revărsară asupra lui. Osteneala îi topi toți mușchii. Își dădu seama că izbutise să și-l alunge din minte pe Aiel. Și Mantiile Albe. „Secure blestemată! Arde-m-ar, aș vrea să nu-mi fi căzut niciodată în mână.” Cu acest gând, adormi.

Se trezi înconjurat de o mare de ceață atât de deasă jos încât nu-și mai zărea picioarele. Împrejur nu se vedea decât la vreo zece pași. Acolo nu era nimic, dar cine știe ce se-ascundea în străfundurile negurii? Ceva nu era în ordine, ceața era prea uscată. Duse o mână la cingătoare, căutând să se încurajeze cu gândul că se putea apăra. Tresări. Nu avea securea.

Prin ceață se mișcă ceva. Aburii cenușii se învântejiră. Ceva venea spre el. Se încordă, întrebându-se dacă să fugă, sau să rămână pe loc, să se lupte. Dar, oare, chiar era vreo faptură acolo? Din vârtejul de negură ieși, deodată, un lup, a cărui blană deasă părea să se piardă printre umbrele dimprejur.

„Sarsar?”

Lupul șovăi, apoi se apropie. Era cu adevărat Sarsar, însă ceva din făptura sa, o scânteie din ochii aurii care-i întâlneau, pentru o clipă, pe ai săi, îi porunci să facă liniște. Nici o vorbă, nici un gând. Ochii îi cereau să-l urmeze.

Atinse spinarea lupului, iar Sarsar o porni pe dată înainte. Perrin se lăsă condus. Blana de sub palma sa era deasă și aspră. Părea aieva.

Ceața începu să se îngroașe, până ce numai atingerea îi spunea că Sarsar era încă acolo. Privi în jos, dar nu-și mai văzu nici măcar pieptul. Doar o mare de ceață cenușie. Parcă ar fi fost îngropat într-un morman de lână de-abia tunsă. Își dădu seama că nici de auzit nu mai auzea nimic. Nici măcar zgomotul

pașilor. Dădu din degetele de la picioare, pipăindu-și încălțărilor. Spre ușurarea sa, încă le mai avea.

Cenușiul se întunecă. În curând, lupul și omul ajunseră să păsească în beznă. Perrin își duse mâna la nas, dar nu mai izbuti s-o vadă. Nici nasul, de altfel. Închise ochii, apoi îi deschise la loc. Era la fel. Tăcerea era deplină. Cu palma, simțea blana lui Sarsar, dar parcă sub tălpi nu mai avea nimic.

Dintr-odată, lupul se opri, silindu-l și pe el s-o facă. Privi împrejur... apoi închise, în grabă, ochii. De-acum vedea o deosebire. O și simțea – stomacul i se strânsese de greață. Se sili să deschidă pleoapele și să se uite în jos.

Văzu ceva ce nu putea fi – Sarsar și cu el stăteau în aer. Trupul lupului nu se zărea. Al lui – nici atât. Era ca și cum n-ar mai fi avut trup – la acest gând, mai că nu-i veni rău. În schimb, dedesubt se întindeau un șir de oglinzi, limpezi ca și cum ar fi fost luminate cu mii de lămpi, părând să atârne în gol, însă atât de bine orânduite încât parcă ar fi fost așezate pe o pardoseală. Se pierdeau în zare, în ambele părți. Numai drept în jos, sub picioarele lui, era un loc gol. Acolo dădu cu ochii de niște oameni. Dintr-odată, vocile lor ajunseră până la el, răsunând de parcă s-ar fi aflat chiar alături.

— Mare Stăpân, îngână unul dintre bărbați, unde sunt? Privi o dată împrejur, văzându-și imaginea oglindită de o mie de ori, apoi clipi speriat și rămase ca de piatră. Ceilalți care se înghesuiau în preajma lui păreau și mai îngroziți.

— Eram în Tar Valon, dormeam, Mare Stăpân. Cum e cu puțință? Unde sunt? Mi-am pierdut mințile?

Unii dintre cei dimprejur purtau haine bogate, brodate, alții unele mai simple, iar alții păreau goi, sau doar cu schimburile pe ei.

— Și eu dorm, aproape că strigă un bărbat dezbrăcat. În Tear. Țin minte că m-am întins alături de nevastă-mea!

— Și eu zic că dorm în Illian, rosti unul în roșu și auriu, părând zguduit. Și zic că știu că dorm, dar asta nu e cu puțință. Și zic că visez, dar cum să fie așa? Unde sunt, Mare Stăpân? Oare chiar ai venit la mine?

Bărbatul cu păr negru care stătea cu fața la ei era înveșmântat în haine de culoare închisă, cu dantelă argintie la guler și la mâneci. Din când în când, își ducea palma la piept, de parcă l-ar fi durut. Jos, acolo, era lumină ca ziua, cu toate că nu

se vedea de unde. Însă bărbatul părea învăluit în beznă, întunericul se revărsa peste el, mângâindu-l.

— Liniște! făcu el; nu vorbea tare, dar nici nu avea nevoie. odată cu acel cuvânt, ridică ochii – dincolo de ochii și gura sa se deschidea un cuptor aprins, numai flăcări și văpaie.

Atunci, Perrin îl cunoscuse. Era Ba'alzamon. Cel la care se holba era Ba'alzamon însuși. Frica îl izbi, ca o ghioagă ținută. Ar fi fugit, dar nu-și simțea picioarele. Sarsar se foi. Perrin simți sub palmă blana aspră, și o apucă strâns. Era ceva real. Mai real, nădăjduia, decât ceea ce vedea. Însă, de fapt, știa că totul era aieva.

Bărbații strânși laolaltă lăsară capetele în jos.

— Vi s-au dat porunci, rosti Ba'alzamon. Pe unele le-ați îndeplinit. Cu altele ați dat greș.

Din când în când, ochii și gura îi dispăreau în flăcări, care se oglindeau de jur împrejur.

— Cei însemnați pentru moarte trebuie să moară. Cei însemnați pentru prăpăd trebuie să mi se plece. Nu există iertare, când cineva dă greș în a-l sluji pe Marele Stăpân al întunericului.

Flăcările din ochi sclipiră, iar bezna dimprejurul său se învălătuci și se învărteji.

— Tu, glăsui, arătându-l pe bărbatul care vorbise despre Tar Valon, îmbrăcat ca un neguțător, cu haine simple din pânza cea mai bună – ceilalți se îndepărtară de acesta, ca de un ciumat, lăsându-l singur, cu fruntea plecată. Ai îngăduit ca băiatul să scape din Tar Valon.

Omul urlă și începu să tremure ca o pilă lovită de nicovală. Părea să se topească în aer. Și glasul i se stinge.

— Visați cu toții, zise Ba'alzamon, dar tot ce se întâmplă în acest vis este real.

Din cel pedepsit rămase numai un vălătuc de ceață de forma unui om. Urletul de-abia se mai auzea. Vălătucul se risipi.

— Mi-e teamă că nu se va mai trezi niciodată, răsă Ba'alzamon, cu gura mugind de flăcări. Voi, restul, să nu mai dați vreodată greș. Plecați! Treziți-vă și supuneți-vă!

Cu toții dispărură. O clipă, Ba'alzamon rămase singur, apoi, pe neașteptate, lângă el apărură o femeie, toată în alb și argintiu. Perrin rămase năuc. Nu putea uita o femeie atât de frumoasă. Era cea din vis, cea care-l îndemnase să se acopere de slavă.

Lângă ea apăru un tron de argint, bogat împodobit. Femeia se așeză, aranjându-și fustele de mătase.

— Văd că te slujești după bunul plac de regatul meu, zise.

— Regatul tău? făcu Ba'alzamon. Te pretinzi stăpânitoare aici? Nu-l mai slujești pe Marele Stăpân al întunericului?

Bezna care-l împrejmuia păru, pentru o clipă, să se îngroașe, să clocotească.

— Îl slujesc, răspunse în grabă femeia. Îl slujesc pe Seniorul Asfințitului de multă vreme. Mult am mai zăcut întemnițată pentru asta, într-un somn greu, fără vise. Numai Vinețiilor și Myrdraalilor nu le este îngăduit să viseze. Până și trolocii o fac. Visele au fost ale mele dintotdeauna, să pășesc printre ele și să le folosesc. Acum sunt iarăși liberă și vreau să-mi recapăt dreptul.

— Dreptul, spuse Ba'alzamon, iar vârtejurile de întuneric păreau să răsune de veselia sa. Dintotdeauna te-ai crezut mai mult decât ești cu adevărat, Lanfear.

Numele îl creștă pe Perrin ca un cuțit de-abia făurit. În visele lui pătrunsese o Rătăcită. Moiraine avea dreptate. Câțiva dintre ei erau liberi. Femeia în alb se ridică, iar tronul dispăru.

— Sunt ceea ce sunt. Tu unde-ai ajuns, cu planurile tale? De mai bine de trei mii de ani tot șopocăi la urechile oamenilor și tragi sforile păpușilor încoronate ca o Aes Sedai! făcu ea, scuișând, parcă, ultimele cuvinte. De trei mii de ani! Și, totuși, Lews Therin e din nou pe pământ, iar femeile alea îl țin în laț. Poți să-l stăpânești? Poți să-l atragi? A fost al meu, înainte ca flecuștețul cu păr de paie, Ilyena, să-i ia mințile. Al meu va fi din nou!

— Deci de-acum te slujești numai pe tine, Lanfear? rosti Ba'alzamon cu glas blând, deși flăcările îi mugeau fără încetare în ochi și în gură. Ai uitat de jurămintele care te leagă de Marele Stăpân?

Vreme de o clipă, bezna îl învălui aproape în întregime. Numai focul mai răzbătea prin ea.

— Dar astfel de jurăminte nu se încalcă atât de ușor precum cele care te legau, odinioară, de Lumină. Pe acelea le-ai sfărâmat, rostind numele noului tău stăpân în Sala Slujitorilor. Și a lui vei rămâne pe veci, Lanfear. Ce ai de gând? Îl slujești, sau alegi chinul veșnic, moartea veșnică, fără scăpare?

— Îl slujesc, răspunse femeia, sfidându-l fără să se plece, în ciuda vorbelor. Îl slujesc pe Marele Stăpân al Întunericului și numai pe el. Pentru vecie!

Șirul de oglinzi începu să dispară, ca și cum ar fi fost acoperit de valuri negre, care se apropiau mereu. Îi ajunseră pe cei doi. Aceștia se pierdură în beznă. Perrin îl simți pe Sarsar mișcându-se și îl urmă bucuros, călăuzindu-se numai după mâna cu care-i strângea blana. De-abia când o porni la drum își dădu seama că nu mai era împietrit. Încercă să-și dea seama ce văzuse, dar fără folos. Ba'alzamon și Lanfear. Limba i se lipi de cerul gurii. Cine știe de ce, femeia îl speria mai mult decât bărbatul. Poate pentru că îi pătrunsese în vise, acolo, în munți. „Pe Lumină! O Rătăcită, în visele mele! Pe Lumină!” Ea îl sfidase pe Cel Întunecat – dacă nu cumva înțeleșese totul prost. Din câte știa, din câte i se povestise, Umbra nu te putea lua în stăpânire dacă o sfidai. Dar cum să sfideze o Iscoadă Umbra – nu doar o Iscoadă, o Rătăcită? „Pesemne că mi-am pierdut mințile, ca fratele lui Simon. Visele astea m-au înnebunit.”

Încet, încet, Întunericul se preschimbă iarăși în ceață, iar aceasta se subție, până ce Sarsar și cu el ieșiră dintre neguri, ajungând pe creasta unui deal ierbos, care sclipea în lumina zilei. Dintr-un desiș aflat la poale, păsările începură să cânte. Perrin privi în urmă. Până la orizont se întindea o câmpie deluroasă, presărată cu mănunchiuri de copaci. Nici vorbă de ceață. Lupul cel mare și cenușiu îl privea.

— Ce-a fost asta? întrebă Perrin, căutând să preschimbe întrebările în gânduri pe care animalul să le poată înțelege. De ce mi-ai arătat totul? Ce-a fost?

În mintea sa se revărsară simțăminte și imagini, pe care le preschimbă în cuvinte. „Ai văzut ce trebuia să vezi. Ai grijă, Tăurașule. Locul ăsta e primejdios. Fii chibzuit, ca puiul de lup care aleargă după porcul spinos.” De fapt, numele folosit de Sarsar era „Spinare Mică Ghimpoasă” Însă Perrin îl preschimbă în cel pe care-l cunoștea. „Ești prea tânăr, prea proaspăt.”

— Ce e real?

„Totul, ce se vede și ce nu se vede.” Alt răspuns, Sarsar nu părea dispus să-i dea.

— Cum de ești aici, Sarsar? Te-am văzut murind. Am simțit-o!

„Aici sunt toți. Toți frații și surorile care-au fost, sunt și vor fi.” Perrin știa că lupii nu zâmbeau, nu așa cum făceau oamenii,

Însă, pentru o clipă, i se păru că Sarsar rânjea fericit. „Aici, mă înalț ca vulturii.” Lupul își luă avânt și sări în văzduh. Se duse din ce în ce mai sus, până ce se făcu un punctuleț pe cer. „Mă înalț”, veni ultimul său gând. Perrin rămase cu gura căscată. „A făcut-o!” Dintr-odată, ochii începură să-l ardă. Își drese vocea și se scarpină la nas. „Mai lipsește să încep să plâng ca o fetița.” Fără să se gândească, privi în jur, să vadă dacă nu cumva îl observase cineva, și, pe neașteptate, totul se preschimbă.

Se afla pe o creastă, înconjurat de movițe și văioage nedeslușite. Păreau să se piardă în depărtări, însă, cumva, prea repede. Dedesubt era Rand, împrejmuit de o ceată numeroasă de Myrdraali și bărbați și femei ale căror trăsături rămâneau nedeslușite. Undeva, în zare, se auziră niște câini urlând, iar Perrin își dădu seama că urmăreau pe cineva. Mirosul de Myrdraal și o duhoare ca de sulf ars se simțea peste tot, făcând să i se zbârlească părul pe ceafă. Myrdraalii și oamenii se apropiară de Rand, pășind ca prin somn. Iar el începu să-i ucidă. Din palmele sale își luă zborul mingi de foc, care pârjoliră două trupuri. De sus se prăvăliră trăsnete, care distruseră altele. Din pumnii prietenului său plecară drugi de lumină, ca oțelul încins la alb, care culcară dușmanii la pământ. Cei care scăpaseră continuau să înainteze încet, ca și cum nu vedeau ce se-ntâmpla. Mureau unul câte unul, până ce nu rămase nimeni în afara lui Rand, care se prăbuși în genunchi, gâfâind. Perrin nu știa dacă râdea sau plângea – poate amândouă, în același timp.

Peste creste apărură siluete. Soseau alți dușmani, alți Myrdraali, cu toții porniți împotriva lui Rand.

— Rand! Rand, vin alții! strigă Perrin, făcându-și palmele căuș la gură.

Rand privi în sus, rânjind, cu chipul scăldat de sudoare.

— Rand, vin...

— Arde-te-ar focul! urlă Rand.

O lumină puternică îi arse pleoapele lui Perrin, iar durerea întunecă totul.

Gemând, se făcu ghem în patul strâmt. Sub pleoape, lumina încă îl pârjolea. Îl durea pieptul. Îl atinse și clipi de durere, simțind o arsură pe sub cămașă, nu mai mare decât un bănuț. Încet, încet, își silii mușchii amorțiți să-i îngăduie să-și îndrepte picioarele, și se întinse pe spate în cabina întunecată. „Moiraine. De data asta, trebuie să-i spun. Numai să-mi treacă durerea.”

Numai că, după ce chinul trecu, îl cuprinse sfârșeala. De-abia apucă să-i treacă prin minte că trebuia să se ridice, când somnul îl trase la loc.

Când deschise din nou ochii, rămase cu privirile ațintite asupra scândurilor de deasupra capului. Pe sub ușă intra lumină. Venise dimineața. Își duse mâna la piept, ca să se convingă că nu fusese aievea, că-și închipuise totul cu atâta patimă încât părea real...

Găsi arsura. „Deci nu mi-am închipuit.” Își mai amintea, vag, alte câteva vise, care se stingeau cu iuțeală. Vise obișnuite. Se simțea bine – de parcă ar fi dormit o noapte întreagă. „Mi-ar prinde bine încă o zi.” Dar asta însemna că putea dormi. „Măcar câtă vreme nu sunt lupi prin preajmă.”

Își aminti că, în acele câteva clipe de trezie de după visul cu Sarsar, luase o hotărâre. Se mai gândi puțin. Era bună.

Bătu din ușă în ușă. De două ori se alese cu blesteme. De alte două ori, găsi cabinele încuiate. În sfârșit, dădu de Moiraine, care era îmbrăcată, dar ședea pe unul dintre paturile înguste, picior peste picior, citind din carnetul său la lumina unui felinar. Era pe la început, observă Perrin. Pesemne că își amintea lucruri pe care le observase înainte măcar să vină în Emond's Field. Lucrurile lui Lan erau rânduite pe patul celălalt.

— Am visat ceva, îi spuse, apoi îi povesti totul. Absolut totul. Își suflecă până și poalele cămășii, pentru a-i arăta arsura mică, roșie, din care porneau dungi roșii, rotunjite. Îi mai ascunsese felurite lucruri, înainte, și pesemne că avea s-o mai facă. Însă asta era ceva mult prea important. Cuiul care ținea brațele unei foarfeci era cel mai ușor de făurit și foarte micuț. Însă, fără el, restul nu mai era de folos. După ce termină, rămase tăcut, așteptând.

Moiraine îl privise netulburată, numai că parcă îi cântărise fiecare vorbă, o măsurase și o cercetase în lumină. Acum veni și rândul lui s-o cerceteze.

— Ei, spune, e important? Întrebă, în cele din urmă. Cred că a fost un vis de lup, precum cele de care mi-ai povestit. Sunt sigur, de fapt. Dar asta nu înseamnă că-i real. Numai că tu ai spus că unii dintre Rătăciți s-ar putea să fie liberi, iar bărbatul a numit-o Lanfear și... E important, sau m-am făcut de râs ca un prost?

— Există femei, spuse ea încet, care s-ar da și peste cap să te domolească, dacă ar auzi ceea ce tocmai mi-ai povestit.

Perrin simți o răceală de gheață pătrunzându-i în piept. Nu mai putea răsufla.

— Nu te acuz că ai putea conduce, continuă ea, iar gheața parcă se topi, nici măcar că ai putea învăța. Încercările de a te domoli nu ți-ar face nici un rău, în afară de faptul că Ajah Roșie s-ar purta cu asprime, până să afle că nu are rost. Bărbații care pot conduce sunt foarte puțini – nici măcar Roșiile, cu toată stăruința lor, n-au găsit decât trei în ultimii zece ani. Cel puțin până la izbucnirea falșilor Dragoni. Ceea ce încerc să-ți spun este că nu cred că ai să-ncepi, pe neașteptate, să mânuiești Puterea. Nu te speria de asta.

— Ce să zic, mulțumesc, făcu el, cu amărăciune. Chiar trebuia să-mi bagi frica în oase, numai ca să-mi spui că nu am de ce mă teme?

— Ba ai. Ai de ce te teme, sau, măcar, ai de ce să te îngrijești, cum te-a îndemnat lupul. S-ar prea putea ca surorile Roșii, sau altele, să te ucidă, înainte să afle că nu aveau de ce să te domolească.

— Pe Lumină! Arde-m-ar focul! se încruntă Perrin la ea. Încerci să mă duci de nas, Moiraine, dar nu-s vițel și nu am nici belciug. Nici Ajah Roșie, nici alte femei nu s-ar gândi să mă domolească, dacă n-ar fi ceva adevărat în visele astea. Așadar Rătăciții sunt liberi?

— Ți-am mai spus că e cu puțință. Măcar câțiva. La... visele astea, Perrin, nu mă așteptam. Vestitoarele au vorbit, câteodată, de lupi, dar nu mă așteptam.

— Ei, eu cred că a fost aievea. Cred că am văzut ceva ce s-a ntâmplat cu adevărat, și nu ar fi trebuit să observ. „Ai văzut ce trebuia să vezi.” Cred că Lanfear, cel puțin, e liberă. Ce-ai de gând să faci?

— Să ajung în Illian. Apoi în Tear, înaintea lui Rand – așa nădăjduiesc. Am fost siliți să plecăm prea repede din Remen. Lan n-a izbutit să afle dacă Rand a trecut râul sau a coborât pe el. Dar ar trebui să știm, până ajungem. Dacă a venit pe aici, vom găsi semne, sfârși Moiraine, apoi își privi carnetul, de parcă voia să reînceapă să citească.

— Numai atât? Chiar dacă Lanfear și cine știe câți alții sunt liberi?

— Nu mai pune întrebări, îi răspunse ea, cu răceală. Nu știi ce să cauți și nu ai înțelege nici jumătate din câte ți-aș povesti. Oricum, n-am de gând să-ți spun nimic.

Perrin se foi pe loc, până ce îi citi în ochi că nu mai avea să rostească nici o vorbuliță. Cămașa i se freca dureros de locul arsurii. Nu părea cine știe ce – „Doar am fost lovit de trăsnet, putea fi mult mai rău!” – dar felul în care se alesese cu ea era ceea ce-l rănea mai tare.

— N-ai vrea... să mă tămăduiești?

— Adică te-ai împăcat cu gândul ca o femeie să abată Puterea asupra ta, Perrin? Nu, n-am să te tămăduiesc. Nu e decât un fleac, și are să-ți aducă aminte că trebuie să fii chibzuit.

Adică să n-o mai tragă de limbă, înțelese Perrin, să aibă grijă cu visele și să nu povestească nimănui nimic.

— Mai e ceva, Perrin?

— Da, mai e, făcu el; pornise spre ușă, apoi se opri în loc. Dacă ai ști că o femeie se numește Zarine, asta ce ți-ar spune despre ea?

— Ce mai e și cu întrebarea asta?

— E vorba de o fată, răspunse el, stingher. O femeie. Am întâlnit-o astă noapte. E și ea pe corabie.

Avea de gând s-o lase pe Moiraine să descopere singură că Zarine știa că era Aes Sedai. Și că părea să creadă că, ținându-se pe urmele lor, avea să dea de Cornul lui Vaiere. Nu era ceva prea important și, câtă vreme Moiraine își păstra propriile-i taine...

— Zarine. E un nume din Saldaea. Nimeni nu și-ar boteza așa fiica decât dacă s-ar aștepta să iasă din ea o mare frumusețe. Una care să sfărâme inimile tuturor, sau să stea întinsă pe perne, într-un palat, înconjurată de slujitori și pețitori, făcu Moiraine, zâmbind slab, dar pârând foarte amuzată. Dacă spui că este și o Zarine printre călători, Perrin, poate că mai ai o pricină să fii chibzuit.

— Asta și am de gând, îi spuse el. Măcar știa de ce fetei nu-i plăcea numele. Nu prea era potrivit pentru o Corniată. „Oricum, mai bine asta decât șoimița.” Ieși pe punte. Lan era acolo, îngrijindu-se de Mandarb. Iar Zarine ședea pe un colac de funie, lângă parapet, ascuțindu-și un cuțit și privindu-l. Pânzele mari, triumphiulare, erau întinse și umflate de vânt, iar *Gâsca de zăpadă* plutea în josul râului.

Perrin se apropie de prova. Zarine îl urmări cu privirea. Prova despica undele râului precum un plug. Căzu pe gânduri, preocupat de vise, de Aieli, de profețiile lui Min și de șoimi. Îl durea pieptul. Viața nu fusese niciodată atât de încâlcită.

Rand se trezi din somnul său chinuit, înfiorându-se. Mantia cu care se învelise căzu la o parte. Îl durea șoldul, iar vechea rană, primită în Faime, pulsa. Focul aproape se stinsese. Rămăseseră numai câțiva tăciuni și niște flăcărui răătăcite, dar era îndeajuns pentru a face umbrele să se alerge de jur împrejur. „Era Perrin! El era! Chiar el, nu un vis. Era acolo, cumva. Aproape l-am ucis! Pe Lumină, trebuie să am grijă!”

Tremurând, luă o creangă de stejar și dădu să o îndese în vatră. Printre dealurile din Murandy, în apropiere de malurile râului Manetherendrelle, copacii erau rari. Găsise, totuși, lemne pentru foc, îndeajuns de moi, dar nu putrede. Înainte să apuce să vâre creanga în foc, se opri. Se apropiau niște cai, vreo zece sau doisprezece, la pas. „Trebuie să am grijă. Nu mai pot face greșeli.”

Caii se apropiară de focul slab, pătrunseră în cercul de lumină palidă și se opriră. Călătorii nu se vedeau din umbră, dar cei mai mulți păreau să fie bărbați cu fețe aspre care purtau coifuri rotunde și surtuțe lungi, de piele, cusute cu o mulțime de cerculețe de metal, ca solzii de pește. Era și o femeie căruntă, cu privire aprigă. Purta o rochie din lână simplă, dar foarte meșteșugit țesută, la care-și prinsese un ac în formă de leu. Pesemne că era o negustoreasă. Rand mai văzuse femei de soiul ei, printre cei care veneau în Ținutul celor Două Râuri să cumpere lână și tutun. O negustoreasă și străjile sale.

„Trebuie să am grijă, se gândi, ridicându-se-n picioare. Fără greșeli.”

— Ți-ai ales un loc bun pentru tabără, tinere, îi spuse femeia. L-am folosit și eu, de multe ori, în drum spre Remen. E pe-aici și un pârliaș. Nădăduiesc că mă primești și pe mine aici, da?

Bărbații începuseră deja să descalece, strângându-și cingătorile și scoțând căpestrele cailor.

— Firește, îi spuse Rand. „Mare grijă.” Din doi pași, ajunse îndeajuns de aproape și sări în văzduh, răsucindu-se – Puf de păpădie plutind în furtună. Sabia de foc, însemnată cu pecetea bătlanului, îi apăru în mână. Capul femeii zbură de pe umeri

Înainte ca uimirea să apuce a i se împrăști pe față. „Era cea mai primejdioasă.” În clipa în care capul se rostogoli pe crupa calului, se lăsă și el la pământ. Străjile zbierau și dădeau să-și scoată săbiile, apoi urlau și mai tare când simțeau sabia pârjolindu-i. Iar el dănuia de la unul la altul, folosind figurile pe care le învățase de la Lan. Știa că i-ar fi putut omorî și cu o armă din oțel obișnuit, însă cea pe care-o avea făcea parte din el. Căzu și ultimul. Cu gândurile aiurea, crezându-se la antrenament, Rand dădu să vâre sabia în teacă, folosind figura numită Evantaiul se strânge, până să-și aducă aminte că nu avea nici o teacă, iar sabia ar fi făcut-o cenușă, la prima atingere.

Lăsând sabia să se topească în văzduh, se întoarse să cerceteze caii. Cei mai mulți fugiseră, dar unii nu apucaseră să se îndepărteze, iar juganul masiv al femeii stătea pe loc, cu ochii dați peste cap, nechezând speriat. Leșul fără cap se prăbușise pe pământ, cu frâiele încă încleștate în pumn, trăgând în jos capul animalului.

Rand smuci frâiele și nu se opri decât ca să-și adune cele câteva lucruri, apoi sări în șa. „Trebuie să am grijă, se gândi, privind morții. Fără greșeli.”

Puterea continuă să i se reverse în trup, unda saidinului mai dulce ca mierea, mai scârboasă decât carnea putredă. Pe neașteptate, o conduse – fără să-și dea seama ce făcea, sau cum, știind doar că așa părea drept. Leșurile se ridicară în aer. Le așeză în șir, în fața lui, cu genunchii plecați, cu frunțile-n țărâna, dacă mai aveau cap. Îngenuncheați, cu toții, în fața lui.

— Dacă sunt cu adevărat Dragonul Renăscut, le spuse, atunci așa trebuie să fie, nu?

Îi venea greu să dea drumul la saidin, dar o făcu, totuși. „Dacă sorb prea mult, cum o să mai țin nebunia în frâu?” Hohoti amar. „Sau e deja prea târziu?”

Încruntându-se, privi șirul de leșuri. Fusesse sigur că erau numai zece, însă acolo văzu acum unsprezece. Ultimul nu avea armură, dar strângea încă în pumn un cuțit.

— Nu ți-ai ales bine tovarășii, îi spuse Rand. Îmboldindu-și juganul cu călcâiele, porni la galop prin noapte. Mai avea încă mult până în Tear, însă voia să ia calea cea mai dreaptă, chiar dacă trebuia să omoare caii, sau să-i fure. „Am să pun capăt

ispitei, batjocurii. Am să-i pun capăt.” Callandor îl chema fără încetare.

CAPITOLUL 37

Focurile din Cairhien

Egwene mulțumi, printr-o grațioasă înclinare a capului, plecându-i respectuoase pe care i-o făcu marinarul care trecu ușor pe lângă ea, desculț; se ducea să mai tragă puțin de o parâmbă care, ei, i se părea deja întinsă – pesemne că avea să întoarcă, puțințel, una dintre pânze. Termină treaba și se întoarse la cârmă, unde se afla și căpitanul, alături de cârmaci. Trecând pe lângă ea, se plecă iarăși, iar Egwene îi mulțumi, la fel ca mai înainte, apoi își îndreptă din nou atenția către țărmul împădurit din Cairhien, despărțit de *Cocorul Albastru* prin numai vreo douăzeci de lungimi de apă.

Tocmai treceau pe lângă un sat – sau ceea ce fusese cândva un sat. Jumătate dintre case erau numai niște dărâmături fumegânde – numai coșurile mai rămăseseră în picioare. Ușile altora se clătinau în vânt, iar ulițele erau pline de mobile, zdrențe și tot felul de unelte, aruncate în toate părțile. Nu mai era nimeni în viață pe acolo, în afară de un câine, aproape mort de foame, care nici nu băgă în seamă corabia, ci dispăru din vedere, în spatele zidurilor prăvălite ale unei clădiri care părea să fi fost un han. De câte ori vedea așa ceva, Egwene se simțea rău de la stomac, cu toate că încerca să-și păstreze seninătatea și liniștea, așa cum, pesemne, ar fi făcut o adevărată Aes Sedai. Nu o ajuta foarte mult. Dincolo de sat, se înălța o pală groasă de

fum. La vreo trei sau patru mile, din câte i se părea. Și nu era prima pe care o vedea, de când râul intrase în hotarele Cairhienului, nici primul sat distrus. Măcar de data asta nu se vedeau și morții. Câteodată, căpitanul Ellisor trebuia să tragă mai aproape de mal, din pricina peticelor măloase, despre care spunea că își tot schimbau locul. Niciodată, însă, nu se zărise vreun om viu.

Satul și pala de fum dispărură în urma corabiei, dar în față apăruse deja un alt stâlp de fum, ceva mai departe de râu. Pădurea se subția – începuseră să apară sălcii, precum și alți copaci care creșteau pe malurile apelor, dintre care pe unii nici nu-i cunoștea.

Vântul îi umflă mantia, dar Egwene o lăsă să fluture, bucurându-se de aerul rece și curat și de libertatea de a purta brun, în loc de alb, cu toate că nu era chiar culoarea pe care ar fi ales-o. Totuși, rochia și mantia erau din lână cea mai bună, frumos croite și cusute.

Un alt marinar trecu pe lângă ea, plecându-se. Egwene își făgădui în sine să învețe măcar câte ceva din ce făceau – nu-i plăcea să se simtă neștiutoare. Inelul cu Marele Șarpe purtat pe mână dreaptă îi atrăsese o sumedenie de plecăciuni din partea căpitanului și a marinarilor, cu toții născuți în Tar Valon.

Se certase binișor cu Nynaeve, dar câștigase, până la urmă. Nynaeve declarase că ea singură putea trece drept Aes Sedai, celelalte două fiind prea tinere. Dar greșise. Firește că Egwene și Elayne își atrăseseră priviri destul de uimite, când se urcaseră la bordul corăbiei, în acea după-amiază, iar căpitanul Ellisor ridicase atât de tare din sprâncene încât ar fi putut să-și atingă părul de pe frunte, dacă l-ar mai fi avut – dar nu le întâmpinase decât cu zâmbete și plecăciuni.

— O mare cinste, Aes Sedai. Trei Aes Sedai care să călătorească pe corabia mea? O mare, mare cinste. Vă făgăduiesc că vom ajunge repede, oriunde doriți. Și fără vreun necaz cu tâlharii din Cairhien. Nu mai trag niciodată la mal pe acea parte a râului... decât dacă mi-o cereți, Aes Sedai. Oricum, unele orașele de pe malul din Cairhien sunt ocupate de soldați din Andor. O mare cinste pentru mine, Aes Sedai.

Când le auzise cerând o singură cabină pentru toate trei, ridicase iarăși din sprâncene – nici măcar Nynaeve nu dorea să rămână singură noaptea, dacă nu era musai. Le putea oferi trei

cabine, fără să le ceară bani mai mulți, le spusese căpitanul. Nu avea alți pasageri, toată încărcătura era la bord, iar dacă voiau să plece pe dată, el nu avea să mai aștepte nici măcar jumătate de ceas, pentru a găsi alții doritori să călătorească. Dar ele îi repetaseră că aveau să se mulțumească doar cu o cabină. Asta îl uimise, și era limpede că nu înțelegea deloc pricina, dar Chin Ellisor, născut și crescut în Tar Valon cum era, nu avea de gând să încerce să tragă de limbă vreo Aes Sedai, odată ce aceasta îi spusese ce dorea. Și dacă două dintre ele păreau foarte tinere, ei, și ce – mai erau și femei Aes Sedai tinere.

Dărâmăturile părăsite dispărură în urma lui Egwene. Stâlpul de fum se apropie, iar undeva, nu foarte departe, începu să se zărească altul. Pădurea începuse să facă loc unor dealuri joase, ierboase, pe care se vedeau ici și colo desigurii de copaci. Aceia care înfloreau primăvara erau plini de floricele mici, roșii sau albe ca zăpada. Unul, dintr-un soi care-i era necunoscut, era acoperit de flori rotunde și albe, mai mari decât palmele ei împreunate. Din loc în loc se vedeau tufe de trandafiri sălbatici, care se ițeau, galbeni sau albi, printre ramurile ascunse de verdele frunzelor și de roșul florilor. Era o mare deosebire față de culorile stinse ale dărâmăturilor pârjolite, și tocmai din pricina asta nu se putea bucura pe de-a-ntregul de ce vedea.

Își dori să fi avut lângă ea o Aes Sedai, pentru a-i pune întrebări. Una de încredere. Pipăindu-și punga de la cingătoare, de-abia izbuti să simtă ter'angrealul pe care-l purta înăuntru. Îl pusese la încercare în aproape toate nopțile, de la plecarea din Tar Valon și, de fiecare dată, se întâmplase altceva. Pătrunsese mereu în Tel'aran'rhiod, firește, dar singurul lucru pe care-l văzuse, care s-ar fi putut dovedi, cumva, de ajutor, fusese Inima Stâncii, unde se tot întorcea, dar fără s-o mai găsească pe Silvie care să-i mai spună felurite lucruri. Cât despre Ajah cea Neagră, nu găsise nici o urmă.

Și visele pe care le avea fără ter'angreal fuseseră pline de tablouri care i se păruseră aproape niște frânturi din Lumea Nevăzută. Rand, ținând în mână o sabie care sclipea ca soarele, atât de tare încât de-abia se vedea ce era, sau cine o mânua. Rand amenințat în zeci de feluri, nici unul, însă, real. Într-un vis îl văzuse pe o uriașă tablă de joc, plină de pietre albe și negre, mari ca niște bolovani, ferindu-se de mâinile monstruoase care le mișcau și care păreau să încerce să-l strivească. Ar fi putut

însemna ceva. Pesemne că așa și era, dar dincolo de faptul că Rand era în primejdie, din pricina unei persoane sau două – asta, cel puțin, era limpede – altceva nu mai înțelegea. „Acum nu-l pot ajuta. Am și eu treburile mele. Nici măcar nu știu unde e, cu toate că, pesemne, e la cinci sute de leghe de aici.”

Îl visase pe Perrin cu un lup, cu un șoim și un uliu – care se luptau între ei – apoi fugind de ceva care-l puneă în primejdie de moarte sau pășind de bunăvoie peste marginea unei râpe înalte și spunând „Trebuie. Trebuie să învăț să zbor înainte să ajung jos.” Visase și un Aiel, despre care credea că avea, cumva, de-a face cu Perrin, deși nu era sigură. Apoi pe Min care puneă piciorul pe o capcană de oțel, dar trecea mai departe, netulburată, ca și cum nici nu o observase. Sau pe Mat. Mat cu zarurile care se roteau împrejurul său – asta nu era greu de înțeles – apoi urmărit de un bărbat care nu era acolo – asta, pe de altă parte, nu o înțelegea: era un bărbat pe urmele lui Mat, poate mai mult de unul, dar, cine știe cum, de fapt nu era nimeni – apoi călărind, deznădăduit, către ceva nevăzut, din depărtare, la care trebuia să ajungă, apoi însoțit de o femeie care părea să arunce în jurul său artificii. Artificieră, pesemne, dar asta era la fel de ciudat ca și toate celelalte.

Visase atât de multe lucruri încât începea să le pună pe toate la îndoială. Poate din pricină că folosea atât de des ter'angrealul, sau poate numai pentru că-l purta cu ea. Poate că, în cele din urmă, învăța ce însemna să fie Vestitoare-n vise. Vise fără rost, pline de imagini. Bărbați și femei care ieșeau dintr-o cușcă și-apoi își puneau pe cap coroane. O femeie care se juca cu marionete, și un alt vis în care marionetele erau legate de brațele unor marionete mai mari, acestea de altele și mai mari, și așa mai departe până ce ultimele sfori dispăreau, la înălțimi de neînchipuit. Regi pe moarte, regine plângând, bătălii dezlănțuite. Mantiile Albe pustiind Ținutul celor Două Râuri. Îi visase până și pe Seanchani, iarăși și nu doar o dată. Aceste vise, însă, le închisese într-un cotlon întunecat al minții și nu-și îngăduia să se gândească la ele. Își visase mama și tatăl, în fiecare noapte.

De asta, era sigură ce înseamnă – sau, cel puțin, așa credea. „Înseamnă că am plecat pe urma femeilor din Ajah Neagră și nu știu ce rost au visele mele, sau cum să fac pentru ca prostia asta de ter'angreal să mă ajute, și mi-e frică și mi-e... dor de

casă.” Îi trecu prin minte ce bine ar fi fost ca maică-sa s-o trimită noaptea la culcare, cu credința că, a doua zi dimineată, totul avea să fie bine. „Numai că, de-acum, mama nu mai poate să mă scoată din necazuri, și nici tata să-mi jure că va alunga monștrii, iar eu să-l cred. De-acum trebuie s-o fac singură.”

Ce mult timp trecuse. Nu că ar fi vrut cu adevărat să se întoarcă în copilărie, însă fusese o perioadă plină de fericire, iar acum părea foarte îndepărtată. Ar fi fost minunat să-și mai vadă părinții, să le audă glasurile. „O s-o fac, atunci când o să capăt dreptul de a purta inelul pe ce deget vreau.”

În cele din urmă, le îngăduise și lui Nynaeve și lui Elayne să doarmă, măcar o noapte, cu inelul. Rămăsese ea însăși surprinsă de cât de greu se împăcase cu gândul de a nu-l mai avea. Când se treziseră, cele două vorbiseră de o lume care era, limpede, Tel'aran'rhiod, dar nici una dintre ele nu văzuse nici măcar în treacăt Inima Stâncii și nu aflase nimic care să le fie de folos.

De-acum, *Cocorul Albastru* ajunsese în dreptul stâlpului de fum. Era pe la cinci, șase mile de țarm, din câte putea judeca. Celălalt foc se vedea numai ca un soi de pată, la orizont. Ar fi putut fi un nor, dar era sigură că nu se înșela. Pe alocuri, pe mal creșteau copaci care alcătuiau mici desișuri, iar între ele, iarba ajungea chiar până la marginea apei, în afara porțiunilor în care malul se prăbușise.

Elayne ieși pe punte și veni lângă ea. Vântul îi flutura și ei mantia. Purta tot veșminte din lână simplă. Și pentru asta se certase cu Nynaeve, dar pierduse. Egwene susținea morțiș că femeile Aes Sedai purtau întotdeauna lucruri dintre cele mai bune, chiar și în călătorie – se gândea la mătăsurile pe care le purta în Tel'aran'rhiod – dar Nynaeve îi explicase că, deși Suprema le lăsase mulți bani, o pungă mare și plină, nu aveau de unde ști cât avea să le coste traiul în ținuturile din josul râului. Slujitorii le spusese că Mat avusese dreptate în legătură cu războiul civil din Cairhien, și cu ceea ce se întâmplase cu prețurile. Spre mirarea lui Egwene, și Elayne ținuse să arate că surorile Brune purtau mai ales veșminte de lână, nu de mătase. Dar asta, pesemne, pentru că era atât de dornică să scape de munca la bucătărie. Ar fi purtat și niște zdrențe. „Mă întreb cum o duce Mat. Pesemne că joacă zaruri cu căpitanul, iar gajul este corabia pe care s-a-mbarcat.”

— Groaznic, șopti Elayne. E groaznic.

— Ce anume? Întrebă Ewgene, cu mințile aiurea. „Sper că nu se laudă prea tare cu hârția pe care i-am dat-o.”

Elayne îi aruncă o privire uimită, apoi se încruntă și arată către fumul care se ridică în depărtare.

— Asta? Cum poți să fii așa nepăsătoare?

— Sunt nepăsătoare pentru că nu vreau să mă gândesc la oameni și la necazurile prin care trec, pentru că nu pot face nimic ca să-i ajut și pentru că noi trebuie să ajungem în Tear. Acolo se află prada.

Rămase uimită de propriul ton. „Dar chiar nu pot face nimic pentru ei. Iar femeile din Ajah Neagră chiar sunt în Tear.” Cu cât se gândea mai mult, cu atât era mai convinsă că trebuia să găsească o cale pentru a pătrunde în Inima Stâncii. O fi fost adevărat că acolo nu li se îngăduia să intre decât înalților Seniori, dar era din ce în ce mai sigură că tot acolo se găsea cheia pentru a înșela așteptările femeilor din Ajah Neagră și pentru a le învinge.

— Știu asta, Ewgene, și tot sufăr pentru oamenii din Cairhien.

— Am învățat câte ceva despre războaiele dintre Andor și Cairhien, spuse sec Ewgene. Bennae Sedai spune că voi și oamenii de-aicea v-ați luptat de mai multe ori decât oricare alte neamuri, în afară de Tear și Illian.

Cealaltă îi aruncă o privire piezișă. Nu se obișnuise cu gândul că Ewgene refuza să accepte că era și ea tot din Andor. Sau, cel puțin, așa spuneau liniile așternute pe hartă, iar Elayne credea în ele.

— Ne-am luptat, Ewgene, dar de când au pățit-o așa de rău în Războiul cu Aielii, Andor le-a vândut aproape la fel de multe grâne ca și Tear. Acum, negoțul s-a oprit. De vreme ce fiecare Casă din Cairhien se luptă cu celelalte pentru Tronul Soarelui, cine să cumpere grânele sau să aibă grijă să fie împărțite oamenilor? Dacă luptele sunt așa de crâncene cum îmi vine mie să cred după ce-am văzut pe mal... Ce să zic? E greu să hrănești un neam vreme de douăzeci de ani, iar apoi să nu-ți pese când moare de foame.

— Un Vinețiu, spuse Ewgene, iar Elayne tresări, încercând să privească în toate părțile, în același timp; nimbul de *saidar* se și aprinsese împrejurul ei.

— Unde?

Egwene își roti și ea privirea pe punte, ca să fie sigură că nu era nimeni îndeajuns de aproape ca s-o audă. Căpitanul Ellisor era tot la cârmă, alături de cârmaciul dezbrăcat până la brâu. Alt marinar se urcase tocmai la vârful catargului, cercetând apele și căutând urmele porțiunilor de mâl, iar alți doi se tot foiau pe punte, mai potrivind, din când în când, parâmele. Ceilalți erau sub punte, cu toții. Unul dintre cei doi se opri să cerceteze frânghiile cu care era legată barca trasă pe punte; îl așteptă să termine, apoi vorbi.

— Ce proastă! De mine e vorba, Elayne, nu de tine, nu te mai uita așa urât. Un Vinețiu îl urmărește pe Mat, continuă ea în șoaptă. Pesemne că asta însemna visul, dar nu mi-am dat seama. Sunt o proastă.

— Ei, nu-i chiar așa, șopti Elayne, drept răspuns; nimbul care-o împrejmuia se stinsese. Poate că asta înseamnă, dar nici eu, nici Nynaeve nu ne-am dat seama. Dar nu se leagă, Egwene, mai spuse ea, clătinându-și capul cu bucle roșu aurii. Ce să caute un Vinețiu pe urmele lui Mat? În scrisoarea pentru mama nu se găsește nimic care să ne poată face vreun rău.

— Nu știu de ce, se încruntă Egwene, dar o pricină trebuie să fie. Sunt sigură că asta însemna visul.

— Chiar dacă ai dreptate, Egwene, nu-l poți ajuta cu nimic.

— Știu asta, recunoscui Egwene cu amărăciune; nu știa nici măcar dacă Mat era înaintea sau în urma lor. Pesemne că înainte, dacă plecase fără întârziere. Oricum, bombăni ca pentru sine, nu folosește la nimic. În sfârșit mi-am dat seama de rostul unuia dintre vise, și nu m-ajută nici cât negru sub unghie.

— Dar dacă ai descoperit asta, îi spuse Elayne, poate ai să descoperi și alte lucruri. Dacă le discutăm pe îndelete, poate...

Cocorul Albastru se clătină puternic, aruncând-o pe Elayne pe punte, cu Egwene peste ea. Ridicându-se în picioare, văzu că țărmlul nu mai aluneca pe lângă ele. Corabia se oprise, cu prora ridicată și puntea înclinată pe o parte. Pânzele fluturau cu zgomot. Chin Ellisor se chinui să se ridice, apoi fugi la prora, lăsându-l pe cârmaci să se ridice de unul singur.

— Țăran chior ce ești! tună el către omul de veghe, care se agățase de parapet, ca să nu cadă în hău. Pui de capră râioasă! Nu ți-ai petrecut încă destul timp pe apă încât să vezi cum se scurge râul peste un petic de noroi?

Îl apucă de umeri și-l trase pe punte, dar numai pentru a-l da la o parte din calea sa și a putea vedea ce era dincolo de proră, cu ochii săi.

— Dacă mi s-a găurit carena, am să fac clei din mațele tale!

De-acum, și ceilalți se ridicaseră în picioare. De sub punte apăruseră și alții, care se adunară împrejurul căpitanului. O văzu și pe Nynaeve, în capul scării care ducea la cabinele pasagerilor. Încă își mai îndrepta fustele. Smucindu-și cosița, se încruntă la bărbații de la proră, apoi se apropie cu pași mari de Egwene și Elayne.

— Am dat peste ceva, așa-i? După cât ne-a împuiat urechile cu ce bine cunoaște el râul, ca pe nevastă-sa... Pesemne că biata femeie n-are parte nici măcar de un zâmbet din partea lui.

Își smuci iar cosița și plecă mai departe, croindu-și drum printre marinari, ca să ajungă la căpitan. Cu toții erau cu ochii ațintiți la undele apei. Nu avea nici un rost să mai meargă și ea, se gândi Egwene. „Dacă l-ar lăsa în pace, totul s-ar rezolva mai repede.” Pesemne că Nynaeve începuse să-i explice cum să-și facă treaba. Elayne părea să gândească la fel, judecând după felul în care scutură din cap, privindu-i pe căpitan și pe marinarii care, plini de respect, își întorseseră ochii către Nynaeve, uitând de ceea ce se afla dedesubt.

Grupul de bărbați fremăta, din ce în ce mai tare. O clipă, se zăriră și brațele căpitanului, fluturând peste creștetele celorlalți, de parcă protesta, apoi o văzură pe Nynaeve care se îndepărta – ceilalți îi făcură loc, cu plecăciuni. Ellisor alerga pe lângă ea, ștergându-și fața cu o batistă mare, roșie. Când se apropiară, Egwene îi auzi și glasul îngrijorat.

— ... Vreo cincisprezece mile până în satul următor, pe malul din Andor, Aes Sedai, și cel puțin cinci, dacă nu șase, în josul râului pe malul din Cairhien. E drept că satul e ocupat de soldați din Andor, dar ei nu păzesc și drumurile de aici până acolo!

Și-și șterse fața de parcă era scăldată în sudoare.

— O corabie scufundată, le spuse Nynaeve celorlalte două. Căpitanul crede că e din pricina tâlharilor de pe râu. Vrea să încerce să dea înapoi, cu vâslele, dar parcă nu-i vine să creadă că o să iasă.

— Mergeam iute când ne-am lovit, Aes Sedai. Voiam să ajung repede, de dragul domniilor voastre, spuse Ellisor, frecându-și și mai tare fața. Egwene își dădu seama că-i era teamă ca nu

cumva niște femei Aes Sedai să dea vina pe el. Ne-am înfipt adânc. Dar nu cred că luăm apă, Aes Sedai. Nu aveți de ce să vă îngrijați. O să mai apară altă corabie și, cu două rânduri de vâsle, o scoatem precis. Nu-i nevoie să debarcați, Aes Sedai. Jur pe Lumină!

— Te gândeai să debarcăm? întrebă Egwene. Crezi că e înțelept?

— Fără îndoială că e...! Începu Nynaeve, apoi se opri și se încruntă; netulburată, Egwene îi întoarse privirea, iar Nynaeve continuă, ceva mai liniștită, deși tot încordată: Căpitanul spune că, până să apară o corabie care să aibă îndeajuns de multe vâsle, poate să treacă un ceas, sau o zi, sau două, cine știe. Și nu cred că putem pierde două zile, stând degeaba. Putem ajunge în satul ăsta... cum i-ai zis, căpitane? Jurene? Putem ajunge în Jurene în două ceasuri, sau mai puțin. Dacă și corabia se desțepenește așa de iute cum crede căpitanul Ellisor, putem să ne urcăm iarăși la bord. O să se oprească în sat, să se uite după noi, așa mi-a zis. Dar dacă nu, putem găsi altă corabie în Jurene. Poate chiar una care se află deja acolo. Căpitanul spune că se întâmplă ca neguțătorii să tragă la mal, datorită soldaților din Andor. Ei, ați înțeles, sau vreți să vă mai explic? sfârși, râsuflând adânc, cu nelișițe în glas.

— Eu am înțeles, spuse repede Elayne, înainte ca Egwene să apuce să deschidă gura. Și pare un gând bun. Așa crezi și tu, Egwene, nu?

— Mda, mă rog, să zicem, încuviință, fără tragere de inimă, Egwene.

— Dar, Aes Sedai, protestă Ellisor, măcar apucați-o pe malul din Andor. Gândiți-vă că e război. Sunt tâlhari fel de fel și nici soldații nu-s cu mult mai breji decât ei. Chiar epava asta de care ne-am izbit arată ce soi de oameni sunt.

— Nu am văzut nici o făptură vie pe malul din Cairhien, zise Nynaeve, și, oricum, nu suntem nici noi neajutorate, căpitane. Și n-am de gând să merg cincisprezece mile, dacă pot scăpa cu șase.

— Firește, Aes Sedai, răspunse căpitanul care începuse, într-adevăr, să asude. Nu voiam să spun... Firește că nu sunteți neajutorate, Aes Sedai. Nu voiam să spun așa ceva.

Și își șterse cu furie fața, care, însă, tot îi mai sclipea. Nynaeve deschise gura, se uită la Egwene, apoi păru să se răzgândească, rostind altceva decât ce-ar fi dorit mai înainte.

— Mă duc jos să-mi iau lucrurile, spuse ea, uitându-se drept, printre Egwene și Elayne, apoi se întoarse către Ellisor. Căpitane, pregătește barca.

El făcu o plecăciune și dădu fuga, înainte ca ea să apuce să ajungă la scări. Până să dispară Nynaeve, el și strigă la oameni să coboare barca.

— Când una dintre voi zice „sus”, șopti Elayne, cealaltă zice „jos”. Dacă nu vă potoliți, n-o să mai ajungem în Tear.

— Ba o să ajungem, zise Egwene. Și chiar și mai repede, odată ce Nynaeve înțelege că nu mai este Meșterea. Suntem cu toatele... de-o seamă, de-acum.

Ar fi vrut să spună Alese, dar se ferise de bărbații care se foiau pe lângă ele. Elayne oftă. În scurtă vreme, erau pe mal, cu toiegele în mână, cu toate lucrurile strânse în boccele pe care le duceau în spate, sau în pungile și punguțele pe care le aveau peste tot. Erau înconjurate de dealuri joase și desișuri, răspândite ici și colo, cu toate că, la numai câteva mile distanță de mal, se vedeau păduri dese. La bordul *Cocorului Albastru*, vâslele tăiau apa, dar nu izbuteau să miște corabia. Egwene se întoarse și o apucă spre miazăzi, fără să mai arunce vreo privire în urmă, înainte ca Nynaeve să aibă vreme să treacă în frunte.

Când o ajunseră și celelalte, Elayne îi aruncă o privire de reproș, dar Nynaeve merse drept înainte, fără să întoarcă fruntea. Elayne îi povesti și lui Nynaeve ce discutaseră mai devreme, despre Mat și Vinețiu, dar cealaltă nu spuse decât:

— Va trebui să se descurce singur.

Și nici măcar nu se opri. După o vreme, Domnița-Moștenitoare se dădu bătută, nu mai încercă să le provoace la discuții, așa că meraseră în tăcere. Nu trecu mult și corabia dispăru în spatele unor pâlcuri de copaci, sălcii și stejari de apă, crescuți unii lângă alții. Oricât de mici ar fi fost desișurile, le ocoliră. Sub copaci se putea ascunde orice. Printre desișuri, aproape de râu, creșteau niște tufișuri joase, dar erau prea rare pentru a ascunde și un copil, darmite un bandit, și distanța dintre ele era mare.

— Dacă vedem bandiți, spuse Egwene, am de gând să mă apăr. Aici n-o mai avem pe Supremă să se uite peste umărul nostru.

Nynaeve strânse din buze.

— Dacă-i nevoie, vorbi ea, cu ochii ațintiți în față, putem să băgăm spaima în bandiți, cum am făcut-o cu Mantiile Albe. Dacă nu găsim altă cale.

— Mai bine nu vorbiți de bandiți, spuse Elayne. Aș vrea să ajung în satul ăsta fără...

Din spatele unui tufiș singuratic, drept în fața lor, apăru o siluetă în veșminte brune și cenușii.

CAPITOLUL 38

Fecioarele Lăncii

Egwene atinse *saidar* aproape imediat după ce deschise gura să țipe și o văzu și pe Elayne înconjurată de nimbul sclipitor. Se întrebă în treacăt dacă Ellisor le auzise țipetele și avea să le trimită ajutor – *Cocorul Albastru* era la cel mult o milă în susul râului. Apoi, însă, își spuse că nu aveau nevoie – începuse deja să țeasă unde de Aer și Foc, pentru un trăsnet, în urechi încă îi mai răsunau țipetele pe care le scosese.

Nynaeve stătea liniștită, cu brațele încrucișate pe piept și o înfățișare severă, dar Egwene nu era sigură din ce pricină: poate că nu se mâniase îndeajuns pentru a atinge Adevăratul Izvor sau, poate, pentru că observase deja ceea ce observă, la un moment dat, și ea – persoana din fața lor era o femeie, cam de aceeași vârstă cu Egwene, deși ceva mai înaltă.

Dar nu renunță la *saidar*. Bărbații erau, câteodată, îndeajuns de proști pentru a crede că o femeie nu putea face nici un rău. Egwene nu avea asemenea închipuiri. Cu colțul ochiului, văzu că Elayne nu mai era înconjurată de nici un nimb. Pesemne că Domnița-Moștenitoare încă mai credea în anumite neghiobii. „Dar ea nu a fost niciodată roaba Seanchanilor.”

Oricum, pesemne că nu s-ar fi găsit nici măcar prea mulți bărbați care să creadă că femeia din fața lor nu era primejdioasă, chiar dacă avea mâinile goale și nu purta nici o armă la

vedere. Avea ochii verzi-albaștri și părul roșcat, tuns scurt, în afară de o cosiță subțire care-i atârna pe umeri, cizme moi, înalte până la genunchi și legate, veșminte strânse pe trup, în culorile pământului și ale pietrelor. Cândva, cineva îi descrisese asemenea veșminte; femeia era Aiel.

Privind-o, simți ceva ciudat: o bruscă apropiere. Nu înțelegea. „Zici că-i vară cu Rand, pesemne că de-asta.” Dar nici măcar aceea senzație – aproape ca o legătură de rudenie – nu-i putea înăbuși curiozitatea. „Pe Lumină, ce fac Aielii prin părțile astea? N-au mai plecat niciodată din Pustie, încă din vremea Războaielor.” Toată viața nu auzise decât că întâlnirile cu ei erau o primejdie de moarte – și cu aceste Fecioare ale Lăncii era la fel ca și cu războinicii – dar nu se simțea prea înfricoșată, ba chiar era ușor supărată pe sine pentru că se lăsase înspăimântată mai înainte. *Saidar* o umplea de Putere, și nu avea de ce să se teamă de nimeni. „Poate doar de o soră adevărată, recunosc. Dar, oricum, nu de o singură femeie, fie ea și Aiel.”

— Mă cheamă Aviendha, spuse femeia, cu un glas la fel de lipsit de expresie precum îi era și chipul, și sunt din septul Apei Amare al Aielilor Taardad. Sunt *Far Dareis Mai*, Fecioară a Lăncii. Nu vi se vede nimic pe față, dar purtați inelele, continuă, după ce le cântări puțin cu privirea. Pe la voi sunt femei care seamănă mult cu înțeleptele noastre, femei numite Aes Sedai. Sunteți din Turnul Alb?

O clipă, Egwene chiar se simți neliniștită. „Să fie mai multe?” Privi în jur, cu mare grijă, dar nu mai văzu pe nimeni în spatele vreunui tufiș, cale de douăzeci de pași. Dacă mai erau, pesemne că se aflau în desişul următor, până la care mai erau vreo două sute de pași, sau în ultimul pe lângă care trecuseră, de care se îndepărtaseră cam de două ori pe-atât. Prea departe pentru a fi o primejdie. „Dacă n-au cumva arcuri.” Dar și dacă aveau, ar fi trebuit să fie tare pricepute. Acasă, la întrecerile de la Bel Tine și Duminică, numai arcașii cei mai buni puteau arunca săgeata la mai mult de două sute de pași.

Și, totuși, era ușurată să știe că putea asmuți trăsnetul împotriva oricui ar fi încercat așa ceva.

— Suntem, răspunse liniștită Nynaeve; până și Elayne începuse să tragă cu ochiul în jur, însă ea nu, și făcea și tot ce putea pentru ca acest lucru să se observe. Nu știu, însă, dacă

vreuna dintre noi poate fi considerată înțeleaptă. Ce vrei de la noi?

Aviendha zâmbi, iar Egwene își dădu seama că era o femeie foarte frumoasă; căutătura încruntată de până atunci nu-i îngăduise s-o vadă.

— Vorbești ca înțeleptele. Fără ocolișuri și fără prea multă îngăduință pentru neghiobii, spuse ea, apoi zâmbetul i se șterse, deși glasul îi rămase liniștit. Una dintre noi e rănită grav, poate chiar pe moarte. Adesea, înțeleptele îi vindecă pe unii care, fără ele, ar muri cu siguranță, și am auzit că femeile Aes Sedai pot face chiar mai mult. Vreți s-o ajutați?

Egwene aproape că nu-și credea urechilor. „O prietenă de-a ei e pe moarte? După cum vorbește, s-ar zice că a venit să ne ceară cu împrumut o cană de făină!”

— Am s-o ajut, dacă pot, spuse încet Nynaeve. Dar nu făgăduiesc nimic, Aviendha. S-ar putea să moară, în ciuda străduinței mele.

— Moartea ne așteaptă pe toți, spuse femeia Aiel. Nu putem alege decât felul în care s-o-nfruntăm, atunci când s-apropie. Urmați-mă, vă voi conduce.

La cel mult zece pași de ele apărură alte două femei în veșminte asemănătoare, una ridicându-se din spatele unei movile, unde Egwene crezuse că nu s-ar fi putut ascunde nici măcar un câine, iar alta dintr-un petic de iarbă care nici nu-i ajungea până la genunchi. Ridicându-se, își coborâră vălurile negre, făcând-o iarăși să tresară – își aducea bine aminte cum îi povestise Elayne că Aielii nu-și ascundeau fețele decât dacă se pregăteau să omoare – și își lăsară pe umeri bucățile de pânză cu care-și acoperiseră capetele. Una avea părul roșcat, la fel ca Aviendha, și ochii cenușii, cealaltă – ochii de un albastru închis și părul ca o flacăra. Nici una nu era mai în vârstă decât Egwene sau Elayne, și ambele păreau pregătite să folosească sulile scurte pe care le-aveau în mâini.

Femeia cu părul ca de foc îi dădu Aviendhei armele: un pumnal lung, cu tăișul gros, pe care să-l poarte la cingătoare, și o tolbă plină ochi, apoi un arc închis la culoare și curbat, care scliffea mat, de parcă ar fi fost făcut din corn, într-un acoperământ de piele care se putea duce pe spate, și patru sulie scurte, dar cu vârfurile lungi, pe care Aviendha le luă în mâna stângă, împreună cu un scut mic și rotund, din piele. Le

purta foarte firesc, așa cum femeile din Emond's Field își purtau baticele – la fel și tovarășele sale.

— Haideți, spuse ea, și o apucă spre desişul de care tocmai trecuseră.

În cele din urmă, Egwene dădu drumul la *saidar*. Îi trecuse prin cap că fiecare dintre cele trei putea să-i înfigă o sulită în inimă, dacă poftea, înainte ca ea să se poată împotrivi; însă, cu toate că păreau reținute și încordate, nu credea că aveau s-o facă. „Și dacă Nynaeve nu le poate tămădui prietena? Bine-ar fi făcut să întrebe, înainte să ia hotărâri din astea care ne privesc pe toate.”

În timp ce se îndreptau către copaci, femeile Aiel cercetau totul în jur, de parcă se așteptau ca acele locuri pustii să fie pline de dușmani la fel de pricepuți la furișat ca și ele. Aviendha mergea înainte, cu pași mari, cu Nynaeve alături.

— Sunt Elayne, din Casa Trakand, spuse prietena lui Egwene, foarte liniștită, Domnița-Moștenitoare, fiica Reginei Morgase din Andor.

Egwene se împiedică. „Pe Lumină, a înnebunit? Știu că cei din Andor s-au luptat și ei în Războaiele cu Aielii. Or fi trecut douăzeci de ani, dar se zice că Aielii nu uită nimic prea repede.” Însă cea cu părul de foc, care se afla lângă ea, nu spuse decât:

— Iar eu sunt Bain, din septul Stâncii Negre al Aielilor Shaarad.

— Și eu Chiad, se auzi femeia mai micuță și cu părul ceva mai deschis la culoare, de pe cealaltă parte, din septul Râului cu stânci al Aielilor Goshien.

Ambele se uitară către Egwene, fără să se schimbe la față, dar lăsându-i, cumva, impresia că o considerau cam nepoliticoasă.

— Eu sunt Egwene al'Vere, le spuse; păreau să aștepte mai mult, așa că adăugă: Fiica lui Marin al'Vere, din Emond's Field, din Ținutul celor Două Râuri. Asta păru să le mulțumească, pe undeva, cu toate că ar fi putut pune rămașag că nu înțelegeau mult mai mult decât înțelesese ea din povestea cu septele și clanurile. „Cumva, trebuie să fie ca niște familii.”

— Sunteți surori-dintâi? Întrebă Bain, părând să vorbească despre toate trei la un loc.

— Da, spuse Egwene, crezând că vorbeau de surori așa cum o făceau și femeile Aes Sedai.

— Nu, răspunse Elayne, în aceeași clipă.

Chiad și Bain schimbă o privire iute; păreau să creadă că vorbeau cu unele care nu erau în toate mințile.

— Surori-dintâi, explică Elayne, de parcă ținea o lecție, înseamnă femeii care au aceeași mamă. Surori de-al doilea înseamnă că mamele lor erau surori. Nici una dintre noi nu știe mare lucru despre neamul vostru, mai zise ea, întorcându-se către femeile Aiel. Vă rog să ne iertați pentru nepricepere. Câteodată mă gândesc la Egwene ca la o soră-dintâi, dar nu suntem rude de sânge.

— Atunci de ce nu roștiți vorbele cuvenite, în fața înțeleptelor voastre? întrebă Chiad. Bain și cu mine am devenit surori-dintâi.

— Cum adică? rosti Egwene, clipind surprinsă. Ori aveți aceeași mamă, ori nu. Nu caut să vă insult. Cam tot ce știu despre Fecioarele Lăncii, și nu e foarte mult, mi-a fost povestit de Elayne. Știu că purtați războaie și nu țineți la bărbați, dar cam atât.

Elayne încuviință; din felul în care i le descrisese lui Egwene, Fecioarele Lăncii păreau un fel de încrucișare de femei Străjer cu surorile din Ajah Roșie. Însă pe chipul celor două apăruse aceeași privire care spunea că nu erau prea convinse că Egwene și Elayne aveau toți boii acasă.

— Nu ținem la bărbați? șopti Chiad, de parcă era surprinsă, iar Bain își încreți fruntea:

— Vorbele tale se apropie de adevăr, dar nu-l ating nici măcar în treacăt. Atunci când ne logodim cu lancea, jurăm să nu ne legăm vreodată de un bărbat sau de un prunc. Se întâmplă ca unele femei să pună lancea jos, de dragul bărbaților sau al copiilor – pe chip i se citea că nu înțelegea cum de era cu puțință așa ceva – dar, odată ce-ai făcut-o, n-o mai poți lua înapoi.

— Sau dacă sunt alese să meargă în Rhuidean, spuse și Chiad. O înțeleaptă nu poate fi logodită cu lancea.

— Da, așa e, cu toate că unele încearcă să se împotrivescă, zise Bain, privind-o de parcă ar fi anunțat că cerul e albastru sau că ploaia cădea din nori; apoi trase cu ochiul către Egwene și Elayne, părând că se întreba dacă știau sau nu asemenea lucruri.

— Se împotrivesc, repetă Chiad pe un ton care lăsa să se înțeleagă că ea și Bain împărtășeau o taină.

— Dar m-am abătut prea mult de la ce voiam să vă explic, continuă Bain. Fecioarele nu dănuiesc cu lancea una împotriva celeilalte, nici măcar atunci când clanurile noastre se lupta, însă Aielii Shaarad și Aielii Goshien și-au purtat dușmănie pe viață și pe moarte de mai bine de patru sute de ani, astfel că Chiad și cu mine am înțeles că jurămintele rostite nu erau îndeajuns. Am mers să spunem vorbele cuvenite în fața înțeleptelor din clanurile noastre – ea și-a primejduit viața în ținutul meu, eu într-al ei – ca să ne legăm una de alta, precum surorile-dintâi. Și, așa cum se cuvine pentru Fecioarele care sunt surori-dintâi, ne păzim spatele una alteia și nici una dintre noi nu-i îngăduie vreunui bărbat să treacă pe la ea, fără cealaltă. N-aș spune că nu ținem la bărbați. Acum ți-e limpede, Egwene? Încheie ea, în timp ce Chiad încuviința din cap, cu o urmă de zâmbet pe buze.

— Da, spuse încet Egwene, trăgând cu ochiul la Elayne și văzând-o la fel de uimită precum, pesemne, era și ea. „Deci nu Ajah Roșie. Verde, poate. O încrucișare între Străjeri și Ajah Verde, dar mai mult de atât nu înțeleg nimic.” De-acum totul mi-e limpede, Bain. Mulțumesc.

— Dacă voi două vă simțiți legate, precum niște surori-dintâi, zise Chiad, ar trebui să mergeți la înțeleptele voastre, să roștiți cuvintele cuvenite. Dar sunteți și voi înțelepte, deși sunteți tinere. În cazul ăsta, nu știu cum se face.

Egwene nu știa dacă să râdă sau să roșească. Se tot vedea împărțind același bărbat cu Elayne. „Nu, asta e numai pentru surorile-dintâi care sunt și Fecioare ale Lăncii, nu?” Elayne era roșie în obraji – pesemne că se gândea la Rand. „Dar pe el nu-l împărțim, Elayne. Nici una dintre noi nu-l poate avea.”

— Nu cred că-i nevoie, Chiad, zise Elayne, dregându-și vocea. Egwene și cu mine deja ne păzim spatele una alteia.

— Cum așa? întrebă încet Chiad. Nu sunteți logodite cu lancea. Și sunteți înțelepte. Cine să ridice brațul împotriva unei înțelepte? Asta mă tulbură. Ce nevoie aveți să vă păziți spatele?

Tocmai când Egwene se chinuia să găsească un răspuns potrivit, ajunseră la desiș. Sub copaci, bine ascunse, dar aproape de râu, se aflau încă două femei: Jolien, din septul Câmpului de sare al Aielilor Nakai, o femeie cu ochii albaștri și părul roșu-auriu, aproape ca al lui Elayne, care o păzea pe Dailin, din septul și clanul Aviendhei. Părul acesteia, năclăit de sudoare, părea de un roșu ceva mai închis; avea ochii cenușii,

dar nu-i deschise decât o dată, auzindu-le cum se apropiau, apoi îi închise la loc. Haina și cămașa pe care le purtase zăceau alături. Avea mijlocul bandajat, iar fesele erau pătate de sânge.

— A fost rănită cu o sabie, spuse Aviendha. Niște neghiobi căroră Ucigașii-de-Copaci care-și calcă jurămintele-n picioare le spun soldați ne-au luat drept unii dintre tâlharii care bântuie prin ținut. A trebuit să-i ucidem ca să-i convingem de greșeală, dar Dailin... Puteți s-o vindecați, Aes Sedai?

Nynaeve se lăsă în genunchi, alături de femeia rănită, și ridică puțin bandajele pentru a se uita sub ele.

— Ați mișcat-o din loc, de când a fost rănită? întrebă, încruntându-se din pricina a ceea ce vedea. Rana începuse să se închidă, dar coaja s-a rupt.

— Voia să moară lângă apă, zise Aviendha, trăgând o clipă cu ochiul la râu, apoi întorcându-și repede fruntea; lui Egwene i se păru că se și înfiorase.

— Ce prostie! începu Nynaeve, scotocind în punguța cu ierburi. Puteați s-o omorâți, cărând-o pe brațe, cu așa o rană. Voia să moară lângă apă! repetă ea, scârbită. Dacă purtați arme, ca bărbații, înseamnă că trebuie și să gândiți ca ei? Umple asta, îi porunci lui Chiad, dându-i o cană mare din lemn. Îmi trebuie apă, să-i dau o licoare să bea.

Chiad și Bain se apropiară de mal, apoi se întoarseră împreună; nu se schimbaseră la față, dar s-ar fi zis că se așteptaseră ca râul să se înalțe și să le înghită.

— Dacă n-am fi adus-o aici la... râu, Aes Sedai, zise Aviendha, nu v-am fi întâlnit și tot ar fi murit.

Nynaeve pufni și începu să toarne ierburi pisate în cana cu apă, bombănind ca pentru sine.

— Asta ca să-i îngroașe sângele, asta ca să se prindă carnea și asta care-i bună la toate, firește, și...

Apoi coborî glasul, încât nu se mai înțelese ce zicea. Aviendha o privea încruntată.

— Înțeleptele folosesc ierburi, dar auzisem că femeile Aes Sedai, nu.

— Folosesc ce poftesc! se răsti Nynaeve, apoi se apucă iarăși să-și cerceteze ierburile, bombănind înfundat.

— Chiar că aduce cu o înțeleaptă, îi spuse Chiad lui Bain, în șoaptă, iar cealaltă încuviință, încordată. Dailin era singura fără arme, toate celelalte păreau gata să le folosească, într-o clipă.

„Nynaeve nu face decât să le zgândăre, se gândi Egwene. Ar trebui să vorbim despre ceva. Orice. Nimănui nu-i vine să sară la luptă, dacă vorbește despre ceva pașnic.”

— Să nu vă supărați, începu ea cu mare grijă, dar am observat că râul vă neliniștește. Să știți că nu se umflă, decât dacă e vreo furtună. Ați putea să și înotați, dacă vreți, deși trage cam tare când te îndepărtezi de mal.

Elayne clătină din cap. Femeile Aiel păreau nedumerite, iar Aviendha spuse:

— Am văzut odată un bărbat, din Shienar... Înotând, așa cum zici tu.

— Nu înțeleg, spuse Egwene. Știu că nu e foarte multă apă în Pustie, dar Chiad a spus că este din septul Râului cu stânci. Pesemne că ai înotat măcar o dată, nu?

Elayne o privi de parcă înnebunise.

— Să înot? rosti stângace Chiad. Asta înseamnă... să intru în apă? În toată apa aia? Fără nimic de care să mă țin? Aes Sedai, începu ea înfiorată, înainte să trec Zidul Dragonului, nu văzusem niciodată o undă peste care să nu pot trece cu pasul. Râul cu stânci... unii spun că avea, cândva, și apă, dar asta nu-i decât laudă deșartă. Sunt numai stânci. Cele mai vechi însemnări ale înțeleptelor și șefilor de clan spun că n-a fost niciodată altceva, din prima zi în care septul nostru s-a desprins din cel al Câmpiei înalte și a pus stăpânire pe ținut. Numai stânci. Să înot?

Și își apucă sulile, de parcă se pregătea de luptă. Și Bain se îndepărtă, cu un pas, de râu. Egwene oftă, apoi roși, prinzând privirea lui Elayne. „Ei, și? Nu sunt eu Domnița-Moștenitoare, să știu toate lucrurile-astea. Dar am să le-nvăț.” Privind în jur, la femeile Aiel, își dădu seama că nu le liniștește nici pe departe, ci le făcuse să se încordeze și mai tare. „Dacă încearcă ceva, am să le prind cu Aerul.” Nu era sigură dacă putea opri în loc patru femei deodată, dar se întinse către *saidar*, țesu undele de Aer și le păstră la-ndemână. Puterea zvâcnea în ea, dornică de a fi folosită. Nu văzu, însă, nici un nimb împrejurul lui Elayne și se întrebă de ce. Elayne o privi drept în ochi și clătină din cap.

— N-aș face niciodată rău vreunei Aes Sedai, spuse dintr-odată Aviendha. Să știți asta. Chiar dacă Dailin moare, nu e nici o deosebire. N-aș folosi niciodată asta – și ridică ușor una din sulile sale scurte – împotriva altei femei. Iar voi sunteți Aes Sedai.

Pe neașteptate, Egwene avu impresia că Aviendha încerca să le liniștească pe ele, nicidecum invers.

— Știam dinainte, spuse Elayne, ca și cum vorbea cu Aviendha; din ochi, însă, Egwene înțelese că vorbele erau pentru ea. Nimeni nu știe prea multe despre neamul vostru, dar am fost învățată că Aielii nu fac nici un rău femeilor decât dacă sunt... cum spuneți voi? Logodite cu lancea.

Bain părea să creadă că Elayne iarăși nu înțelesese bine.

— Nu e chiar așa, Elayne. Dacă o femeie, chiar fără să fie logodită cu lancea, ar veni cu armele împotriva mea, aș păru-i-o până i-ar veni mintea la cap. Bărbații... bărbații ar putea să creadă că femeile din ținuturile voastre sunt logodite cu lancea, dacă le-ar vedea purtând arme. Nu știu. Bărbații sunt ciudați, uneori.

— Firește, spuse Elayne. Dar, câtă vreme nu ne năpustim cu armele împotriva voastră, nu veți încerca să ne faceți nici un rău.

Toate cele patru păreau tulburate; Elayne îi aruncă lui Egwene o privire scurtă și plină de înțelesuri. Totuși, Egwene nu dădu drumul la *saidar*. În ciuda faptului că Elayne învățase ceva care se potrivea cu ce spuneau Aielii, nu însemna că era și adevărat. Și se simțea... bine, când atingea *saidar*. Nynaeve o ridică ușor pe Dailin de ceafă și începu să-i toarne licoarea în gură.

— Bea, spuse aspru. Știu că are gust rău, dar bea tot.

Dailin înghiți, se înecă, apoi înghiți iarăși.

— Nici măcar atunci, Aes Sedai, îi spuse Aviendha lui Elayne, dar fără să-și ia ochii de la Dailin și Nynaeve. Se zice că odată, înainte de Frângerea Lumii, i-am slujit pe Aes Sedai, cu toate că poveștile nu ne spun și cum. Și nu ne-am îndeplinit datoria. Poate că acesta-i păcatul care ne-a trimis în Ținutul întreit. Nu știu. Nimeni nu știe... poate doar înțeleptele și șefii de clan, iar ei nu ne spun. Se zice că dacă se mai întâmplă o dată, Aes Sedai ne vor distruge.

— Bea tot, bombăni Nynaeve. Săbii! Săbii, mușchi și nici un pic de minte!

— Noi cu siguranță n-o să vă distrugem, spuse cu convingere Elayne, iar Aviendha încuviință.

— Fie cum zici, Aes Sedai, dar toate vechile povești afirmă limpede un lucru: Nu ne este îngăduit să ne luptăm cu Aes

Sedai. Dacă te năpustești asupra mea cu trăsnete și focul mistuirii, am să dansez cu ele, dar n-am să-ți fac nici un rău.

— Oamenii străpunși cu sabia, șuieră Nynaeve; o lăasă jos pe Dailin, care închisese iarăși ochii, și-i puse o mână pe frunte. Femei străpunse cu sabia!

Aviendha se foi în loc și se încruntă iarăși, la fel ca și celelalte tovarășe ale ei.

— Focul mistuirii, spuse Egwene. Ce-i asta, Aviendha?

— Nu știi, Aes Sedai? Întrebă femeia Aiel, întorcându-se către ea. Poveștile spun că toți Aes Sedai îl foloseau. Se zice că era înfricoșător, dar mai multe nu știu. Se zice că am uitat mult din ce știam cândva.

— Poate că și cele din Turnul Alb la fel, zise Egwene. „Și eu știam de el, în acel... vis, sau ce-o fi fost. Era aievea, la fel ca în Tel'aran'rhiad. Aș pune rămășag pentru asta și cu Mat.”

— Nu-i drept! se răsti Nynaeve. Nimeni n-are voie să ciopârțească un om în halul ăsta! Nu e drept!

— E furioasă? Întrebă îngrijorată Aviendha, iar Chiad, Bain și Jolien schimbă priviri tulburate.

— Totul e bine, spuse Elayne.

— Mai mult decât atât, adăugă Egwene. E pe cale să se înfurie, iar asta e minunat.

Dintr-odată, împrejurul lui Nynaeve se aprinse strălucirea *saidarului*. Egwene se aplecă înainte, încercând să observe tot. Elayne la fel. Dailin se înfioră și țipă, cu ochii larg deschiși. Într-o clipă, Nynaeve o luă în brațe, ajutând-o să se întindă la loc, iar strălucirea se stinse. Dailin închise ochii și rămase nemișcată, gâfâind. „Am văzut, se gândi Egwene. Cred... cred că am văzut.” Nu era deloc sigură că ar fi putut vreodată să țeasă atâtea unde, mai ales așa cum o făcuse Nynaeve. Nu-i luase mai mult decât câteva clipe, dar era ca și cum ar fi țesut deodată patru covoare, cu ochii legați.

Nynaeve luă bandajele pline de stânge și șterse trupul lui Dailin de picăturile roșii de sânge proaspăt și de cojile înnegrite și închegate. Nu mai era nici o rană, nici o cicatrice, doar piele sănătoasă și mult mai albă decât chipul femeii.

Strâmbându-se, Nynaeve luă cârpele însângerate, se ridică și le aruncă în râu.

— Spălați-o, spuse, și îmbrăcați-o. Îi e frig. Și fiți gata să-i dați ceva de mâncare. O să fie hămesită.

Şi îngenunche la malul apei ca să se spele pe mâini.

CAPITOLUL 39

Ițe în Pânză

Tremurând, Jolien atinse talia lui Dailin, acolo unde fusese rana; dând de pielea netedă, neatinsă, rămase cu gura căscată de parcă nu-și credea ochilor. Nynaeve se îndreptă, ștergându-și palmele pe mantie. E drept că lâna era mult mai potrivită pentru asta, decât mătasea sau catifeaua – recunosc Euwene.

— Ce v-am spus eu să faceți? se răsti Nynaeve. Spălați-o și îmbrăcați-o.

— Da, înțeleapto, spuse repede Jolien, sărind în picioare împreună cu Chiad și Bain.

Aviendha scoase un hohot de râs care suna aproape ca un suspin.

— Am auzit că o înțeleaptă din septul Crestei Zimțate e în stare să facă asta, precum și alta din Patru Găuri, dar am crezut mereu că sunt numai laude deșarte. Aes Sedai, îți sunt datoare, continuă ea, după ce răsuflă adânc, pentru a se liniști. Apa mea este a ta, iar septul meu te va adăposti oricând de razele soarelui. Dailin îmi este soră de-a doua... adică fiica surorii mamei mele – adăugă, văzând-o nedumerită pe Nynaeve. Suntem rude apropiate, Aes Sedai. De-acum am o datorie de sânge.

— Dacă mi se cere sânge, zise sec Nynaeve, am să-l vărs eu însămi, iar dacă vrei să mă răsplătești, spune-mi dacă există vreo corabie în Jurene... primul sat de la miazăzi.

— Satul în care sunt soldații cu flamura Leului Alb? întrebă Aviendha. Ieri, când am mers în recunoaștere, am văzut o corabie acolo. Am auzit de asemenea lucruri din povești, dar a fost tare ciudat să văd cu ochii mei.

— Facă Lumina să mai fie încă acolo, rosti Nynaeve, începând să-și strângă ierburile pisate. Am făcut tot ce-am putut pentru fată, Aviendha, iar acum trebuie să plecăm. Nu mai are nevoie decât de hrană și odihnă. Încercați să faceți în așa fel încât să n-o mai străpungă nimeni cu sabia.

— Ce este, este, Aes Sedai, răspunse femeia Aiel.

— Aviendha, spuse Egwene, dacă râurile vă tulbură atât de tare, cum faceți să le treceți? Sunt convinsă că este cel puțin unul, la fel de mare ca Erinin, pe drumul de-aici în Pustie.

— Alguenya, completă Elayne. Sau, cumva, l-ați ocolit?

— Aveți multe râuri pe aici, dar unele au și... cum le zice, poduri, în locurile pe unde am trecut, iar altele nu erau prea adânci și le-am trecut cu piciorul. Pe urmă, Jolien și-a adus aminte că lemnul plutește. Copacii ăștia sunt mari, mai zise Aviendha, lovind cu palma în trunchiul unuia, dar plutesc la fel de bine ca o ramură. Am găsit trunchiuri moarte și ne-am făurit o... corabie, una mică, din două sau trei de-astea, ca să trecem râurile mai late.

Vorbea foarte liniștită, iar Egwene rămase cu gura căscată la ea, întrebându-se dacă ar fi putut, la rândul ei, să înfrunte un lucru de care să-i fie atât de frică precum Aielilor de apă. Nu prea credea. „Dar Ajah Neagră? întrebă un glas înfundat, din mintea ei. De asta nu te mai temi? E altceva, își spuse.

Acolo nu-i vorba de curaj. Ori le iau urma, ori stau ca un iepure care așteaptă șoimul să vină să-l sfășie. Mai bine ciocan, decât cui, așa cum spune vechea zicală.”

— Trebuie să plecăm, zise Nynaeve.

— O clipă, grăi Elayne. Aviendha, de ce-ați făcut atâta drum și-ați îndurat atâtea greutăți?

— Nici n-am ajuns prea departe, răspunse cealaltă, scuturând scârbită din cap. Am fost printre ultimii care-au plecat, înțeleptele au sărit la mine ca niște lupi care dau târcoale oii, spunându-mi că am alte îndatoriri. Ele, adăugă, arătând către

celelalte, au rămas ca să-și bată joc de mine și necazurile mele. Cel puțin așa au spus – dar nu cred că înțeleptele mi-ar fi dat drumul să plec, dacă nu le-aș fi avut însoțitoare.

— Îl căutăm pe cel prorocit, spuse Bain, care o sprijinea pe Dailin, pentru ca Chiad s-o poată îmbrăca. Cel care vine cu zorii.

— El ne va scoate din Ținutul întreit, adăuga Chiad. Profețiile spun că s-a născut dintr-o Far Dareis Mai.

— Credeam, începu Elayne, uimită, că Fecioarelor Lăncii nu le este îngăduit să aibă copii. Nu așa ați spus? Sunt sigură că așa știam și eu dinainte.

Bain și Chiad schimbară, iarăși, o privire; însemna că nici acest lucru nu era, pe de-a-ntregul, adevărat.

— Dacă o Fecioară dă naștere unui copil, îi spuse grijulie Aviendha – la fel ca celelalte, părea că explica ceva la mintea cocoșului – îl dă înțeleptelor din septul ei, iar acestea îl adăpostesc lângă o altă femeie, în așa fel încât nimeni să nu știe al cui e. Toate sunt dornice să primească un asemenea copil, în nădejdea că ar fi Cel care vine cu zorii.

— Se mai poate și ca mama pruncului să lase lancea jos și să se căsătorească, zise Chiad.

— Mai este, câteodată, pricină și pentru asta, adăuga Bain. Aviendha le aruncă o privire de neînțeles, apoi continuă, de parcă nici nu le-ar fi auzit:

— Numai că, de ceva timp, înțeleptele ne-au spus că îl vom găsi aici, dincolo de Zid. „Sânge din sângele nostru, amestecat cu sânge străvechi, crescut într-un ținut de demult, dar nu al nostru.” Eu, una, nu înțeleg, dar înțeleptele au spus-o în așa fel, încât nu mai este nici o îndoială. Mi-ați pus multe întrebări, Aes Sedai, mai spuse ea, alegându-și cu grijă cuvintele. Acum am și eu una pentru voi. Trebuie să înțelegeți că suntem în căutare de semne și vestiri. Ce caută trei Aes Sedai, pe jos, într-un ținut în care brațul care nu înșfacă pumnalul este brațul unuia prea slăbit de foame pentru a-l mai putea ridica? Unde vă duceți?

— Mergem în Tear, spuse aspru Nynaeve, și facă Lumina s-ajungem înainte ca Inima Stâncii să se prăbușească în țărână, dar nu cred să fie, dacă mai stăm aicea la palavre.

Elayne începu să-și strângă legăturile boccele pe care-o purta și să se pregătească pentru drum. Pe dată, Egwene o urmă. Femeile Aiel schimbau priviri între ele. Jolien, care tocmai îi încheia surtucul lui Dailin, rămăsese împietrită în loc.

— Tear? Întrebă Aviendha, cu uimire în glas. Trei Aes Sedai, străbătând un ținut frământat, în drum spre Tear. E ciudat. Și de ce mergeți în Tear, Aes Sedai?

Egwene trase cu ochiul la Nynaeve. „Pe Lumină, mai adineauri râdeau, iar acum sunt iar încordate.”

— Suntem pe urmele unor femei ticăloase, răspunse reținută Nynaeve. Iscoade de-ale Celui Întunecat.

— Femei care pășesc în Umbră, rosti Jolien, strâmbându-se de parcă ar fi mușcat dintr-un măr putred.

— Și care bântuie prin Tear, începu Bain, iar Chiad, parcă luându-i vorba din gură, continuă:

— Și trei Aes Sedai care caută Inima Stâncii.

— N-am spus asta, ripostă, pe dată, Nynaeve, ci doar că nu vreau s-ajung și s-o găsesc prăbușită la pământ. Egwene, Elayne, sunteți gata?

Și părăsi desigur, fără să mai aștepte răspuns, lovind pământul cu toiagul și îndepărtându-se, cu pași mari, spre miazăzi. Celelalte două își luară, în pripă, rămas-bun și o urmară. Femeile Aiel rămaseră cu ochii în urma lor. După ce se îndepărtaseră puțin printre copaci, Egwene zise:

— Mi s-a oprit inima-n piept când ți-ai spus numele. Nu ți-a fost frică să nu încerce să te omoare sau să te ia prizonieră? N-a trecut chiar atât de mult de la Războaiele cu Aielii și, în ciuda făgăduințelor că nu vor face nici un rău femeilor care n-au arme, mie mi s-au părut pregătite să se folosească de sulile alea.

Dar Elayne clătina puternic din cap.

— Tocmai am aflat cât de puțin știu despre Aieli. Însă, din ce-am învățat mai demult, ei nu consideră acel război ca unul adevărat. După cum s-au purtat cu mine, cred că asta cam așa e. Sau poate pentru că au crezut că sunt Aes Sedai...

— Elayne, știu că sunt un neam ciudat, dar trei ani de lupte neîntrerupte nu sunt altceva decât un război. Nu-mi pasă cât de mult se luptă ei între ei. Războiul e război.

— Pentru ei, nu. Aielii au trecut cu miile Osia Lumii, dar, din câte se pare, ei se vedeau doar ca niște oameni veniți să-l prindă sau să-l omoare pe un tâlhar, Regele Laman din Cairhien, care săvârșise păcatul de a tăia din rădăcini Avendoraldera. Pentru ei nu era un război, ci o pedeapsă.

Cândva, Verin le explicase că Avendoraldera era o mlădiță din însuși Copacul Vieții, adusă în Cairhien cu vreo patru sute de ani

Înainte, ca dar de pace din partea Aielilor. Fusesse ceva nemaîntâlnit până atunci. Aielii oferiseră și dreptul de a străbate Pustia, de care nu se mai bucuraseră până atunci decât neguțătorii ambulanți, menestrelii și Tuatha'an. O mare parte din bogățiile din Cairhien proveniseră din negoțul cu fildeș, parfumuri și mirodenii și, mai presus de orice, mătase – din ținuturile aflate dincolo de Pustie. Nici măcar Verin nu știa cum de Aielii dobândiseră o mlădiță din Avendesora – pe de-o parte, din cărți se înțelegea limpede că aceasta nu făcea fructe; pe de alta, nimeni nu știa unde se afla Copacul Vieții, despre care se vorbea numai în câteva povești, care erau cu siguranță plăsmuite, căci el nu putea avea nimic de-a face cu un asemenea neam – și nici de ce Aielii îi botezaseră pe cei din Cairhien „Tovarăși de apă” sau de ce le ceruseră ca alaiurile de căruțe ale neguțătorilor să poarte flamuri brodate cu frunza întreită de Avendesora. În sinea ei și fără tragere de inimă, Egwene se gândi că înțelegea de ce Aielii porniseră la război – chiar dacă ei nu-l vedeau așa – după ce Regele Laman tăiase copacul, pentru a-și făuri un tron ca nici un altul din lume. Păcatul lui Laman – așa i se spunea. Din ce le spusese Verin, după război, negoțul din Pustie încetase și, mai mult, oamenii din Cairhien care se aventurau într-acolo dispăreau, fiind, chipurile, „vânduți ca niște vite” în ținuturile de dincolo de Pustie – cu toate că nici măcar Verin nu pricepea cum să fie „vânduți” niște oameni.

— Egwene, spuse Elayne, cred că-ți dai seama cine este Cel-care-vine-cu-zorii, nu?

Cu ochii țintă la Nynaeve, pe care încă n-o prinseseră din urmă, Egwene clătină din cap. „Are de gând să ne-alerge așa până în Jurene?” Apoi, dându-și seama de ce auzise, mai că nu se opri în loc.

— Doar nu vrei să spui...

— Ba cred că da, încuviință Elayne. Nu știi mare lucru despre Profețiile Dragonului, dar am auzit câte ceva. Țin minte un vers: „Se va naște în văile Piscului Dragonului, ca fiu al unei fecioare necăsătorite”. Egwene, Rand seamănă bine cu un Aiel. Seamănă și cu Tigraine, așa cum am văzut-o în portrete, dar ea a dispărut înainte de nașterea lui și nu prea cred că avea cum să-i fie mamă. Cred că mama lui Rand a fost Fecioară a Lăncii.

Egwene căzu pe gânduri, în timp ce iuțea pasul, cântărind tot ce știa despre nașterea lui Rand. Fusesse crescut de Tam al'Thor, după moartea lui Kari, dar dacă Moiraine le spusese adevărul, aceștia nu-i puteau fi adevărații părinți. Din când în când, și Nynaeve părea că ar fi știut o taină legată de nașterea lui Rand. „Dar pun rămășag că nici cu cleștele nu i-aș putea-o scoate din gură!”

O ajunseră din urmă și pe Nynaeve, care privea drept înainte, către Jurene și corabia pe care spera s-o găsească acolo. Egwene era cufundată în gânduri și privea urât împrejur, iar Elayne se încrunta la ele, de parcă erau doi copii care se certau pe o bucată mare de plăcintă. După ceva vreme, spuse:

— Te-ai descurcat foarte bine, Nynaeve. Și cu Tămăduirea, și cu celelalte. Nu cred că le-a trecut vreo clipă prin minte că n-ai fi Aes Sedai. Și, văzându-te pe tine cum te porți, s-au convins și de noi.

— Da, a fost bine, spuse și Egwene, după câteva clipe. Până acum, n-am mai urmărit cu atenție ce se întâmpla în timpul Tămăduirii. Pe lângă asta, chemarea trăsnetului pare joacă de copii.

— Mulțumesc, șopti Nynaeve, pe chipul căreia apăruse un surâs de surprindere, apoi se întinse s-o tragă ușor de păr, așa cum îi făcea în copilărie.

„Dar nu mai sunt copil.” Clipa trecu, la fel de repede precum venise, apoi își continuă drumul în tăcere. Elayne oftă tare. Mai străbătură o milă, sau poate mai mult, și încă destul de repede, deși se îndepărtaseră de râu pentru a ocoli desișurile de pe mal. Nynaeve ținuse morțiș să nu se apropie de copaci. Lui Egwene îi trecuse prin cap că era o prostie să creadă că mai erau Aieli ascunși pe-acolo, dar ocolul pe care-l făceau, din pricina desișurilor, nu era mare. Elayne, pe de altă parte, nu-și lua ochii de la copaci. Dintr-odată, o auziră strigând:

— Atenție!

Egwene întoarse iute capul; de sub copaci apăruseră niște bărbați, care-și roteau praștiile deasupra capului. Dădu să apuce *saidar*, însă ceva o lovi în cap și întunericul înghiți totul.

Se simțea legănată. Ceva se mișca sub ea. Capul o durea cumplit. Încercă să-și ducă mâna la tâmplă, dar își simți încheieturile legate strâns.

— ... Mai bine decât să stăm toată ziua acolo, așteptând întunericul, spuse un glas aspru de bărbat. Cine știe cât o să mai treacă până să apară altă corabie. Iar eu n-am încredere în barca aia a lui. Ia apă.

— Roagă-te ca Adden să te creadă că ai văzut, într-adevăr, inelele alea, înainte să te hotărăști, răspunse un altul. Pare-mi-se că el vrea încercătura serioasă, nu femei.

Celălalt mormăi ceva grosolan despre ce putea să facă Adden cu barca lui putredă și cu încercăturile.

Deschise ochii. Prin față îi jucau licăriri argintii; simți că-i venea să vomite pe pământul care aluneca, încet încet, pe sub ea. Era pe spinarea unui cal, legată fedeleș, cu o frânghie petrecută pe sub burta calului, care-i unea încheieturile și gleznele. Avea părul desfăcut.

Noaptea nu căzuse încă. Se răsuci puțin, ca să privească în jur. Era înconjurată de bărbați îmbrăcați cu haine grosolane, atât de mulți încât nu-și dădea seama dacă și celelalte două fuseseră prinse. Unii dintre bărbați purtau și bucăți de armură - câte un coif plin de zgârieturi, o platoșă găurită, un surtuc pe care fuseseră cusute bucățele de metal - dar cei mai mulți aveau numai niște haine care nu mai fuseseră curățate de luni de zile, cel puțin. După miros, nici ei nu se mai spălaseră de mult. Cu toții aveau săbii, la brâu sau pe spate.

Egwene se simți cuprinsă de turbare și de teamă, dar, mai presus de toate, de furie. „Nu mai vreau să fiu prizonieră! Nu vreau să fiu legată! N-am să mă las!” Dădu să soarbă din *saidar*, dar se simți cuprinsă de o durere care aproape că-i smulse capul de pe umeri. De-abia izbuti să-și înăbușe un geamăt.

Calul care-o ducea se opri. Se auziră strigăte, apoi scârțâind unor balamale ruginite, apoi calul mai merse câțiva pași iar bărbații începură să coboare din șei, făcându-i astfel loc lui Egwene să observe unde se aflau. Erau înconjurați de o palisadă din bușteni, clădită pe o movilă mare și rotundă. Peretele era înalt atât cât străjerii cu arcuri, care stăteau pe o rampă de lemn, de jur împrejur, să poată privi pe deasupra buștenilor grosolan tăiați. Lipită de movila de pământ se afla o clădire din bușteni, fără ferestre, mai erau primprejur și câteva colibe mici și atât. În afară de bărbații și caii care tocmai intraseră, locul era plin de focuri pentru gătit, cai priponiți și alți bărbați la fel de nespălați. Erau, pesemne, cel puțin o sută. Caprele închise

în cuști, porcii și găinile făceau un zgomot puternic, care se împletea cu râsetele și strigătele grosolane. Larma îi străpungea tâmplele.

Le văzu, în cele din urmă, și pe celelalte două – ca și ea, erau legate în șaua câte unui cal, cu capul atârându-le pe piept. Nici una nu părea să se miște; cosița lui Nynaeve se târâia pe jos, la fiecare pas al calului. Avusese o slabă speranță ca una dintre ele să fi scăpat, pentru a le ajuta și pe celelalte – dar și aceasta se stinsese. „Pe Lumină, nu mai pot suporta să fiu iarăși prinsă. Nu mai pot.” Încetșor, dădu iarăși să se apropie de *saidar* – de data asta n-o mai duru atât de tare – doar ca și cum cineva i-ar fi dat cu o piatră în cap – dar nici acum nu izbuti să se cufunde și să devină una cu trandafirul.

— Una s-a trezit! răsună glasul înspăimântat al unui bărbat.

Egwene încercă să rămână nemișcată și să pară neajutorată. „Pe Lumină, doar sunt legată ca un burduf. Cine s-ar simți în primejdie din pricina mea? Arde-m-ar, trebuie să trag de timp. Trebuie!”

— N-am să vă fac nici un rău, îi spuse bărbatului asudat care venea în fugă către ea. Sau încercă să-i spună. Nu era convinsă cât apucase să rostească, înainte să simtă o altă lovitură la cap și să se cufunde, simțind că-i vine greață, în beznă.

A doua oară se trezi ceva mai ușor. Tot o mai durea capul, dar nu atât de tare, cu toate că gândurile păreau să i se învârtă ameșitor. „Măcar cu stomacul stau bine... Pe Lumină, mai bine nu mă mai gândesc.” În gură avea un gust de vin acru și altceva amar. Prin despărțiturile din peretele grosolan intrau raze de lumină, însă ea zăcea în beznă, întinsă pe spate. Pe pământ, pesemne. Se zărea și ușa – tot grosolan tăiată și cam strâmbă, dar solidă.

Se ridică în patru labe și observă cu uimire că nu era legată. Un perete al încăperii era din bușteni necurățați, dar celălalt părea din piatră aspră. La lumina care pătrundea prin crăpături, le zări pe Nynaeve și Elayne, zăcând în întuneric. Chipul Domniței-Moștenitoare era plin de sânge. Nici una dintre ele nu se mișca – doar răsuflarea slabă îi mai arăta că erau în viață. Egwene șovăi, neputându-se hotărî dacă să le trezească pe dată sau, mai întâi, să caute să vadă ce era dincolo de perete. „Doar să trag cu ochiul, își spuse. N-ar fi deloc rău să aflu cine ne păzește, înainte să le trezesc.”

Încercă să se convingă că nu-i era deloc teamă că nu le-ar putea trezi. Lipindu-și ochiul de o crăpătură de lângă ușă, se gândi la chipul însângerat al lui Elayne și încercă să-și aducă aminte ce-i făcuse Nynaeve lui Dailin.

Cealaltă încăpere era mare – pesemne că ocupa tot restul cabanei din bușteni pe care-o zărise – și fără ferestre, dar bine luminată cu ajutorul unor lămpi argintii și aurii, atârdate de țepușele înfipite în perete sau în tavan. Nu exista nici o vatră. Pe podeaua de pământ bătătorit se aflau mese și scaune grosolane, ca de la țară, cu sipete incrustate și placate cu fildeș. Era acolo și un pat uriaș, cu baldachin și cu stâlpi auriți, alături de care se afla un covor țesut cu un desen care reprezenta păuni. În pat erau îngrămădite pături și plăpumi murdare. De jur împrejurul încăperii se aflau vreo doisprezece bărbați, cu ochii ațintiți asupra altuia, masiv și blond, care ar fi fost chipeș, dacă s-ar mai fi spălat puțin. Acesta stătea în picioare, cu capul plecat, lângă o masă cu picioare spiralate și incrustații de aur. Își ținea o mână pe mânerul sabiei, iar cu cealaltă plimba un obiect nevăzut pe tăblia mesei, învârtindu-l de colo-colo. Ușa care dădea în afară se deschise, lăsând să intre un bărbat deșirat. Avea urechea stângă retezată, și-i lipseau și două degete de la mână.

— N-a venit încă, spuse el, aspru. Nu-mi place să am de-a face cu cei de soiul lui.

Blondul nu-i dădu nici o atenție, în schimb continuă să se joace cu lucrușorul nevăzut.

— Trei Aes Sedai, murmură el, apoi râse. Se iau bani buni pe Aes Sedai, dacă ai curajul să cauți cumpărătorul potrivit, știind că o să-ți scoată stomacul pe gură, dacă-i vinzi marfă prefăcută. E mai ușor să le tai beregatele marinarilor, nu, Coke? Sau nu ești de-aceeași părere?

Cealalți bărbați se foiră nervoși, iar cel căruia i se vorbise, un om îndesat, cu priviri furișe și foarte tulburat, se aplecă înainte.

— Sunt într-adevăr Aes Sedai, să știi, Adden, spuse, iar Egwene îi recunoscuse glasul; era bărbatul pe care-l auzise în timpul călătoriei. Inelele astea o dovedesc! Îți zic că nu mai încape îndoială!

Adden luă ceva de pe masă – un rotocol care sclipea auriu, în lumina lămpii. Egwene scoase un mic oftat de urnire și-și pipăi degetele. „Mi-au luat inelul!”

— Nu-mi place, murmură cel deșirat, fără o ureche. Aes Sedai. Fiecare dintre ele ne poate ucide pe toți, până la unul. Bătu-m-ar Norocul! Zic că tu, Coke, ești prost ca noaptea, și ar trebui să-ți tai gâtul. Dacă se trezește vreuna până să apară ăla?

— O să mai doarmă încă multe ceasuri, răspunse un grăsan, cu glasul răgușit și rămas fără aproape nici un dinte în gură. Le-am dat un leac pe care l-am aflat de la bună-mea. O să doarmă până la răsărit, iar ăla n-are cum să întârzie atât. Egwene își reaminti de gustul de vin acru și de amărăciunea pe care îl simțea pe limba. „Nu știu ce leac e ăsta, dar bună-ta te-a mințit! Păcat că nu te-a sugrumat pe când erai în leagăn!” Înainte să apară cel de care vorbeau, acel om care avea impresia că poate cumpăra niște Aes Sedai – „ca o scursură de Seanchan!” – avea de gând să le trezească și pe celelalte două. Se duse de-a bușilea către Nynaeve. Din câte putea să-și dea seama, aceasta dormea, așa că începu prin a o scutura. Spre marea-i mirare, Nynaeve deschise ochii pe dată.

— Ce...?

Exact la timp, Egwene îi acoperi gura cu palma.

— Ne-au luat prinse, șopti. Dincolo de perete sunt vreo doisprezece bărbați, iar afară încă și mai mulți. Ne-au dat ceva să dormim, dar văd că n-a prea ținut. Ți-ai adus aminte?

— Da, spuse Nynaeve, dându-i mâna la o parte, cu glasul scăzut și aspru; se strâmbă, plescăi din buze apoi, dintr-odată, răsă pe înfundate. Rădăcina de vis-dulce, amestecată cu vin. Asta ne-au dat, nătângii. Și un vin foarte acru, pare-mi-se. Zi repede, mai ții minte ceva din ce te-am învățat? Ce face rădăcina de vis-dulce?

— Te scapă de dureri de cap, ca să poți dormi, răspunse Egwene, la fel de încet, și, la început, la fel de aspru; apoi, însă, își dădu seama. După ce-o bei, îți vine să te culci puțin, dar numai atât. „Grăsanul nu a ascultat cu atenție ce-i spunea bună-sa.” De fapt, ne-au ajutat să ne treacă amețeala, după ce ne-au lovit în cap.

— Chiar așa, spuse Nynaeve. Și după ce-o trezim pe Elayne, o să le mulțumim cu atâta înflăcărare că n-o să ne uite niciodată, sfârși ea, apoi se ridică și se duse lângă Domnița-Moștenitoare.

— Când ne-au adus încoace, aveam ochii deschiși. Cred că sunt vreo sută afară, șopti Egwene. Nădăduiesc că, de astă dată, n-ai să te-mpotrivești să folosim Puterea ca armă. Am aflat

că vine chiar și unul să ne cumpere. Am de gând să-i fac tot ce pot ca să pășească în Lumină până la sfârșitul zilelor sale. Dar ce s-a-ntâmplat? mai șopti, văzând că Nynaeve nu se mișca de la căpătâiul lui Elayne.

— E rănită rău, Egwene. Cred că are capul spart, și de-abia respiră. E pe moarte, la fel cum era și Dailin ceva mai devreme.

— Nu poți face nimic? întrebă Egwene, încercând să-și amintească toate undele pe care le ținuse Nynaeve pentru a o tămădui pe femeia Aiel, însă fără să izbutească. Trebuie să poți!

— Mi-au luat ierburile, mormăi aspră Nynaeve, cu glasul tremurat. Nu pot! Fără ierburi, nu pot! îngână, și Egwene își dădu seama cu mirare că mai avea puțin și izbucnea în plâns. Arde-i-ar focul pe toți, nu pot fără...! Arde-te-ar focul, fato! strigă, luând-o pe Elayne de umeri, de parcă avea de gând s-o ridice, așa, fără cunoștință, și s-o scuture. Nu te-am adus până aici ca să mori! Trebuia să te las să freci vasele! Trebuia să te vâr într-un sac, pentru ca Mat să te ducă la maică-ta! Nu te las să mori! Auzi, nu te las!

Dintr-odată, *saidar* începu să sclipească împrejurul ei, iar Elayne deschise larg ochii și gura. Egwene îi acoperi gura cu palma, tocmai la timp pentru a o împiedica să scoată vreun sunet, dar, atingând-o, vârtejul de Putere cu care Nynaeve o tămăduise o prinse precum un pai aflat în calea unei tornade. Un frig cumplit îi pătrunse în oase, izbindu-se de un val de fierbințeală care dădea să urce, de parcă era pe punctul de a izbucni în flăcări. Lumea dimprejur dispăru. Avea senzația că zboară, se răsuțește, cade – toate în același timp. Când, în cele din urmă, totul se sfârși, Egwene găfâia, ochi în ochi cu Elayne, căreia încă îi mai ținea mâinile pe gură. Capul n-o mai durea deloc. Pesemne că fuseseră de ajuns câteva picături de Putere de la Nynaeve, pentru a o tămădui și pe ea. Murmurul de glasuri de alături era la fel de scăzut, așadar, chiar dacă Elayne, sau ea însăși, scosese vreun sunet, acesta trecuse neauzit de Adden și de ceilalți. Nynaeve era în patru labe, cu capul plecat, tremurând.

— Pe Lumină! îngăimă ea. Parcă... parcă... m-am jupuit singură de piele. Of, Lumină! Cum te simți, fato? întrebă, uitându-se la Elayne; Egwene îi luă mâinile de la gură.

— Ostenită, răspunse Elayne. Și înfometată. Unde suntem? Erau niște bărbați cu praștii...

În câteva cuvinte, Egwene îi povesti ce se întâmplase. Nu terminase de vorbit, și Elayne era deja neagră la față de mânie.

— Iar acum, adăugă Nynaeve, cu glasul de oțel, o să le arătam mocofanilor ăstora ce înseamnă să se pună cu noi.

Nimbul sclipitor o înconjură iarăși. Elayne sorbi și ea Puterea, chinându-se să se ridice. Egwene făcu la fel, aproape cu bucurie. Dar, când traseră cu ochiul prin crăpături, ca să vadă mai bine cu ce aveau de-a face, dincolo apăruseră trei Myrdraali. Stăteau împrejurul mesei, cu mantiile lor negre care atârnav nemișcate. Toți bărbații, în afară de Adden, se îndepărtaseră de ei cât puteau mai mult, lipindu-se de pereți, cu ochii în jos. Adden stătea de cealaltă parte a mesei, înfruntând privirile nevăzute, dar cu chipul scăldat de sudoare. Un Pierit ridică de pe masă un inel care, observă Egwene, era ceva mai mare decât cele cu Marele Șarpe. Cu chipul lipit de bușteni, Nynaeve oftă slab, și începu să se caute pe sub rochie.

— Trei Aes Sedai, șuieră Jumate-Omul, încântat, cu un glas care amintea de trupurile putrezite care se făceau pulbere, iar una dintre ele purta asta la gât.

Aruncă inelul la loc pe masă, cu un zgomot puternic.

— Pe ele le căutam și noi, spuse altul. O să fii răsplătit regește, omule.

— Trebuie să-i luăm prin surprindere, zise încet Nynaeve. Cum e ferecată ușa asta?

Egwene izbuti să zărească lacătul aflat pe cealaltă parte a ușii, un lacăt mare, din fier, cu un lanț îndeajuns de solid pentru a ține în loc un taur înfuriat.

— Fiți pregătite, spuse, apoi culese o undă de Pământ mai subțire decât un fir de păr, nădăjduind că Jumate-Oamenii nu aveau să simtă așa un firicel de Putere, cu care atinse lanțul, pătrunzându-i în străfunduri.

Un Myrdraal ridică fruntea. Altul se aplecă peste masă, către Adden.

— Simt ceva, omule. Ești convins că dorm?

Adden înghiți în sec și făcu un semn din cap că da. Cel de-al treilea Myrdraal se întoarse pentru a se uita la ușa îndărătul căreia se aflau ele. Lanțul căzu la pământ, iar el rânji, iar în clipa aceea ușa care dădea afară se deschise, și din beznă se revărsă moartea, sub forma unor siluete cu văl negru pe chip. Bărbații dinăuntru se năpustiră să-și ia săbiile, urlând, în timp ce Aielii îi

împungeau cu sulile. Myrdraalii își scoaseră săbiile, mai negre chiar decât veșmintele, și se încleștară în luptă siliți, până și ei, să-și apere viețile. Egwene își aminti că văzuse cândva o bătaie între șase pisici – dar ce se întâmpla aici era de o sută de ori pe atât. Cu toate acestea, după numai câteva clipe, se lăsă liniștea. Sau aproape.

Toți oamenii care nu purtau văluri negre zăceau morți, străpunși de sulile. Adden fusese ținut de perete. Printre dărâmături și celelalte leșuri, se vedeau și doi Aieli, morți. Cei trei Myrdraali stăteau spate în spate în mijlocul încăperii, cu săbiile trase. Unul se ținea de șold, de parcă fusese rănit, cu toate că nu se vedea nici o urmă. Altul avea o tăietură lungă pe chipul palid, dar nu sângera. Cei cinci Aieli care scăpaseră cu viață le dădeau târcoale, gata de luptă. De afară se azeau strigăte și zgomote metalice, semn că mai erau și alți Aieli care se ocupau de cei rămași. În acest timp, cei dinăuntru, învârtindu-se împrejurul dușmanilor, își loveau sulile de scuturile mici de piele, scoțând sunete înfundate, ca de tobă.

„Tum-tum-TUM-tum... tum-tum-TUM-tum... tum-tum-TUM-tum”

Myrdraalii se răsuceau și ei, părând oarecum tulburați, uimiți că oamenii care-i înfruntau nu se arătau cuprinși de groaza răspândita de privirile lor de taină.

— Dansează cu mine, Umbrărau, strigă dintr-odată un Aiel, în bătaie de joc; după glas, părea tânăr.

— Dansează cu mine, Făr-de-Ochi, se auzi și o femeie.

— Dansează cu mine.

— Dansează cu mine.

— Cred că a venit momentul, spuse Nynaeve, îndreptându-se, apoi dădu ușa de perete și pășiră tustrele în încăpere, învăluite în nimburi de *saidar*.

S-ar fi zis că, pentru Myrdraali, Aieli încetaseră să mai existe; aceștia, la rândul lor, uitaseră de dușmani, și se holbau la Egwene și la celelalte pe deasupra vălurilor, de parcă nu înțelegeau ce văd. Egwene auzi una dintre femei oftând răsunător. Ceva se schimbă și în căutătura nepătrunsă a Myrdraalilor, de parcă Jumate-Oamenii știau că îi aștepta moartea – că doar puteau să recunoască femeile care atingeau Adevăratul Izvor. Și Egwene mai simțea încă ceva, la ei – o dorință arzătoare de-a o vedea murind, chiar și cu prețul vieții

lor, și una încă și mai puternică de a-i smulge sufletul din trup și de a le face pe amândouă unelte ale Umbrei. De-abia intrase în cameră cu ei, dar parcă îi înfruntase ceasuri în șir.

— Gata cu asta, spuse, și slobozi o undă de Foc.

Toți cei trei Myrdraali izbucniră în flăcări care se revărsau în toate direcțiile, și începură să urle ascutit, ca așchiile de oase prinse în tocător. Însă Egwene uitase că nu era singură, că Elayne și Nynaeve erau și ele acolo. În timp ce Jumate-Oamenii ardeau, aerul însuși păru să se închege, strivindu-i într-o minge de flăcără și beznă care se făcea din ce în ce mai mică. Zbieretele lor se înfingeau în mintea lui Egwene. Din brațul lui Nynaeve, porni ceva – un soi de raza subțire de lumina albă, pe lângă care soarele de amiază părea o ceață întunecată, o pală de foc alături de care metalul topit părea rece. Îi atinse pe Myrdraali, iar aceștia încetară să mai existe, de parcă n-ar fi fost nicicând acolo. Nynaeve tresări de uimire, iar nimbul care-o împrejmuia se stinse.

— Ce... ce era asta? Întrebă Elayne.

— Nu știu, zise Nynaeve, scuturând din cap, la fel de uimită ca și ele. Eram așa de furioasă, așa de înspăimântată de ce aveau de gând să facă... nu știu ce era.

„Focul mistuirii”, se gândi Egwene. Nu știa de unde își dăduse seama, dar era convinsă. Fără tragere de inimă, se sili să dea drumul la *saidar*, îl sili și pe acesta să-i dea drumul – ceea ce era la fel de greu. „Și n-am văzut nimic din ce-a făcut!”

Aielii își dezveliră și ei chipurile, în mare grabă, ca și cum ar fi vrut să le spună celor trei că nu mai aveau de gând să lupte. Trei dintre ei erau bărbați – unul ceva mai în vârstă, cu multe fire cărunte amestecate printre cele de un roșu închis. Erau, cu toții, înalți și, tineri sau bătrâni, aveau privirea sigură și mișcările ușoare, amenințătoare, care aminteau de cele ale Străjerilor. Veneau odată cu moartea, o știau, și nu se temeau. Una dintre femei era Aviendha. Strigătele și zgomotele de afară începuseră să se stingă. Nynaeve dădu să se apropie de Aielii căzuți.

— N-ai ce să faci, Aes Sedai, spuse bărbatul mai în vârstă. Pieriții i-au atins cu săbiile lor.

Totuși, Nynaeve se aplecă să se uite la ei, dându-le vălurile la o parte ca să le poată desface pleoapele și pipăi gâturile. Se albi, la vederea celui de-al doilea trup. Era Dailin.

— Arde-v-ar! Arde-v-ar focul! strigă; nu era limpede dacă se referea la Dailin, la bărbatul cărunt, la Aviendha sau la toți Aielii. Nu de-asta am tămăduit-o, ca să moară așa!

— Moartea ne iese tuturor în cale, începu Aviendha, dar Nynaeve se întoarse spre ea și o făcu să tacă. Aielii se priviră, de parcă se întrebau dacă Nynaeve nu avea să le facă și lor ce le făcuse Myrdraalilor. În ochi, însă, nu li se citea frica, doar faptul că își dădeau seama că era cu puțință.

— Sabia Umbrăului ucide, nu rănește, continuă Aviendha; bărbatul în vârstă o privi, ușor surprins – Egwene își dădu seama că, la fel ca Lan, era un om obișnuit să nu-și trădeze gândurile decât, cel mult, printr-un tremurat al genelor – iar ea îi explică: Sunt unele lucruri pe care ele nu le cunosc, Rhurc.

— Îmi pare rău, spuse Elayne, cu glas tare, că v-am întrerupt... dansul. Poate nu trebuia să ne amestecăm.

Egwene îi aruncă o privire uimită, apoi înțelese ce făcea. „Vrea să-i liniștească și pe ei, și să-i dea răgaz lui Nynaeve să-și vină în fire.”

— Vă descurcați de minune, spuse și ea. Poate că v-am jignit cu ceea ce-am făcut.

— Aes Sedai, începu bărbatul cărunt – Rhurc, cu un hohot înfundat de râs, eu unul vă sunt recunoscător pentru... ceea ce-ați făcut.

O clipă li se păru că nu era chiar convins de ce spunea, însă apoi își recapătă buna-dispoziție. Avea un zâmbet frumos și o față pătrată, curajoasă; era chipeș, deși ceva mai în vârstă.

— Puteam să-i dovedim, însă trei Umbrări... Ar fi ucis și ei vreo doi sau trei dintre noi, fără îndoială, sau poate pe toți. Nu sunt chiar sigur că am fi ieșit învingători. Pentru cei tineri, moartea este un dușman pe care caută să-l înfrunte. Pentru noi, cei mai împovărați de ani, este o veche prietenă, o veche iubită, una pe care nu ne dorim s-o reîntâlnim prea curând.

La auzul acestor vorbe, Nynaeve păru să se liniștească, de parcă i-ar fi făcut mult bine să întâlnească un Aiel care nu părea dornic să moară.

— Ar trebui să vă mulțumesc, zise, și asta am să și fac. Recunosc, însă, că mă uimește să te văd aici, Aviendha. Te așteptai să dai peste noi? Cum?

— V-am urmărit, spuse femeia Aiel, fără sa pară stânjenită. Să văd ce-aveți de gând să faceți. I-am observat pe băbații care v-

au prins, dar eram prea departe ca să vă pot ajuta. Eram sigură că mă puteați zări, dacă mă apropiam prea tare, așa că eram cam la o sută de pași în urma voastră. Până ce mi-am dat seama că nu vă puteați descurca singure, era prea târziu să mai încerc ceva.

— Sunt sigură că ai făcut tot ce-ai putut, îngână Egwene. „Doar la o sută de pași? Pe Lumină, și tâlharii n-au văzut nimic.”

— Știam unde să-l găsesc pe Corarn, continuă Aviendha, de parcă ar fi înțeles că Egwene o îndemna să spună mai departe. Iar el știa unde să dea de Dhael și de Luaine, care... Nu mă așteptam să fie și un șef de clan, mai zise, după o scurtă pauză, privindu-l pe bărbatul mai în vârstă, cu atât mai puțin tocmai cel al clanului din care fac parte. Dacă tu ești aici, Rhuarc, cine-i conduce pe Aielii Taardad?

Rhuarc ridică din umeri, de parcă nici nu avea importanță.

— Căpeteniile septelor au să facă cu schimbul, încercând să-și dea seama dacă, la moartea mea, unul dintre ei chiar va dori să meargă în Rhuidean. N-aș fi venit, numai că Amys, Bair, Melaine și Seana se țineau după mine ca fiarele de pradă pe urmele caprei sălbătice. Visele spuneau că trebuia să pornesc la drum. M-au întrebat dacă voiam, într-adevăr, să mor bătrân și gras, în patul meu.

Aviendha râse, ca de o glumă foarte izbutită.

— Am auzit spunându-se că un bărbat preferă să se lupte cu doisprezece dușmani deodată, decât să fie prins la mijloc, între nevastă și o înțeleaptă. Pesemne că unul care are de-a face cu patru înțelepte deodată, dintre care una îi este și nevastă, e gata să plece să-l înfrunte pe Foc-n-Văz.

— M-am gândit și la asta, spuse Rhuarc, încruntându-se la vederea inelelor cu Marele Șarpe, căzute pe jos, împreună cu celălalt inel de aur, mai mare. Și mă gândesc încă. Totul trebuie să se schimbe, dar eu, unul, n-aș vrea să iau parte la așa ceva, dacă n-aș fi silit. Trei Aes Sedai, în drum spre Tear...

Ceilalți Aieli se priviră pe furiș, de parcă n-ar fi vrut să fie observați de cele trei.

— Vorbeai de vise, spuse Egwene. Oare înțeleptele voastre știu să citească în ele?

— Unele, da. Dacă vrei să afli mai multe, trebuie să vorbești cu ele. Poate că unei Aes Sedai au să-i spună. Bărbaților nu le dezvăluie decât cele cer visele să facă, rosti Rhuarc, părând,

dintr-odată, stors de puteri. Adică tocmai ceea ce noi n-am vrea să facem, dacă s-ar putea.

Se aplecă și luă inelul cel mare, cu pecetea care înfățișa un cocor zburând, cu o lance și o coroană dedesubt. Egwene îl recunoscuse – îl văzuse de multe ori la gâtul lui Nynaeve, atârând de o panglică de piele. Nynaeve se apropie de îndată și i-l smulse din mână, călcând peste celelalte inele; era roșie la față, de mânie, dar și din alte multe pricini pe care Egwene nu le înțelegea. Rhuarc nu i se împotrivi, ci continuă, cu același glas ostentiv:

— Una dintre Aes Sedai are cu ea un inel de care-am auzit, pe când eram mic. Inelul regilor din Malkier. Pe vremea tatii, ei i-au înfruntat pe Aieli, alături de războinicii din Shienar. Erau pricepuți la dansul sulitelor. Dar Malkier a fost înfrânt de Mană. Se zice că numai pruncul de regi a scăpat cu viață, și că, acum, dă târcoale morții care i-a îngenunchiat regatul precum alți bărbați dau târcoale femeilor. Acest lucru, Aes Sedai, este cu adevărat ciudat. Dintre toate ciudățeniile pe care m-așteptam să le văd, odată ce Melaine m-a silit să-mi părăsesc ținutul și să trec Zidul Dragonului, nici una nu se poate măsura cu asta. Nu credeam s-o apuc vreodată pe calea pe care mi-o deschizi dumneata.

— Eu nu deschid nimic, spuse aspru Nynaeve. Nu vreau decât să-mi continui drumul. Oamenii ăștia aveau cai. O să luăm și noi trei dintre ei și o să plecăm.

— La vreme de noapte, Aes Sedai? Întrebă Rhuarc. Oare vă grăbiți atât de tare încât să străbateți aceste ținuturi pline de primejdii, pe întuneric?

— Nu, zise Nynaeve, deși era limpede că nu-i venise ușor să recunoască. Dar vreau să plecăm de îndată ce răsare soarele, sfârși ea, pe un ton ceva mai hotărât.

Aielii duseră morții dincolo de palisadă, dar nici Egwene nici celelalte două nu se simțiră ispitite să încerce patul murdar în care dormise Adden. Își luară inelele și dormiră sub cerul liber, învelite în mantii și în păturile pe care le aveau Aielii.

La revărsatul zorilor, Aielii scoaseră din desagi câteva bucăți de carne uscată, tare – Egwene șovăi s-o guste, până ce Aviendha îi spuse că era de capră – lipii aproape la fel de greu de mestecat și o brânză cu vinișoare albastre, cu un gust puternic, și îndeajuns de tare pentru ca Elayne să observe în

șoaptă că, pesemne, Aielii puteau să mestece și pietre – ceea ce n-o împiedică să mănânce mai mult decât celelalte două laolaltă. Aielii eliberară caii – ei nu călăreau decât dacă erau siliți, le explică Aviendha, pe un ton de parcă și ea ar fi preferat să meargă pe jos, chiar și cu bătăture la picioare – nu înainte să aleagă trei dintre cei mai buni. Erau masivi, aproape la fel de mari ca unii antrenați pentru luptă, cu gâturi lungi și priviri aprige. Un armăsar negru pentru Nynaeve, o iapă roșcată pentru Elayne și una sură pentru Egwene, care o botează Negura, nădăjduind că un astfel de nume avea s-o liniștească. Și, într-adevăr, când o porniră spre miazăzi, de îndată ce soarele își arată chipul, iapa se dovedi foarte mulțumitoare.

Mergeau cu ele și Aielii, toți cei care scăpaseră cu viață din bătălie. Pe lângă cei uciși de Myrdraali, mai muriseră încă trei, astfel încât acum erau nouăsprezece. Se țineau cu mare ușurință pe urmele cailor. La început, Egwene își ținu iapa la pas, însă asta li se păru Aielilor ceva de-a dreptul caraghios.

— Hai să ne întrecem, zece mile, zise Aviendha, să vedem cine câștigă, eu sau calul tău.

— Hai douăzeci! strigă și Rhuarc, râzând.

Și păreau să vorbească serios, așa că toate trei își îmboldiră caii într-un trap ceva mai iute. Nici un Aiel nu rămase în urmă. după o vreme, zăriră acoperișurile de stuf ale caselor din Jurene.

— Rămâneți cu bine, Aes Sedai, le spuse atunci Rhuarc, pe un ton destul de sumbru. Fie să aveți mereu parte de apă și răcoare. Poate ne vom mai întâlni, până ca totul să se schimbe.

Aielii își continuară drumul spre miazăzi. Aviendha, Chiad și Bain le făcură cu mâna, înainte să pornească mai departe. Nu mai aveau de ținut pasul cu caii, dar nu părură să încetinească – dimpotrivă, parcă alergau ceva mai repede, iar lui Egwene îi trecu prin minte că așa aveau s-o țină până la sfârșitul drumului.

— Ce-o fi vrut să spună? întrebă. Poate că ne vom mai întâlni, până ca totul să se schimbe.

Elayne scutură din cap, în semn de neștiință.

— N-are a face ce-a vrut să spună, zise Nynaeve. Mă bucur că ne-au găsit, astă-noapte, dar mă bucur și că au plecat. Nădăjduiesc să găsim aici o corabie.

Jurene nu era o așezare mare – erau acolo câteva căsuțe de lemn, toate cu câte un singur cat. Deasupra, însă, flutura flamura Leului Alb din Andor, iar satul se afla în stăpânirea a

cincizeci dintre Gărzile Reginei, soldați în surtuce roșii, cu gulere albe, mari, peste care își petrecuseră platoșele sclipitoare. Căpitanul le spuse că fuseseră puși acolo pentru ca refugiații care doreau să treacă în Andor să poată găsi un loc sigur, însă numărul acestora scădea cu fiecare zi. De-acum, cei mai mulți începuseră să se îndrepte către satele aflate mai departe, în josul râului, mai aproape de Aringill. Cele trei ajunseseră tocmai la timp, căci, din câte aflară, trupa se aștepta să primească ordinul de a se întoarce în Andor din clipă în clipă, luându-i cu ei, pesemne, și pe cei câțiva locuitori din Jurene și lăsând ce mai rămânea în seama tâlharilor și a soldaților feluritelor Case învrăjbite din Cairhien.

Elayne își ținu chipul ascuns în faldurile glugii de lână, însă nici unul dintre soldați nu părea să facă vreo legătură între fata cu păr roșcat și Domnița-Moștenitoare. Unii îi cerură să mai rămână, iar Egwene nu-și dădu seama dacă prietena ei se simțea mai degrabă măgulită, sau tulburată. Dinspre partea ei, Egwene le răspunse că nu avea vreme. Ciudat, dar asemenea vorbe păreau să-i facă plăcere; sigur că nu avea nici un imbold să dăruiască vreunuia vreun sărut, dar era bine să i se reamintească, din când în când, că unii bărbați o considerau la fel de drăguță ca și Elayne. Nynaeve îi trase și o palmă unuia dintre ei, ceea ce-o făcu pe Elayne să zâmbească larg, și pe Egwene să pufnească în râs, pe înfundate. Pesemne că unul dintre soldați o ciupise – și, culmea, nici măcar Nynaeve nu părea pe de-a-ntregul nemulțumită, cu toate că arunca fulgere din priviri.

Inelele și le scosese. Nynaeve le convinsese – și nici nu-și venise foarte greu – că Tear era ultimul loc de pe pământ în care să vrea să fie luate drept Aes Sedai, mai ales dacă erau acolo și femeile din Ajah Neagră. Pe al său, Egwene îl purta în punguța în care se afla și ter'angrealul de piatră; le pipăia deseori, ca să se convingă că nu dispăruseră. Nynaeve, pe de altă parte, își atârnase inelul pe aceeași panglică pe care îl purta și pe cel dăruit de Lan.

Găsiră, într-adevăr, o corabie, ancorată la unicul doc de piatră care se întindea către celălalt mal al râului. Pesemne, însă, că nu era cea zărită de Aviendha – Egwene se amărî, când dădu cu ochii de ea. Era de două ori mai lată decât *Cocorul Albastru* și se

numea *Năluca*, însă avea prora rotundă și voluminoasă, mai ceva ca burta căpitanului, și făcea numele de rușine.

Nynaeve îl întrebă pe căpitan dacă era o corabie iute, iar acesta, om cu capul pe umeri, pesemne, clipi mirat și se scarpină după ureche.

— Iute? Am cala plină cu lemn de mare preț din Shienar și covoare din Kandor. Cu așa încărcătură, ce-mi trebuie o corabie iute? Prețurile cresc mereu. Mda, or fi și altele mai iuți în urma mea, dar alea nu se opresc aici. Nici eu nu m-aș fi oprit, dacă nu găseam toată carnea putrezită. Auzi și la mine, să-mi fac nădejdi că găsesc carne de vânzare în Cairhien. *Cocorul Albastru*? Da, l-am văzut pe Ellisor azi-dimineață. Se împotmolise undeva. Nu scapă el așa ușor, pare-mi-se. Asta pățești cu corăbiile iuți.

Nynaeve plăti cât i se ceruse – și încă de două ori pe-atât, pentru cai – cu asemenea căutătura feroasă, încât nici Egwene, nici Elayne nu îndrăzniră să-i vorbească, mult după ce *Năluca* se îndepărtase, legănându-se, de Jurene.

CAPITOLUL 40

Un erou în umbră

Sprrijinit de bord, Mat privea zidurile târgului Aringill apropiindu-se, pe măsură ce vâslașii purtau *Pescărușul Cenușiu* către docurile lungi din scânduri cătrănite. Acestea erau apărate de vânturi și furtuni cu ajutorul unor ziduri laterale, din piatră. Erau pline de oameni cărora li se adăugau cei ce coborau, neîncetat, de pe corăbiile și bărcile mai mici sau mai mari. Unii împingeau roabe sau trăgeau după ei sănii ori harabale, pline de mobile și de cufere legate strâns. Cei mai mulți, însă, de-abia dacă aveau câte o bocceluță de dus în spate. Câțiva erau grăbiți, dar mulți se înghesuiau unii într-alții, înspăimântați, cu copiii după ei. Soldații cu surtuțe roșii și cu platoșe sclipitoare încercau să-i facă să plece de pe docuri și să intre în oraș, dar mulți păreau într-atât de înfricoșați încât împietriseră în loc.

Mat se întoarse și-și duse mâna la frunte, ca să poată privi în susul râului. Erau mai multe corăbii decât văzuse de la plecarea din Tar Valon - vreo douăsprezece, de felurite mărimi. Una cu prova ascuțită și două vele triumphiulare, alta cu prova rotunjită și pânze pătrate, corăbii de negoț, dar și altele care nu făceau decât să poarte oamenii de pe un mal pe celălalt. Chiar și acum, două dintre ele, cu punțile pustii, se îndreptau către un târgușor de pe malul din Cairhien, iar alte trei se întorceau, pline de oameni. Soarele, apropiindu-se de asfințit, îl împiedica pe Mat să

vadă flamura care flutura deasupra târgușorului, însă el știa oricum că, deși malul ținea de Cairhien, flamura înfățișa Leul Alb din Andor. În cele câteva orașele din Andor în care *Pescărușul* făcuse scurte escale, auzise fel de fel de povești.

Clătină din cap. Politica nu-l interesa. „Numai să nu mai aud pe cineva spunându-mi că sunt și eu un om al regatului, și asta numai din pricina unei hărți. Arde-m-ar, dacă mizeria asta din Cairhien se răspândește, cine știe dacă n-au să încerce să mă facă să lupt în armata lor. Să primesc ordine. Pe Lumină!” Înfrorându-se, se întoarse la loc, către Aringill. Mateloții desculți de pe puntea corăbiei pregăteau parâmele pe care să le arunce oamenilor de pe docuri. Căpitanul Mallia trăgea cu ochiul la el, de la locul său de lângă cârmă. Nu se lăsa deloc și tot încerca să se pună bine cu ei, ca să le afle pricina călătoriei. În cele din urmă, Mat îi arătase scrisoarea pecetluită și-i spusese că i-o ducea Reginei, din partea Domniței-Moștenitoare. Vești de la o fiică supusă către mama sa. Atât. Dar Mallia părea să nu fi auzit decât cuvintele „Regina Morgase”.

Mat rânji ca pentru sine. Într-un buzunar al surtucului avea două pungi, încă și mai pline decât atunci când se urcase la bord. Mai avea și alte monede rătăcite, îndeajuns cât să mai umple două. Norocul nu-l ajutase chiar ca în acea primă, uluitoare, noapte, când zarurile păruseră s-o ia razna, laolaltă cu toate celelalte lucruri, dar nici nu se putea spune că-l părăsise. după trei nopți în care încercase să-i câștige prietenia la jocul de zaruri, Mallia se lăsase păgubaș – dar era deja prea târziu. Cufărul cu bani se cam golise, iar în Aringill avea să se golească și mai mult. Că doar trebuia să-și reînnoiască proviziile fără întârziere, dacă putea – se gândi Mat, trăgând cu ochiul la docurile pline de lume – cu orice preț.

Rânjetul i se șterse de pe chip când își aminti de scrisoare. Chinuindu-se puțin, cu lama încinsă a unui cuțit, izbutise să ridice pecetea. Dar nu găsisese nimic: Elayne scria că muncea din greu, învăța tot mai mult și era dornică de cunoaștere. Era o fiică ascultătoare, însă Suprema Înscăunată o pedepsise pentru că fugise, spunându-i să nu mai pomenească de asta vreodată, așa că mama sa avea să înțeleagă de ce nu-i explica ce se întâmplase. Fusesse Aleasă, și încă foarte repede, ceea ce era minunat, nu? Acum avea însărcinări mai importante și trebuia să

plece numai puțin din Tar Valon, la porunca Supremei. Așa că mama să nu se îngrijoreze.

„Mda, ușor de spus.” Dar asta îl băga pe el, pe Mat, la strâmtoare. Pesemne că oamenii aceia veniseră pe urmele lui numai din pricina prostiei de scrisoare, însă nici măcar Thom nu izbutise să înțeleagă ceva din ea, cu toate că începuse să bodogăne despre „coduri”, „cifruri” și „Marele Joc”. După ce o închisese la loc, Mat își cususe scrisoarea în căptușeală. Era convins că nimeni n-avea cum s-o observe, dar, dacă cineva o voia îndeajuns de tare pentru a nu se sfii să-l omoare, poate că avea să încerce din nou. „Nynaeve, ți-am făgăduit s-o duc și o s-o duc, în mama mă-sii, oricine ar încerca să mă oprească.” Dar, chiar și așa, avea să le spună el vreo două muieruștelor acelora, când se întâlneau din nou – „Dacă ne mai întâlnim vreodată. Pe Lumină, la asta nu m-am gândit!”

În timp ce mateloții se îndeletniceau cu parâmele, Thom urcă pe punte, cu instrumentele în spate și bocceaua într-o mână. Chiar dacă șchiopăta, se îndreptă cu pași mari spre parapet, fluturându-și ușor poalele mantiei, ca să-și pună în valoare peticele colorate, și pufnind trufaș din mustățile sale lungi și albe.

— Nu se uită nimeni, Thom, îi spuse Mat. Nici nu cred că te-ar băga cineva în seamă, decât dacă le aduci de mâncare.

— Pe Lumină! făcu Thom, uitându-se spre mal. Auzisem că-i rău, dar nici chiar așa. Sărmanii neghiobi! Uite, jumătate dintre ei par lihniți. S-ar putea să-ți golești o pungă întreagă pentru un loc de dormit la noapte. Și alta pentru mâncare, dacă o ții ca până acum. Uitându-mă la tine, mai că nu mi-a venit rău. Dacă mănânci așa și de față cu ăia de-acolo, au să sară la tine.

Mat nu făcu decât să zâmbească. Mallia apăru și el, bocănind pe punte și trăgându-se de barbă, tocmai când *Pescărușul* era tras la locul lui. Mateloții se grăbiră să coboare o pasarelă, iar Sanor se postă de paza, cu brațele încrucișate pe piept, ca nu cumva mulțimea să încerce să dea năvală la bord. Dar nu se întâmplă.

— Deci, aici mă părăsiți, îi spuse căpitanul lui Mat, zâmbind ceva mai acru decât de obicei. Sigur nu vă mai pot ajuta cu nimic? Arde-mi-ar sufletul, n-am văzut niciodată așa o ceată de nespălați. Soldații ar trebui să curețe docurile – cu săbiile, dacă-i nevoie! – pentru ca neguțătorii cinstiți să-și poată vedea de

treabă. Poate că Sanor izbutește să vă croiască drum până la un han.

„Ca să afli unde tragem? N-aș prea crede, tu-i maica mă-sii!”

— Mă gândeam să mănânc ceva, înainte să debarc, și poate să fac și o partidă de zaruri, să mai treacă timpul.

Mallia se albi.

— Totuși, parcă aș vrea să simt pământul sub picioare, când îmi alin foamea. Așa că acum te părăsim, căpitane. Și-ți mulțumim de călătorie.

Pe chipul celuiilalt, uimirea se împletea cu ușurarea. Mat își adună lucrurile și, folosindu-și bâta ca pe un toiag, se apropie de pasarelă împreună cu Thom. Mallia îi urmă și, fără să coboare, începu să le vorbească despre cât de rău îi părea să-i vadă plecați, în fraze ba foarte prefăcute, ba cât se poate de sincere. Mat era convins că omul regreta nespunând faptul că nu apucase să afle nimic despre înțelegerile dintre Andor și Tar Valon, ca să se pună bine cu acel înalt Senior Samon de care tot pomenea.

— Știu că nu-i un om prea plăcut, șopti Thom în timp ce-și croiau drum prin mulțime, dar de ce ți-ai bătut atâta joc de el? Nu era de ajuns că ai ras toată mâncarea care ar fi trebuit să le ajungă până în Tear?

— De aproape două zile n-am mai mâncat atât de mult. -Într-o dimineață, foamea i se topise pur și simplu, spre marea-i ușurare, de parcă scăpase și de ultimul laț azvârlit din Tar Valon. - Am aruncat aproape tot peste bord, și m-am și chinuit să nu mă vadă nimeni.

I se păruse caraghios, dar acum, printre acele chipuri supte, multe de copii, parcă nu mai era așa.

— Mallia merită însă. Ce zici de corabia aia, pe care-am văzut-o ieri, eșuată pe un banc de nisip? Putea să se oprească să ajute, dar nici nu s-a apropiat, oricât de mult au strigat după el.

În fața lor era o femeie cu părul lung și negru, care ar fi fost drăguță dacă n-ar fi arătat stoarsă de puteri. Se uita lung la fiecare bărbat care trecea, de parcă era în căutarea cuiva. Un băiat care de-abia îi venea până mai sus de mijloc și două fete încă și mai mici se agățau de fustele ei, plângând.

— Tâlhari de pe râu și capcane. Numai de asta vorbea. Mie nu mi s-a părut nici pe departe așa ceva.

Thom ocoli o harabă în care se afla o cușcă mare, cu doi porci care grohăiau ascuțit, și aproape că se împiedică de o sanie trasă de un bărbat și o femeie.

— Iar tu te dai și peste cap să ajuți lumea, nu? Ciudat, cum mi-a scăpat asta până acum!

— Ajut pe oricine plătește, spuse hotărât Mat. Numai neghiobii din povești o fac pe degeaba.

Cele două fete suspinau, cu nasul în fustele mamei, în timp ce băiatul se lupta cu plânsul. Ochii femeii, adânciți în orbite, se opriră câteva clipe asupra lui Mat, cercetându-i chipul, apoi trecură mai departe. Părea să-și dorească să poată izbucni și ea în lacrimi. Dintr-un imbold neașteptat, el scoase un pumn de monede, fără măcar să se uite ce erau, și i le îndesă în palmă. Ea tresări de uimire, rămase cu ochii căsați la tot aurul și argintul, apoi zâmbi și deschise gura, cu ochii umezi de lacrimile recunoștinței.

— Cumpără-le ceva de mâncare, zise iute Mat, apoi plecă mai departe, până ca ea să apuce să vorbească. La ce te holbezi? făcu, observându-l pe Thom care-l privea lung. N-o să duc lipsă de bani, dacă găsesc pe cineva căruia îi place să joace.

Thom încuviință încet, dar Mat nu era sigur că-l făcuse să înțeleagă. „Plânsul copiilor mă scotea din sărite, ce mama mă-sii! Acum, prostul de menestrel o să se-aștepte să dau de pomană la fiecare muiere care-mi iese în cale. Prostul naibii!” Foarte stânjenit, se gândi că ultimele cuvinte puteau fi și pentru el, nu doar pentru Thom.

Hotărât să nu se mai lase, nu mai zăbovi cu privirea asupra nici unui chip, până ce nu-l găsi pe cel căutat. La capătul docului dădu peste un soldat fără coif, cu surtuc roșu și platoșă, care-i îndemna pe oameni să pătrundă în oraș. Părea un veteran, obișnuit să aibă câțiva oameni la poruncă. Așa cum stătea cu ochii mijiți, către soarele la apus, îi amintea de Uno – deși nu era chior. Părea la fel de ostenit ca oamenii pe care-i mâna de la spate.

— Mișcați-vă, mișcați-vă, striga, cu glasul răgușit. Că n-o să stați aici, ce naiba! Hai, în oraș cu voi!

Mat se postă în fața lui și-și așternu pe chip un zâmbet.

— Iertare, căpitane, mi-ai putea spune unde să găsesc un han cumsecade? Și un grajd cu cai buni de vânzare? Ne așteaptă un drum lung și trebuie s-o pornim mâine de dimineață.

Soldatul îl privi din cap până în picioare, trase cu ochiul la mantia lui Thom, apoi se întoarse către Mat.

— Căpitane, zici? Uite ce-i, flăcău, dacă găsești un han la care să tragi, ăsta-i norocul Celui Întunecat și nimic mai mult. Cei mai mulți dorm pe sub tufișuri. Iar dacă găsești și un cal care n-a fost măcelărit și mâncat, cred că va trebui să te iei la trântă cu stăpânul, ca să ți-l vândă.

— Carne de cal de mâncare, bombăni Thom, scârbit. Chiar așa de rău stau lucrurile de partea asta a râului? Oare Regina nu trimite merinde?

— Da, jupân menestrel, e de rău, făcu soldatul, parcă scuipând cuvintele. Refugiații sosesc mult mai repede decât pot morile să macine, sau căruțele să aducă de-ale gurii de pe la ferme. Dar n-o să mai țină mult. A sosit poruncă. De mâine nu mai lăsăm pe nimeni. Dacă încearcă să treacă, îi trimitem înapoi.

Și se încruntă la oamenii înghesuți pe doc, de parcă era vina lor, apoi își îndreaptă privirea aspră către Mat.

— Hai, călătorule, nu mai ocupa locul. Mișcă-te, spuse, și reîncepu să strige la toți cei care-l puteau auzi: Mișcați-vă, mișcați-vă. Nu puteți rămâne aici, ce mama mă-sii! Mișcați-vă!

Mat și Thom se adăugară șirului de oameni, căruțe și sănii care se îndrepta către porțile orașului. Trecură de ele și pătrunseră pe o stradă dintre cele mari din Aringill, pavată cu piatră cenușie, dar atât de plină de lume încât până și lespezile de sub picioare erau greu de observat. Cei mai mulți oameni păreau să rătăcească de colo-colo, pur și simplu, fără vreun țel, iar cei care se lăsaseră deja bătuți ședeau pe vine, deznădăjduiți, de-o parte și de alta. Numai câțiva – cei mai fericiți! – aveau alături boccele cu lucruri, sau strângeau în brațe vreun obiect de preț. Mat văzu trei bărbați care aveau cu ei ceasul de perete și încă vreo duzină cu pocale sau tăvi de argint. Cele mai multe dintre femei își strângeau la piept copiii. Văzduhul răsună de murmure înfundate și tulburi. El se strecură prin mulțime, încruntat, căutând să găsească un han. Clădirile erau de toate felurile, de lemn, de cărămidă, de piatră, cu acoperișuri de țiglă, șindrilă sau stuf.

— Nu cred să fie porunca lui Morgase, spuse Thom după o vreme, parcă pentru sine; sprâncenele sale groase se lăsaseră în jos, ca o săgeata albă care-i arăta spre vârful nasului.

— Ce anume? Întrebă Mat, cu gândurile aiurea.

— Asta... să-i împiedice să treacă. Să trimită oamenii înapoi. O fi ea iute la mînie, dar a avut dintotdeauna un suflet mare și n-a lăsat pe nimeni să sufere de foame sau de sărăcie, zise Thom, clătînând din cap.

Tocmai atunci, Mat zări o firmă - „Omul de la râu”, un bărbat desculț și gol până la brâu, care dănuia - și se întoarse către han, croindu-și drum cu bâta.

— Dacă nu-i porunca ei, atunci a cui? Las-o încolo pe Morgase, Thom. Mai avem mult pînă-n Caemlyn. Hai să vedem, mai bine, de cât aur e nevoie pentru un pat.

Sala cea mare a hanului părea la fel de înghesuită ca și străzile. Auzind ce voia Mat, hangiuul începu să rîdă de i se clătinau toate rîndurile de bărbii.

— Am câte patru în fiecare pat. Și maică-mea dac-ar veni, n-aș putea să-i dau nici un preș lângă foc.

— Pesemne că ai observat, jupâne, începu Thom, cu glasul său răsunător, că sunt menestrel. Nu trebuie decât să ne găsești un culcuș, și am să-ți distrez clienții cu povești, jonglerii și scamatorii fel de fel.

Hangiuul le rîse în față. Mat îl trase pe Thom după el. Ajunși în stradă, acesta zise, cu glasul său firesc:

— Nu m-ai lăsat nici măcar să întreb de grajd. Un loc într-o căpiță tot găseam.

— M-am săturat de dormit în grajduri și hambare, îi spuse Mat. De când am plecat din Emond's Field, numai de-asta și de tufșuri am avut parte. Vreau să dorm într-un pat.

Numai că și hangiii următoarelor patru hanuri întâlните în cale îi dădură același răspuns. Ultimii doi fură cât pe-acți să-l arunce grămadă în stradă, când se oferise să joace la zaruri pentru un pat. Iar când al cincilea - stăpânul unui loc numit, nici mai mult nici mai puțin, Miloasa Regină - îi spuse că nici măcar Reginei nu-i putea oferi un preș, oftă și întrebă:

— Bine, atunci cum rămâne cu grajdul? Cât ne ceri ca să ne lași să ne cuibărim într-o căpiță?

— Grajdul e pentru cai, spuse bărbatul cel rotofei. Nu că ar mai fi mulți în oraș.

Vorbind cu ei, se îndeletnicea să lustruiască o cupă de argint. Apoi deschise ușa unui dulăpior mic, așezat pe un cufăr lat, cu mai multe sertare, și așeză cupa la un loc cu altele, toate

diferite între ele. Pe cufăr, chiar lângă ușa dulăpiorului, se vedea un păhăruț de piele cu zaruri.

— Nu las pe nimeni să intre, să-mi sperie caii și, cine știe, să plece cu ei cu tot. Cei care mă plătesc să le îngrijesc animalele le vor îndărăt în stare bună. Și mai am și eu doi, acolo. Grajdul meu nu-i pentru dormit.

Cufundat în gânduri, Mat trase cu ochiul la păhăruț, apoi scoase din pungă o coroana de aur din Andor și o așeză pe cufăr. Peste ea veni rândul unei mărci de argint din Tar Valon, apoi al uneia de aur și al unei coroane din Tear. Hangiul privi monedele și-și umezi buzele grase. Mat mai scoase încă două mărci de argint din Illian, altă coroană din Andor, apoi se uită la el. Hangiul șovăi. Mat întinse mâna să ia banii, dar celălalt se dovedi mai iute.

— Ei, dacă sunteți numai doi, poate că n-o să tulburați caii cine știe ce.

— Vorbind de cai, îi zâmbi Mat, cât ceri pentru cei doi ai dumitale? Cu harnașament cu tot, firește.

— Nu sunt de vânzare, spuse omul, strângând banii la piept.

Mat luă păhăruțul și-l scutură.

— Pun la bătaie de două ori pe-atât pentru cai, șei și căpestre, zise, clătinându-și poala surtucului, pentru a face banii să zornăie; astfel, arăta că poate ține rămășagul. Eu arunc o dată, dumneata de două ori.

Pe chipul hangiului se așternu o expresie pofticioasă. Mat simți că-i venea să râdă.

Când pătrunse în grajd, mai întâi de toate îi dădu ocol în căutarea a doi jugani murgi. Nu erau cine știe ce frumuseți, dar erau ai săi. Aveau mare nevoie de hrană, însă altfel păreau bine îngrijiți, mai ales că la han nu mai rămăsese decât un grăjdar. Hangiul le povestise cu mult dispreț cum slujitorii săi îi ceruseră să le mărească simbria, pentru că nu mai puteau trăi cu ce le dădea. În ochii lui, până și faptul că singurul om rămas avusese îndrăzneala să plece acasă mai devreme, după ce trudise cât trei, părea o crimă.

În spatele lui Mat, Thom trase și el cu ochiul la grajd. Nu părea încântat defel, de parcă nu ar fi fost ideea lui. Grăunțe de praf sclipeau în ultimele raze de soare, iar frânghiile cu care se mutau de colo-colo baloturile cu fân atârnav de cârligele din

tavan ca niște corzi de viță. Partea de sus era cufundată în întuneric.

— De cinci ori șase, îngână menestrelul. Când lui i-au căzut patru de șase și un cinci, la a doua aruncare, a fost sigur că a câștigat, și eu la fel. De ceva vreme încoace, nu mai câștigi chiar de fiecare dată.

— Lasă că de câștigat, câștig îndeajuns, zise Mat, care era de-a dreptul ușurat că începuse să mai și piardă. Norocul era una, dar amintirea acelei prime nopți îi îngheța încă sângele-n vene. Totuși, în seara aceea, scuturând păhăruțul, parcă știuse ce avea să-i iasă. Își aruncă bâta într-o căpiță, tocmai când un tunet bubui pe cer, apoi se cățăără pe scară, strigându-i lui Thom: Bună idee ai avut. Nu cred că ți-ai fi dorit să fim afară, în ploaie.

Fânul era, în cea mai mare parte, strâns în baloturi îngră-mădite lângă pereți, însă tot mai rămăsese îndeajuns pentru a-și putea încropi un pat, acoperindu-l cu mantia. Thom apăru în capul scării tocmai când Mat scotea dintr-o desagă de piele două pâini și o roată de brânză cu vinișoare verzuî. Hangiul – pe numele său Jeral Florry – le vânduse mâncarea pe un preț destul de mic: numai cât să-și cumpere un cal, în vremurile mai bune. Se puseră pe mâncat, în timp ce ploaia răpăia pe acoperiș, însoțindu-și dumicații cu câte un gât de apă din ploscă – Jeral nu avusese să le dea vin, oricât i-ar fi oferit ca preț. La sfârșit, Thom își scoase amnarul și-și îndesă pipa lungă cu tutun, apoi se întinse să fumeze.

Mat se lăsă și el pe spate, privind acoperișul cufundat în întuneric și întrebându-se dacă ploaia avea să înceteze până dimineața. Voia să scape cât putea mai repede de scrisoare. Tocmai atunci, auzi scârțâitul unei osii jos, în grajd. Rostogolindu-se pe o parte, trase cu ochiul – mai era încă lumină, cât să vadă ce se-ntâmpla.

Înăuntru tocmai intrase o căruța nu prea mare, trasă după ea de o femeie înaltă și zveltă. Aceasta își scoase mantia și o scutură de apă, îngânând ceva ca pentru sine. Avea părul împletit într-o mulțime de cosițe scurte și o rochie de mătase – verde pal, din câte observă Mat – cu broderii meșteșugite la piept. Cândva, fusese un veșmânt minunat, dar acum era zdrențuită și pătată. Femeia își dezmoști umerii, continuând să bombăne pe înfundate, apoi se grăbi spre ușa grajdului, să tragă

cu ochiul afară. Închise uşile, cu mişcări la fel de iuţi, făcând grajdul să se cufunde în beznă. Se auziră un foşnet, un clincănit şi o bolboroseală, apoi, pe neaşteptate, felinarul pe care femeia îl ţinea în mână se aprinse. Ea se uită împrejur, găsi un cârlig, atârnă felinarul şi se apropie de căruţă, începând să scoţoască pe sub coviltir.

— Tare iute s-a mai mişcat, şopti Thom, cu pipa în gură. Aprinzând aşa amnarul, pe întuneric, putea să dea foc la grajd.

Femeia reapăru, având în mână o pâine pe care începu s-o mestece de parcă era tare veche, dar ei, la cât îi era de foame, nu-i păsa.

— A mai rămas brânză? şopti Mat, iar Thom clătină din cap. Femeia începu să adulmece în jur. Mat îşi dădu seama că simţise, pesemne, mirosul tutunului lui Thom. Se pregătea să se ridice, să-i spună că erau şi ei acolo, când uşa grajdului se deschise din nou. Femeia se ghemui, gata să fugă, la vederea celor patru bărbaţi care intrară, dându-şi la o parte mantiile ude pe sub care purtau surtuce de culoare deschisă, cu mâneci largi şi brodate pe piept, şi pantaloni bufanţi, cu broderii până jos. Erau ei bine îmbrăcaţi, dar erau oameni zdraveni şi cu chipuri ameninţătoare.

— Deci n-ai fugit atât de iute precum nădăjduiai, Aludra, zise unul cu un surtuc galben, vorbind cu accent care lui Mat îi suna ciudat.

— Tammuz, răspunse femeia, de parcă îngâna un blestem; avea acelaşi accent ca şi următorul ei. Cap de bivol ce eşti, nu-i de ajuns că, din pricina stângăciei tale, am fost alungată din Breaslă? Acum te mai şi ţii după mine? Crezi că mă bucur să te văd?

— Mare proastă mai eşti, Aludra, răsă cel numit Tammuz, dar asta ştiam de mult. Dacă ai fi plecat pur şi simplu, ai fi putut să trăieşti mult şi bine într-un colţişor liniştit. Dar tainele pe care le-ai aflat nu le puteai uita, nu? Credeai că n-o să auzim cum încerci să-ţi câştigi traiul, folosind lucruri care numai celor din Breaslă le sunt îngăduite? O să-mi faci mare plăcere să-ţi tai gâtul, Aludra, sfârşi el, scoţând un pumnal.

Până să apuce să-şi dea seama ce făcea, Mat se ridică şi apucă una dintre cele două frânghii care se legănau din tavan, apoi se lăsă să cadă. „Arde-m-ar focul de neghiob şi fără minte!” Nu avu răgaz decât pentru acel gând, apoi se trezi izbindu-se de

bărbații cu mantie, pe care-i dăreamă ca pe niște popice. Frânghia îi alunecă din mâini. Căzu, rostogolindu-se peste podeaua acoperită cu paie, vărsându-și buzunarele pline de monede, până ce se propti de un perete. Când se ridică, văzu că și ceilalți o făcuseră, ba mai scosese și cuțitele. „Neghiob orbit de Lumină! Arde-m-ar să mă ardă!”

— Mat!

Ridică ochii și-l văzu pe Thom care-i aruncă bâta. O prinse din aer, exact la vreme ca să-i smulgă lui Tammuz cuțitul din mână și apoi să-l lovească peste cap. Bărbatul se prăbuși, dar ceilalți trei erau chiar în spate. Câteva clipe, Mat nu izbuti decât să-și rotească bâta prin aer, ca să țină cuțitele la distanță, lovind genunchii, gleznele și coastele, până să apuce să-i culce la pământ, izbindu-i în cap. După ce căzu și ultimul, rămase o clipă cu ochii în gol, apoi se îndreptă spre femeie, străpungând-o din priviri.

— Tocmai grajdul asta trebuia să-l alegi ca să fii atacată?

— Te-aș fi ajutat, făcu ea, strecurându-și îndărăt, la cingătoare, un pumnal cu lamă îngustă, dar mă temeam să nu mă iei drept unul dintre neisprăviții ăia dacă mă apropiam cu arma în mână. Iar grajdul l-am ales pentru că ploaia e udă, și la fel sunt și eu, și nimeni nu stătea de pază.

Era mai în vârstă decât o crezuse la început, cu zece sau chiar cincisprezece ani mai în vârstă ca el, dar tot drăguță, cu ochii mari, negri și o gură mică, dar plină, cu colțurile ușor lăsate, de parcă se pregătea să se strâmbe. „Sau să se lase sărutată.” Mat râse slab și se sprijini în bâta.

— Ei, ce-a fost a fost. Că doar nu încercai să ne bagi și pe noi în încurcături.

Thom cobora scara, cu ceva greutate, din pricina piciorului, iar Aludra își plimbă privirea de la el la Mat. Menestrelul își pusese mantia la loc; nu se prea lăsa văzut fără ea, mai ales când întâlnea o persoană necunoscută.

— E ca într-o poveste, zise femeia. Un menestrel și un tânăr erau m-au salvat de – și se încruntă la bărbații care zăceau la podea – puii ăștia de scroafă.

— De ce voiau să te omoare? Întrebă Mat. Parc-am auzit ceva de niște taine...

— Taina fabricării artificiiilor, îl întrerupse Thom, cu glasul său răsunător, de parcă era pe scenă, dacă nu greșesc. Dumneata

faci parte din rândul Artificierilor, nu? Eu sunt Thom Merrillin, menestrel, după cum ai observat, continuă, făcându-i o plecăciune curtenitoare și fluturându-și mantia, apoi, ca și cum și-ar fi adus aminte de ceva neînsemnat, sfârși: Iar el este Mat, un tânăr care știe cum să se vâre în necazuri.

— Am făcut parte dintre ei, spuse cu asprime Aludra, dar porcul ăsta de Tammuz a stricat un spectacol ținut în cinstea Regelui din Cairhien și mai că nu a distrus și Canonicatul. Numai că eu, eu eram Mai-Marea peste Canonicat, așa că Breasla a dat vina pe mine. Orice-ar spune Tammuz, continuă ea, ceva mai reținută, nu dezvălui nimănui tainele Breslei, dar nici n-am să mă las să mor de foame, câtă vreme pot fabrica artificii. Nu mai sunt în Breaslă, așa că nu mai trebuie să mă supun legilor sale.

— Galldrian, zise Thom, aproape la fel de amar ca și ea. Ei, de-acum regele e mort și n-o să mai aibă parte de nici un spectacol.

— Breasla, spuse femeia, parcă stoarsă de puteri, Breasla mai că nu dă vina pe mine pentru războiul ăsta din Cairhien, de parcă Galldrian a murit numai din pricina acelei singure nopți nenorocite!

Thom se strâmbă, dar ea continuă:

— Pare-se că nu mai pot rămâne aici. Tammuz și boii ăștia se vor trezi curând. Poate de astă dată au să le spună soldaților că lucrurile pe care le am cu mine sunt de furat, nu făurite cu mâinile mele. Trebuie să vă răsplătesc, mai spuse, cântărindu-i din priviri și încruntându-se, gânditoare, de parcă încerca să ia o hotărâre, dar nu am bani. Totuși, am ceva poate la fel de prețios ca aurul. Dacă nu și mai mult. Să vedem ce părere aveți.

Și se puse să caute în căruță. Mat schimbă o privire cu Thom. „Am să-i ajut pe toți care plătesc.” I se păru că în ochii albaștri ai menestrelului apăruse o sclipire gânditoare. Aludra luă o boccea, care părea absolut la fel cu cele din jurul ei – un sul scurt și gros de pânză tare, unsă cu ulei, pe care de-abia îl putea cuprinde cu brațele. Îl așează pe jos și desfăcu legăturile care-l țineau. De-a lungul bucății de pânză erau patru rânduri de buzunare, din ce în ce mai mari. În fiecare buzunar erau suluri de hârtie cerată, cu bucăți de funie la capete, îndeajuns de mari cât să treacă puțin peste marginea buzunarelor.

— Artificii, spuse Thom. Știam eu. Aludra, nu-i nevoie să faci așa ceva. Dacă vinzi astea, poți trăi zece zile, sau mai mult, la

un han bun, mâncând pe săturate. Oriunde, în afară de Aringill, mă rog.

Ea pufni, lăsându-se în genunchi lângă pânza întinsă pe podea, și-i vorbi fără asprime.

— la taci, om bătrân. N-am voie să-mi arăt recunoștința? Crezi că v-aș da astea dacă n-aș mai avea altele de vânzare? la fiți atenți aici.

Mat se lăsă pe vine alături de ea, vrăjit. Nu văzuse artificii decât de două ori în viață. Sfatul Sătesc din Emond's Field le cumpăraseră pe bani grei de la neguțătorii ambulanți. Odată, pe când avea zece ani, încercase să taie una în două, ca să vadă ce era înăuntru, și iscase un mare tămbălău. Bran al'Vere, Starostele, îl pălmuipe peste ceafă. Doral Barran, Meșterea de atunci, îl bătuse cu varga, iar când ajunsese acasă îi trăsese și taică-său câteva curele. O lună de zile, nimeni din sat, în afară de Rand și de Perrin, nu-i vorbise. Iar cei doi prieteni nu-i pomeneau decât despre marea prostie pe care-o făcuse. Dădu să atingă pânza, dar Aludra îl lovi peste mână.

— Întâi fii atent la mine, n-auzi? Astea, cele mai mici – erau cam cât degetul mic de la mâna lui Mat – fac un zgomot puternic, dar atât. Următoarele pocnesc și scot și o lumină. Cele din rândul al treilea pocnesc, scot flăcări și aruncă împrejur cu scânteii. Iar ultimele – erau mai groase decât degetul lui cel mare – fac de toate, dar scot scânteii de felurite culori. Aproape ca floarea nopții, dar nu sus pe cer.

„Floarea nopții?” se întrebă Mat.

— Cu astea să fiți foarte atenți. Vedeți, fitilul e foarte lung. Țsta, ăsta, mai făcu ea, văzându-i privirea uimită și fluturându-i pe sub nas bucata de funie neagră.

— Da, locul de unde se aprind, știu, îngână el; Thom chicoti și-și mângâie mustățile cu dosul palmei, de parcă își acoperea un zâmbet, iar Aludra pufni.

— Da, de unde se aprind. Da. Să nu stați aproape de nici una, însă la astea mari, după ce aprindeți fitilul, s-o luați la fugă. Pricepeți? Dacă vreți, puteți să le vindeți, mai spuse, legând pânza la loc. Sau să le folosiți. Dar să nu cumva să le lăsați lângă foc. Focul o să le facă pe toate să explodeze. Cu atâtea la un loc, puteți să culcați la pământ o casă, cred. Și mai e ceva, ceva ce poate ați auzit, continuă ea, parcă șovăind în timp ce lega sforile. Să nu cumva să le tăiați, cum fac unii proști, ca să

vadă ce-i înăuntru. Câteodată, pulberea explodează fără foc, numai când dă de aer. Puteți să rămâneți fără degete, sau chiar fără o mână.

— Am auzit asta, spuse sec Mat.

Femeia se încruntă, de parcă se întreba dacă nu cumva tot voia s-o facă, apoi, în cele din urmă, îi oferi sulul de pânză.

— Poftim. Trebuie să plec până nu se trezesc puii ăștia de țap.

Trăgând cu ochiul la ușa rămasă deschisă, și la ploaia care cădea, oftă.

— Poate mai găsesc vreun loc uscat. Cred că mâine o pornesc spre Lugard. Porcii ăștia, ei se așteaptă să mă îndrept spre Caemlyn, da?

Până în Lugard era încă și mai mult decât până în Caemlyn, iar Mat își aminti, dintr-odată, de bucata de pâine uscată. Ba le mai spusese și că nu avea bani. Artificiile nu le putea vinde decât când dădea peste cineva care-și permitea. Și nici măcar nu trăsese cu ochiul la aurul și argintul care-i curseseră lui din buzunare, și care sclipeau printre paie, în lumina felinarului. „Pe Lumină, doar n-o s-o las să rabde de foame.” Se aplecă și adună cât putea de multe monede.

— Ăăă... Aludra? Vezi dumneata, eu am o sumedenie. Mă gândeam că, poate..., începu, apoi îi întinse banii. Dacă rămân fără, mai câștig eu.

Ea se opri în timp ce-și lega mantia pe umăr, apoi îi zâmbi lui Thom.

— E tânăr, nu?

— Tânăr, încuviință Thom. Și mai de ispravă decât îi place să se creadă. Cel puțin câteodată.

Mat se uită urât la ei și lasă mâna în jos. Aludra ridică hulubele, întoarse căruța și o apucă spre ușă, lovindu-l pe Tammuz în coaste cu piciorul. Acesta gemu amețit.

— Aș vrea să-mi spui ceva, Aludra, zise Thom. Cum de-ai aprins atât de iute felinarul, pe întuneric?

Ea îi zâmbi peste umăr, oprindu-se drept în ușa grajdului.

— Dar ce vrei, să-mi afli toate tainele? Vă sunt recunoscătoare, dar nu mi-ați furat inima. Taina asta nici Breasla n-o știe, căci eu și numai eu am descoperit-o. Dar ascultați la mine. după ce aflu cum să le stăpânesc și cum să mă folosesc de ele numai când vreau și cum vreau, cu bețele astea am să fac avere.

Apoi, opintindu-se în hulube, ieși în ploaie și se pierdu în beznă.

— Bețe? făcu Mat, întrebându-se dacă nu cumva Aludra avea mințile cam rătăcite.

Tammuz gemu din nou.

— Mai bine facem și noi ca ea, băiete, zise Thom. Altfel, ori trebuie să le tăiem gâtul ăstora, ori să ne pierdem câteva zile ciorovăindu-ne cu Gărzile Reginei. Ăștia par în stare să-i pună pe urmele noastre, numai din răcă. Nu că n-ar avea pricină, mă rog.

Unul dintre tovarășii lui Tammuz zvâcni, de parcă era gata să-și revină, și mormăi ceva de neînțeles. Până să-și adune ei lucrurile și să pună șaua pe cai, Tammuz se ridicase și el în patru labe, cu capul în jos, iar ceilalți începuseră să geamă și să se miște. Urcându-se în șa, Mat se uită lung la ploaia care cădea, mai tare ca niciodată.

— Erou, ce mama mă-sii, spuse. Thom, dacă mai fac vreodată pe eroul, dă-mi un picior.

— Și, mă rog, cum altfel ai fi vrut să procedezi?

Mat se strâmbă la el, apoi își trase gluga și acoperi sulul gros, pe care-l legase în spatele șeii, cu poala mantiei. O fi fost pânza îmbibată cu ulei, dar nu-i strica să mai fie puțin apărată de ploaie.

— Dă-mi un picior și gata! spuse, apoi dădu pintoni calului și o porni la galop prin noaptea ploioasă.

CAPITOLUL 41

Jurământul Corniatului

În timp ce *Gâsca de zăpada* se apropia de docurile lungi de piatră din Illian, cu pânzele strânse și împinsă de vâsle, Perrin sedea la prova, privind cârdurile de păsări cu picioare lungi care se plimbau prin iarba înaltă de mlaștină de care mărețul port era înconjurat aproape în întregime. Cunoștea cocorii cei mici și albi și-i ghici și pe frații lor mai mari cu penaj albastru, însă cele mai multe dintre păsările cu creastă – roșii sau rozalii, unele cu ciocuri mai late decât cele de rață – îi erau cu totul străine. Pe deasupra se roteau zeci de pescăruși de tot felul, iar o pasăre neagră cu un cioc lung și ascuțit plutea chiar deasupra apei, brăzdând valurile. Portul era plin de corăbii, unele ancorate, altele așteptându-și rândul la docuri sau schimbarea fluxului, pentru a putea pleca mai departe. Unele erau de trei sau patru ori mai mari decât *Gâsca*. Bărcuțe pescărești se învârteau pe lângă mlaștină sau urcau pe canalele ei, cu câte doi, trei bărbați la bord, care țineau de năvoade sau trăgeau după ei niște pari lungi, de-o parte și de alta.

Vântul aducea un miros puternic de sare și nu îi alina mai deloc pe călătorii care sufereau de căldură. Soarele coborâse binișor spre amurg, dar părea să fie la amiază. Văzduhul părea... jilav. Nu era cuvânt mai potrivit decât acesta: jilav. Perrin prinse mirosul de pește proaspăt, de la bărcuțe, pește putred și noroi

din mlaștină, precum și duhoarea unei vopsitorii mari care se înălța pe o insulă golașă, în mijlocul ierbii de mlaștină.

Undeva, lângă el, căpitanul Adarra bombănea ceva. Cârma scârțâi, făcând *Gâsca* să-și schimbe puțin cursul de până atunci. Mateloții desculți păseau de parcă nu voiau să scoată nici un zgomot. Perrin trase cu ochiul la ei, dar numai pentru o clipă. Apoi, rămase cu privirile ațintite asupra vopsitoriei și a bărbaților care frecau pieile întinse pe rame de lemn, sau le scoteau din cazanele uriașe, îngropate, cu ajutorul unor bețe lungi. Din când în când, adunau pieile cu roabele și le duceau într-o clădire lungă și joasă, de la marginea vopsitoriei. Alteori, le aruncau la loc în cazane, turnând deasupra licori din oale mari de piatră. Pesemne că făceau mai multe piei într-o zi decât într-o lună în Emond's Field. Iar pe altă insulă, de alături, se vedea încă o vopsitorie.

De fapt, lui Perrin nu-i păsa prea mult nici de corăbii, nici de bărcile pescărești, nici de vopsitorii, și parcă nici de păsări – cu toate că se întreba ce puteau pescui cele roșietice, cu ciocurile lor late, și cu toate că, dacă nu se stăpânea, parcă poftea să-și înfigă colții în carnea altora – însă orice era mai bine decât să privească ce se întâmpla în spatele său, pe punte. De așa ceva, securea de la cingătoare nu-l putea apăra. „Și nici măcar un zid gros de piatră.”

Moiraine nu păruse nici supărată, nici mulțumită că Zarine – „N-am să-i spun Faile, chiar dacă așa pretinde c-o cheamă. Nu e șoimică!” – știa că era Aes Sedai, cu toate că fusese, pesemne, puțin mânioasă pe el pentru că nu-i povestise. „Puțin mânioasă. M-a făcut prost, dar nu mai mult de-atât. Atunci.” Cât despre faptul că Zarine era Corniată, pe asta Moiraine părea să nu dea nici doi bani. După ce aflase, însă, că fata credea că ei aveau s-o conducă la Cornul lui Vaiere, și că Perrin știuse de multă vreme, dar își ținuse gura – în vreme ce Zarine însăși se arătase de-a dreptul dornică să trăncănească despre asta –, în privirea albastră a lui Moiraine se aprinsese o sclipire înghețată, precum crivățul din miezul iernii. Nu spunea nimic, însă îl țintuia cu privirea mult prea adesea, făcându-l să se foiască stânjenit.

Perrin trase cu ochiul peste umăr, apoi se întoarse iute cu fața la țarm. Zarine ședea cu picioarele încrucișate, pe punte, alături de caii priponiți de catarg. Bocceaua și mantia sa închisă la culoare zăceau lângă ea. Aranjându-și meșteșugit fustele

înguste, de călărie, se prefăcea că se uită la acoperișurile și turnurile orașului care se apropia. Și Moiraine făcea același lucru, de la locul ei, chiar în fața vâslașilor, însă, din vreme în vreme, îi arunca fetei o privire aspră, pe sub gluga largă a mantiei sale din lână fină, cenușie. „Cum de nu moare de cald, cu aia?” se întrebă Perrin, care se descheiase la surtuc și-și desfăcuse și cămașa la gât. Zarine înfrunta fiecare privire a femeii Aes Sedai cu un zâmbet, însă când Moiraine se întorcea la loc, ea înghițea în sec și-și ștergea fruntea.

Perrin simțea pentru ea un fel de admirație, pentru că izbutea să zâmbească în ciuda căutăturii lui Moiraine. El, unul, n-ar fi putut. N-o văzuse niciodată pe femeia Aes Sedai să-și piardă, cu adevărat, firea, însă parcă și-ar fi dorit mai degrabă ca ea să țipe, să trântască, să facă ceva, nu doar să-l țintuiască din priviri. „Pe Lumină, poate totuși unele lucruri ar fi mai bine să nu le facă!” Până și privitul era mai bun decât ceea ce-i trecuse prin minte.

Lan ședea mai aproape de pupa. Mantia în culori schimbătoare și-o lăsase în desagii pe care-i avea la picioare. Părea preocupat numai de tăișul sabiei, pe care-l cerceta fără încetare, dar nici măcar nu încerca să-și ascundă buna-dispoziție. Din când în când, buzele i se strâmbau ca într-o vagă urmă de zâmbet. Sau, cel puțin, așa i se părea lui Perrin. În mod firesc, pe lângă Străjer, și un baros părea mai vesel. Firește că ambele femei se simțeau la fel de furioase de asta, însă Străjerului nu părea să-i pese de căutăturile lor încruntate. Cu câteva zile în urmă, Perrin o auzise pe Moiraine întrebându-l, cu un glas ca de gheață, dacă găsea ceva de râs.

— De tine n-aș putea râde niciodată, Moiraine Sedai, răspunsese Lan, liniștit. Dar, dacă ai într-adevăr de gând să mă trimiți la Myrelle, poate că ar trebui să mă obișnuiesc. Am auzit că se întâmplă ca ea să le spună Străjerilor săi felurite glume. Gaidinii trebuie să zâmbească, dacă așa vrea cea care le ține lațul pe grumaz. Și tu ai rostit adesea vorbe de care te așteptai să mă amuz, nu-i așa? Poate că, până la urmă, ai prefera să rămân lângă tine?

Femeia îi aruncase o privire care, pe un altul, l-ar fi lipit de catarg, însă Străjerul nici nu clipise. Pe lângă el, oțelul rece părea o simplă tinichea.

De câte ori Moiraine și Zarine erau amândouă pe punte, echipajul se deprinsese să pășească în vârful picioarelor, fără vreo vorbă. Căpitanul stătea cu capul în jos, de parcă aștepta să se întâmple ceva foarte rău. Poruncile le dădea în șoaptă, după ce, la început, zbierase cât îl ținea gura. De-acum, toată lumea știa că Moiraine era Aes Sedai și că era nemulțumită de ceva. Perrin se lăsase atras într-o ceartă aprigă cu Zarine și unul dintre ei, nu-și mai amintea cine, lăsase să-i scape vorbele fatale. De-acum, aflase tot echipajul. „A naibii femeie!” Nici el nu știa dacă se gândea la Moiraine sau la Zarine. „Dacă ea e șoimul, atunci unde o fi uliul? Adică am să mă aleg cu încă una la fel ca ea? Pe Lumină, nu! Nu e ea șoimul și cu asta, gata.” Singurul lucru bun era că, având la bord o femeie Aes Sedai mânioasă, nimeni nu se mai uita la ochii lui.

Loial nu se vedea nicăieri. Când Zarine și Moiraine ieșeau pe punte, Ogierul rămânea în cabina lui înăbușitoare – chipurile, lucra. Nu ieșea decât noaptea, să-și fumeze pipa. Asta, Perrin n-o înțelegea deloc. Pe lângă arșița de sub punte, până și încordarea dintre cele două femei era mai bună.

Oftă, și rămase cu ochii la Illian. Era un oraș mare – la fel de întins precum Cairhien și Caemlyn, singurele orașe adevărate pe care ajunsese să le vadă. Se înălța dintr-o mlaștină uriașă, care se lățea pe mai multe mile, precum o câmpie acoperită cu iarbă deasă. Nu erau ziduri. Illian părea alcătuit numai din turnuri și palate. Toate clădirile erau dintr-o piatră de culoare deschisă, în afară de câteva, care păreau văruițe în alb. Piatra în sine avea tonuri de alb, cenușiu, roșu pal și chiar un soi de verde șters. Acoperișurile de țiglă sclipeau în razele soarelui, în tot felul de culori. La docuri se aflau multe corăbii – pe lângă *Gâsca de zăpadă*, unele păreau uriașe –, gemând de cărașii care încărcau sau descărcau mărfuri. La capătul celălalt al orașului se vedea un șantier de corăbii, cu tot felul de vase, unele doar niște schelete de scânduri, altele aproape gata de a fi lăsate la apă.

Poate că orașul era îndeajuns de mare pentru a ține lupii la depărtare. Că doar nu aveau ce să vâneze prin mlaștini. *Gâsca* izbutise să lase în urmă lupii care-l urmăriseră din munți. Își întinse, ușurel, gândurile către ei, dar nu simți nimic, în afară de el însuși, singur într-un pustiu apăsător. Asta îl nedumeri – și-o dorise, doar, de ce îl supăra atât? Din acea primă noapte în care

Moiraine îl întrebase despre vise, cu răceală în glas, iar el îi spusese adevărul, visele de lup îl părăsiseră aproape cu totul. Numai de două ori se rătăcise prin ele și, de fiecare dată, apăruse Sarsar care-l alungase, spunându-i că era încă prea tânăr, prea fraged. Habar nu avea ce înțelesese Moiraine din asta; lui nu-i zisese decât să aibă mare grijă.

— Cât despre asta, nici o teamă, mârâi. Aproape că se obișnuise cu gândul că Sarsar era mort dar trăia, cel puțin în visele lui de lup. În spate, auzi cum căpitanul Adarra tropăia pe punte și bombănea surprins că îndrăznise cineva să ridice glasul.

Oamenii de pe corabie azvârliră parâme. Înainte chiar ca acestea să fie legate de stâlpii pontonului, căpitanul cel micuț se trezi și începu să șopocăiască aprig cu echipajul său. Pasarela nici nu apucase bine să fie coborâtă, că apărură deja scripeții cu care caii să fie aduși pe țarm. Armăsarul cel negru al lui Lan zvâcni din copite, gata-gata să rupă scripetele. Pentru animalul uriaș și păros pe care călărea Loial, trebuiră folosiți doi.

— O mare cinste, îi șopti Adarra lui Moiraine, cu o plecăciune, după ce ea păși pe pasarela lată care cobora pe doc. A fost o mare cinste să vă slujim, Aes Sedai.

Femeia coborî cu pași mari, fără să-l privească, cu chipul ascuns de faldurile glugii. Loial nu se arătă decât după ce toți ceilalți, cu cai cu tot, ajunseseră la docuri. Ogierul coborî cu pași apăsați, cărându-și desagii uriași și așternutul făcut sul, precum și mantia pe un braț.

— Nu știam că am ajuns, tună el, de-abia răsufând. Îmi reciteam...

Dar trase cu ochiul la Moiraine și tăcu. Femeia părea preocupata numai de Lan, care puneă șaua pe Aldieb, însă Ogierul zvâcni din urechi precum o pisică speriată.

„Mai devreme sau mai târziu, trebuie să-mi arunc un ochi pe însemnările astea ale lui”, se gândi Perrin.

Simți ceva ce-i zbârli părul de pe ceafă. Tresări, apoi își dădu seama că prinsese un miros curat, ca de ierburi, care se amesteca printre mirodeniile, smoala și duhorile de la docuri. Zarine își flutură degetele, zâmbind.

— Dacă sari așa când n-am făcut decât să te ating cu un deget, țărănușule, mă întreb cum ai face când...?

Perrin începuse să se sature de ochii aceia negri, migdalați, care-l tot cântăreau. „O fi drăguță, dar mă privește cum aș privi eu o unealtă nouă, încercând să-mi dau seama cum e făcută și la ce poate folosi.”

— Zarine, rosti Moiraine cu un glas rece, dar liniștit.

— Faile mă cheamă, răspunse cealaltă, sigură pe ea; vreme de o clipă, cu nasul său mare, păru a idoma unui șoim.

— Zarine, repetă, hotărâtă, Moiraine, a venit vremea să ne despărțim. O să-ți meargă mai bine cu căutarea în altă parte. Cu noi, primejdia e prea mare.

— Nu cred, se împotrivi Zarine, la fel de hotărâtă. Corniatul trebuie să se țină de urma pe care-o găsește. Cum să părăsesc o urmă precum cea lăsată de voi patru? Iar numele meu este Faile.

Înghițise ușor în sec, ceea ce strică puțin tabloul, dar înfruntă privirea femeii Aes Sedai fără să clipească.

— Ești sigură? șopti Moiraine. Ești sigură că n-ai să te răzgândești... Șoimiță?

— Sunt. Nici dumneata, nici Străjerul Chip-de-Piatră nu mă puteți opri, începu Zarine, apoi șovăi puțin și adăugă încet, de parcă de-abia atunci s-ar fi hotărât să dezvăluie tot adevărul. Din puținul pe care-l știu despre Aes Sedai, înțeleg că dumneata ai avea ce să-mi faci, numai că n-ai să-ți îngădui asemenea lucruri. Și Chip-de-Piatră m-ar putea opri, cu forța, dar nu cred că ar face-o.

— Ești chiar așa convinsă? îngână Lan, fără să se schimbe la față; Zarine înghiți încă o dată în sec.

— N-o mai amenința, Lan, zise Perrin, trezindu-se, spre marea-i uimire, că se uita la Străjer cu fulgere în priviri; ochii lui Moiraine îi făcură, însă, pe amândoi să tacă.

— Crezi că știi ce are voie și ce nu are voie să facă o Aes Sedai? rosti ea, și mai încet decât înainte, cu un zâmbet fioros. Dacă vrei să mergi cu noi, trebuie și tu să faci un lucru. E musai.

Lan clipi uimit; cele două femei se priveau, precum șoarecele și șoimul, dar, de astă dată, șoimul nu era Zarine.

— Ai să te legi cu Jurământul Corniatului să faci ce spun eu, să mă ascuți și să nu pleci de lângă noi. Ai să ajungi să afli mai multe decât s-ar cuveni despre treburile noastre, așa că nu pot îngădui să cazi pe mâini rele. Ascultă, fato, și crede-mă! Ai să juri să te porți ca una dintre noi și să nu faci nimic care ne-ar

putea primejdui țelurile. N-ai să întrebi niciodată unde mergem și de ce. Ai să te mulțumești cu ce găsesc eu de cuviință să-ți spun. Jură, sau fii sigură – iată că rostesc și eu un legământ – că ai să rămâi aici în Illian, și n-ai să pleci din oraș până ce nu mă întorc eu să-ți dau drumul, chiar dacă asta va însemna o viață întreagă.

Zarine își lăsă capul pe-o parte, privind-o pe Moiraine cu un ochi, părând tulburată.

— Dacă jur, vă pot însoți?

Femeia Aes Sedai încuviință.

— Am să fiu una dintre voi, precum Loial sau Chip-de-Piatră. Dar n-am voie să pun întrebări. Ei au voie?

Moiraine părea gata să-și piardă răbdarea. Zarine își îndreptă umerii și ridică bărbia.

— Foarte bine, atunci. Mă leg cu Jurământul Corniatului. Dacă-ți ies din cuvânt, se cheamă că-l voi fi încălcat și pe acela. Jur!

— Bun, zise Moiraine, atingând-o pe frunte; Zarine se înfioră. Perrin, tu ne-ai adus-o, deci acum e sarcina ta.

— Cum adică, a mea? se împotrivi el.

— Nu sunt sarcina nimănui! făcu Zarine, aproape strigând.

— Pare-se că ai găsit șoimul de care vorbea Min, ta'veren, continuă femeia Aes Sedai, netulburată, ca și cum nu i-ar fi auzit. Am încercat s-o sperii, dar nu se dă dusă de pe umărul tău, orice aș face. S-ar zice că Pânza vă țese un viitor. Dar nu uita un lucru. Dacă trebuie, am să-i smulg ița vieții din Pânză. Dacă ea va pune în primejdie ceea ce trebuie să se întâmple, ai să-i împărtășești soarta.

— Dar nu i-am cerut eu să vină, se împotrivi Perrin; Moiraine urcă liniștită în șa, potrivindu-și mantia. Nu i-am cerut nimic!

Loial ridică din umeri și-i spuse ceva, pe neauzite. Fără îndoială că era vorba despre primejdiile care-l pasc pe cel care mânia o Aes Sedai.

— Ești ta'veren? zise Zarine, parcă nevenindu-i să creadă, privindu-i hainele simple, de țaran, apoi ochii aurii. Ei, poate că da. Însă văd că nu șovăie să te amenințe la fel de aspru ca și pe mine. Cine-i Min? Cum adică nu mă dau dusă de pe umărul tău? mai întreabă ea, înăsprindu-se la față. Dacă te văd că începi să te porți de parcă aș fi, într-adevăr, sarcina ta, am să-ți rup urechile, pricepi?

Strâmbându-se, Perrin își aranjă arcul petrecându-l pe sub hamurile calului, și se urcă în șa. Amorțit de zilele petrecute pe corabie, murgul începu să tropăie, meritându-și numele, până ce el îl liniști, trăgând de hățuri și mângâindu-l pe grumaz.

— Nici nu meriți răspuns, mârâi către Zarine. „Fir-ar a naibii, Min i-a spus. Arde-te-ar focul, Min! Și pe tine, Moiraine! Și pe Zarine!” Nu-și amintea ca Rand sau Mat să fi fost vreodată bruscați așa de femei, din toate părțile. Nici el nu fusese, înainte să plece din Emond's Field. Poate doar de Nynaeve. Și de jupâneasă Luhhan, firește, care-l mâna de la spate ca și pe bărbatu-său, oriunde în afara fierăriei. Și Egwene era destul de aprigă, câteodată, dar mai ales cu Rand. Jupâneasă al'Vere, mama lui Egwene, zâmbea mereu, însă, până la urmă, lucrurile se făceau cum voia ea. Iar cele din Soborul Femeilor se amestecau fără încetare în toate... Bombănind pe înfundate, se aplecă și o luă pe Zarine de braț. Ea țipă și aproape că-și scăpă bocceaua, în timp ce o ridică în șa, în spatele său. Cu fustele alea despărțite, putea să călărească fără nici o greutate.

— Va trebui ca Moiraine să-ți cumpere un cal, îi spuse încet. Doar n-ai să mergi pe jos tot drumul.

— Ești puternic, fierarule, zise Zarine, frecându-și brațul, însă eu nu-s o bucată de fier. Dacă e nevoie, continuă, îndesându-și bocceaua și mantia în locul dintre ei, îmi cumpăr și singură cal. Că veni vorba, unde trebuie să ajungem?

Lan, cu Moiraine și Loial pe urme, aproape că ajunsese în oraș. Ogierul întoarse capul după cei doi.

— N-ai voie să pui întrebări, da? Iar numele meu e Perrin, Zarine. Nu „bărbățoiule” sau „fierarule” sau altceva. Perrin. Perrin Aybara.

— Iar numele meu e Faile, coamă-deasă!

Scoțând un soi de mârâit, el își îmboldi murgul la drum atât de aprig, încât Zarine trebui să-i cuprindă mijlocul cu brațele, ca să nu cadă peste crupă. I se păru că o auzea râzând pe înfundate.

CAPITOLUL 42

La Bursucul împăcat

Zarva oraşului înăbuşi în scurtă vreme râsetele lui Zarine - dacă asta erau. Amintindu-şi de Cairhien şi Caemlyn, Perrin văzu că şi aici era la fel. Vacarmul avea, parcă, un ritm mai lent şi un ton mai ascuţit, cu toate că, de fapt, erau aceleaşi zgomote. Încălţăminte de piele, roţile şi copitele care răsunau pe lespezile neşlefuite, grosolane, osiile care scârţâiau, muzica şi hohotele care se revărsau din hanuri şi taverne. Şi glasurile. Un zumzet de glasuri, ca înăuntrul unui uriaş stup. Illian era un oraş mare şi plin de viaţă.

Din josul unei străduţe, veni zgomotul unui ciocan pe nicovală. Fără să-şi dea seama, Perrin îşi îndreptă umerii. Îi era dor să ţină în palme barosul sau cleştii, îi era dor de metalul încins la alb căruia îi dădea formă cu loviturile sale. Fierăria rămase în urmă. Scârţâitul roţilor de la căruţe şi zarva târgoveţilor şi neguţătorilor înăbuşi orice alt sunet. În străfunduri, pe sub mirosurile de oameni şi de case, de mâncare şi pâine coaptă, pe sub o sută de alte mirosuri îngemănate, ale oraşului, Perrin simţi mlaştinile şi apa sărată.

Cu uimire, văzu că ajunseseră la un pod aflat chiar în oraş - o arcadă joasă din piatră, întinsă peste un canal care nu avea mai mult de treizeci de picioare în lăţime. Era primul pe care-l vedea. Apoi, însă, întâlneşte altul, şi altul, iar Perrin îşi dădu

seama că orașul era străbătut de canale, la fel de numeroase ca străzile. Erau tot atâția oameni care împingeau barje încărcate cu mărfuri, cât și cei care le duceau cu căruțele. Prin mulțime, își croiau drum lectici, precum și, din când în când, câte o caleașcă lăcuită, pesemne a vreunui nobil sau neguțător bogat, cu blazonul Casei sau al Breslei pictat pe uși. Mulți bărbați aveau bărbi de formă ciudată, care le lăsau dezgolită buza de sus, iar femeile păreau să prefere pălăriile cu boruri largi și cu eșarfe pe care le purtau în jurul gâtului.

Străbătură o piață largă, împrejmuită cu coloane uriașe și groase din marmură albă, care nu susțineau decât niște cununi sculptate în piatră, chipurile din crengi de măslin. La capetele pieței se aflau două palate albe, mărețe, alcătuite parcă dintr-o înșiruire de alei umbrite de coloane și tot felul de balcoane mari, turnulețe zvelte și acoperișuri violete. La prima vedere, cele două palate erau la fel. Apoi, Perrin observă că unul era puțin mai mic. Turnulețele sale erau mai scurte – cu cel mult o palmă.

— Palatul Regelui, spuse Zarine din spatele lui, și sala cea mare a Sfatului. Se zice că primul Rege din Illian le-a îngăduit celor Nouă Sfetnici să-și clădească un palat, oricum ar fi dorit, numai să nu încerce să-l facă mai mare decât al său. Așa că Sfetnicii au clădit unul aidoma, dar cu două picioare mai mic, la fiecare măsurătoare. Și așa a fost, de atunci încoace, în Illian. Regele și cei Nouă se înfruntă, iar Marea Adunare se luptă și cu unul, și cu ceilalți. În timpul ăsta, oamenii își văd de viață așa cum vor, căci nimeni nu-și bate prea tare capul cu ei. Nu-i un trai rău, pentru cei care pot îndura să se lege de un singur oraș. Pesemne că ai fi bucuros să afli, fierarule, și că aceasta este piața lui Tammaz, unde am rostit eu Jurământul Corniaților. Știi ce? Dacă te mai învăț multe astfel de lucruri, până la urmă oamenii cu care te-ntâlnești n-au să mai observe că ai buclele pline de fân.

Perrin nu-i răspunse, cu toate că nu-i veni prea ușor. În același timp, se hotărî să nu mai rămână așa, cu gura căscată la ce vedea. Cât despre Loial, el părea să treacă aproape neobservat. Câțiva oameni, e drept, se uitară lung la el, iar o ceată de copii se ținu o vreme pe urmele lor, dar, una peste alta, oamenii din Illian păreau obișnuiți cu Ogierii, așa cum erau și cu căldura și umezeala din văzduh.

Era prima dată când Loial nu părea fericit de faptul că lumea îl privea cu bunăvoință. Sprâncenele sale lungi îi atârnavă pe obraji, iar urechile parcă i se ofiliseră - cu toate că asta putea să fie din cauza căldurii, se gândi Perrin, care-și simțea și el cămașa năclăită de sudoare și de umezeala dimprejur.

— Nu cumva ți-e frică să nu dai aici peste alți Ogieri, Loial? Îl întrebă; de îndată, simți cum Zarine se foia în șa și-și blestemă gura spartă. Ar fi vrut ca femeia să nu afle nici măcar atât cât avea Moiraine de gând să-i dezvăluie. Poate că așa avea să se plictisească și să plece. „Asta dacă o s-o mai lase Moiraine. Ardemi-ar sufletul, nu vreau nici un șoim cuibărit pe umăr, nici măcar dacă-i vorba de o femeie drăguță ca ea.”

— Da, meșterii zidari din neamul nostru vin câteodată pe aici, încuviință Loial; nu mai tuna, cum făcea de obicei, ci vorbi într-o șoptă pe care până și lui Perrin îi veni greu s-o audă. Chiar din steddindul Shangtai. O bună parte din Illian a fost clădită de zidarii noștri: Palatul Marii Adunări, Sala Sfatului și altele. Când e nevoie de reparații, cei de-aici trimit după noi. Perrin, dacă întâlnesc Ogieri, au să mă ia pe sus în steddind, cu ei. Trebuia să mă fi gândit dinainte. Locul ăsta mă sperie, făcu el, zvâcnind neliniștit din urechi.

Perrin veni mai aproape și se întinse să-l bată pe umăr. Nu-i veni prea ușor, căci Ogierul îl depășea cu mult în înălțime. Își alese cuvintele cu mare grijă, știind că Zarine îl asculta cu urechile ciulite.

— Loial, nu cred că Moiraine are să-i lase să te ia. Ai fost cu noi de multă vreme. Pare-se că vrea să te țină aproape și de-acum încolo. N-are să-i lase. „Dar de ce oare? se întrebă, deodată. Pe mine m-a luat pentru că are impresia că Rand ține la mine, și poate pentru că nu vrea să povestesc nimănui ceea ce știu. O fi la fel și cu el.”

— Firește că n-are să-i lase, zise Loial, ceva mai înviorat, ridicând din urechi. La urma urmei, sunt de mare folos. Poate că va avea nevoie să o apuce din nou pe Căile de Taină, iar fără mine n-ar putea s-o facă.

Zarine se foi, iar Perrin clătină din cap, încercând să prindă privirea Ogierului, însă nu izbuti. Loial părea să-și fi dat seama ce spusese, căci urechile i se pleoștiră la loc, în timp ce se uita în jur.

— Dar nădăjduiesc să nu fie asta. Știi ce, Perrin, orașul ăsta nu-mi place deloc.

Moiraine se apropie de Lan și-i șopti ceva. Perrin izbuti să audă: „Ceva nu e bine aici, în oraș.” Lan încuviință. Perrin simți un fior pe spinare. Femeia Aes Sedai părea de-a dreptul sumbră. „Întâi Loial, pe urmă ea. Eu de ce nu-mi dau seama?” Razele soarelui sclipeau pe acoperișuri și se răsfrângeau în zidurile de piatră alburie. În case, pesemne, era răcoare. Clădirile erau curate și vesele, la fel ca și oamenii. Oamenii.

La început, nu văzuse nimic neobișnuit la ei. Bărbații și femeile își vedeau de treburile, cu toate că se mișcau ceva mai încet decât cei de la miazănoapte, cu care era el obișnuit. Poate din cauza căldurii. Apoi observă un ucenic de brutar, mergând în josul străzii și ducând pe creștet o tavă mare, plină de pâini proaspete, care se strâmba ciudat, de parcă mârâia ca un câine. O femeie din fața prăvăliei unui țesător părea gata să-i sară la beregata acestuia, care tocmai îi arăta mai multe bucăți de pânză, vopsite în culori vii. Un saltimbanc de la colț de stradă scrâșnea din dinți și se uita la cei care-i aruncau bani de parcă-i ura. Nu erau toți așa, însă, după socoteala lui Perrin, cam un chip din cinci era strâmbat de furie și turbare. Și oamenii înșiși parcă nici nu-și dădeau seama.

— Ce-i? întrebă Zarine. Te-ai încordat. Parcă mă țin de o stâncă.

— Ceva nu e bine, îi spuse. Nu știu ce, dar precis că-i așa. Loial încuviință trist, bâiguind ceva despre cum avea să fie trimis înapoi. Trecând mai multe poduri, ajunseră, până la urmă, în cealaltă parte a orașului. Clădirile dimprejur începură să se schimbe. Zidurile nevăruite, grosolane, se înmulțiră. Palatele și turnurile dispărură, înlocuite de hanuri și depozite. Bărbații de pe străzi, ca și unele dintre femei, pășeau ciudat, parcă într-o parte, și umblau desculți așa cum făceau, de obicei, marinarii. În aer mirosea puternic a smoală și cânepă, a lemn, fie uscat, fie proaspăt, precum și a noroi. Și mirosul canalelor se schimbă, făcându-l pe Perrin să strâmbă din nas. „Oale de noapte, se gândi. Oale de noapte și private necurățate.” Stomacul i se strânse.

— Podul Florilor, le spuse Lan, arătându-le cu degetul și trăgând aer adânc în piept. Iar acum intrăm în Cartierul Parfumurilor. Oamenii din Illian sunt niște adevărați poeți.

Zarine își îngropă fața în spinarea lui Perrin, ca să-și înăbușe râsul. Ca și cum, dintr-odată, s-ar fi săturat să umble în pasul lent al oamenilor de pe stradă, Străjerul îi conduse iute pe străduțe, către un han cu două caturi, din piatră grosolană, cu vinișoare verzi, și cu un acoperiș din țiglă verde pal. Se lăsa seara. Soarele înainta către asfințit. Se făcuse un pic mai răcoare, dar numai un pic. Băietanii care ședeau pe stănoage, în fața hanului, săriră să le ia caii. Un puști de vreo zece ani, cu părul negru, îl întrebă pe Loial dacă era Ogier. Auzind că da, spuse:

— Așa zic că ziceam și eu c-ai fi.

Și încuviință din cap, mulțumit de sine, apoi se îndepărtă, ducând de căpăstru calul cel masiv al lui Loial, și jucându-se cu moneda pe care-o primise. Înainte să intre în han, Perrin cercetă încruntat firma. Era un castor cu blană vărgată cu alb, care dansa pe picioarele din spate, împreună cu un bărbat care ducea cu el un soi de lopată argintie. La Bursucul împăcat, se numea hanul. „O fi din vreo poveste pe care n-am auzit-o.”

Sala cea mare avea podeaua presărată cu rumeguș. De jur împrejur mirosea a fum de tutun, a vin, a pește care se cocea în bucătărie, și a parfum – un parfum puternic, ca de flori, încăperea avea tavanul înalt, brăzdat de căpriori grosolan ciopliți și înnegriți de vreme. Era devreme, așa că numai vreun sfert dintre scăunașe și bănci erau ocupate, de către bărbați cu haine simple, ca de muncitori. Unii erau desculți, ca marinarii. Ședeau, cu toții, adunați cât puteau mai aproape în jurul unei mese pe care o fată drăguță, cu ochii negri – de la ea era parfumul – cânta, însoțindu-se de un timpanon cu douăsprezece corzi, și dansa, fluturându-și poalele rochiei. Purta o bluză largă și albă, foarte decoltată. Perrin recunoscuse cântecul – *Fata care dănțuiește* – dar versurile erau altfel decât le știa el.

*În oraș, cândva, din Lugard sosi
O fată frumoasă, frumoasă.
Cu ochii mari, cu un zâmbet vrăji
Un băiat, apoi doi, apoi trei.
Dar și-un căpitan se lăsă ispitit
De pielea-i ca neaua, de glezna aleasă.
Cu-n oftat, cu un hohot meșteșugit
Scotea tot ce voia de la ei.*

Începu strofa următoare, iar Perrin roși, auzind vorbele. Crezuse că nu avea să-l mai tulbure nimic, după ce le văzuse dansând pe fetele Spoitorilor, însă acelea se mulțumeau să spună lucrurile pe ocolite, în timp ce cântăreața le zicea de-a dreptul. Zarine începuse să dea din cap în ritmul muzicii, rânjind. Privindu-l, zâmbi și mai larg.

— Nu, zău, țărănușule, nu cred să mai fi văzut vreodată un bărbat de vârsta ta care să roșească.

Se uită urât la ea și de-abia se abținu să rostească ceva ce știa că ar fi o prostie. „La naiba, femeia asta mă scoate din sărite la fiecare vorbă. Pe Lumină, pun rămășag că nu crede nici măcar că aș fi sărutat vreodată o fată.” Încercă să nu mai plece urechea la cântec. Dacă roșeața nu-i dispărea de pe chip, Zarine avea să continue cu glumele.

Stăpâna hanului, o femeie masivă și dolofană, avea părul strâns într-un coc la ceafă și mirosea puternic a săpun. Văzându-i intrând, pe chip i se așternuse uimirea, însă își reveni iute și se grăbi spre Moiraine.

— Jupâneasă Mari, spuse. Zic că nici prin cap nu-mi trecea că aveam să te văd azi aici.

Șovăi, trăgând cu ochiul la Perrin și la Zarine; îl privi și pe Loial, dar nu așa de scrutător ca pe ei, ba chiar cu o sclipire de bucurie la vederea unui Ogier. Întreaga sa atenție era îndreptată către Moiraine și către Lan, pe care părea să-l considere o parte din femeia Aes Sedai.

— Oare porumbeii mei n-au ajuns așa cum trebuia?

— Ba sunt sigură că da, Nieda, zise Moiraine. Eu am fost plecată, dar sunt sigură că Adine și-a notat toate veștile pe care i le-ai trimis. „Castorul” era mult mai liniștit, altădată, mai făcu ea, privind-o pe cântăreață, dar fără ca pe chip să i se poată citi ce credea despre aceasta.

— Da, jupâneasă Mari, zic că așa era. Însă mocofanii se cred tot în timpul iernii, pare-mi-se. De zece ani încoace, n-am mai avut parte de nici o bătaie în hanul meu, până iarna asta. Le făcu un semn cu capul către un bărbat, încă și mai masiv decât Perrin. Era singurul care nu se apropiase de cântăreață, ci stătea lipit de perete, cu brațele groase încrucișate pe piept, bătând ritmul din picior.

— Vă zic că până și lui Bili i-a venit greu să-i țină în frâu, așa că am adus-o pe fata asta, ca să mai liniștească lucrurile. Zice că vine de undeva din Altara, rosti Nieda, lăsându-și capul pe o parte ca s-o audă mai bine. Are glas frumos, dar zic că eu cântam mai bine – da, și la dans eram mai pricepută – pe când eram de vârsta ei.

Perrin rămase cu gura căscată, parcă și văzând-o pe femeia cea zdravănă țopăind pe o masă și cântând acel cântec – prinse și câteva cuvinte: „Și-mi scot cămașa de tot. De tot.” – până ce Zarine îl înghionti tare în coaste, făcându-l să geamă. Moiraine îl privi de parcă îl dojenea pentru întrerupere, iar Nieda spuse:

— Am să trimit să-ți facă un amestec de miere și sulf, flăcău. E numai bun pentru gât. Doar nu vrei să răcești acum, înainte să se încălzească afară, mai ales când ai cu tine așa o fată drăguță.

— Ciudată poveste îmi spui, zise Moiraine. Îmi aduc bine aminte cum face nepotul dumatăle să împiedice bătaile. S-a întâmplat, oare, ceva de oamenii își pierd cumpătul mai ușor?

— Poate că da, grăi Nieda, după câteva clipe de gândire. Dar e greu de spus cu siguranță, zic. Păi, copilandrii nobililor au coborât dintotdeauna la docuri ca să bea și să chefuiască așa cum nu le e îngăduit în palatele lor. Poate să zic că acum vin mai des, de când s-a înăsprit iarna. Poate. Și zic că și alții sar mai ușor la bătaie. Dar iarna a fost grea, și asta-i mânie și pe bărbați și pe femei. Atâta ploaie și frig. Păi, vă zic că în două dimineți la rând, mi-am găsit ligheanul cu apă înghețat. Mai că-mi vine să zic că acum cred poveștile alea gogonate despre apa înghețată care cade din cer.

Și chicoti – ciudat sunet, din partea unei asemenea femei – ca să le arate că, de fapt, nu credea nici o iotă. Perrin clătină din cap. „Nu crede că există zăpadă?” Pe de altă parte, dacă pentru ea o asemenea vreme se putea numi răcoroasă, era firesc. Moiraine căzu pe gânduri, cu chipul ascuns de faldurile glugii.

Cântăreața tocmai începea o nouă strofă, iar Perrin se trezi că o ascultă, fără voia lui. Nu auzise niciodată ca o femeie să facă lucrurile de care se pomenea în cântec, dar părea interesant. Observă că Zarine îl urmărea, și încercă să se prefacă a nu fi auzit nici un cuvânt.

— Și ce alte ciudățenii s-au mai întâmplat în Illian în ultima vreme? spuse, în cele din urmă, Moiraine.

— Păi, primirea Lordului Brend în Sfat ai putea zice că-i ciudată, făcu Nieda. Bătu-m-ar Norocul, înainte de iarna asta nici nu-mi aduc aminte să-i fi auzit numele pomenit. Dar zic că a apărut în oraș – cică de pe undeva, de la hotarul cu Murandy – și într-o săptămână, a și fost primit. Se zice că-i om bun, cel mai puternic dintre Cei Nouă – zice lumea că toți i se supun, cu toate că de-abia l-au cunoscut. Dar eu, una, am visat niște lucruri tare ciudate despre el.

Moiraine dădu să spună ceva – pesemne că voia să-i atragă atenția Niedei că o interesau mai ales ultimele câteva nopți – dar, auzind de vise, șovăi, și-i ceru Niedei să-i dea amănunte.

— Ei, numai prostii, jupâneasă Mari, numai prostii, răspunse aceasta. Chiar zici că vrei s-auzi? L-am visat pe Lordul Brend în niște locuri ciudate, pășind pe un pod care plutea în aer. Tare cețoase visele astea, vă zic, dar le am aproape în fiecare noapte. Ați mai auzit vreodată așa ceva? Bătu-m-ar Norocul, numai prostii. Dar zic că-i ciudat. Și Bili mi-a spus că are parte de aceleași vise, dar cred că, de fapt, mă ascultă pe mine povestind și apoi mă imită. Câteodată îmi vine să cred că Bili nu-i un bărbat prea isteț.

— S-ar putea să-l nedreptățești, șopti slab Moiraine. Perrin o privi. După vorbe, părea zguduită, chiar mai mult decât atunci când auzise că în Ghealdan apăruse un alt fals Dragon. Nu simțea mirosul fricii, dar... Moiraine era speriată. Gândul îl tulbura mai tare decât dacă ar fi văzut-o mâniindu-se. Asta și-o mai putea închipui, dar s-o vadă înfricoșată, era cu neputință.

— Ce-i mai dau cu gura, făcu Nieda, aranjându-și cocul la ceafă. Ca și cum aş zice că visele mele neghioabe au vreo importanță.

Și chicoti iarăși, însă ceva mai încet, de parcă asta nu era chiar așa o prostie precum povestea cu zăpada.

— Jupâneasă Mari, zic că pari ostenită. Să vă conduc în camere, apoi vă pregătesc o masă de roșcăței proaspeți.

„Roșcăței?” Pesemne că erau niște pești, după mirosul care venea de la bucătărie.

— Camere, zise Moiraine. Da. Da, ne trebuie camere. Dar masa mai poate aștepta. Corăbii. Nieda, ce corabie pleacă spre Tear mâine dimineață, devreme? În noaptea asta am ceva de făcut.

Lan se încruntă la ea.

— Spre Tear, jupâneasă Mari? râse Nieda. Păi, nici una. Corăbiilor nu le mai este îngăduit să plece sau să vină din Tear, încă de-acum o lună, prin hotărârea Celor Nouă. Dar zic că celor din Seminția Mării nu prea le pasă de asta, numai că, acum, nu-i nici o corabie de-a lor în port. Ciudată poveste, zic. Porunca Celor Nouă, adică. Iar Regele tace mâlc, când, de obicei, nu-i lasă să facă nici un pas fără să se-mpotrivească. Sau poate nu-i chiar așa. Zice-se că pornim la război împotriva celor din Tear, dar barcagiii și căruțașii care duc provizii soldaților cică toți se uită spre miazănoapte, către Murandy.

— Căile Umbrei sunt întortocheate, spuse încordată Moiraine. Noi, însă, vom face ceea ce trebuie făcut. Întâi camerele, Nieda, apoi stăm și la masă.

Pentru cum arăta hanul, camera pe care-o primi Perrin se dovedi foarte plăcută, cu un pat larg și moale. Ușa era din scânduri subțiri. Când deschise fereastra, înăuntru pătrunse o adiere care aducea mirosurile din port, laolaltă și cu unele direct din canale, într-adevăr, dar care, măcar, era răcoroasă. Perrin își atârna mantia într-un cui, alături de tolbă și secure, și-și lăsă arcul în colț. Nu-și mai desfăcu nici boccelele, nici așternutul. Nu era sigur că avea să se poată odihni. Semnele de teamă pe care le arătase Moiraine mai înainte nu fuseseră nimic, pe lângă clipa în care spusese că avea ceva de făcut chiar în noaptea aceea. Pentru o clipă, dinspre ea venise mirosul groazei, precum cel al unei femei care se pregătea să-și bage mâna într-un cuib de viespi, pe care să le strivească între degete. „Pe Lumină, ce pune la cale? Dacă ea e înspăimântată, eu cum ar trebui să fiu?”

Dar își dădu seama că nu era, câtuși de puțin, înfricoșat. Se simțea... plin de elan, gata pentru ce avea să se întâmple, aproape dornic. Și hotărât. Recunoscuse senzațiile. Așa erau lupii, când se pregăteau să se arunce în luptă. „Arde-m-ar focul, mai bine m-aș teme!”

Când coborî îndărăt în sala mare, îl găsi acolo numai pe Loial. Nieda le pregătise o masă mare, cu scaune cu spătar, nu cu bănci. Găsise chiar și un jilț mare, pentru Ogier. Fata începuse acum un cântec despre un neguțător bogat care, după ce-și pierduse atelajul, într-un chip greu de crezut, se hotărâse, cine știe de ce, să se înhame el însuși la caleașca. Bărbații adunați în jurul cântăreței râdeau în hohote. Privind pe fereastră, Perrin

văzu că se întunecă, mai repede decât crezuse el. În aer mirosea a ploaie.

— La hanul ăsta, există și camere pentru Ogieri, îi spuse Loial. De fapt, am auzit că așa e peste tot, în Illian. Hangiile nădăduiesc să-i atragă pe meșterii zidari, atunci când mai vin prin oraș. Nieda crede că aduce noroc să adăpostești un Ogier. Dar pesemne că nu se-ntâmplă prea des. Zidarii stau mereu împreună, când pleacă Afară să muncească. Oamenii sunt pripiți, iar Fruntașii se tem ca nu cumva vreunul să-și iasă din fire și să-și facă rost de o secure cu mâner lung.

Și trase cu ochiul împrejur, de parcă îi bănuia pe bărbații de-acolo de gânduri necurate. Urechile i se pleoștiseră iarăși. Neguțătorul cel bogat era pe cale să-și piardă și caleașca, stârnind alte hohote de râs.

— Ai aflat cumva dacă mai sunt în Illian alții din steddingul Shangtai?

— Erau, dar Nieda spune că au plecat toți, în timpul iernii. Pare-se că nici nu-și terminaseră treaba. Nu înțeleg. Meșterii zidari nu aveau cum să lase lucrul neisprăvit, decât dacă nu erau plătiți, dar Nieda zice că nu era asta. Într-o dimineață, dispăruseră pur și simplu. Cică i-ar fi văzut cineva pe Calea înălțată, la vreme de noapte. Perrin, mie nu-mi place orașul ăsta. Nu știu de ce... dar mă tulbură.

— Ogierii, spuse Moiraine, apropiindu-se, simt anumite lucruri.

Femeia Aes Sedai purta o altă mantie, mai subțire, din pânză de in, albastru închis – pesemne că Nieda trimisese pe cineva să i-o cumpere – dar tot cu gluga trasă peste față. Nu mai răspândea mirosul fricii, însă părea încordată. Lan îi ținu scaunul să se așeze. Avea o privire îngrijorată. Zarine coborî ultima, trecându-și degetele prin părul proaspăt spălat. Mirosul de ierburi al trupului ei era încă și mai puternic. Se uită la tava pe care Nieda o așezase pe masă și bombăni încet:

— Mi-e scârbă de pește.

Hangița cea zdravănă adusese toată mâncarea pe un soi de răftuleț pe roți, ușor prăfuit, de parcă fusese de-abia scos din cămări, în cinstea lui Moiraine. Și farfuriile erau din porțelanul Semînției Mării, deși cam ciobite.

— Mănâncă, spuse Moiraine, uitându-se drept către Zarine. Ține minte că orice masă se poate dovedi ultima. Ai ales să vii

cu noi, așa că, în seara asta, mănânci pește. Măine poți să-ți găsești moartea.

Li se serviseră niște pești aproape rotunzi, albi cu dungi roșii. Perrin nu-i cunoștea, dar miroseau frumos. Își luă doi pe farfurie, și-i rânji lui Zarine, printre dumicați. Și gustul era bun. Pesemne că fuseseră presărați cu ceva mirodenii. „Ia să te văd cum mănânci peștii ăștia scârboși, Șoimițo”, se gândi. Zarine părea gata să sară să-l muște.

— Vrei să-i spun fetei să nu mai cânte, jupâneasă Mari? întrebă Nieda, care tocmai așeza pe masă castroane cu mazăre și cu un soi de terci gros și galben. Ca să puteți mânca în liniște?

Cu ochii în farfurie, Moiraine nu păru s-o fi auzit. Lan ascultă câteva clipe – neguțătorul își pierduse, pe rând, caleașca, mantia, cizmele, aurul și veșmintele, iar acum era silit să se lupte cu un porc, pentru a dobândi ceva de mâncare – apoi clătină din cap.

— Nu ne supără, zise, părând, pentru o clipă, pe cale să zâmbească; apoi o privi pe Moiraine și redeveni îngrijorat.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Zarine, care nici nu se uita la pește. Știu că e ceva. N-am mai văzut să te schimbi așa la față, Chip-de-Piatră, de când te-am cunoscut.

— Gata cu întrebările! spuse cu asprime Moiraine. Ai să afli ce-ți spun eu și atât!

— Și ce-ai să-mi spui? făcu Zarine.

— Mănâncă-ți peștele, îi zâmbi femeia Aes Sedai.

După asta, masa se desfășură într-o tăcere aproape completă. Se auzeau doar cântecele care răsunau prin încăpere: întâi unul despre un bogătaș de care soția și fiica își băteau joc iarăși și iarăși, fără să-l poată face mai puțin fălos, apoi unul despre o tânără care se hotăra să plece la plimbare dezbrăcată și altul despre un fierar care se potcovea pe sine însuși în locul calului. La acesta din urmă, Zarine aproape că se înecă de râs și uită ce avea în farfurie, așa că luă o îmbucătură și se înverzi deodată, de parc-ar fi înghițit noroi. „N-am să-mi bat joc de ea, își spuse Perrin. E caraghioasă de-a dreptul, dar am să-i arăt ce înseamnă bună-creștere.”

— Au gust bun, nu-i așa? spuse; Zarine îl fulgeră din ochi, Moiraine se încruntă pentru că-i întrerupsese firul gândurilor, și cam atât.

În vreme ce Nieda lua farfuriile și așeza pe masă tot felul de brânzeturi, o duhoare neașteptată îi zbârli lui Perrin părul de pe ceafă. Era un miros de ceva ce nu ar fi trebuit să existe. Îl mai simțise de două ori, până atunci. Privi neliniștit împrejur.

Fata cânta în continuare, un grup de bărbați se îndrepta spre ușă, iar Bili rămăsese sprijinit de perete, bătând din picior. Nieda își aranjă cocul, se uită repede împrejur, și dădu să se întoarcă la bucătărie.

Își privi și tovarășii. Cum era firesc, Loial își scosese o carte din buzunar și părea să fi uitat unde se găsea. Zarine, jucându-se cu o bucățică de brânză, își tot muta privirile de la el la Moiraine și înapoi, deși încerca să se prefacă nepăsătoare. Însă cel mai mult îl interesau Lan și Moiraine. Ei puteau să simtă Myrdraalii, trolocii și celelalte Făpturi ale Umbrei, încă de la o sută de pași. Însă femeia Aes Sedai ședea cu privirile în gol, iar Străjerul tocmai își tăia o felie de brânză, privind-o. Duhoarea nefirească se simțea de jur împrejur, precum în Jarra și în Remen și, de astă dată, nu se mai risipea. Părea să vină de la ceva dinăuntru.

Perrin cercetă iarăși încăperea. Bili lipit de perete, câțiva bărbați care veneau spre ei, fata care cânta și cei care hohoteau împrejurul mesei sale. „Bărbați care vin spre noi?” Se încruntă la ei. Șase bărbați cu chipuri șterse care se îndreptau hotărâți către masa lor. Chipuri foarte șterse. Tocmai se pregătea să-și întoarcă iarăși ochii către cei care-o ascultau pe cântăreață, când își dădu seama că duhoarea venea numai de la cei șase. Pe dată, aceștia scoaseră cuțitele, de parcă înțeleseseră că-i descoperise.

— Au pumnale! tună Perrin și aruncă în ei tava cu brânzeturi.

În sala cea mare începu hărmălaia. Bărbații strigau, cântăreața urla, Nieda îl chema pe Bili, totul întâmplându-se în același timp. Lan sări în picioare, din palmele lui Moiraine plecă o minge de foc, Loial înșfăcă jilțul ca pe-o măciuca, iar Zarine se dădu din drum, blestemând. Avea și ea un cuțit în mână, însă Perrin era mult prea ocupat ca să mai observe și altceva. Străinii păreau să privească drept la el. Iar securea rămăsese atârnată în camera sa, de un cui.

Apucând un scaun, rupse o scândură din spătar, aruncă restul către dușmani și începu să-și fluture arma grosolană prin aer. Cei șase dădeau să-l ajungă cu pumnalele, de parcă Lan și

ceilalți nu erau, pentru ei, decât niște piedici fără importanță. Îl înconjuraseră, așa că nu putea decât să le lovească tălșurile, pentru a le arunca în lături. Când făcea mișcări mai largi, risca să-i lovească pe Lan, Loial sau Zarine. Cu colțul ochiului, o văzu pe Moiraine care stătea de-o parte, neputincioasă. Erau prea aproape, așa că ea nu avea ce să facă, dacă nu voia să-și vatăme tovarășii. Dușmanii nici n-o băgau în seamă – nu se afla între ei și Perrin.

Gâfâind, izbuti să-l lovească pe unul peste cap, atât de tare încât auzi osul trosnind. Apoi, pe neașteptate, îi văzu pe toți prăbușiți la podea. I se părea că ținuse un sfert de ceas, dar văzu că Bili de-abia se oprea din fugă, privind cele șase trupuri întinse pe jos. El nici n-avusese măcar răgazul să intre în luptă. Lan era și mai sumbru ca de obicei; începu să scotocească leșurile, cu mare grijă, dar și cu o iuțeală care-i trăda scârba. Loial ridicase scaunul deasupra capului, gata să lovească; tresări și-l puse jos, rânjind stânjenit. Moiraine se uită lung la Perrin, la fel ca și Zarine, după ce-și scoase cuțitul din pieptul unuia dintre dușmani. Duhoarea nefirească dispăruse, pesemne odată cu ei.

— Vineții, spuse încet femeia Aes Sedai, pe urmele tale.

— Vineții? râse Nieda, tare, dar cam tulburată. Nu zău, jupâneasă Mari, după asta ai să-mi spui că dumneata crezi și în alte arătări, și-n Pieriți, și-n Taica Prăpădurilor care călărește cu câinii săi în Alaiul Sălbatic.

Câțiva dintre bărbații rămași răseră și ei, cu toate că se uitau la fel de neliniștiți la Moiraine și la leșuri. Și cântăreața se holba la femeia Aes Sedai. Perrin își aminti de mingea de foc, care lovise înainte ca totul să se învâртеjească. Într-adevăr, unul dintre Vineții avea urme de arsuri, lăsând un miros dulce și greșos de fum. Moiraine se întoarse de la Perrin către hangița și spuse liniștită:

— Omul poate păși pe calea Umbrei și fără să fie Făptura ei.

— Ei, da, Iscoadele, făcu Nieda, cu mâinile pe șoldurile sale voluminoase, încruntându-se la leșuri.

Lan termină de căutat, privi către Moiraine și clătină din cap, de parcă, la urma urmei, nici nu se așteptase să găsească ceva.

— Dar cred că erau, mai degrabă, tâlhari, continuă hangița, cu toate că n-am mai auzit până acum să fie vreunii atât de îndrăzneți încât să atace la un han. Aici, la *Castor*, n-am mai

avut niciodată morți. Bili! Aruncă-i într-un canal și presară ru-meguș proaspăt. Dar prin spate, ai grijă. Nu vreau să-și bage Garda nasul pe aici.

Bili încuviință, de parcă de-abia aștepta să ajute, după ce, mai devreme, nu avusese prilejul. Apucă în fiecare mână cingătoarea câte unui leș și le duse către bucătărie.

— Aes Sedai? făcu fata cu ochi negri care cânta, acoperindu-și cu palmele sânii, aproape dezgoliți. Nu voiam să insult pe nimeni cu cântecele mele. Pot alege altele, dacă dorești.

— Cântă ce vrei, fetiço, zise Moiraine. Turnul Alb nu e atât de departe de lume cum crezi tu. Am auzit și versuri mult mai deșucheate la viața mea.

Chiar și așa, nu părea prea mulțumită că lumea aflase că era Aes Sedai. Îl privi pe Lan, își luă mantia și o porni spre ușă. Străjerul îi tăie pe dată calea. Schimbară câteva cuvinte, lângă ușă, cu voce înceată – dar, pentru Perrin, era ca și cum ar fi vorbit chiar lângă urechea lui.

— Pleci fără mine? zise Lan. M-am legat să te țin în viață, Moiraine, atunci când m-am alăturat ție.

— Dar știi foarte bine că sunt primejdii pe care tu nu le poți înfrunta, Gaidin. Trebuie să mă duc singură.

— Moiraine...

— Ascultă-mă, Lan, îl întrerupse ea. Dacă nu izbutesc, tu ai s-o știi, și ai să fii silit să te întorci în Turnul Alb. Acest lucru nu l-aș schimba, chiar dacă aș avea vreme. Nu vreau să mori, încercând în zadar să mă răzbuni. Ia-l cu tine pe Perrin. Umbra ne-a arătat că el deține un loc important în Pânză, chiar dacă nu știm pentru ce. Am fost proastă. Rand e un ta'veren atât de puternic, încât pe ceilalți doi nici nu i-am mai băgat în seamă. Cu Perrin și Mat, poate că Suprema va izbuti să schimbe mersul lucrurilor. Va fi silită s-o facă, dacă Rand rămâne slobod. Povestește-i totul, Gaidin.

— Vorbești de parc-ai fi murit deja, spuse cu asprime Lan.

— Roata țese după cum îi este voia, iar Umbra întuneacă lumea. Ascultă-mă și supune-te, Lan, așa cum ai jurat.

Și, cu asta, dispăru pe ușă.

CAPITOLUL 43

Frații de Dincolo

Fata cu ochi negri se urcă la loc pe masă și începu iarăși să cânte, cu glas tremurat. Era un cântec pe care Perrin îl știa drept *Cocoșul jupânesei Aynora* și, cu toate că vorbele erau iarăși altele, spre dezamăgirea sa – și, în egală măsură, spre rușinea pe care i-o pricinuia gândul – cocoșul rămăsese personajul principal. Nici măcar jupâneasă Luhhan nu s-ar fi împotrivit unor asemenea versuri. „Pe Lumină, sunt mai rău ca Mat.”

Ascultătorii nu se plânseră. Unii păreau, ce-i drept, cam nemulțumiți, dar la fel de dornici să nu se pună rău cu Moiraine, ca și cântăreața. Nimeni nu-și dorea să insulte vreodată o Aes Sedai, chiar dacă plecase. Bili se întoarse și mai luă doi Vineții. Câțiva bărbați traseră cu ochiul la leșuri și clătinară din cap, iar unul scuipă în rumegușul de pe jos. Lan veni în fața lui Perrin.

— De unde i-ai cunoscut, fierarule? întrebă încet. Nu sunt atât de spurcați încât Moiraine și cu mine să-i simțim. S-a întâmplat ca Vineții să treacă printre o sută de gârzi, în rândul cărora se aflau și Străjeri.

Știind că Zarine îl privea, Perrin încercă să-i răspundă încă și mai încet.

— I-am... i-am mirosit. Și mi s-a mai întâmplat, Lan, în Jarra și în Remen, însă acolo mirosul s-a risipit. Pesemne că plecaseră înainte să ajungem noi.

Nu era sigur dacă Zarine auzise sau nu; ea se aplecase către ei, trăgând cu urechea, dar prefăcându-se neatentă. Fără să pară deloc surprins, Străjerul răspunse:

— Deci erau pe urma lui Rand. Iar acum au fost pe urmele tale. Fierarule, continuă Lan, ridicând puțin glasul, acum ies să cercetez pe afară. Poate că ochii tăi au să zărească ceva ce mie mi-ar putea scăpa.

Perrin încuviință. Pesemne că celălalt era tare îngrijorat, dacă ajunsese să ceară ajutor.

— Și neamul tău vede mai bine decât altele, Ogierule.

— Oh, da, făcu Loial. Da, pot veni și eu cu voi. Dar, mai spuse, uitându-se către cei doi Vineții care mai rămăseseră pe podea, nu cred să mai fie și alții. Voi?

— Ce căutam, Chip-de-Piatră? Întrebă Zarine.

Lan o privi lung, apoi clătină din cap de parcă se hotărâse să nu-i dezvăluie cine știe ce.

— Ce-om găsi, fato. O să știm când o să vedem.

Perrin se gândi să urce după secure, dar Străjerul porni spre ușă, fără sabie la cingătoare. „Nu că ar avea nevoie, se gândi Perrin, morocănos. Și fără ea, e aproape la fel de primejdios.” Cât despre el, nu lăsă din mână piciorul de scaun. Observă, cu ușurare, că Zarine avea pumnalul în mână.

Cerul era plin de nori negri. Strada era cufundată în penumbra asfințitului și pustie. Pesemne că oamenii nu mai așteptaseră să-i prindă ploaia. Perrin zări un singur bărbat, care alerga în josul unei străduțe, către un pod. Vântul începea să se întetească. O bucată de cârpă zbură peste lespezile inegale. Alta, prinsă de o stănoagă, flutura cu un zgomot sec. Începu să și tune. Perrin strâmbă din nas. Prinsese un miros de artificii. „Nu, parcă n-ar fi chiar asta.” Era un miros ca de sulf ars. Sau pe aproape. Zarine îi lovi scândura cu tăișul cuțitului.

— Chiar că ești puternic, bărbățoiule. Ai rupt scaunul ăla de parcă era din nuielușe.

Perrin mormăi ceva. Își dădu seama că-și ținea spinarea foarte dreaptă și, cu bună știință, lăsă umerii în jos. „Fată neghioabă!” Zarine râse pe înfundate, făcându-l să nu mai știe cum să stea. „Și tu, ești la fel de neghiob ca ea! Parcă plecaseși în căutare. Dar după ce?” Pe stradă nu se vedea nimic, și nu se simțea decât mirosul care aducea cu cel de sulf ars. Și Zarine. Firește.

Loial părea să se întrebe și el ce anume căutau. Se scărpină în dosul unei urechi, trase cu ochiul în stânga, în dreapta, apoi se scarpină în dosul celeilalte și ridică ochii către acoperișul hanului. Lan apăru de pe o alee alăturată și ieși în stradă, cercetând umbrele care se așterneau printre clădiri.

— Poate că i-o fi scăpat ceva, îngână Perrin, cu toate că nu-i prea venea să creadă, și se întoarse către alee. „Dacă trebuie să caut, caut. Cine știe dacă, totuși, nu i-a scăpat ceva.”

Lan se opri la câțiva pași de ei, cu ochii ațintiți asupra lespezilor pe care calea. Apoi o apucă îndărăt către han, în pas iute, dar cu privirile în jos, de parcă urmărea ceva. Ajunse la o stănoagă, aflată chiar lângă ușa hanului, și se opri acolo, privind bucata de piatră cenușie. Perrin se hotărî să nu mai coboare pe alee – între altele, pentru că mirosea la fel de urât precum un canal – și, în schimb, se apropie și el. Văzu pe dată ce observase Străjerul. În piatră erau întipărite două urme, ca și cum un câine uriaș se ridicase cu labele pe stănoagă. Mirosul ca de sulf se simțea încă și mai puternic. „Dar, pe Lumină, câinii nu lasă urme în piatră!” Văzu și urma după care se luase Lan. Câinele venise pe stradă, până la stănoagă, apoi se întorsese și plecase pe același drum, lăsând urme de parcă ar fi pășit pe pământul de-abia arat. „Nu se poate așa ceva!”

— Dulău-Strigoi, spuse Lan, iar Zarine căscă gura și Loial gemu slab – pentru un Ogier. Fierarule, să știi că Dulăii nu lasă nici o urmă în praf, nici măcar în noroi, ci doar în piatră. N-au mai fost văzuți la miazăzi de Munții Dhoom, de pe vremea Războaielor Troloce. Ăsta căuta ceva, așa zice. După ce-a găsit prada, s-a întors să-i spună stăpânului.

„Pe mine mă căuta? se gândi Perrin. Mă vânează Vineții și Dulăi-Strigoi? Asta-i o nebunie!”

— Adică avea dreptate Nieda? întrebă Zarine cu un tremur în glas. Taica Prăpădurilor a ieșit la vânătoare, în fruntea Alaiului Sălbatic? Pe Lumină! Am crezut că asta era doar o poveste.

— Nu fi atât de slabă de minte, fetiço, îi răspunse cu asprime Lan. Dacă Cel Întunecat ar fi liber, am avea parte cu toții de o soartă mai rea decât moartea. Însă, continuă el, uitându-se în josul străzii, unde duceau urmele, Dulăii-Strigoi există cu adevărat. Sunt aproape la fel de primejdioși ca Myrdraalii, și mai greu de omorât.

— Poftim, acum Pieriții, mormăi Zarine. Vineții. Pieriți. Dulăi-Strigoi. Ai face bine să mă duci la Cornul lui Vaiere, țărănușule. Ce surprize îmi mai pregătești?

— Fără întrebări, îi spuse Lan. Nu știi încă prea multe. Moiraine te-ar elibera de jurământ, dacă făgăduiești să nu te ții după noi. Poți să juri asta aici, în fața mea, și-apoi să pleci. Și ai fi înțeleaptă s-o faci.

— Nu mă sperii tu, Chip-de-Piatră, zise Zarine. Nu mă sperii așa de ușor.

Totuși părea îngrozită. Începuse să răspândească și mirosul care-o dădea de gol.

— Am o întrebare, grăi Perrin, și vreau răspuns. Nici tu, Lan, nici Moiraine nu ați simțit acest Dulău. Cum de nu?

Străjerul căzu pe gânduri. Într-un târziu, răspunse:

— S-ar prea putea, fierarule, ca răspunsul să fie unul pe care nici tu, nici eu nu vrem să-l știm. Nădărduesc numai să nu ne omoare pe toți. Duceți-vă și dormiți cât puteți. Mă îndoiesc să rămânem în Illian până mâine. Ne așteaptă un drum lung și greu.

— Dar tu? întrebă Perrin.

— Mă duc după Moiraine, să-i povestesc despre Dulău. Nu se poate mânia dacă mă țin pe urmele ei pentru asta, mai ales că n-are de unde să afle, până când nu-i sare în spate.

Primele picături de ploaie loviră pământul tocmai când ei intrau în han. Bili îi luase și pe ultimii Vineții și acum strângea rumegușul pătat de sânge. Fata cu ochi negri cânta ceva trist, despre un băiat care-și părăsea iubita. Jupânesei Luhhan i-ar fi plăcut nespus. Lan fugi înaintea lor, urcă scările și, până să ajungă Perrin la al doilea cat, le și coborî, legându-și sabia la cingătoare și purtând pe braț mantia în culori schimbătoare, de parcă nu-i mai păsa cine-o observa.

— Dacă poartă asta în oraș..., începu Loial, clătinând din cap, cu creștetul aproape de tavan. Nu știu dacă voi putea dormi, dar am să încerc. Visele s-ar putea dovedi mai plăcute decât trezia.

„Nu întotdeauna, Loial”, se gândi Perrin, în timp ce Ogierul se îndepărta. Zarine părea dornică să rămână cu el, însă o trimise la culcare și-i închise hotărât ușa în nas. Dezbrăcându-se, privea îngândurat așternuturile.

— Trebuie să aflu, oftă, și se strecură în pat. Afară răpăia ploaia și mugeau tunetele. Prin cameră sufla o adiere care

aducea un pic din răcoarea ploii, dar tot nu avea nevoie de păturile care se aflau la picioare. Ultimul lucru care-i trecu prin minte înainte să se cufunde în somn era că uitase iarăși să aprindă o lumânare, deși în cameră era întuneric. „Nechibzuit. Nu trebuie să fiu nechibzuit. Asta strică totul.”

Visele i se învârteliră în minte. Dulăii-Strigoi îl urmăreau; nu-i vedea, dar le auzea urletele. Apoi Pieriții și Vineții. Din când în când, văzu un bărbat înalt și zvelt, cu un surtuc brodat și elegant și cu cizme cu ciucuri de aur. De cele mai multe ori, avea în mână un soi de sabie care strălucea ca soarele, și râdea victorios. Uneori ședea pe un tron, și regii și reginele se plecau în fața lui. Era ciudat – parcă nici nu erau visele lui, ci ale altcuiva.

Apoi totul se schimbă, și Perrin înțelese că pătrunsese în visul de lup pe care-l căuta. De astă dată, de bună voie. Stătea în vârful unei ridicături de piatră. Vântul îi făcea părul să fluture, aducându-i la nas mii de mirosuri de uscăciune și, de la mare depărtare, mirosul foarte slab al unui curs de apă. O clipă, îi trecu prin minte că luase chip de lup, și începu să-și pipăie trupul, ca să se convingă că se vedea, cu adevărat, pe sine. Da, avea propriul surtuc, pantalonii și încălțărilor. Purta arcu și avea tolba la șold, dar fără secure.

— Sarsar! Sarsar, unde ești?

Lupul nu apăru. Era înconjurat de munți cu creste zimțate, precum și de alte ridicături, despărțite de platouri pustii și de creste neregulate. Din loc în loc, erau prăpăstii. Văzu câteva ierburi, dar nu prea verzi, ci cu firele scurte și aspre. Erau și tufișuri desfrunzite, pline de ghimpi, și alte frunze late, care păreau, și ele, țepoase, precum și copaci rari, chirciți, strâmbați de vânt. Dar lupii își găseau prada până și aici.

În timp ce se uita împrejur, un munte se cufundă, dintr-o dată, în beznă. Nu-și dădea seama cât era de departe de el, însă privirea îi străbătu până dincolo de umbre. Îl văzu pe Mat, scuturând un păhăruț cu zaruri. Adversarul său îl privea cu ochi de foc. Mat nu părea să-l vadă, dar Perrin îl cunoștea.

— Mat! strigă. E Ba'alzamon! Mat, joci zaruri cu Ba'alzamon!

Mat aruncă. Zarurile se rostogoliră. Imaginea se stinse și muntele apăru din nou din beznă.

— Sarsar! Sarsar!

Perrin se răsuca încet, privind în toate părțile. Chiar și în sus, către cer – „De-acum poate să zboare.” – unde norii se adunau a ploaie. Pământul uscat, aflat undeva, departe, sub el, avea să înghită totul pe dată.

Printre nori se formă o altă negură, o poartă către cine știe unde. Egwene, Nynaeve și Elayne stăteau în jurul unei cuști uriașe, de metal, cu ușița ridicată și ținută în loc de un arc mare. Pășiră înăuntru și se întinseră, toate trei, să scoată piedica. Ușița cu zăbrele se închise cu zgomot în urma lor. O femeie cu părul împletit în cosițe rase batjocoritor, iar o alta, toată în alb, rase și ea, uitându-se către prima. Poarta din cer se închise. Rămaseră doar norii.

— Sarsar, unde ești? strigă Perrin. Am nevoie de tine! Sarsar!

Și, dintr-odată, lupul cenușiu apărură, lăsându-se pe ridicătura de piatră de parcă ar fi sărit de undeva mai sus. „Primejdie. Te-am prevenit, Tăurașule. Prea tânăr. Încă prea proaspăt.”

— Trebuie să știu, Sarsar. Ai spus că sunt lucruri pe care trebuie să le văd. Dar am nevoie să aflu mai multe, să văd și altele.

Șovăi, cu gândul la Mat, Egwene, Nynaeve și Elayne.

— Ciudățeniile pe care le văd aici sunt reale?

Sarsar păru să șovăie, de parcă răspunsul era atât de simplu încât un lup nu înțelegea de ce trebuia să explice, sau cum. În cele din urmă, însă, gândul luă formă.

„Ce-i real nu e real. Ce nu-i real este. Carnea e vis și visele au trup.”

— Dar asta nu-mi spune nimic, Sarsar. Nu înțeleg.

Lupul îl privi de parcă spusese că nu înțelegea că apa e udă.

— Ai zis că trebuie să văd ceva. Mi i-ai arătat pe Ba'alzamon și Lanfear.

„Mușcă-Inimă. Vânează-n-Noapte.”

— De ce, Sarsar? De ce trebuia să-i văd?

„Vine Ultima Vânătoare.” Gândul era trist și, cumva, resemnat. „Ce va fi trebuie să fie.”

— Nu înțeleg! Ultima Vânătoare? Ce-i asta? Sarsar, în seara asta au venit după mine niște Vineții.

„Nemorții te vânează?”

— Da! Vineții! După mine! Iar în afara hanului era un Dulău-Strigoi! Vreau să știu de ce mă urmăresc.

„Frații de dincolo!” Sarsar se ghemui, privind în toate părțile, de parcă aștepta să fie atacați. „De mult nu i-am mai văzut pe Frații de Dincolo. Pleacă, Tăurașule! Mare primejdie! Fugi de Frații de Dincolo!”

— De ce mă urmăresc, Sarsar? Tu știi. Știu că știi!

„Fugi, Tăurașule.” Sarsar se năpusti, lovindu-l cu labela în piept, aruncându-l pe spate, în prăpastie. „Fugi de Frații de Dincolo.”

În cădere, vântul îi șuiera pe la urechi. Sarsar și ridicătura de piatră se pierdeau în văzduh.

— De ce, Sarsar? strigă Perrin. Trebuie să știu de ce!

„Vine Ultima Vânătoare.”

Avea să se lovească. O știa. Se apropia năvalnic de pământ. Se încordă, așteptând izbitura care să-l...

Apoi sări în capul oaselor, cu ochii țintă la lumânarea care tremura pe măsuta de lângă pat. Afară fulgera, iar tunetele zguduiau fereastra.

— Ce-o fi vrut să spună? îngână. „Lumânarea asta n-am aprins-o eu.”

— Vorbești singur. Și te zvârcolești în somn.

Perrin tresări, blestemându-se în gând pentru că nu simțise mirosul de ierburi dimprejur. Zarine ședea pe un scăunel, lângă masă, cu bărbia în palmă, cu cotul pe genunchi, privind-l.

— Ești ta'veren, zise, ca și cum făcea o listă. Chip-de-Piatră crede că ochii ăia ciudați ai tăi pot zări lucruri pe care el nu le vede. Vineții vor să te omoare. Călătorești cu o Aes Sedai, un Străjer și un Ogier. Scoți Aieli din cușcă și omori Mantii Albe. Cine ești tu, țărănușule? Dragonul Renăscut?

Glasul ei spunea că era lucrul cel mai caraghios care-i trecuse prin minte. Totuși, Perrin se foi stingher.

— Oricine-ai fi, bărbățoiule, adăuga Zarine, ți-ar trebui mai mult păr pe piept.

El se răsuci, blestemând, și-și trase o pătură până la gât. „Pe Lumină, mereu îmi face așa.” Chipul fetei era aproape ascuns în beznă. N-o putea vedea bine decât când fulgera. Sclipirile puternice îi fluturau pe chip urmele nasului mare și ale pomeților înalți. Dintr-odată, își aminti că Min îi spusese că trebuia să fugă de o femeie frumoasă. După ce-o recunoscuse, în visul de lup, pe Lanfear, crezuse că despre ea era vorba – că doar nu era cu putință să existe o femeie mai frumoasă ca

aceea – dar era numai un vis, în timp ce Zarine era aievea, și-l privea cu ochii negri, migdalați, cugetând, cântărindu-l.

— Ce faci aici? o întrebă. Ce vrei? Cine ești?

Ea își dădu capul pe spate și râse.

— Sunt Faile, țărănușule, o Corniată. Cine crezi că sunt, femeia visurilor tale? De ce-ai sărit așa? Parcă te-ai speriat de mine.

Până să găsească ce să-i răspundă, ușa se trânti de perete și apăru Moiraine, trasă la față și palidă ca moartea.

— Visele tale de lup sunt adevărate precum cele ale unei Vestitoare, Perrin. Rătăciții sunt într-adevăr liberi, iar unul dintre ei stăpânește în Illian.

CAPITOLUL 44

Vânătoarea

Perrin se dădu jos din pat și începu să se îmbrace, fără să-i pese dacă Zarine îl urmărea sau nu. Știa ce avea de făcut în continuare, dar totuși o întrebă pe Moiraine:

— Plecăm?

— Dacă vrei să te întâlnești cu Sammael, poți să rămâi, răspunse ea, sec. Ca la un semnal, fulgeră și se auzi un tunet. Femeia Aes Sedai parcă nici n-o băga în seamă pe Zarine. Îndesându-și poalele cămășii în pantaloni, Perrin își dori, dintr-odată, să fi avut surtucul și mantia pe el. Rostirea numelui Rătăcitului părea să fi făcut întreaga încăpere să se răcească. „Parcă n-ar fi fost de ajuns Ba'alzamon; acum sunt liberi și Rătăciții. Pe Lumină, oare mai contează dacă-l găsim pe Rand, sau e deja prea târziu?” Continuă, totuși, să se îmbrace, apoi își trase încălțările. Dacă nu mergea mai departe, însemna că se lăsa bătut, dar oamenii din Ținutul celor Două Râuri nu erau niciodată așa.

— Sammael, îngână Zarine. Unul dintre Rătăciți stăpânește în...? Pe Lumină!

— Tot mai vrei să vii cu noi? întrebă încet Moiraine. N-aș putea să te silesc să rămâi aici, acum, dar am să-ți mai dau un ultim prilej să juri că vei pleca departe de mine.

Zarine șovăi, iar Perrin se opri cu surtucul pe jumătate îmbrăcat. Era convins că nimeni nu putea dori să li se alăture unora care-și atrăseseră mânia Rătăciților. Mai ales acum că Zarine știa ce aveau de înfruntat. „Dacă nu cumva are o pricină foarte puternică.” De fapt, toți cei care auzeau că unul dintre Rătăciți era liber ar fi trebuit s-o ia la fugă și să le ceară celor din Seminția Mării să-i ducă dincolo de Pustie, nu să stea pe gânduri.

— Nu, spuse Zarine, în cele din urmă, iar el se liniști. Nu, n-am să jur asta. Fie că mă conduceți la Cornul lui Vaiere sau nu, nici măcar cel care îl găsește nu va avea o asemenea poveste ca a mea. Aes Sedai, cred că istorisirea asta va dăinui secole de-a rândul, iar eu vreau să fiu părtașă.

— Nu! se răsti Perrin. Nu te cred. Sigur mai vrei ceva!

— N-avem vreme să ne ciondănim, îi întrerupse Moiraine. Din clipă în clipă, Lordul Brend poate afla că unul dintre Dulăii săi a murit. Fără îndoială că își va da seama că a fost un Străjer la mijloc, adică și o Aes Sedai, și va veni în căutarea mea. Vreți să rămâneți aici până vă găsește? Copii neghiobi, mișcați-vă. Mișcați-vă!

Și dispăru pe coridor, înainte ca Perrin să apuce să deschidă gura. Nici Zarine nu mai zăbovi, ci plecă în fugă, fără lumânare. Perrin se grăbi să-și adune lucrurile și se năpusti spre scările din spate, legându-și securea la cingătoare. Pe drum, se întâlni cu Loial, care încerca să-și îndese în desagi o carte cu coperte din lemn și, în același timp, să-și lege mantia. Perrin îl ajută. Zarine îi ajunse din urmă înainte să fi apucat să iasă în ploaia torențială.

Perrin se ghemui sub mantie și alergă spre grajd, străbătând curtea bătută de furtună, fără să-și mai ridice gluga. „Are ea o pricină. Numai o nebună ar face așa ceva pentru a fi părtașă la o aventură.” Ploaia îi făcu părul flească, lipindu-i-l de cap, până să ajungă în grajd. Moiraine era deja acolo, învăluită într-o mantie din pânză unsă, încă plină de picături. Nieda ținea un felinar, pentru ca Lan să poată termina de înșeuat caii. Apăruse încă unul, un jugan murg, cu nasul și mai mare decât al lui Zarine.

— Am să trimit porumbei în fiecare zi, spuse Nieda. N-o să mă bănuiască nimeni. Bătu-m-ar Norocul. Până și Mantiile Albe zic că mă vorbesc de bine.

— Ascultă-mă, femeie! se răsti Moiraine. Nu vorbesc despre o Mantie Albă sau o Iscoadă. Ai să fugi din oraș și ai să-i iei cu tine pe toți la care ții. M-ai slujit de doisprezece ani. Fă-o și acum!

Fără nici o tragere de inimă, Nieda încuviință, iar Moiraine mârâi, scoasă din răbdări.

— Asta-i pentru tine, fato, îi spuse Lan lui Zarine, arătându-i juganul. Urcă-te. Dacă nu știi să călărești, va trebui să înveți din mers sau să primești propunerea mea.

Ea se urcă în șa fără nici o greutate.

— Acum că mă gândesc mai bine, am mai fost o dată în viață pe un cal, Chip-de-Piatră.

Și se răsuci să-și lege lucrurile la spate.

— Ce-ai vrut să spui, Moiraine? Întrebă Perrin, înșeuându-și calul. Cum adică, va afla unde sunt? Știe doar! Ai uitat de Vineții?

Nieda chicoti, făcându-l să se întrebe mânios cât de multe știa sau credea dintre lucrurile despre care pretindea că ar fi doar închipuiri.

— Nu Sammael a trimis Vineții, răspunse Moiraine, urcând în șa cu mișcări sigure, de parcă nu era nici o grabă. Dar Dulăul-Strigoii era al lui. Cred că mie mi-a luat urma. Nu avea cum să-i trimită și pe unii și pe celălalt. Cineva vrea să pună mâna pe tine, dar cred că Sammael nici nu știe că ești, încă.

Cu un picior în scări, Perrin se opri și o privi lung, însă ea părea mai preocupată să-și mângâie iapa pe grumaz, decât de întrebările de pe chipul lui.

— Bine că m-am luat după tine, zise Lan, iar femeia Aes Sedai pufni tare.

— Ce n-aș da să fii femeie, Gaidin. Te-aș trimite novice în Turn, să înveți să te supui.

El ridică dintr-o sprânceană și-și atinse mânerul sabiei, iar Moiraine oftă.

— Poate că, uneori, e bine că ești neascultător. De fapt, cred că nici măcar Sheriam și Siuan Sanche împreună nu te-ar putea învăța să fii supus.

— Nu înțeleg, făcu Perrin. „Nu-i prima oară când spun asta, și m-am săturat. Vreau răspunsuri pe care să le înțeleg.” Se urcă în șa, pentru ca Moiraine să nu-l mai poată privi de sus; nu voia să-i dea și satisfacția asta. Dacă nu el a trimis Vineții, atunci cine? Un Myrdraal, poate, un alt Rătăcit, și atunci..., începu, dar

se opri să înghită în sec. „Alt Rătăcit? Pe Lumină!” Dacă i-a trimis altcineva, de ce nu i-a spus și lui? Că doar sunt cu toții Iscoade, nu? Și de ce eu, Moiraine? De ce eu? Rand e Dragonul Renăscut, fir-ar a naibii de treabă.

Le auzi pe Zarine și Nieda oftând surprinse și de-abia atunci își dădu seama ce spusese. Privirea lui Moiraine părea să-l jupoie ca o sabie. „La naiba cu gura asta spartă a mea. De ce nu m-am gândit, înainte să vorbesc?” Pesemne că își pierdea mințile de câte ori simțea că Zarine îl urmărea din priviri.

— De-acum ești legată de noi, îi spuse Moiraine acesteia din urmă. Nu mai ai cum să te întorci din drum. Niciodată.

Zarine părea că vrea să spună ceva, dar îi era frică. Însă femeia Aes Sedai își întorsese deja privirile în altă parte.

— Nieda, fugi din Illian chiar în noaptea asta! Pe loc! Și ține-ți gura încă și mai bine închisă decât în anii de până acum. Sunt oameni pe lume care ți-ar tăia limba, dacă ai lăsa să-ți scape ceva, până să ajung eu să te găsesc.

Tonul ei aspru nu lăsa să se înțeleagă limpede ce voia să spună, dar Nieda încuviință cu hotărâre, de parcă pricepuse toate posibilitățile.

— Cât despre tine, Perrin, făcu femeia Aes Sedai, apropiindu-se și făcându-l, fără voia sa, să se tragă în spate, află că în Pânza sunt țesute multe fire, unele la fel de negre ca Umbra însăși. Ai grijă să nu te sugrume vreunul.

O îmboldi pe Aldieb și iapa se năpusti în ploaie. Mandarb o urmă îndeaproape. „Arde-te-ar focul, Moiraine”, se gândi Perrin, călărind în urma lor. „Uneori parcă nici nu mai știu de ce parte ești.” Trase cu ochiul la Zarine care călarea în spatele lui, cu mare ușurință, de parcă s-ar fi născut în șa. „Dar tu, de ce parte ești oare?”

Din pricina ploii, oamenii se retrăseseră înăuntru, așa că nu văzură pe nimeni care să caște gura la plecarea lor, însă caii puteau să alunece pe lespezile neregulate. Până să ajungă la Calea înălțată, o fâșie lată de pământ bătătorit care se ducea spre miazănoapte, străbătând mlaștina, potopul începu să se mai domolească. Tuna încă, dar fulgerele rămăseseră mult în urma lor, pesemne în largul mării. Perrin se simți ceva mai încurajat. Ploaia căzuse îndeajuns de mult pentru a le ascunde fuga, însă de-acum părea că urma o noapte senină, numai bună de călărit. O și spuse, dar Lan clătină din cap.

— Dulăii-Strigoi se bucură de nopțile cu lună, fierarule, iar ploaia îi sperie cel mai tare. O furtuna zdravănă poate să te ferească de ei mai bine ca orice armă.

Ca la un semn, ploaia se opri aproape de tot. Perrin îl auzi pe Loial gemând, undeva în urma lui. Calea înălțată se isprăvi, laolaltă cu mlaștina, la vreo două mile de oraș. Însă drumul mergea mai departe, abătându-se ușor spre răsărit.

Umbrele serii se topiră în noapte. Ploaia continuă să cadă slab. Moiraine și Lan îi duceau într-un trap iute. Copitele cailor plescăiau prin băltoace. Luna strălucea printre nori. Împrejurul lor începură să apară dealuri joase și copaci din ce în ce mai deși. Perrin se gândi că aveau să ajungă la o pădure, ceea ce nu-l prea încânta. Pădurile puteau să-i ascundă de urmăritori, sau să-i ajute pe aceștia să se apropie pe neașteptate.

Depart, în urma lor, se auzi un schelălăit subțiratic. O clipă, crezu că era un lup și, aproape fără să-și dea seama, Perrin dădu să-i atingă gândurile, dar se opri la timp. Urletul se auzi iarăși și îl făcu să-și dea seama că nu era lup. Îi răspunseră și altele, de la mai multe mile depărtare, niște bocete nefirești care vorbeau de sânge și moarte, șuierăturile coșmarurilor. Spre mirarea sa, Lan și Moiraine încetinară. Femeia Aes Sedai începu să cerceteze dealurile dimprejur, prin noapte.

— Sunt departe, zise el. N-au să ne prindă, dacă nu ne oprim.

— Dulăii? făcu Zarine. Ția sunt Dulăii-Strigoi? Ești convinsă că nu e Alaiul Sălbatic, Aes Sedai?

— Dar tocmai asta și este, îi răspunse Moiraine.

— De Dulăii-Strigoi nu scapi cu fuga, fierarule, zise Lan, nici dacă ai un cal iute. Trebuie să-i înfrunți și să-i învingi, altfel au să te sfâșie.

— Puteam să rămân în steddung, știți? făcu Loial. Pesemne că maică-mea m-ar fi însurat, până acum, dar n-ar fi fost o viață rea. Aș fi avut multe cărți. Nu era musai să călătoresc.

— Acolo, le zise Moiraine, arătându-le o movilă înaltă, fără copaci, undeva la dreapta. Nici în jurul ei nu erau copaci, pe o distanță de vreo două sute de pași, și nici mai departe nu erau foarte deși. Trebuie să-i vedem venind, dacă e să avem o șansă.

Urletele Dulăilor se înălțară din nou, ceva mai aproape. Acum că Moiraine alesese locul, Lan îl îmboldi ușor pe Mandarb. În timp ce urcau, copitele cailor răsunau pe pietrele aproape îngropate în noroi și umezite de ploaie. Lui Perrin i se păru că

aveau prea multe colțuri perfect pătrate pentru a fi opera naturii. Ajunși în vârf, descălecară împrejurul a ceva ce părea a fi un bolovan micuț, rotunjit. Luna apăru printre nori, iar Perrin se trezi uitându-se la un chip din piatră, lung cam de doi pași și bătut de vremuri. Pesemne că era de femeie, după lungimea părului, iar ploaia o făcea să pară că plânge. Moiraine descălecă și se duse să se uite în direcția din care veneau urletele. Picăturile de ploaie îi sclipeau de-a lungul mantiei unse. Loial își aduse calul mai aproape, ca să se poată uita la capul sculptat, apoi se aplecă și-l pipăi.

— Cred că era Ogier, spuse, în cele din urmă. Dar locul ăsta nu-i unul dintre steddindurile vechi. Aș fi simțit. Am fi simțit-o cu toții, și am fi fost la adăpost de Făpturile Umbrei.

— La ce vă uitați? făcu Zarine, mijindu-și ochii. Ce e? Adică, cine e ea?

— De la Frângere încoace, multe neamuri s-au ridicat și s-au prăbușit, spuse Moiraine fără să se întoarcă. Unele n-au lăsat în urmă decât un nume pe o pagină îngălbenită sau niște linii pe un petic de hartă. Oare noi vom putea lăsa măcar atât?

Urletele înfricoșătoare se auziră din nou, mereu mai aproape. Perrin încercă să-și dea seama cât de repede se apropiau, și se gândi că Lan avusese dreptate. Nu ar fi putut scăpa cu fuga. Nu mai aveau mult de așteptat.

— Loial, spuse Lan, tu și cu fata ți-neți caii. Cuțitele tale nu sunt de mult folos aici, fato, îi spuse lui Zarine care dădea să se împotrivească. Nici măcar asta – și își trase din teacă sabia care sclipi în lumina lunii – nu e cine știe ce. Par să fie vreo zece, nu unul. Treaba ta e să ții caii, ca să nu fugă când vor simți mirosul. Nici măcar Mandarb nu-l îndură.

Dacă sabia Străjerului nu era de folos, pesemne că nici securea. Perrin simți un soi de ușurare la acest gând. Nu va trebui să folosească securea, chiar dacă aveau de înfruntat Făpturi ale Umbrei. Își scoase arcul.

— Poate ăsta să fie bun la ceva.

— Dacă vrei să încerci, fierarule, n-ai decât, zise Lan. Dulăii mor greu. Poate izbutești să omori unul.

Perrin scoase din pungă o coarda nouă, încercând să o apere de ploaia rară. Învelișul de ceară era subțire și nu putea ține multă vreme piept umezelii. Luând arcul între coapse, îl încordă cu ușurință. Când ridică ochii, văzu și Dulăii-Strigoi. Alergau în

galop, precum caii. Văzându-i, se năpustiră și mai iute. Erau zece siluete masive, alergând prin noapte, strecurându-se printre copacii rari. Scoase din tolbă o săgeată cu vârful lat, o puse în arc, dar nu-i dădu drumul. Nu era nici pe departe cel mai bun arcaș din Emond's Field, dar printre tineri, numai Rand îl întrecea. Se hotărî să tragă de la trei sute de pași. „Prostule! La distanța aia, până și o țintă nemișcată ți-ar fi greu să atingi. Dar dacă aștept, la cum se mișcă...” Venind lângă Moiraine, ridică arcul. „Trebuie doar să-mi închipui că umbra aia mișcătoare e un câine mare.” Trase. Era convins că nimerise silueta cea mai apropiată, însă nu se auzi decât un mârâit. „Nu merge. Vin prea repede.” Scosese deja a doua săgeată. „Moiraine, de ce nu faci nimic?” Le vedea ochii care sclipeau ca argintul, dinții ca de oțel. Erau negri ca noaptea însăși, mari cât un ponei. Se năpusteau spre ei, în tăcere, căutând prada. Vântul aduse cu sine un miros ca de sulf ars; caii, până și armăsarul lui Lan, începură să necheze de teamă. „Arde-te-ar focul, Aes Sedai, fă ceva!” Slobози o altă săgeată. Dulăul din frunte se împletici. „Pot să moară!” Mai trase o dată și Dulăul se împiedică iarăși și, în cele din urmă căzu. Chiar și așa, îl cuprinse deznădejdea. Unul mort, dar ceilalți nouă deja se apropiaseră. Păreau să alerge încă și mai iute, ca niște umbre plutind peste pământ. „Mai am vreme pentru o săgeată, apoi trebuie să iau securea. Arde-te-ar focul, Aes Sedai!” Trase din nou.

— Acum, spuse Moiraine, când săgeata plecă din arc; văzduhul dintre palmele ei se aprinse și se revărsă către Dulăi, alungând noaptea. Caii necheză și se ridicară în două picioare. Perrin își acoperi ochii cu brațul ca să se apere de strălucirea albă și fierbinte ca un cuptor. Într-o clipă se făcu, parcă, amiază, apoi totul se stinse. Când își luă brațul, văzu în fața ochilor pete colorate și urma palei de foc. În locul în care fuseseră Dulăii-Strigoi, nu mai era decât pământul întunecat, umezit de ploaie. Singurele umbre mișcătoare rămăseseră cele ale norilor care acopereau luna. „Crezusem că avea să arunce flăcări, sau să cheme trăsnetul, dar asta...”

— Ce-ai făcut? întrebă, cu glasul răgușit.

Moiraine se uită iarăși spre Illian, ca și cum putea vedea la atâtea mile, prin beznă.

— Poate n-a văzut, spuse, ca pentru sine. E departe și, dacă nu stătea de veghe, poate n-a observat.

— Cine? întrebă Zarine, cu un tremur în glas. Sammael? Ziceai că e în Illian. Cum să vadă până aici? Ce-ai făcut?

— Ceva neîngăduit, spuse rece Moiraine. Ceva interzis prin legăminte aproape la fel de puternice precum Cele Trei.

Luă căpăstrul lui Aldieb și începu să-și mângâie iapa pe grumaz, s-o liniștească.

— Ceva ce nu s-a mai văzut de aproape două mii de ani. Simplul fapt că știu să ții aceste unde ar putea să-mi aducă ferecarea.

— Ce-ar fi...? mugi slab Loial. Ce-ar fi să mergem? Să nu mai apară și alții.

— Nu cred, zise femeia Aes Sedai, urcându-se în șa. Nu și-ar irosi el două cete, chiar dacă le-ar avea. S-ar năpusti unii la alții, uitând de pradă. Și nu cred că pe noi ne vrea cel mai tare, altfel ar fi venit chiar el. Îl sâcâiam, dar cam atât, cred, continuă ea, liniștită, cu toate că era limpede că nu-i plăcea să fie privită cu atâta dispreț. I-ar fi convenit să se fâlească puțin cu prinderea noastră, dacă nu-l costa prea mult. Totuși, mai bine să ne îndepărtăm cât putem mai iute de el.

— Rand? întrebă Perrin; o și vedea pe Zarine cum se apleca să audă mai bine. Dacă nu pe noi ne vânează, să fie Rand?

— Poate, răspunse Moiraine. Sau poate Mat. Amintește-ți că și el e ta'veren, și a suflat din Cornul lui Vaiere.

Zarine se înecă.

— A suflat din Corn? Deci a fost deja găsit?

Femeia Aes Sedai n-o băgă în seamă. Se aplecă în șa să-l privească pe Perrin în ochi, de-aproape. Ochii negri ca tăciunii se înfruntară cu cei aurii.

— Din nou, întâmplările mi-au luat-o înainte și mi-au scăpat din mână. Nu-mi place. Nici ție n-ar trebui să-ți placă. Dacă pe mine mă depășesc, pe tine, și restul lumii, s-ar putea să le calce în picioare.

— Mai avem mult până în Tear, zise Lan. Mai bine facem cum a spus Ogierul.

Și se urcă în șa. O clipă mai târziu, Moiraine se îndreptă și-și îmboldi iapa cu călcâiele. Până să apuce Perrin să-și scoată coarda din arc și să ia căpăstrul pe care i-l întindea Loial, ei erau deja la jumătatea pantei. „Arde-te-ar focul, Moiraine! Găsesc eu răspunsurile undeva!”

Sprijinit de un buștean prăbușit, Mat se lăfăia la căldura focului de tabără. De trei zile, ploile se îndepărtaseră către miazăzi, dar tot se mai simțea ud. Totuși, în clipa aceea, aproape că nici nu băga în seamă flăcările care dănțuiau, căci cerceta cu atenție cilindrul mic de hârtie cerată pe care-l avea în mână. Thom era preocupat să-și acordeze harpa, bodogănind ceva despre ploaie și umezeală, fără să-l privească. În desișul întunecat dimprejurul lor era plin de greieri. Fiindcă apusul îi prinsese înainte să fi apucat să ajungă într-un sat, își aleseseră acest loc, aflat departe de drum. De câte ori încercaseră să se adăpostească pe la ferme, fermierii îi alungaseră, asmuțind câinii împotriva lor.

Mat își scoase cuțitul de la brâu, apoi șovăi. „E vorba de noroc. Nu explodează întotdeauna, din câte spunea Aludra.” Cu mare, mare grijă, desfăcu tubul. Era într-adevăr de hârtie, așa cum crezuse de la bun început – și acasă, după focurile de artificii, observase că pe jos rămâneau bucățele de hârtie – din mai multe straturi, iar înăuntru avea ceva care aducea cu noroiul uscat, sau cu niște pietricele aproape negre, amestecate cu praf. Și le turnă în palmă și începu să le pipăie cu un deget. „Pe Lumină, cum să explodeze niște pietricele?”

— Arde-m-ar focul! tună Thom, îndesându-și harpa în cutie, parcă pentru a o apăra de ceea ce se afla în palma lui Mat. Vrei să ne ucizi pe-amândoi, băiete? Nu ți-a spus nimeni că treburile alea explodează de zece ori mai tare în aer decât dacă le dai foc? Artificiile sunt aproape ca niște unelte de Aes Sedai.

— Poate, spuse Mat, însă Aludra nu arăta ca o Aes Sedai. Și despre ceasul lui Jupân al'Vere credeam, cândva, că trebuie să fi fost făurit de Aes Sedai, dar după ce l-am deschis am văzut că era plin de bucățele de metal.

Amintindu-și întâmplarea, se foi stingherit. De data aceea, prima care pusese mâna pe el fusese jupâneasă al'Vere. Meșterea, taică-său și Starostele i se alăturaseră, și nici unul dintre ei nu îl crezuse că nu voia decât să se uite. „Oricum, puteam să pun totul la loc așa cum era.”

— Cred că și Perrin ar putea să făurească un ceas, odată ce-ar vedea toate roțile, arcurile și mai știu eu ce.

— Nu știu ce să zic, băiete, spuse sec Thom. Un ceasornicar, chiar dacă nu e foarte priceput, poate face avere. Însă un ceas nu-ți explodează în față.

— Păi, nici asta n-a explodat. Oricum, acum nu mai e de folos.

Aruncă în foc hârtia și pietricelele, care se mistuiră într-o ploaie de scânteii și de sclipiri, lăsând un miros de fum acru. Thom scoase un strigăt ascuțit.

— Deci chiar vrei să ne omori pe amândoi, spuse, cu un glas sovăielnic, din ce în ce mai tare și mai subțiratic. Dacă mă hotărâsc că vreau să mor, am să merg la Palat, când ajungem în Caemlyn, și am s-o ciupesc pe Morgase! Să nu mai faci așa ceva niciodată! sfârși, pufnind în mustăți.

— Dar n-a explodat, zise Mat, încruntându-se la foc, apoi scoase un tub ceva mai mare din sulul de pânză pe care-l avea alături. Mă întreb de ce n-a pocnit.

— Mă doare în cot de ce n-a pocnit! Să nu mai faci!

— Ei, gata, nu mai tremura, Thom, râse Mat. N-are de ce să-ți fie frică. De-acum știu ce e înăuntru. Sau, măcar cum arată, căci, de fapt... Gata, nu-i nevoie să-mi spui. N-am să le mai deschid. Oricum, e mai distractiv să le dai foc.

— Nu mi-e frică, cioban necioplit ce ești, spuse Thom, făcând pe ofensatul. Tremur de mânie pentru că sunt silit să călătoresc cu un hândrălău fără minte care poate să ne omoare pe-amândoi fiindcă nu se gândește decât la...

— Hei, voi de la foc!

În timp ce străinii care îi strigaseră se apropiiau în pasul cailor, Mat și Thom se priviră. La cât de târziu era, numai oamenii cu intenții rele mai puteau fi pe drum. Totuși, prezența Gărzilor Reginei ținea primejdiile la depărtare de Caemlyn, iar cei patru calatori nu arătau a tâlhari. Era și o femeie printre ei. Toți bărbații purtau mantii lungi, și păreau să fie slujitorii ei. Femeia era drăguță, cu ochi albaștri, purtând o rochie de mătase cenușie, un colier de aur la gât și o mantie de catifea cu gluga lată. Bărbații descălecară. Unul apucă de căpăstru armăsarul stăpânei, altul îi ținu scara, iar ea îi zâmbi lui Mat și începu să-și scoată mănușile, apropiindu-se de foc.

— Teamă mi-e că ne-a prins noaptea pe drum, domnilor, spuse, așa că v-aș ruga să ne spuneți cum să ajungem la un han, dacă știți.

Mat rânji și dădu să se ridice. Nici nu se mișcase bine, când îl auzi pe unul dintre bărbați șoptind ceva. Altul scoase la iveala o arbaletă, deja încordată, cu siguranța pusă.

— Omoară-l, prostule! strigă femeia, iar Mat aruncă tubul de hârtie în foc și se năpusti să-și ia bâta. Se auzi un trosnet puternic, însoțit de o fulgerare de lumină.

— Aes Sedai! strigă un bărbat.

— Artificii, dobitocule! zbieră femeia, iar Mat se rostogoli pe o parte și se ridică exact la vreme pentru a vedea țepușa slobozită din arbaletă înfigându-se în buștean, în locul în care stătuse el, și pe cel care mânuia arma prăbușindu-se la pământ, cu unul dintre cuțitele lui Thom înfipt în piept.

Dar numai atât mai apucă să vadă, căci ceilalți doi se și apropiară de el, scoțându-și săbiile. Dintr-odată, unul căzu în genunchi și scăpă arma, întinzând mâna către pumnalul care i se înfipsese în spinare, apoi se prăbuși cu fața în jos. Ultimul nici nu-și văzuse tovarășul căzând; era limpede că se aștepta ca Mat să fie silit să riposteze în ambele părți – aproape disprețuitor, la vederea atacului fără vlagă al dușmanului, Mat îl lovi peste încheietură cu un capăt al bâtei, făcându-l să scape sabia, iar cu celălalt îl izbi în frunte, spărgându-i osul. Omul dădu ochii peste cap și se prăbuși. Cu colțul ochiului, Mat o văzu pe femeie apropiindu-se, și îndreptă un deget către ea, ca pe un cuțit.

— Frumoase haine pentru o hoață, femeie! Stai pe loc până hotărâm ce e de făcut cu tine, sau...

Dintr-odată, însă, din gâtul ei începu să țâșnească sângele, ca o floare roșie cu petale desfăcute. Pârând la fel de uimită de asta cum era și Mat, ea se prăbuși. Mat dădu s-o prindă, apoi se opri, știind că nu era de nici un folos, așa că o lăsă să zacă, învăluită în mantia din care se vedeau doar chipul și mânerul pumnalului lui Thom.

— Arde-te-ar focul, mormăi Mat. Arde-te-ar focul, Thom Merrillin! O femeie! Pe Lumină, puteam s-o legăm și s-o dăm pe mâna gărzilor din Caemlyn, mâine. Sau chiar să-i dăm drumul. Fără ceilalți trei, nu mai putea tâlhări pe nimeni. Iar asta rămas în viață n-o să mai vadă bine și n-o să mai poată ține sabia în mână vreme de câteva luni. Arde-te-ar focul, Thom, nu trebuia s-o omori!

Menestrelul se apropie, șchiopătând, de leșul femeii, și dădu mantia la o parte, arătându-i pumnalul care-i căzuse pe jumătate din mână, lung de două palme și gros cât degetul lui Mat.

— Era mai bine s-o las să-ți înfigă ăsta în coaste, băiete? Apoi își luă propriul cuțit și-l șterse de sânge pe mantia ei. Mat își dădu seama că începuse să fredoneze „Masca de pe chipul ei” și se opri. Se aplecă, și-i trase moartei gluga peste față.

— Hai să mergem, spuse încet. Nu vreau să dau explicații Gărzilor, dacă apar pe aici.

— Firește, încuviință Thom. Nu vezi ce haine are pe ea? Pesemne că au jefuit vreo nevestă de neguțător, sau caleașca vreunui nobil. Dar, dacă e să plecăm, băiete, continuă el, cu glasul ceva mai blând, ar trebui să pui șaua pe cal, nu?

— Da, da, așa ar trebui, zise Mat, tresărind și luându-și ochii de la moartă, hotărât să n-o mai privească nici o clipă, măcar. Cu bărbații, însă, era altceva. Nu se holba la ei, dar nici nu întorcea capul, dacă se nimerea să-i vadă. Numai după ce își pusese șaua pe cal și-și legase lucrurile la spate, tocmai când arunca pământ peste foc, se trezi cercetându-l din ochi pe cel cu arbaleta. I se părea cunoscut, mai ales așa, cu chipul luminat pe jumătate de focul care se stingea. „Ce noroc, își spuse. Norocul e cu mine întotdeauna.”

— ăsta de-aici a fost un bun înotător, Thom, zise, în timp ce se urca în șa.

— Ce prostii mai vorbești? făcu menestrelul, care încălecaser și el și era mai preocupat de cum să-și așeze instrumentele, decât de leșuri. De unde poți să știi asta?

— A străbătut înot râul Erinin, în miez de noapte. Pesemne că, după asta, și-a istovit tot norocul.

Legându-și artificiile la șa, se gândi: „A explodat doar una, și prostul ăla a crezut că sunt Aes Sedai prin preajmă. Ce-ar fi zis dacă le aruncam pe toate?”

— Ești sigur, băiete? Pare greu de crezut să fie același om... Nici măcar tu nu ai pune rămășag pe așa o întâmplare.

— Sunt sigur, Thom. „Elayne, când pun mâna pe tine, am să-ți sucesc gâtul. Și lui Egwene și lui Nynaeve la fel.” Și sunt la fel de sigur că vreau să scap de scrisoarea asta, la un ceas după ce ajungem în Caemlyn.

— Ți-am mai spus că scrisoarea n-are nimic de a face. Am jucat Daes Dae'mar de când eram mai tânăr ca tine, așa că pot să-mi dau seama când există mesaje ascunse, chiar dacă nu știu codul.

— Ei, Thom, eu n-am jucat niciodată nenorocitul tău de Joc, ce mama mă-sii, și tot îmi dau seama când mă urmărește cineva. Și nu cred că m-au urmărit atâta drum numai pentru aurul din buzunare. Nici un cufăr întreg de aur nu ar fi fost de ajuns. Scrisoarea trebuie să fie. „Arde-m-ar, mereu intru în necazuri din pricina unor fete drăguțe.”

— Ai mai putea dormi, după întâmplarea asta?

— Ca un prunc, băiete. Dar, dacă tu vrei să pornim, atunci la drum!

Mat își aminti de chipul femeii cu pumnalul înfipt în gât. „N-ai avut noroc, drăguțe!”

— La drum! strigă, cuprins de turbare.

CAPITOLUL 45

Caemlyn

Mat își amintea, vag, de Caemlyn. Cu toate astea, când se apropie de oraș la câteva ceasuri după răsărit, avu impresia că nu-l mai văzuse niciodată. Alți călători începuseră să apară pe drum încă din zori, așa că acum el și Thom erau înconjurați de alți călăreți, de căruțele neguțătorilor și de șiruri de oameni pe jos, îndreptându-se, cu toții, spre mărețul oraș.

Acesta era clădit pe niște dealuri și era cel puțin la fel de mare ca Tar Valon, împrejmuit cu ziduri uriașe, cam de cincizeci de picioare, dintr-o piatră pală, cenușie, cu vinișoare albe și argintii care sclipeau în soare, presărate cu turnuri înalte, rotunde, în vârful cărora flutura flamura Leului Alb din Andor, pe fundalul său roșu. Iar dincolo de ziduri, de jur împrejur, părea să se mai fi întins încă un oraș măreț, numai din cărămidă roșie, piatră cenușie și pereți văruiți în alb, hanuri înghesuite printre case cu trei sau patru caturi, atât de frumoase încât pesemne că erau ale unor neguțători bogați, prăvălii cu mărfurile întinse pe tarabe, sub apărătorile de pânză, sau depozite uriașe, fără ferestre. De ambele părți ale drumului se întindeau piețele deschise, cu acoperișuri roșii sau violete, în care târgoveții începuseră deja să-și atragă cumpărători, ținând cât îi ținea gura, în timp ce vițelușii închiși în țarcuri, oile, caprele și porcii, găște, găinile și rațele din colivii făceau zgomotul încă și mai

asurzitor. Mat parcă își amintea că, prima dată când fusese aici, orașul i se păruse mult prea zgomotos. Acum, îl asemena cu o inimă uriașă prin care pulsa bogăția.

Drumul ducea la niște porți arcuite, de douăzeci de picioare în înălțime, deschise și străjuite de Gărzile Reginei, cu platoșe sclipitoare și surtuțe roșii. Nu păreau preocupați decât ca lumea să nu se înghesuie, ci să se miște fără încetare. Nu se uitară prea atent nici la Thom, nici la Mat, în ciuda bătei pe care el o purta pe șa, în față. Pătrunzând în oraș, dădură cu ochii de turnuri zvelte care se înălțau chiar mai sus decât cele de pe ziduri, și de cupole sclipitoare, albe și aurii, deasupra străzilor pline de oameni. Chiar dincolo de poartă, drumul se despărțea în două străzi paralele, între care se întindea o fâșie lată de pământ cu iarbă și copaci. Dealurile pe care era clădit orașul urcau ca niște trepte către o culme împrejmuită cu un alt zid care strălucea la fel de alb precum cele din Tar Valon, dincolo de care erau cupole și turnuri. Mat își aminti că acela era Orașul Interior, iar pe culmile dealurilor mai înalte se găsea Palatul Regal.

— Nu vreau să mai pierd vremea, îi spuse lui Thom. Mă duc pe dată cu scrisoarea.

Cântări din priviri lecticile și caleștile care-și croiau drum prin mulțime și prăvăliile cu mărfuri la vedere.

— În orașul ăsta te poți îmbogăți, Thom, dacă găsești vreun joc de zaruri sau cărți la care să te alături.

Nu era el la fel de norocos la cărți ca la zaruri, dar, oricum, astfel de jocuri erau numai pentru cei nobili și bogați. „Și tocmai pe ei ar trebui să-i caut.” Thom îl privi, căscând, și se înveli în mantia de menestrel ca într-o pătură.

— Am călărit toată noaptea. Hai, întâi, să găsim ceva de mâncare. La Binecuvântarea Reginei se mănâncă bine. Și paturile sunt moi, sfârși, căscând încă o dată.

— Da, țin minte, spuse încet Mat; pe undeva, își amintea, într-adevăr. Hangiul era un bărbat cărunt și gras, Jupân Gill. Acolo, Rand și cu el fuseseră ajunși din urmă de Moiraine, tocmai când credea că scăpaseră, în sfârșit, de ea. „Dar acum ea e cu Rand, să-și țeasă urzelile. Nu mai are nimic cu mine. Gata.” Du-te tu înainte, Thom. Ți-am zis că am de gând să scap de scrisoare într-un ceas după ce ajung în oraș. Dar nu sta după mine.

Thom încuviință și o porni la pas, căscând și strigându-i peste umăr:

— Să nu te pierzi, băiete. Orașul e mare.

„Și bogat.” Mat își îmboldi calul, apucând-o în susul unei străzi pline de oameni. „Să mă pierd? Lasă că găsesc eu drumul, ce mama mă-sii!” După boală, rămăsese cu un soi de găuri în minte. Se uită la un han care, la caturile de sus, era mult mai larg decât la cel de jos, la firma care scârțâia în bătaia vântului, și își amintea că îl mai văzuse, însă clădirea aflată chiar alături nu-i spunea nimic. Cale de o sută de pași, totul i se părea cunoscut, apoi împrejurimile îi deveneau străine. Dar, chiar și așa, era sigur că nu mai fusese niciodată în Orașul Interior sau în Palat. „Asta n-aș putea-o uita!” Nu că ar fi fost nevoie să știe dinainte drumul. Străzile Orașului Nou - numele și-l aminti pe neașteptate: era acea parte din Caemlyn veche de mai puțin de două mii de ani - se îndreptau în toate direcțiile, însă bulevardele mari duceau, cu toatele, spre Orașul Interior, iar străjerii de la porți nu căutau să oprească pe nimeni.

Dincolo de ziduri erau clădiri aproape la fel de mândre precum cele din Tar Valon. Străzile în spirală urcau dealurile, lăsând să se vadă ici și colo câte un turn subțire, ale cărui ziduri sclipeau într-o sută de culori, în razele soarelui, sau înconjurând câte un parc plantat special pentru a fi privit de sus, ori dezvăluind vederii panorame uluitoare ale orașului, cu câmpiile și pădurile de dincolo. Nici nu conta pe ce strada o apuca. Toate se îndreptau către țintă: Palatul Regal.

Nu trecu mult și ajunse la piața uriașă, ovală, din fața Palatului, pe care o străbătu la pas, apropiindu-se de porțile înalte și poleite. Așa alb și imaculat cum era, Palatul ar fi fost la locul lui printre minunățiile din Tar Valon, cu turnurile sale zvelte și cupolele aurite sclipind în soare, cu balcoanele înalte și dantelăriile din piatră. Numai foița de aur de pe cupole i-ar fi fost de ajuns lui Mat pentru a trăi un an de zile în puf.

În piață era mai puțină lume. Pesemne că oamenii nu se înghesuiau aici decât cu prilejurile mai deosebite. În fața porților închise erau câteva Gărzi, cu arcurile pregătite, pe care toți le țineau ridicate exact în același unghi, de-a curmezișul platoșelor sclipitoare, și cu chipurile ascunse îndărătul coifurilor cu vizieră. Un ofițer masiv, cu mantia așezată în așa fel încât să i se vadă epoletul auriu, se plimba în sus și în jos pe lângă soldați,

cântărindu-i din priviri, de parcă se aștepta să vadă vreo pată de rugină sau de praf. Mat se apropie și începu, zâmbind:

— Bună dimineața, Căpitane.

Ofițerul se întoarse și-l privi lung prin vizieră, cu ochii mici și adânciți în orbite, ca un șobolan într-o cușcă. Era mai bătrân decât s-ar fi așteptat Mat – de mirare că nu dobândise mai mulți epoleți aurii – și mai degrabă gras decât zdravăn.

— Ce poștești, fermierule? întrebă cu asprime.

Mat trase aer în piept. „Grijă mare. Ia-i ochii, ca să nu te țină aici toată ziua. N-ai prea vrea să fie nevoie să-i arăți hârtia Supremei.”

— Vin din Tar Valon, din Turnul Alb, cu o scrisoare din partea...

— Tu? Din Tar Valon, fermierule? făcu ofițerul, râzând de-i tresăltă burta, apoi, însă, se potoli, de parcă cineva i-ar fi retezat hohotul de pe buze cu un cuțit, și începu să se uite urât la Mat. N-avem nevoie de scrisori din Tar Valon, nespălatule, chiar dacă ai într-adevăr cu tine așa ceva. Buna noastră Regină – s-o scalde Lumina! – nu mai primește nici o veste din Turnul Alb până ce nu-i este redată Domnița-Moștenitoare. Iar eu n-am auzit niciodată de vreun sol al Turnului care să sosească în haine de țaran. E limpede că pui ceva la cale, pesemne crezi că ai să te alegi cu vreun ban dacă vii cu basme dintr-astea. Ai să fii norocos să nu ajungi în temniță! Dacă sosești, într-adevăr, din Tar Valon, întoarce-te acolo și spune-le celor din Turn să o aducă pe Domnița-Moștenitoare, până nu mergem noi s-o luăm! Dar dacă ești numai o haimana care vrea bani, pleacă din ochii mei, să nu-ți trag o mamă de bătaie de n-ai să te vezi. Că-i una, că-i alta, neghiobule, cară-te!

După ce încercase în zadar să-l întrerupă, Mat prinse prilejul și spuse, iute:

— De la ea e scrisoarea, omule. De la...

— Nu ți-am zis să te cari, haimana? urlă grasul, care se făcuse roșu la față, aproape cât surtucul pe care-l purta. Piei din ochii mei, vagabondule! Dacă nu pleci până număr la zece, te arestez pentru că murdărești piața cu jegul de pe tine! Unu! Doi!

— Știi să numeri atât de mult, umflatule? se răsti Mat. Îți spun că m-a trimis Elayne...

— Gărzi! strigă ofițerul, de-acum stacojiu. Puneți mâna pe Iscoada asta!

Mat șovăi o clipă, crezând că nimeni nu avea să ia acuzația în serios, însă Gărzile cu uniformele lor roșii se repezără spre el, vreo doisprezece cu toții, așa că făcu stânga împrejur și o porni îndărăt, la galop, urmărit de strigătele grăsanului. Juganul lui nu era cine știe ce alergător, dar, oricum, soldații nu puteau ține pasul. Oamenii pe care-i întâlnea, pe străzile spiralate, se trăgeau la o parte, amenințându-l cu pumnul și bălăcărindu-l la fel de rău ca ofițerul.

„Ce bou”, se gândi, mai întâi despre ofițer, apoi, în egală măsură, despre el însuși. „Nu trebuia decât să rostesc numele de la bun început, ce mama mă-sii. Elayne, Domnița-Moștenitoare din Andor, trimite veste mamei sale, Regina Morgase. Pe Lumină, cine-ar fi crezut că o să-i găsesc atât de îndârjiți împotriva celor din Tar Valon?” Din câte își amintea, de când fusese ultima oară, femeile Aes Sedai și Turnul Alb se numărau printre favoriții oamenilor din Gardă, numai puțin după Regina însăși. „Arde-o-ar focul pe Elayne, putea să-mi spună. Dar și eu puteam să întreb”, adăugă în gând, cam fără voia lui. Până să ajungă la porțile arcuite care dădeau în Orașul Nou, încetini pasul, căci, pesemne, soldații care-l urmăriseră se lăsaseră păgubași și nu avea rost să atragă privirile trecătorilor, ieșind pe poartă la galop. Oricum, însă, nimeni nu-l băgă în seamă, la fel ca la venire.

Trecând pe sub arcadă, zâmbi și mai că nu se întoarce din drum. Își amintise dintr-odată ceva, iar gândul îl atrăgea cu mult mai mult decât cel de a pătrunde prin poarta Palatului. L-ar fi atras oricum, chiar dacă n-ar fi fost la mijloc și grasul.

Căutând „Binecuvântarea Reginei” se rătăci de două ori. În cele din urmă, zări firma cu bărbatul ingenuncheat în fața femeii cu păr roșu auriu și cu o coroană de trandafiri galbeni, care-i ținea o mână pe cap. Era o clădire din piatră, lată, cu trei caturi și cu ferestre înalte chiar și sub acoperișul din țiglă roșie. Îi dădu ocol ca să ajungă la grajduri, unde un bărbat cu față de cal, cu o vestă de piele subțire, îi luă hățurile. Parcă își amintea și numele. „Mda, Ramey.”

— A trecut mult de când nu ne-am văzut, Ramey, zise, aruncându-i o marcă de argint. Mă mai ții minte, nu?

— Pai, nu prea..., începu celălalt, apoi zări sclipirea argintului, în locul aramei pe care-o aștepta, își dresе glasul și, în loc să-și aplece puțin fruntea, așa cum plănuise, făcu un soi de

plecăciune tremurată, cu dosul palmei la frunte. Da, firește, domnișorule. Iertare. Îmi ieșise din minte. Nu sunt bun la oameni. Sunt bun la cai. La cai mă pricep. Zău. Ce animal de ispravă, domnișorule. Fiți sigur că am să mă îngrijesc de el cum se cuvine.

Spuse totul dintr-o suflare, fără să-i îngăduie lui Mat să rostească și el ceva, apoi duse iute juganul în grajd, până ca „domnișorul” să-i ceară și amănunte. Cu o strâmbătură, Mat luă artificiile la subsuoară și restul bagajelor în spinare. „Ăsta habar nu avea de mine.” Lângă ușa care dădea în bucătărie văzu un bărbat masiv și musculos, așezat pe un butoi, care scărpină urechile unei pisici cu blană în dungi albe și negre, ghemuită pe genunchiul său. Acesta îl cântări din priviri, mai ales văzându-l cu bâta pe umăr, dar nu lăsă pisica. Mat și-l amintea vag, dar nu-i știa numele, așa că trecu pe lângă el fără nici o vorbă. Nici celălalt nu i se adresă. „De ce să mă țină minte? Pesemne că nu trece o zi fără să apară femei Aes Sedai care să le ia clienții după ele.”

În bucătărie erau două ajutoare de bucătar și trei slujnice care fugeau de colo-colo, printre plite și frigări, sub ochii unei femei rotunde, cu părul strâns în coc și cu o lingură lungă de lemn, cu care le arăta celorlalte ce trebuia făcut. Și-o amintea, era convins. „Coline, ce mai nume pentru una atât de mare. Toată lumea îi spune Bucătăreasa.”

— Ei, bucătăreaso, zise, uite că m-am întors, după mai puțin de un an.

Ea îl cerceta din priviri, cu ochii mijiți, apoi încuviință.

— Da, te știu.

Mat rânji.

— Erai împreună cu acel tânăr prinț, nu? continuă femeia. Cel care aducea atât de tare cu Tigraine, fie-i amintirea lăudată. Ești slujitorul lui, nu? O să se întoarcă și el pe la noi?

— Nu, răspunse Mat, aspru. „Prinț! Pe Lumină!” Nu cred să se întoarcă prea curând, și nici nu cred că v-ar plăcea să-l vedeți venit.

Ea se împotrivi, spunând că prințul era un tânăr minunat și atât de arătos – „Arde-m-ar, o fi vreo femeie pe lume care să nu caște gura la Rand și care să nu facă ochii mari când i se pomenește numele? Dacă ar ști astea cu ce se îndeletnicește acum, ar începe să țipe, ce mama mă-sii.” – dar el o întrerupse.

— Jupân Gill e aici? Dar Thom Merrill?

— În bibliotecă, i se răspunse, cu un oftat. Și să-i spui lui Basel Gill, când îl vezi, că scurgerile trebuie să curățate. Astăzi, chiar. Nu pune atâta, copilă, continuă bucătăreasa, observând ce făcea una dintre ajutoare. Dacă pui atâta arrath, ai să faci carnea prea dulce.

De Mat părea să fi uitat cu totul, așa că el o porni, clătinând din cap, către biblioteca pe care nu și-o mai amintea defel. Și mai era ceva: nu-și mai amintea dacă bucătăreasa era, cumva, măritată cu Jupân Gill. Însă, la cât de poruncitor vorbea, pesemne că da. O slujnicuță drăguță, cu ochi mari, chicoti și-i arată drumul, în josul unui coridor de lângă sala mare.

După ce pătrunse în bibliotecă se opri și făcu căscă ochii. Erau o sumedenie de cărți: poate vreo trei sute cu toatele, pe rafturile zidite în pereți, și altele care zăceau pe mese. Nu văzuse niciodată atâtea cărți la un loc. Observă un volum legat în piele din *Călătoriile lui Jaim Neopritul*. Era pe o măsuță de lângă ușă. Avusese de multă vreme de gând să citească acea carte – Rand și Perrin îi povesteau mereu despre ea – numai că, cine știe cum, nu găsisese răgazul.

Basel Gill, roșu la față ca de obicei, ședea la o masă, în fața lui Thom. Jucau pietre, cu pipele în gură, scoțând pale de fum albastru. Pe o masă alăturată, lângă un păhăruț de lemn cu zaruri în el, ședea întinsă o pisica vărgată, cu coada încolăcită peste lăbuțe, privind jocul. Mantia menestrelului nu se vedea, așa că, pesemne, acesta dobândise deja o cameră.

— Ai terminat mai repede decât credeam, băiete, îi spuse Thom, fără să-și scoată pipa din gură, apoi se trase de mustața lungă și albă, cugetând unde să-și așeze următoarea piatră. Basel, el e Mat Cauthon, îl ții minte.

— Cum să nu, zise hangiul cel gras, mijind ochii la tabla de joc. Când te-am văzut ultima dată, erai cam bolnav, parcă așa țin minte. Nădăjduiesc că te-ai înzdrăvenit, flăcău.

— M-am înzdrăvenit, răspunse Mat. Numai asta ții minte, jupâne? Că eram bolnav?

Jupân Gill clipi, nemulțumit de mutarea lui Thom, și-și scoase pipa din gură.

— Dacă ne gândim cu cine erai pe atunci, flăcău, și cum stau lucrurile acum, pesemne că-i mai bine așa.

— Deci femeile Aes Sedai nu mai sunt așa la mare cinste, da? Întrebă Mat, lăsându-și lucrurile pe un fotoliu mare, în spatele căruia își proptise bâta, și trântindu-se în altul, cu un picior atârându-i peste braț. Din câte am văzut, Gărzile de la Palat învinovătesc Turnul Alb de răpirea lui Elayne.

Neliniștit, Thom trase cu ochiul la artificii, la pipa sa aprinsă, apoi, bombănind ceva, își întoarse iar ochii către tablă.

— Nici chiar așa, spuse Gill, însă tot orașul știe că fata a dispărut din Turn. Thom zice că s-a întors, dar noi aici n-am auzit așa ceva. Poate că Morgase știe, însă, oricum, toată lumea, până la slujitorii cei mai de jos, umblă în vârful picioarelor ca nu cumva s-o facă să-și iasă din fire. Lordul Gaebriel a împiedicat-o să dea pe cineva pe mâna călăului, dar eu, unul, zic că ar fi în stare să facă și asta. Și e foarte înverșunată pe Tar Valon. Aici, cred că Lordul a făcut mai mult rău decât bine.

— Morgase are un sfetnic nou, făcu Thom, aspru. Gareth Byrne nu-l suferea, așa că a fost trimis îndărăt la moșie, să-și privească oile păscând. Basel, pui piatra sau nu?

— O clipă, Thom. O clipă. Vreau să joc cât pot de bine, răspunse Gill, strângând muștiucul între dinți și încruntându-se la tablă, pufăind fără încetare.

— Regina are un sfetnic dușman celor din Tar Valon, zise Mat. Ei, acum înțeleg de ce s-au purtat așa Gărzile cărora le-am spus de unde veneam.

— Dacă le-ai spus asta, rosti Gill, ai avut mare noroc să scapi întreg. Mai ales dacă ai dat peste cei noi. Gaebriel a înlocuit jumătate din Gărzi cu oameni aleși de el - mare lucru, dacă ne gândim că nu-i aici decât de puțină vreme. Zice-se că Morgase s-ar putea să-l ia de bărbat, continuă hangiul, dând să așeze o piatră, apoi luând-o înapoi și scuturând din cap. Vremurile se schimbă. Și oamenii la fel. După capul meu, e prea mult. Dar, pesemne că am ajuns eu prea bătrân.

— La cât șovăi cu piatra aia, o să îmbătrânim amândoi și mai mult până să terminăm jocul, mormăi Thom; pisica se dezmoști și se întinse peste masă, cerând să fie scărpinată pe spate. Dacă vorbești toată ziua, n-ai să găsești nici o mutare bună. Mai bine lasă-te bătut, Basel.

— Niciodată, spuse hotărât Gill. Te bat eu, Thom, până la urmă, ai să vezi.

Și așeză o piatră albă, în locul în care se întâlneau două linii. Însă, din câte vedea Mat, nu stătea prea bine.

— Trebuie să fac cumva să ocolesc Gărzile și să las scrisoarea lui Elayne drept în mâinile maică-sii. „Mai ales dacă toți soldații sunt ca grăsanul ăla fără minte. Pe Lumină, oare chiar le-o fi spus că sunt Iscoadă?”

— Deci n-ai scăpat de ea? făcu Thom. Credeam că de-abia așteptai.

— Ai o scrisoare de la Domnița-Moștenitoare? spuse tare Gill. Thom, de ce nu mi-ai zis?

— Iertare, Basel, mormăi menestrelul, străfulgerându-l pe Mat pe sub sprâncenele groase și pufnind în mustăți. Băiatului i-a intrat în cap că unii vor să-l omoare pentru c-o are în stăpânire, așa că m-am gândit să-l las pe el să povestească numai ce vrea. Dar pare-mi-se că nu-i mai pasă.

— Ce soi de scrisoare? întrebă Gill. Elayne vine acasă? Și Seniorul Gawyn? Eu așa nădăjduiesc. Am auzit vorbindu-se de-a dreptul despre un război cu Tar Valon, ca și cum lumea ar fi atât de proastă încât să plece la luptă împotriva unor Aes Sedai. După mine, e un zvon – la fel ca poveștile despre femeii Aes Sedai în slujba falsului Dragon de la apus, care folosesc Puterea ca armă. Și nici așa nu văd ce i-ar apuca pe oameni să plece la luptă împotriva lor. Ba chiar dimpotrivă.

— Coline e soția dumitale, jupâne? întrebă Mat, iar Gill tresări.

— Lumina să mă apere, nici vorbă! Și-acuma lumea crede că ea e stăpâna hanului. Dacă mi-ar fi soție... Dar ce-are asta de-a face cu scrisoarea Domniței-Moștenitoare?

— Nimic, zise Mat, numai că ai vorbit atât încât m-am gândit că ai și uitat ce voiai să întrebi.

Gill se înecă, iar Thom râse scurt. Mat se grăbi să continue, înainte ca hangiuul să-l întrerupă.

— Scrisoarea e pecetluită, iar Elayne nu mi-a spus ce scrie acolo.

Thom îl privea pieziș, mângâindu-și mustățile. „Ce credea, că am să recunosc că am deschis-o?”

— Totuși, nu cred că vine acasă. Din câte știu eu, vrea să devină Aes Sedai.

Apoi le povesti cum încercase să ducă scrisoarea, omițând câteva amănunte pe care ceilalți doi nu se cuvenea să le știe.

— Soldați d-ăștia noi, făcu Gill. Cel puțin ofițerul, din câte spui. Pun rămășag. Cei mai mulți dintre ei sunt niște ticăloși fără minte, iar cei care au ceva în cap sunt vicleni ca niște tâlhari. Știi ce, flăcăule? Așteaptă până după-amiază, când se schimbă garda. Apoi pomenește-le de la început despre Domnița-Moștenitoare și ploconește-te puțin, în caz că ofițerul peste care dai e tot de-al lui Gaebriel. Fii mai umil și n-ai să dai de necazuri.

— Arde-m-ar focul, nici nu mă gândesc. Eu nu mă căciulesc în fața nimănui. Nici măcar în fața lui Morgase. A doua oară nici nu mă mai apropii de străjeri. „Mai ales că nu vreau să mă gândesc ce vorbe a răspândit grăsanul.”

Cei doi îl priveau de parcă înnebunise.

— Și, rogu-te, spuse Gill, cum ai de gând să intri în Palat fără să treci de Gărzi? Pe Lumină, continuă, făcând ochii mari de parcă își amintise ceva, doar nu vrei să... Băiete, dacă faci așa ceva, n-ai să scapi de-acolo decât cu norocul Celui Întunecat.

— Ce tot zici acolo, Basel? Mat, ce nebunie ți-ai pus în cap?

— Sunt un om norocos, jupân Gill, zise Mat. Dumneata vezi de o masă îmbelșugată, să mă aștepte când mă întorc.

Ridicându-se, luă păhăruțul cu zaruri și le aruncă pe masă, ca să-și încerce norocul. Pisica cea tărcată sări jos, își arcui spinarea și-l scuiă. Zarurile se învârtiră, apoi căzură. De cinci ori unu. „Ochii Celui Întunecat.”

— Cea mai bună aruncare, spuse Gill, sau cea mai proastă. Depinde de joc joci, nu, flăcău? Pesemne că tu te-ai băgat în ceva primejdios. Mai bine ia paharul și du-te în sala mare, să pierzi câțiva bănuți. Îmi pari un om care nu se dă în lături de la ceva rămășaguri. De scrisoare mă ocup eu, să ajungă la Palat în siguranță.

— Coline zice să cureți scurgerile, făcu Mat, apoi se întoarse către Thom; hangiul rămăsese împietrit, mormăind ca pentru sine și clipind des. Pare-mi-se că-i totuna: ori iau o săgeată în piept, încercând să duc scrisoarea, ori un cuțit în spate, stând și așteptând. Câte bune, atâtea rele. Ai tu grijă de masă, Thom.

Și aruncă o monedă de aur în fața lui Gill.

— Jupân hangiu, vezi să-mi ducă cineva lucrurile într-o cameră. Dacă mai e nevoie de bani, plătesc. Grijă mare cu sulul de pânză. Thom e mort de spaimă când dă cu ochii de el.

Tocmai când ieșea, îl auzi pe Gill:

— Îl credeam o haimana. De unde are atâta aur?

„L-am câștigat, așa cum fac mereu, se gândi Mat, posomorât. O dată mai trebuie să câștig, apoi am terminat-o cu Elayne și, că veni vorba, și cu Turnul Alb. Doar o dată.”

CAPITOLUL 46

Vorbe din umbră

În timp ce se întorcea în Orașul Interior, pe jos, Mat se tot frământa, întrebându-se dacă ceea ce punea la cale avea să iasă. Depindea de un singur lucru: oare era adevărat ce i se povestise cândva? Ocolind piața ovală din fața Palatului, o apucă de-a latul, pe lângă zidurile care împrejmuiau clădirile și grădinile, pe creasta dealului. Cupolele aurite sclipeau batjocoritoare, de neatins. Mai avea puțin și ajungea înapoi în piață când găsi locul: o pantă abruptă plină de flori, care se înălța din stradă până la un zid din piatră albă, neșlefuită. Dincolo de acesta se zăreau copaci, iar câteva crengi pline de frunze se îndreptau în afară. Una dintre grădinile Palatului!

„Un zid care aduce cu un povârniș și dincolo de el o grădină. Poate că Rand spunea adevărul.”

Aruncă priviri în stânga și-n dreapta, ca să se asigure că era singur pe strada. Trebuia să se grăbească. Nu izbutea să vadă prea departe. În orice clipă, putea să apară cineva. Se cățără pe povârniș, ajutându-se cu mâinile, fără să-i pese de urmele pe care le lăsa printre straturile de flori roșii și albe. Piatra neșlefuită a zidului îi îngădui să urce ușor, fără vreo primejdie, chiar și încălțat.

„Ce lipsă de grijă. Oricine poate intra pe aici”, se gândi, în timp ce se cățără. Dintr-odată, își aminti de o călătorie pe care-o

făcuse împreună cu Rand și cu Perrin, pe când erau acasă. Trecuseră de Dealurile Nisipoase, ajungând la poalele Munților de Negură. La întoarcerea în Emond's Field, își atrăseseră mânia tuturor celor care pusese rămașa pe ei – mai ales el, căci toți credeau că fusese capul răutăților. Însă, vreme de trei zile, se cățăraseră pe creste, dormiseră sub cerul liber, mâncaseră ouă furate din cuiburile păsărilor sălbatice, găini de munte ucise cu săgețile sau cu praștiile sau iepuri prinși în laț, râzând fără încetare și spunându-și că nu le era frică de acele locuri, zise cu ghinion, și că puteau găsi și o comoară. Din acea călătorie, adusese cu sine o piatră ciudată, în care, cine știe cum, rămăsese incrustat capul unui pește măricel, o pană lungă și albă, din coada unui vultur al zăpezilor și o bucată de piatră albă, mare cât palma lui, care aducea cu o ureche. Rand și Perrin nu fuseseră de aceeași părere, dar Tam al'Thor îi spusese că era cu puțință. Deodată, degetele îi alunecară dintr-o scobitură nu prea adâncă, își pierdu echilibrul și piciorul stâng i se duse în jos. Gemând, izbuti să se prindă de culmea zidului și să se ridice în mâini. O clipă rămase întins pe spate, răsuflând din greu. Povârnișul nu era mare, dar tot și-ar fi frânt gâtul. „Ce neghiob, să-mi las gândurile să rățăcească așa. Și atunci era s-o pățesc la fel. Ce mult a trecut.” Pesemne că maică-sa aruncase deja toate lucrășoarele acelea. Cu o ultimă privire, ca să fie sigur că nu-l văzuse nimeni – strada de dedesubt era, însă, pustie – se lăsă să cadă în grădină.

Era destul de mare și străbătută de alei pietruite care se strecurau printre peticele de iarbă de sub copaci, apărate de pavilioane pe care se încolăceau corzi de iederă. Peste tot erau flori – flori albe de păr, roz și albe de măr, trandafiri de toate culorile, raza-soarelui cu petale aurii și panseluțe, precum și multe pe care nu le cunoștea. Unele parcă nici nu erau adevărate. Aveau petale în auriu și stacojiu și aduceau foarte bine cu păsările, sau arătau ca niște tulpini de raza-soarelui, numai că aveau cam două picioare de-a curmezișul corolei și tulpini înalte cât un Ogier.

Pe pietrișul unei alei se auzi zgomot de pași, iar Mat se ghemui în spatele unui tufiș de lângă zid. Doi străjeri trecură pe lângă el, cu gulerele lungi și albe care le atârnavă peste platoșe. Nici măcar nu se uitară spre el, ceea ce-l făcu să rânjească

mulțumit. „Norocul. Cu puțin noroc, n-au să mă vadă, până nu-i dau mizeria aia lui Morgase.”

Se strecură prin grădină ca o umbră, ca și cum pândea după iepuri, oprindu-se după vreun tufiș sau lipindu-se de trunchiul unui copac de câte ori auzea pași. Încă două perechi de străjeri trecură pe lângă el, ultimii la nici doi pași de locul în care se ascunsese. După ce aceștia dispărură printre flori și copaci, Mat se aplecă, luă o floare roșie ca focul și și-o înfipse în plete, rânjind. Era la fel de amuzant ca pe vremea când fura plăcinte cu mere, la sărbătoarea de Duminică, și mai ușor pe deasupra. Femeile își păzeau prăjiturile cu strășnicie; proștii de soldați nu-și luau ochii de la pământul pe care călcau.

Nu trecu mult și ajunse la zidul alb al Palatului. Începu să-i dea ocol, prin spatele unui rând de trandafiri albi, înfloriți, căutând o ușă. Erau multe ferestre înalte și arcuite, chiar deasupra capului său, dar se gândi că i-ar fi fost mai greu să dea explicații, dacă era găsit cățărându-se pe fereastră, decât pășind pe un coridor. Apărură încă doi soldați, iar el îngheță; aveau să treacă la vreo trei pași depărtare. De pe fereastra sub care se oprise veneau voci. Erau doi bărbați, care vorbeau îndeajuns de tare ca să-i poată înțelege.

— ... Pe drum către Tear, înălțime, zise unul, părând speriat și umil.

— N-au decât să-l încurce, dacă pot, răspunse un glas mai profund și mai răsunător, al unui bărbat obișnuit să poruncească. Dacă trei fetișcane pot să-i pună bețe în roate, așa-i trebuie. Dintotdeauna a fost un neghiob, și așa a rămas și acum. De băiat se știe ceva? El e cel care ne poate distruge pe toți.

— Nu, înălțime. A dispărut. Dar, înălțime, una dintre fete este puștoaica lui Morgase.

Lui Mat îi veni să se întoarcă brusc, apoi se liniști. Soldații se apropiau, dar nu păreau a-l fi observat, printre tufișurile dese. „Mișcați-vă, idiotilor! Treceți odată, ca să văd cine-i ăsta, tu-i mama mă-sii!” Pierduse, deja, o bucată din discuție.

— ... A fost mult prea repezit de când și-a recâștigat libertatea, spunea glasul cel profund. Nu și-a dat încă seama că planurile cele mai bune au nevoie de timp. Vrea să dobândească lumea întreagă într-o zi, și Callandor pe deasupra. Umbra să-i

mănânce sufletul! Ar putea să pună mâna pe fată, ca să se folosească de ea. Iar asta m-ar încurca și pe mine.

— Cum spuneți, înălțime. Să poruncesc să fie scoasă din Tear?

— Nu. Neghiobul ar putea vedea asta ca pe o mișcare împotriva lui, dacă ar fi să afle. Și cine știe încotro se uită, dacă își mută privirile de la sabie. Ai grijă ca fata să moară neobservată, Comar. Să nu știe nimeni, făcu bărbatul, și scoase un hohot de râs înfundat, ca un tunet. Să vedem pe unde scot cămașa după asta bibilicile alea din Turn. Da, așa e bine. Fă-o repede. Repede, până să n-o prindă el.

Cei doi soldați ajunseseră aproape în dreptul lui Mat, care încercă, prin forța gândurilor, să-i facă să se miște mai repede.

— Înălțime, spuse primul bărbat, șovăielnic, s-ar putea să fie greu. Știm că fata e în drum spre Tear, dar corabia pe care se îmbarcase a fost găsită în Aringill, și toate trei coborâseră deja. Nu știm dacă au luat altă corabie, sau au apucat-o calare spre miazăzi. Iar după ce ajung în Tear, ar putea fi greu de găsit. Poate înălțimea Voastră să...

— Lumea asta de-acum e plină numai de proști? spuse aspru al doilea. Crezi că aș putea face vreo mișcare în Tear fără ca el să afle? Nu vreau să-l înfrunt, cel puțin nu acum. Adu-mi capul fetei, Comar. Adu-mi capetele celor trei, sau ai să mă rogi în genunchi să ți-l iau pe al tău.

— Da, înălțime. Cum porunciți. Da. Da.

Soldații trecură, fără să se uite nici în stânga, nici în dreapta. Mat sări în picioare de îndată și se ridică în mâini pe pervazul ferestrei, îndeajuns cât să vadă înăuntru. Aproape că nu băgă în seamă covorul cu franjuri din Tarabon, care prețuia o pungă bună de arginți. Una dintre ușile late, cu incrustații, tocmai se închidea. Un bărbat înalt, cu umeri lați și cu pieptul voluminos, îmbrăcat într-un surtuc de mătase verde, cu fir de argint, care de-abia îl cuprindea, rămăsese cu ochii albaștri, întunecați, ațintiți la ușă. Avea o barbă tăiată scurt, cu o şuviță albă care-i venea chiar pe bărbie. Una peste alta, părea un om aspru, obișnuit să dea porunci.

— Da, înălțime, spuse el, dintr-odată, iar Mat mai că nu căzu de pe pervaz; crezuse că acesta era omul cu glasul răsunător, însă era celălalt, cel umil - ceva mai puțin temător ca mai înainte. Cum porunciți, înălțime, continuă omul, cu amărăciune.

Am să le tai chiar eu capetele celor trei fetișcane, de îndată ce le găsesc!

Apoi ieși din încăperea cu pași mari, iar Mat se lăsă să alunece la loc în grădină. O clipă, rămase ghemuit în spatele tufișurilor. Cineva din Palat voia ca Elayne să fie ucisă. Iar Egwene și Nynaeve erau la mijloc. „Pe Lumină, ce le-a venit să plece în Tear?” Era convins că despre ele se discutase.

Scoase din căptușeala scrisoarea Domniței-Moștenitoare și o privi încruntat. Poate că Morgase avea să-l creadă, văzându-l ce-i aducea. Pe unul dintre bărbați putea să-l descrie. Dar nu mai avea vreme să se furișeze. Dușmanul putea pleca spre Tear până s-o găsească el pe Morgase. Orice s-ar fi făcut atunci, nu mai era sigur că aveau să-l prindă.

Răsuflând adânc, Mat se strecură printre două tufișuri, izbutind să nu se zgârie prea rău, și o apucă pe potecă, în urma soldaților. Ținea scrisoarea sus, astfel încât pecetea cu crinul de aur să se vadă limpede. Își plănuiește fiecare mișcare. Pe când se furișase, străjerii apăruseră nici una, nici două prin preajma lui, dar acum străbătu grădina fără să vadă măcar unul. Trecu pe lângă mai multe uși. Nu părea o idee bună să intre în Palat fără îngăduința – poate că Străjerii aveau să atace înainte să-i dea prilejul să vorbească – dar începuse deja să se gândească ce ușă să aleagă, când una dintre ele se deschise și un ofițer tânăr, cu un epolet aurit, pași afară.

Bărbatul duse pe dată mâna la sabie și apucă s-o scoată pe jumătate, înainte ca Mat să-i arate scrisoarea.

— Elayne, Domnița-Moștenitoare, trimite vești pentru mama sa, Regina Morgase, Căpitane.

Și ridică scrisoarea, astfel ca pecetea să se vadă de la distanță. Ofițerul trase cu ochiul în ambele părți, ca și cum se uita dacă nu mai erau și alții, dar fără să-l scape din vedere pe Mat.

— Cum ai ajuns aici, în grădină? Întrebă, fără să-și scoată sabia mai mult din teacă, dar și fără s-o bage la loc. La poarta mare este Elber. O fi el un prost, dar n-ar lăsa niciodată un străin să se vânture liber prin Palat!

— Un grăsan cu ochi de șobolan? făcu Mat, apoi își blestemă în gând limba prea slobodă, însă ofițerul încuviință scurt și mai că zâmbi, cu toate că rămase la fel de bănuitor și vigilent. Când i-am spus că vin din Tar Valon, s-a înfuriat și nici nu m-a lăsat să-i arăt scrisoarea sau să pomenesc de Domnița-Moștenitoare.

A spus că mă arestează, dacă nu plec pe dată, așa că am sărit un zid. Înțelegeți, Căpitane, am făgăduit să las asta în mâinile Reginei. Am făgăduit și eu mă țin întotdeauna de cuvânt. Vedeți pecetea?

— Iarăși zidul ăla, tu-i mama mă-sii, mormăi ofițerul. Ar fi trebuit să fie de trei ori pe-atâta de înalt. Și nu-mi mai zice căpitan, îi spuse lui Mat. Sunt Locotenent al Gărzii. Tallanvor mă cheamă. Recunosc pecetea Domniței-Moștenitoare.

Îndesându-și, în sfârșit, sabia în teacă, întinse brațul celălalt.

— Dă-mi scrisoarea și am să i-o duc Reginei. După ce te conduc afară. Dacă te găsea altcineva, nu cred că scăpai așa ușor.

— Am făgăduit să i-o duc chiar eu, zise Mat. „Pe Lumină, nici prin cap nu mi-a trecut că s-ar putea să nu mă lase să i-o dau.” I-am făgăduit Domniței-Moștenitoare.

Pe neașteptate, se trezi cu sabia ofițerului la gât.

— Am să te duc la Regină, fermierule, spuse încet Tallanvor. Dar să nu uiți că pot să-ți iau gâtul într-o clipită, dacă te gândești măcar să-i faci vreun rău.

Mat zâmbi cum știa el mai dulce; tăișul sabiei, ușor curbat, îl înțepa la gât.

— Sunt loial regatului meu, spuse, și un supus credincios al Reginei, s-o scalde Lumina. Dacă-ăș fi fost aici pe timpul iernii, l-aș fi urmat fără îndoială pe Lordul Gaebriel.

Tallanvor îl privi lung, fără să vorbească, apoi, în cele din urmă, își puse sabia în teacă. Mat înghiți în sec și de-abia se abținu să-și ducă mâna la gât, să vadă dacă nu fusese tăiat.

— Scoate-ți floarea din păr, rosti Tallanvor. Crezi că ai venit în peșit, sau ce?

Mat se supuse de îndată și o porni în urma lui. „Ce tâmpit, să-mi pun flori în păr. Gata, de-acum s-a terminat cu joaca.” Tallanvor îl conduse prin Palat, mergând, însă, nu în fața lui, ci de-o parte, pe jumătate întors, ca să nu-l scape din ochi. Alcătuiau un tablou de-a dreptul ciudat, mai ales că Mat se străduia să pară nevinovat ca un bebeluș. Pereții palatului erau acoperiți de tapiserii colorate, foarte prețioase, la fel ca și covoarele întinse peste lespezile albe, chiar și pe coridoare. Peste tot se vedeau obiecte din aur și argint, farfurii și tipsii, pocale și cupe, așezate pe cufere sau pe dulăpioare joase din lemn șlefuit, la fel de frumoase precum cele din Tar Valon.

Slujitorii umblau peste tot, îmbrăcați în livrele roșii, cu gulere și manșete albe și cu Leul brodat pe piept. Mat se trezi întrebându-se dacă Morgase juca vreodată zaruri. „Ce prostie. Reginele nu joacă așa ceva. Dar, după ce-i dau scrisoarea și-i spun că cineva din Palat vrea s-o vadă pe Elayne moartă, pun rămășag că-mi dăruiește o pungă plină.” O clipă, se amăgi cu gândul că avea să fie înnobilit. Că doar omul care vine să dezvăluie așa o taină, merită pe deplin răsplata.

Tallanvor îl conduse de-a lungul atâtor coridoare și prin atâtea curți, încât începu să se întrebe dacă avea să mai găsească drumul înapoi fără ajutor. Pe neașteptate, pătrunseră într-o curte în care nu erau decât slujitori. Era împrejmuită de coloane, iar în mijloc avea un bazin rotund, în care pești albi și galbeni înotau pe sub florile de nufăr. Bărbații purtând surtuțe colorate, cu broderii din fir de aur și argint, și femeile cu rochii largi, încă și mai elegante, stăteau respectuoși în jurul unei femei cu părul roșu-auriu, care ședea pe marginea bazinului, înmuindu-și degetele în apă și privind cu tristețe la peștii care se ridicau la suprafață, nădăjduind să primească de mâncare. Pe degetul mijlociu de la mâna stângă purta inelul cu Marele Șarpe. Lângă ea stătea un bărbat înalt și brun, cu o haină de mătase roșie acoperită aproape în întregime cu broderii înfățișând spirale și frunze.

Mat își îndreptă întreaga atenție către femeie. Chiar și dacă n-ar fi avut cununa din trandafiri lucrați în aur, rochia albă cu dungi roșii și etola lungă, în aceleași culori, brodată cu Leii din Andor, tot ar fi știut că se afla în fața lui Morgase, Regina în Andor prin mila Luminii, Apărătoarea Regatului, Protectoarea Poporului, Cea Dintâi din Casa Trakand. Arăta la fel de frumoasă cum avea să devină, cândva, Elayne. Pe lângă ea, toate femeile adunate acolo păreau șterse. „Aș lua-o la un dans, și i-aș fura și un sărut sub razele de lună, chiar dacă e mai în vârstă, se gândi, apoi se dojeni singur: Vezi, poate uiți cu cine vorbești.”

Tallanvor se lăsă într-un genunchi, proptindu-și pumnul pe lespezile albe.

— Regina mea, iată un sol cu o scrisoare de la Domnița Elayne.

Mat trase cu ochiul la cum se așezase celălalt, dar se mulțumi cu o plecăciune adâncă.

— Din partea Domniței-Moștenitoare... ăăă... Regina mea. Plecându-se, ridică scrisoarea, ca să se poată observa pecetea de ceară aurie. „După ce-o citește și află că Elayne e bine, am să-i spun.” Morgase își întoarse înspre el privirea albastră. „Pe Lumină. Mai bine aștept să se mai învesească puțin.”

— O scrisoare de la copila mea cea nesăbuită? făcu Regina pe un ton liniștit, dar care lăsa de înțeles că se putea mânia oricând. Asta înseamnă că, măcar, este în viață. Unde-i acum?

— În Tar Valon, Regina mea, izbuti Mat să îngame. „Pe Lumină, mi-ar plăcea s-o văd înfruntându-se din priviri cu Suprema”, chicoti în sine-a-i, apoi se gândi mai bine și recunoscă că nu i-ar fi plăcut deloc. Cel puțin acolo era când am plecat eu.

Morgase flutură din mână, nerăbdătoare, iar Tallanvor se ridică, luă scrisoarea de la Mat și i-o dădu. O clipă, ea privi încruntată pecetea, apoi o rupse cu o mișcare bruscă. În timp ce citea, îngâna ca pentru sine și clătina din cap la fiecare rând.

— Nu-mi poate spune mai mult, da? Vedem noi dacă o să fie așa și când... Gaebriel, se întrerupse ea, brusc, luminându-se la față. A fost Aleasă, și asta după mai puțin de un an în Turn.

Dar zâmbetul i se șterse la fel de repede precum apăruse, iar colțurile gurii i se strânsură.

— Când am să pun eu mâna pe ea, are să-și dorească să fie iarăși novice.

„Pe Lumină, nimic n-o poate face să se învesească?” se gândi Mat, apoi se hotărî să dea pe față taina, oricum ar fi fost, chiar dacă Regina părea gata să trimită pe cineva la moarte.

— Regina mea, s-a întâmplat să aud...

— Tăcere, băiete, spuse liniștit bărbatul cu haina brodată. Era chipeș, aproape la fel de frumos ca Galad, și arăta aproape la fel de tânăr, cu toate că tâmpilele îi încărunțiseră, însă era mai înalt și mai masiv, cam cât Rand și cu umeri cât ai lui Perrin.

— O să ascultăm ce ai de spus, în câteva clipe, făcu el, apoi se întinse peste umărul lui Morgase și-i luă scrisoarea din mână; ea îl fulgeră cu privirea – Mat o și vedea izbucnind – dar bărbatul îi apăsă umărul, fără să-și ia ochii de la ce citea, și Regina se liniști. Deci înțeleg că a părăsit iarăși Turnul. În slujba Supremei înscăunate. Ți-am mai spus, Morgase, femeia aia n-are măsură.

Mat amuți. „Ce noroc!” Limba parcă i se lipise de cerul gurii. „Câteodată mă întreb dacă nu cumva e mai bine așa.” Bărbatul cel brun era cel pe care-l auzise mai devreme, căruia i se

spusese „înălțime” și care voia moartea lui Elayne. „I-a spus Gaebril. Sfetnicul ei vrea să-i ucidă fata? Pe Lumină!” Iar Morgase îl privea ca un câine devotat. Gaebril își aținti ochii aproape negri către Mat. Avea o privire poruncitoare și știutoare.

— Ce poți să ne spui despre asta, băiete?

— Nimic... ăăă... Seniore, începu Mat, apoi își dresе vocea; privirea lui Gaebril era mai rea decât a Supremei. Am fost în Tar Valon să-mi văd sora. E novice acolo. Else Grinwell. Numele meu e Thom Grinwell, Seniore. Domnița Elayne a aflat că voiam să trec prin Caemlyn în drum spre casa – sunt din Comfrey, Seniore, un sătuc la miazănoapte de Baerlon; până să ajung în Tar Valon n-am văzut nici un loc mai mare decât Baerlonul – și atunci ea – adică Domnița Elayne – mi-a dat să aduc scrisoarea.

I se păru că Morgase îi aruncase o privire, atunci când spusese că venea de la miazănoapte de Baerlon, însă știa că acolo se afla un sat numit Comfrey. Își amintea că auzise pomenindu-se. Gaebril încuviință, dar spuse:

— Nu știi încotro pleca Elayne, băiete? Sau cu ce treabă? Spune adevărul și n-ai de ce te teme. Dacă minți, însă, ai să fii pedepsit.

Pe fața lui Mat apăru o expresie încruntată și îngrijorată, deloc prefăcută.

— Seniore, am văzut-o o singură dată pe Domnița-Moșteni-toare. Mi-a dat scrisoarea – și o marcă de aur! – și mi-a spus să i-o aduc Reginei. Nu știu mai multe despre misiva decât ce-am auzit aici.

Gaebril părea gânditor; pe chipul întunecat nu se putea citi dacă-l credea sau nu.

— Nu, Gaebril, spuse, dintr-odată, Morgase. Prea mulți oameni au fost trimiși la tortură. Înțeleg că uneori este nevoie, așa cum mi-ai explicat, dar nu și acum. E doar un băiat care-a adus o scrisoare despre care nu știa nimic.

— Mă supun poruncilor Reginei mele, spuse bărbatul, pe un ton respectuos, apoi, însă, o atinse pe obraz într-un fel care-o făcu să roșească și să-și deschidă puțin buzele, ca în așteptarea unui sărut.

— Spune-mi, Thom Grinwell, făcu Morgase, răsuflând greu, fiica mea era bine, când ai văzut-o?

— Da, Regina mea. Zâmbea, râdea și-i batjocorea pe toți... adică...

— Nu te teme, tinere, îi spuse Morgase, râzând ușor și privindu-i chipul. Știu că Elayne are limba ascuțită și poate avea necazuri din pricina asta. Mă bucur că e bine. Unui tânăr care și-a părăsit sătucul, continuă ea, cercetându-l cu ochii săi albaștri, nu-i vine întotdeauna ușor să se întoarcă. Pare-mi-se că ai să călătorești mult până să ajungi iarăși în Comfrey. Poate ai să te întorci chiar și în Tar Valon. Dacă o faci și dacă o mai vezi pe fiica mea, spune-i că se întâmplă adesea să te căiești de vorbele rostite la mânie. N-am de gând s-o iau din Tar Valon înainte de vreme. Spune-i că mă gândesc adesea la anii pe care i-am petrecut și eu acolo, și că mi-e dor de discuțiile tihnite cu Sheriam, din cancelaria ei. Să-i spui asta, Thom Grinwell.

— Da, Regina mea, răspunse Mat, ridicând stingherit din umeri. Dar... ăăă... nu am de gând să mă întorc vreodată în Tar Valon. Cred că o dată e de ajuns. Taică-meu are nevoie de mine la fermă. Așa, surorile mele trebuie să-l ajute la muls.

— Tare nerăbdător mai ești să te întorci la vaci, băiete, râse tunător și batjocoritor Gaebriel. Poate că ar trebui să mai vezi lumea, până să se schimbe. Poftim!

Scoase o pungă și i-o aruncă. Prinzând-o, Mat simți că avea în ea câteva monede.

— Dacă Elayne ți-a dat o marcă de aur ca să-i duci scrisoarea, eu am să-ți dau zece pentru că ai adus-o în siguranță. Vezi lumea, înainte să te întorci la vaci.

— Da, Seniore, făcu Mat, bucuros de pungă, izbutind să zâmbească slab. Mulțumesc, Seniore.

Însă bărbatul îi făcuse deja semn să plece, și se întorsese către Morgase, cu mâinile în șolduri.

— Morgase, cred că a venit vremea să curățăm puroiul care s-a întins la hotarul regatului. Prin căsătoria cu Taringail Damodred, ai dreptul să urci pe Tronul Soarelui. Cu ajutorul Gărzilor, ești printre cei mai puternici pretendenți. Și pot să dau și eu o mână de ajutor, cumva. Ascultă-mă.

Tallanvor atinse brațul lui Mat, și amândoi se traseră înapoi, cu plecăciuni, dar fără să fie băgați în seamă de nimeni. Gaebriel vorbea și toți nobilii păreau vrăjiți de ce auzeau. Morgase ascultă încruntată, dar încuviința din cap, așa cum făcea toată lumea.

CAPITOLUL 47

La întrecere cu Umbra

Tallanvor îl conduse pe Mat din curtea cu bazinul până la ieșirea din Palat, la porțile cele mari și poleite care sclipeau în soare. Se apropia amiaza. Mat își dorea să se vadă cât mai repede plecat, să se grăbească. Îi venea greu să-și potrivească pasul după cel al tânărului ofițer. Dar, dacă o lua la fugă, putea stârni uimire și cine știe – cine știe? – dacă nu cumva înțelesese totul greșit. Poate că Gaebril nu-l bănuia că ar ști ceva mai mult decât spusese. „Poate.” Își aminti de ochii aceia aproape negri care se îndreptaseră către el și-i străpunseseră mintea ca o furcă ascuțită. „Pe Lumină, poate.” Se strădui să meargă la pas, ca și cum avea tot timpul din lume – „Sunt doar un nătărău de la țară care se holbează la covoare și la foița de aur. Nici prin cap nu-mi trece că cineva mi-ar putea dori moartea.” – până ce Tallanvor îl duse la o poartă mai mică și ieși după el în piață.

Ofițerul cel gras cu ochi de șobolan era încă acolo. Când îl văzu pe Mat, se făcu iarăși roșu la față. Însă, până să apuce să deschidă gura, Tallanvor îi zise:

— A adus o scrisoare de la Domnița-Moștenitoare către Regină. Elber, bucură-te că nici Morgase, nici Gaebril nu știu că ai încercat să-l oprești. Lordul Gaebril a fost tare interesat de misiva de la Domnița Elayne.

Chipul lui Elber se făcu alb ca gulerul pe care-l purta. Îl fulgeră cu privirea pe Mat, apoi se întoarse la soldații lui, cercetându-le chipurile prin viziere, parcă pentru a-și da seama dacă îi observaseră frica.

Mat îi mulțumi lui Tallanvor – și era sincer: până să-l vadă pe grăsan uitase cu totul de el – apoi își luă rămas-bun. O apucă de-a curmezișul pieței ovale, încercând să nu pășească prea repede, și rămase uimit când Tallanvor i se alătură. „Pe Lumină, o fi omul lui Gaebril sau al lui Morgase?” Tocmai începuse să-l mănânce între umeri, de parcă simțea un cuțit înfigându-i-se în spate – „Dar nu știe, arde-m-ar! Gaebril nu mă bănuiește de nimic!” – când, în sfârșit, tânărul ofițer deschise gura:

— Ai stat mult în Tar Valon? În Turnul Alb? Ai apucat să afli câte ceva despre el?

— Numai trei zile, răspunse, cu grijă, Mat; poate și-atât era prea mult – dacă scrisoarea nu l-ar fi silit să spună că venea din Tar Valon, nici n-ar fi recunoscut că fusese acolo – însă un frate venit să-și vadă sora nu avea cum să plece îndărăt în aceeași zi. „Pe Lumină, ce urmărește?” N-am apucat să văd prea multe. Nimic important. Că doar nu m-a condus nimeni să-mi arate. Eram acolo s-o văd pe Else.

— Dar ceva trebuie să fi auzit, omule. Cine e Sheriam? Discuțiile din cancelaria ei înseamnă ceva?

Mat scutură tare din cap, ca să nu lase să i se vadă ușurarea.

— Nu știi cine e, îi spuse, cu toată sinceritatea; poate că auzise cândva numele de la Egwene, sau poate de la Nynaeve – o fi fost vreo Aes Sedai? Dar de ce credeți că ar trebui să însemne ceva?

— Nu știi, îngână Tallanvor. Multe lucruri îmi scapă. Uneori cred că ea încearcă să ne spună ceva... Thom Grinwell, făcu, privindu-l aspru pe Mat, ești credincios regatului?

— Firește că sunt. „Pe Lumină, dacă mai spun asta de multe ori, am să încep s-o cred.” Dar dumneavoastră? Îi sluiți cu credință pe Morgase și Gaebril?

Tallanvor îi aruncă o privire care putea străpunge stânca.

— Pe Morgase o slujesc, Thom Grinwell. Pe ea, până la moarte. Rămâi cu bine.

Se întoarse și plecă spre Palat, cu o mână încleștată pe mânerul sabiei. Privindu-l, Mat bombăni pe înfundate:

— Pun rămașag pe asta – și cântări în palmă punga primită – că Gaebril spune același lucru.

Habar nu avea ce jocuri se jucau în Palat, dar nu voia să se bage la mijloc. Și avea de gând să facă în așa fel încât să le scoată și pe Egwene și celelalte. „Femei fără minte! Acum trebuie să văd de viața lor, în loc să mă îngrijesc de a mea!” Mai străbătu vreo câteva străzi la pas, apoi o luă la fugă.

Dădu năvală la Binecuvântarea Reginei, unde găsi aproape același tablou ca și la plecare. În bibliotecă, Thom și hangiuul sedeau la masa de pietre. Începuseră un joc nou, din câte văzu, dar lui Gill îi mergea la fel de prost. Pisica tărcată se urcase la loc pe masa ei și se spăla. Alături de ea se afla o tavă, cu urmele unui prânz pentru doi. Bagajele sale dispăruseră de pe fotoliu. Fiecare dintre cei doi bărbați avea alături un pahar cu vin.

— Jupân Gill, eu am să plec, zise Mat. Moneda poți s-o păstrezi și să scazi de-acolo prețul pentru o masă. Rămân cât să mănânc ceva, apoi o pornesc spre Tear.

— Ce te grăbești așa, băiete? făcu Thom, care părea mai atent la pisica decât la masa de joc. De-abia ce-am ajuns.

— Deci ai dus scrisoarea Domniței Elayne? Întrebă însuflețit hangiuul. Și văd că ai scăpat întreg. Chiar te-ai cățărat pe zid, ca tânărul ălălalt? Ei, n-are a face asta. Morgase s-a mai liniștit sau tot stă să se mânie în orice clipă?

— Cred că s-a liniștit, spuse Mat. Nu sunt sigur, dar așa părea.

Șovăi puțin, cântărind în palmă punga de la Gaebril care clincănea ușor; nu se uitase înăuntru, dar, după greutate, păreau într-adevăr să fie zece monede de aur.

— Jupân Gill, ce-mi poți spune despre Gaebril? Pe lângă că nu le înghite pe Aes Sedai. Parcă spuneai că nu e de multă vreme în Caemlyn.

— La ce te interesează asta? se răsti Thom. Basel, pui sau nu piatra aia?

Hangiuul oftă și așeză pe masă o piatră neagră, iar menestrelul clătină din cap.

— Ei, băiete, zise Gill, nu sunt multe de spus. A venit dinspre apus, în timpul iernii. De undeva de pe la voi, cred. Poate chiar din Ținutul celor Două Râuri. Am auzit pomenindu-se ceva de munți.

— Pe acolo nu sunt lorzi, rosti Mat. Or fi vreunii pe lângă Baerlon, habar n-am.

— Or fi, băiete. Eu nu mai auzisem niciodată de el, dar nici nu-l cunosc pe toți lorzii din regat. A venit când Morgase era încă în Tar Valon, și jumătate din oraș se temea ca Turnul să n-o facă și pe ea să dispară. Cealaltă jumătate nu mai voia s-o vadă întoarsă. Au izbucnit revolte, la fel ca anul trecut, la sfârșitul iernii.

— Nu-mi pasă mie de politică, jupân Gill, spuse Mat, clătinând din cap. Eu vreau să știu despre Gaebriel.

Thom se uită urât la el și începu să-și curețe pipa cu un pai.

— Păi de Gaebriel e vorba, flăcău, răspunse Gill. În timpul revoltelor, s-a pus în fruntea taberei care-o sprijinea pe Morgase - a fost și rănit în lupte, cică - și, până să se întoarcă ea, a izbutit să le înăbușe. Gareth Byrne nu se împăca deloc cu ceea ce-l văzuse făcând - Gaebriel e un bărbat foarte aspru, câteodată - însă Morgase a fost bucuroasă că a găsit orașul împăcat, așa că l-a numit în slujba pe care-o avusese Elaida.

Hangiul tăcu. Mat îl așteptă să continue, dar degeaba. Thom își îndesă pipa cu tutun și se duse s-o aprindă de la o lămpiță de pe cămin, ținută tocmai pentru asta.

— Și? făcut Mat. Trebuie să aibă el vreo pricină pentru ceea ce face. Dacă se însoară cu Morgase, la moartea ei o să fie rege? Dacă moare și Elayne, adică.

Thom se înecă, trăgând din pipă, iar Gill râse.

— Pe tronul din Andor stă o femeie. Numai o femeie. Dacă ar muri și Morgase și Elayne - facă Lumina să nu fie așa! - atunci tronul l-ar dobândi ruda cea mai apropiată. Și, de data asta, e limpede despre cine e vorba. De verișoara reginei, Doamna Dyelin. Nu e ca pe vremea Succesiunii, când a dispărut Tigraine. A trecut mai mult de un an până ca Morgase să se urce pe Tronul Leului. Dyelin l-ar putea păstra pe Gaebriel ca sfetnic, sau l-ar putea lua de soț ca să întărească spița, cu toate că nu cred că ar face-o decât dacă Morgase ar avea un copil cu el. Chiar și atunci, ar rămâne doar Prinț Consort. Doar atât. Slavă Luminii, Morgase e încă tânără. Iar Elayne e sănătoasă. Pe Lumină! Doar nu scria în scrisoare că ar fi bolnavă, nu?

— E bine. „Cel puțin deocamdată.” Altceva nu-mi mai poți spune despre el? Nu pare să-ți fie pe plac. De ce?

Hangiul căzu pe gânduri, se încruntă, își scarpină bărbia și clătină din cap.

— Parcă n-aș vrea să-l văd însurându-se cu Morgase, dar nu știu de ce. Se zice că e un bărbat de ispravă; nobilii sunt morți după el. Însă oamenii pe care i-a adus în Gardă nu-mi plac deloc. S-au schimbat prea multe de când a apărut el, cu toate că nu numai din pricina lui. Parcă s-au înmulțit cei care murmură pe la colțuri. Ai zice că ne-am preschimbat în oamenii din Cairhien, așa cum erau înainte de războiul civil. Numai ticluieli și capcane. De când a venit Gaebril, am început să visez urât. Și nu numai eu. Ce prostie, să-ți faci griji din pricina unor vise. Pesemne că suntem doar îngrijorați pentru Elayne și pentru ce vrea să facă Morgase cu Turnul Alb, și pentru că oamenii se poartă ca în Cairhien. Nu știu. De ce mă tot întrebi despre Lordul Gaebril?

— Pentru că vrea s-o ucidă pe Elayne, zise Mat, și pe Egwene și Nynaeve.

Nimic din ce-i spusese Gill nu era de folos. „Arde-m-ar, dar nu trebuie să înțeleg de ce le vrea moarte, trebuie doar să-l opresc.” Cei doi se uitau lung la el, ca și cum înnebunise. Iarăși.

— Nu cumva ești pe cale să cazi iar la pat? spuse bănuitor Gill. Țin minte că, data trecută, nu aveai încredere în nimeni. Ori e asta, ori vrei să-ți râzi de noi. Pare-mi-se că-ți place să-ți bați joc de oameni. Dar să știi că nu-i o glumă bună.

— Nu-i nici o glumă, tu-i mama mă-sii, se strâmbă Mat. L-am auzit spunându-i unuia, Comar, să-i taie capul lui Elayne. Și, dacă tot o făcea, să le ucidă și pe Egwene și Nynaeve. Comar asta e un bărbat zdravăn, cu o șuviță căruntă în barbă.

— Mda, am auzit de el, zise, încet, Gill. Era un soldat priceput, dar cică a plecat din Gardă, din pricina unor necazuri cu zaruri măsluite. Nu că ar îndrăzni cineva s-o spună tare; Comar era printre cei mai pricepuți săbieri din Gardă. Deci chiar nu-ți bați joc de noi?

— Nu prea cred, Basel, făcu Thom. Parcă deloc nu-mi vine să cred.

— Să ne scalde Lumina! Și Morgase ce-a zis? I-ai spus, da? Arde-te-ar focul, nădăjduiesc că i-ai spus!

— O, firește, spuse acru Mat. Sub nasul lui Gaebril, la care ea se uita ca un câine credincios. I-am spus: „Oi fi eu doar un om de la țară, care de-abia ce-a sărit zidul Palatului acum jumătate de ceas, dar uite că se-ntâmplă să știu că sfetnicul matale de-

acolo, ăsta de care pari îndrăgostită, are de gând să-ți omoare fata." Pe Lumină, omule, mi-ar fi luat capul.

— Mda, ar fi fost în stare, zise Thom, privind-și gânditor pipa și trăgându-se de mustăți. Îi sare țandăra foarte repede, și e periculoasă ca o furtună.

— Tu știi cel mai bine, Thom, rosti Gill, cu mințile aiurea și cu ochii în gol, trecându-și palmele prin părul cărunț. Trebuie să fie ceva de făcut. N-am mai ținut o sabie în mână de la Războiul cu Aielii, dar... Nu, asta n-ar folosi la nimic. Aș fi ucis în zadar. Dar trebuie să fac ceva!

— Zvonuri, șopti Thom, care părea să cerceteze tabla de pietre și să vorbească pentru sine. Zvonurile nu pot fi împiedicate să ajungă la urechile lui Morgase. Dacă aude asta iarăși și iarăși, până la urmă va intra la bănuieli. Zvonul este glasul poporului care spune adesea adevărul. Morgase o știe. Nici un om în viață n-o întrece în Marele Joc. Îndrăgostită sau nu, după ce va începe să-i bănuiască pe Gaebriel, o să afle totul despre el. Și dacă află că are de gând să-i facă rău lui Elayne – așeză o piatră pe tablă; părea o mișcare fără rost, dar Mat văzu că, după alte trei, o mare parte din pietrele lui Gill aveau să fie înconjurate – Lordul Gaebriel va avea parte de o soartă cruntă.

— Tu și Jocul tău, mormăi Gill. Dar ar putea să iasă. Știu și cui să-i spun, ca să pun totul în mișcare, zâmbi el, dintr-odată. Trebuie numai să-i pomenesc Gildei că am visat așa ceva. În trei zile, toate slujnicele din Orașul Nou au s-o afle și au s-o ia de bună. Gilda e cea mai gură-spartă femeie din lumea asta mare.

— Ai grijă, însă, ca nimeni să nu poată afla că a pornit de la tine.

— Nici o teamă, Thom. Acum o săptămână, un om mi-a povestit unul din visele mele urâte, ca și cum l-ar fi auzit de la altul, care-l știa de la altul și așa mai departe. Pesemne că Gilda a tras cu urechea când îi povesteam lui Coline. Am încercat să dau de izvor și m-am dus chiar să-l întreb pe omul de la care, chipurile, plecase totul, undeva în cealaltă parte a orașului. Numai de curiozitate, ca să văd prin câte guri trecuse zvonul. Și ăla spunea sus și tare că fusese propriul său vis. Deci nici o teamă, Thom.

Mat nu dădea doi bani pe toată discuția asta despre zvonuri – zvonurile nu le puteau ajuta pe cele trei fete – însă un lucru îl uimea.

— Cum de ești așa de liniștit, Thom? parcă Morgase era iubirea vieții tale.

Menestrelul își privi iarăși pipa.

— Mat, o femeie foarte înțeleaptă mi-a spus cândva că timpul vindecă rănilor și alină orice durere. N-am crezut-o. Dar avea dreptate.

— Adică n-o mai iubești pe Morgase?

— Băiete, au trecut cincisprezece ani de când am plecat din Caemlyn, cu călăii pe urmele mele. Cerneala cu care Morgase semnase condamnarea mea nici nu se uscaseră încă. Șezând aici și ascultându-l pe Basel trăncănind – Gill dădu să-l întrerupă, dar Thom ridică vocea – trăncănind, spun, despre Morgase și Gaebriel, cum au să se ia, mi-am dat seama că patima s-a stins de multă vreme. Țin la ea, poate chiar o și iubesc un pic, dar nu mai sunt îndrăgostit cum eram odată.

— Și eu care credeam că ai să dai fuga la Palat s-o previi, râse Mat și, spre uimirea lui, Thom i se alătură.

— Nu-s chiar așa prost. Toată lumea știe că bărbații și femeile gândesc altfel, câteodată, dar cea mai mare deosebire e asta: Bărbații uită, dar nu iartă; femeile iartă, dar nu uită niciodată. Poate că Morgase m-ar fi sărutat pe obraz, mi-ar fi turnat un pahar cu vin și mi-ar fi spus că i-a fost dor de mine. După care, cine știe dacă n-ar fi chemat Gărzile să m-arunce în temniță, la călăi. Nu. Morgase e una dintre femeile cele mai descurcărețe pe care le-am văzut. Și asta nu-i puțin lucru. Aproape că mi-e milă de ce i se va întâmpla lui Gaebriel, după ce Regina află ce se pune la cale. Vorbeai de Tear? Nu s-ar putea să pleci mâine? Mi-ar prinde bine un somn zdravăn la noapte.

— Vreau să ajung cât mai departe, înainte de căderea nopții, făcu Mat, uimit. Adică vii cu mine? Credeam că ai de gând să rămâi aici.

— N-ai auzit ce vorbeam adineauri? M-am hotărât să nu mor. Tear pare un loc mai sigur pentru mine decât Caemlyn și, dintr-odată, asta îmi sună ademenitor. Și țin la fetele alea.

Cu o mișcare agilă, Thom scoase de undeva un cuțit, apoi, într-o clipă, îl ascunse la loc.

— N-aș vrea să li se întâmple ceva. Dacă ai de gând să ajungi iute în Tear, trebuie să ne întoarcem în Aringill. Cu o corabie o să sosim cu trei zile mai repede decât călare, chiar dacă am

galopa fără încetare. Crede-mă că nu spun asta doar pentru că mi-am tăbăcit fundul în șa atâta vreme.

— Atunci așa rămâne. Numai să ajungem iute.

— Ei, băiete, zise Gill, dacă pleci, mai bine mă duc să văd de masă.

Se ridică și dădu să iasă. Mat îi aruncă punguța primită de la Gaebril.

— Jupân Gill, păstrează asta pentru mine.

— Ce-i înăuntru? Bani?

— Un gaj. Gaebril nu știe, dar tocmai am pus un rămășag cu el.

Pisica sări jos, când Mat luă păhăruțul de lemn și aruncă zarurile pe masă. De cinci ori șase.

— Un rămășag. Și eu câștig întotdeauna.

CAPITOLUL 48

Una mai meșteră ca alta

Năluca se îndrepta legănat către docurile din Tear, pe malul de apus al râului Erinin, dar Egwene nu vedea nimic din orașul de care se tot apropiiau. Aplecată peste parapet, cu ochii în jos, privea fix prora lată care despica valurile, și prima vâslă din șir care-i tot apărea în față și apoi dispărea, lăsând dâre înspumate prin unde. Mișcarea îi făcea rău la stomac, dar știa că, dacă ridică fruntea, avea să se simtă încă și mai prost. Dacă se uita la țarm, legănatul încet al *Nălucii* o amețea mai tare.

Nu știa, și nici nu-i pasa, cum navigase corabia până să ajungă în Jurene, dar de când se urcaseră ele la bord, așa fusese. Uneori își dorea ca *Năluca* să se fi dus la fund, până să dea ochii cu ea. Sau ca ele să-l fi silit pe căpitan să oprească în Aringill, ca să-și găsească o altă corabie. Sau să nu se fi apropiat de o corabie în viața lor. Își dorea multe, pentru că numai așa își mai putea lua mintea de la propriile-i necazuri.

Legănatul era mai slab când înaintau cu ajutorul vâslelor decât când întindeau pânzele, dar trecuseră mult prea multe zile ca să mai conteze asta. Stomacul lui Egwene tremura și se unduia, precum laptele într-o cană de piatră. Înghiți în sec, și încercă să uite această imagine.

La bordul *Nălucii* nu izbutiseră să mai pună la cale cine știe ce, căci Nynaeve vomita cam din zece în zece minute, iar, la

vederea ei, și Egwene dădea afară toată mâncarea pe care izbutise s-o înghită. Pe măsură ce coborau spre miazăzi se făcea din ce în ce mai cald, și asta nu le ajuta cu nimic. Și-acum, Nynaeve era tot sub punte. Pesemne că Elayne îi ținea ligheanul.

„Of, Lumină, nu! Nu te gândi la asta! Câmpii înverzite, pajiști. Pe Lumină, pajiștilor, nu vă mai legănați așa. Ciripit de mierle. Nu, nu mierle. Ciocârlii. Ciripit de ciocârlii.”

— Doamnă Josslyn? Doamna Josslyn?

Îi trebuiră câteva clipe să se dezmeticească și să recunoască numele pe care și-l alesese, și glasul Căpitanului Canin. Ridică încet fruntea și își aținti privirile asupra feței sale prelungi.

— Tragem la mal, Doamnă Josslyn. Mi-ați tot spus că de-abia așteptați să coborâți de pe corabie. Ei, am ajuns, spuse căpitanul, fără să încerce să-și ascundă nerăbdarea de a scăpa de cele trei călătoare, dintre care două nu făceau altceva decât să bolească, așa cum obișnuia să zică el, și să geamă toată noaptea.

Marinarii desculți și dezbrăcați până la brâu aruncau parâmele către bărbații aflați pe docul de piatră, care păreau să prefere, în loc de cămăși, vestoane de piele. Vâslele fuseseră deja retrase, în afară de două, de care se foloseau pentru a nu se lovi prea tare de docul ud. În aer plutea o mireasmă de ploaie de-abia sfârșită, liniștitoare. Legănatul încetase de ceva timp, dar Egwene descoperi că stomacul său încă nu-l uitase. Soarele se îndrepta spre apus. Încercă să nu se gândească la cină.

— Foarte bine, Căpitane Canin, zise, cât putea mai demn. „Nu mi-ar fi vorbit pe tonul ăsta dacă mi-aș fi purtat inelul, chiar dacă mi-ar fi venit rău pe încălțările lui”, îi trecu prin minte; imaginea o făcu să se înfioare.

De ceva timp, inelul cu Marele Șarpe și ter'angrealul răsucit îi atârnau la gât, pe o panglică de piele. Simțea răcoarea pietrei – care o mai apăra de fierbințeala umedă din jur – dar, dincolo de asta, de la o vreme descoperise că, cu cât folosea mai des ter'angrealul, cu atât își dorea să nu se mai despartă de el, așa că nu-l mai ținea niciodată în pungață.

Cu toate acestea, în Tel'aran'rhiad nu aflase încă cine știe ce lucruri folositoare. Câteodată, dar mai ales în visele sale proprii, fără ter'angreal, îi văzuse pe Rand, Mat sau Perrin, fără însă să înțeleagă ce era cu ei. Apăruseră și Seanchanii, la care nu voia

să se gândească. Avusese coșmaruri în care un soldat cu mantie albă îl așeza pe Jupân Luhhan în mijlocul unei capcane uriașe, dințate, pe post de momeală. De ce umbla Perrin cu un șoim pe umăr, și ce importanță avea că trebuia să aleagă între securea pe care-o purta la brâu și ciocanul de fierar? Ce însemna că Mat juca la zaruri cu Cel Întunecat, și de ce tot striga „Vin!”? Apoi Rand. Rand care se strecura prin bezna nepătrunsă către Callandor, în timp ce, de jur împrejur, mergeau șase bărbați și cinci femei, unii ținându-se pe urmele lui, alții nebăgându-l în seamă, unii încercând să-l călăuzească spre sabia din cristal sclipitor, alții – să-l împiedice s-o atingă. Păreau să nu știe unde se afla el, cel puțin nu tot timpul. Unul dintre bărbați avea ochi de foc, și-l dorea pe Rand cu o îndârjire pe care până și ea putea să o simtă. I se părea că-l cunoaște. Ba'alzamon. Dar cine erau ceilalți? Îl văzuse iarăși pe Rand în acea încăpere aridă și prăfuită, cu toate făpturile mici care i se cuibăreau în piele. Sau înfruntând o hoardă de Seanchani. Sau înfruntând-o pe ea și femeile adunate în jurul ei, printre care se afla și una din neamul Seanchanilor. Nu pricepea nimic. Trebuia să nu se mai gândească la Rand și la ceilalți, și să se preocupe de ceea ce-o aștepta. „Ce pune la cale Ajah Neagră? De ce nu visez nimic despre ele? Pe Lumină, de ce nu pot să învăț cum să fac să aflu ce-mi doresc?”

— Poruncește să fie debarcați caii, căpitane, îl rugă pe Canin. Am să merg să vorbesc cu Doamna Maryim și cu Doamna Carylă – adică, firește, Nynaeve și Elayne.

— Am trimis pe cineva să le spună, Doamnă Josslyn. Iar caii domniilor voastre vor fi la doc cât se poate de iute.

Părea foarte bucuros că scăpa de ele. Egwene se gândi să-i spună să nu se mai grăbească așa, dar renunță pe dată. Chiar dacă *Năluca* nu se mai legăna, voia să simtă iarăși pământul sub picioare. Cât de repede. Cu toate acestea, se opri puțin să-și mângâie iapa pe bot, ca să-i arate lui Canin că nu se grăbea din cale-afară.

Nynaeve și Elayne apărură în capul scărilor care duceau sub punte, împovărate cu toate boccelele și desagii de la șei. Elayne era, în plus, împovărată și cu Nynaeve, însă aceasta, dând cu ochii de Egwene, se îndepărtă de Domnița-Moștenitoare și merse fără ajutor până la bordul corabiei, unde marinarii pregătiseră o pasarela îngustă. Alți doi se apropiară de iapa

cenușie, înnodându-i un năvod mare pe sub burtă, iar Egwene se grăbi să coboare să-și ia lucrurile. Odată întoarsă pe punte, văzu că iapa ajunsese deja pe țărm, iar cea roșcată pe care călărea Elayne atârna în aer, prinsă cu năvodul, deja la jumătatea drumului.

Ajunsă, în sfârșit, pe uscat, se simți ușurată că nu se mai legăna nimic împrejur. Apoi, după numai câteva clipe, începu să privească orașul în care ajunseseră cu atâta caznă.

De-a lungul docurilor se întindeau un șir de depozite din piatra. Erau acolo o sumedenie de corăbii, mai mici sau mai mari, ancorate de-a lungul pontoanelor sau mai departe, în apele râului – le cântări o clipă din ochi, apoi își întoarse grăbită privirea. Orașul fusese clădit pe loc întins – nu se vedea aproape nici o ridicătură. De-a lungul ulițelor noroioase, nepavate, care se aflau printre depozite, se vedeau case, hanuri și cârciumi din lemn sau din piatră. Acoperișurile de țiglă aveau niște colțuri ciudat înclinate, iar unele erau țuguiate. În spatele acestora, Egwene zări un zid înalt din piatră cenușie, dincolo de care se înălțau turnuri cu balcoane aflate la mare înălțime, și palate cu cupole albe. Acestea din urmă aveau o formă vag pătrată, în timp ce turnurile erau ascuțite, precum clădirile de dincoace de zid. Una peste alta, Tear era oricum la fel de mare precum Caemlyn sau Tar Valon. Cu toate că nu era atât de frumos, se număra printre cele mai mărețe așezări din lume. Erau multe de văzut în jur, dar ochii lui Egwene erau atrași fără încetare către Stâncă.

Auzise de aceasta din povești, știa că era cea mai mare și mai veche fortăreață de pe fața pământului, prima clădită după Frângerea Lumii, dar, văzând-o pentru prima oară, tot se simți năucită. La început i se păru că era un deal uriaș, cenușiu, de piatră, sau un munte mai mic și golaș, întins pe o mare distanță – de la apele râului, către apus, dincolo de zid, pătrunzând adânc în inima orașului. Chiar și după ce văzu uriașa flamură care fâlfâia în vârf – trei crai de lună albi, pe un câmp jumătate roșu, jumătate auriu – la cel puțin trei sute de pași deasupra râului, dar îndeajuns de mare pentru a fi observată așa cum trebuia, chiar și după ce urmări cu ochii contururile crenelurilor și turnurilor, îi veni greu să creadă că Stâncă din Tear fusese clădită de mâna omului, și nu scobită dintr-un munte aflat deja acolo.

— E făurită cu ajutorul Puterii, șopti Elayne, care se uita și ea, cu gura căscată, la Stâncă. Unde de Pământ, țesute pentru a scote piatra din străfunduri, Aer pentru a o aduce din toate colțurile lumii, Pământ și Foc pentru a o strânge într-o singură bucată, fără crăpături, lipituri sau mortar. Atuan Sedai zice că, în zilele noastre, nici toate femeile din Turn n-ar mai putea face asta. Curios, dacă te gândești ce părere au înalții Seniori despre așa ceva.

— Cred, spuse încet Nynaeve, trăgând cu ochiul la docherii care se plimbau prin jurul lor, că, tocmai din aceasta pricină, n-ar mai trebui să pomenim anumite lucruri cu glas tare.

Elayne părea indignată – căci vorbise într-o șoptă de-abia auzită – și, în același timp, părea să-i dea dreptate celeilalte, așa cum făcuse din ce în ce mai des în ultima vreme – lucru care nu-i era pe plac lui Egwene. Însă, se văzu silita să recunoască, o făcea numai când Nynaeve avea dreptate, în Tear, orice femeie care purta inelul sau era, într-un fel sau altul, legată de Tar Valon avea să fie supravegheată îndeaproape. Docherii desculți, cu veste de piele, nu le dădeau nici o atenție, văzându-și de treaba lor, cărând, cu roaba, dar, de multe ori, și cu spinarea, lăzi și baloturi. Mirosea puternic a pește. La cele trei docuri din apropierea lor trăsese răzeci de bărcuțe de pescuit, la fel ca cele din tabloul Supremei. Bărbați goi până la brâu și femei desculțe descărcau coșurile cu pește, grămezi argintii, arāmii, verzi, precum și de alte culori. Nici prin cap nu-i trecuse lui Egwene că puteau exista pești roșii, albaștri ca cerul sau de un galben strălucitor, unii dungați sau pătați cu alb și cu alte nuanțe.

— Are dreptate, Carylă, spuse ea. Să nu uiți cine ești. Vorbise încet, dorindu-și să fie auzită numai de Elayne, nu și de Nynaeve. Nu izbuti. Nynaeve auzi totul, și, cu toate că nu se schimbă la față în nici un fel, începu să radieze de mulțumire, precum o soba încinsă.

Marinarii tocmai coborau armăsarul cel negru. Harnașamentele fuseseră deja aduse și lăsate, grămadă, pe piatra udă. Nynaeve trase cu ochiul la cai, apoi deschise gura – Egwene era convinsă că se pregătea să poruncească, cine știe cui, să pună șaua pe ei – apoi o închise la loc cu un oftat, de parcă ar fi fost un mare efort. Își smuci puternic costița și, fără întârziere, petrecu o pătură cu dungi albastre pe spinarea

armăsarului, potrivitându-și, deasupra, șaua înaltă. La celelalte două nici nu se uită.

Egwene nu era prea încântată de ideea de a calări – mișcările calului se asemănau destul de bine cu legănatul *Nălucii* – însă vederea străzilor pline de noroi o convinsese. Purta încălțări zdravene, dar nu voia să-și piardă timpul curățându-le de noroi, și nici să meargă suflecându-și poalele rochiei. Își înșeuă în grabă iapa și se urcă în spinarea ei, potrivitându-și fustele, ca să nu aibă vreme să se răzgândească. Elayne își petrecuse câteva ceasuri, la bordul *Nălucii*, înarmată cu ac și ață – Domnița-Moștenitoare se pricepea de minune la cusut – și le despărțise tuturor rochiile, pentru a nu mai fi silite să călărească pe o parte.

Nynaeve se urcă și ea în șaua, iar armăsarul se hotărî, tocmai în clipa aceea, să se foiască, ceea ce-o făcu să se schimbe ușor la față, dar se ținu tare, strângând frâiele, și izbuti să-l facă repede să se liniștească. Până să apuce să treacă, la pas, de șirul de depozite, își recăpătase și glasul.

— Trebuie să le găsim pe Liandrin și pe celelalte, fără ca ele să știe că suntem pe urmele lor. E limpede că se așteaptă să fie urmărite – de noi sau de altcineva – dar așa vrea să nu știe că am ajuns, până când e prea târziu. Mărturisesc că nu mi-a venit în minte nici o cale pentru a izbuti așa ceva, spuse ea, răsufând adânc. Încă. Poate aveți voi vreo propunere.

— Poate un amușinar, spuse Elayne fără să șovăie; Nynaeve se încruntă.

— Ca Hurin, adică? spuse Egwene. Dar Hurin era în slujba regelui. Pesemne că toți amușinarii de pe aici sunt în slujba înalților Seniori.

Elayne încuviință. O clipă, Egwene o învidie pentru că avea stomacul așa de bun.

— Da, pesemne că da, spuse fata. Dar ei nu sunt precum Gărzile Reginei, sau Protectorii Stâncii din Tear. Îi slujesc pe stăpânitori, dar se întâmplă și să ia bani de la oamenii care au fost tâlhăriți, pentru a le regăsi bunurile, sau chiar pentru a lua urma altora. Așa e în Caemlyn, cel puțin, și cred că și pe aici la fel.

— Atunci să tragem la un han, zise Egwene, și să-i cerem hangiului să ne găsească un amușinar.

— Nu la han, spuse Nynaeve, cu aceeași asprime cu care strângea și frâiele armăsarului, pe care nu-l lăsă nici o clipă să-i scape din mână; apoi, însă, continuă ceva mai blând: Liandrin ne cunoaște, și poate nu doar ea – ar trebui să ne așteptam să ne mai știe și altele. Pesemne că supraveghează toate hanurile, așteptând să apară cineva. Am de gând să le prind în capcană doar pe ele, nu și pe noi. Nu tragem la nici un han.

Lui Egwene îi stătea pe limbă să pună o întrebare, dar nu-i dădu satisfacția. Însă o făcu Elayne:

— Și atunci unde? Dacă aș da pe față cine sunt – și dacă aș putea convinge pe cineva să mă și creadă, câtă vreme sunt îmbrăcată așa și nu am nici un alai – am fi poftite pe dată în cele mai nobile Case, poate chiar înăuntrul Stâncii. Între Caemlyn și Tear sunt legături strânse. Numai că, așa, ar afla toată lumea, încă înainte de căderea nopții. Zău, Nynaeve, unde să stăm în altă parte, dacă nu la han? Nu cumva vrei să tragem la o fermă din afara orașului? De-acolo n-am putea face nimic.

— O să găesc eu un răspuns, zise Nynaeve, trăgând cu ochiul la Egwene. Lăsați-mă să-l caut.

Încruntată, Elayne își plimbă privirea de la una la cealaltă.

— Dacă nu-ți plac cerceii, nu înseamnă că trebuie să-ți tai urechile, bombăni.

Fără să șovăie, Egwene își aținti privirea asupra străzii. „Arde-m-ar focul, n-am să-i dau impresia că îmi fac probleme din pricina asta.”

Pe străzi nu era multă lume – nici pe departe ca în Tar Valon. Poate că și din pricina stratului gros de noroi. Pe lângă ele treceau legănat căruțe cu sau fără coviltir, cele mai multe trase de niște boi cu coarne late, ai căror stăpâni mergeau alături, la pas, ținând în mâini bețe lungi, dintr-un lemn deschis la culoare și striat. Pe asemenea străduțe nu se vedeau, firește, nici o trăsură și nici o lectică. Încă mai mirosea a pește, peste tot, și o bună parte dintre oamenii pe lângă care treceau duceau în spate coșuri uriașe cu pești. Prăvăliile nu păreau prea înstărite. Nici una nu avea tejghele cu mărfuri scoase în stradă, și nici lumea nu prea intra să târguiască. Cu toatele aveau firme – un ac și un balot de pânză pentru croitor, un cuțit și o pereche de foarfeci pentru cuțitar, un război pentru țesător și așa mai departe – dar cele mai multe erau cojite și neîngrijite. Cele câteva hanuri aveau și ele firme la fel de prăpădite, și nu păreau

prea căutate. Multe dintre căsuțele înghesuite printre hanuri și prăvălii aveau acoperișurile sparte. Era limpede că se aflau într-una dintre părțile sărace ale orașului. Din ce se citea pe chipurile oamenilor, nu erau mulți cei care să viseze la mai bine. Se mișcau, munceau, dar nu-și mai făceau nădejdi. Aproape nici unul nu se uită la cele trei femei care călăreau prin acele locuri, unde toată lumea mergea pe jos.

Bărbații purtau nădragi largi, în general legați la glezne. Numai câțiva aveau haine – veșminte lungi, de culoare închisă, care strângeau brațele și pieptul, apoi se lărgeau de la brâu în jos. Alții, însă, nu purtau nici haină, nici cămașă, în schimb își legau nădragii cu o bandă de pânză, petrecută peste umăr, colorată și adesea murdară. Unii purtau pe cap pălării conice de paie, alți câțiva – berete de pânză care le atârnavă pe un obraz. Femeile aveau rochii cu guler înalt, adesea până la bărbie, și lungi până la glezne. Multe purtau șorțuri scurte, în culori palide, chiar două sau trei unul peste altul, din ce în ce mai mici, și pălării de paie precum cele ale bărbaților, însă vopsite, pentru a se potrivi cu șorțurile.

Văzând o femeie care tocmai trecea, Egwene înțelese cum făceau oamenii să se ferească de noroi – își legau de încălțări niște tălpice din lemn, înalte cam de două palme. Femeia mergea sigură pe ea, ca și cum ar fi pășit direct pe pământ. Egwene zări și alții care foloseau tălpicele, atât femei, cât și bărbați. Erau și femei desculțe, dar nu la fel de multe precum bărbații.

Tocmai se întreba ce soi de prăvălie vindea tălpice din acelea, când Nynaeve o apucă brusc pe o alee dintre o casă lungă și îngustă, cu două caturi, și prăvălia din piatră a unui olar. Egwene schimbă o privire cu Elayne – Domnița-Moștenitoare ridică din umeri – apoi o urmară. Nu știau unde mergea și de ce – și Egwene avea de gând să-i spună vreo două cu privire la asta – dar nu voiau nici să se piardă de ea.

Aleea sfârși brusc, într-o curte mică din spatele casei, îngrădită de clădirile dimprejur. Nynaeve descălecaser deja, și tocmai își priponea calul de un smochin, într-un loc din care armăsarul nu putea ajunge la plantele care creșteau într-un petic de grădină, aproape cât jumătate din curtică, străbătut de o cărăruie din pietre care ducea la ușa din spate. Nynaeve se apropie de ușa aceea și bătu.

— Ce e? Întrebă Egwene, nemaiputându-se abține. De ce ne oprim aici?

— N-ai văzut ierburile așezate la fereastra din față? o întrebă Nynaeve, ciocănind a doua oară.

— Ierburi? făcu Elayne.

— O Meștereașă, zise Egwene, descălecând și priponindu-și iapa alături de armăsarul negru. „Gaidin nu e un nume potrivit pentru un cal. Ce, crede că nu știu la cine se gândește?” Nynaeve a găsit o Meștereașă, sau o Căutătoare, sau cum i-or mai fi zicând pe aici.

Ușa se deschise. Din spatele ei ivi o femeie, care trase cu ochiul la ele, bănuitoare. La început, lui Egwene i se păru grasă, apoi, însă, odată ce deschise ușa pe de-a-ntregul, văzu că trupul său era alcătuit mai degrabă din mușchi decât din grăsime. Părea la fel de puternică precum jupâneasa Luhhan – iar unii locuitori din Emond's Field erau gata să jure că aceasta era la fel de solidă ca soțul ei. Nu era chiar așa, dar nici prea departe de adevăr.

— Cu ce vă pot ajuta? spuse femeia, cu un accent precum cel al Supremei; avea părul cărunt, des și cărlionțat, care-i încadra chipul. Purta trei șorțuri în nuanțe de verde deschis, din ce în ce mai stinse. Care dintre domniile voastre are nevoie de mine?

— Eu, zise Nynaeve. Am nevoie de un leac pentru greață. S-ar putea ca și uneia dintre tovarășele mele să-i prindă bine. Oare am nimerit la locul potrivit?

— Nu sunteți din Tear, spuse femeia. Ar fi trebuit să-mi dau seama după veșminte, încă dinainte să deschideți gura. Maica Guenna mi se zice. Unii spun că aș fi o Iscusită, dar am trăit îndeajuns de mult ca să nu mai pun mare preț pe astfel de vorbe. Intrați. O să vă pregătesc ceva pentru stomac.

Pătrunseră într-o bucătărie curată, deși nu prea mare, cu cratițe de aramă atârdate pe pereți, și legături de ierburi spânzurate de tavan, printre șiruri de cărnați. Erau acolo mai multe dulapuri din lemn de culoare deschisă, pe ușile cărora era incrustat un model cu fire înalte de iarbă. Tăblia mesei era albită de-atâta frecat, iar spătarele scaunelor aveau incrustații de flori. Pe plita din piatră clocotea o oală cu ciorbă care răspândea miros de pește, alături de un ceainic cu gâtul lung care tocmai dădea în fiert. În vatră nu era foc – iar Egwene se simți ușurată să observe asta, căci plita dădea și-așa mult prea multă căldură,

cu toate că Maicii Guenna nu părea să-i pese. Pe policioară erau rânduite vase; altele erau clădite unul peste altul, pe rafturile aflate de ambele părți. Podeaua părea măturată de curând. Maica Guenna închise ușa în urma lor, apoi se apropie de un dulăpior.

— Ce fiertură te-ai gândit să-mi dai? întrebă atunci Nynaeve. Frânghiuță? Albăstrică?

— Dacă aș avea așa ceva, ți-aș da, domniță, spuse Maica Guenna, scormonind într-un raft din care scoase un vas de piatră. Dar n-am avut de mult răgazul să plec la cules, așa că am să-ți dau o fiertura din albicioară de mlaștină.

— Nu știi ce-i asta, rosti încet Nynaeve.

— E la fel de bună ca frânghiuță, dar are un gust amar care nu le e multora pe plac, răspunse femeia masivă, presărând într-un ceainic albastru frunze uscate, fărâmițate, apoi ducându-se la sobă să toarne și apă. Așadar, cunoști și dumneata meșteșugul? Așezați-vă! mai spuse, arătând către masă cu mâna în care ținea două câni smălțuite cu albastru, pe care le luase de pe policioară. Așezați-vă, să vorbim. Cine mai are necazuri cu stomacul?

— Mie mi-e bine, rosti liniștită Egwene, trăgându-și un scaun. Ție ți-e greață, Caryla?

Domnița-Moștenitoare, părând oarecum scoasă din sărite, scutură din cap.

— Ei, bine, atunci, făcu femeia căruntă, turnând în ceașca lui Nynaeve o licoare întunecată și apoi așezându-se la masă, în față ei. Am făcut cât pentru două, însă fiertura de albicioară ține mai mult decât peștele sărat. Cu cât stă, cu atât e mai bună, însă se face și mai amară, încât unii nu se îndură să o guste, oricât de tare i-ar chinui stomacul. Hai, fato, bea. Vezi? Nu-ți face rău, adaugă după o clipă, umplând a doua cană și luând o înghițitură.

Nynaeve duse cana la buze, strâmbându-se puțin după ce gustă. Când o lăasă jos, însă, era din nou netulburată.

— Poate că e puțin amăruie. Spune-mi, Maică Guenna, mai trebuie să îndurăm mult ploile și nămolul?

Cealaltă se încruntă, plimbându-și privirea mohorâtă de la una la alta, apoi întorcându-se iarăși către Nynaeve.

— Nu sunt din Seminția Mării, fato, să pot cerca vânturile, răspunse, cu glas scăzut. Chiar dacă aș ști să prevestesc vre-

mea, mai degrabă mi-aș vârf o știucă în sân decât să recunosc, în ochii Protectorilor, așa ceva e aproape treabă de Aes Sedai. Acum spune, cunoști meșteșugul sau nu? Pare-mi-se că veniți de la drum. Ce fiertura e bună pentru osteneală? Întrebă pe neașteptate, cu asprime.

— Ceai de frunză-lată, răspunse liniștită Nynaeve, sau rădăcină de andilee. Dacă tot ai adus vorba, ce-ai face pentru a-ți ușura chinurile unei femei care naște?

— Aș căuta prosoape fierbinți, fato, pufni Maica Guenna, și poate că i-aș da să bea puțină iarbă-clară, dacă aș vedea că se chinuie din cale-afară. Pe lângă astea, e îndeajuns să ai o mână pricepută. La așa întrebări poate răspunde orice nevastă de fermier. Dar ce e bun pentru dureri la inimă, din cele care te pot omorî?

— Pulbere din floare de ghinadină, pe limbă, rosti acră Nynaeve.

— Dacă o femeie are dureri cumplite la burtă și scuipe sânge, ce faci?

Și o ținură așa, parcă punându-se la încercare una pe alta, aruncându-și întrebări și răspunsuri din ce în ce mai iute. Din când în când o lua mai încet dacă, de pildă, una vorbea despre o plantă pe care cealaltă o cunoștea sub un alt nume, însă apoi morișca se pornea iarăși. Care erau mai bune, fineturile sau ceaiurile, irul sau prișnița, și când se foloseau? Încet, încet, întrebările începură să se lege mai ales de acele ierburi și rădăcini pe care una le cunoștea, iar cealaltă nu. Se iscodeau una pe alta, dornice să afle cât mai multe. Ascultându-le, Egwene începu să-și piardă răbdarea.

— După ce-i dai să bea strânge-osul, spunea Maica Guenna, legi osul rupt cu prosoape cufundate în fiertură de iarba-caprei, dar ai grijă, numai din cea cu frunza albastră - Nynaeve încuviință, de parcă era la mintea cocoșului - cât se poate de fierbinți. Cam nouă măsuri de apă la una de iarba-caprei, nu mai puțin. Prosoapele trebuie înlocuite de îndată ce nu mai ies aburi din ele, și ținute așa o zi întreagă. Osul se va lega la loc de două ori mai repede decât dacă folosești numai ceaiul, și va fi de două ori mai puternic.

— O să țin minte, zise Nynaeve. Ai pomenit ceva de limba-oi, cum că ar fi bună pentru durerile de ochi. Nu am auzit niciodată să...

— Maryim, o întrerupse Egwene, care nu mai putea îndura, chiar crezi că vei mai avea vreodată nevoie de cunoștințele astea? Nu mai ești Meștereașă. Ai uitat?

— N-am uitat nimic, răspunse, cu asprime, Nynaeve. Ba chiar îmi amintesc de o vreme când și tu ardeai de dorința de a ști cât mai multe lucruri.

— Maică Guenna, spuse Elayne, cu răceală, ce-i de făcut cu două femei care se ceartă întruna?

Femeia cea căruntă strânse din buze și se încruntă, cu ochii în jos.

— De cele mai multe ori le spun, și bărbaților și femeilor, să se țină cât mai departe unul de celălalt. E lucrul cel mai ușor de făcut și cel mai nimerit.

— Așa? făcu Elayne. Dar dacă există o pricină pentru care nu e cu putință? Dacă sunt surori?

— Este o cale pentru a face certurile să înceteze, grăi încet femeia - lui Egwene i se păru că pe buze începea să-i înflo-rească un zâmbet. Nu îndemn pe nimeni să încerce așa ceva, dar se mai întâmplă să vină lumea la mine pentru sfaturi. Femeilor le cer câte un argint. Bărbaților câte doi, pentru că fac tâmbălău mai mare. Unii sunt gata să cumpere orice, dacă prețul e îndeajuns de ridicat.

— Dar care-i leacul? întrebă Elayne.

— Le cer să vină la mine, împreună cu persoana cu care au ce au de împărțit. Fiecare se așteaptă să-i închid gura celuiilalt.

Fără voia ei, Egwene se trezi ascultând-o și văzu că și Nynaeve părea foarte atentă.

— După ce primesc plata, continuă Maica Guenna, încordându-și brațul puternic, îi duc pe amândoi certăreții în spate și le cufund capetele în butoiul cu apă de ploaie, până ce se lasă convinși să termine cu prostiile.

Elayne izbucni în râs.

— Am făcut și eu ceva foarte asemănător, la viața mea, spuse Nynaeve, cu un glas mult prea vesel pentru a fi sincer. Egwene nădăjduia că pe chipul ei nu se oglindise aceeași expresie de mulțumire prefăcută.

— Nu m-ar mira, zise Maica Guenna, care începuse să rânjească larg. Și le mai spun că, dacă îmi ajunge la urechi că tot nu s-au potolit, a doua oară nu le mai cer bani pentru tratament, ci-i duc drept la râu. N-o să credeți, dar ține - mai

ales cu bărbații. Și uite așa, mi se duce și buhul. Din cine știe ce pricină, nici unul dintre cei pe care-i vindec așa nu le povestește altora ce-a trebuit să pățească, așa că la fiecare câteva luni mai apare câte-un doritor. După ce-ai făcut neghiobia să înghiți plătica de noroi, nu te duci la alții să bați toba. Are vreuna dintre voi chef să cheltuiască un argint?

— Nu prea cred, spuse Egwene, uitându-se urât la Elayne care râdea în hohote.

— Atunci e bine, zise femeia. De multe ori, cei vindecați mă ocolesc – dacă nu cumva cad cu adevărat bolnavi. Însă tovărășia voastră îmi face plăcere. De ceva vreme, vin să mă vadă numai oameni pe care-i chinuie coșmarurile, și care se amărăsc din cale-afară aflând că nu am ce să le dau, continuă ea, încruntându-se ușor și frecându-și tâmplele. Îmi prinde bine să văd în fața ochilor trei chipuri care nu par să fi ajuns la capătul puterilor. Dacă mai rămâneți în Tear, mai treceți pe la mine. Parcă am auzit că te numești Maryim, da? Mie-mi zice Ailhuin. Data următoare o să gustăm un ceai bun, adus de Seminția Mării, nu fiertura asta care-ți usucă limba. Pe Lumină, gustul de albișoară de mlaștină e îngrozitor, cred că mai bună-i plătica de noroi. Că veni vorba, dacă aveți vreme, pot să fierb și-acum un ceai negru de Tremalking. Nu mai e mult până la cină. Am numai pâine, supă și brânză, dar sunteți bine-venite.

— Ar fi minunat, Ailhuin, spuse Nynaeve. Și, dacă tot ai adus vorba... dacă ai avea un dormitor nefolosit, te-aș ruga să ne găzduiești aici, pe toate trei. Plătim cinstit.

Femeia cea masivă le privi pe rând, în tăcere. Ridicându-se, puse la loc vasul cu albișoară, apoi scoase un ceainic roșu și o pungă. Nu le mai vorbi, până ce nu dădu în fiert ceaiul negru, de Tremalking, puse pe masă patru căni curate, lingurițe și un castronel cu fagure de miere și se așeză la loc.

— Sunt trei dormitoare nefolosite, sus. Toate fetele mele s-au măritat. Soțul meu, să-l scalde Lumina, s-a pierdut acum vreo douăzeci de ani, printre Degetele Dragonului. Dacă mă hotărâsc să vă dau găzduire, nici să n-aud de bani. Dar încă nu m-am hotărât, Maryim, mai spuse, amestecând în ceai și cântărindu-le cu privirea.

— Și cum ai să faci să te hotărăști? Întrebă încet Nynaeve; Ailhuin amesteca de zor, uitând să mai și bea.

— Trei femei tinere, pe cai de soi. Nu mă pricep la cai, dar după capul meu ai voștri sunt la fel de frumoși precum cei pe care călăresc nobilii și domnițele lor. Dumneata, Maryim, cunoști meșteșugul îndeajuns de bine încât ai fi putut să-ți atârni deja ierburile la fereastra, sau măcar să fi început să-ți cauți un loc. Nu am auzit niciodată ca vreo femeie să meargă să-și câștige traiul prea departe de locul său de baștină, însă, după cum vorbești, dumneata pari să nu fii de pe-aici. Cosițe ca ale dumitale, continuă, cu ochii la Elayne, nu se întâlnesc prea des. După vorbă, pare-mi-se că te tragi din Andor. Bărbații îndrugă mereu prostii despre fetele cu păr de aur de pe-acolo. Dar de ce – asta vreau eu să știu. Fugiți de ceva? Sau după ceva? N-aș crede să fiți hoațe, și nici să vă țineți, toate trei, pe urma unui bărbat – asta nu s-a mai auzit niciodată. Așa că spuneți-mi pricina. Dacă-mi este pe plac, vă găzduiesc. Iar dacă vreți să plătiți câte ceva, mai cumpărați, când și când, niște carne. E tare scumpă, de când nu se mai face negoț cu Cairhien. Dar întâi pricina, Maryim.

— Am plecat în căutare, Ailhuin, spuse Nynaeve. Pe urmele unora, mai bine zis.

Egwene se sili să tacă și nădărdui că se descurca la fel de bine ca Elayne, care sorbea din ceai netulburată, de parcă asculta o discuție despre rochii, căci privirile întunecate ale lui Ailhuin Guenna păreau să observe totul.

— Au furat ceva, Ailhuin, continuă Nynaeve. De la mama. Și au ucis. Am venit să ne facem dreptate.

— Arde-mi-ar sufletul, spuse femeia, dar pe la voi nu exista bărbați? E drept că ei se pricep la ridicat poveri și cam atât, în rest numai ți se încurcă printre picioare – de sărutări și alte alea nu vorbim – dar când e vorba de lupte sau de prins tâlhari, aș zice că e treaba lor. Și în Andor e la fel, pare-mi-se, că doar nu suntem Aieli.

— În afară de noi, nu mai avea cine să plece, spuse Nynaeve. Cei care ne-ar fi putut lua locul au fost uciși.

„Cele trei femei Aes Sedai, se gândi Egwene. Ele nu aveau cum să fie din Ajah Neagră. Dar dacă n-ar fi fost ucise, oricum Suprema nu ar fi putut avea încredere în ele. Iar Nynaeve se chinuie să nu încalce cele Trei Legăminte, dar, la naiba, e foarte aproape să o facă.”

— Aha, rosti, cu tristețe, Ailhuin. V-au ucis bărbații? Frați, soți, tați? Nu, nu-i nevoie să-mi spui, fată dragă, făcu ea, înșelându-se asupra pricinii pentru care Nynaeve se îmbujorase la față. Nu vreau să mai scormonesc suferințele de demult. Mai bine să zacă în străfunduri, până se topesc. Haide, haide, liniștește-te.

Egwene mai avea puțin și începea să urle de scârbă.

— Trebuie să-ți spun ceva, rosti Nynaeve, cu un glas răgușit și la fel de roșie în obraji. Ucigașii și tâlharii aceștia sunt Iscoade de-ale Celui Întunecat. Sunt femei, dar la fel de primejdioase ca un maestru săbier, Ailhuin. Dacă te-ai întrebat cumva de ce nu tragem la vreun han, acum ai aflat. S-ar putea să știe că suntem pe urmele lor și să ne aștepte.

— Dintre cei mai primejdioși patru oameni pe care-i cunosc, pufni disprețuitoare Ailhuin, două sunt femei care nu poartă cu ele nici măcar un cuțit, și doar unul dintre bărbați este săbier. Cât despre Iscoade... Maryim, când ai să ajungi de vârsta mea, ai să înveți că falșii Dragoni sunt primejdioși, la fel și leii de mare, rechinii și furtunile iscate pe neașteptate la miazăzi. Însă Iscoadele sunt numai niște neghiobi. Scârboși, e drept, dar tot neghiobi. Cel Întunecat e ferecat acolo unde l-a azvârlit Creatorul, și nici Culegătorii, nici peștii-colt de care se sperie pruncii n-au să-l scoată la lumină. Neghiobii nu mă sperie, decât dacă sunt la cârma bărcii în care m-am urcat. Pesemne că nu aveți nici o dovadă, ca să mergeți să vorbiți cu Protectorii Stâncii, nu? Ar trebui să vă creadă pe cuvânt.

„Ce-or fi Căutătorii? se întrebă Egwene. Și peștii-colt?”

— Dovezi o să avem când le găsim, spuse Nynaeve. Pesemne că au asupra lor ce-au furat, iar noi putem descrie prada. Sunt lucruri vechi, și nu-s de preț decât pentru noi și pentru prietenii noștri.

— Ai fi uimită să afli cât prețuiesc lucrurile vechi, spuse sec Ailhuin. Anul trecut, moș Leuese Mulan a scos cu năvodul, de pe fundul Degetelor Dragonului, trei castroane din inimă de piatra și un pocal. Acum, în loc de bărcuță de pescuit, are o corabie cu care face negoț pe râu. Prostul bătrân nici nu știa ce-a găsit. A trebuit să-i spun eu. Pesemne că mai sunt și alte lucruri pe acolo, dar Leuese nici măcar nu-și mai aduce aminte unde era. Cum o fi izbutit vreodată să prindă pești, nu-mi dau seama. După aceea, luni de zile, jumătate dintre bărcuțele din Tear numai pe acolo s-au plimbat și numai după cuendillar, nu la

pește. Erau și câțiva seniori care-i îndrumau pe unii unde s-arunce năvoadele. Atâta preț au lucrurile cu adevărat vechi. Mda. Pare-mi-se că aveți, într-adevăr, nevoie de un bărbat, și știu și de cine.

— De cine? Întrebă pe dată Nynaeve. Dacă vorbești de un nobil, de unul dintre înalții Seniori, nu uita că nu avem dovezi, până ce nu le găsim.

— Ei, fato, îngăimă Ailhuin, după ce răsese îndelung, din toți rărunchii, oamenii din Maule nu cunosc înalți Seniori și nici un fel de nobili. Plătica de mâl nu face pereche cu solz-de-argint. Am să vi-l aduc pe acel om primejdios de care vorbeam, cel mai primejdios, și care nu e săbier – Juilin Sandar îl cheamă, și treaba lui este să prindă tâlharii. E cel mai priceput de pe fața pământului. Nu știu cum o fi în Andor, dar pe aici, un om ca el poate lucra și pentru unii ca mine sau ca voi, nu doar pentru nobili sau neguțători. Și nici nu cere așa de mult. Dacă femeile astea sunt de găsit, le va găsi el, și vă va aduce totul înapoi, fără să trebuiască să vă apropiați de vreo Iscoadă.

Nynaeve nu părea pe de-a-ntregul convinsă, dar încuviință. Ailhuin își legă tălpile – căroră ea le spunea saboți – și se grăbi să plece. Egwene o privi printr-una dintre ferestrele bucătăriei și o văzu îndepărtându-se, trecând de cai și dând colțul, să iasă în strada mare.

— Văd că ai învățat cum să fii Aes Sedai, Maryim, spuse, întorcându-se cu spatele la fereastră. Te folosești de oameni cu la fel de multă iscusință ca și Moiraine.

Nynaeve se albi la față. Elayne sări din loc și-i trase o palmă zdravănă. Egwene rămase atât de uimită încât nu mai găsi nimic de zis.

— Ai mers prea departe, spuse cu asprime fata cu cosițe blonde. Prea departe. Dacă nu învățăm să trăim împreună, o să murim cu toatele! Ia zi: oare i-ai dezvăluit lui Ailhuin numele adevărat? Nynaeve i-a spus tot ce-a putut, și anume că suntem pe urmele unor Iscoade, ale unor femei primejdioase, ucigașe. Și-așa, e un lucru primejdios de aflat. Ce-ai fi vrut, să-i povestească despre Ajah Neagră? Aici, în Tear? Ai îndrăzni așa ceva, fără să știi dacă Ailhuin are să-și țină gura sau nu?

Egwene își frecă ușor obrazul. Elayne avea palma grea.

— O fi, dar asta nu înseamnă că trebuie să-mi placă ce facem.

— Știu, oftă Elayne. Nici mie nu-mi place. Dar nu avem de ales.

Egwene se întoarce la fereastră, să tragă cu ochiul la cai. „Știu. Dar nu înseamnă că trebuie să-mi placă.”

CAPITOLUL 49

Furtună în Tear

În cele din urmă, Egwene se întoarse la masa pe care-și lăsase ceaiul. Poate că Elayne avea dreptate, poate că mersese prea departe, dar nu se simțea în stare să-și ceară scuze, așa că rămaseră tăcute. La un moment dat, Ailhuin se întoarse împreună cu un bărbat slăbănog, de vârstă mijlocie, care arăta ca sculptat dintr-un lemn uscat. Juilin Sandar își scoase sabotzii, de îndată ce intră, și își atârna într-un cui pălăria conică de paie, cu vârful turtit. Purta o haină brună, iar la cingătoare îi atârna un pumnal rupe-săbii, foarte asemănător cu cel al lui Hurin, dar care avea și două fante ceva mai scurte de ambele părți ale celei lungi. Avea un toiag cât el de înalt, gros cam cât degetul mare și făcut din lemn de culoare deschisă, precum bețele căruțașilor, care părea alcătuit din mai multe tubușoare spiralate unite între ele. Avea părul negru, tuns scurt și drept, și niște ochi întunecați și vioi care păreau să observe și să rețină fiecare amănunt. Egwene putea să pună rămășag că pe Ny-naeve o cântărise de cel puțin două ori din priviri – iar aceasta rămase nemișcată ca o statuie, semn – pentru Egwene, cel puțin – că observase atenția care-i era acordată. Ailhuin îl pofti să ia loc la masă, iar el își suflecă mânecile, le făcu celor trei câte o plecăciune, și se așeză, cu toiagul sprijinit pe umăr. Nu deschise

gura decât după ce gazda pregăti încă o porție de ceai și le umplu tuturor căniile.

— Maica Guenna mi-a povestit despre necazurile domniilor voastre, spuse încet bărbatul, așezându-și cana la loc pe masă. Am să vă ajut, dacă pot, dar este cu puțință ca și Marii Seniori să-mi dea, în scurtă vreme, ceva de făcut.

— Haide, Juilin, pufni Ailhuin, de când ai început să te târguești ca un precupeț care încearcă să vândă inul la preț de mătase? Doar nu vrei să spui că știi dinainte când au să te cheme Marii Seniori.

— Nu spun așa ceva, grăi Sandar, zâmbind, dar ce știu este că am observat oameni stând de veghe pe acoperișuri, la vreme de noapte. De-abia i-am putut zări – se pricep să stea ascunși mai bine decât somnul în mâl – dar până la urmă le-am observat mișcărilor. Nu s-a dus vestea despre nici o tâlhărie, deocamdată, dar orașul e plin de hoți – poți să pui rămășag pe bucatele de la cină, ascultă ce-ți spun. Până într-o săptămână am să fiu chemat să prind tâlharii care au spart casele neguțătorilor, sau chiar conacele nobililor. Protectorii apără oamenii pe străzi, e adevărat, dar când e vorba de prins hoți, puțini sunt cei care se pricep, iar eu sunt primul chemat. Nu încerc să măresc prețul. Spun doar că, dacă mă pun în slujba acestor frumoase domnițe, va trebui să mă mișc repede.

— Cred că spune adevărul, zise Ailhuin, cam posomorâtă. Când vine vorba să ceară o sărutare, e în stare să pretindă că luna e verde și apa mării albă, însă, una peste alta, minte mai puțin decât alți bărbați. S-ar prea putea să fie cel mai cinstit bărbat care s-a născut vreodată în Maule.

Elayne își acoperi gura cu palma, și Egwene se strădui să nu izbucnească în râs. Nynaeve, însă, ședea nemișcată și, fără îndoială, nerăbdătoare. Sandar se strâmbă la gazdă, apoi, parcă dorind să pretindă că n-ar fi auzit nimic, îi zâmbi lui Nynaeve.

— Recunosc că sunt curios să aud despre hoatele acelea. Femei care să fure am văzut la viața mea, precum și cete de tâlhari, dar cu o ceată de femei care să se ocupe cu așa ceva n-am mai avut de-a face. Iar Maicii Guenna îi mai sunt și îndatorat, sfârși el, cântărind-o iarăși cu privirea pe Nynaeve.

— Cât ceri? întrebă aceasta, cu asprime.

— Pentru a aduce înapoi bunurile furate, răspunse bărbatul, la fel de iute, simbria mea este a zecea parte din prețul acestora.

Pentru a găsi pe cineva – câte un argint de om. Maica Guenna zice că lucrurile care vi s-au furat nu valorează cine știe ce decât pentru domniile voastre, domnițelor, așa că v-aș propune să alegeți prima cale, adăuga, și le zâmbi iarăși, cu dinții săi foarte albi. Nici nu v-aș cere bani, însă așa ceva nu ar fi pe placul frăției. Am să vă iau cât pot de puțin. Unul, doi bănuți, numai atât.

— Cunos și eu un bărbat care se ocupă de prins tâlhari, îi spuse Elayne. E din Shienar. Un om foarte politic. Poartă cu sine și o sabie, nu doar pumnalul. Dumneata de ce nu ai?

O clipă, Sandar păru uimit, apoi supărat pe sine însuși pentru că se lăsase luat prin surprindere. Nu înțelesese aluzia, sau se hotărâse să se poarte ca și cum n-ar fi înțeles-o.

— Domniile voastre nu sunteți din Tear. Am auzit și eu povești despre Shienar, domniță. Cică pe-acolo sunt troloci și fiecare bărbat e un războinic, spuse el, zâmbind, de parcă toate astea erau basme.

— E adevărat, spuse Egwene. Sau aproape. Am fost în Shienar.

— Eu unul nu sunt senior, continuă Sandar, privind-o cu o urmă de uimire, nici neguțător bogat, nici măcar soldat. Protectorii Stâncii îi lasă în pace pe străinii care poartă sabie – dacă nu cumva aceștia vor să rămână mai multă vreme pe aici, firește – dar eu, unul, dacă aș fi prins, aș fi aruncat într-o temniță. Există legi, domniță, mai zise, pipăindu-și toiagul, parcă fără să-și dea seama. Și mă descurc bine și fără sabie. Ei, sfârși, întorcându-se iarăși către Nynaeve și zâmbindu-i, ce-ar fi să-mi descrieți lucrurile furate...

Dar se opri din vorbă, văzând-o cum își scoate punga cu bani, din care îi numără treisprezece monede de argint. Le alesese pe cele mai ușoare, din câte i se păru lui Egwene – aproape toate erau bătute în Tear, una singură în Andor. Suprema le dăduse mulți bani, dar un pic de grijă nu strica niciodată. Nynaeve se mai uită o dată în pungă, apoi o strânse la loc și o vârî la cingătoare.

— Ai de găsit treisprezece femei, Jupân Sandar. După ce află unde sunt, vei mai primi încă o dată pe-atât. Dumneata găsește-le, că de lucrurile furate ne ocupăm noi.

— Dar pot s-o fac și eu, și fără atâția bani, se împotrivi bărbatul. Nu-i câtuși de puțin nevoie de altă plată. Cât spun, atâta iau. Nu vă temeți, nu mă las cumpărat.

— Asta așa-i, încuviință Ailhuin. V-am spus că e un om cinstit. Numai dacă vă spune că vă iubește să nu-l credeți.

Sandar o privi pieziș. Nynaeve, însă, nu se înmuie:

— Eu plătesc, Jupân Sandar, așa că eu aleg ce cumpăr. Spune - încuviințezi să ni le găsești pe femeile astea, atât și nimic mai mult? Bine, continuă ea, după ce-l văzu încuviințând, cam șovăielnic. Poate că sunt împreună sau poate nu. Prima e din Tarabon. E puțin mai înaltă ca mine, cu ochii întunecați și părul de culoarea mierii, pe care-l poartă împletit în multe cosițe, după obiceiul de-acolo. Unora li s-ar putea părea drăguță, dar ei nu-i plac astfel de vorbe. Are gura mică și buzele ușor răsfrânte, cu o înfățișare posomorâtă. A doua e din Kandor. Are părul lung și negru, cu o şuviță albă deasupra urechii stângi și...

Nu le rosti numele și nici Sandar nu i le ceru. Numele puteau fi schimbate cu ușurință. Acum că trecuseră la treaba, bărbatul nu mai zâmbea. Ascultă cu atenție descrierea celor treisprezece femei, iar, la sfârșit, Egwene putea jura că reținuse totul, cuvânt cu cuvânt.

— Poate că Maica Guenna ți-a spus deja, sfârși Nynaeve, dar am să ți-o repet. Femeile astea sunt mai primejdioase decât ai putea crede. De mâinile lor au murit deja mai mult de zece oameni, asta din câte știu eu. Nu m-ar mira să fie mult mai mulți de-atât. - Auzind asta, Sandar și Ailhuin făcură ochii mari. - Dacă te prind că le-ai luat urma, ai să mori. Dacă pun mâna pe dumneata, au să te facă să spui totul, și pesemne că Maica Guenna va muri și ea, împreună cu noi. - Femeia părea neîncrezătoare, însă Nynaeve îi aruncă o privire care, parcă, îi cerea să-i dea crezare. - să crezi ce îți spun! Dacă nu, îmi iau banii înapoi și caut alt bărbat cu mai multă minte-n cap!

— Pe când eram tânăr, spuse foarte serios Sandar, o hoată de buzunare mi-a înfipt pumnalul în coaste, numai din pricină că n-am crezut că o fetișcana drăguță poate fi așa de iute încât să izbutească să înjunghie un bărbat. Acum nu mai fac astfel de greșeli. Am să mă port de parcă aceste femei ar fi toate Aes Sedai, și încă din Ajah Neagră, continuă; Egwene aproape că se înecă, auzind asta, iar el îi aruncă un rânet viclean, adunând banii pe care și-i puse într-o pungă, la brâu. Îmi pare rău că v-

am speriat, domniță. În Tear nu sunt Aes Sedai. S-ar putea să-mi ia câteva zile, dacă nu le găsesc pe toate împreună. Toate treisprezece ar fi ușor de aflat; dacă s-au despărțit, va fi mai greu. Oricum am să le găsesc. Și n-au să știe nimic, înainte ca domniile voastre să aflați veștile.

Își puse la loc pălăria și sabotii, apoi plecă pe ușa din spate. Atunci, Elayne zise:

— Ailhuin, sper că nu e prea plin de sine. Am auzit ce-a spus, dar... crezi că înțelege cu adevărat că femeile alea sunt primejdioase?

— Juilin nu e prost. Își mai pierde el mințile după o femeie cu ochi frumoși sau glezna fina, răspunse gazda, dar ce bărbat nu face la fel? În Tear, nu e altul mai priceput ca el. Nu vă temeți. Vă găsește el Iscoadele.

— Până dimineață o să înceapă iar să plouă, zise Nynaeve, înfiorându-se, în ciuda căldurii dinăuntru. Simt că se apropie o furtună.

Ailhuin clătină din cap și începu să umple castroanele cu ciorbă de pește, pentru masa de seară. După ce mâncară și spălară vasele, Nynaeve și cu ea se așezară la masă, vorbind despre ierburi și leacuri. Elayne lucră puțin - începuse să-și brodeze pe umărul mantiei un model cu flori mici, în albastru și alb - apoi se apucă să citească dintr-o carte găsită pe unul dintre răftulețele lui Ailhuin, „Muncile lui Willim din Manaches”. Egwene încercă și ea să citească, dar nici *Muncile*, nici *Călătoriile lui Jaim Neopritul*, nici poveștile amuzante ale Aleriei Elffin nu izbutiră să-i rețină atenția mai mult de câteva pagini. Își tot pipăia, prin stofa rochiei, ter'angrealul de piatră. „Unde sunt? Ce caută în Inima Stâncii? Numai Dragonul - Rand - poate atinge Callandor. Ce-ar putea căuta ele? Ce?”

Noaptea se adâncea. Ailhuin le conduse la catul de sus, fiecare într-un alt dormitor, însă după plecarea ei se întâlniră toate trei la Egwene, la lumina unei singure lămpi. Egwene era deja în cămașă, având împrejurul gâtului panglicuța cu cele două inele. Piatra vărgată atârna și mai greu decât aurul. De când plecaseră din Tar Valon, nu trecuse nici o noapte fără o nouă încercare, în afară de cea petrecută printre Aieli.

— Treziți-mă după un ceas, spuse.

— Așa de puțin, de data asta? se încrunta Elayne.

— Te neliniștește ceva? o întrebă și Nynaeve. Poate că l-ai folosit prea mult.

— Dacă n-aș fi făcut-o, am fi încă în Tar Valon, frecând oalele și nădăjduind să găsim o Soră Neagră înainte să ne găsească pe noi vreun Vinețiu, răspunse cu asprime Egwene.

„Pe Lumină, Elayne are dreptate. Am început să mă răstesc la ele ca un copil mofturos.” Poate că sunt, puțin, neliniștită, continuă, răsuflând adânc. Să fie din pricină că suntem atât de aproape de Inima Stâncii? De Callandor. De capcana care ne așteaptă...

— Ai mare grijă, spuse Elayne, iar Nynaeve, cu glasul ceva mai stins, și smucindu-și încet cosița, adaugă:

— Da, ai mare grijă, Egwene. Te rog.

Începu să tune. Egwene se întinse pe patul jos; celelalte două o vegheau, de-o parte și de alta, șezând pe taburete. Adormi greu.

Se găsea iarăși pe dealurile cele molcome - așa i se întâmpla mereu, după ce ajungea în Tel'aran'rhiod. Era o zi de primăvară, cu soare, cu flori și fluturi, adieri ușoare și ciripit de păsări. De data asta era îmbrăcată în mătase verde, cu păsări aurii brodate pe piept, și avea conduri verzi, din catifea. Ter'angrealul părea, dintr-odată, ușor ca o pană - i-ar fi zburat din sân, dacă nu l-ar fi tras în jos greutatea inelului cu Marele Șarpe.

Prin încercări repetate, învățase câte ceva despre legile cărora li se supunea acel târâm, căci până și aceasta Lume a Viselor, Lumea Nevăzută, avea regulile sale, destul de ciudate. Nu cunoștea nici măcar a zecea parte, era convinsă, învățase și o cale pentru a ajunge acolo unde dorea, închizând ochii, își goli mintea ca și cum se pregătea să atingă *saidar*. Nu era la fel de ușor, pentru că în gând îi tot apărea bobocul de trandafir; simțea prezența Adevăratului Izvor, ardea de dorința de a sorbi, dar golul trebuia umplut cu altceva. Se gândi la Inima Stâncii, așa cum o văzuse în vis, își aminti fiecare amănunt. Coloanele uriașe, șlefuite, din piatra roșie. Lespezile mâncate de vreme de pe jos. Cupola foarte înaltă. Sabia de cristal, neatinsă, care se rotește încet prin aer. În clipă în care totul deveni atât de real încât era convinsă că putea întinde brațul pentru a atinge piatra, deschise ochii și se trezi chiar acolo. În Inima Stâncii, așa cum exista aceasta în Tel'aran'rhiod.

Văzu coloanele, văzu Callandor, iar împrejurul sabiei, aproape la fel de întunecate și de schimbătoare precum niște umbre, văzu treisprezece femei, șezând cu picioarele încrucișate, cu privirile ațintite asupra ei. Era și Liandrin, cu cosițele sale de culoarea mierii. Întoarse capul și privi drept către Egwene, cu ochii aceia mari și întunecați. Gura ca un boboc de trandafir se deschise într-un zâmbet. Cu răsufierea tăiată, Egwene se ridică în capul oaselor, în pat, atât de repede încât mai că nu căzu pe o parte.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Elayne. Ce-ai pățit? Pari înfricoșată.

— De-abia ce-ai închis ochii, spuse încet Nynaeve. E pentru prima dată că te întorci fără să fie nevoie să te trezim noi. S-a-ntâmplat într-adevăr ceva, nu? o întrebă, smucindu-și tare cosița. Ai avut vreun necaz?

„Cum m-oi fi întors? se întrebă Egwene. Pe Lumină, nici nu știu ce-am făcut.” Nu știa decât că parcă se silea să amâne ceea ce avea de zis. Dezlegându-și panglica de la gât, cântări în palma cele două inele.

— Ne așteaptă, spuse, în cele din urmă, fără să mai simtă nevoia de a rosti și vreun nume. Și cred că știu că ne aflăm în Tear.

Afară, furtuna se dezlănțuise asupra orașului.

În timp ce picăturile de ploaie răpăiau în puntea de deasupra, Mat se uită fix la tabla acoperită cu pietre dintre el și Thom, dar mintea nu-i prea stătea la joc, în ciuda monedei de argint din Andor care fusese pusă la bătaie. Bubuiiau tunetele, iar fulgerele sclișeau prin hublouri. Se aflau în cabina căpitanului de pe *Agera*, luminată de patru lămpi. „O fi mizeria asta de corabie lunguiață ca o pasăre, dar tot durează prea mult, fir-ar a naibii de treabă.” Vasul tresări ușor, o dată, de două ori, apoi păru să se miște altfel decât înainte. „Ar face bine să nu ne bage în noroi, mă-sa pe gheață! Dacă se întâmplă ceva care să ne oprească din drum, am să-i bag aurul pe gât!” Căscând – nu dormise prea bine de la plecarea din Caemlyn, căci era mai tot timpul îngrijorat – așeză o piatră albă în locul în care se întâlneau două linii. Din trei mișcări, avea să cucerească aproape a cincea parte dintre pietrele negre ale lui Thom.

— Ai putea fi un jucător bun, băiete, spuse menestrelul, cu pipa în gură, mirosind a felurite frunze și semințe, așezând și el o piatra, dacă ți-ai da puțin silința.

Mat dădu să apuce o altă piatră din grămada aflată lângă cotul său, apoi clipi uimit și o lăsă unde era. Din aceleași trei mutări, piesele lui Thom aveau să prindă la mijloc cam o treime dintre ale sale. Nu prevăzuse asta, și nu vedea cum să scape.

— Tu nu pierzi niciodată? Ai pierdut vreun joc, la viața ta?

— Nu mi s-a mai întâmplat de mult, răspunse Thom, mângâindu-și mustața. Când jucam cu Morgase, pierdeam cam jumătate dintre partide. Se zice că aceia care știu să conducă Marele Joc – iar ea știe – precum și generalii iscusiți – nu mă îndoiesc că și la asta s-ar pricepe – sunt cei mai buni la pietre.

— N-ai vrea să jucăm mai bine niște zaruri? Pietrele mănâncă prea mult timp.

— Îmi place să pot câștiga mai mult decât un joc din zece, răspunse sec menestrelul.

Ușa se deschise cu zgomot. Mat sări în picioare, văzându-l pe Căpitanul Derne intrând. Bărbatul cu fața lată își dădu mantia jos de pe umeri, dintr-o mișcare, blestemând cu glas scăzut.

— Lumina să-mi pârjolească oasele, habar n-am de ce m-am învoit să vă închiriez *Agera*. Până și-n noaptea cea mai neagră, pe ploaia cea mai crâncenă, n-aud decât „Mai repede, mai repede”! Morții mă-sii de treaba, puteam să eșuăm de o sută de ori până acum!

— Ai vrut aurul, spuse cu asprime Mat. Ai zis că grămada asta de scânduri vechi e o corabie iute, Derne. Când ajungem în Tear?

— Chiar acum tragem la mal, spuse căpitanul, aruncându-i un zâmbet încordat. Și focul să mă ardă dacă mai iau în viața mea la bord făpturi înzestrate cu darul vorbirii! Vreau să-mi văd aurul!

Mat se grăbi spre hublouri și se uită afară. În lumina puternică a fulgerelor se zărea un doc de piatra și cam atât. Își pescui din buzunar cea de-a doua pungă cu aur, pe care i-o aruncă lui Derne. „Cine-a mai auzit de un marinăr care să nu joace la zaruri?”

— Era și timpul, mârâi. „Facă Lumina să fi ajuns la timp!” Hainele și păturile și le înghesuiser pe toate în tașca de piele pe care și-o atârnă de un umăr. Pe celălalt își aburcă artificiile

înșirate pe pânza lor. Acoperindu-se cu mantia, nu se mai vedea nimic – cu toate că în față nu se încheia chiar până la capăt. Dar mai bine să se ude el decât artificiile. Omul se usca și era ca nou, artificiile însă nu. Făcuse o încercare cu o găleată cu apă și aflate. „Pesemne că tatăl lui Rand avea dreptate.” El, unul, crezuse dintotdeauna că Sfatul Satului nu încuviința jocurile de artificii pe ploaie pentru că s-ar fi văzut mult mai bine într-o noapte cu cer senin.

— Nici acum nu vrei să vinzi alea? întrebă Thom, potrivindu-și pe umeri mantia de menestrel, care-i acoperea fluierul și harpa adăpostită în cutia sa de piele; bocceaua cu hainele și cu păturile, însă, și-o atârnă de umăr, pe deasupra.

— Nu le vând până nu-mi dau seama care le e taina, Thom. Ia gândește-te ce distracție va fi când le aprind.

— Numai să nu le-aprinzi pe toate deodată, băiete, se înfioră menestrelul. Și să nu le arunci în cămin, la vremea cinei. După cum te văd, ești în stare. Mare noroc că n-am fost aruncați peste bord, acum două zile.

— N-ar fi făcut căpitanul așa ceva, râse Mat. Era la mijloc o pungă plină, nu, Derne?

— Până acum nu v-am întrebat, spuse căpitanul, jucându-se cu punga cu bani, dar, odată ce mi-am primit aurul, aş putea. Arde-m-ar focul, de ce atâta grabă?

— Am pus un rămășag, Derne, zise Mat, căscând și luându-și bâta, gata de plecare. Un rămășag.

— Un rămășag! îngăimă celălalt, holbându-se la pungă, geamănă celei care se afla deja încuiată în cufărul său. Pesemne că e un regat la mijloc, lua-m-ar dracii!

— Mai mult de-atât, zise Mat.

Ploaia cădea atât de deasă încât scândurile punții nici nu se vedeau, decât la lumina vreunui fulger. Din pricina răpăitului, mai că nici nu-și auzea gândurile. Și totuși, undeva în susul unei străzi se vedeau lumini. Pesemne că pe-acolo erau hanuri. Căpitanul nu mai ieșise pe punte să-i petreacă, iar marinarii se adăpostiseră și ei din calea ploii, așa că Mat și Thom debarcară de uii singuri.

Mat înjură simțind cum încălțările i se afundau în noroiul de pe stradă, dar nu avea ce să facă, așa că merse înainte, cu pași mari, înnămolindu-se din ce în ce mai tare. Împrejur mirosea puternic a pește stricat, în ciuda ploii.

— Să găsim un han, spuse el, ridicând glasul ca să poată fi auzit, apoi merg să-l caut.

— Pe vremea asta? îi strigă Thom, drept răspuns; avea chipul ud, dar părea mai preocupat de instrumente decât de propria-i persoană.

— Comar putea să fi plecat din Caemlyn înaintea noastră. Dacă avea un cal bun, nu mârtoagele noastre, putea să fi ridicat ancora din Aringill cu o întreagă zi mai devreme, și n-avem de unde ști dacă idiotul de Derne s-a grăbit într-adevăr, așa cum i-am cerut, ca să-l prindă din urmă.

— Totuși, călătoria n-a ținut mult, făcu Thom. *Agera* își merită numele.

— O fi, Thom, dar, că plouă sau nu plouă, trebuie să-l gălesc înainte ca el să ajungă la Nynaeve, Egwene și Elayne.

— Câteva ceasuri nu înseamnă nimic, băiete. Într-un oraș atât de mare cum e Tear sunt sute de hanuri, și e cu puțință să fie încă pe-atâtea dincolo de ziduri, unele micuțe și cu zece, douășpe' odăi, pe lângă care poți să treci fără să le observi. O să-ți ia săptămâni întregi până cauți peste tot, continuă menestrelul, bombănind înfundat, și trăgându-și gluga mai jos. Dar și lui Comar la fel. Noaptea asta putem s-o petrecem la căldurică. Pun rămășag pe toți banii pe care-i mai ai că el așa o să facă.

Mat clătină din cap. „Hanuri micuțe cu zece, douășpe' odăi.” Până să plece din Emond's Field, nu văzuse clădire mai mare decât Izvorul cu vin, și pesemne că Bran al'Vere nu avea nici el mai mult de douăsprezece odăi de închiriat. Egwene locuise împreună cu părinții și surorile sale în încăperile din față, la catul al doilea. „Arde-m-ar, câteodată cred că nici unul dintre noi nu ar fi trebuit să plece din Emond's Field.” Numai că Rand nu avea de ales, firește, iar Egwene putea să și moară dacă nu ajungea în Tar Valon. „Și-acum poate să moară tocmai pentru că a ajuns.” Cât despre el însuși, nu era sigur că mai putea îndura gândul de a-și petrece viața la o fermă. Că doar vacile și oile nu jucau zaruri. Dar Perrin încă mai avea o șansă de a se întoarce. „Du-te acasă, Perrin, se trezi gândind. Du-te acasă cât mai poți.” Apoi se dojeni singur. „Prostule! De ce-ar face-o?” Se gândi la un pat moale și călduros, dar apoi se trezi din visare. „Nu încă.”

Pe cer apărură un fulger, alcătuit din trei linii scânteietoare, care aruncă o lumină albă asupra unei căsuțe înguste, la

ferestrele căreia păreau să atârne mănunchiuri de ierburi, și asupra unei prăvălii ferecate care, judecând după firma pe care erau desenate castroane și blide, părea să fie a unui olar.

Căscând, Mat își vârî capul între umeri, ca să se mai apere de ploaie, și încercă să meargă mai repede, cu tot noroiul care i se lipea de tălpi.

— Cred că partea asta a orașului putem s-o lăsăm baltă, Thom, strigă. Cu tot noroiul ăsta și mirosul de pește. Oare ar putea Nynaeve sau Egwene – sau Elayne! – să locuiască aici? Femeilor le place acolo unde-i ordine și curățenie, Thom, și miroase frumos.

— O fi, băiete, mormăi Thom, apoi tuși. Ai fi uimit să afli câte pot îndura femeile. Dar o fi cum spui tu...

Trăgându-și mantia ca să țină artificiiile la adăpost, Mat grăbi pasul.

— Haide, Thom. Vreau să-l găsesc ori pe Comar, ori pe fete în noaptea asta, fie ce-o fi.

Thom îl urmă șchiopătând și tușind din când în când.

Trecură de porțile căscate ale orașului – nepăzite, din pricina ploii – și, cu o mare ușurare, Mat simți din nou sub tălpi pietrele din pavaj. Nu făcură mai mult de cincizeci de pași și găsiră un han. Pe ferestrele sălii mari, lumina se revărsa în stradă. Se auzea și muzica. Până și Thom, cu șchiopătatul lui, străbătu acei cincizeci de pași în goana mare.

Hangiul de la Cornul de Lună era atât de gras încât haina lungă și albastră era la fel de strâmtă pe trupul său și de la brâu în sus, dar și în jos, spre deosebire de majoritatea bărbaților așezați la mese, pe scaunele cu spătar jos. Pantalonii largi, legați la glezne, deasupra unor încălțări cu talpă subțire, era îndeajuns de mari pentru doi bărbați obișnuiți – câte unul pe fiecare crac. Slujnicele purtau rochiile negre, cu guler înalt, și șorțuri mici și albe. Între cele două cămine se afla un ins care cânta la timpanon. Thom îl cântări din priviri și clătină din cap.

Hangiul cel rotund, pe nume Cavan Lopar, se dovedi mai mult decât fericit să le ofere camere. Se încruntă la vederea încălțărilor pline de noroi, dar apoi, după ce Mat scoase ceva argint din buzunar – aurul era pe terminate – iar Thom își arătă mantia peticită, își descreți și el fruntea. Thom îi spuse că, măcar câteva nopți, putea să cânte și el acolo, pe bani puțini, iar hangiului începură să-i tremure bărbiile de încântare. Nu știa

nimic despre un bărbat masiv cu o şuviță albă în barbă și nici despre trei femei care să semene cu descrierea făcută de Mat. Mat își lăsă în cameră totul, în afară de mantie și toiag. În goana mare, trase cu ochiul la pat – gândul la somn îl atrăgea, dar se împotrivi – apoi hăpăi o tocană aromată de pește și dădu fuga îndărăt afară. Rămase uimit să-l vadă și pe Thom însoțindu-l.

— Parcă voiai la căldurică, Thom.

Menestrelul își pipăi cutia flautului pe care o purta pe sub mantie. Celelalte lucruri și le lăsase înăuntru.

— Băiete, oamenii își dezleagă limbile când vorbesc cu un menestrel. S-ar putea să aflu ceva ce tu n-ai cum afla. Și eu vreau să le știu pe fete în siguranță, la fel de mult ca tine.

La vreo sută de pași în josul străzii bătute de ploaie se afla un alt han, apoi altul, la încă vreo două sute de pași, apoi altele... Mat se opri la toate, zăbovind doar cât să-i dea răgaz lui Thom să-și fluture mantia și să spună o poveste, apoi să bea o cană cu vin, pe banii vreunuia de acolo, în timp ce Mat întreba de un bărbat înalt, cu barbă tunsă scurt și cu o şuviță albă, sau de trei femei. Câștigă ceva bani la zaruri, dar nu află nimic. Nici Thom. Se bucură să observe că menestrelul nu bea mai mult de două trei înghițituri de vin la fiecare han. Pe corabie, aproape că nu pusese gura, dar Mat nu fusese convins că nu avea să se scape iarăși la băutură, odată ajunși în Tear. După ce trecuseră prin două duzini de hanuri, Mat își simțea pleoapele ca de fier. Ploaia se mai domolise, dar tot cădea cu stropi mari. Mai mult, se întetșise și vântul. Cerul era cenușiu – se apropiau zorii.

— Băiete, mormăi Thom, dacă nu ne întoarcem la Cornul de Lună, am să adorm aici în ploaie. Îți dai seama, continuă după ce tuși, că am trecut de trei hanuri fără să ne pese? Pe Lumină, sunt așa de ostenit că nu mai pot gândi. Nu cumva ți-ai dat seama unde trebuie să ajungem și nu mi-ai spus?

De-abia ținându-și ochii deschiși, Mat se holbă la un bărbat înalt, învăluit în mantie, care tocmai dădea un colț, mergând cu pași iuți. „Pe Lumină, chiar că sunt stors de puteri. Nu putea fi Rand. Ța e la cinci sute de leghe de-aici, jucându-se de-a Dragonul, morții mă-sii.”

— Poftim? Trei hanuri?

Se opriseră chiar în fața altuia, pe firma căruia scria Pocalul de aur. Nu aducea a păhăruț pentru zaruri, dar se hotărî să încerce oricum.

— Haide încă unul, Thom. Dacă nu găsim nimic nici aici, ne întoarcem și ne culcăm.

Somnul îl ispitea mai mult decât un joc de zaruri cu miza de o sută de galbeni, dar se sili să intre. Nu făcuse nici doi pași și îl zări. Bărbatul cel masiv purta o haină verde cu mâneci largi și dungii albastre pe ele, dar era, fără îndoială, Comar – cu bărbuța sa tunsă scurt, şuvița căruntă pe bărbie și toate celelalte. Ședea într-unul dintre scaunele acelea ciudate, cu spătarul jos, la o masă aflată în colțul îndepărtat al încăperii, scuturând în mână un păhăruț de piele pentru zaruri și zâmbindu-i celui aflat în fața lui. Acela purta o haina lungă și pantaloni largi, și nu zâmbea, ci se holba la monedele de pe masă de parcă și-ar fi dorit să le aibă la loc în pungă. Lângă cotul lui Comar se afla un alt păhăruț. Acesta aruncă zarurile pe masă și începu să râdă, fără să le lase măcar să se oprească.

— Cine urmează? Întrebă cu glas răsunător, adunând gajurile. Grămada de arginți din fața lui era, deja, destul de mare; strânse zarurile la loc în păhăruț și le scutură. Trebuie să mai fie cineva care să vrea să-și încerce norocul.

Dar părea să nu mai fie nimeni. Comar își tot scutura zarurile și râdea.

Hangiul era ușor de descoperit, cu toate că nu purta șorț – pesemne că nu așa se obișnuia în Tear. Avea, în schimb, o haină de culoare albastru închis, la fel cu toți hangiii cu care vorbise Mat în noaptea aceea. Era durduliu, deși numai pe jumătate cât Lopar și fără atâtea bărbii. Ședea singur la o masă, frecând o carafă și uitându-se urât la Comar, dar numai când acesta își întorcea privirile în altă parte. La fel de urât se uitau și alții. Dar tot ferindu-se. Mat își înăbuși prima pornire, aceea de a se năpusti la Comar să-i tragă una după ceafă cu bâta și să-l întrebe de Ewgene și de celelalte. Ceva nu era bine. Nu mai văzuse nici un alt bărbat încins cu sabia – dar în privirile celorlalți nu se citea numai teama că ar fi putut avea de-a face cu un săbier. Până și slujnica venită să-i aducă lui Comar o cană cu vin – care primi, drept răsplată, o ciupitură – răspunse printr-un râs nervos.

„Cântărește lucrurile pe toate părțile, se gândi Mat, ostenit. Mereu intri în buclucuri pentru că nu faci asta. Trebuie să cântăresc totul.” Din pricina oboselii, parcă avea capul plin cu

smocuri de lână. Îi făcu semn lui Thom și amândoi se apropiară de masa hangiului care-i privi bănuitor când se așezară.

— Cine-i bărbatul cu barba înspicată? întrebă Mat.

— Nu sunteți din oraș, așa-i? zise hangiul. Și el e străin. În seara asta l-am văzut prima dată, dar știu ce este. Un venetic care s-a îmbogățit din negoț, sosind încoace. Un neguțător îndeajuns de bogat pentru a purta sabia. Dar asta nu-i o pricină ca să se poarte așa cu noi.

— Dacă nu l-ai mai văzut până acum, de unde știi că-i neguțător? întrebă Mat.

— După haină, omule, răspunse hangiul, privindu-l ca pe un netot. Și după sabie. Dacă nu-i de pe aici, nu poate fi nobil sau soldat, așa că numai neguțător mai poate fi, adăugă, scuturând din cap, de parcă se mira de prostia străinilor. Cu toții vin încoace să ne privească de sus și să ne pipăie fetele sub ochii noștri – fără vreo îndreptățire. Dacă eu cobor în Maule, nu mă apuc să joc la zaruri bănuții pescarilor. Dacă mă duc în Tavar, nu stau la masă cu fermierii veniți să-și vândă recoltele. Ce mai noroc are, mormăi, frecând din ce în ce mai tare carafa. Pesemne că așa s-a-mbogățit.

— Câștigă mereu, da? făcu Mat, căscând și întrebându-se cum s-ar descurca dacă s-ar pune la joc cu alt om înzestrat cu noroc.

— Mai și pierde, bombăni hangiul, dar numai dacă mizele sunt mici. Uneori. Dar dacă se ajunge la un argint întreg... A câștigat de zece ori și mai bine, în noaptea asta. L-am văzut câștigând la Coroane – de trei ori coroana, de două ori trandafirul. Și la Mare-n sus, de cele mai multe ori i-au ieșit trei șesari și doi cinciari. La Treiari aruncă numai cu șase, iar la Busolă, de fiecare dată, trei șesari și un cinciari. Cu asemenea noroc, eu zic să-l scalde Lumina și-i doresc numai bine, dar să se ducă să joace cu alți neguțători, așa cum se cuvine. Poate un om să fie atât de norocos?

— Zaruri măsluite, spuse Thom, apoi tuși. Când vrea să câștige la sigur, folosește zaruri care cad întotdeauna la fel. E îndeajuns de deștept ca să nu caute aruncarea cea mai prețioasă – oamenii intră la bănuieli dacă-ți iese mereu regele, de pildă, adăugă, ridicând dintr-o sprânceană către Mat, ci una care-i aproape cu neputință de bătut. Însă îi va ieși mereu același lucru, aici n-are ce face.

— Am auzit de așa ceva, spuse încet hangiul. Ți din Illian folosesc zaruri dintr-astea. Dar, continuă tot el, clătînând din cap, ambii jucători dau cu aceleași zaruri și același păhăruț. Cum se poate?

— Adu-mi două păhăruțe, zise Thom, și zaruri pentru ele. Cu coroane, cu puncte, n-are a face, numai să fie toate la fel.

Hangiul se încruntă, dar se duse – luându-și și carafa cu el, pentru prudența – întorcându-se cu două păhăruțe din piele. Thom răsturnă zarurile dintr-unul pe masă, în fața lui Mat. Acesta nu văzuse niciodată alt soi de zaruri, fie ele cu puncte – precum acelea – sau cu semne, care să nu fie făcute din os sau din lemn. Le luă și se încruntă la Thom.

— Și ce-ar trebui să observ?

Menestrelul își răsturnă în palmă zarurile din cel de-al doilea păhăruț, apoi, cu o mișcare atât de iute încât putea trece aproape neobservată, le puse la loc și așeză păhăruțul pe masă cu fundul în jos, înainte ca zarurile să apuce să se rostogolească, acoperindu-l cu palma.

— Fă câte un semn pe fiecare zar, băiete. Ceva mic. Numai să se poată vedea că sunt ale tale.

Mat se trezi schimbând o privire uimită cu hangiul. Apoi se uitară amândoi către păhăruțul de sub palma lui Thom. Știa că i se pregătea ceva – menestrelii făceau tot felul de lucruri care păreau cu neputință, precum a mânca foc sau a scoate de nicăieri eșarfe de mătase – dar nu înțelegea ce putea face Thom, dacă-l urmărea cu atenție. Își luă cuțitul de la brâu și zgârie ușor fiecare zar, pe fața cu șase puncte.

— Așa, spuse, așezându-le la loc. Arată-mi șmecheria. Thom întinse mâna, le luă, apoi le așeză din nou ceva mai departe.

— Ia caută semnele, băiete.

Mat se încruntă. Palma lui Thom nu se mișcase de pe păhăruț, iar menestrelul nu apropiase celelalte zaruri de primele. Le luă... și clipi uimit. Nu aveau nici o zgârietură. Hangiul căscă gura. Thom își întoarse palma liberă în sus, dând la iveală cinci zaruri.

— Semnele sunt aici. Asta face Comar. E ceva cum nu se poate mai ușor, cu toate că nu-l credeam atât de agil.

— Până la urmă, nu prea am poftă să joc zaruri cu tine, grăi încet Mat; hangiul se holba în continuare, dar nu părea să aibă vreo soluție. Cheamă Paza, sau cum îi mai spuneți pe-aicea, îi zise Mat, ca să-l aresteze. „Dacă-l aruncă în temniță, n-o să mai

omoare pe nimeni. Dar dacă a făcut-o deja?" Încercă să nu plece urechea, dar gândul nu se dădea bătut. „Atunci am să-lucid și pe el, și pe Gaebriel, orice-ar fi! Dar n-a făcut-o, arde-m-ar! Nu se poate!"

— Cum? făcu hangiul, clătinând din cap. Eu, să dau un neguțător pe mâna Protectorilor? Nici nu s-ar uita la zarurile lui. Ar fi de ajuns să spună o vorbă, și m-aș trezi în lanțuri, împingând la pompe în Degetele Dragonului. Ar putea să mă taie în două pe loc, iar Protectorii ar spune că am meritat-o. Poate pleacă, totuși.

Mat îi aruncă o privire piezișă și vicleană.

— Dacă-l dau de gol, ar fi îndeajuns? Atunci chemi și dumneata Paza, sau Protectorii, sau ceva?

— Nu sunteți de pe-aici și nu înțelegeți. Chiar dacă și el e străin, e un om bogat, de vază.

— Așteaptă aici, îi spuse Mat lui Thom. N-am de gând să-i las să ajungă la Egwene și la celelalte, orice-ar fi.

Căscând, își dădu scaunul în spate. Thom se ridică și el, cu chiu cu vai, și îi spuse cu un glas slab, dar poruncitor.

— Stai, băiete. Arde-te-ar focul, nu știi în ce te bagi! Mat îi făcu semn să rămână unde era, apoi se apropie de Comar. La provocarea acestuia nu mai răspunsese nimeni, așa că el îl privi cu interes pe Mat, care-și lasă bâta pe masă și se așeză, apoi îi cercetă veșmintele și rânji cu răutate.

— Ce-i, fermierule, ai venit să joci pe câțiva bănuți? Nu-mi pierd eu vremea cu..., începu, dar se întrerupse când Mat așeză pe masă un galben din Andor și-i cască în față, fără să se obosească să-și ducă palma la gură. Nu prea spui multe, țărane, cu toate că ți-ar prinde bine să te-nvețe cineva cum să te porți, dar aurul are și el glas și n-are nevoie de lecții. Dar, ia privește, mai spuse, apoi scutură păhăruțul de piele și aruncă zarurile pe masă, chicotind înainte să le vadă oprindu-se - erau două coroane și trei trandafiri. N-ai cum să mă învingi, fermierule. Poate mai ai și alte monede de pierdut, prin zdrențele alea de buzunare? Ce-ai făcut? Ți-ai tâlhărit stăpânul? dădu să ia zarurile, dar Mat ajunse mai repede la ele. Comar se uită urât, dar îl lăsă să ia păhăruțul. Dacă aruncau la fel, urma să continue până ce unul câștiga. Scuturând zarurile, Mat zâmbea. Nu avea de gând să-l lase pe Comar să le schimbe. Dacă aruncau același lucru de trei sau patru ori la rând, până și Protectorii aceia

aveau să asculte. Toți cei din sala mare puteau vedea și povesti ce văzuseră. Aruncă zarurile pe masă. Se rostogoleau ciudat. Simți ceva... ca un freamăt, de parcă norocul său o luase razna. Camera părea să se rotească, să se strâmbe în fel și chip, trăgând zarurile cu niște fire nevăzute. Îi venea să se uite la ușă, dar nu-și luă ochii de la masă. În cele din urmă, zarurile se opriră. Cinci coroane. Lui Comar mai că nu-i ieșiră ochii din cap.

— Ai pierdut, spuse, încet, Mat; dacă era atât de norocos, poate că venise momentul să meargă mai departe. Un glas din străfundurile minții îi șopti să se mai gândească puțin, dar era prea ostenit să-l asculte. Cred că ți se cam sfârșește norocul, Comar. Iar dacă le-ai făcut vreun rău fetelor, s-a terminat de tot.

— Nici măcar nu le-am găsit..., începu Comar, holbându-se la zaruri, apoi se smuci și ridică fruntea; era alb ca varul. De unde mi știi numele?

Nu le găsisese încă. „Noroc, Noroc scump, nu mă părăsi!”

— Întoarce-te în Caemlyn, Comar. Spune-i lui Gaebriel că n-ai dat peste ele. Spune-i că-s moarte. Spune-i ce vrei, dar pleacă din Tear chiar în noaptea asta. Dacă te mai văd pe aici, te omor.

— Cine ești? rosti șovăielnic bărbatul. Cine...?

În clipa următoare, își și scosese sabia din teacă, ridicându-se în picioare. Mat împinse masa către el, răsturnând-o, apoi se întinse să-și ia bâta. Uitase cât era Comar de mare. Bărbosul împinse și el masa, lovindu-l. Mat căzu peste scaun, de-abia izbutind să nu scape bâta, iar Comar dădu masa din drum și încercă să-l străpungă. Mat îl lovi cu picioarele în stomac, ca să-i taie avântul, apoi își flutură stângaci bâta, îndeajuns pentru a prinde sabia. Atunci, însă, bâta îi zbură din mână și se trezi apucând, în schimb, încheietura lui Comar. Taișul era la numai o palmă de ochii lui. Gemând, se răsuci pe spate, împingând din picioare cu toată forța. Comar făcu ochii mari, se rostogoli peste Mat și se prăbuși pe o masă, cu fața în sus. Fără să pregete, Mat își caută bâta, dar, când se întoarse, văzu că dușmanul nu se mai mișca.

În schimb, zăcea cu picioarele pe tăblia mesei și cu restul trupului atârând în jos. Creștetul îi atingeja podeaua. Cei care șezuseră acolo erau în picioare, la ceva distanță, frângându-și mâinile și privind-se unul pe altul, înfricoșați. De jur împrejur răsuna un murmur înăbușit, de îngrijorare. Mat se așteptase să audă cu totul altceva.

Sabia lui Comar căzuse undeva, aproape de mâna sa, dar el nu făcea nici un gest să o apuce. În schimb, se uita cu ochii căscați la Mat, care împinse arma cu piciorul și se lăsă într-un genunchi, alături. „Pe Lumină! Cred că și-a rupt spatele!”

— Ți-am zis că trebuia să pleci, Comar. S-a zis cu norocul tău!

— Prostule, șopti celălalt. Crezi... că eram... singurul care... le urmărea? N-o să mai apuce... să vadă...

Privea fix la Mat, cu gura deschisă, dar nu mai spuse nimic. Tăcuse pentru totdeauna. Mat se holba și el, de parcă încerca să-i smulgă vorbele din minte. „Arde-te-ar focul, de cine vorbești? De cine? Unde sunt ele? Norocul meu, mama mă-sii, ce s-a-ntâmplat cu norocul meu?” își dădu seama că hangiuil îl trăgea deznădăjduit de braț.

— Trebuie să plecați. Repede, până nu vin Protectorii. Am să le arăt zarurile. Am să le spun că era un străin, unul înalt și zdravăn, cu parul roșcat și ochii cenușii. N-o s-o pățească nimeni. E doar un bărbat pe care l-am visat azi-noapte. Nu-i aievea. Nimeni nu va spune altceva. Țsta le-a luat banii la toți. Dar voi trebuie să plecați pe dată! Pe dată! Toți ceilalți își întorseseră privirile, cu bună știință. Mat se lăsă târât și împins afară, în ploaie, unde Thom deja îl aștepta. Acesta îl apucă de braț și o porni șchiopătând pe stradă, în goana mare, trăgându-l cu putere în urma lui. Gluga lui Mat atârna pe spate, ploaia îi năclăia părul și-i curgea pe față și pe gât, dar el nu băgă de seamă. Menestrelul se tot uita peste umăr, să vadă ce se-ntâmpla în urma lor.

— Dormi pe tine, băiete? Acolo, înăuntru, erai foarte treaz. Haide odată. Protectorii au să-i aresteze pe toți străinii peste care dau, orice le-ar spune hangiuil.

— E vorba de noroc, mormăi Mat. Mi-am dat seama. Zarurile. Norocul meu mă ajută cel mai bine atunci când e vorba de ceva... la voia întâmplării. Precum zarurile. Nu-i prea bun la cărți, sau la pietre, pentru că acolo e vorba și de gândire. Trebuie să fie ceva la voia întâmplării. Până și acum, când l-am găsit pe Comar. Nu mai intrasem în fiecare han. Am intrat acolo din întâmplare. Thom, dacă este să le găsesc pe Egwene și pe celelalte la timp, trebuie să le caut fără să stau să cuget unde-ar putea fi.

— Ce tot vorbești? Țăla a murit. Dacă le-a omorât deja... atunci înseamnă că le-ai răzbunat dacă nu, le-ai salvat. Mișcă-te mai repede, fir-ar a naibii de treabă! Protectorii o să apară imediat, iar ei nu sunt la fel de blânzi ca Gărzile Reginei.

Mat își smuci brațul și iuți pasul, clătinându-se pe picioare, târându-și bâta după el.

— Înainte să moară, i-a scăpat ceva. Mi-a spus că nu le-a găsit încă, dar că mai era cineva. Thom, eu îl cred. M-am uitat în ochii lui și știu că spunea adevărul. Tot trebuie să le găsesc, Thom. Iar acum nici măcar nu știu cine le urmărește. Trebuie să le găsesc.

Ducându-și pumnul la gură, ca să-și înăbușe căscatul, Thom îi trase gluga peste față.

— Dar nu în noaptea asta, băiete. Am nevoie de somn și tu la fel.

„Sunt ud. Îmi cade părul în ochi.” Și capul i se învârtea, și asta, își dădu repede seama, pentru că trebuia să doarmă puțin. Iar faptul că trebuia să cugete, pentru a înțelege ce era cu el, însemna că era stors de puteri.

— Bine, Thom. Dar, cum se face lumină, am să pornesc iar în căutare.

Thom încuviință și tuși, așa că se îndreptară în grabă către Cornul de Lună, prin ploaie.

Nu trecu mult până să apară zorii. Mat se sili să se ridice din pat și, împreună cu Thom, porni să caute prin fiecare han de dincolo de zidurile orașului. Se duse încotro îl purtau pașii, o apucă pe fiecare stradă care-i ieșea înainte, fără să caute musai hanurile, iar uneori dădu cu banul ca să se hotărască încotro s-o ia. Trei zile și trei nopți o ținu tot așa, iar în tot timpul ăsta plouă fără încetare, uneori cu tunete, alteori fără, dar mereu la fel de aprig.

Thom tușea din ce în ce mai rău, așa că nu mai izbutea să cânte din fluier sau să spună povești. Harpa nu și-o putea lua cu el, din pricina ploii, însă nu se lăsă, ci-l însoți de fiecare dată. Era încă în stare să-i descoasă pe cei întâlniți. Norocul lui Mat la zaruri părea din ce în ce mai puternic, după ce-și începuse plimbările la voia întâmplării, cu toate că nu rămânea pe nicăieri prea multă vreme, ci doar cât era nevoie pentru a câștiga câteva monede. Nici unul dintre ei nu auzi nimic folositor. Erau zvonuri despre un război cu Illian. Despre o invazie în Mayene.

Despre invazia celor din Andor, despre încetarea negoțului cu Semînția Mării sau despre armatele lui Artur Aripă-de-Șoim reîntoarse din morți. Despre venirea Dragonului. Oamenii cu care juca Mat erau la fel de posomorâți la auzul tuturor acestor zvonuri, de parcă le vânau pe cele mai sumbre dintre toate și aproape că le credeau. Dar nu auzi nici o șoaptă măcar care să-l conducă la Egwene și la celelalte. Nici măcar un hangiu nu văzuse vreo femeie care să se potrivească descrierilor. Începu să viseze urât, din pricina îngrijorării, firește. Egwene, Nynaeve, Elayne, împreună cu un individ cu părul alb, tuns scurt, purtând o haină cu mânecile largi și dungate precum cea a lui Comar, care râdea și arunca peste ele un năvod. Numai că, uneori, cea care-l îmboldea era însăși Moiraine, iar alteori avea în mână o sabie de cristal, care ardea ca un soare, de îndată ce o atingea. Uneori, cel care ținea sabia era Rand, pe care, cine știe de ce, îl visa de multe ori.

Era convins că toate astea se întâmplau pentru că nu dormea îndeajuns și nu mânca decât atunci când își aducea aminte, dar tot nu se oprea. Își spunea că avea un rămășag de câștigat, și trebuia să-l câștige, chiar dacă asta însemna să-și piardă viața.

CAPITOLUL 50

Ciocanul

Sub un soare fierbinte de după-amiază, bacul ajunsese în Tear. Din băltoacele de pe doc se înălțau aburi. Lui Perrin, aerul i se părea la fel de umed ca și în Illian. Mirosea a smoală, lemn și frânghie udă – ceva mai jos, pe râu, se vedea un șantier de corăbii – a mirodenii, fier și hamei, a parfumuri, vinuri, precum și alte sute de arome pe care nu le putea deosebi unele de altele, cele mai multe venind din depozitele de lângă docuri. Vântul se mută, o vreme, mai la miazăzi, aducându-i miros de pește, apoi se schimbă la loc. Nu părea a fi nimic de vânat. Perrin își întinse gândurile, căutând lupi, apoi își dădu seama ce făcea și se opri. O făcuse mult prea des, în ultima vreme. Nu era nici un lup pe aproape, firește, într-un oraș mare ca acesta. Își dori să nu se mai simtă atât de... singur.

De îndată ce se coborî rampa care ținea barja închisă, își luă calul și păși pe doc, în urma lui Moiraine și a lui Lan. La stânga lor se vedea silueta uriașă a Stâncii, împrejmuată de umbre astfel încât arăta ca un munte, în ciuda flurii care-i flutura în vârf. Nu voia să se uite la ea, dar părea cu neputință să privească împrejurimile orașului fără s-o vadă. „O fi ajuns? Pe Lumină, dacă a încercat deja să pătrundă, poate fi deja mort.” Și-atunci, totul ar fi fost în zadar.

— Ce căutăm aici? întrebă Zarine, în spatele său; punea la fel de multe întrebări ca oricând, dar nu mai încerca să scoată nimic de la femeia Aes Sedai și de la Străjer. În Illian am avut parte de Vineții și de Alaiul Sălbatic. Ce ne așteaptă în Tear, locul ăsta de care cineva s-a chinuit atâta să te țină departe?

Perrin privi în jur; nici unul dintre căraușii de la docuri nu părea să fi auzit. Dacă ar fi făcut-o, s-ar fi simțit mirosul fricii, era convins. Îi venea să-i dea un răspuns răutăcios, dar se abținu. Limba ei era mai ascuțită și mai iute ca a lui.

— Ce n-aș da să nu mai pari atât de dornică de primejdii, tună Loial. N-o să mai fie la fel de ușor ca în Illian, Faile.

— Ușor? îngâna Zarine. Ușor? Loial, era să fim uciși de două ori într-o singură noapte. Numai din asta s-ar putea scoate un cântec întreg. De ce ți se pare ușor?

Perrin se strâmbă. Nu-i plăcea deloc că Loial se hotărâse s-o cheme pe Zarine după numele pe care și-l alesese; așa, își amintea mereu că Moiraine credea că ea era șoimul despre care vorbise Min. Ca să nu mai pună la socoteală că se tot întreba dacă nu cumva era și femeia cea frumoasă de care fusese prevenit să fugă. „Măcar nu m-am întâlnit cu uliul. Sau cu Pribeagul cu sabie! Țsta ar fi lucrul cel mai ciudat din toate, pe cîntea mea!”

— Termină cu întrebările, Zarine, zise, urcându-se în șa. Ai să afli de ce suntem aici când Moiraine se va hotărî să-ți spună.

Încerca din răspuțeri să nu privească Stânca. Ea îl privi cu ochii negri, migdalați.

— Cred că nici tu nu știi, fierarule. Cred că de-asta nu-mi spui nimic. Hai, recunoaște, țărănușule.

Oftând ușor, Perrin o porni după Moiraine și Lan. Nici Ogierul nu-i răspundea fetei la întrebări, dar, de el, Zarine nu-și bătea joc așa. Pesemne că încerca să-l ia tare, ca să-l facă să-i folosească numele ales. S-aștepte!

Moiraine își legase mantia unsă cu ulei la spatele șeii, pe deasupra bocceleii în care era legată flamura Dragonului, și, în ciuda arșiței, purta mantia albastră de in din Illian, cu gluga trasă peste față. Inelul cu Marele Șarpe îl avea la gât, pe o panglică. Din câte le spusese, femeilor Aes Sedai le era îngăduit să pătrundă în Tear, dar nu și să conducă Puterea, însă Protectorii Stâncii le supravegheau îndeaproape pe toate femeile care purtau inelul, iar ea, una, nu voia așa ceva.

Lan își vârâse mantia în culori schimbătoare în desagi încă de vreo două zile, după ce se convinseseră că acela care trimisese Dulăii-Strigoi – „Sammael”, se gândi Perrin, cu un fior, încercând să-și alunge numele din minte – nu avea să-i mai urmărească. În rest, sfidând arșița din Tear așa cum o sfidase și pe cea din Illian, își purta surtucul cenușiu încheiat până la gât.

Perrin, pe de altă parte, se descheiase pe jumătate și-și desfăcuse și gulerul cămășii. O fi fost un pic mai răcoare decât în Illian, dar tot era la fel de cald ca în miezul verii din Ținutul celor Două Râuri și, așa cum se întâmpla după ploaie, aerul umed făcea arșița încă și mai greu de îndurat. Securea și-o agățase la oblâncul șeii. Așa, îi era la îndemână, dar nu trebuia s-o poarte la brâu, ceea ce-i convenea de minune.

Rămase uimit să vadă străzile pline de noroi. Numai satele și târgușoarele aveau străzi nepietruite, din câte observase, iar Tear era unul dintre orașele mari. Dar oamenilor nu părea să le pese. Mulți erau desculți. O femeie care mergea pe niște tălpi de lemn îi atrase, o vreme, atenția. Se întrebă de ce nu făceau toți la fel. Nădragii largi purtați de bărbați păreau mai răcoroși decât pantalonii săi, dar își dădea seama că ar arătat foarte caraghios îmbrăcat cu ei. Încercă să se vadă în minte, în nădragi și cu o pălărie rotundă de paie, și chicoti.

— Ce ți se pare de râs, Perrin? întrebă Loial, care privea îngrijorat în jur, cu urechile pleoștite de tot. Oamenii ăștia par... înfrânți. Nu arătau așa, când am fost ultima dată pe-aici. Nici măcar unii care-au îngăduit ca desigur să le fie tăiat nu merită așa ceva.

Perrin începu să se uite mai cu atenție la chipurile oamenilor și ajunse să-i dea dreptate. Ceva dispăruse de pe fețele lor. Poate speranța. Poate curiozitatea. Îi priveau în treacăt pe cei cinci călători, apoi se dădeau la o parte din calea lor. În ciuda armăsarului uriaș pe care călărea, Ogierul le era la fel de indiferent precum Perrin sau Lan.

După ce trecură de un zid înalt, din piatră cenușie, străzile se schimbă. De-acum erau pietruite cu lespezi late. Soldații de pază îi priviră cu ochi aspri. Purtau platoșe, peste niște haine roșii cu mâneci largi și cu manșete albe, strânse, la capete, și coifuri rotunde. În locul nădragilor largi, aveau pantaloni strânși pe picioare, îndesați în cizmele care le veneau până la genunchi. Văzând sabia lui Lan, se încruntară și-și pipăiră, ei înșiși, săbiile.

Și securea lui Perrin îi neliniști, însă, cine știe cum, și chipurile lor erau mohorâte și triste, de parcă, la urma urmei, nimic din ceea ce vedeau nu mai merita atenție.

Dincolo de ziduri, clădirile erau mai mari și mai înalte, cu toate că arătau cam la fel cu cele de dincoace. Acoperișurile, se gândi Perrin, erau mai ciudate, mai ales cele ascuțite. Însă, de când plecase de acasă, văzuse fel de fel de acoperișuri, astfel încât nu se întrebă decât ce fel de cuie foloseau. În unele locuri prin care trecuseră, oamenii nici nu aveau nevoie de cuie, pentru acoperișurile de țiglă.

Printre clădirile mai simple se vedeau conace și palate. Păreau aruncate la întâmplare. De cealaltă parte a unei înșiruii de turnuri și cupole pătrate, albe, înconjurată pe toate părțile de străzi largi, se vedeau prăvălii, hanuri și case modeste. Un palat cu coloane pătrate, cam de patru pași în lățime, și cu vreo cincizeci de trepte care duceau la ușile mărețe, de aramă, avea de-o parte o brutărie, de alta prăvălia unui croitor.

Aici, cei mai mulți bărbați purtau surtuțe și pantaloni precum cei ai soldaților, dar în culori mai vii și fără armură. Unii aveau și săbii. Nu erau desculți – nici măcar cei cu nădragi largi pe ei. Rochiile femeilor erau mai lungi la poale, dar foarte decoltate, lăsându-le la vedere umerii și chiar sânii. Multe erau de mătase. Seminția Mării aducea multă mătase în Tear, pentru negoț. Pe străzi erau și căruțe trase de boi, dar și lectici și călești. Numai că multe chipuri erau întunecate și mohorâte.

Hanul ales de Lan, Steaua, avea de-o parte o țesătorie, de alta o fierărie, de care era despărțit prin alei înguste. Fierăria era din piatră cenușie, nevăruită, iar hanul și prăvălia țesătorului din lemn. Steaua avea patru caturi și ferestre mici tăiate chiar sub acoperiș. Zgomotul războaielor de țesut se întrecea cu bocănitul ciocanelor. Dându-le caii grăjdarilor, cei cinci intrară în han. De la bucătărie venea miros de pește, de pâine și, poate, de tocană, precum și cel de carne de oaie în frigare. Bărbații dinăuntru purtau, cu toții, haine strâmte și nădragi largi. După capul lui Perrin, oamenii mai bogați – era convins că bărbații cu surtuțe colorate și mâneci largi, și femeile cu umerii goi și rochii de mătase erau bogătași sau nobili – nu ar fi putut îndura vacarmul. Pesemne că de-asta îi dusesese Lan tocmai aici.

— Cum să dormim în hărmălaia asta? bombăni Zarine.

— Asta-i singura întrebare pe care-o ai? îi răspunse Perrin, cu un zâmbet; o clipă, se așteptă s-o vadă scoțând limba la el.

Hangiul era chel și cu fața rotundă. Purta o haină lungă, albastru închis, și nădragii largi care se răsfârgeau peste palmele încleștate pe burtă. Arăta obosit și mofluz.

— Să vă scalde Lumina, domnițelor, bine ați venit, oftă. Să vă scalde Lumina, domnilor, bine ați venit.

Tresări puțin, văzând ochii aurii ai lui Perrin, apoi trecu, la fel de lipsit de vlagă, la Loial.

— Să te scalde Lumina, prietene Ogier, bine ai venit. A trecut mai mult de un an de când neamul dumitale nu a mai fost văzut în Tear. Cândva, mai veneau pentru a lucra la Stâncă. Acolo și locuiau, firește, dar i-am văzut pe unii pe stradă, într-o zi.

Își sfârși vorba cu un oftat, de parcă nu mai avea puterea să se întrebe ce căuta Ogierul – sau ce căutau ceilalți, că veni vorba – în Tear. Îl chema Jurah Haret. Îi conduse el însuși în camere. Pesemne că, din pricina lui Moiraine care purta o rochie de mătase și-și ascundea chipul, și a lui Lan, cu fața lui aspră și cu sabia, îi luase drept o doamnă nobilă și omul său de pază, așa că meritau să se ocupe în persoană de ei. Cât despre Perrin, era limpede că îl considera un soi de slujitor. De Zarine nu știa ce să creadă – ceea ce pe fată o scârbea profund. Iar Loial era, una peste alta, Ogier. Își chemă oamenii să lipească unul de altul paturile pentru acesta din urmă, și-i oferă lui Moiraine o încăpere mai retrasă în care să ia masa, dacă dorea. Ea încuviință, și-i mulțumi.

Rămaseră împreună, până ce hangiul le arătă tuturor camerele de la catul de sus. Apoi, Haret le făcu o plecăciune, oftă și plecă, lăsându-i în fața ușii lui Moiraine. Pereții erau văruiți în alb. Creștetul lui Loial se freca de tavan.

— Groaznic om, bombăni Zarine, scuturându-și praful de pe fustă cu ambele mâini. Pun rămășag că m-a luat drept camerista dumitale, Aes Sedai. N-am să îndur așa ceva!

— Ai grijă ce spui, zise Lan, încet. Dacă mai folosești acest nume undeva unde poți fi auzită, are să-ți pară rău, fato.

Ea îl privi, de parcă voia să se împotrivească, însă ochii albaștri, înghețați, o făcură, de astă dată, măcar să tacă, dacă nu să se și liniștească. Moiraine, însă, nu-i băga în seamă. Cu ochii în gol, își mototolea mantia în mâini de parcă își ștergea

palmele de murdărie. Lui Perrin i se păru că nici nu știa ce făcea.

— Cum să-l găsim pe Rand? o întrebă, dar ea parcă nu-l auzea. Moiraine?

— Rămâneți prin apropierea hanului, răspunse, după o clipă. Orașul asta e primejdios pentru cei care nu-l cunosc. Aici, Pânza poate fi sfâșiată, îngână, cu glasul aproape stins; apoi continuă, ceva mai tare: Lan, hai să vedem ce putem afla fără să atragem atenția. Voi, restul, nu vă îndepărtați de han!

— „Nu vă îndepărtați”, o maimuțări Zarine, după ce femeia și Străjerul dispărură în josul scărilor, dar nu îndeajuns de tare pentru a fi auzită. Rand ăsta... El e cel pe care l-ai numit...?

Așa tulburată cum era, nu prea mai aducea a șoimică.

— Și acum ne aflăm în Tear, unde, în Inima Stâncii, se găsește... Iar Profețiile spun... Arde-m-ar focul, ta'veren, oare chiar vreau să fac parte din povestea asta?

— Nu-i o poveste, Zarine, răspunse Perrin, simțindu-se aproape la fel de neputincios ca hangiul. Roata țese itele noastre în Pânză. Tu ai hotărât să te amesteci printre noi. De-acum, e prea târziu să te mai eliberezi.

— Pe Lumină! mârâi fata. Acum vorbești ca... aia.

O lăsă cu Loial și se duse să-și ducă lucrurile în cameră. Patul era jos, moale, dar cam scurt, potrivit, pesemne, pentru un slujitor; mai erau acolo un lighean pentru spălat, un scăunel și câteva cârlige, în peretele crăpat. Ieșind, văzu că cei doi plecaseră. Zăgănitul ciocanului pe nicovală îl ispitea.

La câte ciudățenii văzuse în Tear, pătrunzând în fierărie se simți ușurat. La catul de jos era o singură încăpere. Peretele din spate era alcătuit, de fapt, din două uși care stăteau deschise, dând într-o curte unde erau potcoviți caii și boii, cu un pripon în mijloc. Erau mai multe rasteluri cu ciocane, iar pe pereți erau atârnați clești de felurite mărimi. Pe banchete de lemn erau înșirate felurilele unelte trebuincioase unui potcovar, laolaltă cu dălțițe, cârlige, și fel de fel de alte lucrșoare de care se folosea fierarul. Erau cinci roți de tocilă, mai aspre sau mai moi, șase nicovale și trei cuptoare de piatră, cu foale cu tot. Unul singur avea cărbuni în el. În apropiere de cuptoare, Perrin văzu butoaiele cu apă, pentru răcit metalul.

Fierarul tocmai dădea formă unei bucăți de fier, care sclipea încinsă, ținând-o cu niște clești. Purta nădragi largi și avea ochii

de un albastru deschis, însă vesta lungă de piele, pe care o purta peste pieptul gol, și șorțul nu se deosebeau prea mult de cele pe care le aveau Perrin și Jupân Luhhan acasă, în Emond's Field. Brațele groase și umerii lați arătau că se ocupase de meseria aceea de ani buni. Avea părul negru, cu fire cărunte – cam tot atâtea câte avea și Jupân Luhhan, din ce-și amintea Perrin. Pe pereți atârnau alte câteva veste și șorțuri, ca pentru ucenici care, însă, nu se vedeau pe nicăieri. Focul din cuptor îi aducea aminte de casă, la fel ca și mirosul fierului încins.

Fierarul se întoarse să vâre la loc, printre cărbuni, bucata de fier, iar Perrin se apropie să treacă la foale. Omul îl privi, dar nu spuse nimic. Perrin mânuie foalele cu mișcări încete, blânde, pentru ca în cuptor să fie întocmai cât trebuia de cald. Fierarul scoase iarăși bucata de fier și o așază, de asta dată, pe capătul ascuțit al nicovalei. Pesemne că făurea o răzuitoare. Loviturile repezi ale ciocanului răsunau ascuțit împrejur. Fără să ridice ochii, bărbatul îl întrebă doar atât:

— Ucenic?

— Da, răspunse Perrin, la fel de simplu.

O vreme, fierarul munci în tăcere. Era, într-adevăr, o răzuitoare pentru curățat butoaiele pe dinăuntru. Din când în când, îl cântărea din priviri pe Perrin. Lăsând, pentru o clipă, ciocanul jos, luă o bucată nu prea lungă de metal, destul de groasă, pe care i-o dădu celuiilalt, apoi se întoarse la treabă.

— Vezi ce poți face cu asta, zise.

Fără să stea pe gânduri, Perrin se apropie de nicovala din celălalt capăt și lovi ușor cu bucata în ea. Zgomotul scos îl mulțumi. Însemna că oțelul nu fusese lăsat multă vreme în cuptor și nu se amestecase cu prea mult cărbune. Îl îndesă în cuptorul aprins, aproape până la capăt, gustă din cele două butoaie cu apă ca să-l găsească pe cel în care fusese pusă sare – al treilea era cu ulei de măsline – apoi își scoase surtucul și cămașa și-și alege o vestă care să-l cuprindă. Oamenii din Tear nu erau chiar așa de voinici ca el, dar găsi, până la urmă, una. Cu șorțul se descurcă mai ușor.

Întorcându-se, văzu că fierarul, cu toate că nu ridicase privirile, încuviința din cap și zâmbea ca pentru sine. Însă faptul că știa unde să găsească lucrurile trebuincioase în fierărie nu însemna că era și înzestrat. Asta urma să se vadă mai târziu.

Întorcându-se la nicovală, cu două ciocane, o pereche de clești lungi și o daltă bine ascuțită, văzu că oțelul se încinsese, colorându-se într-un roșu puternic, în afară de bucățica pe care o lăsase afară. Mânui foalele, privind metalul care se făcu, până la urmă, de un galben aproape alb. Apoi îl scoase cu cleștii, îl puse pe nicovală și luă cel mai mare dintre ciocane – de vreo zece kilograme, din câte i se păru, cu un mâner pe care oamenii nepricepuți l-ar fi putut crede prea lung. Îl ținea de capăt. Metalul încins scotea scânteii, câteodată. Văzuse, cândva, cicatricile rămase pe mâinile unui fierar nechibzuit. Nu voia să făurească ceva prea meșteșugit. Un lucru simplu părea de preferat, în clipa aceea. Începu prin a rotunji capetele drugului, apoi lovi cu ciocanul în mijloc, obținând o lamă lată care, la un capăt, era aproape la fel de groasă precum fusese la început, lungă cam de o un cot. Din când în când, băga din nou metalul în cuptor, ca să-l păstreze încins. După o vreme, trecu la ciocanul mai ușor, cam jumătate din greutatea primului. Subție lama, la celălalt capăt, apoi o îndoi pe nicovală, făurind un soi de cârlig pe care putea fi potrivit un mâner de lemn. Apoi, dintr-o singură lovitură cu ciocanul și folosindu-se de daltă cea bine ascuțită, desprinse unealta pe care o făurise. Era aproape terminată. Avea să fie un cuțit pentru curățat și netezit doagele butoiului, odată prinse laolaltă, dar putea folosi și la altele, după ce-l isprăvea. Răzuitoarea celuilalt îl făcuse să se gândească tocmai la asta.

De îndată ce desprinse unealta, o aruncă, încă fierbinte, în butoiul cu apă sărată. Cel cu apă limpede era pentru metalul cel mai tare, iar uleiul pentru bucățile mai fine, precum pumnalele. Auzise că era și pentru săbii – dar așa ceva nu făurise niciodată.

După ce metalul se răci îndeajuns, colorându-se într-un cenușiu închis, îl scoase din apă și-l duse la roata de tocilă. Nu-i luă mult pentru a-l netezi. Cu mare grijă, încinse din nou bucata care avea să fie lama. De data aceasta, culorile erau altele – galben pai, apoi arămiu. Când arămiul se întinse, ca un val, puse unealta de-o parte, să se răcească. Apoi putea fi ascuțită. Dacă ar fi cufundat-o iarăși în apă, ar fi stricat totul.

— Foarte curată treabă, îi spuse fierarul. N-ai irosit nici timpul, nici uneltele. Cauți de lucru? Ucenicii mei tocmai au plecat. Toți trei. Niște neghiobi. Am multe să-ți dau de făcut.

— Nu știu cât am să mai rămân în Tear, zise Perrin, scuturând din cap. Dar mi-ar plăcea să mai lucrez puțin, dacă îmi dați voie. A trecut mult. Mi-e dor de meșteșugul ăsta. Poate că aș putea face treburile lăsate baltă de ucenici.

— Ești cu mult mai bun decât nătărăii ăia, pufni tare fierarul. Nu făceau decât să piardă timpul, să caște gura și să se plângă de coșmaruri. Vise urâte are toată lumea, din când în când. Da, poți să muncești aici cât vrei. Pe Lumină, trebuie să făuresc vreo duzină de răzuitori și încă vreo trei tesle pentru un dogar, tâmplarul din josul străzii are nevoie de-un ciocan și... Sunt prea multe să ți le spun pe toate. Începe cu răzuitoarele și vedem unde ajungem până la căderea nopții.

Perrin se cufundă în muncă, uitând, pentru o vreme, de toate, în afară de fierbințeala metalului, de loviturile ciocanului și de mirosul fierăriei. În cele din urmă, ridicând ochii, văzu că fierarul – Dermid Ajala, din câte îi spusese – tocmai își scotea vesta, iar în curte se lăsase întunericul. Lumina venea numai de la cuptor și de la două lămpi. Iar Zarine ședea pe o nicovală, lângă un cuptor stins, privindu-l.

— Deci ești chiar fierar, fierarule, spuse.

— Fără îndoială, jupâniță, făcu Ajala. Se dă drept ucenic, dar, dinspre partea mea, treaba pe care-a făcut-o azi aici îl îndreptățește să-și zică meșter. Lovește bine și brațul nu-i tremură deloc.

Perrin se foi stânjenit, auzindu-i laudele, iar fierarul îi zâmbi. Zarine se uita la ei fără să priceapă. Perrin se duse să agate vesta și șorțul la loc. După ce și le scoase, își dădu seama că Zarine îl privea din spate. Pentru o clipă, se simți de parcă l-ar fi atins. Mirosul ei de ierburi părea să-l copleșească, își trase repede cămașa peste cap, o îndesă în pantaloni și-și luă surtucul. Întorcându-se, văzu că Zarine zâmbea, așa cum făcea de multe ori. Un zâmbet slab, tainic, care-l tulbura.

— Deci asta vrei să faci? întrebă. Ai venit atâta drum ca să fii iar fierar?

Ajala, care tocmai închidea ușile din spate, se opri să asculte. Perrin luă ciocanul cel mare pe care-l folosisese, cu mânerul lung cât antebrațul lui. Se simțea bine cu el în mână. Se simțea împlinit. Fierarul îi privise ochii aurii o singură dată și nici măcar nu clipise; importantă era munca, iscusința, nu culoarea ochilor.

— Nu, răspunse, cu tristețe. Cândva, așa nădăjduiesc. Dar încă nu.

Dădu să pună ciocanul la loc pe perete.

— Ia-l, făcu Ajala, dregându-și glasul. De obicei, nu-mi dau de pomana ciocanele cele mai bune, dar... Munca ta de azi face mult mai mult, și poate că are să te ajute... cândva. Omule, ești făcut să ții în mână ciocanul de fierar, ascultă ce-ți spun. Așa că ia-l. Păstrează-l.

Perrin strânse unealta în pumn. Se simțea împlinit, într-adevăr.

— Mulțumesc. Înseamnă foarte mult pentru mine.

— Ține minte, ai spus că te vei întoarce cândva. Asta să nu uiți niciodată.

Pe când se îndepărtau, Zarine ridică ochii spre el și grăi:

— Ai habar vreun pic ce ciudați sunt bărbații, fierarule? Nu? Mă așteptam.

Apoi iuți pasul, lăsându-l cu ciocanul într-o mână și scărpinându-se în creștet cu cealaltă.

Cei adunați în sala mare nici nu-l băgară în seamă, de parcă un bărbat cu ochi aurii și un ciocan în mână era cel mai firesc lucru din lume. Urcă în camera sa, amintindu-și, cine știe cum, să aprindă o lumânare de seu. Tolba și securea erau atârinate pe perete, în același cui. Luă securea într-o mână, ciocanul în cealaltă. La greutate, securea cu tăișul său de semilună și țepușa groasă era mult mai ușoară decât ciocanul – însă lui i se părea că-l împovăra de zece ori mai mult. Mânerele erau aproape la fel, două bucăți groase de lemn. Și alte două de metal, nici ele prea deosebite... Vreme îndelungată, rămase așezat pe un scăunel, cântărindu-le din priviri. Asta făcea și când Lan bagă capul pe ușă.

— Vino, fierarule. Avem lucruri de vorbit.

— Da, asta sunt, sunt fierar, răspunse Perrin, iar Străjerul se ncruntă.

— Nu-mi spune că te-a cuprins rătăcirea iernii, fierarule. Dacă nu te mai ții pe picioare, ne poți trage în prăpastie pe toți.

— Am să mă țin, mârâi Perrin. Am să fac ce e de făcut. Ce vrei?

— Am venit să te caut. Nu ascuți? Haide, țărănușule. Numele pe care-l auzise atât de des din gura lui Zarine îl făcu să se ridice mânios în picioare. Lan tocmai se întorcea. Perrin se grăbi

să iasă și-l urmă, având de gând să-i spună că se saturase de „fierar” și „țărănuș” și că-l chema Perrin Aybara. Străjerul se strecură în încăperea cea retrasă, singura de acest fel din han, cu ferestre care dădeau în stradă. Perrin îl urmă.

— la ascultă, Străjerule. Vreau să-ți...

— Mai bine ascultă tu, Perrin, zise Moiraine. Taci și ascultă.

Părea netulburată la față, dar privirea îi era la fel de mohorâtă ca și glasul. Perrin nici nu observase că se mai afla cineva înăuntru, în afară de el și de Străjerul care stătea sprijinit de policioara căminului, în care focul nu fusese aprins. Moiraine ședea în mijloc, la masa simplă, din lemn negru de stejar. Celelalte scaune cu spătar înalt și cioplit erau goale. Zarine se sprijinea de perete, la depărtare de Lan, încruntându-se, iar Loial se așezase pe jos, pentru că nu-l cuprindea nici un scaun.

— Ce mă bucur că ai binevoit să vii, țărănușule, zise, batjocoritoare, Zarine. Moiraine nici nu voia să deschidă gura până nu apăreai tu. Se tot uită la noi de parcă ar cântări pe cine să trimită la moarte. Eu, una...

— Taci, spuse aspru Moiraine. Unul dintre Rătăciți e în Tear. Înaltul Senior Samon este Be'lal.

Perrin se înfioră, iar Loial strânse pleoapele și gemu:

— Puteam să fi rămas în stedding. Pesemne c-aș fi fost foarte fericit, căsătorit cu cea aleasă de mama. Mama știe mersul lumii și nu m-ar fi dat pe mâna unei neveste rele.

Urechile păreau să-i fi dispărut cu totul, pierdute prin claia de păr.

— Poți să te întorci în steddingul Shangtai, îi zise Moiraine. Dacă dorești, poți pleca acum. N-am să te opresc.

— Pot să plec? făcu Loial, deschizând un ochi.

— Dacă vrei, veni răspunsul.

Ogierul oftă stins, deschise și celălalt ochi și se scarpină pe obraz cu degetele sale butucănoase cât niște cârnăciori.

— Păi... păi... Dacă am de ales... atunci am să rămân cu voi. Am notat multe lucruri, dar nu îndeajuns ca să-mi termin cartea și n-aș vrea să-i părăsesc pe Perrin și pe Rand...

— Bine, Loial, îl întrerupse Moiraine cu răceală în glas. Mă bucur că rămâi. Știi multe lucruri care ne-ar putea prinde bine. Dar, deocamdată, n-am vreme să-ți ascult jelaniile.

— Cât despre mine, zise Zarine cu un tremur în glas, pesemne că nu pot pleca, nu? Nici nu mă așteptam, continuă, după ce-o

privise pe Moiraine, înfiorându-se. Fierarule, dacă scap cu viață din asta, ai să mi-o plătești!

Perrin rămase cu gura căscată. „Eu? Proasta asta crede că-i din vina mea? I-am cerut eu să vină?” Deschise gura să-i răspundă, prinse privirea lui Moiraine și o închise la loc. După câteva clipe, rosti:

— Oare... omul acela... Îl urmărește pe Rand? Vrea să-l oprească, sau să-l omoare?

— Nu cred, răspunse încet femeia Aes Sedai, cu un glas oțelit. Mi-e teamă că vrea să-l lase să pătrundă în Inima Stâncii și să ia Callandor, apoi să i-o răpească. Cred că pune la cale să-l ucidă pe Dragonul Renăscut, folosindu-se chiar de arma care-i anunță venirea.

— O luăm iar la fugă? Întrebă Zarine. Ca în Illian? Când am rostit Jurământul Corniatului, nici prin cap nu-mi trecea că am să fug din calea primejdiei, dar nici că am să mă-ntâlnesc vreodată cu un Rătăcit.

— De data asta nu fugim, zise Moiraine. Nu putem. Pe umerii lui Rand stă povara sorții întregii lumi. El e Dragonul Renăscut. De data asta, luptăm.

— Moiraine, începu Perrin, așezându-se, copleșit de tulburare, văd că rostești cu voce tare o seamă de lucruri la care noi nu aveam voie nici să gândim. Camera asta e apărată, da? Nu ne poate auzi nimeni, nădăjduiesc.

Ea scutură din cap, iar Perrin își încleștă pumnii pe marginea mesei, atât de tare încât făcu lemnul să trosnească.

— Aici nu vorbim de Myrdraali, Perrin. Nimeni nu știe cât sunt Rătăciții de puternici, ci doar că Ishamael și Lanfear sunt cei mai puternici dintre toți. Oricum, până și cel mai slab dintre ei e în stare să simtă curgerea Puterii, de la o milă și mai bine depărtare. Și ne poate face bucățele într-o clipă, fără măcar să se miște din loc.

— Cu alte cuvinte, n-ai nici o nădejde să-l învingi, îngână Perrin. Pe Lumină! Ce putem face? Suntem neputincioși!

— Nici măcar Rătăciții nu pot ține piept focului mistuirii, răspunse Moiraine, făcându-l să se întrebe dacă asta folosise atunci, împotriva Dulăilor; ceea ce văzuse și auzise în noaptea aceea nu-i dădea pace. În anul din urmă, Perrin, am învățat câte ceva. Sunt... mai tare decât atunci când am pătruns în Emond's Field. Dacă izbutesc să mă apropiu îndeajuns de mult de Be'lal, îl

pot distruge. Dar dacă mă vede, ne va rupe în bucățele pe toți, înainte să-mi dea vreun prilej cât de mic. Ce poți să-mi spui despre el? Întrebă, întorcându-se către Loial.

Perrin clipi uimit. „Loial?”

— De ce-l întrebi pe el? izbucni mânioasă Zarine. Mai întâi îi spui fierarului că vrei să ne pui să înfruntăm un Rătăcit – care ne poate uide cât ai zice pește! – iar acum îl întrebi pe Loial?

Ogierul încercă s-o oprească, șoptindu-i ceva, dar ea îi dădu înainte la fel de furioasă:

— Credeam că femeile Aes Sedai știu totul. Pe Lumină, măcar eu sunt îndeajuns de deșteaptă să nu mă leg să lupt cu cineva până nu aflu tot ce se poate despre el. Iar dumneata...

Privirea neabătută a lui Moiraine o făcu să tacă.

— Ogierii, grați aceasta, sigură pe ea, își amintesc multe. De la Frângere încoace s-au stins mai mult de o sută de generații de oameni, mai puțin de treizeci de Ogieri. Din poveștile lor, încă se mai pot afla lucruri necunoscute nouă. Spune, Loial. Ce știi de Be’lal? Încearcă să nu te lungești. Am nevoie de fapte, nu de ocolișuri.

Loial își dresе vocea, precum un buștean care se prăvălește pe un horn.

— Be’lal, făcu; urechile i se ițiră dintre plete, ca aripile unei păsări, apoi se ascunseră la loc. Nu știu dacă există lucruri de spus despre el pe care să nu le cunoașteți. Nu e pomenit prea des, decât în legătură cu pustiirea Sălii Slujitorilor, care s-a petrecut chiar înainte ca Lews Therin Ucigașul-de-Neam și cei o Sută de Tovarăși să-l închidă lângă Cel Întunecat. Jalanda, fiul lui Aried, fiul lui Coiam a scris că i se spunea Pizmașul, că a pășit în Umbră pentru că-l pizmuia pe Lews Therin, la fel ca și pe Ishamael și Lanfear. Moilin, fiica Hamadei, fiica lui Juendan are o carte – *Despre Războiul Umbrei* – în care îl numește Păpușarul, dar nu știu de ce. Pomeniște și că ar fi jucat pietre cu Lews Therin și l-ar fi înfrânt, lucru cu care se fălea din cale-afară. Încerc să vorbesc pe scurt, mormăi el, trăgând cu ochiul la Moiraine. Nu știu nimic important despre el. Câțiva scriitori spun că Be’lal și Sammael s-au numărat printre fruntașii luptei împotriva Celui Întunecat, înainte să se rătăcească de Lumină, și că amândoi erau maeștri săbieri. Asta-i tot ce știu, cu adevărat. O fi pomenit și în alte cărți, în alte povești, dar eu nu le-am citit.

De Be'lal nu se vorbește foarte mult, din păcate. Îmi pare rău că nu cunosc nimic folositor.

— Ba poate că da, îi zise Moiraine. Păpușarul... numele ăsta nu-l știam. Nici că-l pizmuia pe Dragon, și pe tovarășii săi din Umbră. Asta îmi întărește credința că vrea Callandor. Pesemne că de-asta s-a dat drept înalt Senior aici, în Tear. Păpușarul... hmmm – porecla unuia căruia-i place să tragă sforile, să ticluiască pe ascuns, cu răbdare. Îți mulțumesc, Loial.

Ogierul zâmbi, vreme de-o clipă, cu gura sa lată, apoi se posomorî la loc.

— Nu spun că nu-mi e frică, zise dintr-odată Zarine. Numai unui prost nu i-ar fi frică de Rătăciți. Dar am jurat să fiu alături de voi. Am să mă țin de cuvânt. Asta-i tot ce aveam de spus.

Perrin clătină din cap. „E nebună, precis. Eu unul mi-aș dori să nu fiu aici, să fiu îndărăt acasă, la fierăria lui Jupân Luhhan.” Dar, cu voce tare, rosti:

— dacă Be'lal se ascunde înăuntrul Stâncii, așteptându-l pe Rand, înseamnă că trebuie să intrăm și noi. Cum să facem? toată lumea spune că acolo nu se pătrunde fără îngăduința înalților Seniori. Nu văd nici o cale de a scăpa neobservați.

— Tu nu intri nicăieri, zise Lan. Numai Moiraine și cu mine vom încerca. Cu cât suntem mai mulți, cu atât va fi mai greu. Oricum, nici pentru noi doi n-are cum să fie prea la-ndemână.

— Gaidin, începu hotărâtă Moiraine, dar Străjerul o întrerupse la fel de aspru:

— Mergem împreună, Moiraine. De data asta, nu mă dau la o parte.

După o clipă, ea încuviință și, din câte i se păru lui Perrin, Lan se mai liniști puțin.

— Voi ați face bine să vă culcați, continuă Străjerul. Trebuie să mă duc să cercetez Stânca. Mai e o veste, continuă, după o clipa de tăcere, de care poveștile tale, Moiraine, m-au făcut să uit. Nu e mare lucru, dar nu văd ce-ar putea însemna, în Tear sunt Aieli.

— Aieli! făcu Loial. Cu neputință! Tot orașul s-ar înspăimânta dacă până și un singur Aiel ar pătrunde pe poartă.

— N-am spus că i-am văzut pe străzi, Ogierule. Însă pe acoperișuri, printre hornuri, se pot piti la fel de bine ca în Pustie. Am văzut trei, nici mai mult nici mai puțin, cu toate că se pare

că nimeni altcineva nu i-a zărit. Și dacă eu am văzut trei, poți fi sigur că mai sunt mulți alții.

— Asta nu înseamnă nimic, rosti încet Moiraine. Perrin, de ce te încrunți așa?

— Mă gândeam, începu Perrin, care nici nu-și dăduse seama că se încrunta, la Aielul din Remen. A spus că, atunci când va cădea Stâncă, neamul său va părăsi Ținutul Întreit. Asta-i Pustia, nu? A zis că așa s-a profetit.

— Am citit fiecare cuvîntel din Profețiile Dragonului, îngână Moiraine, în fiecare traducere. Aielii nu sunt pomeniți. Noi orbecăim, iar Be'lal trage sforile și Roata țese Pânza de jur împrejur. Să fie Aielii găselnița Pânzei, sau a lui Be'lal? Lan, trebuie să găsești o cale să pătrundem în Stâncă, iute. Nu avem vreme de zăbavă.

— Cum poruncești, Aes Sedai, făcu el, cu un glas mult mai cald decât cuvintele rostite, apoi dispăru pe ușă.

Moiraine rămase pe gânduri, cu ochii ațintiți la tăblia mesei. Zarine se apropie să-l privească pe Perrin, lăsându-și capul pe-o parte.

— Și tu ce-ai să faci, fierarule? Pare-mi-se că ni s-a poruncit să stăm și s-așteptăm, în timp ce ei pleacă după aventuri. Nu că m-aș plînge.

De asta, Perrin se cam îndoia.

— Mai întâi, îi spuse, am să caut ceva de mâncare. Apoi am să mă gândesc la un ciocan. „Și am să-ncerc să-mi dau seama ce simt pentru tine, Șoimițo.”

CAPITOLUL 51

Momeala din năvod

Lui Nynaeve i se părea că zărise, cu colțul ochiului, un bărbat înalt și cu părul roșcat, îmbrăcat cu o haină largă, brună, undeva în josul străzii bătute de soare. Numai că, atunci când se întoarse pentru a trage cu ochiul pe sub borul larg al pălăriei albastre, de paie, pe care i-o dăduse Ailhuin, dădu peste o căruță trasă de boi, care o împiedica să-l mai vadă. După ce aceasta trecu, în sfârșit, bărbatul dispăruse. Era aproape sigură că îl observase ducând în spate o cutie de lemn, cu un fluier înăuntru, și că veșmintele pe care le purta nu erau din Tear. „Dar nu putea fi Rand. Numai pentru că îl tot visez, nu înseamnă că o să apară aici, atât de departe de Șesul Almoth.”

Pe lângă ea trecu în grabă un bărbat desculț, cu un coș în spate, din care se șteau cozi de pește în formă de seceră. Acesta se împiedică deodată și căzu. Peștii îi zburară peste cap. Se prăbuși în patru labe în noroi și rămase cu gura căscată. Toți peștii căzuți din coș se înfipseseră cu botul în noroi, alcătuind un cerc perfect. Și alți câțiva trecători observaseră întâmplarea și rămăseseră cu ochii holbați. Omul se ridică încet, parcă fără să-și dea seama că era plin de noroi. Dându-și coșul jos din spate, începu să-și adune peștii, clătinând din cap și bombănind.

Nynaeve rămase și ea cam uimită de ce văzuse, însă omul cu care avea treabă era tâlharul cu față de bou care-o privea din

ușa prăvăliei; în spatele lui, pe niște cârlige, atârnavu bucăți de carne însângerață. Își smuci cosița și-l țintui cu privirea.

— Bine, spuse ea, cu asprime. Am s-o cumpăr, dar dacă atâta ceri dumneata pentru o bucată așa proastă, data viitoare mă duc să târguiesc în altă parte.

El ridică netulburat din umeri, luă banii, apoi înveli coasta grasă de berbec într-o bucată de pânză pe care i-o dăduse ea, din coșul de pe braț. În tot acest timp, Nynaeve îl sfredeli cu privirile, dar în zadar. Se răsuci pe călcâie, dând să plece... și mai că nu se prăbuși. Nu se obișnuise cu saboții, care i se tot înnămoleau, și nu-și dădea seama cum se descurcau ceilalți. Nădăjduia ca razele soarelui să usuce cât mai repede pământul, cu toate că bănuia că noroiul era mai mult sau mai puțin veșnic, în Maule.

Pășind cu grijă, o apucă îndărăt către casa lui Ailhuin, bombănind cu glas scăzut. Totul costa foarte mult, se găseau numai lucruri proaste și nimănui nu părea să-i pese, nici cumpărătorilor, nici vânzătorilor. Se simți ușurată să treacă pe lângă o femeie care zbiera la un prăvăliaș, fluturându-i prin fața ochilor un fruct roșiatic, cu pete galbene – Nynaeve nu-l recunoscuse; erau o sumedenie de fructe și legume pe-aici de care nu auzise în viața ei – și chemându-i pe toți să vadă ce gunoaie se vindeau acolo. Prăvăliașul, însă, se uita liniștit la ea, fără măcar să catadicsească să zică și el ceva.

Știa și din ce pricină prețurile erau atât de ridicate – Elayne îi explicase despre grâul care zăcea în hambare, pradă șobolanilor, pentru că locuitorii din Cairhien nu-l mai cumpărau, după ce negoțul cu Cairhien crescuse întruna de la Războaiele cu Aielii – dar asta nu însemna că lumea trebuia să se resemneze. În Ținutul celor Două Râuri văzuse recolte întregi distruse de grindină sau de lăcuste, turme lovite de molimă, câmpuri întregi de tutun bătute de mană, astfel că nu mai era nimic de vândut când coborau neguțătorii din Baerlon. Își amintea că fuseseră doi ani la rând în care nu avuseseră mare lucru de mâncare, în afară de napi și ovăz și, din când în când, dacă aveau noroc, câte un iepure mai mult piele și os, dar oamenii de acolo se ridicau, după orice lovitură, și se întorceau la treabă. Aici, în schimb, fusese un singur an prost și, cel puțin, pescarii și alți meseriași păreau s-o ducă bine, ceea ce, dinspre partea ei, însemna că nu meritau înțelegere. Necazul era că,

Într-un fel, își dădea seama că n-ar fi trebuit să gândească așa. Erau altfel de oameni decât cei pe care-i cunoștea ea, cu obiceiuri ciudate, iar lucrurile care pe ea o revoltau lor li se păreau firești – până și Ailhuin și Sandar erau la fel. Pesemne că trebuia să se arate mai răbdătoare. „Atunci de ce să nu mă arat la fel și față de Egwene?”, îi trecu prin minte, dar alungă gândul. Copila se purta groaznic, sărea în sus la fiecare propunere, se împotrivea mereu, chiar și când se vorbeau numai lucruri de bun-simț. Se lăsa greu, chiar dacă era limpede ce aveau de făcut. Nynaeve nu era obișnuită să trebuiască să-i convingă pe alții să-i dea ascultare, mai ales pe unii cărora le schimbaseră scutecele. Între ea și Egwene erau doar șapte ani diferență, dar asta nu conta.

„E numai din cauza coșmarurilor, își spuse. Nu-mi dau seama ce înseamnă, iar acum Elayne și cu mine am început să visăm și noi, și nici asta nu știu ce înseamnă, iar Sandar ne tot duce cu vorba, cum că tot caută, tot caută, nu putem face nimic și asta mă înfurie în așa hal încât aș putea... să scuip!” își smuci costița atâta de tare încât simți o durere. Măcar izbutise s-o convingă pe Egwene să nu mai folosească ter'angrealul, să-l dea jos de la gât și să-l pună la loc în pungă. Dacă Ajah cea Neagră pătrunsese în Tel'aran'rhiad... Dar nu voia să se gândească la asta. „O să le găsim precis!”

— Am să le distrug, bombăni. Au încercat să mă vândă ca pe o vită! Să mă vâneze ca pe un animal! De data asta nu mai sunt eu iepurele, sunt vânătorul! Și Moiraine! Dacă n-ar fi venit ea în Emond's Field, aș fi putut s-o învăț pe Egwene îndeajuns cât să... Și pe Rand... aș fi putut... aș fi putut să-l ajut cumva.

Știa că asemenea vorbe nu erau adevărate, dar asta nu o ajuta cu nimic, ba chiar era și mai rău. O ura pe Moiraine aproape la fel de mult ca pe Liandrin și pe tovarășele acesteia, poate la fel de mult ca pe Seanchani.

Trecu de un colț și mai că nu-l călca în picioare pe Juilin Sandar. Acesta aproape că se împiedică în sabotzi, cu toate că era obișnuit cu ei, și numai cu ajutorul toiagului izbuti să nu se prăbușească în noroi, cu fața în jos. Toiagul era făcut dintr-o tulpină numită bambus, aflase între timp Nynaeve, și era mai tare decât părea.

— Domniță... Domniță Maryim, spuse Sandar, îndreptându-se pe picioare. Tocmai... vă căutam. V-ați mâniat pe cineva? Întrebă, zâmbindu-i slab. De ce mă priviți așa de încruntată?

— Nu la dumneata mă încruntam, Jupân Sandar, răspunse Nynaeve, descrețindu-și fruntea. Măcelarul... N-are a face. De ce mă căutai? Nu cumva le-ai găsit? mai întrebă, cu răsuflarea tăiată.

Bărbatul privi în jur, de parcă îi bănuia pe trecători că trăgeau cu urechea.

— Ba da. Da. Trebuie să veniți cu mine. Celelalte vă așteaptă. Celelalte. Și Maica Guenna.

— De ce ești așa tulburat? Doar nu te-ai dat de gol în fața lor? îl întrebă Nynaeve, cu asprime. Ce te-a înspăimântat așa?

— Nu! Nu, domniță... nu m-am dat de gol, făcu Sandar, apoi privi iarăși în jur și veni mai aproape, coborând glasul. Femeile pe care le căutați locuiesc în Stâncă. Sunt în ospeția unuia dintre înalții Seniori, pe nume Samon. De ce le numiți hoațe? Înaltul Senior Samon! repetă, ascuțindu-și glasul, cu chipul scaldat de sudoare.

„În fortăreață? Împreună cu un înalt Senior? Pe Lumină, cum ajungem la ele?” Cu mare greutate, își înfrânse nerăbdarea.

— Liniștește-te, liniștește-te, Jupân Sandar, spuse Nynaeve, pe un ton de încurajare. Totul are o explicație care ți se va părea foarte mulțumitoare. „Sper să fie așa. Pe Lumină, dacă ăsta dă fuga să-i spună înaltului Senior că le-am luat urma unora pe care el le găzduiește...” Hai cu mine la Maica Guenna. Josslyn, Caryla și cu mine o să vă explicăm totul. Crede-mă. Hai.

Barbarul făcu un mic semn de încuviințare, deși încă nu se liniștise pe de-a-ntregul, și i se alătură, mergând ceva mai încet pentru ca ea să nu se împiedice în saboți, dar părând gata s-o ia la fugă. Odată ajunși, ocoliră casa, căci nimeni nu folosea ușa din față, din câte observase Nynaeve, nici măcar Maica Guenna însăși. Între timp, caili fuseseră priponiți de o stînghie de bambus – la ceva distanță de smochinii de-abia sădiți ai lui Ailhuin, și de grădina de legume. Harnașamentele erau înăuntru. Nynaeve nu se opri nici măcar pentru a-l mângâia pe Gaidin pe bot, lăudându-l și spunându-i, așa cum făcea de obicei, că nu era nici pe departe atât de neghiob ca omul după care-l botezase. Sandar se opri să-și curețe noroiul de pe saboți, cu toiagul, dar ea dădu buzna înăuntru. Ailhuin Guenna ședea pe unul dintre

scaunele sale cu spătar înalt, cu brațele întinse pe lângă corp, cu ochii mari de furie și teamă. Părea a se zbate, dar nu izbutea să miște un deget. Nynaeve nici nu mai avu nevoie să simtă unda subțire de Aer pentru a ști ce se întâmplase. „Pe Lumină, ne-au găsit. Arde-te-ar focul, Sandar!”

Mânia o cuprinse și culcă la pământ pavezele care o îndepărtau de Putere. Coșul îi căzu din mână și, în aceeași clipă, ea se preschimbă într-o floare albă, pe o crenguță plină de ghimpi, deschizându-se pentru a atinge *saidar*, deschizându-se... Dar, dintr-odată, parcă s-ar fi lovit de un zid, de data aceasta unul din sticlă limpede; simțea apropierea Adevăratului Izvor, dar zidul o împiedica să-l soarbă. Nu putea decât să tânjească după el.

Coșul se lovi de podea și sări în lături. În acea clipă, ușa din spatele ei se deschise și Liandrin intră, urmată de o femeie cu părul negru și cu o șuviță albă deasupra urechii stângi. Purtau rochii lungi de mătase, în culori vii, care le lăsau umerii dezgoliți, și erau învăluite într-un nimb de *saidar*. Liandrin își netezi rochia roșie și zâmbi, cu buzele sale posomorâte. Fața ei de păpușă sclipea de veselie.

— Acum înțelegeți, nu-i așa, sălbăticiune? Nu ai nici...

Nynaeve o lovi în gură cât putu de tare. „Pe Lumină, trebuie să scap.” Îi trase și Riannei un dos de palmă, atât de puternic încât o făcu să cadă în fund, pe rochia sa de mătase, cu un geamăt. „Pesemne că au pus mâna pe celelalte, dar, dacă izbutesc să ies de aici, să ajung îndeajuns de departe ca să nu mă mai poată opri să conduc, găsesc eu ce să fac.” O împinse cu forță pe Liandrin, dând-o la o parte din ușă. „Numai să mă îndepărtez și...”

Asupra ei se coborî o ploaie de lovituri venite din toate părțile, ca și cum ar fi fost atacată cu pumnii și cu bețele. Nici Liandrin, căreia începuse să-i curgă sânge din colțul gurii posace, nici Rianna, cu părul răvășit și rochia mototolită, nu ridicaseră un deget. Nynaeve simțea undele de Aer care se țeseau în jurul ei, la fel de bine ca și loviturile. Încă se mai chinuia să ajungă la ușă, dar își dădu seama că era în genunchi, iar loviturile venite de nicăieri nu se opreau. Pumnii și bețele o înghionteau în spate și în stomac, în cap și în coapse, în umeri, sâni, picioare, ceafă. Gemând, căzu pe o parte și se ghemui, încercând să se apere. „Pe Lumină, am încercat. Egwene! Elayne! Am încercat! N-am

să plâng! Arde-v-ar focul, puteți să mă ucideți în bătaie, dar n-am să plâng!”

Loviturile încetară, dar Nynaeve nu se putea opri din tremurat. Se simțea vântată din cap până în picioare. Liandrin se așeză alături de ea, ținându-și genunchii cu brațele. Mătasea de pe ea foșnea. Găsise răgazul să-și ștergă sângele de la gură. O privea cu ochi întunecați și aspri; orice urmă de bună-dispoziție dispăruse.

— Pesemne că ești prea proastă ca să știi când să te dai bătută, sălbăticiune. Te-ai luptat aproape la fel de aprig ca și ailaltă proastă, Egwene. Aproape că înnebunise. Trebuie să învâțați să vă supuneți. Și o s-o faceți.

Nynaeve se înfioră și se întinse iarăși către *saidar*. Nu că ar mai fi avut vreo speranță, dar trebuia să facă măcar ceva. Înfrângându-și durerea, se întinse... și dădu iarăși de pavăza nevăzută. Liandrin părea din nou amuzată, ca un copil răutăcios care smulge aripile muștelor.

— De asta, oricum, nu avem nevoie, spuse Rianna, care se dusesse lângă Ailhuin. Am să-i opresc inima.

Maicii Guenna stăteau să-i iasă ochii din cap.

— Nu! făcu Liandrin, întorcându-și capul cu cosițele de culoarea mierii, dintr-o mișcare scurtă. Prea ești grăbită să ucizi. De morți nu se poate folosi decât Marele Stăpân. Ai văzut soldații care-au venit cu noi, bătrâno, mai spuse ea, zâmbindu-i femeii care nu se mai putea mișca, în scaunul ei. Știi cine ne așteaptă în fortăreață. Înaltul Senior Samon, care nu va fi prea mulțumit să audă că ai povestit cuiva ce s-a-ntâmplat astăzi acasă la tine. Dacă-ți ții gura, ai să trăiești, și poate că ne vei mai sluji vreodată. Dacă vorbești, n-ai să-l slujești decât pe Marele Stăpân al întunericului. Ce alegi?

Dintr-odată, Ailhuin izbuti să-și miște capul. Își scutură buclele cărunte și rosti:

— Am... am să-mi țin gura. Ce folos aş avea să vorbesc? mai spuse, întristată, aruncându-i lui Nynaeve o privire rușinată, înalții Seniori îmi pot lua capul numai ridicând dintr-o sprânceană. Cu ce-aș putea să-ți fiu de folos, fato? Cu ce?

— Nu te frământa, spuse ostenită Nynaeve. „Cui ar putea să-i spună? Ar muri degeaba.” Știu că m-ai ajutat, dac-ai putea.

Rianna își dădu capul pe spate și râse. Ailhuin se lăsă moale. Era liberă, de-acum, dar nu se ridică, ci rămase în scaun, cu

ochii în jos. Liandrin și Rianna o traseră pe Nynaeve în picioare și o împinseră către partea din față a casei.

— Dacă ne faci necazuri, îi spuse cu asprime femeia cu părul negru, am să te silesc să-ți jupoi singura pielea și să dănțuiești așa pe stradă.

Lui Nynaeve aproape că-i veni să râdă. „Ce necazuri să le fac?” Era împiedicată să ajungă la Adevăratul Izvor. Trupul o durea atât de tare încât de-abia mai putea sta în picioare. Orice-ar fi făcut, nu era mai primejdioasă decât un copil năzuros. „Dar o să-mi treacă și durerea, arde-v-ar focul, iar voi o să faceți o greșală și atunci...”

În camera din față erau mai multe persoane. Doi soldați masivi, cu coifurile lor rotunde și largi, și cu platoșele sclipitoare, peste surtucele cu mâneci largi, roșii, cu chipurile scăldate de sudoare, care aruncau priviri neliniștite în jur, de parcă erau la fel de speriați ca și ea. O văzu și pe Amico Nagoyin, zveltă, drăguță, cu gâtul ei lung și pielea albă, părând nevinovată ca o fetiță care adună flori. Joiya Byir avea un chip prietenos, netulburat – ca o femeie care a avut de-a face cu Puterea de multă vreme – aproape ca o bunicuță, cu toate că nu avea nici măcar un fir de păr cărunt și nici un rid. Ochii săi cenușii aduceau mai degrabă cu ochii mamei vitrege din povești, cea care ucidea copiii primei soții a bărbatului său. Ambele femei erau înconjurate de nimbul Puterii. Elayne stătea între ele, cu un ochi vânăt, un obraz umflat și buza spartă. Una dintre mânecile rochiei îi fusese aproape smulsă.

— Îmi pare rău, Nynaeve, spuse, cu greutate, de parcă o dureau fălcile. Nu le-am văzut decât când era prea târziu.

Egwene zăcea grămadă pe podea, cu chipul umflat de lovituri, aproape de nerecunoscut. Tocmai când intră Nynaeve, unul dintre soldați o ridică pe umăr. Fata atârna moale, ca un sac de ovăz pe jumătate gol.

— Ce i-ați făcut? Întrebă Nynaeve. Arde-v-ar focul, ce...! Dar ceva nevăzut o lovi peste gură, îndeajuns de tare pentru a o ameți, vreme de o clipă.

— Haide, haide, spuse Joiya Byir cu un zâmbet pe atât de blând pe cât îi era de fioroasă căutătura; și la vorbă aducea cu o bunicuță. Ai grijă cum vorbești și nu mai pune întrebări. Răspunzi numai când ți se vorbește.

— Zic că ți-am mai spus că fata aia tot nu se dădea bătută, da? Întrebă Liandrin. Să-ți fie învățătură de minte. Dacă încerci să ne faci necazuri, ai să pățești și tu același lucru.

Nynaeve ardea de dorința de a-i sări în ajutor lui Egwene, dar se lăsă, totuși, târâtă în stradă. Le făcu să o îmbrâncească, așa, ca o mică încercare de a se împotrivi, de a nu se supune, dar altceva nu mai avea ce face. Pe strada plină de noroi nu erau prea mulți oameni, de parcă se hotărâseră cu toții că era mai bine pentru ei să nu fie acolo. Puținii pe care-i văzu treceau în grabă, pe cealaltă parte, fără să arunce măcar o privire către trăsura lucitoare, lambrisată cu negru, la care erau înhămați șase cai albi, aidoma unul cu altul, cu frâiele împodobite cu pene. Pe capră se afla un vizitiu îmbrăcat la fel ca soldații, dar fără platoșă și sabie. Un lacheu le deschise ușa, de îndată ce le văzu ieșind din casă. Înainte să o facă, însă, Nynaeve zări blazonul pictat. Un pumn într-o mânășă de argint care strângea un mănunchi de fulgere. Pesemne că era blazonul înaltului Senior Samon. „Și pesemne că este și el Iscoadă, de vreme ce are de-a face cu Ajah Neagră. Arde-l-ar Lumina!” însă atenția îi fu atrasă mai degrabă de bărbatul care îngenunche în noroi, la vederea lor.

— Arde-te-ar focul, Sandar, de ce...? începu ea, dar tresări când ceva ce părea a fi un băț de lemn o lovi peste umeri. Joiya Byir îi zâmbi răutăcios și-i făcu un semn cu degetul.

— Fii politicoasă, copilă, ca să nu rămâi fără limba aia ascuțită.

Liandrin râse, își înfipse o mână în părul negru al lui Sandar și-i trase capul pe spate. El o privea cu ochi de câine credincios – sau de javră care-și așteaptă bătaia.

— Nu fi prea supărată pe bărbatul ăsta, grăi, rostind până și cuvântul „bărbat” de parcă ar fi spus „câine”. A trebuit să fie... convinși... să ne slujească. Dar eu mă pricep să conving lumea, nu-i așa?

Și râse iarăși. Sandar întoarse capul către Nynaeve, privind-o năucit.

— A trebuit s-o fac, Domniță Maryim, a... trebuit. Liandrin îi smuci de păr, iar el întoarse iarăși capul spre ea, cu aceeași privire de câine. „Pe Lumină, se gândi Nynaeve, ce i-au făcut? Și nouă ce-au să ne facă?” Elayne și cu ea se treziră îmbrâncite să urce în trăsura. Egwene zăcea între ele, fără cunoștință. Liandrin

și Rianna se așezară pe bancheta din fața lor, fără să dea drumul la *saidar*. Nu văzu unde se duseseră celelalte, dar nici nu-i păsa. Voia să ajungă la Egwene, s-o atingă, s-o mângâie, dar era țeapănă de la gât în jos și nu putea decât să se zbată. Undele de Aer le țineau prizoniere pe toate trei, ca niște frânghii bine strânse. Trăsura o porni legănat la drum, zgâlțâindu-se prin noroi, în ciuda arcurilor.

— Dacă i-ați făcut vreun rău... „Pe Lumină, e limpede că i-au făcut. De ce nu spun ce gândesc?” se întrebă, dar îi venea aproape la fel de greu să rostească vorbele ca și să ridice un braț. Dacă ați ucis-o, n-am să închid ochii până ce nu vă stârpesc pe toate, ca pe niște câini turbați.

Rianna o privi urât, dar Liandrin se mulțumi să pufnească disprețuitor.

— Nu fi așa de proastă, sălbăticiune. E nevoie de voi în viață. Cu momeală moartă nu prinzi nimic.

„Momeală? Pentru ce? Sau pentru cine?”

— Tu ești proastă, Liandrin. Crezi că suntem singure? Numai noi trei, care nici măcar nu suntem încă Aes Sedai. Suntem într-adevăr momeala, Liandrin, iar voi ați căzut în capcană ca niște potârnicchi nătânge.

— Nu-i spune asta! strigă Elayne, iar Nynaeve rămase cu gura căscată, înainte să-și dea seama că fata îi sărise, de fapt, în ajutor. Dacă te lași cuprinsă de mânie, ai să le spui ce nu trebuie să audă. E musai să ne ducă în fortăreață! Trebuie să ajungem la Stâncă...

— Taci! se răsti și Nynaeve. Tu nu te gândești la ce spui? Elayne izbuti să pară că se căia din pricina a ce lăsase să-i scape. „Așa, ia să se mai frământa și ele”, se gândi Nynaeve. Însă Liandrin îi răspunse printr-un zâmbet.

— După ce vă faceți treaba, o să ne dezvăluiți totul, de bună voie. Se zice că veți fi foarte puternice, într-o bună zi, iar eu am să fac în așa fel încât să ascultați mereu de mine, încă dinainte ca Marele Stăpân Be'lal să-și ducă gândurile la îndeplinire, cu voi. A trimis după Myrdraali. Treisprezece, sfârși ea, râzând, cu gura ca un boboc de trandafir.

Nynaeve simți că i se întorcea stomacul pe dos. Un Rătăcit! Mintea îi amorțise din pricina loviturii. „Cel Întunecat și cu toți Rătăciții sunt ferecați în Shayol Ghul, ferecați de Creator în clipa facerii...” Dar litania n-o mai ajuta – știa că multe lucruri erau

neadevărate. Apoi își mai dădu seama de încă ceva. Treisprezece Myrdraali. Și treisprezece surori din Ajah Neagră. Auzi țipătul lui Elayne, înainte să observe că țipa și ea, zvârcolindu-se fără folos în chingile de Aer. Și, poate și mai tare decât țipetele lor deznădăjduite, răsunau hohotele de râs ale Riannei și ale lui Liandrin.

CAPITOLUL 52

În căutare de leacuri

Prăbușit pe un scăunel în camera menestrelului, Mat se strâmbă, auzindu-l pe Thom tușind din nou. „Cum să continuăm căutarea, dacă ăsta-i așa de bolnav încât nu poate merge, tu-i mama mă-sii?” De îndată, se rușină. Thom fusese la fel de zelos ca și el, pe drumuri zi și noapte, cu toate că, pesemne, știa că era pe cale să se îmbolnăvească. Mat fusese atât de preocupat de misiunea lui încât nu dăduse mare atenție semnelor care prevesteau boala. Iar faptul că, după nesfârșitele ploi, se lăsase arșița înrăutățise totul.

— Haide, Thom, zise. Lopar spune că nu departe de aici locuiește o Iscusită. Pesemne ca așa se numesc Meșteresele din partea asta a lumii – Iscusite. Ce i-ar mai plăcea lui Nynaeve!

— N-am nevoie de nimeni... care să-mi toarne pe gât... cine știe ce leacuri scârboase, băiete, făcu Thom, îndesându-și pumnul în mustață, încercând, fără folos, să-și înăbușe accesul de tuse. Tu dă-i bătaie. Lasă-mă să stau... câteva ceasuri... în pat... apoi vin și eu, sfârși, îndoindu-se de mijloc, până ce aproape că-și atinse genunchii cu fruntea.

— Adică să fac eu toată treaba câtă vreme tu te lăfăi în pat? spuse voios Mat. Fără tine nu pot găsi nimic. Că doar tu afli cele mai multe zvonuri, nu eu.

Asta nu era chiar adevărat; lumea vorbea la fel de liber la masa de joc ca și în fața unui menestrel; ba chiar mai liber decât cu un menestrel care tușea de-și rupea pieptul, făcându-i să se teamă să nu se molipsească. Numai că Mat începuse să creadă că boala lui Thom nu avea să treacă de la sine. „Dacă țapul ăsta bătrân moare, cu cine mai joc eu pietre?” își spuse, cu asprime.

— Oricum, boala ta nu mă lasă să dorm, nici măcar în odaia vecină, ce mama mă-sii, mai spuse, și-l trase pe Thom în picioare; rămase uimit să observe cât era de slăbit. În ciuda căldurii umede de-afară, Thom ținu morțiș să-și ia mantia peticită. Mat își purta surtucul deschiat până jos, și cămașa desfăcută larg la gât, însă îi făcu pe plac. Străbătură sala mare – Thom de-abia se târa, încât Mat trebuia aproape să-l ducă în spate – și ieșiră în aerul cețos de după-amiază.

Hangiul le arătase unde să meargă, și nu părea prea greu de ajuns, însă, odată ce văzu poarta și stratul de noroi care acoperea străzile din Maule, Mat se gândi să se întoarcă și să caute altă lscusită, că doar într-un oraș așa de mare trebuia să mai existe măcar una. Însă, auzind răsufierea chinuită a lui Thom, se hotărî. Strâmbându-se, păși în noroi, târându-l pe menestrel. Din indicațiile primite, îi trecuse prin cap că pesemne trecuseră deja pe lângă casa lscusitei, în prima noapte petrecută în Tear – iar la vederea căsuței lungi și înguste, cu mănunchiurile de ierburi atârnate la ferestre, aflată lângă prăvălia unui olar, își aduse aminte. Lopar îl sfătuisese să intre pe ușa din spate, numai că se săturase de noroi.

„Și de mirosul ăsta de pește”, se gândi, privindu-i încruntat pe bărbații desculți care mergeau înapoi și înapoi, lipăind prin noroi, cu coșurile în spate. Pe stradă se vedeau urme de roți, care tocmai începuseră să se șteargă sub pașii trecătorilor și ai boilor înhămați la căruțe. Erau de la o căruță trasă de cai – sau, poate, o trăsură. Ciudat – prin Maule nu se vedeau decât atelaje de boi, căci nobilii și neguțătorii erau prea mândri cu armăsarii lor și nu-i lăsau să fie puși la nici un fel de muncă; nici trăsuri nu mai văzuse, odată ce ieșise din partea împrejmuită a orașului. Alungându-și, însă, din minte caii și urmele de roți, îl duse pe Thom până la ușa din față și ciocăni. După o vreme, ciocăni din nou. Și din nou.

Tocmai era pe cale să se dea bătut și să se întoarcă la Cornul de Lună, în ciuda lui Thom care tușea chiar lângă umărul său,

când auzi pași înfundați înăuntru. Ușa se crăpă, și o femeie masivă, căruntă, trase cu ochiul afară.

— Ce vreți? întrebă, cu o voce obosită.

Mat își așternu pe față cel mai mieros zâmbet. „Pe Lumină, ce m-am săturat de oamenii ăștia care vorbesc de parcă n-ar mai fi nici un pic de speranță, mama mă-sii de treabă.”

— Maica Guenna? Mă numesc Mat Cauthon. Cavan Lopar mi-a spus că l-ai putea vindeca de tuse pe prietenul meu. Plătesc bine.

Femeia îi cântări o vreme din priviri, de parcă asculta gâfâielile lui Thom, apoi oftă.

— Mda, pesemne că asta încă mai pot s-o fac. Haideți, intrați, rosti, apoi deschise ușa și, fără să-i mai aștepte, se îndreptă iarăși către partea din spate a casei. Accentul ei era atât de asemănător cu al Supremei încât Mat se înfioră, însă o urmă, cu Thom în spate.

— N-am nevoie... de așa ceva, șuiera menestrelul. Leacurile ăstora... au gust... de bălegar!

— Taci din gură, Thom.

După ce-i conduse în bucătărie, femeia scotoci într-un dulăpior din care scoase câteva castronele de piatră și pachețele cu ierburi, mormăind ca pentru sine. Mat îl așeză pe Thom într-unul dintre scaunele cu spătar înalt și trase cu ochiul pe fereastră. În spate erau priponiți trei cai de soi. Rămase surprins că înțeleapta avea cai, și încă mai mulți. În Tear, numai nobilii și cei bogați călăreau – din câte văzuse el. Iar animalele priponite în curte păreau să fi costat ceva bănișori. „Iar sunt cu gândul la cai. Ce mama mă-sii, că doar nu de asta trebuie să mă îngrijesc acum!” Maica Guenna fierse un ceai tare, care mirosea urât, și-l sili pe Thom să-l bea, apucându-l de nas când îl văzu împotrivindu-se. Văzând-o cum îl apucase pe menestrel cu brațul și-l ținea strâns, turnându-i licoarea pe gât oricât de tare s-ar fi zbatut, Mat se gândi că, la urma urmei, trupul ei masiv era mai mult mușchi decât grăsime. După ce se termină totul, Thom tuși și începu să se frece la gură din toate puterile.

— Puaaaah... femeie... nu știu dacă voiai... să mă îneci... sau să mă ucizi... cu licoarea asta îngrozitoare! Băga-s-ar dracii... că puteai să fii... fierăriță!

— Ai să bei asta de două ori pe zi, până-ți trece tușea, îi spuse netulburată Maica Guenna. Și o să-ți dau și un ir cu care să te

freci pe piept în fiecare seară, continuă, cu un glas ceva mai puțin ostenit, uitându-se urât la menestrel, cu mâinile în șolduri. Mirosul irului e la fel de neplăcut ca și gustul fierturii, dar tot ai să te dai cu el, și încă bine de tot – altfel te iau pe sus ca pe-un crap prins în năvod și te leg de pat cu mantia aia peticită! N-am mai avut niciodată în vizită vreun menestrel, și n-am de gând să-l las pe primul care-mi calcă pragul să moară de tuse.

Thom o fulgeră cu privirea, apoi tuși de-i flutură mustățile; părea, totuși, să-i fi luat în serios amenințările, căci nu mai spuse nimic – cu toate că arăta de parcă stătea să-i arunce ceaiul și irul în ochi.

Mat se gândi că Maica Guenna semăna din ce în ce mai tare cu Suprema, cu fiecare vorbă. Prinzând privirea posomorâtă a lui Thom, și văzând-o și pe ea, cât era de hotărâtă, se băgă în discuție încercând să-i liniștească pe amândoi, înainte ca menestrelul să-i respingă ajutorul, iar femeia să treacă la acțiune.

— Am cunoscut cândva o femeie care vorbea la fel ca dumneata, spuse. Numai de pești, năvoade și altele de soiul ăsta. Și la ton semănați. Aveți același accent. Pesemne că și ea e tot din Tear.

— Pesemne, încuviință femeia; pe neașteptate, părea stoarsă de puteri, la fel ca atunci când îi întâmpinase, și nu-și mai ridica ochii din podea. Și eu am cunoscut cândva niște fete care vorbeau ca dumneata. Două dintre ele, cel puțin.

Și oftă din greu. Mat simți o mâncărime în creștetul capului. „Că doar n-oi avea atâta noroc!” însă, în același timp, părea greu de crezut că mai trecuseră vreodată prin Tear alte două femei din Ținutul celor Două Râuri.

— Erau cumva trei fete? Adică femei tinere? Pe nume Egwene, Nynaeve și Elayne? Asta din urmă are părul ca razele soarelui și ochii albaștri.

— Foloseau alte nume, se încruntă Maica Guenna, dar am bănuț că nu erau cele adevărate. Însă m-am gândit că or fi avut pricinile lor. Da, una dintre ele era o fată drăguță cu ochii albaștri, și cu părul până la umeri, roșu-auriu.

Apoi o descrie pe Nynaeve, cu cosița care-i ajungea la brâu, și pe Egwene cu ochii ei mari și întunecați, și zâmbetul care-i înflorește mereu pe buze.

— Văd că le cunoști, sfârși. Îmi pare rău, băiete.

— De ce? De mult tot încerc să le găsesc! „Pe Lumină, și am trecut chiar pe lângă locul ăsta, de cum am sosit. Drept pe lângă ele! Și mai voiam să las totul la voia întâmplării – păi ce poate fi mai întâmplător de-atât? O noapte ploioasă, corabia trage la mal, fulgeră... și unde-mi pică ochii? Arde-m-ar! Arde-m-ar focul!” Maică Guenna, spune-mi unde sunt.

Femeia căruntă rămăsese cu ochii ațintiți la soba pe care-i clocotea un ceainic. Părea stoarsă de puteri. Mișcă buzele, dar nu rosti nici o vorbă.

— Unde sunt? Întrebă Mat. E important! Dacă nu le găsesc, sunt în primejdie.

— Nu înțelegi nimic, spuse ea încet. Ești străin. Înalții Seniori...

— Nu-mi pasă de nici un..., începu Mat, apoi clipi și se uită la Thom, care părea încruntat, dar tușea atât de tare încât nu se înțelegea ce voia. Ce au de-a face înalții Seniori cu prietenele mele?

— Nu înțelegi și gata...

— Nu-mi mai tot spune că nu înțeleg! Am să plătesc pentru orice veste!

Maica Guenna îl privi urât, cu o căutătură fioroasă.

— Nu iau bani pentru... Îmi ceri să-ți dezvălui lucruri de care mi s-a poruncit să nu pomenesc. Știi ce-am să pătesc dacă vorbesc, iar tu lași, după aceea, să-ți scape numele meu? Pentru început, o să-mi fie smulsă limba, apoi alte mădulare, iar la sfârșit înalții Seniori au să mă spânzure, așa, schiloadă, și au să mă lase să urlu câteva ceasuri, până mor, pentru ca toți să-și amintească să se supună poruncilor. Și nici măcar fetelor n-o să le fie de vreun ajutor!

— Îți făgăduiesc, îți jur că n-am să pomenesc nimănui de numele dumitale. „Și am să-mi țin jurământul, bătrâno, numai să-mi spui unde sunt, tu-i mama mă-sii!” Te rog, fetele sunt în primejdie, înțelege...

Ea îl privi lung, până ce-l făcu să creadă că aflase totul despre el.

— Ai jurat, așa că am să-ți spun. Fetele alea... Îmi erau dragi. Dar nu poți face nimic pentru ele. Ai venit prea târziu, Matrim Cauthon, trei ceasuri prea târziu. Au fost duse în Stâncă. Înaltul Senior Samon a trimis după ele, făcu Maica Guenna, clătinând din cap, uimită și îngrijorată. A trimis niște femei... care...

conduceau Puterea. Eu, una, nu am nimic de împărțit cu femeile Aes Sedai, însă asta e împotriva legilor, chiar cele date de înalții Seniori. Și chiar dacă orice altă lege ar putea fi încălcată, asta nu. Și de ce un înalt Senior să trimită femei Aes Sedai pentru a-i duce poruncile la îndeplinire? Ce-o fi vrut cu fetele alea?

— Aes Sedai? zise Mat, mai mai să izbucnească în râs. Maică Guenna, m-ai speriat de moarte. Dacă au venit femeile Aes Sedai după ele, nu mai avem nici o pricină de îngrijorare. Toate trei sunt pe cale să devină ele însele Aes Sedai. Nu că aş încuviința, dar dacă asta vor...

Însă zâmbetul i se șterse, văzând-o cum scutura din cap.

— Băiete, fetele alea s-au luptat ca leii-de-mare prinși în năvod. Că vor sau că nu vor să devină Aes Sedai, au fost luate pe sus și aruncate cât colo ca niște gunoaie. Prietenii nu se poartă așa unii cu alții.

Mat căzu pe gânduri. „Femei Aes Sedai care le-au luat pe sus și le-au bătut? Pe Lumină, ce-i asta? Stânca, tu-i mama mă-sii. Pe lângă asta, Palatul din Caemlyn pare un hambar. Arde-m-ar! Stăteam uite acolo, în ploaie, și mă holbam la casa asta! Arde-m-ar focul de neghiob, orb și fără minte!”

— Dacă-ți rupi mâna, spuse Maica Guenna, am să ți-o leg și am să-ți pun o prișniță, dar dacă-mi strici peretele te jupoi de piele ca pe-un tipar.

Mat clipi, apoi își privi pumnul. Avea zgârieturi pe dosul palmei. Nici măcar nu-și amintea să fi lovit în perete. Femeia cea masivă îi luă mâna într-ale ei. Îl strângea ca într-un clește, dar numai pentru a-i pipăi palma, cu degete uimitor de blânde.

— Nu-i ruptă, mormăi, după câteva clipe, privindu-i chipul cu ochi la fel de blânzi. Pare-mi-se că ții la ele. Sau măcar la una dintre ele. Pesemne că asta-i. Îmi pare rău, Mat Cauthon.

— Să nu-ți pară, îi răspunse el. Măcar acum știu unde să le găsesc. Nu trebuie decât să le scot de-acolo. Uite, pentru leacurile lui Thom, adăugă, scoțând ultimele două coroane de aur din Andor și îndesându-i-le în palmă. Și pentru că mi-ai spus despre ele. Iar asta-i de la mine, sfârși, sărutând-o, pe neașteptate, pe obraz și zâmbindu-i.

Luată pe nepregătite, femeia își atinse obrazul, tot plimbându-și privirea de la el la bani.

— Să le scoți de-acolo, da? Atât și nimic mai mult. Din fortăreață. Îmi amintești de bărbatu-meu, Mat Cauthon, făcu ea,

dintr-odată, împungându-l în coaste cu un deget aspru, ca o rădăcină de copac. Era încăpățânat ca un catâr, în stare să se bage cu toate pânzele sus în ghearele furtunii, râzând. Mai că-mi vine să cred că ai să izbutești.

Apoi îi văzu cizmele pline de noroi, parcă pentru prima oară.

— Mi-a luat șase luni până să-l învăț să nu mai intre cu noroiul pe tălpi la mine în casă. Dacă izbutești să le scoți, parcă văd că și fata aia care ți-a sucit mințile o să se chinuie la fel de tare, până să scoată din tine un om de ispravă.

— Numai dumneata ai putea-o face, spuse el, cu un rânjet, care se lărgi, la vederea fulgerelor din ochii ei. „Să le scot, atât. Numai atât mai am de făcut. Să le scot din Stânca din Tear, ce mama mă-sii!” Thom tuși iarăși. „Nu poate să vină cu mine în halul asta. Dar cum să-l opresc?” Maica Guenna, pot să-mi las prietenul aici? Cred că e prea bolnav ca să se mai întoarcă la han.

— Poftim? făcu Thom, încercând să se ridice și tușind atât de tare încât de-abia mai putea vorbi. Mă iei de prost... băiete! Crezi că... în fortăreață... se intra la fel de ușor... ca la maică-ta... în bucătărie? Fără mine... n-ai să treci... nici de poartă!

Se sprijini de spătarul scaunului. Din pricina tusei și a răsuflării întretăiate, nu izbutea să se ridice decât pe jumătate. Maica Guenna îi puse o mână pe umăr și-l împinse la loc, fără nici o greutate, ca pe un copil. Menestrelul îi aruncă o privire uimită.

— Am eu grijă de el, Mat Cauthon, spuse femeia.

— Nu! strigă Thom. Nu poți... nu poți să-mi faci asta!... Nu poți... să mă lași aici... cu bătrâna asta...

S-ar fi îndoit de șale, dacă mâna ei nu l-ar fi ținut. Mat îi rânji larg.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Thom. Grăbindu-se să iasă, căzu pe gânduri, întrebându-se ce-l făcuse să spună așa ceva. „Că doar n-o să moară, ce mama mă-sii. Femeia aia o să-l țină în viață, chiar dacă trebuie să-l scoată din mormânt trăgându-l de mustăți. Da, dar pe mine cine mă ține în viață?”

Drept în fața lui, Stânca din Tear se ridica amenințătoare deasupra orașului, de necucerit, o fortăreață asediată de o sută de ori, un munte în care o sută de oști își rupseseră colții. Iar el trebuia să se strecoare, cumva, înăuntru. Și să le scoată pe cele trei. Cumva.

Scoțând un hohot de râs care-i făcu până și pe oamenii posomorâți de pe stradă să se întoarcă spre el, se înapoie la Cornul de Lună, fără să-i mai pese de noroi sau de căldura umedă. Simțea zarurile zuruindu-i în minte.

CAPITOLUL 53

O undă de spirit

Întorcându-se către han, prin umbrele înserării, Perrin își dezmoți umerii. Simțea o oboseală plăcută în mușchii brațelor. Pe lângă alte lucruri mai de zi cu zi, Jupân Ajala îl pusese să făurească o podoabă mare, alcătuită din tot felul de curbe și spirale complicate, care trebuia să ajungă pe poarta conacului unui nobil de țară. Era un obiect frumos și-i făcuse plăcere să-i dea formă.

— Credeam că o să-i iasă ochii din cap, fierarule, când ai spus că n-ai de gând să făurești aia dacă era pentru un înalt Senior.

Privi într-o parte la Zarine, care pășea alături de el, cu chipul ascuns în umbre. Nici măcar vederea lui nu izbutea să pătrundă peste tot – doar că peticele de umbră erau mai palide decât pentru ochii celorlalți. Pomeții înalți ai fetei se profilau printre petice de întuneric, iar nasul ei mare și rotunjit nu mai părea nelalocul lui. Nu știa ce să creadă despre ea. Moiraine și Lan le tot spuneau să nu se îndepărteze de han, dar ar fi fost mai bine ca Zarine să găsească altceva de făcut decât să-l privească pe el la lucru. De câte ori se gândea că ochii migdalați îl urmăresc, devenea stângaci. Lovise pe alături de vreo câteva ori, până ce Jupân Ajala se încruntase mirat la el. Fetele îl stânjeniseră dintotdeauna, mai ales când îi zâmbeau. Dar Zarine nici nu trebuia s-o facă. Doar să-l privească. Se întrebă, iarăși, dacă ea

era femeia frumoasă de care-i vorbise Min. „Mai bine ar fi soimul.” Gândul îl luă prin surprindere. Se împiedică.

— Nu vreau ca un lucru făurit de mine să cadă în mâna Rătăciților, rosti, privind-o cu ochi aurii, sclipitori. Și, dacă era pentru un înalt Senior, cine știe unde-ar fi ajuns? N-am vrut să te sperii, Fai..., Zarine, sfârși, văzând-o că se-nfiorase, dar ea îi zâmbi – fără îndoială, crezând că nu putea fi observată.

— O să te lași tu, până la urmă, țărănușule. Te-ai gândit vreodată să-ți lași barbă?

„După ce că-și bate atâta joc de mine, de multe ori nici n-o înțeleg!”

Ajunși la ușa din față a hanului, se întâlniră cu Lan și Moiraine care veneau din cealaltă parte. Moiraine purta mantia de lână cu glugă, care-i ascundea chipul. Lumina care se revărsa pe ferestre arunca petice galbene pe strada pietruită. Două sau trei calești trecură huruind pe lângă ei. Se mai vedeau vreo duzina de oameni, care se grăbeau să ajungă acasă, la cină, dar, în rest, strada era ocupată numai de umbre. Țesătoria se închisese. Liniștea dimprejur era asurzitoare.

— Rand e în Tear, se auzi glasul femeii Aes Sedai, dintre faldurile glugii, ca dintr-o peșteră.

— Ești sigură? întrebă Perrin. N-am auzit să se fi întâmplat ceva ciudat. Nici nunți, nici puțuri secate.

O văzu pe Zarine încruntându-se mirată. Moiraine nu-i dezvăluise mare lucru, nici el, dar pe Loial era mai greu să-l faci să tacă.

— N-ascuți zvonurile, fierarule? zise Străjerul. Nunți au fost – în patru zile, cam tot atâtea cât în jumătate de an. Și au fost uciși mai mulți oameni decât într-un an întreg. Astăzi, un copil a căzut de la balconul unui turn. O sută de pași, iar jos era o stradă pietruită. Fetița s-a ridicat și a fugit la maică-sa, fără măcar o vânătaie. Cea Dintâi din Mayene, „oaspete” aici, în Fortăreață, de toamna trecută, a dat de știre astăzi că se va supune voinței înalților Seniori, după ce ieri spusese că mai bine își vedea orașul și corăbiile arse decât să îngăduie vreunui om din Tear să pună piciorul acolo. Nu a fost torturată – Seniorii nu s-au putut împăca cu gândul – și, cu toate că e tânără, e o femeie cu o voință de fier. Spune: nu crezi că ar putea fi din pricina lui Rand? Fierarule, întregul oraș clocotește, până în străfunduri.

— Eu știam și fără astea, zise Moiraine. Perrin, nu l-ai visat astă-noapte pe Rand?

— Ba da, recunosc el. Era în Inima Stâncii, ținând sabia aia în mână – simți cum Zarine se foia, neliniștită – numai că, la câte griji mi-am făcut pentru el, nici nu-i de mirare că-l visez. Astă-noapte am avut numai coșmaruri.

— E un bărbat înalt, nu? zise Zarine. Cu părul roșcat și ochi cenușii? Ținând în mână ceva care strălucește atât de puternic încât te dor ochii? Într-un loc în care sunt o sumedenie de coloane din piatră roșie? Fierarule, te rog spune-mi că nu tot asta ai visat și tu.

— Vedeți? făcu Moiraine. Astăzi, am auzit sute de oameni povestind acest vis. Cu toții au coșmaruri – s-ar zice că Be'lal nu se ostenește să-și ascundă visele – însă asta a fost cel mai des pomenit.

Dintr-odată, o auziră râzând slab – ca un clincănit înfundat de clopoței.

— Lumea spune că este Dragonul Renăscut. Că se apropie. Se ascund prin cotloane, ca să nu fie auziți, dar o spun.

— Dar Be'lal? întrebă Perrin, iar Moiraine îi răspunse pe dată, cu un glas oțelit și fără să pară înfricoșată:

— De el am să mă ocup diseară.

— O să ne ocupăm amândoi, îi spuse Lan.

— Da, Gaidin. O să ne ocupăm amândoi.

— Și noi ce facem? Stăm aici și așteptăm? În munți am așteptat o veșnicie, Moiraine, m-am săturat.

— Tu, Loial și Zarine veți pleca în Tar Valon, veni răspunsul. Până când se termină totul. E locul cel mai sigur.

— Dar unde e Ogierul? spuse Lan. Vreau să vă văd plecați cât mai curând cu putință spre miazănoapte.

— Sus, pesemne, zise Perrin. În camera lui, sau poate în sala de mese. Fereastra de sus e luminată. Lucrează fără încetare la scrierea aia a lui. Presupun că o să aibă multe de consemnat despre fuga asta a noastră.

Rămase uimit de amărăciunea cu care vorbise. „Pe Lumină, prostule, vrei să înfrunți un Rătăcit? Nu, nu. Numai că m-am săturat să fug. Cândva, din câte îmi amintesc, nu fugeam niciodată. Țineam piept tuturor primejdiilor și era mai bine. Chiar dacă mă temeam pentru viața mea, era mai bine”.

— Mă duc eu să-l iau, zise Zarine. Recunosc, fără rușine, că mă voi bucura să fug de această luptă. Oamenii adevărați se luptă atunci când ar trebui s-o ia la fugă, dar la fel fac și neghiobii. Cine are urechi de auzit s-audă.

Și se îndepărtă cu pași mari. Fustele sale înguste, despărțite, foșneau stins. Ceilalți trei intrară și ei în han și se îndreptară către scară. Perrin trase cu ochiul împrejur. Erau mai puțini clienți decât se așteptase să vadă. Unii ședeau singuri, cu priviri încețoșate, însă toți cei care se adunaseră câte doi sau trei laolaltă șopocăiau înfricoșați. Nu izbutea să audă mai nimic, în afară de cuvântul „Dragon” pe care-l prinse de câteva ori. Ajungând în capul scărilor, auzi o bufnitură înăbușită, ca și cum ceva s-ar fi prăvălit la podea, în sala cea retrasă în care luau masa. Privi într-acolo.

— Zarine?

Nu-i răspunse nimeni. Simți cum i se zbârlea părul pe ceafă. O apucă spre ușă.

— Zarine? Faile? făcu, deschizând ușa și văzând-o întinsă pe podea. Dădu să se năpustească înăuntru, însă glasul poruncitor al lui Moiraine îl opri.

— Oprește-te, prostule! Ai să mori!

Femeia Aes Sedai veni încet pe coridor, uitându-se în toate părțile, de parcă asculta sau căuta ceva. Lan o urmă, cu mâna pe sabie și cu o privire care spunea că oțelul nu avea să le fie de folos de asta dată. Moiraine ajunse la ușă și se opri.

— Înapoi, Perrin! Îndepărtează-te!

Sfâșiat de durere, el se holba la Zarine. La Faile. Zăcea la podea, parcă fără viață. În cele din urmă, se sili să se îndepărteze de ușă, lăsând-o deschisă și oprindu-se într-un loc din care putea încă s-o vadă. Părea moartă, fără suflare. Îi venea să urle. Încruntându-se, își masă mâna cu care împinsese ușa. Strângând pumnul, simți înțepături în degete, ca și cum s-ar fi lovit la cot.

— Nu faci nimic, Moiraine? Dacă nu, am să fac eu.

— Stai unde ești, sau n-ai să mai apuci, îi răspunse, liniștită, femeia Aes Sedai. Ce-i acolo, lângă mâna ei? S-ar zice că i-a căzut din pumn, când s-a prăbușit. Eu nu-mi dau seama.

Perrin o fulgeră din priviri, apoi se uită în cameră.

— Pare un arici din lemn. Moiraine, spune-mi ce se petrece! Spune-mi!

— Un arici, îngâna ea. Un arici. Taci, Perrin, trebuie să cuget. Am simțit când s-a-ntâmpat. Simt și urmele undelor țesute, care l-au stârnit. Spirit. Spirit și atât. Nu sunt multe lucruri pe care le poți face numai cu Spiritul. Dar ce-are a face cu ariciul asta?

— Cum adică ai simțit când s-a-ntâmpat? Cine l-a stârnit? E o capcană?

— Da, o capcană, răspunse ea, pârând pe punctul de a-și pierde răbdarea. O capcană întinsă pentru mine. Dacă Zarine nu s-ar fi năpustit așa, eu aș fi intrat prima. Lan și cu mine ne-am fi retras cu siguranță acolo, pentru a pune lucrurile la cale în așteptarea mesei. Acum nu mai pot zăbovi. Dacă vrei s-o ajut pe față, ține-ți gura. Lan! Adu-mi-l pe hangiu.

Străjerul coborî în fugă scările. Moiraine începu să se plimbe pe coridor, în sus și în jos, oprindu-se când și când pentru a se uita la ușă, cu chipul ascuns de faldurile glugii. Perrin nu-și lua ochii de la Zarine. Nu vedea nici un semn că ar mai fi fost în viață. Pieptul nu i se mișca. Încercă să-i asculte bătăile inimii, dar era cu neputință, chiar și pentru urechile sale. Când Lan se întoarse, ținându-l pe Jurah Haret, mort de spaimă, de ceafa sa groasă, femeia Aes Sedai se năpusti la el.

— Ai făgăduit să ții sala asta numai pentru mine, îi spuse, cu glasul limpede și tăios ca un pumnal. Să nu îngădui nici măcar slujnicelor să intre, decât de față cu mine. Pe cine ai adus aici, Jupân Haret? Spune-mi!

— D-d-două d-d-doamne, atât, domniță, făcu hangiu, tremurând ca piftia. V-v-voiau să lase un cadou p-p-pentru d-d-domnia voastră. Jur, domniță. M-m-mi l-au arătat. Un arici m-m-mititel. Au zis că are să te uimească.

— M-a năucit de-a dreptul, hangiuile, spuse ea încet. Du-te! Și dacă suflă o vorbă despre asta, chiar și în somn, am să-ți dărâm hanul din temelii și n-am să las în urmă decât o groapă fumegândă!

— D-d-da, bine, domniță, șopti Haret. Jur! Jur!

— Pleacă!

De grăbit ce era să ajungă la scări, hangiuul căzu în genunchi. Coborî treptele cu zgomot, împiedicându-se de mai multe ori.

— Știe că sunt aici, îi spuse Moiraine Străjerului, și a găsit pe cineva din Ajah Neagră să întindă capcana. Poate că acum crede că a scăpat de mine. Unda de Spirit a fost subțire ca un fir de păr, dar poate că el e îndeajuns de puternic pentru a o simți.

— Atunci nu se va mai aștepta să ne vadă, rosti încet Lan, care aproape că zâmbea.

Perrin se uită urât la ei, dezgolindu-și colții ca într-un rânjet.

— Cu ea cum rămâne? întrebă. Ce i s-a făcut, Moiraine? E în viață? Nu văd să răsuflă.

— E în viață, răspunse femeia, după câteva clipe. Nu pot, nu îndrăznesc să mă apropiu de ea ca să aflu mai multe, dar este în viață. Într-un fel... doarme. Așa cum dorm urșii iarna. Inima îi bate foarte încet, cam o dată la câteva minute. Și răsuflarea este la fel de slabă. Doarme.

Chiar dacă nu-și dăduse gluga jos, Perrin îi simți privirea ațintită asupra lui.

— Mi-e teamă că nu mai este aici, Perrin. Nu mai este în trupul ei.

— Cum adică? Pe Lumină, doar nu vrei să spui că i-au luat... sufletul așa, ca Vinețiiilor?

Moiraine clătină din cap, iar el răsuflă ușurat. Pieptul îl durea, de parcă i s-ar fi pus un nod în gât.

— Atunci unde este, Moiraine?

— Nu știu, zise ea. Bănuiesc, dar nu știu cu siguranță.

— E bine și-așa. Arde-m-ar focul, spune-mi ceva, cât de puțin! se răsti Perrin, simțind cum Lan se încorda, dar hotărât să încerce să-l sfărâme ca o bucată de fier pe nicovală, dacă încerca să-l oprească. Unde e?

— Nu știu prea multe, Perrin, rosti Moiraine, cu o răceală de gheața în glas. Mi-am adus aminte de ceva, o legătură firavă între un arici și undele de Spirit. Lucrușorul ăsta e un ter'angreal, cercetat ultima oară de Corianin Nedeal, cea din urmă Vestitoare-n vise pe care a cunoscut-o Turnul. Această înzestrare are de-a face cu Spiritul, Perrin. Lucrurile astea nu m-au preocupat niciodată prea mult, căci înzestrările mele sunt altele. Cred, totuși, ca Zarine este întemnițată într-un vis, poate chiar în Lumea Viselor, Tel'aran'rhiol. Toată ființa ei se află acolo. Toată. O Vestitoare nu pătrunde cu totul, își trimite doar o parte din ea. Dacă Zarine nu se întoarce iute, trupul său va muri. Poate că va continua să trăiască în vis. Nu știu.

— Prea multe lucruri nu știi, mormăi Perrin, aruncând o privire în săliță și simțind că-i venea să plângă; Zarine părea așa de mică și de neajutorată. „Faile. Jur că numai așa am să-ți spun de-acum încolo.” De ce nu faci nimic?

— Lațul s-a strâns, Perrin, însă oricine pășește acolo îi va cădea și el pradă. N-aș avea răgaz nici măcar să ajung la ea. Iar în noaptea asta am treabă.

— Arde-te-ar focul, Aes Sedai, pe tine și ticluielile tale! Spune: Lumea Viselor este precum cea din visele de lup? Parcă ai zis cândva că Vestitorii-n vise dădeau adesea peste lupi.

— Ți-am spus tot ce știu, răspunse cu asprime Moiraine. E vremea să pleci. Lan și cu mine trebuie să pătrundem în Stâncă. De-acum, nu mai putem zăbovi.

— Nu, se împotrivi el, în șoaptă, însă când Moiraine deschise gura, ridică glasul: Nu! N-am s-o părăsesc!

— Bine, Perrin, rosti femeia Aes Sedai, după ce răsuflă adânc; era rece, aspră și neînduplecată. Dacă vrei, rămâi. Poate că, totuși, vei scăpa cu viață. Lan!

Și, cu asta, cei doi plecară, cu pași mari, către camerele lor. După câteva clipe, trecură din nou pe lângă el, Lan purtându-și mantia în culori schimbătoare, și coborâră fără să-i mai vorbească. Perrin rămase cu ochii ținți la Faile. „Trebuie să fac ceva. Dacă este, într-adevăr, ca în visele de lup...”

— Perrin, se auzi glasul înfundat al lui Loial, care apăru pe coridor, cu degetele pătate de cerneală și cu un condei în mână, ce-i povestea asta cu Faile? Lan mi-a spus că trebuie să plecăm, apoi am auzit ceva despre o capcană în care ar fi căzut Faile... Ce-i asta?

Cu gândurile aiurea, Perrin îi povesti ce aflase de la Moiraine. „Ar putea să meargă. Ar putea. Trebuie!” Rămase uimit să-l audă pe Loial gemând.

— Nu! Perrin, nu-i drept! Faile e o făptura atât de liberă! Nu-i drept să fie ținută închisă!

Perrin îl privi atent și își aminti, dintr-odată, vechile povești, în care Ogierii treceau drept dușmani neiertători. Urechile lui Loial i se lipiseră de cap, iar chipul său lat era aspru ca o nicovală.

— Loial, am de gând să încerc s-o ajut. Dar asta înseamnă că voi fi eu însumi în primejdie. Mă veghezi tu?

Loial ridică palmele uriașe în care ținea, cu atâta gingășie, cărțile, apoi strânse pumnii de parcă se pregătea să sfărâme o stâncă și vorbi foarte liniștit, ca și cum nu făcea decât să glăsuiască un adevăr:

— N-o să treacă nimeni de mine, câtă vreme sunt în viață, Perrin. Nici Myrdraalii, nici măcar Cel Întunecat.

Perrin încuviință și privi din nou în săliță. „Trebuie să iasă. Nu-mi mai pasă de ce-ar putea însemna prevestirile lui Min!” Rânjind, se repezi către Faile, întinzând brațul. I se păru că izbutise să-i atingă glezna, apoi se prăbuși.

Se trezi în lumea viselor de lup, fără să știe, însă, dacă era cu adevărat Tel'aran'rhiod. Era înconjurat de dealuri domoale, ierboase. Se vedeau și câteva desișuri. Pe lângă copaci, observă câteva căprioare care pășteau. O turmă de animale trecu în fugă – arătau ca niște cerbi cu dungi cafenii pe trup, dar cu coarne lungi și drepte. Mirosurile aduse de vânt îi spuseră că erau bune de mâncat și că mai era rost și de altă pradă prin împrejurimi. Era, fără îndoială, visul de lup.

Își dădu seama că avea pe el vesta lungă de piele a fierarului, care-i lăsa brațele goale. La brâu îi atârna ceva. Își pipai cingătoarea și observă că nu era securea. Simți, în schimb, capătul unui ciocan greu, de fierărie. Asta îl mulțumi. Sarsar apăru în fața lui.

„Iar ai venit, ca un prost”, veni gândul, sub forma unui pui de lup care-și bagă nasul într-o scorbura pentru a linge mierea, în ciuda albinelor care-i înțepau botul și ochii. „Primejdia e mai mare ca oricând, Tăurașule. Făpturi ticăloase pășesc în vis. Frații și surorile ocolesc muntele de pietre adunate de cei în două picioare. Se tem până și să-și vorbească în vis. Trebuie să pleci!”

— Nu, spuse Perrin. Faile e aici, undeva, prinsă. Trebuie s-o găesc, Sarsar, trebuie!

Simți o schimbare în ființa lui. Privind în jos, își văzu picioarele acoperite cu blana, labelle mari și ghearele. Era lup. Un lup chiar mai mare decât Sarsar.

„Prea mult din tine este aici”, strigă un gând plin de tulburare. „Ai să mori, Tăurașule!”

„Dacă n-o găesc pe șoimiță, nu-mi mai pasă, frate.”

„Atunci, frate, la vânătoare.”

Cu boturile în vânt, cei doi lupi porniră în fugă pe câmpie, în căutarea șoimiței.

CAPITOLUL 54

Înăuntrul Stâncii

Un om cu mintea întreagă nu avea ce căuta pe acoperișurile din Tear, la vreme de noapte, se gândi Mat, privind cu ochii mijii printre umbrele aruncate de lună. Între acoperișul pe care stătea, la trei caturi deasupra pământului, și Stâncă se afla numai o stradă largă, sau poate o piațetă, de vreo cincizeci de pași. „Dar când m-am purtat eu vreodată ca un om cu mintea întreagă? Iar, dintre oamenii pe care i-am întâlnit, cei care nu făceau niciodată prostii erau îngrozitor de plicticoși.” Urmând strada – sau piațeta – aceea, dăduse ocol Stâncii, încă de la căderea nopții. Singurul loc în care nu izbutise să ajungă era partea dinspre râu; acolo, Erinin curgea chiar pe lângă zidul fortăreței, fără vreo piedică, în afară de zidul orașului, care se afla la două case, spre dreapta, de locul în care se opriese Mat. Din ce văzuse până atunci, creasta zidului era calea cea mai bună pentru a pătrunde în Stâncă, deși tot nu se putea spune că ar fi prea ușor. Luându-și bâta și o cutiuță de tinichea, cu mânere de sârmă, se apropie, cu mare grijă, de un coș aflat ceva mai aproape de zid. Ducea în spate sulul de pânză cu artificii – sau ceea ce fusese cândva un sul, înainte să intre pe mâinile lui. Acum era mai degrabă o boccea, toate artificiile fiind înghesuite la un loc, cât se putea de strâns, dar tot prea mare pentru a fi cărată noaptea, pe acoperișuri. La un moment dat,

alunecând din cauza poverii, scosese de la locul ei o țiglă care căzuse cu zgomot, trezindu-l pe un om care dormea în camera de dedesubt și care urlase „Hoții!”, făcându-l s-o ia la fugă. Își potrivea boccea în spate, încercând să nu se mai gândească la ea, și se ghemui în umbra coșului. După o clipă, puse jos și cutiuța de tinichea, ale cărei mânere începuseră să se încălzească supărător de tare.

Așa, cercetând din umbră Stânca, se simțea ceva mai în siguranță, chiar dacă priveliștea nu era prea încurajatoare. Zidul orașului nu era nici pe departe atât de gros precum cele din Caemlyn sau Tar Valon; avea numai câțiva pași în lățime și era sprijinit de contraforturi mari, din piatră, învăluite în beznă. Putea să meargă pe creasta lui, firește, numai că, dacă aluneca, putea să cadă cam zece lungimi, prin întuneric, prăbușindu-se pe pavajul neîndurător. „Numai că unele dintre casele astea sunt de-a dreptul lipite de el, așa că pot să ajung cu ușurință în vârf, iar de-acolo drept la Stâncă, ce morții mă-sii!” Asta așa era, însă și de-acolo mai era mult. Laturile fortăreței păreau niște munți. Se mai uită o dată, măsurându-le din ochi, și-și spuse că ar fi trebuit să se poată cățăra. „Sigur că pot. M-am cățărat eu doar și pe pantele Munților de Negură.” Primul meterez pe care-l văzu se afla cam la o sută de pași deasupra locului în care urma să înceapă cățărarea. Ceva mai jos erau, pesemne, ferestruici înguste prin care se putea trage cu arcurile, numai că nu se vedeau și, oricum, printr-una ca acelea nu se putea strecura. „O sută de pași, morții mă-sii. Poate o sută douăzeci, chiar. Arde-m-ar, nici măcar Rand n-ar încerca să se cațere pe acolo.” Numai că era singura cale pe care o găsisese. Toate porțile pe lângă care trecuse erau ferecate și păreau îndeajuns de solide pentru a ține piept unei cirezi de tauri, ba mai erau și păzite de câte zece soldați, sau mai mulți, cu coifuri, platoșe și săbii la brâu.

Deodată clipi surprins, și își aținti privirile către o latură a fortăreței, zăbind un nebun care tocmai încerca să se cațere. Era ca o umbră mișcătoare, sub razele de lună, și ajunsese deja pe la jumătate, la vreo șaptezeci de pași deasupra pavajului. „Nebun, zici? Înseamnă că și eu sunt la fel. Gata, mă duc. Arde-m-ar, pesemne că o să se dea alarma și, din pricina ăluia, au să mă prindă și pe mine.” Omul nu se mai vedea. „Cine o mai fi și ăla? Și de ce m-ar interesa? Arde-m-ar, ce mai cale să câștig un

rămășag. O să cer de la fiecare câte un sărut, chiar și de la Nynaeve!”

Se trase puțin în lături, ca să vadă mai bine zidul și se trezi cu o armă lipită de beregată. Fără să se gândească, o dădu la o parte dintr-o mișcare și-l lovi pe atacator peste picioare, cu bâta. Un altul, însă, îi puse și lui o piedică, așa că se prăbuși peste primul, apoi se rostogoli pe acoperiș, desfăcându-și povara din spate - „Dacă pierd asta, am să le rup gâturile!” - și rotindu-și bâta prin aer, simțind-o cum se izbea de un trup, o dată și încă o dată, auzind gemete. Apoi se trezi cu două tășuri la beregată.

Rămase împietrit în loc, cu brațele în lături. Vârfurile unor sulite scurte și închise la culoare, încât de-abia sclipeau în lumina slabă a lunii, îi apăsau carnea, mai mai să-i dea sângele. Ridică ochii pentru a vedea cine îl atacase și descoperi că dușmanii aveau fețele acoperite cu văluri negre, astfel că nu li se zăreau decât ochii ațintiți asupra lui. „Arde-m-ar, pesemne că am nimerit peste niște hoți adevărați! Ce s-o fi întâmplat cu norocul meu?” Rânji larg, arătându-și toți dinții, ca să poată fi văzut.

— Nu caut să vă tulbur în nici un fel, așa că, dacă-mi îngăduiți să plec la treaba mea, am să-mi țin gura. Nu vreau să se dea alarma, continuă, văzând că bărbații cu văluri nu se mișcau și nici nu-și retrăgeau sulitele, așa cum nu vreți nici domniile voastre. N-am să vă dau de gol.

Dușmanii stăteau ca de piatră, sfredelindu-l cu privirile. „Arde-m-ar, n-am vreme pentru așa ceva. E momentul să aruncăm zarurile.” Vreme de o clipă, îl străfulgera un gând, cum că în minte îi răsunaseră niște vorbe ciudate. Apoi strânse mai bine bâta, pe care o ținea pe lângă trup... și mai că nu scoase un strigăt, când cineva îl calcă tare pe încheietură, își roti privirea, să vadă cine era. „Arde-m-ar focul de prost, l-am uitat pe ăla peste care am căzut.” Văzu, însă, că în spatele celui care-l călcase mai era încă o siluetă și se gândi că, la urma urmei, putea fi mai bine că nu apucase să-și folosească bâta. Cizma care-i apăsa brațul era moale și strânsă în curelușe care urcau până la genunchi. Parcă îi amintea de ceva. De un om întâlnit în munți. Cercetă cu privirea silueta întunecată, încercând să-și dea seama ce fel de veșminte purta - păreau niște umbre, culori care se pierdeau în întuneric și nu puteau fi distinse - văzu la

cingătoarea dușmanului un cuțit lung, apoi îi observă și vâlul de pe față. Un vâl negru. Negru. „Aieli! Arde-m-ar, ce mama mă-sii fac Aieli! ăștia aici?” Înfrorându-se, își aminti că Aieli îi acopereau fețele numai când se pregăteau să omoare.

— Da, suntem Aieli, spuse o voce de bărbat, iar Mat tresări - fără să-și dea seama, vorbise cu glas tare.

— Dansezi bine, mai ales că ai fost luat pe nepregătite, se auzi și vocea unei femei tinere - pesemne că tocmai cea care-l călcase pe încheietură. Poate cândva vom avea răgazul să dansăm cum se cuvine.

Dădu să zâmbească - „Dacă vrea să danseze, înseamnă că, măcar, n-au să mă omoare!” - apoi se încruntă. Parcă își amintea că Aieli înțelegeau altceva prin cuvintele acelea. Sulițele se traseră în lături și niște brațe îl ajutară să se ridice. Mat se smuci și se scutură de praf, de parcă se găsea în sala mare a vreunui han și nu pe un acoperiș scăldat în întuneric, cu patru Aieli - nu strica niciodată să lase impresia că era sigur pe sine. Aieli aveau la brâu și tolbe cu săgeți, nu doar cuțite, iar în spate duceau alte sulițe scurte și arcurile, închise în tuburile lor. Vârfurile ascuțite ale sulițelor li se zăreau peste umeri. Fără să-și dea seama, începu să fredoneze „lată-mă-s în fund de puț”, apoi se stăpâni.

— Ce faci aici? întrebă glasul de bărbat; din pricina vâurilor, Mat nu-și dădea bine seama care Aiel vorbise, dar, după voce, părea un om mai în vârstă, sigur pe el, obișnuit să poruncească. Mutându-și privirile de la unul la altul, se gândi că izbutise, măcar, să-și dea seama care era femeia - singura siluetă ceva mai scundă ca el, deși nu cu mult. Ceilalți erau cu cel puțin un cap mai înalți. „Mama mă-sii de Aieli”, se gândi. Te urmărim de ceva vreme, continuă bărbatul, te-am văzut cum cercetai Stânca. Ai privit-o din toate părțile. De ce?

— Aș putea să vă întreb și eu același lucru, pe toți, se auzi un alt glas; Mat - și numai el - tresări, la vederea unui bărbat îmbrăcat cu pantaloni largi, care apăru dintre umbre. Părea să fie desculț - pesemne, pentru a nu aluneca pe acoperișuri. Mă așteptam să dau peste hoți, nu Aieli, dar să nu credeți că numărul vostru mă sperie, continuă bărbatul, răsucind prin aer, cu mișcări de o iuțeală uimitoare, un toiag subțire și înalt cam cât el. Mă numesc Juilin Sandar, mă îndeletnicesc cu prinderea

tâlharilor și aș vrea să știu ce faceți aici, pe acoperișuri, tot holbându-vă la Stâncă.

Mat clătină din cap. „Tu-i mama mă-sii, câtă lume a ieșit în noaptea asta la plimbare pe acoperișuri?” Nu mai lipsea decât să apară Thom, cântând la harpă, sau vreunul care să caute un han. „Se îndeletnicește cu prinderea tâlharilor... morții mă-sii!” Se întreba de ce Aieli nu făceau nimic.

— Pentru un orășean, te pricepi la furișat, spuse cel mai în vârstă. Dar de ce te ții după noi? N-am furat nimic. Tu însuși ai tot dat târcoale Stâncii. De ce?

În ciuda luminii slabe, uimirea se citea limpede pe chipul lui Sandar care tresări, deschise gura – apoi o închise la loc, căci încă patru Aieli se iviră din întuneric, în spatele lui; oftând, se sprijini în toiag.

— Pare-se că am fost, la rândul meu, prins, și că acum eu sunt cel care trebuie să dea răspunsuri, începu, apoi trase cu ochiul la fortăreață și clătină din cap. Astăzi am... făcut ceva care... mă neliniștește, rosti, de parcă vorbea pentru sine însuși, încercând să se dumirească. O parte din mine spune că a fost un lucru drept și că trebuia să mă supun poruncilor. Și, într-adevăr, în clipa în care am făcut-o, așa părea. Dar un glas foarte slab îmi șoptește că... am trădat pe cineva. Sunt sigur că-i o minciună, e o șoptă foarte, foarte firavă, dar... nu tace o clipă.

Se opri și clătină iarăși din cap. Unul dintre Aieli încuviință și vorbi. Era bărbatul mai în vârstă.

— Eu sunt Rhuarc, din septul celor Nouă văi al Aielilor Taardad, și cândva am fost Aethan Dor, Pavăză Roșie. Și noi, Pavezele Roșii, ne îndeletnicim adesea cu prinderea tâlharilor, îți spun asta ca să înțelegi că știu ce faci și cam ce fel de om ești. Nu-ți vreau răul, Juilin Sandar, vânător de tâlhari, nici ție, nici oamenilor din orașul tău, dar n-am să-ți îngădui să dai alarma. Dacă taci, scapi cu viață. Dacă nu, nu.

— Nu vreți răul orașului, spuse încet Sandar. Atunci de ce sunteți aici?

— Din pricina Stâncii, răspunse Rhuarc, pe un ton din care se înțelegea că nu avea de gând să spună mai multe. După o clipă de tăcere, Sandar încuviință și rosti, pe înfundate:

— Aproape că-mi doresc să aveți voi puterea de a cuceri fortăreața, Rhuarc. Am să-mi țin gura.

— Dar tu, tinere necunoscut? continuă Rhuarc, întorcându-se către Mat. Ai de gând acum să-mi spui de ce priveai fortăreața cu atâta atenție?

— Nu făceam decât o plimbare sub clar de lună, răspunse liniștit Mat. Tânăra Aiel îi duse, iarăși, sulita la beregată, iar el încercă să nu înghită în sec. „Ei, poate totuși le povestesc câte ceva.” Nu le putea îngădui să-i observe tulburarea, altfel și-ar fi pierdut orice nădejde de a scăpa cu bine. Foarte încet, cu două degete, dădu tăișul sulitei la o parte, pârându-i-se că aude un hohot înfundat de râs. Niște prieteni de-ai mei sunt închiși acolo, zise, încercând să pară foarte stăpân pe sine. Sunt prizonieri. Am de gând să-i eliberez.

— Singur, nenumitule? întrebă Rhuarc.

— Păi, n-am mai găsit pe nimeni dispus să încerce, spuse Mat, sec. Nu cumva ați vrea să m-ajutați voi? Pare-mi-se că aveți ceva de împărțit cu Stânca asta. Dacă v-ar interesa să pătrundeți înăuntru, poate o facem împreună. Oricum ați privi lucrurile, șansele sunt mici, dar și eu sunt un om norocos. „Cel puțin până acum. Am dat peste Aieli, cu vălurile pe față, și-am scăpat nevătămat; dacă nici ăsta nu-i noroc... Arde-m-ar, n-ar fi deloc rău să am cu mine câțiva dintr-ăștia, dacă pătrund în fortăreață.” Dacă vă încredințați în mine, nu prea aveți cum să pierdeți.

— Nu pentru prizonieri ne aflăm aici, spuse Rhuarc.

— Rhuarc, a venit vremea, vorbi un alt Aiel, din spatele vălului, iar Rhuarc încuviință.

— Bine, Gaul. Să nu cumva să dați alarma, grăi, uitându-se la Mat și la Sandar, apoi se întoarse și, din doi pași, dispăru în noapte.

Mat tresări. Și ceilalți Aieli plecaseră, lăsându-l singur cu Juilin. „Dacă nu cumva a mai rămas vreunul dintre ei, ca să vadă ce facem. Arde-m-ar, și dacă-i așa, cum să-mi dau seama?”

— Nădărduiesc că nici dumneata nu vei încerca să mă oprești, îi spuse celuilalt, luând în spate mănunchiul de artificii și culegându-și bâta de pe jos. Am de gând să pătrund acolo, cu ajutorul sau în pofida dumitale, sfârși, apropiindu-se de horn pentru a-și lua cutiuța de tinichea, ale cărei mânere se încălziseră de-a binelea.

— Ai pomenit de niște prieteni, zise Sandar, cu un glas ciudat. Nu sunt cumva trei femei?

Mat îl privi pieziș, dorindu-și ca lumina să fi fost mai puternică, pentru a-i vedea bine chipul.

— Ce știi despre ele?

— Știu că se află înăuntru. Și cunosc o portiță lângă râu pe unde unul ca mine poate intra, însoțind un tâlhar pe care l-a prins și pe care-l conduce în temniță. Acolo sunt și ele, pesemne. Dacă ai încredere în mine, norocosule, te pot duce unde vrei să ajungi. După aceea, totul depinde de soartă. Poate că tu și norocul tău ne veți ajuta să scăpăm cu viață.

— M-am bizuit mereu pe asta, spuse încet Mat. „Dar oare mă simt îndeajuns de băftos ca să am încredere în el?” Gândul de a se preface prizonier nu prea îi era pe plac. Părea foarte ușor ca minciuna să se preschimbe în adevăr. Pe de altă parte, era cel puțin la fel de primejdios să încerce să se cațere, pe întuneric, cale de trei sute de picioare sau mai mult. Trase cu ochiul la zidul orașului și rămase cu gura căscată. Pe creasta lui se zăreau umbre în mișcare. Aiellii, pesemne. Erau peste o sută. Dispărură în beznă, apoi, însă, îi zări cum se cățărau de-a lungul peretelui de piatră al Stâncii din Tear. Deci pe-acolo n-o mai putea apuca. Individul pe care-l zărise mai devreme ar fi putut să se strecoare fără să se dea alarma – așa cum spunea Rhuarc – însă cu o sută și ceva de Aieli, așa ceva nu mai era cu putință. Totuși, asta ar fi putut să-l ajute. Dacă era agitație sus, în fortăreață, poate că nici cei care păzeau temnițele nu aveau să mai fie atât de atenți la tâlharul adus ca prizonier. „Și așa putea și eu să mai încurc lucrurile. Că doar m-am pregătit multă vreme.” Foarte bine, rosti cu glas tare, așa vom face. Numai ai grijă, nu cumva să-ți vină în cap să mă tragi pe sfoară în ultima clipă. Plecăm spre poarta aia de îndată ce mai scurm puțin în mușuroi.

I se păru că Sandar se încruntase, însă nu avea de gând să-i dezvăluie prea multe. O apucară pe acoperișuri – Sandar se cățara la fel de agil ca și el. În sfârșit, ajunseră într-un loc în care acoperișul se lipea de zid și nici nu mai trebuia să se cațere, doar să se ridice în mâini.

— Ce faci? șopti Sandar.

— Așteaptă-mă aici.

Având cutia de tinichea într-o mână și bâta în cealaltă, paralel cu solul, Mat trase aer în piept și se îndreptă spre Stâncă. Încercă să nu se gândească la cât era de sus. „Pe Lumină, zidul

ăsta-i lat de trei picioare, ce mama mă-sii! Aș putea să pășesc pe el și legat la ochi, sau mergând în somn.” Trei picioare în lățime, pe întuneric, și mai bine de cincizeci de picioare până jos. Încercă să nu se gândească nici la faptul că Sandar ar fi putut să-l părăsească. Planul acela nebunesc de a se da drept tâlhar îl atrăgea, însă era foarte cu putință ca, la întoarcerea pe acoperiș, să descopere că Juilin plecase, pesemne pentru a-și aduce ajutoare și a-l lua prins cu adevărat. „Nu te mai gândi la asta, ocupă-te de ce ai de făcut. Măcar așa ai să vezi, în sfârșit, cât sunt de puternice artificiile.”

După cum bănuise, în peretele Stâncii, tocmai la capăt, se afla o fereastră înaltă, adâncă și îngustă pentru arcași. Dacă fortăreața era atacată, trebuia să existe o cale pentru ca soldații dinăuntru să-i împiedice pe dușmani să urce pe-acolo. Se temuse să nu dea peste cineva stând de pază, dar nu se vedea lumină așa că, pesemne, nu era nimeni. În grabă mare, își așază cutiuța la picioare, își sprijini bâta de peretele Stâncii și-și dădu povara jos din spate, apoi o îndesă în deschizătură, cât putu de tare, pentru ca zgomotul să răsună cât mai puternic înăuntru. Dădu la o parte un colț al bucății de pânză unse cu ulei și găsi fitilele înnodate. În camera sa de la han, după ce stătuse să se gândească puțin, le tăiasă pe toate la aceeași lungime și folosisă bucățile rămase pentru a strânge nodurile. Așa, ar fi trebuit să se aprindă în același timp, cu un zgomot pe care să-l audă oricine, dacă nu era surd.

Capacul cutiuței era atât de fierbinte încât se pârlă de două ori la degete până să-l ridice – Aludra aprinsese atât de ușor felinarul, el de ce n-avea așa o șmecherie? Înăuntru se afla un cărbune care mocnea, așezat pe un strat de nisip. Desprinsă mânerule de sârmă, făcându-și din ele un clește. Suflă de câteva ori, iar cărbunele începu să sclipească roșu. Îl apropie de fitilele înnodate, care se aprinseră și începură să fâsâie, apoi aruncă și cărbunele și cleștele peste zid, își luă bâta și dădu fuga înapoi, pe creastă. „Ce nebunie, se gândea, în timp ce alerga. Oricât zgomot ar face, nu Merită să-mi rup gă...”

Îndărătul său răsună un tunet, mai puternic decât orice alt zgomot pe care-l auzise vreodată, apoi un pumn uriaș îl lovi în spate, culcându-l la pământ, cu răsuflarea tăiată, pe zid, și aproape făcându-l să scape bâta din mână. O vreme rămase așa, încercând să răsuflă și să nu se gândească la faptul că,

pesemne, își irosise până și ultima picătură de noroc, scăpând cu viață când ar fi putut să cadă cu ușurință de pe zid. Urechile îi țiuiau puternic, precum clopotele din Tar Valon. Ridicându-se cu mare grijă, se uită în spate, la Stâncă. În jurul deschizăturii din zid plutea un nor de fum, dar, îndărătul acestuia, i se păru că ferestruica se lărgise. Nu înțelegea cum și din ce pricină, dar așa era.

Nu stătu pe gânduri decât o clipă. La un capăt al zidului se afla Sandar, așteptând să-l ducă înăuntru, chipurile, ca pe un tâlhar – sau poate că nu-l mai aștepta, ci se dusesse să cheme soldații. La celălalt, se putea afla o cale pe care s-o apuce fără să se bizuie pe unul care cine știe dacă nu l-ar fi trădat. Așa că o luă la fugă îndărăt, de unde venise, fără să-i mai pese de întuneric sau de înălțimi.

Deschizătura se lărgise într-adevăr. Stratul mai subțire de piatră dispăruse ca și cum n-ar fi fost, lăsând în urmă o gaură grosolană, de parcă cineva ar fi lucrat acolo ceasuri întregi, cu un baros. Era îndeajuns de mare pentru a se putea strecura prin ea. „Pe Lumină, cum mama mă-sii...?” Dar nu avea vreme de cugetat.

Pătrunse prin gaură, tușind din pricina fumului înecăcios, sări jos și... de-abia apucă să alerge câțiva pași când în față îi apărură Protectorii Stâncii, cel puțin zece, strigând unul la altul, năuciți. Cei mai mulți erau doar în cămașă, fără coifuri sau platoșe. Unii aveau felinare, iar alții săbiile trase. „Prostule! Își strigă Mat, în sine. Păi, nu asta și voiai, mama mă-tii de tâmpit? Arde-te-ar focul!” Dar nu mai avea timp să ajungă îndărăt afară. Răsucindu-și bâta prin aer, se aruncă spre soldați, până ca aceștia să apuce să-l zărească bine. Pătrunse în mijlocul lor și începu să lovească în capete, săbii, genunchi, unde putea să ajungă, știind că erau prea mulți pentru a se putea descurca singur și că această nebunească aruncare a zarurilor le costase pe Egwene și pe celelalte și ultima șansă de scăpare pe care-o mai aveau.

Dar, dintr-odată, în lumina felinarelor scăpate de bărbații care-și căutau, înnebuniți, săbiile, îl zări pe Sandar care-și rotea toiagul subțire încă și mai repede decât bâta lui Mat. Prinși la mijloc, luați prin surprindere, soldații se prăbușiră ca niște popice. După ce căzu și ultimul, Sandar rămase cu ochii holbați la el, clătinând din cap.

— Protectorii Stâncii. Cum am putut să sar la ei? Pentru asta, au să-mi ia capul... Ce-ai făcut aici, norocosule? Lumina aia puternică, tunetul, piatra care s-a sfărâmat. Ai chemat trăsnetul? Nu cumva m-am întovărășit cu un bărbat care poate conduce Puterea? sfârși el, în șoaptă.

— Artificii, spuse scurt Mat; urechile încă îi țiuiau, însă izbuti să audă zgomot de pași care veneau în fugă pe lespezi. Haide, omule, temnițele! Arată-mi drumul, până nu ajung și alții!

— Pe aici! Îngăimă Sandar, trezindu-se din visare, apoi o apucă pe un coridor lateral, îndepărtându-se din calea soldaților care stăteau să vină. Trebuie să ne grăbim! Dacă ne prind, ne omoară!

Undeva, sus, gongurile începură să sune alarma, care se răspândi cu iuțeala în întreaga fortăreață. „Vin, se gândi Mat, în timp ce fugea pe urmele celui alt. Dacă nu mor, am să vă scap de-acolo. Făgăduiesc!”

Gongurile făceau zidurile să tremure, dar Rand nu le băgă în seamă, după cum nu-l interesase nici mugetul de mai devreme, venit de undeva de sus, ca un tunet înfundat. Îl durea șoldul. Rana cea veche, care aproape că se deschisese din nou, din pricina urcușului pe zidul fortăreței, îl ardea. Dar se sili să uite și de durere. Rânjea strâmb, cuprins de poftă și de spaimă. Oricât s-ar fi chinuit, nu și-ar fi putut șterge zâmbetul de pe chip. Nu mai era mult. Se apropia de locul visat. „Callandor. Am s-o sfârșesc, în cele din urmă. Cumva, totul se va termina. Gata cu visele. Gata cu ispita, cu batjocurile și cu fuga. Gata cu toate!”

Râzând în sine, alerga pe coridoarele întunecate ale Stâncii din Tear.

Egwene își duse mâna la față, clipind de durere. Avea în gură un gust amar și-i era sete. „Rand? Poftim? De ce l-am visat iarăși pe Mat, cumva împreună cu Rand, strigând că se-apropie? Ce înseamnă?”

Deschise ochii, se uită la pereții cenușii din piatră și la torța care fumega, aruncând umbre tremurătoare în jur, apoi își aminti totul și începu să urle.

— Nu! Nu mă mai las legată. Nu-mi pune nimeni zgarda de gât! Nu!

Într-o clipă, Nynaeve și Elayne apărură lângă ea, rostind vorbe liniștitoare; numai că fețele lor pline de vânătaii erau prea îngrijorate și înspăimântate, pentru a mai putea să le creadă. Totuși, faptul că erau împreună izbuti s-o facă să nu mai țipe. Nu era singură. Era prinsă, dar nu singură, și nu avea nici o zgardă la gât. Încercă să se ridice, iar celelalte o ajutară. Altfel n-ar fi izbutit – o dureau toți mușchii. Își amintea fiecare lovitură nevăzută pe care-o primise în cursul acelor clipe frenetice, care aproape c-o făcuseră să-și piardă mințile, atunci când înțeleșese... „Nu mai trebuie să mă gândesc la asta. Trebuie să mă gândesc la cum scăpăm de aici.” Se târî cu spatele, până ce ajunsese să se sprijine de perete. În mintea sa, durerea se lupta cu oboseala. După ce se hotărâse să nu se lase bătută, se luptase cu atâta furie încât era cu totul sfârșită. Fiecare vânătaie părea să-i stoarcă și mai multă putere.

Temnița era pustie – nu erau acolo decât ele trei și o torță. Podeaua era goală, rece și tare. Ușa făcută din scânduri aspre și plesnită, de parcă nenumărate degete încercaseră în van s-o străpungă, era singura deschizătură din perete. În piatră se vedeau felurite mesaje, zgâriate acolo de mâini tremurânde. „Lumina să se milostivească de mine, să pot muri”, spunea unul. Egwene îl privi o clipă, apoi și-l alungă din minte.

— Nici acum nu putem conduce? întrebă cu glas scăzut. până și când vorbea simțea durerea. Elayne încuviință, dar tocmai atunci Egwene își dăduse seama că răspunsul era limpede, judecând după obrazul umflat, buza spartă și ochiul învinețit al celeilalte. Dacă Nynaeve ar fi putut atinge Adevăratul Izvor, le-ar fi Tămăduit fără întârziere.

— Am încercat, spuse deznădăjduită Nynaeve. Am încercat iarăși și iarăși și iarăși, făcu, smucindu-și tare cosița; era înspăimântată și dezamăgită, dar în glas tot îi răzbătea furia. E una afară. Amico, pesemne, stârpitura aia cu fața albă, dacă nu cumva s-au schimbat de când am venit noi. Pesemne că nici nu e nevoie de mai multe, odată ce undele au fost țesute. S-au chinuit atâta – și ne-au chinuit și pe noi – ca să ne prindă, adăugă, cu un hohot amar, însă acuma ai zice că nu dau nici doi bani pe noi. Au trecut ceasuri întregi de când ne-au aruncat aici și n-a venit nimeni să pună întrebări, să vadă ce facem sau măcar să ne aducă un pic de apă. Poate vor să ne țină aici să murim de sete.

— Momeli, rosti Elayne, cu un tremur în glas, cu toate că se vedea că încerca să pară calmă - și nu-i ieșea câtuși de puțin. Liandrin a spus că suntem momeală.

— Momeală pentru ce? întrebă Nynaeve, și ea zguduită. Pentru cine? Dacă asta sunt, mi-aș dori să le rămân în gât!

— Rand, începu Egwene, apoi se opri să înghită în sec; i-ar fi prins bine fie și o picătură de apă. L-am visat pe Rand și Callandor. Cred că vine încoace. „Dar de ce și Mat? Și Perrin? Arăta ca un lup, dar sunt sigură că el era.” Nu fiți așa speriate, mai spuse, încercând să pară încrezătoare. O să scăpăm noi cumva. Dacă i-am bătut pe Seanchani, putem s-o înfrângem și pe Liandrin.

Nynaeve și Elayne schimbă între ele o privire. Nynaeve zise:

— Egwene, Liandrin ne-a spus că vor sosi treisprezece Myrdraali.

Se trezi că se holba din nou la mesajul scrijelit în piatră. „Lumina să se milostivească de mine, să pot muri.” Strânse pumnii și strânse și din dinți, ca să nu deschidă gura să țipe cu aceleași cuvinte. „Mai bine moartea. Mai bine să mor decât să fiu silită să slujesc Umbrei și Celui Întunecat!” Apoi își dădu seama că, fără s-o știe, dusesse mâna la pungața pe care-o purta la brâu. Înăuntru erau cele două inele.

— Nu mi-au luat ter'angrealul, spuse, uimită, și îl scoase de la locul său, cu degetele tremurânde. Îi atârna greu în palmă, vărgat și pătat în felurite culori, un inel cu o singură margine.

— Nici măcar nu s-au obosit să ne caute, oftă Elayne. Egwene, ești sigură că vine Rand? Aș prefera să ne eliberăm singure, în loc să-l așteptăm, însă precis că el le poate înfrânge pe Liandrin și celelalte. Dragonul Renăscut e menit să pună mâna pe Callandor. Trebuie să le înfrângă.

— Dacă-l tragem după noi în străfunduri, nu mai are cum, bombăni Nynaeve. Poate că i-au întins o capcană pe care nici să n-o observe. Egwene, ce tot vrei cu inelul ăla? Tel'aran'rhiod nu ne poate ajuta acum, decât dacă-ți apare în vis o cale de-a ieși de-aici.

— Cine știe? spuse Egwene. În Tel'aran'rhiod nu voi mai fi împiedicată să conduc Puterea. Nu trebuie decât să adorm. Și sunt oricum așa de ostenită...

— N-aș zice nu, făcu Elayne, strâmbându-se a neîncredere, apoi de durere, dar chiar crezi că vei putea conduce în vis, atât

de departe de Adevăratul Izvor? Și, pe urmă, cu ce ne-ajută asta aici?

— Nu știu, Elayne. Dar nu-i musai ca undele lor să mă împiedice și în Lumea Viselor. Merită să încerc, măcar.

— Așa o fi, rosti tulburată Nynaeve. Și eu aș zice să încerci, numai că ultima oară când ai folosit inelul, le-ai văzut tocmai pe ele. Și ne-ai spus că și ele te-au văzut. Dacă sunt iar acolo?

— Măcar să fie, zise mohorâtă Egwene. Măcar să fie. Strângând ter'angrealul în mână, închise ochii. Simțea cum Elayne îi mângâia părul și o auzea vorbindu-i într-o șoaptă liniștitoare. Nynaeve începu să fredoneze, fără cuvinte, cântecul de leagăn pe care-l știa din copilărie – dar asta n-o mai înfurie deloc. Atingerile și sunetele dulci o calmară, o făcură să se lase pradă osteneții, să adoarmă.

De data aceasta purta mătase albastră, dar mai mult de atât nici nu observă. Adierile ușoare îi mângâiau fața neatinsă, ridicând vârtejuri de fluturi peste florile de câmp. Nu-i mai era sete, n-o mai durea nimic. Se întinse către *saidar* și se umplu de Putere. Până și bucuria izbânzii se dovedi mai slabă decât fiorul care i se scurse în trup. Fără nici o tragere de inimă, se sili să-i dea drumul, închise ochii și se gândi la Inima Stâncii, singurul loc pe care-l putea vedea cu ochii minții, la fel ca în realitate – în afară de temnița lor, firește, însă pe aceea n-ar fi izbutit s-o deosebească de celelalte. Deschise ochii – și iată că era acolo. Dar nu singură.

Văzu silueta Joiiei Byir, care stătea cu ochii la Callandor. Era ca o umbră tremurândă, prin care strălucirea sabiei pătrundea fără nici o greutate. Cristalul care, înainte, nu făcea decât să sclipească în lumina torțelor, începuse să pulseze puternic, ca și cum înăuntrul său era ascuns un foc, care din când în când ieșea la iveală. Sora cea Neagră făcu ochii mari de uimire și se întoarse cu fața la Egwene.

— Cum? Nu puteai atinge Puterea! Gata cu Vestirea-n vise! Numai că, până să apuce să rostească primele cuvinte, Egwene se întinse iarăși către *saidar*, țesu o undă de Spirit, bucle peste bucle, așa cum își amintea că o țesuseră și ele împotriva sa, și o izola pe Joiya Byir de Izvor. Iscoada făcu ochii și mai mari, ochii aceia cruzi, atât de nepotriviți cu chipul său frumos și blând, însă Egwene începuse deja să țeară undele de Aer. Silueta celeilalte părea de ceață, dar legăturile se strânsă. Egwene se

gândi că-i venea foarte ușor să stăpânească ambele unde. Joiya Byir se apropie, cu fruntea scăldată în sudoare.

— Ai un ter'angreal! şuieră ea, cu chipul schimonosit de frică, dar luptând să și-o ascundă. Asta trebuie să fie. Unul care ne-a scăpat și care n-are nevoie de Putere. La ce crezi că-ți folosește, fato? Ce faci aici nu afectează lumea reală. Tel'aran'rhiol e un vis! Când mă trezesc, am să-ți iau chiar eu ter'angrealul. Ai grijă ce faci, ca nu cumva să mă înfurii când vin în temnița voastră!

— Dar ești sigură că te vei trezi, Iscoadă? zâmbi Ewgene. Dacă ter'angrealul tău are nevoie de Putere, de ce nu te-ai trezit de cum te-am îndepărtat de Izvor? Poate că nu ești în stare, câtă vreme ești legată aici.

Zâmbetul i se stinse; era prea greu să-i zâmbească acestei femei.

— Cândva, mi s-a arătat o cicatrice, urma unei răni primite în Tel'aran'rhiol, Iscoadă. Ce se petrece aici poate lăsa urme și în lumea reală.

De-acum, tot chipul neted și fără vârstă al Surorii Negre era scăldat în sudoare. Ewgene se întrebă dacă nu cumva o făcuse să se teamă că avea să moară și aproape că-și dori să fie îndeajuns de crudă. Multe dintre loviturile nevăzute care-o chinaseră veniseră de la femeia aceea, și fără nici o altă pricină decât că nu voia să se dea bătută și tot încerca să scape.

— Dacă o femeie e în stare să o bată pe alta cu atâta ură, spuse, s-ar cuveni să simtă și pe pielea ei cum este.

Și țesu în grabă o undă de Aer; Joiya Byir simți prima lovitură, peste coapse, și ochii aproape că-i ieșiră din cap. Ewgene înțelese cum trebuia să potrivească țesătura pentru a nu fi nevoie s-o mențină singură.

— Ai să ții minte asta, și ai să simți durerea când te vei trezi. Când am să-ți îngădui să te trezești. Și mai ține minte un lucru: dacă mai încerci vreodată să mă lovești, am să te aduc aici și aici am să te las, până mori!

Sora cea Neagră o privea cu ochi plini de ură – dar începuseră să-i dea și lacrimile. O clipă, Ewgene se simți cuprinsă de rușine. Nu pentru ce-i făcea – Joiya merita fiecare lovitură, dacă nu pentru ceea ce pățise ea, atunci pentru crimele din Turn. Nu, nu pentru asta, ci pentru că pierduse vremea cu propria-i răzbunare, în timp ce Nynaeve și Elayne zăceau în temniță, fără să îndrăznească să spere că ea le va putea salva. Parcă fără să-

și dea seama ce făcea, legă undele și le strânse bine, apoi se opri o clipă să înțeleagă. Erau trei unde separate, și nu doar că nu-i venise greu să le țeară pe toate, dar acum făcuse ceva pentru ca ele să nu se stingă de la sine. Și parcă își amintea și ce. Asta putea să fie de ajutor.

După câteva clipe, desfăcu una dintre țesături, iar Iscoada Celui Întunecat suspină, atât de ușurare, cât și de durere.

— Nu sunt ca tine, spuse Egwene. E a doua oară când fac așa ceva și nu-mi place. Mai bine învăț cum să tai beregatele.

După înfățișarea celeilalte, părea că se temea ca nu cumva să înceapă de la ea. Scoțând un sunet disprețuitor, Egwene o lăsă acolo, prinsă și izolată de Izvor, și se îndepărtă în grabă prin pădurea de coloane din piatră roșie. Trebuia să găsească o cale să ajungă în temniță.

Coridorul de piatră se cufundă în liniște, după ce urletul de moarte al făpturii cu două picioare fu curmat de fălcile Tăurașului care-i sfâșiară beregata. Sângele îi lăsă pe limbă un gust amar. Știa că se află înăuntrul Stâncii din Tear, cu toate că nu înțelegea de unde știa. Împrejurul său zăceau numai făpturi cu două picioare, una dintre acestea dându-și duhul, cu colții lui Sarsar înfipti în beregată, care îl înfruntaseră, răspândind mirosul stătut al fricii și al uimirii. Pesemne că nu știau unde se aflau – nu aveau ce căuta în visul său de lup – dar fuseseră puși să-l împiedice să ajungă la ușa înaltă din față, cu lacătul său de fier. Sau s-o păzească, măcar. Păruseră surprinși la vederea lupilor. Poate că erau ei înșiși năuciți să se trezească acolo.

Se șterse la gură, apoi își privi mâinile, cuprins de o tulburare de o clipă. Era din nou om. Era Perrin. Îndărăt în trupul său, cu surtucul de fierar, cu ciocanul masiv alături. „Trebuie să ne grăbim, Tăurașule. În apropierea noastră este o spurcăciune.” Perrin își scoase ciocanul de la brâu, în timp ce se apropia de ușă, cu pași mari. „Aici trebuie să fie Faile.” Dintr-o lovitură, sfărâma lacătul, apoi deschise ușa cu piciorul.

Încăperea era goală, în afară de un pietroi lung, aflat chiar în mijloc. Pe el zăcea Faile, ca și cum ar fi dormit, cu pletele sale lungi răspândite împrejur, ca un evantai, și cu trupul prins în atâtea lanțuri încât îi luă ceva vreme să observe că era goală. Lanțurile erau fixate în piatră, prin cuie solide. Se apropie de ea, aproape fără să-și dea seama că se mișcase din loc, și o

mângâie pe față, alintându-i obrazul cu degetul. Ea deschise ochii și-i zâmbi:

— Am visat că ai să apari, fierarule.

— Te eliberez imediat, Faile, spuse el, apoi ridică ciocanul și sfărâmă un cui de parcă era o scândurică.

— Eram convinsă că ai s-o faci, Perrin.

După ce ecourile numelui său se stinseră, dispăru și ea. Lanțurile se prăbușiră cu zgomot pe piatra pe care tocmai zăcuse întins trupul său.

— Nu! strigă Perrin. O găsisem!

„Lumea visului nu e ca lumea cărnii, Tăurașule. Aici, fiecare vânătoare se poate termina în mai multe feluri.”

Nici măcar nu se întoarse să-l privească pe Sarsar. Știa că acesta își dezgolește colții într-un rânjet. Ridică iarăși ciocanul și-l prăvăli din toate puterile peste lanțurile care-o ținuseră prinsă pe Faile. Piatra se crăpă în două, și însăși Stânca răsună precum un clopot.

— Atunci am s-o pornesc iarăși, mârâi el.

Cu ciocanul în mână și cu Sarsar după el, Perrin ieși din încăpere, cu pași mari. Stânca era sălașul oamenilor. Iar oamenii, din câte știa el, erau vânători încă și mai nemiloși decât lupii.

Gongurile de alarmă aflate undeva deasupra umplură coridoarele de ecouri, dar nu izbutiră să înăbușe cu totul clin-cănitul metalului pe metal și strigătele celor încleștați în luptă, venind de undeva mai de-a-proape. Aiellii și Protectorii, bănuia Mat. Se afla într-un coridor luminat cu lămpi aurii, câte patru pe un stâlp, și cu tapiserii din mătase, înfățișând scene de luptă, atârdate pe pereții din piatră șlefuită. Până și pe podea erau covoare de mătase, cu modele labirintice, roșu închis pe fond albastru, dar, o dată în viață, Mat era prea ocupat ca să mai stea să le prețuiască în minte.

„Se pricepe, mama mă-sii de treabă”, se gândi el, izbutind să-și îndepărteze de trup sabia dușmanului, apoi încercă să-l lovească peste cap cu celălalt capăt al bâtei, însă se văzu, din nou, nevoit să pareze o lovitură. „Mă întreb dacă o fi vreun înalt Senior.” Aproape că izbuti să-l atingă la genunchi, însă cel cu care se lupta sări înapoi, ridicându-și arma. Era un bărbat cu ochii albaștri și care purta, într-adevăr, un surtuc cu mâneci

largi, galben, cu dungi aurii, însă neîncheiat, cu cămașa pe jumătate scoasă din pantaloni. Era și desculț. Părul său negru, tuns scurt, era răvășit, de parcă se trezise pe neașteptate din somn. În luptă, însă, era altfel. Apăruse în fața lor cu cinci minute în urmă, ieșind în goană pe una dintre ușile înalte, cu incrustații, care se înșirau pe coridor, cu sabia în mână și fără teacă la cingătoare. Măcar bine că le ieșise în față și nu căzuse asupra lor din urmă. Mat mai avusese de-a face cu încă niște bărbați înveșmântați la fel, însă acesta era cel mai priceput.

— Poți să treci de mine, omule? întrebă Mat, având mare grijă să nu-și ia ochii de la dușmanul care-l aștepta, cu sabia ridicată.

— Nu pot, îi răspunse Sandar, din urmă. Dacă te dai la o parte să mă lași, n-ai să mai ai loc să vânturi scândura aia de-o numești bătă de luptă, și-o să te tragă în țeapă ca pe un mușineț.

„Ca pe un ce?”

— Ei, atunci găsește ceva de făcut, nene. Coate-goale ăsta mă scoate din sărite.

— Vei avea cinstea, pufni disprețuitor omul cu haina cu dungi aurii, care nu catadicsise până atunci să vorbească, să mori de mâna înaltului Senior Darlin, țărane, dacă așa voi binevoi. Dar cred, mai degrabă, că am să pun să fiți amândoi spânzurați de câlcâie, și am să stau să privesc cum vă jupoaie...

— Nu-mi prea place gândul, făcu Mat.

Înaltul Senior se înroși la față, indignat că fusese întrerupt, dar Mat nu-i lăsă răgazul pentru nici o remarcă furioasă. Rotindu-și bătă într-o dublă spirală, atât de iute încât capetele nici nu se mai vedeau, sări înainte. Darlin mârâi, dar nu avea nimic de făcut decât să se ferească. Mat știa foarte bine că nu o putea duce așa pentru multă vreme și că, dacă avea noroc și scăpa cu viață, trebuia să se întoarcă la schimbul de lovituri de mai înainte. Dacă avea noroc – numai că, de astă dată, nu avea de gând să se bizuie pe asta. De îndată ce înaltul Senior găsi răgazul să ia poziția de apărare, Mat își schimbă, pe nepregătite, atacul. Darlin se așteptase ca un capăt al bătei să-i amenințe capul, însă, de fapt, acesta îl lovi peste picioare, culcându-l la pământ. Celălalt, în schimb, îl atinse la ceafă în timp ce se prăbușea, cu un zgomot răsunător, făcându-l să dea ochii peste cap.

Gâfâind, Mat se sprijini în bătă, aplecându-se peste înaltul Senior care zăcea fără cunoștință. „Arde-m-ar, dacă mai trebuie să mă lupt cu câțiva ca el, am să mă prăbușesc de oboseală, mama mă-sii! Poveștile nu spun că-i așa de greu să fii erou! Așa știe Nynaeve mereu să mă pună la treabă!” Sandar apăru lângă el, privind încruntat trupul dușmanului.

— Zăcând așa, nu pare prea măreț, spuse, cu mirare în glas. Nu-i mai măreț ca mine, în nici un caz.

Mat tresări și trase cu ochiul în josul coridorului. Văzuse un om care tocmai dispăruse în fugă după un colț. „Arde-m-ar, dacă n-ar fi o nebunie, aș jura că era Rand!”

— Sandar, ia găsește tu..., începu, luându-și bătă pe umeri, apoi se întrerupse când o auzi lovindu-se de un trup. Răsucindu-se, se trezi în fața altui înalt Senior, aproape dezbrăcat, care-și scăpase sabia pe jos. Genunchii îi tremurau și-și ridicase ambele mâini la capul spart de bătă lui Mat. În mare grabă, acesta din urmă îl lovi tare în stomac, cu un capăt, făcându-l să lase brațele în jos, apoi îi altoi iarăși la ceafă, prăbușindu-l grămadă peste sabie.

— Norocul, Sandar, mormăi el. Nemernicul de noroc nu poate fi înfrânt. Acuma pune mâna și găsește calea asta tăinuită pe care înalții Seniori coboară în temniță, tu-i mama mă-sii!

Sandar o ținea una și bună cum că exista o astfel de scară și că, dacă o apucau pe acolo, nu ar mai fi trebuit să străbată jumătate din fortăreață. Mat se gândi că niște oameni ca aceia, care erau atât de nerăbdători să-și vadă prizonierii puși la cazne încât aveau nevoie de o scurtătură care pleca drept din iatacurile lor, nu puteau fi prea de treabă.

— Tare bine-mi pare că ești așa norocos, zise Sandar, un pic zguduit. Dacă nu erai, ăsta ne-ar fi ucis pe amândoi, înainte să-l vedem. Nădăjduiesc că ușa e pe aici pe undeva. Vii? Sau ai de gând să aștepți să mai apară vreunul?

— Te urmez îndeaproape, îi răspunse Mat, pășind peste trupul fără cunoștință al înaltului Senior. Ce mama mă-sii, că doar nu-s un erou!

O luară la fugă. Mat se ținea pe urmele celuiilalt, care cerceta din priviri fiecare ușa pe lângă care treceau, tot mormăind că era convins că se afla pe acolo și cea pe care-o căutau.

CAPITOLUL 55

Ce s-a profețit

Rand intră în sală cu pași mărunți, strecurându-se printre coloanele uriașe din piatră roșie, șlefuită, pe care și le amintea din vis. Era liniște acolo, printre umbre, și totuși simțea o chemare. Iar undeva, drept în față, se zări o sclipire, ca un fulger de lumină care risipea beznele, ca un semnal. Ajunse sub cupola uriașă și văzu ceea ce căuta. Callandor se rotea prin aer, cu vârful în sus, așteptând brațul Dragonului Renăscut, și numai pe al lui. Rotindu-se, sfărâma lumina puțină în așchii sclipitoare, și se aprindea din când în când, ca și cum înăuntrul său ardea o flacăra. Chemându-l. Așteptându-l.

„Asta dacă sunt, într-adevăr, Dragonul Renăscut, și nu un om pe jumătate nebun, blestemat să poată conduce Puterea, o marionetă care dănuiește după cum vor Moiraine și cele din Turnul Alb.”

— Ia-o, Lews Therin. Ia-o, Ucigașule-de-Neam.

Se răsuci pe călcâie, pentru a-l privi pe cel care vorbise. Dintre umbre apăruse un bărbat cu părul alb, tuns scurt, care-i era pe undeva cunoscut, cu toate că, în același timp, nu avea habar cine putea să fie. Purta o haină roșie de mătase, cu mâneci largi și împodobite cu dungi negre, și pantaloni la fel de negri, vârați în cizmele frumos lucrate, cu ținte de argint. Habar nu avea cine era, dar îl văzuse în vise.

— Tu le-ai aruncat în cușcă, spuse Rand. Pe Egwene, pe Nynaeve și pe Elayne. În visele mele. Te-am tot privit cum le aruncai în cușcă și le chinuiai.

— Femeile alea nu au importanță, răspunse celălalt, cu un gest de dispreț. Poate, cândva, după ce vor mai învăța, să ajungă și ele cineva, însă acum nu. Mărturisesc că sunt surprins că ții atât de mult la ele. Așa, ne-au putut fi de folos. Dar dintotdeauna ai fost un neghiob, gata să-ți urmezi chemările inimii, nu glasul puterii. Ai sosit prea devreme, Lews Therin, iar acum trebuie să faci un lucru pentru care nu ești încă gata, sau să mori. Să mori, știind că le-ai lăsat pe muierile alea la care ții atât, în mâinile mele, mai spuse, parcă pentru a-l stârni, parcă așteptând ceva de la el. Și am de gând să le mai folosesc, Ucigașule-de-Neam. Mă vor sluji, vor fi uneltele puterii mele. Și am să le chinui mai rău decât au suferit vreodată până acum.

În spatele lui Rand, Callandor sclipi, încălzindu-i, pentru o clipă, spinarea.

— Cine ești?

— Nu-ți amintești de mine, vasăzică? râse dintr-odată bărbatul cu părul alb. Nici eu – dacă te văd sub acest chip. Un flăcău de la țară, cu un fluier în spate. Oare să fi spus adevărul Ishamael? Ishamael, care e mereu gata să mintă, dacă asta-i aduce vreun folos, cât de mic? Chiar ai uitat totul, Lews Therin?

— Numele! ceru Rand. Spune-mi cum te cheamă.

— Poți să-mi spui Be'lal, rosti Rătăcitul și se strâmbă, văzând că Rand rămăsese de piatră, apoi se răsti la el, întinzând brațul către sabia spânzurată în aer. Ia-o! Cândva, am mers împreună la război, unul lângă altul, și pentru asta îți mai dau o șansă, firavă, e drept, dar o șansă de a-ți salva viața, precum și viața celor trei pe care vreau să le iau în stăpânire. Pune mâna pe sabie, țărănoiule. Poate că-ți va fi de folos, când te vei lupta cu mine.

— Crezi că mă sperii atât de ușor, Rătăciturile? râse și Rand. Ba'alzamon însuși a venit după mine. Crezi că acum mă voi târî la picioarele tale? La picioarele unui Rătăcit, după ce l-am sfidat pe Cel Întunecat față în față?

— Asta crezi? rosti încet Be'lal. Atunci chiar nu știi nimic. Pe neașteptate, în mână îi apăru o sabie cu tăișul de flacăra neagră.

— Ia-o! Ia Callandor! Te-a așteptat aici vreme de trei mii de ani, în timp ce eu am zăcut întemnițat. E unul dintre cele mai puternice sa'angreale pe care le-am făurit vreodată. Ia-o și apără-te, dacă ești în stare!

Se apropie de Rand, ca și cum voia să-l împingă către Callandor, însă Rand ridică și el brațele; în trup i se revărsa *saidin*, o undă de Putere, dulce, dar, în același timp, spurcată de-i făcea greața. Într-o clipă, era și el înarmat cu o sabie de flacăra roșie, incrustată cu pecetea sclipitoare a bătlanului, începu să se miște așa cum îl învățase cândva Lan, trecând de la o figură la alta ca într-un dans. Sfâșierea Mătăsii. Apa care curgea la Vale. Vântul și Ploaia. Taișul negru se lovi de cel roșu, într-o ploaie de scânteii, cu un zgomot răsunător, precum frângerea metalului încins la alb.

Cu multă agilitate, Rand se întoarse în poziția de gardă, încercând să nu-și dea pe față sentimentul de nesiguranță care-l copleșise dintr-odată. Și pe taișul cel negru se zărea un bătlan, în nuanțe atât de întunecate încât era aproape nevăzut. Cândva, înfruntase un bărbat cu o sabie purtând pecetea bătlanului, o sabie de oțel nu de lumină, și de-abia scăpase cu viață. Cât despre sine, știa că nu era îndreptățit să poarte pecetea; sabia pe care i-o dăduse tatăl său era deja însemnată, iar acum, de câte ori se gândea la o sabie, numai aceea îi apărea în fața ochilor. Odinioară, primise moartea cu bucurie, așa cum îl învățase Străjerul, însă de data aceasta știa că îl aștepta moartea adevărată. Be'lal era mai priceput decât el la mînuitul sabiei. Mai puternic. Mai iute. Un adevărat maestru săbier.

Rătăcitul râse tare, fluturându-și taișul sabiei când într-o parte, când într-alta și rotindu-l cu repeziciune prin aer; flacăra neagră mugea, stârnită, parcă, de aerul pe care-l despica.

— Ai fost luptător foarte priceput, odinioară, Lews Therin, spuse, în bătaie de joc. Îți amintești cum ne-am apucat pentru prima dată de jocul acela nevinovat numit duel și am învățat să ucidem, așa cum aflasem că se făcea în vremurile străvechi? Îți amintești măcar vreuna dintre acele bătălii deznădăjduite, dintre înfrângerile îngrozitoare pe care le-am suferit? Firește că nu. Ai uitat totul, nu-i așa? Iar de data asta, nu ai învățat îndeajuns. De data asta, Lews Therin, am să te omor. Poate, dacă pui mâna pe Callandor, continuă Be'lal, cu un ton încă și

mai disprețuitor, vei mai dobândi câteva clipe de viață. Dar nu mai mult.

Înainta încet, de parcă voia să-i dea lui Rand răgazul să facă ceea ce-l îndemnase, să se întoarcă și să fugă spre Callandor, spre Sabia de Neatins, să o ia. Numai că Rand era încă pradă nesiguranței. Callandor nu putea fi atinsă decât de Dragonul Renăscut. Îngăduise să fie numit așa, din multe pricini care, la vremea aceea, păreau să-l silească. Dar oare era adevărat? Dacă fugea să atingă Callandor, cu adevărat, nu într-un vis, nu cumva avea să dea peste un zid nevăzut, în timp ce Be'lal îl ataca din spate?

Așa că îl atacă pe Rătăcit cu sabia pe care-o cunoștea, cu tăișul de foc făurit din *saidin*. Și se văzu silit să dea înapoi. Frunza Căzătoare se întâlnește cu Mătasea Udă, Pisica dănțuind pe Zid cu Mistrețul fuge la Vale. Râul sapă în Mal aproape că-l costă viața, obligându-l să se arunce pe o parte, fără nici un fel de grație, simțind flacăra neagră care-i pârjolea părul, apoi ridicându-se în picioare pentru a para Stânca ce se prăvale de pe Munte. Pas cu pas, fără grabă, Be'lal îl împinse îndărăt, în cerc, din ce în ce mai aproape de Callandor. Printre coloane răsunară strigăte, urlete, zgomote de luptă, dar Rand aproape că nici nu le auzi. Nu mai erau singuri în Inima Stâncii. Bărbați cu platoșe, coifuri și săbii se luptau cu niște siluete tulburi, cu chipurile acoperite de văluri, care se strecurau printre coloane, ucigându-i cu sulițele lor scurte. Unii dintre soldați se grupară ca pentru lupta în câmp deschis, dar săgețile venite din beznă li se înfipseră în trupuri, omorându-i unul după altul. Rand nici nu-i băga în seamă, nici măcar atunci când se prăbușeau la câțiva pași de el. Propria sa luptă îndârjită și fără speranță îl împiedica să mai fie atent la ce era în jur. Simți picături fierbinți care i se prelingeau pe șold. Vechea rană se deschidea. Dintr-odată, se împiedică; nu zări trupul fără viață de la picioarele sale, decât după ce se prăbuși pe spate, pe podeaua de piatră. Rânjind, Be'lal ridică sabia de flacăra neagră:

— Ia-o! Ia Callandor și apără-te. Ia-o, sau te ucid pe loc! Dacă nu o iei, am să te măcelăresc!

— Nu!

Până și Be'lal tresări, la auzul glasului poruncitor al femeii. Rătăcitul făcu un pas înapoi și întoarse capul, privind-o încruntat pe Moiraine care se apropia cu pași mari, printre bărbații

încleștați în luptă, ținându-l cu privirea și fără să ia seama la strigătele de moarte dimprejurul ei.

— Credeam că am scăpat de tine, femeie. Dar n-are a face. Nu ești decât o mică bătaie de cap. O viespe. O găză. Am să te arunc în temniță cu celelalte și am să te învăț să-i slujești Umbrei, din toate slabele tale puteri, sfârși Be'lal, râzând cu dispreț și ridicând mâna liberă.

Dar Moiraine nu se opri și nu încetini. Ajunse cam la treizeci de pași de el și acum ridică și ea brațele. Pe chipul Rătăcitului se așternu o expresie de uimire.

— Nu! avu răgazul să urle, apoi, însă, din palmele femeii Aes Sedai plecă o pală de foc alb, mai fierbinte ca soarele, o rază strălucitoare care făcu toate umbrele să se risipească. Lovit, Be'lal se preschimbă într-o siluetă alcătuită din grăunțe sclipitoare de praf, ca niște fulgi care plutiră în lumină, vreme de mai puțin de o clipă, apoi se topiră, înainte ca strigătul să apuce să se stingă. Raza dispăru. În sală se făcu liniște – nu se mai auzeau decât gemetele răniților. Lupta încetase – atât războinicii împlătoșați, cât și cei cu văluri stăteau împietriți în loc.

— Și totuși, într-o privință avea dreptate, spuse Moiraine, netulburată, de parcă se afla la un bal. Trebuie să iei Callandor. Voia să te omoare pentru asta, dar e dreptul tău înnăscut. Ar fi fost mult mai bine să înveți mai multe, înainte să o faci, dar acum ai ajuns aici și nu mai e vreme. Ia-o, Rand.

Fulgere negre, ca niște corzi de bici, se răsuciră împrejurul ei și o ridicară de la pământ, urlând, apoi o azvârliră îndărăt. Trupul moale al femeii alunecă pe podea, până ce se opri sprijinit de o coloană. Rand privi în sus, de unde căzuseră fulgerele și zări o umbră mai deasă, aproape de capătul coloanelor, o negură pe lângă care toate celelalte păleau, dinăuntrul căreia doi ochi de foc erau ațintiți asupra lui. Umbra coborî încet și, din mijlocul ei, apăru Ba'alzamon, înveșmântat în negru mat, precum un Myrdraal – dar bezna pe care o împrăștia în jur era încă și mai nepătrunsă. Plutea în aer, la câteva palme de podea, sfredelindu-l pe Rand cu o privire plină de ură înverșunată.

— De două ori în această viață ți-am oferit șansa de a-mi sluji, roști, cu gura în flăcări; fiecare vorbă trosnea și mugea precum un cuptor. De două ori te-ai împotrivit și m-ai rănit. Acum ai să mori, ca apoi să-l slujești pe Stăpânul Mormintelor. Mori, Lews

Therin Telamon, Rand al'Thor. A sosit clipa să mori, iar eu să-ți iau sufletul!

Întinse brațul și, în aceeași clipă, Rand sări în picioare și se aruncă, deznădăjduit, spre Callandor, care tot mai sclipea, când și când, în aer. Nu știa dacă îi era îngăduit s-o ajungă, sau s-o atingă, dar era singurul lucru care-l mai putea ajuta. Ba'alzamon îl lovi în timp ce sărea, îi pătrunse în trup, sfâșiind și strivind, încercând, parcă, să-l facă bucăți, să desprindă ceva din el. Rand urlă. Se simțea prăbușindu-se ca un sac gol, ca și cum ar fi fost întors pe dos ca o mănășă. Durerea care-l fulgeră prin șold, amintire a rănii primite în Faime, se dovedi aproape bine-venită, ceva pe care se putea bizui pentru a nu uita de viață. Mâna i se încheștă pe mânerul sabiei. Puterea Supremă i se revărsă în trup, un potop mai năvalnic decât orice închipuire, dinspre *saidin* către Callandor. Tăișul de cristal începu să strălucească, mai puternic chiar decât flacăra lui Moiraine. Devenise cu neputință de privit, nici nu se mai înțelegea că era o sabie, ci părea doar o rază strânsă în pumnul său. Rand se împotrivi curgerii, se luptă cu revărsarea nemiloasă care stătea să-l smulgă din loc și să umple sabia cu ceea ce fusese cândva, și în curând nu avea să mai fie, esența sa. Într-o clipă cât un veac se clătină, gata-gata să se prăbușească în prăpastie și să fie dus departe, precum nisipul pradă talazurilor. Încet, îngrozitor de încet, își regăsi echilibrul. Încă i se mai părea că se află, desculț, pe o așchie subțire de stâncă, spânzurat deasupra unui hău fără fund, însă ceva îi spunea că mai bine de atât nu avea cum să fie. Pentru a conduce atâta Putere, trebuia să dănțuiască agil pe marginea aceea, așa cum făcea când se lupta cu sabia.

Se întoarse către Ba'alzamon. Sfâșierea dinăuntru încetase de îndată ce atinsese Callandor. Trecuse numai o clipă, dar i se păruse o veșnicie.

— N-ai să-mi iei sufletul! strigă. De data asta, am de gând s-o sfârșesc o dată pentru totdeauna! Acum, pe loc!

Ba'alzamon fugi. Omul și umbra dispărură în același timp. O clipă, Rand rămase pe gânduri. Când dușmanul dispăruse, fusese ca și cum ceva s-ar fi... mototolit. Ca și cum Ba'alzamon, prin cine știe ce mijloc, ar fi îndoit spațiul din jur. Fără să-i bage în seamă pe bărbații care se holbau la el, sau pe Moiraine care zăcea fără suflare la picioarele coloanei, Rand se întinse, ajutându-se de Callandor, și răsuci realitatea, dând la iveală o

poartă către... altundeva. Nu știa încotro, știa numai că pe acolo plecase Ba'alzamon.

— De-acum eu sunt urmăritorul, rosti, apoi păși prin poartă.

Podeaua de piatră se clătină sub picioarele lui Egwene. Stânca însăși se clătină și răsună. Fata își recapătă echilibrul, apoi se opri să asculte. Nu se mai auzea nimic; tremurul încetase. Se întâmplase ceva, dar acum se terminase. Se grăbi mai departe. O ușă cu gratii de fier îi stătea în cale, încuiată cu un lacăt cât capul ei. Înainte să ajungă, conduse o undă de Pământ, iar apoi, de îndată ce împinse barele, lacătul se rupse în două.

Străbătu în grabă camera de dincolo de ușă, încercând să nu privească ceea ce se afla pe pereți – lucrurile cele mai nevinovate fiind bicele și cleștii de fier. Înfrorându-se ușor, împinse o portiță de fier și intră într-un coridor, de-o parte și de alta a căruia se aflau uși grosolane, din lemn, luminate de torțele înfipse ici și colo, în suporturi de fier, pe perete. Se simți ușurată, atât pentru că ajunsese unde voia, dar și pentru că trecuse de sala de tortură. „Dar în ce temniță or fi?”

Ușile de lemn se deschideau ușor. Unele erau neîncuiate, altele – ferecate cu lacăte mici, care se sfărâmau pe dată. Dar toate temnițele erau goale. „Firește. Nimeni nu se visează aici. Dacă un prizonier izbuteste să ajungă în Tel'aran'rhiod, va visa un loc mai plăcut.” O clipă, se simți pradă deznădejdi. Se forțase să creadă că, odată ce va găsi temnița, totul avea să fie bine, și iată că nici măcar nu izbutea s-o găsească. Primul coridor era foarte lung și, din loc în loc, se deschideau și altele.

Dintr-odată, văzu ceva care licărea drept în fața ei. O siluetă încă și mai slab conturată decât fusese cea a Joiiei Byir. Dar era, sigur, o femeie, așezată pe o băncuță, lângă ușa unei temnițe. Imaginea licări din nou, apoi iar dispăru, dar Egwene apucase să recunoască gâtul arcuit și chipul palid, nevinovat – cel puțin în aparență – cu pleoapele tremurând la hotarele somnului. Amico Nagoyin stătea să adoarmă, visând tocmai locul în care stătea de pază și, din câte se putea vedea, jucându-se fără să-și dea seama cu unul dintre ter'angrealele furate. Egwene o înțelegea – și pentru ea fusese foarte greu să nu se mai folosească de cel dăruit de Verin, chiar și pentru câteva zile.

Știa că până și o femeie care deja atinsese *saidar* putea fi izolată de Adevăratul Izvor, numai că, pesemne, a sfâșia o țesătura deja așezată la locul său era mult mai greu decât a opri curgerea, înainte să înceapă. Așa că se puse să țeară undele, le pregăti, îngroșând-o, de data aceasta, cât putea de mult pe cea făurită din Spirit, făcând-o mai groasă, mai grea, mai deasă, ascuțită ca un pumnal.

Silueta tremurătoare a Iscoadei apăru iarăși, iar Egwene lovi cu undele de Aer și Spirit. O clipă, ceva păru să se împotrivească Spiritului țesut, așa că se văzu silită să lupte din toate puterile, până să potrivească totul așa cum trebuia. Amico Nagoyin țipă. Era un sunet slab, de-abia auzit, lipsit de substanță ca și ea, care părea doar o umbră a ceea ce fusese, mai înainte, Joiya Byir. Însă lațurile de Aer o încătușară și nu mai dispăru. Frumosul chip al Iscoadei se strâmbă de groază; părea să îngame ceva, dar urletele sale erau, pentru Egwene, niște șoapte cu neputință de înțelese.

După ce legă și strânse undele împrejurul Surorii Negre, Egwene își îndreptă atenția către ușa temniței. Nerăbdătoare, îndreptă o undă de Pământ către lacătul de fier care căzu, într-un nor de praf, sfărâmându-se într-o negură care se risipi înainte să atingă podeaua. Împinse ușa și nu se miră să vadă temnița goală – nu era acolo decât o torță, aprinsă.

„Dar am încătușat-o pe Amico, iar ușa e deschisă.” O clipă, stătu să se gândească ce avea de făcut mai departe. Apoi pași dincolo de vis...

...Și se trezi, îndărăt la vânătăile sale, la dureri și la setea care-o ardea, sprijinită de peretele temniței, cu ochii ațintiți asupra ușii bine închise. „Firește. Ce li se întâmplă făpturilor vii în lumea aceea se păstrează și dincolo de hotarul ei. Însă ceea ce-am făcut cu piatra, fierul sau lemnul, nu.”

Nynaeve și Elayne erau așa cum le lăsase, îngenunchiate alături de ea.

— E cineva acolo, afară, spuse Nynaeve, și acum câteva clipe a țipat, dar atât. Ai găsit vreo cale de scăpare?

— De-acum ar trebui să putem ieși, răspunse Egwene. Ajutați-mă să mă ridic, ca să sfărâm lacătul. Amico n-o să ne mai facă necazuri. Ea a țipat.

— Am tot încercat să ating *saidar* de când ai plecat, clătină din cap Elayne. Ceva s-a schimbat, dar tot nu pot.

Egwene își goli mintea, preschimbându-se într-un boboc de trandafir care se deschidea către *saidar*. Zidul nevăzut era încă la locul său. Începuse să sclipească. Când și când, i se părea că simte Izvorul, care stătea s-o umple de Putere. Dar tot nu izbutea. Zidul tremura, apărând și dispărând, prea iute pentru ca ea să-l poată urmări. Pesemne că încă ținea. Se uită lung la celelalte.

— Dar am legat-o și am izolat-o. E vie, nu e ca o bucată neînsuflită de fier. N-avea cum scăpa.

— Mda, ceva s-a-ntâmplat și cu stavila care ne împiedică pe noi să atingem Izvorul, zise Elayne, dar Amico încă mai poate s-o țină.

— Va trebui să mai încerc o dată, oftă Egwene, sprijinindu-și capul de perete.

— Dar mai poți? se strâmbă Elayne. Cinstit vorbind, după glas pari încă și mai slăbită decât înainte. Egwene, încercările astea nu sunt chiar floare la ureche.

— Dincolo sunt îndeajuns de puternică, răspunse Egwene; se simțea, într-adevăr, ceva mai ostenită, dar altă cale de scăpare nu vedea. Le și spuse asta, și citi pe chipurile lor că încuviințau, chiar dacă o făceau împotriva voinței lor.

— Dar oare poți să adormi din nou, atât de repede? o întrebă, în cele din urmă, Nynaeve.

— Cântă-mi, rosti Egwene, izbutind, cine știe cum, să zâmbească. Așa cum făceai când eram mică. Te rog...

Strângând cu o mână mâna lui Nynaeve, cu cealaltă inelul de piatră, închise ochii și încercă să se lase pradă somnului, învăluită de melodia de-abia auzită, fără cuvinte.

Ușile mari, din bare de fier, erau căscate, iar încăperea de dincolo de ele părea pustie, însă Mat intră cu mare grijă. Sandar rămăsese în coridor, încercând să vadă în toate părțile în același timp, convins că din clipă în clipă avea să mai apară încă un înalt Senior sau, poate, vreo sută de Protectori.

Dar în încăperea aceea nu era nimeni – pe o masă zăceau câteva farfurii pe jumătate pline, semn că oamenii plecaseră în grabă mare, fără îndoială că din pricina luptelor care se purtau mai sus. Pereții erau plini cu fel de fel de unelte – privindu-le, Mat se simți recunoscător că nu trebuia să aibă de-a face cu posesorii lor. Bice de felurite mărimi și grosimi, cu una sau cu

mai multe cozi. Clești mai mari, mai mici, menghine, cătușe, apoi un soi de cizme de fier, mănuși, coifuri împodobite cu tot felul de șuruburi, ca pentru a le strânge din ce în ce mai tare și atâtea altele despre care habar nu avea la ce foloseau. Dacă i-ar fi întâlnit pe oamenii care mânuiau asemenea lucruri, n-ar fi plecat înainte să-i vadă pe toți întinși pe podea, fără viață.

— Sandar! șuieră Mat. Ce faci, ai de gând să stai acolo toată noaptea, fir-ar să fie?

Apoi, fără să mai aștepte răspuns, se apropie iute de ușa care ducea în temniță – era tot din fier, dar ceva mai mică – și intră. Nimeri într-un coridor luminat de torțe, la fel ca încăperea prin care trecuse, și cu tot felul de uși grosolane, din lemn. La cel mult douăzeci de pași de el, o femeie ședea pe o banchetă lângă una din uși, sprijinită de zid de parcă era, cumva, înțepenită. Auzindu-i pașii, întoarse capul spre el cu mare greutate. Era tânără și drăguță. Mat se întrebă cum de nu-și mișca decât capul, ba încă și pe acela atât de chinuit, de parcă era pe jumătate adormită. O fi fost prizonieră. „Dar de ce aici, în coridor? Însă, cu o față așa drăgălașă, nu pot să cred că ar fi dintre cei care să mânuiască mizeriile alea de dincolo.” Părea, într-adevăr, pe punctul să adoarmă – își ținea ochii pe jumătate închiși și arăta atât de îndurerată încât era, cu siguranță, una dintre cele torturate, nu dintre dușmani.

— Oprește-te! se auzi glasul lui Sandar, din spate. E Aes Sedai! E una dintre femeile care le-au prins pe cele pe care le cauți!

Mat încremeni, cu ochii la necunoscută. Și-o aminti pe Moiraine, cum arunca mingi de foc în toate părțile, și se întrebă dacă le putea opri cu ajutorul bătei și dacă norocul i-ar fi fost de ajuns pentru a scăpa cu viață de Aes Sedai.

— Ajută-mă, spuse femeia, cu glasul slab; la chip părea încă adormită, însă vorbea limpede. Ajută-mă, te rog!

Mat clipi uimit. Trecuse ceva vreme, iar ea rămăsese, de la gât în jos, tot nemișcată. Cu mare grijă, veni mai aproape, făcându-i semn lui Sandar, care se tot văicărea, să înceteze. Femeia își răsuci gâtul, ca să-l privească. Atât. La cingătoare îi atârna o cheie mare de fier. O clipă, Mat șovăi. Oare să fi avut Sandar dreptate? „De ce nu se mișcă?” Înghițind în sec, luă, cu mare grijă, cheia, ca și cum ar fi scos o bucată de carne dintre colții unui lup. Femeia se uită către ușa de alături și scoase un

sunet, ca o pisică după ce tocmai a zărit un dulău uriaș de care știe că n-are cum scăpa. Mat nu înțelegea nimic, însă, câtă vreme nu părea să încerce să-l împiedice să deschidă ușa, nici nu-i păsa de ce stătea acolo ca o sperietoare umplută cu paie.

Pe de altă parte, se întrebă dacă nu cumva, dincolo de ușă, se afla ceva de care ar fi trebuit să se teamă. „Dacă este una dintre cele care le-au luat pe fete, pesemne că tot pe ele le păzește.” Ochii femeii se umplură de lacrimi. „Numai că, după cum arată, ai zice că-i un Pierit acolo, tu-i mama mă-sii!” Era o singură cale de aflat. Lăsându-și bâta sprijinită de perete, răsuci cheia și deschise larg ușa, gata s-o ia la fugă.

Le văzu pe Nynaeve și Elayne, îngenuncheate pe podea, de-o parte și de alta a lui Egwene care părea să doarmă. Apoi îi observă chipul umflat, și se gândi că, pesemne, era ceva mult mai rău. Celelalte două, care se întorseseră către el de îndată ce deschisese ușa, arătau aproape la fel de rău. „Arde-m-ar! Arde-m-ar focul!” Îl priveau, cu gura căscată.

— Matrim Cauthon, spuse Nynaeve, părând năucită, pe Lumină, ce faci aici tocmai tu?

— Am venit să vă scap, ce mama mă-sii, răspunse Mat. Arde-m-ar, nu mă așteptam să fiu întâmpinat de parcă aș fi aici să fur plăcinte. Dacă binevoiți, o să-mi spuneți și de ce arătați de parcă v-ați luptat cu urșii, dar mai târziu. Dacă Egwene nu poate să meargă, o s-o duc în spate. Fortăreața e aproape plină de Aieli care s-au încăierat cu idioții ăia de Protectori. Nu știu care-i mai tare, dar, oricum ar fi, trebuie să ieșim de-aici cât mai putem, și dacă mai putem! Mama mă-sii de treabă împutită!

— Ai grijă cum vorbești, îi zise Nynaeve, iar Elayne îi aruncă o privire de dojană, așa cum numai femeile știau să facă. Dar nici una dintre ele nu părea să-i acorde prea mare atenție. Începură s-o scuture pe Egwene, de parcă nu ar fi fost și-așa plină de vânătaii. Fata deschise ochii și gemu.

— De ce m-ați trezit? Trebuie să înțeleg. Dacă slăbesc legăturile, o să se trezească și n-am să mai pot pune mâna pe ea. Dacă nu, însă, atunci nu poate adormi pe de-a-ntregul și..., începu ea, apoi îl zări pe Mat și făcu ochii mari. Matrim Cauthon, pe Lumină, ce faci aicea tocmai tu?

— Explică-i tu, făcu Mat către Nynaeve. Salvarea voastră mă împiedică să am prea mare grijă cum vorb...

Apoi văzu că toate trei se uitau dincolo de el, cu priviri așa de fioroase de parcă ar fi dat peste vreun monstru. Se întoarse, dar nu-l zări decât pe Juilin Sandar, care părea că tocmai ar fi înghițit o prună întreagă, putredă.

— Sunt îndreptățite, spuse acesta către Mat. Le-am... le-am trădat. Dar am fost silit, continuă, de data aceasta către cele trei. Femeia cu cosițele de miere mi-a vorbit și... am fost silit s-o fac.

O vreme, femeile continuară să-l sfredelească din priviri, apoi Nynaeve rosti:

— Liandrin știe tot felul de lucruri, care mai de care mai scârboase, Jupân Sandar. Poate că nu ești într-un totu de vină. O să vorbim despre asta mai târziu.

— Bun, dacă ne-am lămurit, putem pleca? întrebă Mat, care, la urma urmelor, nu era cătuși de puțin lămurit, însă ardea de nerăbdare să scape de-acolo. Cu pași mărunți, cele trei îl urmară în coridor, însă apoi se opriră în jurul femeii de pe băncuță, care le privi și scânci.

— Vă rog. Am să mă întorc în Lumină. Jur să vă dau ascultare. Am să jur, cu Sceptra Legămintelor în mână. Vă rog să nu...

Mat tresări, văzând-o pe Nynaeve care făcu, pe neașteptate, un pas în spate, apoi ridică pumnul și o culcă pe cealaltă la pământ dintr-o lovitură, lăsând-o să zacă, de asta dată cu ochii închiși complet, dar în aceeași poziție în care o găsiseră.

— S-a dus, spuse încântată Elayne.

Egwene se aplecă să scotocească în punga femeii, luând de-acolo ceva ce Mat nu izbuti să vadă.

— Da. E minunat. Ceva s-a schimbat atunci când ai lovit-o, Nynaeve. Nu știu ce, dar am simțit totul.

— Și eu, încuviință Elayne.

— După mine, aș vrea să o schimb din cap până-n picioare, rosti sumbră Nynaeve, apoi îi luă capul lui Egwene în mâini. Aceasta se ridică pe vârfuri și căscă gura. Pe dată, Nynaeve o lăsă și se apropie de Elayne, iar Mat observă că toate vânătăile lui Egwene dispăruseră. Elayne scăpă la fel de iute.

— Sânge și cenușă! mârâi Mat. Ce-nseamnă asta? Ai pocnit o femeie neajutorată. Nici nu se putea mișca, din câte-am văzut.

Toate trei se întoarseră către el și, dintr-odată, aerul păru să se închege de jur împrejurul său, făcându-l să geamă înfundat. Se ridică în aer, cam la un picior deasupra podelei. „Of, arde-m-

ar, Puterea! Atâta m-am temut ca nu cumva nemernicele de Aes Sedai s-o folosească împotriva mea, și poftim! Tocmai astea pe care am venit să le salvez? Arde-m-ar focul și lua-m-ar toți dracii!”

— Nu pricepi nimic, Matrim Cauthon, spuse încordată Egwene.

— Și până ai să pricepi, se auzi și Nynaeve, încă și mai încordată, îți propun să-ți ții gura.

Elayne se mulțumi să-i arunce o privire care-i aminti de maică-sa, atunci când pleca să caute o nuielușă, făcându-l, cine știe de ce, să le rânjească așa cum îi rânjea și ei – și tocmai asta o făcea să caute nuiaua. „Arde-m-ar, dacă pot face așa ceva, cum or fi izbutit alea să le închidă în temniță?”

— Nu pricep decât că v-am scos dintr-un necaz din care nu puteați ieși singure, și-mi arătați la fel de multă recunoștință ca unul din Taren Ferry pe care-l chinuie durerile de dinți, ce mama mă-sii!

— Ai dreptate, spuse Nynaeve, lăsându-l să cadă la pământ atât de iute încât îi scrâșniră măselele. Mă doare s-o spun, Mat, dar ai dreptate.

Se simți ispitit să-i dea un răspuns mușcător, dar tonul ei nu se îmblânzise decât foarte, foarte puțin.

— Bun, putem pleca? Cât mai țin luptele, Sandar zice că vă putem scoate pe o porțiță care dă spre râu.

— Încă nu plecăm, Mat, spuse Nynaeve.

— Am de gând s-o găesc pe Liandrin și s-o jupoi, zise Egwene, pârand de-a dreptul hotărâtă.

— Eu nu vreau decât s-o bumbăcesc pe Joiya Byir până începe să scheaune, zise Elayne. Dar m-aș mulțumi și cu alta dintre ele.

— Ați surzit cu toatele? se răsti Mat. Acolo se poartă o luptă! Am venit să vă salvez, și asta am de gând!

Egwene trecu pe lângă el și-l mângâie pe obraz. Elayne făcu la fel. Nynaeve se mulțumi să pufnească. Privindu-le, Mat rămase cu gura căscată.

— Tu de ce nu zici nimic? se răsti la Sandar.

— Păi, am văzut cu ce te-ai ales, dacă ai spus prea multe, răspunse acesta. Nu-s prost.

— Uite ce-i, eu în miezul unei lupte nu mă bag! zbieră Mat, în urma femeilor care tocmai ieșeau prin ușa micuță. Vă las aici, ați auzit?

Dar nici măcar nu se întoarseră să-l privească. „Au să-și piardă viețile, sunt convins! O să le străpungă cu sabia, în vreme ce ele se uită în altă parte!” Mârâind, își luă bâta pe umăr și porni după ele.

— Haide odată, îi strigă lui Sandar. Dacă tot am ajuns până aici, n-am de gând să le las să moară acum!

Celălalt îl ajunse din urmă în încăperea plină de bice. Cele trei plecaseră deja, dar Mat era sigur că avea să le găsească ușor. „Nu trebuie decât să mă uit după unii spânzurați în aer, ce mama mă-sii! Muieri nebune!”, se gândi el și iuți pasul.

Perrin străbătea cu pași mari coridoarele fortăreței, căutând vreun semn care să-l conducă spre Faile. O mai salvase încă de două ori – mai întâi scoțând-o dintr-o colivie de fier, precum cea în care fusese închis Aielul din Remen, apoi sfărâmând un cufăr de oțel, pecetluit cu semnul șoimului. De fiecare dată ea se topise, ca și cum n-ar fi fost, după ce-i rostise numele. Sarsar tropăia alături de el, adulmecând aerul. Și lui Perrin i se ascuțise mirosul, dar al lupului era încă și mai și – tot Sarsar îl condusesese și la cufăr.

Se întrebă dacă avea să ajungă vreodată să o elibereze cu adevărat. De multă vreme, sau cel puțin așa i se părea, nu mai găsise nici un semn. Coridoarele din Stâncă erau pustii – lămpile ardeau, pe pereți erau atârinate tapiserii și arme, dar nu se mișca nimic, în afară de el și de Sarsar. „Și de Rand, după cum mi s-a părut.” Vreme de o clipă, zărise un bărbat care alerga de parcă pornise în urmărirea altuia. „Dar nu putea fi el. Nu putea. Și totuși, cred că el a fost.”

Dintr-odată, Sarsar iuți pasul, îndreptându-se către alte două uși înalte, turnate, de aceasta dată, în bronz. Perrin încercă să se țină după el, se împiedică și căzu în genunchi, întinzând brațul ca să se sprijine și să nu cadă drept în nas. Se simți cuprins de o slăbiciune, de parcă toți mușchii i s-ar fi înmuiat. Nici măcar după ce-și reveni, nu-și recapătă chiar toate puterile. Îi veni foarte greu să se ridice. Când o făcu, îl zări pe Sarsar care se întorsese cu ochii la el. „Ești prea pătimăș, Tăurașule. Carnea slăbește, iar ție nici nu-ți pasă de ea. În curând, carnea și visul vor muri, împreună.”

— Găsește-o, spuse Perrin. Atât îți cer. Găsește-o pe Faile.

Privirile lor, amândouă aurii, se întâlneau. Lupul se întoarce și se îndrepta către ușa. „E acolo, Tăurașule.” Perrin ajunse și el, și trase, dar ușa nu se clinti. Părea cu neputință de deschis, nu avea nici clanță, nici vreun loc din care s-o poți apuca. În metal se întrezărea o incrustație, atât de fină încât de-abia o putea urmări. Șoimi. Mii de șoimi minusculi. „Trebuie s-o găsec aici. Nu cred că mai pot îndura multă vreme.” Scoțând un strigat, izbi cu ciocanul în bronzul care răsună, precum un gong uriaș. Lovi din nou, cu un sunet încă și mai adânc. Lovi a treia oară, iar bronzul se sfărâmă ca sticla.

Înăuntru, cam la o sută de pași de ușa zdrobită, se afla un șoim încătușat pe un stâlp, în mijlocul unui cerc de lumină. Restul încăperii era cufundat în beznă. Se auzea un foșnet slab, ca și cum acolo s-ar fi ascuns sute de înaripate. Perrin păși în cameră, iar un șoim veni în picaj de cine știe unde și îl zgârie cu ghearele pe față. Își acoperi ochii cu brațul – ghearele puternice i se înfipseră în antebraț – și porni împleticit către stâlp. Se simți iarăși atacat, șoimii cădeau asupra lui să-l lovească, să-l sfâșie, dar nu se opri. Sângele îi curgea șiroaie pe brațe și umeri, dar, apărându-și în continuare ochii cu brațul, el nu-și luă privirea de la stâlp. Își pierduse ciocanul, nici nu știa pe unde, însă era convins că, dacă pleca să-l caute, avea să moară înainte să izbutească.

Ajunse lângă stâlp, dar ghearele nemiloase îl siliră să cadă în genunchi. Trase cu ochiul, pe sub braț, la șoimița încătușată, care-l privi, la rândul său, cu ochi întunecați, fără să clipească. Era legată de picior cu un lanț, ferecat în jurul stâlpului cu un lăcățel de forma unui arici. Apucă lanțul în ambele mâini, fără să-i pese de vârtejul de gheare care se stârnise împrejurul său, și, cu ultimele puteri, îl rupse. Durerea și năvala celorlalți șoimi îl cufundară în beznă.

Când deschise ochii, se trezi pradă unui chin cumplit, ca și cum brațele și umerii i-ar fi fost sfâșiați de sute de pumnale. Dar nu avea importanță. Faile erau acolo, îngenuncheată lângă el, cu ochii săi negri și migdalați plini de îngrijorare, ștergându-l pe față cu o bucată de pânză, deja plină de sânge.

— Bietul meu Perrin, spuse ea, încet. Bietul meu fierar. Ce ți-au făcut?

Cu mare greutate, căci fiecare mișcare îl durea, întoarce capul. Se afla în sălița cea retrasă de la hanul Stelei, iar lângă

unul dintre picioarele mesei zăcea o bucată de lemn de forma unui arici, ruptă în două.

— Faile, șopti. Șoimița mea.

Rand descoperi că nu părăsise Inima Stâncii, însă, acum, locul arăta altfel. Bărbații care se luptau dispăruseră, la fel și leșurile. Rămăsese singur. Pe neașteptate, un sunet pătrunzător de gong străbătu fortăreața, apoi altul, făcând să răsunе până și lespezile pe care călca. Gongul răsună și a treia oară, dar se întrerupse brusc, de parcă s-ar fi sfârșit. Împrejur se lăsă liniștea.

„Unde oi fi? se întrebă. Și, mai presus de asta, unde o fi Ba'alzamon?”

Ca pentru a-i răspunde, o rază sclipitoare, precum cea pe care o văzuse la Moiraine, izbucni dintre coloane, îndreptându-i-se drept spre piept. Din instinct, își răsuci încheietura, ridicând sabia și, tot din instinct, îndreptă către Callandor undele de Putere, un potop de *saidin* care făcu sabia să strălucească încă și mai puternic decât raza care venea către el. Vreme de o clipă, se clătina între viață și moarte, convins că potopul avea să-l distrugă.

Raza de lumină lovi tăișul sabiei și se desfăcu în două, curgând pe lângă el. Își simți haina pârlită, simți mirosul de lână pârlită. În spatele său, cele două unde de flăcări înghețate, de lumină lichidă, se izbiră de coloanele din piatră roșie. Acolo unde o atinseseră, piatra dispăru de parcă nu ar fi fost, iar razele trecură mai departe, către alte coloane, retezându-le și pe acestea într-o clipă. Inima Stâncii se clătina, pe măsura ce coloanele se prăbușeau, ridicând nori de praf și vârtejuri de așchii. Însă ceea ce cădea în calea razelor pur și simplu dispărea fără urmă.

Dintre umbre se auzi un răget de ură, iar lumina albă, pură, dispăru.

Rand roti sabia prin aer, de parcă lovea în cineva aflat chiar dinaintea lui. Strălucirea albă care ascundea tăișul se întinse, se lungi și străpunse coloana dindărătul căreia răsunase urletul. Piatra șlefuită se rupse ca mătasea. Coloana fremăta; o parte se desprinsе și căzu din tavan, sfărâmându-se pe podea în blocuri uriașe, zimțuite. După ce zgomotul prăbușirii se stinse, Rand auzi sunetul pașilor pe piatră. Se îndepărtau în fugă.

Ținând Callandor la îndemână, se grăbi pe urmele lui Ba'alzamon.

Arcada înaltă prin care se ieșea din Inima Stâncii se prăbuși de îndată ce o ajunse. Întregul perete căzu, în nori de praf și de piatră, parcă vrând să-l îngroape, însă Rand lovi, cu ajutorul Puterii, și piatra se făcu praf și se risipi. Fugi mai departe. Nu era sigur ce făcuse, sau cum, dar nu avea vreme să se gândească. Fugi după Ba'alzamon, care căuta să scape, conducându-se după zgomotul pașilor săi.

Din senin, asupra lui se năpustiră Myrdraali și troloci, siluete uriașe, monstruoase, chipuri lipsite de ochi, toți turbați și porniți să omoare. Erau cu sutele. Se înghesuiră înaintea și în urma lui, căutând să-l străpungă cu săbiile ca niște coase și lamele din oțel negru, ucigător. Fără să știe cum, Rand îi preschimbă pe toți în abur care se risipi în fața lui și dispăru. Văzduhul dimprejurul său deveni, pe neașteptate, un nor de funingine care-l sufoca, îi încleia narile, îl împiedica să mai răsuflă - însă el îl preschimbă la loc în aer curat, într-o ceață răcoroasă. De sub tălpile sale, din pereți, din tavan izbucniră flăcări, jeturi furioase care pârjoliră tapiseriile și covoarele, mesele și cuferele, făcându-le cenușa pe toate, și luară cu ele podoabele și lămpile, într-o ploaie de picături de aur topit. Rand le înăbuși pe dată, făcând să se întindă peste podeaua de piatră un covor, ca de lac roșu.

Pietrele dimprejurul său păliră, preschimbându-se într-un soi de ceață. Fortăreața însăși păli. Realitatea se înfioră - Rand o simți cum începea să se deșire, iar el odată cu ea. Era împins undeva în afară, către un loc în care nu exista nimic. Callandor ardea ca un soare în mâinile sale, făcându-l să se teamă că avea să se topească. Sau să-l topească pe el, cu acea revărsare de Putere, acel potop pe care, în cele din urmă, izbuti să-l conducă pentru a închide hăurile căscate în jur, pentru a nu se prăbuși dincolo de pragul existenței. Fortăreața se întări la loc.

Nu înțelegea ce făcuse și nici măcar nu încerca. Puterea Supremă clocotea în el, până ce îl făcu aproape să uite de sine, aproape să nu mai fie. Esența lui aproape dispăru. Echilibrul său fragil se clătină. De ambele părți erau prăpăstii fără fund, era uitarea, era Puterea care curgea prin el în sabie și amenința să-l șteargă de pe fața pământului. Numai atunci când dănuia ca pe un fir de ață, la hotarul dintre ființă și neființă, se simțea într-o

oarecare siguranță. În pumnul său ardea Callandor, ca un soare, iar undeva, în străfunduri, pâlpâind ca o lumânare prinsă în miezul unei furtuni, găsi un gând – câtă vreme avea sabia, putea face orice. Orice.

Alergă de-a lungul unor coridoare nesfârșite, dănțuind pe marginea prăpastiei, urmărindu-l pe cel care voia să-l omoare, care trebuia să piară de mâna lui. De data aceasta nu se mai putea sfârși decât într-un singur fel. De data aceasta, unul dintre ei trebuia să moară! Era limpede că o știa și Ba'alzamon, pentru că fugea mereu, se ascundea astfel încât Rand se putea călăuzi numai după zgomotele trecerii sale, însă chiar și așa, în goană, ridica fortăreața, care nu era adevărata Stâncă din Tear, împotriva lui Rand, iar acesta se împotrivea ajutat de instincte, de intuiții și de noroc, se lupta și fugea de-a lungul acelei margini, într-un echilibru desăvârșit cu Puterea, unealta și arma care avea să-l distrugă, dacă șovăia. Sălile se umplură de sus până jos cu apă, grea și neagră precum la fundul mării, înăbușind orice urmă de viață, dar Rand făcu aerul la loc, fără să știe cum, și fugi mai departe. Pe neașteptate, văzduhul se îngreună, până ce ajunse să-l apese ca un munte, din toate părțile. În ultima clipă, înainte să fie strivit, Rand alese câteva unde din potopul de Putere pe care-l ducea cu sine – nu știa cum, sau care, sau de ce, totul se întâmpla mult prea repede pentru a mai putea gândi sau înțelege – și apăsarea dispăru. Îl urmări pe Ba'alzamon, și, deodată, aerul deveni piatră, apoi lavă, apoi se risipi cu totul, lăsându-l fără suflu. Apoi se simți greu și împovărat, chinuindu-se să-și ridice tălpile de la pământ, apoi ușor ca aerul, de parcă începuse să plutească. Fălci nevăzute se căscau pentru a-i smulge mintea din trup, pentru a-i devora sufletul. Dar el zădărnici fiecare capcană și, fără să știe cum, îndreptă tot ceea ce stricase Ba'alzamon, încercând să-l ajungă. Ca prin vis, își dădu seama că restabilise echilibrul natural al lucrurilor, le silise să se așeze unde trebuia, de-a lungul aceluia hotar, subțire ca un fir de ață, dintre a fi și a nu fi. Dar gândul rămase singur, într-un colțișor al minții sale, căci întreaga atenție îi era îndreptată către dușmanul urmărit și către moartea care trebuia să pună capăt goanei.

Apoi ajunse iarăși în Inima Stâncii, furișându-se printre mormanele de dărâmături care fuseseră cândva un perete. Unele dintre coloane atârnavă în aer ca niște dinți sfărâmați. Iar

Ba'alzamon se trăgea îndărăt din fața lui, cu ochii în flăcări, învăluit în umbre. Din trup păreau să-i plece linii întunecate, ca niște fire de oțel, care pătrundeau în bezna îngrămadită împrejurul său, pierzându-se undeva departe.

— N-am să mă las distrus! striga Ba'alzamon; în gură îi mugeau flăcările, iar urletele sale răsunau printre coloane. Nu pot fi învins! Ajută-mă!

Bezna care-l împrejuia i se aduna în mâini, într-un glob de întunecime atât de adâncă încât părea să înăbușe chiar și lumina pe care o răspândea Callandor. În flăcările care-i țineau loc de ochi i se aprinse, dintr-odată, o sclipire triumfătoare.

— S-a terminat cu tine! strigă și Rand; Callandor i se răsuci în mâini. Lumina sa împrăstie bezna, reteză corzile negre ca oțelul care-l țineau pe Ba'alzamon, iar acesta începu să se zbată. Părea să se micșoreze și să se mărească în același timp, de parcă erau doi. S-a terminat cu tine! repetă Rand, și îi înfipse în piept tăișul sclipitor.

Ba'alzamon urlă, iar flăcările de pe chipul său pâlpâiră nestăpânite.

— Nebunule! mugi. Marele Stăpân al întunericului nu poate fi învins!

Rand scoase sabia, iar trupul lui Ba'alzamon se lăsă moale și începu să cadă. Umbrele care-l împrejuiau dispărură. Și, pe neașteptate, Rand se trezi în altă inimă a Stâncii, înconjurat de coloane încă întregi, de oameni care se luptau, strigau, mureau, oameni cu văluri și oameni cu platoșe și coifuri. Moiraine zăcea încă, prăbușită la picioarele unei coloane din piatră roșie. Iar la câțiva pași de Rand zăcea leșul unui bărbat, culcat pe spate, cu o gaură fumegândă în piept. Era de vârstă mijlocie și putea să fi fost arătos, numai că în locurile în care ar fi trebuit să-i fie ochii și gura se aflau numai niște goluri din care se înălțau pale de fum negru. „Am făcut-o! se gândi Rand. L-am ucis pe Ba'alzamon, pe Shai'tan! Am câștigat Ultima Bătălie! Pe Lumină, sunt Dragonul Renăscut! Sunt cel care-a frânt popoarele, a provocat Frângerea Lumii! Nu! Am să pun capăt frângerii și morții! Am s-o silesc să dea înapoi!” Ridică deasupra capului sabia, împrejurul căreia trosneau fulgere argintii, înălțându-se către uriașa cupola de deasupra.

— Opriți-vă! strigă; lupta încetă. Oamenii îl priveau uimiți, pe deasupra vălurilor negre, pe dedesubtul coifurilor rotunde. Sunt

Rand al'Thor! rosti, cu glas puternic, ca să fie auzit de toți. Sunt Dragonul Renăscut!

Strânsă în pumnul său, Callandor sclipea. Unul câte unul, oamenii cu văluri și cei cu coifuri îngenunchează în fața lui, strigând:

— Dragonul a renăscut! Dragonul a renăscut!

CAPITOLUL 56

Neamul Dragonului

*P*este tot, prin Tear, oamenii se treziră odată cu zorii, vorbind despre ce visaseră, despre visurile în care Dragonul se lupta cu Ba'alzamon în Inima Stâncii, iar când privirile lor se înălțară către uriașa fortăreață, văzură o flamură care flutura drept în vârf. Pe un câmp alb se profila o siluetă cu trupul lung și răsucit, precum un șarpe uriaș, cu solzi stacojii și aurii, dar și cu o coamă ca de leu și patru picioare, cu câte cinci gheare la capete. Din Stâncă ieșiră oameni uimiți și temători care povesteau cu glas scăzut ce se întâmplase peste noapte, iar bărbații și femeile ieșiră cu toții pe străzi, plângând și strigând că se îndeplinise ceea ce fusese menit.

— Dragonul! răsunau glasurile lor. Al'Thor! Dragonul! Al'Thor!

Trăgând cu ochiul printr-o fereastră îngustă, undeva, sus, în fortăreață, Mat clătină din cap, ascultând glasurile care se înălțau în valuri din oraș. „Poate chiar așa o fi, mai știi?” Deja îi venea foarte greu să se împace cu gândul că Rand era într-adevăr acolo.

Toți cei dinăuntrul Stâncii păreau să aibă aceeași părere cu cei de-afară sau, dacă nu, nu lăsau să se vadă. În noaptea trecută nu apucase să-l vadă pe Rand decât o dată, străbătând cu pași mari un coridor, cu Callandor în mână, înconjurat de o duzină de Aieli cu vâlurile pe chipuri și urmat de o ceată de

oameni din Tear, câțiva Protectori ai Stâncii și, cei mai mulți dintre înalții Seniori care scăpaseră cu viață. Aceștia păreau să creadă că Rand avea să aibă nevoie de ajutorul lor pentru a stăpâni lumea; însă Aielii îi țineau la distanță, cu privirile lor aspre și, la nevoie, și cu sulile. Cât despre ei, credeau cu tărie că Rand era într-adevăr Dragonul, căruia îi spuneau Cel care vine cu Zorii. În fortăreață pătrunseseră aproape două sute de Aieli. Cam a treia parte dintre ei căzuse în luptă, dar uciseseră sau luaseră prinși de zece ori pe atâția Protectori.

Îndepărtându-se de fereastră, Mat îl zări pe Rhuarc. Într-un capăt al încăperii se afla un soi de raft pe roți, dintr-un lemn sculptat și șlefuit, deschis la culoare, cu dungi întunecate. Erau două roți între care fuseseră întinse rafturi orizontale, în așa fel încât acestea să nu se răstoarne, dacă roțile se învârteau. Pe fiecare raft se afla câte o carte legată cu aur, cu giuvaieruri incrustate în coperti. Aielul luase un volum și citea. Părea un soi de tratat. „Cine ar fi crezut că Aielii obișnuiesc să citească? Sau, mama mă-sii, că știu să citească?” se gândi Mat.

Rhuarc se uită spre el, cu ochii săi albaștri, netulburați. Mat întoarse iute capul, înainte să apuce celălalt să-i citească gândurile. „Măcar și-a ridicat vâlul, slavă Luminii! Arde-m-ar, Aviendha aia aproape că mi-a luat gâtul când am întrebat-o dacă știe să danseze și fără suliți.” Cât despre Bain și Chiad... cu ele era altă socoteală. Erau drăguțe, firește, și mai mult decât prietenoase, dar tot nu izbutea să o prindă pe una fără cealaltă. Bărbații Aieli păreau amuzați de încercările sale deznădăjduite; Bain și Chiad la fel, că veni vorba. „Femeile sunt ciudate, dar cele din neamul ăsta le întrec pe toate.”

Masa mare din mijlocul încăperii, frumos împodobită și poleită pe margini și în josul picioarelor sale groase, fusese menită pentru întâlnirile înalților Seniori. Jilțurile, ca niște tronuri, aveau spătarul înalt și încrustat cu însemnul orașului, Cornul de Lună, din foiță de aur, cornalină și mărgăritar, într-unul dintre ele ședea Moiraine, cu Egwene, Nynaeve și Elayne adunate împrejurul său.

— Tot nu-mi vine să cred că Perrin este în Tear, spunea Nynaeve. Ești sigură că e bine?

Mat clătină din cap. S-ar fi așteptat ca Perrin să fie cu ei în noaptea trecută, așa curajos și nesăbuit cum era.

— Când am plecat eu, era bine, spuse netulburată Moiraine. Cum îi merge acum, nu știu. Însoțitoarea lui este într-o primejdie destul de mare, și s-ar prea putea ca asta să-i facă și lui necazuri.

— Însoțitoarea? întrebă aspru Egwene. Ce...? Despre cine vorbești?

— Și ce soi de primejdii? făcu Nynaeve.

— Unele care nu trebuie să vă preocupe pe voi, răspunse liniștită femeia Aes Sedai. Am să mă duc la ea de îndată ce pot, în scurtă vreme. M-am oprit doar ca să vă arăt ce-am găsit printre celelalte ter'angreale și unelte ale Puterii pe care înalții Seniori le-au adunat de-a lungul anilor.

Scoase un lucrușor din punguță și-l puse pe masă în fața ei. Era un cerc cam cât palma unui bărbat, care părea făurit din două bucăți de forma unor lacrimi, lipite una de alta, prima neagră ca smoala, cealaltă albă ca zăpada. Mat își aminti că parcă mai văzuse și altă dată ceva de soiul ăsta. O pecete la fel de veche, dar sfărâmată. Văzuse chiar trei - nu la un loc, însă toate sparte. Dar era cu neputință, își aminti erau făurite din cuendillar și nici o putere, nici măcar Puterea Supremă, nu avea cum să le distrugă.

— Una dintre cele șapte peceti cu ajutorul cărora Lews Therin Ucigașul-de-Neam și cei o Sută de Tovarăși au ferecat temnița Celui Întunecat, spuse Elayne, dând din cap, de parcă voia să întărească ceea ce-și amintise.

— Mai bine spus, îi zise Moiraine, un obiect în care să se adune esența Puterii care pecetluiește. Dar, una peste alta, ai dreptate. În timpul Frângerii Lumii, cele șapte au fost răspândite peste tot și tănuite, pentru a fi în siguranță; după Războaiele Troloce, s-au pierdut cu adevărat. Parcă aș fi Verin, sfârși ea, pufnind.

— Pesemne că trebuia să ne așteptăm la așa ceva, clătină din cap Egwene. E a treia oară când Rand îl înfruntă pe Ba'alzamon și de fiecare dată era prin apropiere și o pecete, dacă nu chiar mai multe.

— Dar, de asta dată, e întreagă, rosti Nynaeve. Pentru prima dată, o pecete scapă nevătămată. Dar oare mai contează asta, acum?

— De ce să nu conteze? întrebă Moiraine, fără să ridice glasul, dar pe un ton cu atât mai amenințător.

Celelalte o privire încruntate. Mat își dădu ochii peste cap. Pălăvrăgeau la nesfârșit despre lucruri lipsite de importanță. Îl cam stânjenea și faptul că se afla atât de aproape de lucrul acela, acum că știa ce era. Cuendillarul era valoros, da, dar...

— Iertare, spuse.

Toate se întoarseră cu ochii la el, de parcă le întrerupsese dintr-o treabă de cea mai mare importanță. „Arde-m-ar! Le scot din temniță, le salvez viețile de atâtea ori, într-o singură noapte, și poftim, ce urât se uită la mine. Parc-ar fi toate Aes Sedai, nu doar una dintre ele, ce mama mă-sii! Și nici măcar nu mi-au mulțumit, așa-i? Ai crede că nu făceam decât să le stau în cale, și nu că le apăram de săbiile Protectorilor!” Cu voce tare, însă, începu spășit:

— Îmi îngăduiți și mie o întrebare? Ați tot vorbit de treburile astea de... Aes Sedai, dar mie n-ați binevoit să-mi explicați nimic.

— Mat? Începu amenințătoare Nynaeve, smucindu-și cosița, însă o întrerupse Moiraine:

— Ce vrei să știi? făcu ea, pe un ton calm și doar puțin nerăbdător.

— Vreau să știu cum de s-au întâmplat toate astea, zise el; ar fi vrut să nu ridice glasul, dar nu se putu abține. Stânca din Tear a căzut! Profețiile spuneau că asta nu se va-ntâmpla până ce nu vor sosi cei din Neamul Dragonului. adică noi suntem ăia, sau ce mama mă-sii? Voi, eu, Lan și vreo câteva sute de Aieli, fir-ar ei ai dracului?

Cândva, în cursul nopții, îl văzuse și pe Străjer care, după socoteala lui, era la fel de primejdios și de crud ca și Aieli. Prinzând privirea lui Rhuarc, se grăbi să adauge:

— Vai, iertare, Rhuarc, mi-a scăpat.

— Se prea poate, zise încet Moiraine. Eu am venit ca să-l opresc pe Be'lal să-l omoare pe Rand. Nu mă așteptam să văd fortăreața căzând. Poate că noi suntem, într-adevăr. Profețiile se îndeplinesc așa cum este merit, nu așa cum credem noi c-ar trebui.

„Be'lal.” Mat se înfioră. Auzise numele și în noaptea care trecuse, și nici pe lumină nu-i venea mai ușor. Dacă ar fi știut că unul dintre Rătăciți era liber – ba, încă, înăuntrul Stâncii – nici nu s-ar fi apropiat. Trase cu ochiul la Egwene, Nynaeve și Elayne. „Sau măcar m-aș fi furișat ca un șoarece, ce mama mă-sii, nu

culcând oamenii la pământ în stânga și-n dreapta!” Sandar plecase din fortăreață de îndată după revărsatul zorilor, chipurile ca să-i dea de știre Maicii Guenna. Mat credea, însă, că nu știa cum să scape mai iute de privirile celor trei, care nu se hotărâseră încă ce aveau de făcut cu el.

Rhuarc își dresese vocea, apoi începu să vorbească încet și încruntându-se adesea către covorul de mătase cu ciucuri roșii de pe podea, ca un om care încearcă să explice ceva despre care nici n-ar fi vrut să pomenească.

— Când un bărbat dorește să devină șef de clan, trebuie să meargă la Rhuidean, în ținuturile Aielilor Jenn, clanul care nu mai e. Și femeile care vor să fie înțelepte fac această călătorie, însă însemnele pe care le primesc, dacă există așa ceva, sunt cunoscute numai de ele. Bărbații care sunt aleși la Rhuidean, cei care scapă cu viață, se întorc cu un semn pe brațul stâng. Iată-l.

Își suflecă mâneca surtucului și a cămășii, și le arată antebrațul stâng, cu pielea mult mai albă decât cea de pe mâini sau de pe față. Avea acolo un tatuaj, atât de meșteșugit încât părea un semn din naștere: răsucită de două ori împrejurul antebrațului se vedea aceeași siluetă în stacojiu și aur care fâlfâia și pe flamura din vârful Stâncii.

— Acest nume, începu Aielul cu un oftat, lăsându-și mâneca la loc, nu este rostit decât printre șefii de clan și înțelepte. Noi suntem..., făcu apoi își dresese vocea, de parcă nu se încumeta să grăiască.

— Aielii sunt Neamul Dragonului, vorbi încet Moiraine, părând năucită – așa cum Mat nu o mai văzuse niciodată. Asta nu știam.

— Atunci s-a terminat, cu adevărat, zise Mat, întocmai cum spuneau Profețiile. De-acum putem pleca unde vedem cu ochii, fără alte griji. „De-acum Suprema n-o să mai aibă nevoie de mine să suflu în mizeria aia de Corn!”

— Cum poți spune așa ceva? întrebă Egwene. Nu înțelegi că Rătăciții sunt liberi?

— Ca să nu mai vorbim de Ajah cea Neagră, adăugă sumbră Nynaeve. Nu le-am prins decât pe Amico și pe Joiya. Unsprezece dintre ele au scăpat – tare aș vrea să știu cum! – și numai Lumina știe câte mai sunt despre care n-am aflat nimic.

— Da, spuse și Elayne, la fel de aspră. N-oi fi eu în stare să mă lupt cu un Rătăcit, însă pe Liandrin tot mai vreau s-o jupoi!

— Firește, se grăbi Mat să încuviințeze. Cum spuneți. „Au înnebunit? Acuma vor să plece pe urmele femeilor ăloră? Și ale Rătăciților?” Nu voiam să zic decât că partea cea mai grea s-a făcut. Neamul Dragonului a cucerit Stânca. Rand are Callandor, iar Shai'tan a murit.

Moiraine îl privi atât de urât încât, vreme de o clipă, i se păru că Stânca tremura sub tălpile sale.

— Taci din gură, nătângule! spuse ea, cu glas tăios. Dacă rostești numele Celui Întunecat, poți să-i îndrepti atenția asupra ta!

— Dar e mort! se împotrivi Mat. Rand l-a ucis. L-am văzut trupul. „Și ce mai putea... Nu mi-ar fi trecut prin cap că ceva poate putrezi atât de iute.”

— Ai văzut un simplu trup, atât, făcu Moiraine, cu o strâmbătură. Un trup de bărbat. Nu era Cel Întunecat, Mat.

Mat se uită la Egwene și la prietenele sale, care păreau la fel de uimite ca și el. Pe fața lui Rhuarc se citea, parcă, dezamăgirea că lupta pe care o crezuse câștigată nici nu fusese purtată încă.

— Atunci cine era? întrebă Mat. Moiraine, în mintea mea sunt niște găuri îndeajuns de mari pentru o căruță cu boi, dar îmi amintesc că Ba'alzamon mi-a apărut în vis! Îmi amintesc! Ardem-ar, cum să uit așa ceva? L-am recunoscut chipul, sau ceea ce mai rămăsese din el.

— Da, l-ai recunoscut pe Ba'alzamon, zise Moiraine. Sau măcar pe omul care-și spunea așa. Cel Întunecat trăiește, întemnițat în Shayol Ghul. Umbra se întinde încă peste Pânză.

— Să ne scalde și să ne apere Lumina, spuse Elayne, cu glasul slab.

— Credeam... credeam că de-acum numai de Rătăciți trebuia să ne temem.

— Ești sigură, Moiraine? zise Nynaeve. Rand era convins – și încă este – că l-a ucis pe Cel Întunecat. Din ce-am înțeles de la tine, s-ar zice că Ba'alzamon nici măcar nu era Cel Întunecat. Nu mai pricep nimic! De unde ești atât de sigură pe tine? Și cine era omul ucis?

— E ușor de răspuns, Nynaeve. Oricât de repede ar fi putrezit, trupul pe care l-am văzut era un trup de om. Chiar crezi că, dacă ar fi fost cu adevărat Cel Întunecat, ar fi avut așa un trup? Rand a ucis un om. Poate că era primul dintre Rătăciții scăpați, sau

poate că nu a fost niciodată ferecat. S-ar putea să nu aflăm niciodată.

— Cred că... cred că știu eu cine era, începu Egwene, apoi se opri, încruntându-se, parcă nesigură pe sine. Sau măcar pot presupune. Verin mi-a arătat o pagină dintr-o carte străveche în care erau pomeniți, împreună, Ba'alzamon și Ishamael. Era aproape cu neputință de înțeleș, de parcă ar fi fost un poem de demult, dar îmi amintesc ceva despre „un nume care ascunde un altul”. Poate că Ba'alzamon era Ishamael.

— Poate, zise Moiraine. Poate era Ishamael. Dar, chiar și așa, cel puțin nouă din treisprezece sunt încă în viață. Lanfear, Sammael, Rahvin și... Puah! Nici măcar faptul că știm că unii dintre aceștia sunt liberi nu este cel mai important, continuă ea, atingând discul alb și negru de pe masă. Trei pecetei s-au sfărâmat. Numai patru mai țin încă. Numai patru pecetei, care stau între Cel Întunecat și noi, și s-ar prea putea ca, în ciuda lor, el să poată, cumva, atinge lumea. Bătălia – sau hărțuiala asta, pe care-am câștigat-o aici, nu este nici pe departe ultima.

Mat își privi prietenele. Păreau să fi ajuns la o hotărâre, cu toatele. Încă se mai codeau un pic, de parcă ar fi vrut ca nimic din ceea ce auziseră să nu fi fost adevărat, dar știau ce aveau de făcut. Scutură din cap. „Femeile naibii! Sunt gata să meargă mai departe, să se ia după Ajah Neagră, să încerce să se lupte cu Rătăciții și cu Cel Întunecat, tu-i mama mă-sii. Ei, ar face bine să nu mai aibă impresia că am să mă țin după ele să le scot la liman. Sau, măcar, să nu fie convinse de asta.”

În vreme ce el încerca să găsească ceva de spus, una dintre cele două uși înalte se deschise, lăsând să intre o tânără femeie înaltă și maiestuoasă, care purta pe frunte o coroană mică, împodobită cu un uliu de aur, cu aripile desfăcute. Pletele sale întunecate îi curgeau pe umerii albi și lăsați dezgoliți de rochia din cea mai fină mătase roșie. Și sânii, pe care Mat îi cântări din priviri și-i găsi foarte reușiți, erau, în mare parte, la vedere. O clipă, ea îl cercetă pe Rhuarc cu ochii mari și întunecați, apoi se întoarse către femeile de la masă, cu care se purta foarte rece și poruncitoare. Pe Mat nici măcar nu părea să-l fi băgat în seamă.

— Nu sunt obișnuită să fiu trimisă cu solii, le spuse, fluturând cu mâna gingașă un pergament împăturit.

— Și cine ești dumneata, copilă? întrebă Moiraine.

Tânăra își îndreptă umerii, cu un gest încă și mai trufaș – ceea ce lui Mat i s-ar fi părut cu neputință.

— Sunt Berelain, întâia din Mayene, răspunse, apoi aruncă pergamentul pe masă, în fața lui Moiraine, cu un gest scurt, și dădu să iasă.

— O clipă, copilă, zise Moiraine, desfăcând foaia. Cine ți-a dat asta? Și de ce-ai primit s-o aduci, dacă spui că nu ești obișnuită să ți se dea porunci?

— Nu... nu știu, făcu Berelain, cu fața la ușă, părând uimită. Femeia care mi-a dat-o era... impresionantă.

Se scutură, parcă pentru a-și regăsi buna părere despre sine însăși, apoi se uită la Rhuarc, zâmbindu-i ușor.

— Dumneata ești conducătorul Aielilor? Luptele m-au trezit din somn. S-ar putea să te chem să cinezi cu mine. Cândva, în scurtă vreme, spuse, și se uită, peste umăr, către Moiraine. Mi s-a spus că Dragonul Renăscut a cucerit Stânca. Anunțați-l pe Seniorul Dragon că întâia din Mayene va lua, astă-seară, cina cu domnia sa.

Și plecă din cameră, în pas de defilare – Mat nu găsea nici o altă cale de a descrie acel alai măreț, alcătuit dintr-o singură femeie.

— Asta ar fi numai bună de novice, în Turn, rostiră Egwene și Elayne, aproape în același timp, apoi își zâmbiră scurt.

— la ascultați, zise Moiraine. Lews Therin a fost al meu, este al meu și va fi al meu pentru vecie. Ți-l dau în grijă, să mi-l păstrezi până vin după el. Este semnat „Lanfear”. Și tu credeași că s-a sfârșit? făcu, întorcându-și privirea netulburată către Mat. Ești ta'veren, Mat, o iță din Pânză care este cu mult mai prețioasă decât altele. Ești cel care-a sunat din Cornul lui Vaiere. Pentru tine, nimic nu s-a terminat, încă.

Îl priveau cu toții – Nynaeve cu tristețe, Egwene de parcă era prima oară când îl vedea, Elayne ca și cum se aștepta să-l vadă preschimbat în altceva, iar Rhuarc cu un soi de respect – de care Mat, la urma urmei, s-ar fi putut lipsi.

— Ei, firește, le zise. „Arde-m-ar!” înțeleg. „Mă întreb cât îi mai ia lui Thom să-și revină. E vremea s-o luăm la fugă. Poate vine și Perrin cu noi.” Vă puteți bizui pe mine.

De afară încă mai răsunau strigăte: „Dragonul! Al'Thor! Dragonul! Al'Thor! Dragonul! Al'Thor! Dragonul!”

„Și stă scris că nici un alt braț în afară de al lui nu va cuprinde Sabia din Stânca, însă el a scos-o afară, ca o flacăară strânsă în pumn, iar strălucirea sa a pârlolit lumea. Așa a început. Așa îi cântăm Renașterea. Așa cântăm începuturile.”

— fragment din ***Do'în Toldara te,***
Cântecele Ultimei Vârste, Quarto Nouă:
Legenda Dragonului,
Compusă de Boanne,
Maestră-n Cântece la Taralan,
Vârsta a Patra

GLOSAR

REMARCĂ ASUPRA DATELOR DIN ACEST GLOSAR

De la Frângerea Lumii, pe scara largă s-au folosit trei sisteme de înregistrare a datelor. Primul consemna anii de după Frângere (DFL). De vreme ce anii Frângerii și cei imediat următori au fost cu totul haotici, iar calendarul acesta a fost adoptat la aproape o sută de ani după sfârșitul Frângerii, punctul său inițial a fost stabilit arbitrar. La sfârșitul Războaielor troloce, multe cunoștințe s-au pierdut, într-atât de multe încât s-a iscat și o dispută cu privire la anul precis în care se ajunsese, după vechiul sistem, așa că a fost propus un nou calendar, care începea cu sfârșitul războaielor, în cinstea presupusei eliberări de amenințarea trolocilor, calendar care consemna fiecare an ca fiind un An Liber (AL). după tulburările, masacrele și distrugerile provocate de Războiul de O Sută de Ani, a apărut un al treilea calendar, cel al Noii Ere (NE) care este folosit și acum.

Adevăratul Izvor: Forța motrice a universului, cea care face să se învâртеască Roata Timpului. Este alcătuit din două părți – jumătatea masculină (*saidin*) și jumătatea feminină (*saidar*), care se luptă una cu cealaltă și în același timp se ajută. *Saidin* poate fi folosită doar de bărbați, iar *saidar* doar de femei. De la

Începutul Vremii Nebuniei, *saidin* a fost pângărit de atingerea Celui Întunecat. *Vezi și: Puterea Supremă.*

Aes Sedai: Mânuitoare ale Puterii Supreme. Începând cu Vremea Nebuniei nu mai există decât femeile Aes Sedai. Privite cu neîncredere și temute, chiar urâte de unii, sunt considerate de mulți vinovate de Frângerea Lumii și se crede în general că se amestecă în treburile diferitelor neamuri. În același timp, puțini sunt conducătorii care nu au o sfetnică dintre femeile Aes Sedai, chiar și în acele țărâmurile unde o astfel de legătură trebuie ținută secretă. după ce se obișnuiesc cu Puterea, femeile Aes Sedai par să nu mai îmbătrânească. Iată de ce, o femeie în vârstă poate să nu aibă decât, cel mult, câteva fire cărunte. *Vezi și Ajah: Suprema Înscăunată, Vremea Nebuniei.*

Aiel: Neamul din Pustiul Aiel. Oameni cruzi și curajoși. Își acoperă chipul cu un văl înainte să ucidă, ceea ce a dus la folosirea expresiei „a te purta ca un Aiel cu văl pe față” pentru a descrie pe cineva violent. Războinici necruțători atât înarmați, cât și cu mâinile goale, nu ar pune niciodată mâna pe o sabie. Cântăreții lor îi însoțesc în bătălii pe muzică de dans, iar Aielii numesc bătălia „Dansul” și „Dansul sulitelor”. *Vezi și: Frățiile războinice ale Aielilor, Pustiul Aiel.*

Ajah: Frății în rândul femeilor Aes Sedai, fiecare dintre ele, în afară de Suprema Înscăunată, făcând parte dintr-una. Sunt desemnate prin culori: Ajah Albastră, Ajah Roșie, Ajah Albă, Ajah Verde, Ajah Brună, Ajah Galbena și Ajah Cenușie. Fiecare dintre aceste frații are o filosofie proprie cu privire la folosirea Puterii Supreme și la țelurile femeilor Aes Sedai. De exemplu, Ajah Roșie își pune toată energia în slujba găsirii și domolirii bărbaților care încearcă să mânuiască Puterea Supremă. Ajah Brună, pe de altă parte, evită implicarea în treburile lumești și este în căutarea cunoașterii. Ajah Albă, care nu pune mare preț pe lume și pe ființele umane, se dedică filosofiei și căutării adevărului. Ajah Verde (numită, în vremea Războaielor Troloace, Ajah Luptătoare) se pregătește pentru a se lupta cu Stăpânii Spaimei, atunci când vine Tarmon Gai'don. Există zvonuri referitoare la o Ajah Neagră, care l-ar sluji pe Cel Întunecat.

Ajah Roșie: Vezi: Ajah.

Alarma Mosvani: Femeie Aes Sedai din Ajah Verde.

Alaiul Sălbatic: Mulți oameni cred că Cel Întunecat, zis și Taica Prăpădurilor, iese noaptea la vânătoare de suflete, împreună cu

„câinii negri”, Dulăii-Strigoi. Acesta este Alaiul Sălbatic. Dulăii-strigoi pot fi împiedicați să vâneze, dacă este o noapte ploioasă, însă, odată ce-au luat urma, trebuie înfrunțați și uciși. Victimele lor nu pot scăpa cu fuga. Se crede și că, numai dacă sunt zăriți, Dulăii prezic moartea celui care-i vede sau a unei rude apropiate.

A/ese: Tinere care se pregătesc pentru a fi Aes Sedai și care au ajuns destul de puternice, trecând de felurite încercări. În general, e nevoie cam de cinci până la zece ani pentru ca o novice să fie Aleasa. Regulile cărora trebuie să li se supună Alesele sunt mai puține decât pentru novice. Mai mult, ele au dreptul de a-și selecta învățăturile care le interesează, într-o anumită măsură, precum și de a purta inelul cu Marele Șarpe, dar numai pe arătătorul de la mâna stânga. Ajunsă Aes Sedai, o Aleasă este inclusă în Ajah dorită, capătă dreptul de a purta șalul și-și poate muta inelul pe orice deget. Poate, de asemenea, să nu-l poarte, dacă situația o cere.

al''Meara, Nynaeve: Femeie din Emond's Field, din districtul numit Ținutul celor Două Râuri, din Regatul Andor. Fostă Meștereasă, acum Aleasa în Turnul Alb.

Al''Thor, Rand: Tânăr, cândva păstor, din Emond's Field. Este ta'veren și a fost proclamat Dragonul Renăscut.

al''Vere, Egwene: Tânără din Emond's Field, care se instruește pentru a deveni Aes Sedai.

Amalasan, Guaire: Vezi: Războiul celui de-al Doilea Dragon.

Anaiya: Femeie Aes Sedai din Ajah Albastră.

angreal: Obiect foarte rar care permite oricărei persoane capabile să conducă Puterea Supremă să stăpânească o parte mai mare din aceasta Putere decât ar putea să facă fără nici un ajutor.

Relicvă din Vârsta Legendelor, nu se mai știe cum era făurit. În lume nu există prea multe. *Vezi și: sa'angreal, ter'angreal.*

Arad Doman: Neam aflat pe malurile Oceanului Aryth.

Arafel: Unul dintre Ținuturile de la Hotar. Însemnul Arafelului reprezintă trei trandafiri albi pe fond roșu, alături de trei trandafiri roșii pe fond alb.

Aripă-de-Șoim, Artur: Rege legendar (AL 943 – 994) care a unit toate ținuturile de la apus de Osia Lumii, precum și câteva de dincolo de Pustiul Aiel. A trimis chiar și oștiri peste Oceanul Aryth (AL 992), dar legăturile cu acestea s-au pierdut la moartea

lui, care a declanșat Războiul de o sută de ani. Blazonul său reprezenta un șoim auriu în zbor. *Vezi și: Războiul de O Sută de Ani.*

Avendesora: în Limba Veche, „Copacul Vieții”. Pomenit în multe povești și legende.

Avendoraldera Copac care creștea în Cairhien, dintr-o mlădiță desprinsă din Avendesora. Mlădița era un dar de la Aieli, datând din 566 NE. Totuși, nu exista nici un fel de informații despre posibila legătură dintre Aieli și Avendesora. *Vezi și: Războiul cu Aielii.*

Aviendha: Femeie din septul celor Nouă văi al Aielilor Taardad; *Far Dareis Mai*, „Fecioară a Lăncii”.

Aybara, Perrin: Tânăr, fost ucenic de fierar, din Emond's Field.

Ba'alzamon: în limba trolocilor, „Inima Întunericului”. Se crede că este numele dat de troloci Celui Întunecat. *Vezi și: Cel Întunecat, troloci.*

Bashere, Zarine: Tânără din Saldaea, Corniată; vrea să fie numită Faile, cuvânt care, în Limba Străveche, înseamnă șoim.

Be'lal: Unul dintre Rătăciți.

Bel Tine: Sărbătoare a sfârșitului iernii, care însoțește venirea primăverii, apariția primelor plante și nașterea primilor miei.

Bornhald, Dain: Ofițer al Copiilor Luminii, fiul Seniorului Căpitan Geofraim Bomhald care a murit în Faime, la Capul Toman.

Breasla Artificierilor: Frăție care deține taina fabricării arti-ficiilor, pe care o păzește cu strășnicie, recurgând, la nevoie, chiar la crima. Din când în când, Artificierii organizează demon-strații, numite Iluminări, pentru regi sau nobili. Artificii mai puțin prețioase sunt vândute altora spre folosința, dar numai însoțite de avertismente severe cu privire la nenorocirile care ar putea urma, dacă oamenii încearcă să privească înăuntrul lor. Canonicatul se află în Tanchico, capitala din Tarabon. Cel de-al doilea, care fusese întemeiat în Cairhien, nu mai funcționează.

Byar,Jaret: Ofițer dintre Copiii Luminii.

Caemlyn: Capitala Andorului.

Cairhien: Atât numele neamului ce locuiește de-a lungul Osiei Lumii, cât și numele capitalei acestui neam. Orașul a fost pârjolit și prădat în timpul Războiului Aiel (976 – 978 NE), la fel ca multe altele, mai mici sau mai mari, din regat. Drept urmare, locuitorii au fost siliți să renunțe la muncile câmpului și să importe mari

cantități de grâne. Asasinarea regelui Galldrain (998 NE) a dus la un război civil între diferitele Case, pentru Tronul Soarelui. Importurile de grâne au fost oprite și s-a răspândit foametea. Însemnul Cairhienului este un soare auriu cu multe raze care răsare pe un fond de albastru cerului.

Callandor: Sabia care nu e Sabie, Sabia care nu poate fi atinsă. Sabie de cristal, păstrată în Stânca din Tear, în încăperea numita Inima Stâncii. Nu poate fi atinsă decât de Dragonul Renăscut. Conform Profețiilor Dragonului, unul dintre principalele semne ale apropierii de Tarmon Gai'don și ale Renașterii Dragonului va fi că acesta pune mâna pe Callandor.

Cauthon, Matrim (Mat): Tânăr fermier din Ținutul celor Două Râuri.

Călătoriile lui Jaim Neopritul: Bine cunoscuta carte, culegere de povestiri de călătorie și observații ale unui faimos autor din Malkier. A fost publicată pentru prima oară în 968 NE și încă de mai multe ori de atunci. Jaim a dispărut la scurtă vreme după Războiul Aiel și este, în general, considerat mort.

677 GLOSAR

Câinii de piatră: *Vezi: Frățiile războinice ale Aielilor.*

Cei O Sută de Tovarăși: O sută de bărbați Aes Sedai, printre cei mai puternici din Vârsta Legendelor, care, conduși de Lews Therin Telamon, au dat lovitura finală care a pus capăt Războiului Umbrei, închizându-l pe Cel Întunecat la loc în temniță. Riposta Celui Întunecat a pângărit *saidin*; cei o sută de tovarăși au înnebunit și au început Frângerea Lumii. *Vezi și: Vremea Nebuniei, Frângerea Lumii, Adevăratul Izvor, Puterea Supremă.*

Cel Întunecat: Numele cel mai obișnuit, folosit în toate ținuturile, al lui Shai'tan: sursa răului, antiteza Creatorului. Închis de către Creator în momentul Creației într-o temniță din Shayol Ghul; una dintre încercările de a-l elibera din temniță a dus la izbucnirea Războiului Umbrei, pângărirea *saidinului*, Frângerea Lumii și la încheierea Vârstei Legendelor.

Cele Cinci Puteri: Sunt firele Puterii Supreme și fiecare persoană care poate conduce stăpânește unele mai bine decât pe celelalte. Numele pe care le poartă aceste fire corespund lucrurilor care pot fi făcute cu ajutorul lor – Pământul, Aerul, Focul, Apa și Spiritul. Sunt numite Cele Cinci Puteri. Orice mânuitor al Puterii Supreme va stăpâni mai bine una, sau poate chiar două, dintre aceste puteri, și mai puțin pe celelalte. Câțiva,

foarte puțini, pot stăpâni foarte bine chiar trei, dar, de la sfârșitul Vârstei Legendelor, nimeni nu le-a mai stăpânit pe toate cinci. Chiar și pe vremea aceea, acest lucru se întâmpla extrem de rar. Aceste puteri pot fi stăpânite într-o măsură mai mică sau mai mare, așa că unele persoane care pot conduce Puterea Suprema sunt mai puternice decât altele. Înfăptuirea unor acțiuni cu ajutorul Puterii Supreme presupune capacitatea de a folosi una sau mai multe dintre Cele Cinci Puteri. De exemplu, pentru a aprinde sau a controla focul este nevoie de Foc, iar pentru schimbarea vremii este nevoie de Aer și de Apă, în timp ce pentru Tămăduire este nevoie de Aer, apă și Spirit. Spiritul se găsea deopotrivă la bărbați și la femei, însă capacitatea de a folosi Pământul și/sau Focul se regăsea cel mai adesea la bărbați, iar cea de a folosi Apa și/sau Aerul mai ales la femei. Erau și excepții, dar pentru că așa stăteau în general lucrurile, Pământul și Focul au ajuns să fie considerate Puteri masculine, iar Aerul și Apa – puteri feminine. În general nu se face o ierarhie a Puterilor, deși există o vorbă printre femeile Aes Sedai: „Nu este nici o stâncă atât de tare încât vântul și apa să nu o distrugă, nici un foc atât de puternic încât apa să nu-l înăbușe sau vântul să nu-l stingă”. Trebuie să remarcăm faptul că această zicală a apărut la mult timp după moartea ultimului bărbat Aes Sedai. Dacă a existat vreo zicală asemănătoare printre bărbații Aes Sedai, s-a pierdut de mult.

Cele Trei Legăminte: Jurămintele rostite de o Aleasă care devine Aes Sedai, în timp ce ține în mână Scepтрul Legămintelor, un ter'angreal care face să nu-și poată încălca niciodată cuvântul. Acestea sunt: Să nu rostească nici o vorbă neadevărată. Să nu făurească arme cu care oamenii să se poată ucide între ei. Să nu folosească Puterea ca armă decât împotriva Făpturilor Umbrei, sau pentru a-și apăra viața proprie, viața Străjerului său sau a unei alte Aes Sedai. Legămintele nu au fost dintotdeauna necesare, însă feluritele întâmplări de la Frângerea Lumii au dus la instaurarea lor. Cel de-al doilea a fost introdus în urma Războiului Puterii. Primul dintre ele, deși respectat, este adesea ocolit de către cele care știu să răsucescă vorbele. Se crede că ultimele două sunt de neîncălcăt.

Cetatea Luminii: Marea Fortăreață a Copiilor Luminii din Amador, capitala Amadicieii. În Amadicia există un rege, însă, de fapt, Copiii sunt cei care domnesc. *Vezi și: Copiii Luminii.*

Ciclul Karaethon: Vezi: Profețiile Dragonului.

A conduce: A controla curgerea Puterii Supreme. *Vezi și: Puterea Supremă.*

Copacul: Vezi: Avendesora.

Copiii Luminii: O frăție cu stricte convingeri ascetice, care are drept țel înfrângerea Celui Întunecat și distrugerea tuturor Iscoadelor sale. Întemeiată în timpul Războiului de O Sută de Ani de către Lothair Mantelar pentru a contracara numărul tot mai mare de Iscoade ale Celui Întunecat, s-a transformat în timpul războiului într-o organizație militară, cu vederi extrem de rigide și pe deplin convinsă că este singura care deține adevărul și știe ce este bine. Copiii Luminii le urăsc pe femeile Aes Sedai, considerându-le, ca de altfel și pe cei care le sprijină sau le sunt prieteni, Iscoade ale Celui Întunecat. Sunt cunoscuți și sub numele peiorativ de Mantiile Albe; blazonul lor reprezintă un soare auriu cu multe raze pe fond alb.

Cornul lui Vaier: Obiect legendar, pe care-l caută cei porniți în Marele Alai. Se spune că acest Corn poate readuce la viață vitejii morți pentru a lupta împotriva Umbrei.

cuendillar: Vezi: Inima de piatră.

Daes Dae'mar: Marele Joc, numit și Jocul Caselor – intrigile, comploturile și manipulările menite să producă avantaje pentru Casele nobile. Se pune mare preț pe subtilitate, pe încercarea de a atinge un scop sub aparența atingerii altuia, și pe obținerea de rezultate fără cel mai mic efort vizibil.

Dai Shan: Titlu de noblețe, în ținuturile de la Hotare, care înseamnă „Senior încununat al Războiului”. *Vezi și: Ținuturile de la Hotare.*

Damane în limba veche, „Cele-n lesă”. Femei care pot conduce Puterea și care sunt ținute prizoniere cu un *a'dam* și folosite de Seanchani pentru multe scopuri, în primul rând pentru lupte. *Vezi și: Seanchan, a'dam, sul'dam.*

Damodred, Seniorul Galadedrid: Unicul fiu al lui Taringail Damodred și al lui Tigraine; fratele vitreg al lui Elayne și Gawyn. Blazonul lui reprezintă o sabie argintie înaripată, cu vârful în jos.

Descântător: Ogier care are înzestrarea de a le cânta copacilor, fie pentru a-i vindeca fie pentru a-i ajuta să crească și

să înflorească, sau pentru a fauri obiecte din lemn, fără a le face rău. Obiectele astfel făurite se numesc lemn descântat și sunt foarte prețuite. Pe lume nu se mai afla prea mulți Descântători, înzestrarea pare să dispară.

Distrugătorul Speranței: Vezi Ishamael.

Domnița-Moștenitoare: Titlul moștenitoarei la tronul Andorului. Fiica cea mare a reginei îi urmează mamei sale la tron. Dacă regina nu are nici o fiică, tronul revine celei mai apropiate rude de sânge de sex feminin a reginei.

domolire: Acțiunea, făcuta de femeile Aes Sedai, de a izola bărbații care pot conduce Puterea Supremă. Aceasta acțiune este necesară întrucât orice bărbat care învață să conducă Puterea va înnebuni din pricina murdăriei care întinează *saidin* și, în nebunia lui, se va servi de Puterea Supremă pentru a săvârși fapte îngrozitoare. Bărbatul care a fost domolit poate încă simți Adevăratul Izvor, dar nu-l mai poate atinge. Nebunia care a apărut înaintea domolirii este oprită, dar nu vindecată, și dacă bărbatul este domolit la timp moartea poate fi evitată. *Vezi și: Puterea Supremă, ferecare.*

Dragon Fals: Din când în când, câte un bărbat pretinde că ar fi Dragonul Renăscut, dobândind și suficienți susținători cât să fie nevoie de o armată pentru a fi înfrânt. Unii au început războaie care au afectat mai multe neamuri. De-a lungul secolelor, cei mai mulți au fost bărbați incapabili să conducă Puterea Supremă, dar câțiva au reușit. Cu toate acestea, toți au dispărut sau au fost prinși și uciși înainte să se îndeplinească vreuna dintre Profețiile despre Renașterea Dragonului. Acești oameni sunt numiți Falși Dragoni. Printre cei care puteau conduce, cei mai înzestrați au fost Raolin Dușmanul Întunecimii (DFL 335 - 6), Yurian Arc-de-Piatră (circa 1300 - 1308 DFL), Davian (AL 351), Guaire Amalasan (AL 939 - 43) și Logain (997 NE) *Vezi și: Dragonul Renăscut.*

Dragonul Renăscut: Potrivit profeției și legendei, Dragonul se va naște din nou ca să salveze lumea în momentul în care omenirea va avea cea mai mare nevoie de ajutor. Oamenii nu își doresc însă ca acest lucru să se întâmple, deoarece profețiile spun că, odată cu renașterea Dragonului, lumea se va Frânge din nou, iar Lews Therin Ucigașul-de-Neam, Dragonul, este un nume care îi face încă pe toți să se cutremure, chiar dacă au

trecut mai bine de trei mii de ani de la moartea lui. *Vezi și: Dragonul; Dragon Fals, profețiile Dragonului.*

Dulăi-Strigoi: Vezi: Alaiul Sălbatic.

Duminică: Zi de sărbătoare și de festival în mijlocul verii, celebrată de foarte mulți oameni.

Elaida: Femeie Aes Sedai din Ajah Roșie, sfetnica reginei Morgase din Andor. Uneori, are darul Prorocirii.

Elayne din Casa Trakand: Fiica Reginei Morgase, Domnița-Moștenitoare a tronului Andorului, care se instruieste pentru a ajunge Aes Sedai. Blazonul ei este un crin auriu.

Far Dareis Mai: Literal, „Fecioarele Lăncii”. Una dintre frățiile de războinici ale Aielilor; spre deosebire de toate celelalte, nu acceptă decât femei. Fecioarele nu se pot căsători și rămâne în frăție, nici nu pot lupta cât timp sunt însărcinate. Orice copil care se naște este dat spre crescut unei alte femei, astfel încât nimeni nu mai știe cine era mama sa. (“Nu poți aparține nici unui bărbat și nici un bărbat și nici un copil nu îți pot aparține. Lancea îți este iubitul, copilul și întreaga ta viață.”) Acești copii sunt foarte prețuiți, deoarece una dintre profeții spune că un copil născut dintr-o Fecioară va uni clanurile și va readuce Aielilor măreția pe care au cunoscut-o în timpul Vârstei Legendelor. *Vezi și: Aiel, Frățiile războinice ale Aielilor.*

Făr-de-Suflet: Vezi: Vinețiu.

ferecare: Procedu prin care o femeie care poate conduce Puterea este definitiv împiedicată s-o facă, de către alte Aes Sedai. Ea își păstrează capacitatea de a simți Adevăratul Izvor, dar nu-l poate atinge.

Fiica Noptii: Vezi: Lanfear.

Frățiile războinice ale Aielilor: Toți războinicii Aieli fac parte din câte o frăție, precum Căinii de Piatră (*Shae'en M'taal*), Pavezele Roșii (*Aethan Dor*) sau Fecioarele Suliței (*Far Dareis Mai*). Fiecare frăție își are propriile obiceiuri și, câteodată, propriile îndatoriri. De pildă, Pavezele Roșii au în sarcină menținerea ordinii. Adesea, Căinii de Piatră jura să nu se retragă, odată bătălia începută, și mor până la ultimul dacă este nevoie, pentru a nu-și încălca jurământul. Clanurile Aielilor – Goshien, Reyn, Shaarad, Taardad și altele – se luptă adesea între ele, dar membrii aceleiași Frații nu se bat unul cu altul, chiar dacă fac parte din clanuri învrăbite. Astfel, exista mereu

căi de comunicare între clanuri, chiar și atunci când războiul s-a stârnit. *Vezi și: Aiel, Pustiul Aiel, Far Dareis Mai.*

Frângerea Lumii: în Vremea Nebuniei, bărbați Aes Sedai care își pierduseră mințile și care puteau mânui Puterea Suprema într-o măsură acum necunoscută, au schimbat fața pământului. Au provocat cutremure nimicitoare, au doborât lanțuri de munți, au înălțat alții, au făcut uscatul să se ridice pe locurile unde fuseseră mări și oceanul să se reverse peste locurile unde fusese uscatul. În multe părți ale lumii populația a dispărut aproape cu totul, iar supraviețuitorii s-au risipit ca praful în vânt. Aceasta distrugere este amintită în povești, legende și în istorie sub numele de Frângerea Lumii. *Vezi și: Vremea Nebuniei.*

Gaidin: Literal – „Fratele Bătăliilor”. Titlu folosit de Aes Sedai pentru Străjeri. *Vezi și: Străjer.*

Galad: *Vezi: Damodred, Seniorul Galadedrid.*

Gawyn din Casa Trakand: Fiul Reginei Morgase și fratele lui Elayne, căreia, la urcarea pe tron, îi va deveni Primul Prinț al Sabiei. Blazonul său este un mistreț alb.

Hlian: Port important la Marea Furtunilor, capitala neamului cu același nume. Însemnul Illianului reprezintă nouă albine aurii pe fond verde închis.

Inchizitorii: Ordin în cadrul frăției Copiilor Luminii. Scopul lor declarat este descoperirea adevărului în caz de neînțelegeri și dezvăluirea iscoadelor Celui Întunecat. Când este vorba de căutarea adevărului și a Luminii, așa cum le înțeleg ei, sunt chiar mai plini de zel decât toți Copiii Luminii la un loc. Metoda lor obișnuită de interogare este tortura; atitudinea lor obișnuită: cred că deja cunosc adevărul și nu trebuie decât să își facă victima să mărturisească. Inchizitorii își spun „Brațul Luminii”, brațul care scoate adevărul la iveală, și uneori acționează ca și cum ar fi complet separați de Copiii Luminii și de Consiliul Unșilor, care îi conduce pe Copii. În fruntea Inchizitorilor este Marele Inchizitor, care face parte din Consiliul Unșilor. Semnul lor este o cârjă păstorească, roșie ca sângele.

Inimă de piatră: O substanță indestructibilă făurită în Vârsta Legendelor. Orice putere folosită pentru a o frânge este absorbită, făcând-o și mai tare.

Iscoade ale Celui Întunecat: Cei care-l slujesc pe Cel Întunecat, cu credința că au să dobândească mare putere și

răsplăți însemnate, poate chiar nemuirea, după ce el va fi eliberat din temniță.

Ishamael: în limba veche, „Distrugătorul Speranței”. Unul dintre răătăciți. Numele dat conducătorului acelor Aes Sedai care au trecut de partea Celui Întunecat în Războiul Umbrei. Se spune că până și el și-a uitat numele adevărat. *Vezi și: Rătăciți.*

Înalții Seniori din Tear: Stăpânitorii din Tear, unde nu există rege sau regină. Iau toate deciziile împreună. Numărul lor nu este fix. De-a lungul anilor au fost între douăzeci și șase. Nu trebuie confundați cu Seniorii din ținut, care sunt nobili ceva mai puțin importanți.

Înzestrări: Folosirea Puterii Supreme cu ținte precise. Cea mai cunoscută este, firește, Tămăduirea. Altele s-au pierdut, precum Topirea-n-Văzduh, adică puțința de a călători dintr-un loc într-altul într-o clipă, fără a străbate, propriu-zis, spațiul. Prorocirea, capacitatea de a prezice viitorul, dar numai în linii mari, se întâlnește foarte rar. Altă înzestrare crezută pierdută este Vestirea-n-vise, care presupune, printre altele, capacitatea unei Vestitoare de a-și înțelege visele pentru a prezice viitorul, cu mai multe amănunte decât Prorocirea. Unele Vestitoare au capacitatea de a pătrunde în Tel'aran'rhiol, Lumea Viselor și, se spune, chiar în visele altor persoane. Ultima Vestitoare-n-Vise cunoscută a fost Corianin Nedel, care a murit în 526 NE. *Jocul caselor: Vezi: Daes Dae'mar.*

Jumate-Om: Vezi Myrdrali.

Laman: Rege în Cairhien, din Casa Damodred, care și-a pierdut tronul și viața în războiul cu Aieli.

Lan; al'Lan Mandragoran: Războinic de la miazănoapte; Străjer, însoțitorul lui Moiraine, legat de ea. Regele fără coroana din Malkier, Dai Shan. Ultimul senior Malkier în viață. *Vezi și: Străjer, Moiraine, Malkier, Dai Shan.*

Lanfear în limba veche, „Fiica Noptii”. Una dintre Rătăciți, poate cea mai puternică, alături de Ishamael. Spre deosebire de ceilalți Rătăciți, și-a ales singură numele. Se spune că fusese îndrăgostită de Lews Therin Telamon, urând-o pe Ilyena, soția acestuia. *Vezi și: Rătăciți, Dragonul.*

Leane: Aes Sedai din Ajah Albastră, Păstrătoarea Cronicilor. *Vezi și: Ajah, Păstrătoarea Cronicilor.*

Lemn descântat: Vezi: „Cel care descântă copaci?”

Lews Therin Telamon, Lews Therin Ucigașul-de-Neam:

Vezi: Dragonul.

Liandrin: Femeie Aes Sedai din Ajah Roșie, originara din Tarabon.

Limba Străveche: Limba vorbită în Vârsta Legendelor. În general, se așteaptă ca nobilii și persoanele educate să o învețe, însă cei mai mulți nu cunosc decât câteva cuvinte.

Logain: Fals Dragon, domolit de Aes Sedai.

Loial: Ogier din steddingul Shangtai.

Malkier: Neam care a făcut odinioară parte din Ținuturile de la Hotar, acum înghițit de Mana Pustiitoare. Însemnul Malkierului reprezenta un cocor auriu în zbor.

Mana: *Vezi: Mana Pustiitoare.*

Mana Pustiitoare: Regiune de la miazănoapte, pervertită în întregime de Cel Întunecat. Sălașul trolocilor, Myrdraalilor și al altor creaturi ale Celui Întunecat.

Manetheren: Unul dintre cele Zece Neamuri care au făcut Al doilea Pact și de asemenea capitala acestui neam. Atât orașul, cât și oamenii au pierit în timpul Războaielor Troloce.

Mantiile Albe: *Vezi: Copiii Luminii.*

Marele Alai pornit pe urmele Cornului: Ciclu de povești referitoare la legendara căutare a Cornului lui Valere, în perioada cuprinsă între sfârșitul războaielor cu trolocii și începutul Războiului de O Sută de ani. Istorisirea în întregime a acestor povești ar dura zile întregi.

Marele Joc: *Vezi: Daes Dae'mar.*

Marele Stăpân al întunericului: Numele pe care îl folosesc Iscoadele Celui Întunecat pentru a se referi la Shai'tan, pretinzând că ar fi o blasfemie să folosească numele lui adevărat.

Marele Șarpe: Simbolul timpului și eternității, considerat străvechi chiar și în Vârsta Legendelor, constând dintr-un șarpe care își mănâncă propria coadă. Femeilor care au ajuns Alese printre Aes Sedai li se oferă drept răsplată un inel cu aceasta formă.

Masema: Soldat din Shienar care urăște Aiellii.

Mayene: Oraș-stat la Marea Furtunilor, care și-a dobândit prosperitatea și independența datorită putinței de a găsi bancurile cu ulei de pește, la fel de prețioase precum uleiul de măsline produs în Tear, Illian și Tarabon. Aproape toate lămpile ard cu ulei de pește sau de măsline. Stăpânitoarea din Mayene, numită Cea Dintâi, este Berelain, descendentă a unei familii

care se pretinde din spița lui Artur Aripă-de-Șoim. Însemnul orașului este un uliu auriu, în zbor.

menestrel: Povestitor itinerant, muzician, jongler, acrobat și clown. Ușor de recunoscut după mantiile lor speciale, din petice multicolore, menestrelii merg în principal prin sate sau prin orașele, deoarece orașele mari au la dispoziție alte feluri de distracții.

Merrilin, Thom: Menestrel, fostul amant al Reginei Morgase.

Meștereașă: în sate, o femeie aleasă de Soborul Femeilor ca să facă parte din Sobor, deoarece poate vindeca și prezice vremea și este de asemenea înzestrată cu bună judecată. O poziție de mare responsabilitate și autoritate, atât în fapt, cât și implicit. Este de obicei considerată, în unele sate, chiar superioară acestuia. Spre deosebire de Staroste, ea este aleasă pe viață și se întâmpla foarte rar ca o Meștereașă să fie înlăturată din slujbă înainte de moarte. În funcție de ținut, poate avea un alt nume precum Călăuză, Tămăduitoare, înțeleaptă sau Cititoare.

Marea Adunare: Consiliu din Illian, alcătuit din neguțători și corăbieri, care ar trebui să dea sfaturi Regelui și Celor Nouă Sfetnici. Istoria arată, însă, că Adunarea s-a luptat dintotdeauna pentru a prelua puterea.

Min: Tânără care are înzestrarea de a citi aurele pe care le zărește uneori împrejurul oamenilor.

Moiraine: Aes Sedai din Ajah Albastră. Născută în Casa Damodred, dar nu în spița moștenitorilor tronului, a fost crescută în Palatul Regal din Cairhien.

Morgase: Regina din Andor, prin mila Luminii, Apărătoarea Regatului, Protectoarea Poporului, Prima Înscăunată a Casei Trakand. Blazonul ei reprezintă trei chei de aur. Blazonul Casei Trakand este o cheie de argint.

Myrdraali: Creaturi ale Celui Întunecat, conducătorii trolocilor. Odrasle ale trolocilor în care materialul uman folosit la zămislirea acestora iese din nou la suprafață, dar este slujit de stigmatul răului. Fizic seamănă cu oamenii, doar că nu au ochi, însă văd la fel de bine ca vulturii, deopotrivă în întuneric și la lumina zilei. Au anumite feluri de puteri, care izvorăsc de la Cel Întunecat, printre care cea de a-și face inamicul să încremenească de groază doar aruncându-i o privire și cea de a dispărea acolo unde sunt umbre. Una dintre puținele lor slăbiciuni cunos-

cute este reticența de a trece peste o apă curgătoare. Sunt cunoscuți sub diferite nume, în funcție de ținut: Jumate-Om, Fără-de-Ochi, Umbrărau, Pândar, Pierit.

Nedeal, Corianin: Vezi: înzestrări.

Niall, Pedron: Seniorul Căpitan Comandant al Copiilor Luminii. Vezi și: Copiii Luminii.

Oamenii Mării: Mai corect spus, Atha'an Miere, Poporul Marii. Locuitori ai insulelor din Oceanul Aryth și din Marea Furtunilor, petrec puțin timp pe acele insule, trăindu-și viața la bordul corăbiilor. Comerțul pe mare se face, în principal, cu corăbiile Oamenilor Mării.

Ogieri Făptură non-umană, care se distinge prin înălțime, nasul lat, aproape ca un bot, și urechile lungi și împodobite cu smocuri de păr. Ogierii trăiesc în regiuni numite steddinguri. Împiedicați să revină în steddinguri după Frângerea Lumii (perioadă numită de ei Exilul) au fost cuprinși de Dor. Orice Ogier care stă prea mult departe de stedding se îmbolnăvește și moare. Sunt cunoscuți drept meșteri zidari – ei sunt cei care au clădit marile orașe ale oamenilor, după Frângere. Însă acest meșteșug este considerat numai o înzestrare pe care au dobândit-o în Exil, mult mai puțin importanta decât arta de a cultiva copacii din stedding, mai ales Falnicii Copaci. Nu-și prea părăsesc steddingurile, decât atunci când sunt chemați pentru reparații, și nu prea au legături cu oamenii. Multă lume crede că sunt numai niște făpturi de legendă. Se crede că sunt un neam pacifist și că se mânia foarte rar, însă unele povești din vechime spun că au luptat alături de oameni în Războaiele Troloce și că sunt de neînduplecat. Sunt împătimiți după cunoaștere, iar cărțile și poveștile lor conțin, adesea, lucruri necunoscute oamenilor. În general, trăiesc cam de trei ori mai mult decât un om. Întreit. Puțini străini se aventurează în Pustiu, nu numai pentru că este foarte greu pentru cineva care nu este născut acolo să găsească apă, ci și pentru că Aiellii considera că sunt în război cu toate celelalte neamuri și nu sunt binevoitori cu străinii. Numai neguțătorii ambulanți, menestrelii și Spoitorii au îngăduința să intre și, chiar și cu ei, contactele sunt limitate.

Puterea Supremă: Puterea care vine din Adevăratul Izvor. Majoritatea oamenilor sunt complet incapabili să conducă Puterea Supremă. Foarte puțini pot fi învățați să o facă și încă și mai puțin se nasc cu această capacitate. Aceștia din urmă nu au

nevoie să fie învățați nimic; fie că vor, fie că nu, ei ating Adevăratul Izvor și conduc Puterea Supremă, uneori fără să își dea seama ce fac. Această capacitate înnăscută se manifesta de obicei la sfârșitul adolescenței sau la începutul maturității. Dacă nu sunt învățați să țină Puterea sub control, sau dacă nu învață singuri să facă acest lucru (extrem de dificil, numai una din patru persoane având sorți de izbânda), moartea este inevitabilă, începând cu Vremea Nebuniei, nici un bărbat nu a mai fost în stare să conducă Puterea fără să înnebunească și toți – chiar și cei care au învățat să țină, într-o oarecare măsură, Puterea sub control – au murit de o boală ucigătoare care îl făcea pe cel ce suferea de ea să putrezească de viu, o boală provocată, ca și nebunia, de pângărirea *saidinului* de către Cel Întunecat. Pentru femeile care nu știu să țină Puterea sub control moartea este mai puțin îngrozitoare, dar tot inevitabilă. Femeile Aes Sedai caută fetele și bărbații care au această capacitate înnăscută; pe fete pentru a le salva, dar și pentru a crește numărul de Aes Sedai, iar pe bărbați – pentru a împiedica producerea lucrurilor îngrozitoare pe care aceștia le comit, inevitabil, în nebunia lor, cu ajutorul Puterii. *Vezi și: a conduce, Vremea Nebuniei, Adevăratul Izvor.*

Ordeith: În Limba Străveche, „pelin”. Numele pe care și l-a luat un bărbat care-l sfătuiește pe Seniorul Căpitan Comandant al Copiilor Luminii.

Osia Lumii: Șir înalt de munți, cu doar câteva trecători, care desparte Pustiul Aiel de ținuturile de la apus.

Pavezele Roșii: Vezi: Frățiile războinice ale Aielilor.

Pânza unei Vârste: Roata Timpului țese firele vieților omenești într-o Pânză a Vârstei, numită uneori pur și simplu Pânza, care alcătuiește substanța realității acelei Vârste. *Vezi și: ta'veren.*

Pastorul Noptii: Vezi: Cel Întunecat.

Păstrătoarea Cronicilor: A doua ca putere după Suprema Înscăunată, căreia îi este și secretară. Aleasă pe viață de către Divanul Turnului, în general din rândul aceleiași Ajah ca și Suprema. *Vezi și: Suprema Înscăunată, Ajah.*

Pribegii: Vezi: Tuatha'an.

Profețiile Dragonului: Puțin cunoscute și pomenite, profețiile înscrise în Ciclul Karaethon spun că Cel Întunecat va ajunge din nou liber să atingă lumea și că Lews Therin Telamon, Dragonul,

cel care a frânt lumea, va renaște pentru a purta ultima Bătălie cu umbra, Tarmon Gai'don. *Vezi și: Dragonul.*

Pustiul Aiel: Ținutul ostil, neregulat, aproape arid, din partea de răsărit a Osiei Lumii, pe care Aielii îl numesc Ținutul

Rătăciții: Numele dat pentru treisprezece dintre cei mai puternici bărbați și femei Aes Sedai cunoscuți vreodată, care au trecut de partea Celui Întunecat în timpul Războiului Umbrei în schimbul promisiunii de a dobândi nemurirea. Potrivit atât legendelor, cât și unor fragmente din consemnările istorice, au fost închiși împreună cu Cel Întunecat când temnița lui a fost din nou pecetluită. Numele lor - Lanfear, Be'lal, Sammael, Asmodean, Rahvin și alții - sunt încă folosite pentru a speria copiii.

Războaiele Toloce: Serie de războaie care au început în jurul anului 1000 DFL și au durat mai mult de trei sute de ani, în timpul cărora armatele de troloci au pustiit lumea. În cele din urmă trolocii au fost nimiciți sau împinși înapoi în Mana Pustiitoare, dar unele neamuri au dispărut, în timp ce din altele au rămas foarte puțini supraviețuitori. Din consemnările istorice nu s-au păstrat decât fragmente. *Vezi și: Pactul celor Zece Neamuri.*

Războiul cu Aielii (976 - 978 NE): Atunci când regele Laman din Cairhien a tăiat din rădăcini Avendoraldera, mai multe clanuri de Aieli au trecut Osia Lumii, au pustiit și au ars capitala regatului precum și alte orașe mai mici sau mai mari, iar războiul s-a întins în Andor și Tear. În general, se spune că Aielii au fost, în sfârșit, învinși, în Bătălia de la Zidurile Strălucitoare din Tar Valon. De fapt, în acea bătălie, Laman a fost ucis, așa că Aielii s-au întors de unde pleaseră, după ce-și atinseseră ținta. *Vezi și: Avendoraldera, Cairhien.*

Războiul de O Sută de Ani: Serie de războaie, unele simultane, între alianțe aflate într-o permanentă mutație, izbucnite brusc la moartea lui Artur Aripă-de-Șoim, din cauza luptei pentru imperiu. A durat din 994 AL până în 1117 AL. Războiul a nimicit populația din multe ținuturi, de la Oceanul Aryth până la Pustiul Aiel, de la Marea Furtunilor până la Mana Pustiitoare. Distrugerile au fost atât de masive încât nu se mai păstrează decât fragmente din consemnările istorice ale timpului. Imperiul lui Artur Aripă-de-Șoim a fost fărâmițat și s-au constituit neamurile de astăzi.

Războiul celui de-al doilea Dragon: Război purtat între 939 și 943 AL, împotriva falsului Dragon Guaire Amalasan. În timpul său, un tânăr rege numit Artur Tanreall Paendrag, cunoscut mai târziu drept Artur Aripă-de-Șoim, a dobândit un mare prestigiu.

Războiul Umbrei: Cunoscut și sub numele de Războiul Puterii, a pus capăt Vârstei Legendelor. A început la puțin timp după încercarea de a-l elibera pe Cel Întunecat și curând a cuprins toată lumea. Lumea, pentru care nu mai exista nici măcar amintirea războiului, a redescoperit fiecare fațetă a acestuia, adesea mânăjită de atingerea Celui Întunecat, iar Puterea Supremă a fost folosită ca armă. Războiul a luat sfârșit prin închiderea Celui Întunecat la loc în temniță.

Rhuarc: Aiel, șeful clanului Taardad.

Roata Timpului: Timpul este o roată cu șapte spițe, fiecare spița reprezentând o Vârstă. Pe măsură ce Roata se învârtă, Vârstele vin și pleacă, fiecare lăsând în urmă amintiri care se transformă în legenda, apoi în mit și sunt uitate până la întoarcerea aceleiași Vârste. Pânza Vârstei este ușor diferită la fiecare întoarcere a unei Vârste și de fiecare dată au loc schimbări și mai importante, dar în esență este aceeași Vârstă.

Rogosh Ochi-de-Vultur: Erou legendar, pomenit în mai multe povești.

Rostirea numelui Celui Întunecat: Rostirea adevăratului nume al Celui Întunecat (Shai'tan) îi atrage acestuia atenția și provoacă inevitabil ghinioane, dacă nu chiar adevărate nenorociri. Din acest motiv sunt folosite mai multe eufemisme, printre care se numără: Cel Întunecat, Părintele Minciunii, Foc-n-Văz, Stăpânul Mormintelor, Păstorul Noptii, Otravă-n Sânge, Mușcă-Inimă, Arde-larba și Mană-n-Frunze. Despre cineva care pare că face totul pentru ca nenorocirile să se abată asupra sa se spune adesea că „rostește numele Celui Întunecat”.

sa'angreal: Obiect extrem de rar care îi permite persoanei care îl posedă să conducă o parte mult mai mare din Puterea Supremă decât ar putea face în mod normal, fără să-și pună viața în primejdie. Sa'angrealul seamănă cu angrealul, dar este mult, mult mai puternic. Relicva din Vârsta Legendelor, nu se mai știe cum era făurit. Au rămas încă și mai puține decât angrealele.

saidar, saidin: Vezi: Adevăratul Izvor.

Sala Slujitorilor. În Vârsta Legendelor, locul de întrunire al bărbaților și femeilor Aes Sedai.

Sarsar Un lup.

Seanchan: 1. descendenții armatelor pe care Artur Aripă-de-Șoim le-a trimis peste Oceanul Aryth, și care se întorc pentru a pune din nou stăpânire pe ținuturile strămoșilor lor.

2. pământul de unde vin aceștia.

Siuan *Sanche:* Fiica unui pescar din Tear. Conform legilor din ținut, a fost imbarcată pe o corabie către Tar Valon, în mai puțin de două zile după ce s-a descoperit că putea conduce. A făcut parte din Ajah Albastră și a fost aleasă Supremă Înscăunată în 988 NE.

Selene: Nume folosit de Lanfear, una dintre Rătăciți.

Sfatul celor Nouă: Adunare din Illian, compusă din nouă nobili care ar trebui să-l sprijine și să-l ajute pe Rege. Istoria arată că, de fapt, se lupta cu el și, adesea, cu Marea Adunare, pentru putere.

Shadar Logoth: Oraș părăsit și ocolit de oameni încă de la sfârșitul Războaielor Troloce. Este un loc spurcat și nici măcar o pietricica nu este ferită de primejdii. *Vezi și: Mordeth.*

Shai'tan: Vezi: Cel Întunecat.

Shayol Ghul: Munte din Ținuturile Pârjolite, locul în care se află temnița Celui Întunecat.

Sheriam: Femeie Aes Sedai care face parte din Ajah Albastră, Mai-Marea peste novicele din Tumul Alb.

Spoitori: Vezi: Tuatha'an.

Stăpânii Spaimei: Bărbații și femeile care, fiind capabili să conducă Puterea Supremă, au trecut de partea Umbrei în timpul războaielor cu trolocii și au condus oștirile trolocilor.

stедding: Căminul Ogierilor. Multe steddinguri au fost abandonate după Frângerea Lumii. Sunt înfățișate în povești ca locuri de refugiu, și pe bună dreptate. Sunt apărate, deși nimeni nu mai înțelege cum, așa încât înăuntrul lor nici o femeie Aes Sedai nu poate folosi Puterea Supremă și nici măcar nu poate simți existența Adevăratului Izvor. Încercările de a mânui Puterea Supremă din exteriorul unui stedding nu au nici un efect în interiorul acestuia. Trolocii nu intră într-un stedding decât dacă nu au încotro. Nici Myrdraalii nu intră decât în situații disperate, și chiar și atunci o fac cu scârba și fără tragere de inimă. Până și

Iscoadele Celui Întunecat, dacă îi sunt cu adevărat devotate, nu se simt în largul lor în interiorul unui steddung.

Străjer: Războinic legat de o femeie Aes Sedai. Această legătură are de-a face cu Puterea Supremă și prin ea bărbatul dobândește capacitatea de a se vindeca rapid, de a nu avea nevoie de mâncare și de odihnă vreme îndelungată și de a simți de la distanță atingerea Celui Întunecat. Atâta vreme cât este în viață, femeia Aes Sedai de care este legat știe că trăiește, indiferent cât de departe se află, iar când moare, ea va ști când și cum a murit. Totuși, legătura dintre ei nu îi spune femeii Aes Sedai cât de departe se află și în ce direcție. Majoritatea Ajah cred că o femeie Aes Sedai poate avea un singur Străjer legat de ea, femeile din Ajah Roșie refuză să fie legate de Străjeri, iar Ajah Verde este de părere că o femeie Aes Sedai poate lega câți străjeri dorește. Etic vorbind, Străjerii trebuie să încuviințeze această legătură, dar se cunosc cazuri în care ea s-a făcut fără acord. Ce avantaje au femeile Aes Sedai de pe urma acestei legături este un secret bine păstrat. *Vezi și: Aes Sedai.*

Suprema Înscăunată: Titlul conducătoarei femeilor Aes Sedai. Aleasă pe viață de către Divanul Turnului, cel mai înalt consiliu al femeilor Aes Sedai, alcătuit din câte trei reprezentante ale fiecăreia dintre cele șapte Ajah. Suprema Înscăunată se bucură, cel puțin teoretic, de autoritate aproape suprema în rândul femeilor Aes Sedai. Rangul ei este echivalentul celui de rege sau regină. Cu o adresare mai familiară i se spune pur și simplu Suprema.

Supremul Scaun: Tronul pe care stă Suprema Înscăunată.

Stanca din Tear: Fortăreață gigantică, despre care se spune că a fost clădită la scurtă vreme după Frângerea Lumii, cu ajutorul Puterii Supreme. A fost asediată și atacată de nenumărate ori, dar niciodată cucerită. Este pomenită de două ori în Profețiile Dragonului. Se spune acolo că Stâncă nu va cădea decât după sosirea Poporului Dragonului și, de asemenea, că fortăreața nu poate fi cucerită decât dacă Sabia care nu poate fi atinsă, Callandor, cade în mâna Dragonului. Unii cred că tocmai aceste profeții sunt motivul pentru care înalții Seniori detesta Puterea supremă, iar legile din Tear interzic orice încercare de a o conduce. Totuși, în fortăreață se află o colecție de angreale și ter'angreale, aproape la fel de multe ca în Tumul Alb. Se zice că

obiectele au fost adunate acolo ca o încercare de a eclipsa Callandor.

Taica Prăpădurilor: Vezi: Cel Întunecat, Alaiul Sălbatic.

Taica Prăpădurilor: Vezi: Cel Întunecat.

ta'maral'ailen: în Limba Veche, „Nodul Sortii”. O mare schimbare în Pânza unei Vârste, petrecută în jurul unuia sau mai multor *ta'veren*. *Vezi și: Pânza unei Vârste, ta'veren.*

Tanreall, Artur Paendrag: Vezi: Aripă-de-Șoim, Artur.

Tarmon Gai'don: Ultima Bătălie. *Vezi și: Profețiile dragonului, Cornul lui Vaiera.*

ta'veren: Persoană în jurul căreia Roata Timpului țese toate firele alăturate și poate chiar toate firele vieții, pentru a forma Nodul Sortii. *Vezi și: Pânza unei Vârste.*

Tear. Port important la Marea Furtunilor.

Telamon, Lews Therin: Vezi: Dragonul.

Ter'angreal: Rămășiță din Vârsta Legendelor, obiect care folosește Puterea Supremă. Spre deosebire de *angreale* și *sa'angreale*, acestea au fost create pentru un anumit scop. De pildă, unul face jurămintele de neîncălcă. Unele sunt folosite de Aes Sedai, dar scopurile lor primordiale au rămas în general necunoscute. Unele pot ucide sau pot răpi înzestrarea de a conduce puterea. *Vezi și: angreal, sa'angreal.*

Tigraine: Ca Domniță-Moștenitoare a Andorului, s-a căsătorit cu Taringail Damodred, cu care a avut un fiu, Galadedrid. Disparația ei în 972 NE, la scurt timp după ce fratele său Luc dispăruse în Mana Pustiitoare, a dus la lupta din interiorul Andorului numită Succesiunea și a provocat evenimentele din Cairhien care au declanșat în cele din urmă Războiul Aiel. Blazonul său reprezenta o mână de femeie strângând tulpina plină de țepi a unui trandafir de culoare albă.

timpanon: Instrument muzical cu șase, nouă sau douăsprezece corzi, ținut pe genunchi.

Troloci: Creaturi ale Celui Întunecat, zămislite în timpul Războiului Umbrei. De statura uriașă, extrem de malefici, sunt un amestec de material uman și animal șiucid din plăcerea de a ucide. Vicleni, perfizi și trădători, doar cei de care se tem pot avea încredere în ei. Sunt omnivori și mănâncă orice fel de carne, chiar și carne de om și de troloc. Având și natură ome-nească, se pot încrucișa cu oamenii, dar de obicei copiii se nasc morți sau nu trăiesc multă vreme. Sunt organizați în bande, si-

milare cu triburile, cele mai importante fiind Ahf'frait, Al'ghol, Bhan'sheen, Dha'vol, Dhai'mon, Dhjin'nen, Ghar'ghael, Ghob'hlin, Gho'hlem, Ghraem'lan, Ko'bal și Kno'mon.

Tuatha'an: Nomazi, cunoscuți și sub numele de Spoitori sau de Seminția Pribegilor, care trăiesc în căruțe viu colorate și urmează o filosofie complet pacifistă, numita Calea Frunzei. Lucrurile reparate de Spoitori sunt mai bune decât când erau noi, dar Tuatha'an sunt evitați în multe sate deoarece se povestește că fură copii și încearcă să îi convertească pe tineri la credințele lor. Sunt printre pușinii care pot traversa Pustiul Aiel fără să se teamă, cari Aielii evita cu strictețe orice apropiere de ei.

Ținuturile de la Hotare: Neamurile care se învecinează cu Mana Pustiitoare: Saldaea, Arafel, Kandor și Shienar.

Ținuturile Pârjolite: Ținuturile sterpe care înconjoară Shayol Ghul, dincolo de Mana Pustiitoare.

Ucigașii-de-Copaci: Nume dat de Aieli pentru cei din Cairhien, rostit mereu pe un ton de groază și scârbă.

Vârsta Legendelor: Vârsta încheiată cu Războiul Umbrei și cu Frângerea Lumii. O perioadă în care bărbații și femeile Aes Sedai înfăptuiau minuni la care acum oamenii nu pot decât să viseze. *Vezi și: Roata Timpului, Frângerea Lumii, Războiul Umbrei*

Verin Mathwin: Aes Sedai din Ajah Brună. *Vestitoare-n-vise: Vezi: înzestrări.*

Vinețiu: Om care și-a cedat, de bună voie, sufletul, pentru a deveni ucigaș în slujba Umbrei. Vinețiii nu au nici o trăsătură mai deosebită, astfel încât pot trece nevăzuți. Cei mai mulți sunt bărbați, dar există și câteva femei.

Vremea Nebuniei: Anii de după riposta Celui Întunecat, care a pângărit jumătatea bărbătească a Adevăratului Izvor, când bărbații Aes Sedai au înnebunit și au frânt lumea. Durata exactă a perioadei este necunoscută, dar se crede că ea ar fi ținut aproape o sută de ani. S-a terminat cu totul numai după moartea ultimului bărbat Aes Sedai. *Vezi și: Cei O Sută de Tovarăși, Adevăratul izvor, Puterea Supremă, Frângerea Lumii.*